

Riyâzü's Sâlihîn

İ M Â M N E V E V î

PEYGAMBERİMİZDEN HAYAT ÖLÇÜLERİ

رِیَاضُ الصَّالِحِينَ

TERCÜME VE ŞERH

Prof.Dr. M. Yaşar KANDEMİR

Prof.Dr. İsmail Lütü ÇAKAN

Prof.Dr. Raşit KÜÇÜK

cilt
6

ERKAM YAYINLARI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İSTANBUL - 1437 / 2016

Riyâzü's Sâlihîn

İMÂM NEVEVÎ

PEYGAMBERİMİZDEN HAYAT ÖLÇÜLERİ

رِیَاضُ الصَّالِحِينَ

CİLT: 6
1288-1591

TERCÜME VE ŞERH

Prof. Dr. M. Yaşar KANDEMİR

Prof. Dr. İsmail Lütfi ÇAKAN

Prof. Dr. Raşit KÜÇÜK

 ERKAM
YAYINLARI

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
anlaşmalı olarak

Erkam Yayın San. ve Tic. A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz, kısmen ya da
tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Erkam Yayın No: 131

Yayın Yönetmeni: Salih Zeki Meriç

Tashih: Cafer Durmuş, Halil Ermiş,
Şaban Muslu, Salih Zeki Meriç

İç Tasarım: altınolukgrafik / Mustafa Erguvan

Kapak Tasarım: altınolukgrafik

ISBN No: 978-9944-83-927-3

Yayın ve Matbaa Sertifika No: 19891

Baskı - Cilt: Erkam Yayın San. ve Tic. A.Ş.

İkitelli Organize San. Bölg. Mah.

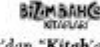
Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım

No: 60/3 Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 07 00

Faks: (0212) 671 07 48

Baskı Tarihi: İstanbul / 2016

Kitaplar'dan "Kitab'a" ulaşsın yolunuz...

İkitelli Org. San. Bölgesi Mah. Atatürk Bulvarı Haseyad 1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / İstanbul Tel: 0212 671 07 00 - Faks: 0212 671 07 48
www.erkamyayinlari.com • www.kampanyakitaplari.com

CİHAD BÖLÜMÜ

CİHADIN FAZİLETİ

Âyetler

وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ.

1. “Allah’a ortak koşan müşrikler nasıl sizinle topyekün savaşıyorlarsa, siz de onlarla topyekün savaşın. Bilesiniz ki, Allah günahlardan korunanlarla beraberdir.”

Tevbe sûresi (9), 36.

Hangi kesimden ve hangi gruptan olursa olsun, müşrikler, mü’minlere karşı toptan savaşa giriştikleri takdirde, bütün mü’minlerin bir araya gelerek, birlik ve beraberlik içinde onlara karşı topyekün savaş açmaları gerekir. Bu emirde şu ay veya bu ayda gibi herhangi bir kayıt yoktur. Bunu belirtmemizin sebebi âyetin başında haram aylardan bahsedilmesidir. Bu ayların haramlığının anlamı, Allah için olan cihadın yasaklığı değildir. Haksız savaş ise sadece bu aylarda değil, her zaman haramdır. Müşriklerin genel karakteri helâl haram tanımamak ve fırsat buldukça mü’minlere saldırmak, kıtale girişmektir. Onlar böyle davrandıkça hiçbir zaman ve mekân farkı gözetilmeksizin müşriklere karşı cihad etmek, terki ve ertelenmesi câiz olmayan bir farzdır. Çünkü bunun terki ve ertelenmesi bir zulüm olur ve daha büyük tehlikelerin doğması sonucunu getirebilir. Esasen haram aylar kavramı sadece Arap müşriklerine has bir inanıştı. Onlar da bunu sık sık ihlâl etmekteydiler. Diğer müşrikler için böyle bir şey de söz konusu değildir. Onlar hiçbir haramlık tanımaz, yasak dinlemez, Allah’ın nurunu söndürmek ve boş yere insanların canına kıymaktan, mukaddesata tecavüzden sakınmazlar. İşte bu sebeple onlara karşı daima hazırlıklı olup, böyle bir şeye yeltenirlerse kendilerine haddini bildirmek gerekir. Onun için âyet-i kerîmelerde müşriklerle savaşılması emredilirken “**onları nerede yakalarsanız**” [Bakara sûresi (2), 191 ve Nisâ sûresi (4), 91] ve “**onları nerede**

bulursanız” [Tevbe sûresi (9), 5] buyurulmuştur. Çünkü Allah yolunda yapılacak olan cihad, her zaman ve zeminde haklara saygı göstermenin gereği olan en büyük itaattir.

Âyetin sonunda **“Bilesiniz ki, Allah günahlardan korunanlarla beraberdir”** buyurulması, müslümanların sulh zamanlarında olduğu gibi, yapacakları savaşlarda da daima hakkı gözeten, şirk ahlâkından sakınan, keyfî hareketlerden, zulümden, her çeşit haksızlıktan, cihad içinde günah işlemekten, emre itaatsizlikten uzak duran kimseler olması gerektiğini belirleyici ve emredici bir nitelik taşır.

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ.

2. “Hoşunuza gitmese de savaş size farz kılındı. Bazan hoşunuza gitmeyen bir şey sizin hakkınızda daha hayırlı olabilir. Hoşunuza giden bir şey de sizin için daha kötü olabilir. Siz bilmezsiniz, Allah bilir.”

Bakara sûresi (2), 216.

Allah yolunda savaşmak bazı kere farz-ı ayın, bazı kere farz-ı kifâye olarak mü'minler üzerine bir zorunluluktur. Bir şeyden hoşlanıp hoşlanmamak sadece bir duygudur. İyilik ve kötülük, hayır ve şer sadece duygularla değil, bir şeyin gerçeğini bilmekle belirlenir ve ortaya çıkar. Bunu en iyi bilen de yegâne yaratıcı olan yüce Allah'tır. Allah Teâlâ'nın iyi ve kötü olarak bildirdiği şeyler muhakkak O'nun bildirdiği gibidir. Cenâb-ı Hakk'ın hayır olarak bildirdikleri mutlak hayır, şer olarak bildirdikleri mutlak şerdir.

Savaş, arzu edilen, istenilen bir şey değildir. Fakat bazı kere kaçınılmaz bir zaruret olarak karşımıza çıkar. Can, mal, din ve vicdan güvenliğini sağlamanın, zulmü ve fitneleri önlemenin, haksız tecavüzlere son vermenin yegâne çaresi savaş olabilir. İşte böyle durumlarda savaşmak, insanlık için bir hayır, bir kurtuluş vesilesi olabilir. İslâm'da bu savaşın adı cihaddır. Çünkü cihadda zulüm ve haksızlık, tecavüz, haddi aşma ve yeryüzünü tahrip etme yoktur. Bunu daha sonra gelecek âyetler ve hadislerden açıkça anlayacağız.

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ.

3. “Gerek hafif gerek ağır silahlı olarak hep birlikte savaşa çıkın, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin.”

Tevbe sûresi (9), 41.

Hafif ve ağır silahlı olarak cihada çıkmaktan maksat, hangi hal ve hangi şartta olunursa olunsun, Allah'ın dinini yüceltmek için cihadın meşrû olan her şeklini uygulamaktır. Çünkü cihad sadece cephede yapılan savaştan ibaret değildir. Fakat cephe savaşı cihadın en zoru olduğu için, öncelikle o akla gelmektedir. Burada bahsi geçen de cephedeki cihaddır. Gerek kolay gerek zor, gerek binitli gerek yaya, gerek genç gerek ihtiyar, gerek bekâr gerek evli, gerek zengin gerek fakir, gerek hafif gerek ağır silâhlı, kısaca kişinin durumu ne olursa olsun cihada mutlaka katılmasının gereğine bu âyet kesin delil teşkil eder. Ancak aynı surenin daha sonra indirilen 91. âyetiyle zayıflar, hastalar, savaşta harcayacak bir şeyi olmayan fakirler bu hükmün dışında tutulmuştur.

Hem mal hem canla katılmaya gücü yetenler her ikisiyle, sadece malla katılabilenler mallarıyla, sadece canla katılabilenler canlarıyla cihada katılırlar. Âyetin sonunda işaret edildiği gibi, böyle topyekûn cihad mü'minler için daha hayırlıdır. İslâm âlimlerinin belirttiğine göre mal ile cihad iki şekilde olur: Biri, savaşa katılacak kişinin kendisine lâzım olacak binit, silâh ve diğer harp aletlerini, araç gereci kendi parasıyla almasıdır. Diğeri ise savaşa katılacak olan ama maddî olarak araç gereç almaya gücü yetmeyen diğer mücahidlerin ihtiyaçlarının karşılanması için harcama yapmasıdır. Bu söylenenler, özellikle geçmişin savaş şartları düşünüldüğünde ve nizamî orduların bulunmadığı zamanlarda son derece önemli hizmetlerdi. Bugün ise cihadın çeşitleri, nitelikleri ve şartları değişmiştir. Bu gelişim ve değişimlerin ışığında, mal ile cihada yönelik hizmetleri günün şartlarına göre her zaman ve zeminde yeniden tanzim etmek, müslümanların en önemli vazife ve sorumluluk alanı olmaya devam etmektedir. Çünkü dinimiz her alanda olduğu gibi cihadla ilgili olarak da genel esaslar koymuştur. Böylelikle İslâm'ın kıyamete kadar yaşanacak gelişme ve değişimleri kuşatıcı bir özelliğe sahip olduğunu ve müntesiplerinin her zaman ve mekânda değişen

şartlara göre cihadı sürekli kılmalarının zarurî bulunduğunu değişmez kurallar olarak kanunlaştırmıştır.

Nefisle cihadın, yani bizzat yapılacak savaşın pek çok çeşitleri vardır. İslâmî tebliğin her çeşidi, bizzat savaşa katılmak, savaşa katılacakların eğitim ve öğretimini yaptırmak, cihad hükümlerini ve bu konudaki ilâhî emirleri mü'minlere öğretmek, önemini ve zorunlu oluşunu anlatmak, komutan olarak savaşı yönetmek, düşmanı tanımak ve onlar hakkında istihbarat bilgileri toplamak, sahip olduğu cihad tecrübelerini başkalarına aktarmak, kısacası müslümanları güçlü kılacak ve düşmanı zayıf düşürecek, mağlûbiyetini sağlayacak her türlü gayret bizzat cihada katılmak sayılır. Böylece insan hem nefisini tembellik ve atâletten kurtarmış, rahatına düşkünlükten fedâkârlık yapmış, hem mala mülke karşı ihtirasını önlemiş ve Allah yolunda sarfetme alışkanlığı kazanıp büyük ecir ve sevap kazanma bahtiyarlığına ermiş olur.

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقٌّ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى
بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ.

4. “Allah, mü'minlerden mallarını ve canlarını kendilerine verilecek cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Bu, Tevrat, İncil ve Kur'ân'da sâbit Allah'ın bir va'didir. Allah'tan başka verdiği sözde duran ve yerine getiren kim vardır? Öyleyse O'nunla yapmış olduğunuz bu alışverişi sevinin. Gerçekten bu büyük başarıdır.”

Tevbe sûresi (9), 111.

Mekke'de, İkinci Akabe gecesinde ensardan yetmiş kişi Resûl-i Ekrem Efendimiz'e biat etmişlerdi. Onlardan biri olan Abdullah İbni Revâha:

– Ya Resûlallah! Rabb'in ve kendin için dilediğini bize şart koş, demişti. Peygamberimiz:

– *Rabb'im için O'na ibadet etmenizi, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı, kendim için de canlarınızı ve mallarınızı müdafaa*

ettiğiniz gibi beni de koruyup savunmanızı şart koşuyorum, buyurdu. Bu sözlerden sonra:

– Böyle yapmamız karşılığında bize ne var? diye sordular. Resûl-i Ekrem:

– *Cennet vardır*, karşılığını verdi. Bunun üzerine biat edenler:

– Bu kârlı bir alışveriş! Bundan ne döneriz, ne de dönülmesini isteriz, dediler (Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, IV, 294).

Açıklamakta olduğumuz âyet-i kerîme bu olay üzerine nâzil oldu.

Allah Teâlâ'nın insana verdiği can ve rızık olarak ihsan ettiği mal, tamamen Allah'ın mülküdür. Allah'ın satınalma yoluyla onları mülkiyetine geçirmesi tasavvur olunamaz. O halde bu hitap, Cenâb-ı Hakk'ın bir lutfu olarak kullarını cihada ve kendisine gerçek anlamda kulluğa davet etmesinden ibarettir. Çünkü bizler canımız ve malımızda geçici bir süre tasarruf ve faydalanmaya memur kılınmışız. Her can ölümlüdür ve her mal tükenip bitmeye mahkûmdur. Şayet biz bunları kendileri gibi fani olan gayeler uğruna tüketirsek, bundan hiçbir kâr ve fayda elde edemeyiz. Fakat kalıcı gayeler, ideal hedefler, Allah'ın rızâsına uygun olan işler için çalışır çabalar, mallarımızı bu uğurda harcarsak, büyük ecir ve sevap elde eder, ebedî olan cennet hayatını kazanırız. Bu yöndeki her gayret ve çaba, harcanan her kuruş servet, cihadın bir unsurudur. Allah bu dünyada kendine ait olan bir mülkle âhirette kendine ait olan bir başka mülkü değiştirmekte, bunu da kulun seçim ve iradesine bırakmaktadır. İşte bu, sanki gönüllü bir alışverişe benzetilmiştir. Çok dikkat çekici olan yönü ise bir lutuf ve ihsan olan bu alışverişin hukuk diliyle ifade buyurulmuş olmasıdır. Âdeta hukukî muamele ve sözleşmelerin temel özelliklerinin belirlendiği bir örnek ortaya konulmuş, hukukî muamelelerin din ve dünya işlerinde esas olduğu gösterilmiştir. Ayrıca bu âyetten öğrendiğimiz çok önemli bir başka husus, hukukî sözleşmelere dayanan alışveriş akitleri ile bu yoldan elde edilecek kâr ve kazançların, teberru ve bağış yoluyla elde edilecek gelirlerden daha üstün ve daha hayırlı olduğudur.

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ
اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ

دَرَجَةٌ وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا
عَظِيمًا * دَرَجَاتٍ مِنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا.

5. “İnananlardan özürsüz olarak yerlerinde oturanlar ile mallarıyla canlarıyla Allah yolunda cihad edenler bir olmaz. Allah, mallarıyla canlarıyla cihad edenleri, derece bakımından oturanlardan üstün kılmıştır. Gerçi Allah hepsine de güzellik vadetmiştir ama mücâhidleri, oturanlardan çok daha büyük ecirle üstün kılmıştır. Kendi katından onlara büyük mertebeler, bağış ve rahmet vermiştir. Allah çok bağışlayıcı ve esirgeyicidir.”

Nisâ sûresi (4), 95-96.

Daha önce de ifade edildiği gibi, Medine’de müşriklerle cihada izin verildiğinde, başlangıçta herhangi bir mâzeretten söz edilmeksizin bütün müslümanların topyekün savaşa katılmaları emredilmişti. Daha sonra Tevbe sûresi’nin 91. âyetinde de açıkça belirtildiği üzere zayıfların, hastaların, savaşta harcayacak bir şey bulamayanların, yani yiyecek, içecek ve yakacak gibi ihtiyaçlarını, savaş araç ve gereçlerini temin etmekten âciz olanların cihada katılmalarının farz olmadığı ve böylelerin özürlü ve mâzeretli sınıfına girdiği açıklığa kavuşmuş oldu. İşte âyette anılan özürlülerle kastedilenler bunlardır. Dolayısıyla bunların dışında cihaddan geri kalanlar, güçleri ve kudretleri olduğu halde savaşa gitmeyenler, malıyla ve canıyla Allah yolunda cihad edenlerle bir olamaz. Daha sonra gelişen şartlar, mücâhidlerin her türlü ihtiyaçlarını devletin veya birtakım kurumların karşılaması sonucunu getirdi ve nizamî orduların teşekkülünü ortaya çıkardı. Bu sayade savaşa katılmak için fertlerin bizzat kendilerinin harcama yapması zorunluluğu ortadan kalkmış oldu. Böylece geçici bir mâzeret sebebiyle cihada katılamamanın üzüntüsünü yaşayanlar bu fazileti elde etme imkânına kavuştular. Çünkü Allah yolunda cihad edenlerin dereceleri sadece bu dünyada değil, âhirette de çok üstün olacaktır. Âyet-i kerîmeden cihadın mü’minler üzerine bir farz-ı kifâye olduğunu da anlamaktayız. Cihad herkesin mutlaka katılması gereken bir farz olsaydı, gücü ve kuvveti yerinde olduğu halde cihada katılmayıp oturanlara en güzel şey değil, azap vaad edilirdi.

Âyette özürlü olanlar bu karşılaştırmının dışında tutulmuş, özür sahibi olmadıkları halde cihada katılmayanlarla katılanların mukayesesı yapılmıştır. Burada özürlü olanların Allah yolunda cihad uğrunda yapacakları herhangi bir şey olup olmadığı sorulabilir. Öncelikle şunu belirtelim ki, bu âyette bahsi geçen cihad cephede yapılan savaştır. Oysa gerçekte cihadın kapsamının çok geniş olduğuna yukarıda işaret etmiştik. Gelecek hadislerde bunları daha etraflı olarak ele alacağız. Özürleri ve mâzeretleri sebebiyle cephede cihada katılamayanların yapacakları ve cihad kapsamına giren pek çok hayır ve fazilet vardır. Cephede cihada katılamayanlar, bir taraftan özür ve ızdıraplarının şiddetine dayanıp sabrederlerken, öte yandan cihadın erdemini takdir ederler. Cihad edenlerle beraber bulunamadıklarından dolayı üzüntülerinden gözyaşı dökerler. Onların kurtuluş ve zaferleri için dua ve **“Allah ve Resûlü’ne sadık kaldıkları takdirde...”** [Tevbe sûresi (9), 91] âyetinin hükmüne uyarak da Allah ve Resûlü uğrunda hayır dilemek suretiyle mânevî açıdan cihad içinde sayılırlar.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ
تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ
خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ * يَغْفِرَ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِينٌ طَيِّبَةٌ فِي جَنَّاتٍ عَذْنٍ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ *
وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرٌ الْمُؤْمِنِينَ .

6. “Ey iman edenler! Sizi acı bir azaptan kurtaracak ticareti size göstereyim mi? Allah’a ve Resûlü’ne inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır. İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur. Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah’tan yardım ve yakın bir fetih. Mü’minleri bunlarla müjdele.”

Saf sûresi (61), 10-13.

Allah Teâlâ bu âyet-i kerîmede mü'minlere kârlı bir ticaret yolunu gösteriyor. Bu ticaret onları acı bir azaptan kurtarıp hürriyete kavuşturacak, günahlarının bağışlanmasına ve zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere oturmalarına vesile olacak ve kendilerini büyük kurtuluşa erdirecektir. Bu kârlı ticaretin ilk sermayesi Allah'a ve Resûlü'ne inanmaktır.

Bu inanç onların emirlerini tutup, yasaklarından kaçınmayı, verdikleri haberlerin ve müjdelerin doğruluğuna inanmayı gerektirir. Kârlı sermayede ikinci önemli unsur da Allah yolunda malla ve canla cihad etmektir. Yani imanla cihadı bütünleştirmektir. Çünkü İslâm binasının temeli iman, zirvesi ve en yüksek kubbesi ise cihaddır.

Nitekim Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*: “*Cihad amellerin zirvesidir; kubbesidir*” (Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 22) ve “*İslâm'ın zirvesi, kubbesi cihaddır*” (Tirmizî, İmân 8; İbni Mâce, Fiten 22) buyurmuştur. Kitabımızda 1525 numara ile gelecek olan uzun bir hadisin sadece bir cümlesini teşkil eden bu rivayetin tamamını orada ele alacağız.

Müşriklerin, kâfirlerin, zâlim ve fâsıkların hükmü altında bir esaret hayatı yaşayıp zillate katlanmaktansa, Allah yolunda, hak ve hakikat uğrunda mal ve canla savaşıarak ya şehit ya gazi olmak elbette daha şerefli ve daha faziletlidir. Bu üstün inanç ve asil duygu, müslüman toplumları tarih boyunca başı dik ve hür yaşatmış, cihadı onların hayatının vazgeçilmez bir parçası haline getirmiştir. İşte büyük kurtuluş, büyük murada eriş budur. Cihaddaki diğer bir nimet de Allah'tan bir zafer, düşmanlara karşı bir galibiyet ve yakın bir fetihtir.

Kur'ân'da cihadla ilgili daha pek çok âyet vardır. Burada onlardan sadece bir kaçına işaret edilmekle yetinilmiştir.

Hadisler

Cihadın fazileti ve üstünlüğüyle ilgili sayılamayacak kadar çok hadis vardır. Onlardan bir kısmına burada yer verilecektir.

۱۲۸۸ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ: أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «إِيمَانٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ». قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». قِيلَ: ثُمَّ مَاذَا؟ قَالَ: «حَجٌّ مَبْرُورٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1288. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e:

- Hangi amel daha faziletlidir? diye soruldu.
- **“Allah’a ve Resûlü’ne inanmak”** buyurdu.
- Sonra hangisi? denildi.
- **“Allah yolunda cihad etmek”** karşılığını verdi.
- Bundan sonra hangisi? denilince:
- **“Allah katında makbul olan hacdır”** buyurdular.

Buhârî, imân 18, Hac 4, Tevhîd 47; Müslim, Îmân 135. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilul-cihâd 22; Nesâî, Hac 4, Cihâd 17.

1290 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır. 1276 numara ile de biraz önce geçmişti.

١٢٨٩ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهُ تَعَالَى؟ قَالَ: «الْصَّلَاةُ عَلَى وَفَّيْهَا». قُلْتُ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «بِرُّ الْوَالِدَيْنِ». قُلْتُ: ثُمَّ أَيٌّ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1289. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

- Ya Resûlallah! Hangi amel Allah’a daha sevimlidir? dedim,
- **“Vaktinde kılınan namaz”** buyurdu.
- Sonra hangisidir? diye sordum,
- **“Ana babaya iyilik etmek”** diye cevap verdi.
- Ondan sonra hangisidir? dedim,
- **“Allah yolunda cihad etmek”** buyurdular.

Buhârî, Mevâkîf 5, Cihâd I, Edeb I, Tevhîd 48; Müslim, Îmân 137-139. Ayrıca bk. Tirmizî, Salât 14, Birr 2; Nesâî, Mevâkîf 51.

Bir sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır. 314 numara ile de geçmişti.

١٢٩٠ - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الْعَمَلِ أَفْضَلُ؟
قَالَ: «الْإِيمَانُ بِاللَّهِ، وَالْجِهَادُ فِي سَبِيلِهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1290. Ebû Zer *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

- Ya Resûlallah! Hangi amel daha faziletlidir? diye sordum,
- “**Allah’a iman ve Allah yolunda cihaddır**” buyurdular.

Buhârî, Itk 2, Keffârât 6; Müslim, Îmân 136. Ayrıca bk. İbni Mâce, Itk 4.

Açıklamalar

Pek çok hadiste olduğu gibi, yukarıdaki her üç rivayette bir kere daha örneğini gördüğümüz üzere, Peygamber Efendimiz’e çeşitli vesilelerle hangi amellerin, eylemlerin ve işlerin daha faziletli olduğu sorulmuş, Efendimiz de bu sorulara çeşitli şekillerde cevap vermişlerdir. Bu cevapların farklılıklar arzemesinden daha tabîî bir şey olamaz. Çünkü Peygamberimiz soruyu soranın halini ve durumunu, o andaki ihtiyacı ve gözetilmesi gereken çeşitli şartları daima dikkate alırdı. Bir şeyin işlerin en hayırlısı olduğunu söylemek, o şeyin işlerin en hayırlılarından biri olduğunu belirtmekten ibarettir. Falan kimse insanların en akıllısıdır demek, yegane akıllının o kimse olduğunu iddia etmek anlamına gelmez. Tam aksine, insanların akıllılarından biridir anlamına gelir. Bu sebeple her üç hadisteki faziletli işlerin sıralamasında farklılıklar bulunduğunu görmekteyiz.

Birinci hadiste ilk sırada Allah’a iman, **ikinci hadiste** vaktinde kılınan namaz, **üçüncüsünde** ise yine Allah’a iman yer almıştır. Bu durum açıkça göstermektedir ki, faziletli işler ve eylemler mutlak ve değişmez bir sıralamaya tabi tutulmamıştır. Fakat sıralaması farklılık arzetsen bile cihadın her üç hadiste faziletli eylemler içinde yer alması, üzerinde önemle durulmaya değer bir özellik taşır. Çünkü cihad, en son merhalesi Allah yolunda savaşmak olan İslâm’ı tebliğ faaliyetlerinin tamamını kapsayıcı bir nitelik arzeder. Din lisanındaki söylenişle “i’lâ-i kelimetullâh” dediğimiz, Allah’ın adını yüceltmek için gösterilen her gayret, her çaba cihadın unsurlarından biri kabul edilir. Bu sebeple geniş anlamıyla cihad, dinin hayat haline gelmesidir denilebilir. Bunun ilk şartı, böyle olması gerektiğine

imandır; sonra dinin ilmine ve bilgisine sahip olmak, neticede İslâm'ın prensiplerini hayata hakim kılmak gelir. Bunların uygulanmasına karşı çıkanlarla yine dinin koyduğu kurallar içerisinde kalınarak cihad edilir. Görüldüğü gibi cihad, İslâm'la insan arasındaki bütün engelleri kaldırmanın adıdır. Kendi iradeleri ve seçimleriyle, herhangi bir zorlama söz konusu olmaksızın dini kabul etmek isteyenlerin inanmasına imkân sağlamak, inancının gereğini öğrenmenin ve öğrendiğini yaşamamanın zeminini hazırlamak cihadın yegane hedefidir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi, 1288 numaralı hadis biraz önce 1276 numara ile, 1289 numaralı hadis de 314 numara ile geçmiş ve açıklamalarında hadiste anılan cihad dışındaki diğer faziletli işlere temas edilmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, sahâbîlerin mâkul ve faydalı sorularını bıkıp usanmadan cevaplandırmıştır. Onun bu davranışı başta âlimler olmak üzere, ilim sahibi olan herkes için önemli bir örnektir.
2. Faziletli işler ve eylemler pek çok ve çeşitlidir. Bunların en başta geleni ve Allah'ın kulları üzerindeki en büyük hakkı olanı kendisine iman etmeleridir.
3. Allah yolunda cihad, faziletli eylemlerin en önemlilerindendir.
4. Vaktinde kılınan namaz, kulluğun başta gelen gereklerinden biridir.
5. Günah karıştırılmamış olan hac Allah katında makbul, faziletli bir ibadettir.
6. Kişinin yerine getirmesi gereken hakların en büyüğü ve faziletlisi, ana baba hakkı olup, onlara iyilik Allah'a kulluktan sonra ilk sırayı alır.

۱۲۹۱ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَعَذْوَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ رَوْحَةٌ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1291. Enes *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda yapılan bir sabah ve akşam yürüyüşü, hiç şüphesiz dünyadan ve dünya varlıklarından daha hayırlıdır.”

Buhârî, Cihâd 5, Rikâk 2; Müslim, İmâre 112-115. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 17, 26; Nesâî, Cihâd 11, 12.

Açıklamalar

Hadiste geçen **“gadve”**, sabahın erken saatinden zeval vakti denilen güneşin tam tepede olduğu zamana kadar geçen süre içinde yola çıkmanın, yürümenin ve gitmenin adıdır. **“Ravha”** ise zeval vaktinden güneşin batmasına kadar geçen zaman içindeki yürüyüşün adıdır. Böylece gündüzün bütün saatleri bu hadisin kapsamına girmiş olmaktadır. Bu sebeple biz “gadve” ve “ravha”yı sabah ve akşam yürüyüşü diye terceme ettik. Allah yolunda cihad için yola çıkmak, en hayırlı ve faziletli davranışlardan biridir. Cihad maksadı taşıyan her askerî hareket, askerlikte önemli bir yeri olan sabah ve akşam talimi, Tevbe sûresinin 120. âyetinde ifade edildiği gibi, kâfirleri öfkeli edilecek herhangi bir yere ayak basmak bile sevap kabul edilen davranışlardan olup hadisimizin muhtevasına girer.

Dinimiz bizlere sürekli eylem halinde bulunmayı öğretir. Fakat teşvik edilen bu eylem, günümüzde bu kelimeye yüklenilen ve işittiğimiz zaman zihinlerimizde çağrıştırdığı olumsuz anlamın tam aksine tamamen hayır ve faziletten ibarettir. **İslâm, başkalarını maddî ve mânevî anlamda rahatsız eden, bir nevi zulüm ve haksızlık olan, çapulculuk içeren eylemlerin tümüne karşıdır.** Buna karşılık müslümanın imanı, tefekkürü, ilim öğrenmesi veya öğretmesi, her türlü zikri, namaz, oruç, hac gibi ibadetleri, hayır sınıfına giren bütün davranışları ve her tür cihadı faziletli birer eylemdir. Müslüman kişi bunların hangisine yönelik bir adım atsa hayır işlemiş olur ve karşılığında sevap kazanır. Fakat Allah yolunda cihad için atılan bir adım ve yola çıkış bunların her birinden daha kıymetli olduğu için, Resûl-i Ekrem Efendimiz, onu dünyaya ve dünyanın içindeki bütün nimetlere değişilmeyecek kadar kıymetli bir eylem olarak nitelendirmiştir. Çünkü bu dünya geçicidir; burada yaşanan hayat ebedî âleme kıyasla bir nefes alıp vermek kadar kısa

bir süreden ibarettir. Ama **ebedî âlemi kazanma veya kaybetmenin imtihan alanı bu dünyadır.**

Cihadın diğer faziletli işlerden farkı, yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi, Allah'ın iradesini yeryüzüne hakim kılmaya vesile olması ve insanları hem bu dünyada hem ebedî hayatta kurtuluşa kavuşturmasıdır. Bu sebeple anılan gayeye yönelik her adım büyük bir kıymet ifade etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanın hayır yolunda attığı her adımın âhirette büyük ecri vardır.

2. Allah yolunda cihad en büyük hayırlardan biridir. Bu uğurda atılan bir adımın ecri, dünyadan ve onun nimetlerine sahip olmaktan daha faziletlidir.

3. Müslüman, sürekli eylem içinde bulunan ve eylemi de hayır ve faziletten ibaret bir kişiliğe sahip olan kimsedir.

۱۲۹۲ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى رَجُلٌ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ

فَقَالَ: أَيُّ النَّاسِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مُؤْمِنٌ يُجَاهِدُ بِنَفْسِهِ وَمَالِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ»

شَرَّهُ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. قَالَ: ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: «مُؤْمِنٌ فِي شَعْبٍ مِنَ الشَّعَابِ يَعْبُدُ اللَّهَ، وَيَدْعُ النَّاسَ مِنْ

1292. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, bir adam Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gelerek:

- İnsanların hangisi daha üstündür? diye sordu. Peygamberimiz:
- **“Allah yolunda canıyla ve malıyla cihad eden kimse”** buyurdu. Adam:
- Sonra kimdir? diye sordu. Efendimiz:
- **“Bir vâdiye çekilip Allah'a ibadet eden ve insanları şerrinden uzak tutan kimse”** buyurdular.

Buhârî, Cihâd 2, Rikâk 34; Müslim, İmâre 122-123. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 5; Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 24; Nesâî, Cihâd 7; İbni Mâce, Fiten 13.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'e hangi işlerin ve eylemlerin daha faziletli ve daha üstün olduğu sorulduğu gibi, hangi insanın, hangi mü'minin daha üstün sayılacağı da sorulurdu. Genel bir kural olarak ifade etmek gerekirse, Peygamberimiz kendisine sorulan ve cevaplandığında fayda sağlayıcı olan soruları cevapsız bırakmazdı. Çünkü o faydalı sorunun ilme katkı sayıldığını, faydasız sorulardan ise sakınılması gerektiğini söylerdi.

Üstün ve faziletli kabul edilen bir işi yapan, bir eylemi gerçekleştiren kimsenin de faziletli sayılacağı aklın ve mantığın gereğidir. Allah'a iman üstün ve faziletli bir iş olduğu gibi, mü'min de üstün ve faziletli bir kimsedir. **Allah yolunda cihad nasıl faziletli bir eylemse, bu eylemi gerçekleştiren mücâhid de faziletli bir kimsedir.** İşte bunun böyle olduğunu bu hadis ortaya koymaktadır. Canıyla ve malıyla Allah yolunda cihad etmenin ne kadar büyük bir fazilet olduğu, Kur'ân'da sıkça belirtilmiştir. Bu durum konunun başındaki âyetlerde de yeterince görülmektedir. Resûl-i Ekrem'in bu yöndeki hadisleri Kur'ân'ın gayet açık naslarına dayanmakta olup, onların birer tefsiri ve sistemleştirilmiş açıklamaları kabul edilebilir. Allah yolunda canıyla ve malıyla cihad eden kimse en üstün insanlardan biridir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi böyle ifadeleri "en üstünü odur" şeklinde anlamak doğru olmaz. Çünkü âlimlerin ve siddîklerin daha üstün olduğuna dair pek çok sahih rivayet bulunmaktadır. İşte bu farklı ifadelere bakarak, Peygamberimiz'in kendisine sorulan sorulara o andaki şartları gözетerek cevap verdiği kanaati, bütün âlimler tarafından paylaşılmaktadır. İbni Hacer, bu soruyu soranın kim olduğunu ve ne zaman sorulduğunu tesbit edemediğini belirtme ihtiyacı hisseder. Böyle bir sorunun bir cihad hazırlığı sırasında veya sefer esnasında sorulduğunu düşünecek olursak, o andaki en üstün kişinin malıyla ve canıyla cihada çıkmış mü'min olduğunun belirtilmesi son derece isabetlidir. Çünkü böyle bir cevap o anda insanlara büyük heyecan verir ve yüksek bir moral aşılar. Aynı zamanda zihinlere doluşması muhtemel tereddütleri ortadan kaldırmaya vesile olur.

En üstün ve en faziletli olarak nitelendirilen ikinci sıradaki kişi, bir vâdiye çekilip Allah'a ibadetle meşgul olan ve insanları şerrinden uzak tutan kimsedir. İlk bakışta bu iki ayrı nitelikteki insan birbirine zıt

iki şahsiyetmiş gibi algılanabilir. Oysa bu ikisi birbiriyle tam bir uyum içindedir. Çünkü Allah’a ibâdet, özellikle insanın nefsini terbiye etmesine yönelik uzlet hali ve insanlara kendisinden gelebilecek bir zararı engellemek için bir cehd ü gayret içinde olmak da cihadın unsurlarından biridir. Meşhur olan söylenişle ifade edecek olursak, **nefsiyle mücâhedede başarılı olamayanlar düşmana karşı cihad etmekte başarılı olamazlar.** İşte bahse konu olan ikinci kişi, bu mücâhedede başarılı olan kimsedir. Çünkü dinimiz, toplumun huzuruna daha bilgili, nefsinin isteklerine boyun eğmekten kendini kurtarmış ve ruhunu arındırmış olarak çıkmak üzere kısa süre uzlette kalmayı meşrû sayar. Sürekli uzlet halini ise hoş karşılamaz. Çünkü sürekli uzlette toplumdan uzaklaşma, insanlara faydalı olma arzu ve azmini terketme duygusu vardır. Bu ise câiz görülmeyen bir uzlet çeşididir.

Hadisimiz daha önce 599 numara ile “**İnsanlardan Uzak Yaşamak**” bahsinde de geçmiş ve orada uzlet konusu açıklanmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Faziletli ve üstün sayılan işler, eylemler olduğu gibi, faziletli ve üstün kişiler de vardır.
2. Faziletli işleri yapanlar, faziletli kişiler olma özelliğini de kazanırlar.
3. Canıyla, malıyla Allah yolunda cihad eden kimse, en üstün ve en faziletli sayılan mü’minlerden biridir.
4. Allah’a ibadet ve nefsinin kötülüklerden arındırmak, insanları şerrinden uzak tutmak için bir süre uzlete çekilip insanlardan uzak yaşamak da cihad gibi faziletli bir davranıştır.

١٢٩٣ - عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «رِبَاطُ يَوْمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا، وَمَوْضِعُ سَوْطٍ أَحَدِكُمْ مِنَ الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا، وَالرُّوحَةُ يَرْوَحُهَا الْعَبْدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ الْعَدُوَّةُ، خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا عَلَيْهَا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1293. Sehl İbni Sa'd *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda bir gün hudut nöbeti tutmak, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Sizden birinizin kamçısının cennetteki yeri, dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır. Kulun Allah Teâlâ'nın yolunda akşamleyin veya sabah erken vakitteki yürüyüşü de dünyadan ve dünya üzerindeki şeylerden daha hayırlıdır.”

Buhârî, Cihad 6, 73, Bed'ü'l-halk 8, Rikâk 2; Müslim, İmâre 113-114. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilul-cihâd 17, 25, Tefsîru sûre (3) 22; İbni Mâce, Zühd 39.

1296 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٢٩٤ - عَنْ سَلْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «رِبَاطُ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ خَيْرٌ مِنْ صِيَامِ شَهْرٍ وَقِيَامِهِ، وَإِنْ مَاتَ فِيهِ أَجْرِي عَلَيْهِ عَمَلُهُ الَّذِي كَانَ يَعْمَلُ، وَأَجْرِي عَلَيْهِ رِزْقُهُ، وَأَمِنَ الْقَتْلَانِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1294. Selmân *radıyallâhu anh*, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim demiştir:

“Bir gün ve bir gece hudut nöbeti tutmak, gündüzü oruçlu gecesi ibadetli geçirilen bir aydan daha hayırlıdır. Şayet kişi bu nöbet esnasında vazife başında iken ölürse, yapmakta olduğu işin ecri ve sevabı kıyamete kadar devam eder, şehid olarak rızkı da devam eder ve kabirdeki sorgu meleklerinden güven içinde olur.”

Müslim, İmâre 163. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 2; Nesâî, Cihâd 39; İbni Mâce, Cihâd 7.

1296 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٢٩٥ - عَنْ فَضَالَةَ بْنِ عُبَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «كُلُّ مَيِّتٍ يُخْتَمُ عَلَى عَمَلِهِ إِلَّا الْمُرَابِطَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، فَإِنَّهُ يُنْتَمَى لَهُ عَمَلُهُ إِلَى يَوْمٍ

الْقِيَامَةِ، وَيُؤْمِنُ مِنْ فِتْنَةِ الْقَبْرِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1295. Fadâle İbni Ubeyd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Hudutta Allah yolunda nöbet tutanlar dışında her ölenin ameli sona erdirilir. Hudutta nöbet tutarken ölenin yaptığı işlerin sevabı kıyamet gününe kadar artarak devam eder, kabirdeki imtihanda da güvenlik içinde olur.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 15; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 2.

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

١٢٩٦ - عَنْ عُثْمَانَ ؓ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «رِبَاطُ

التِّرْمِذِيُّ. يَوْمٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ يَوْمٍ فِيمَا سِوَاهُ مِنَ الْمَنَازِلِ». رَوَاهُ

1296. Osman *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda hudutta bir gün nöbet tutmak, başka yerlerde bin gün nöbet tutmaktan daha hayırlıdır.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 39

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde geçen ve hudutta nöbet tutmak diye tercüme ettiğimiz **“ribât”** kelimesinin çeşitli anlamları varsa da, bir cihad tabiri olarak bizim tercih ettiğimiz mâna hepsini kapsayıcı bir özellik taşır. Ribât, Allah uğrunda savunma yapmak ve düşmanın hücumunu önlemek üzere bir yerde hazır vaziyette beklemektir. Müslümanları korumak maksadıyla müslümanlarla kâfirler arasında oluşturulan müsterek hududa da aynı ad verilir. İslâm ülkesiyle gayr-ı müslimlerin yaşadığı bir ülkenin sınırındaki hudut karakollarına da ribât denilir. Buralarda nöbet tutan mücahidler murâbit diye adlandırılır. Cihad için at besleme ve hazır bulundurmaya **ribât** denildiğini de görmekteyiz. Nitekim Kur’ân’da şöyle buyrulur: **“Onlara karşı gücünüz yettiği**

kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın. Bununla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz” [Enfâl sûresi (8), 60]. İslâm âlimleri bu âyetten hareketle her çağın ihtiyacı olan bütün silâhlara sahip olmanın, savaş araç ve gereçlerini üretmenin ve hazır bulundurmanın müslümanların en temel görevlerinden biri olduğunu belirtirler.

Bir ülke için hudutlarının güvenliğini sağlamak her zaman büyük önem taşır. Yeryüzünde istiklâlini elde etmiş her milletin üzerinde yaşadığı bir coğrafya vardır. Bu coğrafya vatan diye adlandırılır. Vatan edinilen coğrafyanın kara, deniz ve hava sahaları o ülkenin egemenlik alanlarıdır. Bunlardan herhangi birine yapılacak tecavüz veya hududu ihlâl hareketi savaş sebebi sayılır. Bu yüzden savaşlar çok kere ülkelerin hudutlarında cereyan eder. İşte bu **hudutları beklemek ve oralarda nöbet tutmak en kutsal görevlerden biri olup, sulh zamanı da olsa askerlik vazifesi İslâm nazarında cihad sayılır.** Bir ülkenin her yerinde yapılan askerlik görevi aynı şekilde kabul edilmekle birlikte, bu askerlerin hepsinin gayesi vatani düşmana karşı korumak olduğu için, hudut nöbeti öne çıkarılmıştır. Ülkenin herhangi bir yerinde nöbet tutan asker de, dış düşmanların içerideki uzantısı kabul edilen iç düşmanlara veya kendi vatanlarına ihanet eden hainlere ve çapulculara karşı aynı şekilde kutsal bir görevi yerine getirmektedir. **Vatan müdafaasından maksat, sadece sahip olunan toprakları korumak olmayıp, bunun arka planındaki esas gaye, o topraklar üzerinde yaşayan insanların dinini, canını, malını, ırz ve nâmusunu korumak ve milletin fertlerini hürriyet içinde yaşatmaktır.** Bunu başaramayanlar devlet olma gücünü kaybederler. Çünkü belirlenmiş hudutları olmayan hiçbir devlet düşünülemez. Devlet olmanın ilk şartı da herkesçe kabul edilmiş sınırlara sahip olmaktır. Bu sınırları korumak ve devletini devam ettirebilmek için her ülke her zaman yeterli sayıda askerî bir güce sahip olmak zorundadır. Müslüman fertlerin her biri kendilerini bu vazifeye mükellef bilir ve cihadı en kutsal görev kabul ederler. Kur'ân'da cihada daima hazırlıklı olunması emredilir: **“Ey inananlar! Sabredin, direnip düşmanınıza üstün gelin. Cihada hazırlıklı, uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki, başarıya eresiniz”** [Âl-i İmrân sûresi (3) 200]. Halid İbni Velîd'in dediği gibi,

yeryüzü cihaddan başka bir şeyle korunamaz. İşte bu önemi ve fazileti sebebiyle, sınırdaki bir gece nöbet beklemek, cennette bir kamçının işgal ettiği yer, Allah yolunda bir sabah ve akşam yürüyüşü, dünyadan ve dünyanın bütün nimetlerinden daha hayırlı, daha üstün kabul edilmiştir. Peygamber Efendimiz bu hadisleriyle bize bir gerçeği daha öğretmiş olmaktadır. O da, âhiretteki en kısa zamanın ve en küçük mekânın bile dünyadaki en uzun zaman ve en geniş mekândan daha hayırlı ve daha faziletli olduğudur. Bunları kazanma yollarının en başta gelenlerinden biri ise Allah yolunda cihad etmektir.

Özellikle hudutta nöbet tutmak, diğer yerlerde nöbet tutmaktan daha faziletlidir. Çünkü orada hayâtî tehlike daha çok olup, sürekli uyanık ve dikkatli olma mecburiyeti vardır. Ayrıca her an düşmanla karşı karşıya gelme ve bir çatışmaya girme ihtimâli daha yüksektir. Bu sebeple hudut boylarında bir gün nöbet tutmak, hudutlar dışındaki yerlerde bin gün nöbet tutmaktan daha hayırlı ve faziletli kabul edilir. Hatta Dârimî'nin rivayetinde, Hz. Osman Resûl-i Ekrem Efendimiz'den duyduğu bir hadisi sahâbîlerle kendisi arasında ayrılığa sebep olur endişesiyle önce gizlemeyi tercih ettiğini fakat daha sonra bu fikrinden vaz geçerek nakletmeyi uygun gördüğünü söyler. Bu hadis, Efendimiz'den işittiği *“Allah yolunda hudutta bir gün nöbet beklemek, hudut dışındaki yerlerde bin yıl nöbet tutmaktan daha hayırlıdır”* (Dârimî, Cihâd 32) sözüdür. Görüldüğü gibi burada bin gün yerine bin yıl denilmiştir. Bunların her biri, hudut boylarında tutulan nöbetin önemini ve üstünlük derecesini ortaya koyar, mü'minleri ülkelerini korumaya ve sürekli cihad halinde bulunmaya teşvik eder.

Bir kimse askerlik görevi yaparken vazife başında ölürse, o şehid olarak Rabb'ine kavuşur. Şehidin amel defteri kapanmaz ve dünyada işlediği güzel ve hayırlı işlerin sevabı da kıyamete kadar devam eder. Şehid, kabirde meleklerin sorgulamalarından ve kabir azâbından muaf tutulur. Sağlıklı bir îmana ve cihad şuuruna sahip olmak bunun yegâne şartıdır. Bu sebeple bütün hadislerde **“Allah yolunda”** kaydının yer aldığını görmekteyiz. İslâm inancına göre şehitlik, bir mü'minin dünyada ulaşabileceği en yüksek mertebedir. İleride gelecek hadislerde bu konu üzerinde ayrıca durulacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad en üstün, en faziletli, en hayırlı iş ve eylemdir.
2. Allah'ın hoşnutluğunu umarak hudut boylarında nöbet tutmak, en faziletli cihad şekillerinden biridir.
3. Kur'an ve Sünnet'te Allah yolunda cihad daima teşvik edilmiştir.
4. Cennetteki en kısa zaman ve en dar mekân, dünyadaki en uzun zaman ve en geniş mekândan daha üstün ve daha hayırlıdır.
5. Hudutta nöbet tutan mücâhid görev başında iken ölürse şehid olur ve amel defteri kıyamete kadar kapanmaz; cennette rızkı devam eder, kabir sorgusundan ve kabir azâbından kurtulur.
6. Cihaddan elde edilen sevap, nâfile oruç ve namazdan elde edilen sevaptan kat kat üstündür. Çünkü cihadda devletin hudutları içinde yaşayan bütün fertlerin dinini, vatanını, canını, malını, ırz ve nâmusunu korumak vardır. Namaz ve orucun sevabı ise ferdin kendine mahsustur.
7. Düşmanla savaşın ve cihadın her çeşidinin sadece Allah yolunda ve Allah rızâsı için yapılması, sahih bir niyet ve tam bir ihlâsa sahip olunması gerekir.

١٢٩٧ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «تَضَمَّنَ اللَّهُ لِمَنْ خَرَجَ فِي سَبِيلِهِ، لَا يُخْرِجُهُ إِلَّا جِهَادٌ فِي سَبِيلِي، وَإِيمَانٌ بِي، وَتَضَبُّيقٌ بِرُسُلِي، فَهُوَ ضَامِنٌ أَنْ أَدْخِلَهُ الْجَنَّةَ، أَوْ أَرْجِعَهُ إِلَى مَثَرِلِهِ الَّذِي خَرَجَ مِنْهُ بِمَا نَالَ مِنْ أَجْرٍ، أَوْ غَنِيمَةٍ. وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، مَا مِنْ كَلِمٍ يُكَلِّمُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِلَّا جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَهَيْئَتِهِ يَوْمَ كَلِمٍ؛ لَوْنُهُ لَوْنُ دَمٍ، وَرِيحُهُ رِيحُ مَسْكٍ. وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَوْ لَا أَنْ أَشَقُّ عَلَى الْمُسْلِمِينَ مَا قَعَدْتُ خِلَافَ سَرِيَّةٍ تَغْزُو فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَبَدًا، وَلَكِنْ لَا أَجِدُ سَعَةً فَأَحْمِلُهُمْ وَلَا يَجِدُونَ سَعَةً، وَيَشُقُّ عَلَيْهِمْ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِّي. وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، لَوَدِدْتُ أَنْ أَغْزَوْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، فَأَقْتَلَ، ثُمَّ أَغْزَوْ فَأَقْتَلَ، ثُمَّ أَغْزَوْ فَأَقْتَلَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ

1297. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ kendi yolunda cihada çıkan kimseye, onu sadece benim yolumda cihad, bana îman, benim rasullerimi tasdîk yola çıkarmıştır, buyurarak kefil olur. Allah, o kimseyi şehid olursa cennete koyacağım, gazi olursa mânevî ecre ve dünyalık ganimete kavuşmuş olarak, evine döndüreceğim diyerek kefil olmuştur. Muhammed'in canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda açılan bir yara, kıyamet gününde açıldığı gündeki şekliyle gelir: Rengi kan rengi, kokusu misk kokusudur. Muhammed'in canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, eğer müslümanlara zor gelmeseydi, Allah yolunda cihada çıkan hiçbir seriyyenin arkasında asla oturup kalmazdım. Fakat maddî güç bulamıyorum ki onları sevkedeyim, onlar da bu gücü bulamıyorlar. Benden ayrılıp geride kalmak ise onlara zor geliyor. Muhammed'in canını elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda cihad edip öldürülmeyi, sonra cihad edip yine öldürülmeyi, sonra tekrar cihad edip tekrar öldürülmeyi çok arzu ederdim.”

Müslim, İmâre 103. Ayrıca bk. Buhârî, Cihad 7 (Hadisin kısa bir bölümü); Nesâî, İmân 24.

1299 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٢٩٨ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا مِنْ مَكْلُومٍ يُكَلِّمُ فِي سَبِيلِ
مُتَّقٍ عَلَيْهِ. اللَّهُ إِلَّا جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَكَلِمُهُ يَذْمَى: أَلَلُّونَ لَوْنُ دَمٍ، وَالزَّبِيحُ رِيحُ مِسْكِ».

1298. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda yaralanan bir kimse, kıyamet gününde yarasından kan akarak Allah'ın huzuruna gelir. Renk, kan rengi, koku ise misk kokusudur.”

Buhârî, Cihad 10, Zebâih 31; Müslim, İmâre 105. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 21; Nesâî, Cihad 27.

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

١٢٩٩ - عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ قَاتَلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مِنْ رَجُلٍ مُسْلِمٍ فُوقَ نَاقَةٍ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ، وَمَنْ جُرِحَ جَرْحًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ نُكِبَ نَكْبَةً فَإِنَّهَا تَجِيءُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَغْزَرِ مَا كَانَتْ: لَوْنُهَا الزُّعْفَرَانُ، وَرِيحُهَا كَالْمِسْكِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1299. Muâz *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebiy-yi Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Müslümanlardan bir şahıs, deve sağılacak kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, cennet onun hakkı olur. Allah yolunda yaralanan veya bir sıkıntıya düşen kimse, kıyamet gününde yaralandığı gün gibi kanlar içinde Allah'ın huzuruna gelir. Kanının rengi zağferân gibi kıpkırmızı, kokusu da misk kokusu gibidir."

Ebû Dâvûd, Cihad 40; Tirmizî, Fezâilu'l-cihâd 21. Ayrıca bk. Nesâî, Cihad 25.

Açıklamalar

Mü'min bir kimsenin hangi sebeplerle cihada gittiğini düşündüğümüz olur ve bu konuda kendi kendimize bazı sorular sorarız. Çünkü bir insanın en kıymetli varlığı olan canını, sonra da dünyada değer verdiği şeylerden biri olan malını feda etmeyi, ailesini, çoluk çocuğunu, sevdiklerini geride bırakıp bir daha geri dönmemeyi göze alarak cihada çıkması hiç de kolay bir iş değildir. Cephede yapılan cihad bir can pazarıdır. O halde bir insanı cihada çıkmaya sevkeden sebepler neler olabilir? Hadisimizde de açıkça belirtildiği gibi, cihadda şehid olup cennete gitmek veya yaralanıp gazi olarak cepheden dönüp ecir ve sevaba nâil olmak gibi iki sonuçtan birine kavuşmak vardır. İnsanı bu hayır ve fazilete sevkeden şey öncelikle Allah'ın rızâsına ve hoşnutluğuna ulaşabilme emelidir. Zira rızâ makamı, cennetteki en üstün makamdır. Allah yolunda cihad etme aşkı, sadece Allah'a ve Allah'ın va'dine olan

îmanı, Allah'ın rasullerini tasdik edip, onların peygamberliklerine ve verdikleri haberlere gönülden inanması mü'mini korkusuzca cihad meydanına atılmaya sevkeder. Çünkü şehid olanın cennete gireceğine, gazi olanın büyük bir ecir ve sevap kazanacağına, ayrıca dünyalık ganimetler elde edeceğine Allah kefildir. Şu kadar var ki, **sadece dünyalık ganimet elde etmek için cihad yapılmaz.** 1346 numaralı hadiste de açıklanacağı üzere, ganimet elde etmek için yapılan cihad Allah katında makbul bir cihad olarak kabul edilmez. **Ancak Allah rızâsı için Allah yolunda cihad yapan kimse neticede ganimet de elde edebilir.** Peygamberimiz: *“Allah yolunda gazâ ederek ganimet alan hiçbir ordu yoktur ki, âhirette alacakları ecirlerinin üçte ikisini peşin almış olmasınlar. Kendileri için geriye ecrin üçte biri kalır. Ganimet almazlarsa kendilerine ecirlerinin tamamı verilir”* buyurmuştur (Müslim, İmâre 153; Ebû Dâvûd, Cihad 12; Nesâî, Cihad 15). Görüldüğü gibi gazi, mutlaka âhiret hayatına yönelik ecir kazanmış olarak cepheden döner; ama bu ecir az veya çok olabilir. Böylece, gaziliğin de büyük bir fazilet ve cennete girmeye vesile teşkil ettiğini öğrenmiş olmaktayız. Allah yolunda **cihadın sonu ya şehâdet ya selâmet,** denilmesinin sebebi bu inanç olmalıdır. Çünkü her iki halde de Allah'ın rızâsına ulaşma ve cenneti haketme müjdesi vardır.

Allah yolunda cihad ederken şehit olan kişiyi Allah'ın sorgusuz sualsiz cennete koyacağı Kur'an âyetiyle sâbittir. Tevbe sûresi'nin daha önce açıkladığımız 111'nci âyeti bunun delillerinden sadece biridir. Kâdî İyâz, Allah Teâlâ'nın, şehidi öldüğü anda cennete koymasının kuvvetli ihtimâl olduğunu söyler. Çünkü Cenâb-ı Hak: **“Allah yolunda öldürülenleri ölüler sanma; hayır, onlar diridirler, Rab'leri katında rızıklanmaktadırlar”** [Âl-i İmrân sûresi (3), 169] buyurmuştur. Bu âyetten ilk bakışta anlaşılan, şehidin öldüğü andan itibaren cennette olduğudur. Şehidin ruhunun cennette olduğuna dair hadisler de bu anlayışın doğru olduğuna şâhitlik eder.

Peygamber Efendimiz, çok yemin edilmesini ve yeminle konuşulmasını hoş görmemesine rağmen, bazan önemli gördükleri hususları anlatırken, sözlerine yemin ederek başlardı. Çünkü onun her sözü doğru ve mutlaka inanılması gereken gerçeklerdi. Allah Teâlâ da Kur'ân-ı Kerîm'in birçok âyetindeki gerçekleri yeminle ifade buyurmuşlardır. Böylece Peygamberimiz Kur'ân'ın bu üslûbuna

uyarak bazı sözlerine yeminle başlamışlardır. Onun bu davranışı ümmeti için de örnek teşkil ettiği için, **bir topluluğu etkilemek veya karşısındaki kimseye güven vermek için doğru ve gerçek olan bir söze yeminle başlamak sakıncalı görülmemiştir.** Efendimiz'in bu hadiste de bazı gerçekleri üç defa yemin ederek ifade ettiğini görmekteyiz.

Allah yolunda cihad ederken yaralanan fakat şehitlik makamına ulaşamayıp gazi olarak vefat eden kimse de, yarasının ilk günkü sıcaklığı ve tazeliği içinde kanı akarak ve misk gibi kokarak Allah'ın huzuruna gelir. Yani gazilerin mahşer yerine gelişi de tıpkı vücudundan kanlar akarak ve misk gibi kokarak gelen şehitlerin gelişi gibi olacaktır. Bu müjde, yaralı, bereli, hatta vücudunun bazı uzuvlarını kaybetmiş olarak hayatını sürdürmek zorunda kalan gaziler için önemli bir teselli kaynağıdır. İslâm toplumları, gazilerine de şehitleri kadar değer vererek onları bağırlarına basmış ve kendilerine lâyük olan saygı ve hürmeti göstermiştir. Özellikle bizim milletimiz çok hassas davranmasıyla meşhurdur.

Peygamber Efendimiz'in yemin ederek belirttiği ikinci husus, müslümanlar üzerine zor geleceğini bildiği için, bazı seriyyelere katılmamasıdır. Daha önceleri de çeşitli vesilelerle ifade edildiği gibi **seriyye**, en çok dört yüz askerden oluşan ve düşmanın üzerine sevk edilen askerî birliğin adıdır. Aralarında Peygamberimiz'in de bulunduğu askerî güce gazve, Efendimiz'in bulunmadığı askerî birliğe ise seriyye denildiğini bir kere daha hatırlayalım. Peygamberimiz'in böyle davranması ümmet için bir rahmet vesilesidir. Çünkü her askerî harekete katılmış olsaydı, bütün savaşlara mutlaka katılmak müslümanlar üzerine farz olurdu. Oysa bu çok ağır ve büyük ihtimalle üstesinden gelinemeyecek bir emir olurdu. Bu sebeple Efendimiz, buna maddî olarak kendisinin gücü yetmeyeceği gibi, müslümanların da güç yetiremeyeceğini ifade buyurmuşlardır. Fakat Peygamberimiz'in katıldığı bir gazveden geri kalmak sahâbîlere çok zor gelmekteydi. Çünkü onlar Allah yolunda cihad etmenin sınırsız faziletini ve hiçbir hayırla kıyas edilemeyecek üstünlüğünü çok iyi biliyorlardı. Bu sebeple onlardan hiçbiri bir mâzeret üreterek cihaddan geri kalmayı akıllarından geçirmiyorlardı. Bunun münâfıklara has bir davranış olduğunun da şuurunda idiler. Ancak sahâbe-i kirâm arasında Resûl-i Ekrem'in çeşitli sebeplerle

cihada katılmasına izin vermedikleri de oluyor ve onlar cepheye gitmiyorlardı.

Peygamber Efendimiz'in yemin ederek dikkatimizi çektiği üçüncü önemli konu, Allah yolunda şehid olmanın üstün fazileti ve cennetteki eşsiz mükâfatıdır. Tekrar tekrar şehit olmayı istemenin sebebi budur. Şehitlik makamının yüceliğine biraz önce ana hatlarıyla temas etmiştik. Gelecek hadislerde bu konuyu tekrar ele alacağız.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda ihlasla cihada çıkan kimse iki hayırdan birine nâil olur: Ya şehit olup cennete girer, ya gazi olarak âhirette büyük ecir ve sevaba ulaşır.

2. Cihad, istisna olan haller dışında, farz-ı kifâyedir.

3. Şehitler ve gaziler, mahşer yerine şehit oldukları ve yaralandıkları gündeki gibi kanları akarak gelirler. Onların kanlarının kokuları da misk gibidir. Mahşerdeki onları faziletini bu hallerinden anlamış olurlar.

4. Şehit olmayı ve gücünün yetmediği herhangi bir hayrı temenni etmek câizdir.

5. Peygamber Efendimiz'in ümmetine olan sonsuz merhameti ve şefkati, onları bütün cihadlara katılma gibi bir mecburiyetten kurtarmıştır.

6. Önemli bir hakikati konuşurken söze yeminle başlamak câizdir.

7. Toplumun yöneticileri, âlimler ve mürşidler insanları cihad konusunda eğitmeli ve sürekli teşvik etmelidirler.

۱۳۰۰ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: مَرَّ رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ

بِشُعْبٍ فِيهِ عُيْنَةٌ مِنْ مَاءٍ عَذْبَةٍ، فَأَعَجَبْتُهُ، فَقَالَ: لَوْ اعْتَرَلْتُ النَّاسَ فَأَقَمْتُ

فِي هَذَا الشُّعْبِ، وَلَنْ أَفْعَلَ حَتَّى أَسْتَأْذِنَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَذَكَرَ ذَلِكَ لِرَسُولِ

اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: «لَا تَفْعَلْ؛ فَإِنَّ مَقَامَ أَحَدِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَفْضَلُ مِنْ صَلَاتِهِ

فِي بَيْتِهِ سَبْعِينَ عَامًا، أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ، وَيُدْخِلَكُمُ الْجَنَّةَ؟ اُعْزُوا

التَّزْمِيدِي. فِي سَبِيلِ اللَّهِ، مَنْ قَاتَلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فُوقَ نَاقَةٍ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ». رَوَاهُ

1300. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in ashâbından bir kişi, içinde tatlı su gözesi bulunan bir dağ yolundan geçmişti. Burası çok hoşuna gitti ve:

– Keşke insanlardan ayrılıp şu dağ kısığında otursam. Ama Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’den izin almadan bunu asla yapmam, dedi. Sonra arzusunu Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e anlattı. Peygamberimiz:

– **“Böyle bir şey yapma. Çünkü sizden birinizin Allah yolunda çalışıp gayret sarfetmesi, evinde oturup yetmiş sene namaz kılmasından daha faziletlidir. Allah’ın sizi bağışlamasını ve cennete koymasını istemez misiniz? O halde Allah yolunda cihada çıkınız. Kim devenin sağılacağı kadar bir süre Allah yolunda cihad ederse, mutlaka cennete girer”** buyurdu.

Tirmizî, Fezâilü’l-cihâd 17.

Açıklamalar

Geçtiği bir dağ yolundaki tabîî güzelliklerin ve özellikle soğuk suyundan içtiği dağ pınarının dayanılmaz câzibesine kapılarak, orada insanlardan uzak yaşamayı isteyen bu aziz sahâbînin kim olduğunu bilmiyoruz. Ancak o, nefsinin bu arzusunu hemen gerçekleştirmek yerine, Resûl-i Ekrem Efendimiz’den izin alması gerektiğinin şuurundaydı. Çünkü, sahâbe-i kirâmın her birinin üzerine cihad farzdı. Farzı ve vâcibi terkedip nâfile bir amele yönelmek ise günahlar arasında sayılır. Bir insanın işlemesi gereken farz ve vâcip cinsinden bir görevi yoksa, faziletten sayılan ve nâfile olan işleri yapması câizdir. Uzletin yani insanlardan uzak bir hayat sürmenin belirli bir zaman kaydıyla câiz olduğu, fazilet ve nâfile ibadetten sayıldığı anlar vardır. Fakat, Resûl-i Ekrem Efendimiz, kendisine uzlet için başvuran sahâbîsinin bu arzusunu kabul etmemiş, ona Allah yolunda çalışıp çabalamayı, cihadı tavsiye etmiştir. Hatta Efendimiz’in beyanına göre evinde oturup yetmiş sene ibadet eden bir kimsenin bu davranışı, Allah yolunda cihada çıkmasından daha faziletli, daha üstün değildir. Çünkü uzlet hayatı, zühd ve takvayı hedefleyen yoğun bir ibadet hayatıdır. Fakat farz olan cihad en önemli ibadettir ve nâfile bir amel sayılan uzlet hayatı sürmekten çok

daha faziletlidir. Zira cihadda umûmî bir menfaat ve ümmetin hayrı varken, uzlet gibi ferdî ibadetlerde sadece şahsın menfaati ve hayrı söz konusu olabilir. Ümmetin menfaati ve hayrı şahsın menfaat ve hayrına tercih edilir. Bir devenin sağılacağı kadar kısa bir süre için bile olsa Allah yolunda yapılan cihad, mücâhidin günahlarının bağışlanmasına ve cennete konulmasına vesile olmaktadır. Başka hiçbir ibadete bu derece üstün mükâfat vadedilmemiştir. Bütün bu açıklamalar, zühd ve takvaya yönelik bir hayatı veya nâfile bir ibadeti küçümseme anlamına gelmez. Bu anlayışın aksine, her şeyi yerli yerinde yapmak gerektiğini gösterir. Tabîî bir de canla malla cihad etmenin lüzum ve üstünlüğünü.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm, hükmünü bilmedikleri veya hakkında tereddüde düştükleri herhangi bir işi yapacaklarında mutlaka Peygamberimiz'e başvururdu.
2. Farz ve vâcip cinsinden bir iş varken, nâfile ve fazilet cinsinden sayılan bir iş yapılmaz.
3. Farz cinsinden olan cihad, nâfileden sayılan ibadetlerden üstün ve önceliklidir.
4. Umumun menfaat ve hayrına olan işler, ferdin menfaat ve hayrına olanlara tercih edilir.
5. Mü'minleri sürekli Allah yolunda cihada teşvik etmek gerekir.

١٣٠١ - وَعَنْهُ قَالَ: قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا يَغْدِلُ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ قَالَ: «لَا تَسْتَطِيعُونَهُ» فَأَعَادُوا عَلَيْهِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا كُلُّ ذَلِكَ يَقُولُ: «لَا تَسْتَطِيعُونَهُ» ! ثُمَّ قَالَ: «مَثَلُ الْمُجَاهِدِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ الصَّائِمِ الْقَائِمِ الْقَانِتِ بآيَاتِ اللَّهِ لَا يَفْشُرُ مِنْ صَلَاةٍ وَلَا صِيَامٍ، حَتَّى يَرْجِعَ الْمُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةِ الْبُخَارِيِّ: أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، ذُلُّنِي عَلَى عَمَلٍ يَغْدِلُ الْجِهَادَ؟ قَالَ: «لَا أَجِدُهُ» ثُمَّ قَالَ: «هَلْ تَسْتَطِيعُ إِذَا

خَرَجَ الْمُجَاهِدُ أَنْ تَدْخُلَ مَسْجِدَكَ فَتَقُومَ وَلَا تَقُومَ، وَتَصُومَ وَلَا
تُفْطِرَ؟ فَقَالَ: وَمَنْ يَسْتَطِيعُ ذَلِكَ؟

1301. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e:

– Ya Resûlallah! Allah yolunda cihada denk hangi iş vardır? denildi.

– **“Ona denk bir iş bulamazsınız”** buyurdu. İki veya üç defa aynı soruyu tekrarladılar; Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* de her defasında **“Ona denk bir iş bulamazsınız”** cevabını tekrarladı. Daha sonra şöyle buyurdu:

“Allah yolunda cihad eden kimsenin benzeri, gündüzleri oruç tutan, geceleri namaz kılan, Allah'ın âyetlerine hakkıyla itaat eden ve Allah yolunda cihad eden kimse, cepheden dönünceye kadar, namaza ve oruca hiçbir şekilde ara vermeyen kimsenin benzeridir.”

Buhârî, Cihad 1; Müslim, İmâre 110. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 1; Nesâî, Cihad 17.

Buhârî'nin rivayeti şöyledir: Bir adam:

– Ya Resûlallah! Bana cihada denk bir iş gösterseniz? dedi. Resûl-i Ekrem:

– **“Cihada denk olacak bir iş bulamıyorum ki”** buyurdu; sonra da şöyle devam etti:

“Allah yolunda cihad eden kimse yola çıktığında, sen de mescidine girip hiç ara vermeden namaz kılmaya, hiç iftar etmeden oruç tutmaya güç yetirebilir misin?” Soruyu soran kişi:

– Buna kim güç yetirebilir ki? dedi.

Buhârî, Cihad 1.

Açıklamalar

Hadis, gösterilen kaynaklarda Ebû Hüreyre'den mâna ve muhteva aynı olmak üzere, muhtelif lafızlarla nakledilir. Namazı, orucu ve Allah'ın âyetlerine inanarak, itaat ederek, Kur'ân'ın emirlerini yerine getirmek, en üstün fazilettir. Allah yolunda cihada çıkan mücahid,

ancak bütün bu sayılanları eksiksiz yerine getirip, Cenâb-ı Hak katında üstün kabul edilen kimse ile kıyaslanabilir. Oysa bu amelleri hiçbir gevşeklik göstermeksizin eksiksiz yerine getirmeye kimse güç yetiremez. O halde faziletçe cihada denk sayılacak bir başka ibadet de yoktur. Nitekim Peygamber Efendimiz, sahâbîlerin tekrar tekrar böyle bir işi sormalarına karşılık, cihada denk sayılacak bir başka işin ve amelin bulunmadığını ısrarla belirtir. Neticede Resûl-i Ekrem konuyu örneklendirerek kendilerine sorar, sahâbîler de bu durumda mücâhidin eylemine denk bir işin olamayacağını bizzat kendileri itiraf ederler. Çünkü Allah yolunda cihada çıkan bir kimse evine dönünceye kadar, cihada katılmayan bir başka kimsenin hiç ara vermeksizin sürekli namaz kılması, bütün gündüzleri oruçlu geçirmesi, Kur'an okuyup onun âyetlerindeki bütün ahkâmı eksiksiz yerine getirmesi imkânsız denilecek derecede zor bir iştir. Sahabe de bunun mümkün olmadığını, dolayısıyla Allah yolunda cihada denk bir amelin, bir eylemin bulunamayacağını kabul etmişlerdir. **Cihadın bütün ibadet ve hayırların üstünde kabul edilmesinin sebebi, dinin ve dünyanın düzeninin ona bağlı oluşu, İslâm'ı yeryüzüne yayma ve insanları Allah'ın dinine davet etme faaliyetinin cihad kabul edilmesindendir.** Bu inanç, hangi yaşa gelmiş olurlarsa olsunlar, sahâbîleri hayatları boyunca cihaddan geri kalmama şuuruna kavuşturdu. Onlar için cihadın her çeşidi buna dahildi. **Çok ileri yaşına rağmen, çok uzak diyarlara cihad yolculuğuna çıkan veya kendi yurdundan ayrılıp hiç tanımadığı, bilmediği uzak yerlerdeki insanların müslüman olmalarını sağlamak ve onlara İslâm'ı öğretmek için oralara yerleşen ve bir daha geri dönmeyen binlerce sahâbî olduğunu biliyoruz.** Bu davranışa denk bir başka amelin, bir başka işin olmasının imkânsızlığını gerçekten her akl-ı selîm kabul eder. İşte bu teşvikler sonucunda hayatı bir cihaddan ibaret gören ecdadımız, yeryüzü coğrafyasının İslâm'laşması için bütün gayretini sarfetmiştir. Mehmed Akif'in şu kıt'ası bunu çok güzel özetler:

Zannetme ki ecdadın asırlarca uyurdu,
Nerden bulacaktın o zaman eldeki yurdu?
Üç kıt'ada yer yer kanayan izleri şâhid,
Dinlenmedi bir gün o büyük şanlı mücâhid.

Böyle bir cihad anlayışından günümüz müslümanlarının ne kadar uzak, yeryüzü insanlığının ise buna ne kadar muhtaç olduğunu düşünmek zorundayız. **Yeryüzünün cihadla hayat bulacağı gerçeğini kavrayabildiğimiz gün çok şeyler değişir;** belki yepyeni, taptaze, huzur ve güveni en üst seviyede elde etmiş, gerçek ilmin cehalete, adâletin zulme, ahlâkın süfliliğe, kısacası bütün iyilik ve güzelliklerin kötülük ve çirkinliklere üstün geldiği, insanların mutlu olduğu bir dünyayı yeniden kurmanın ve bunun bir neferi olmanın sonsuz hazzını tadarız. Kur'ân'ın her âyeti, Resûl-i Ekrem'in her hadisi ve sünneti bize bu şuuru kazanma azim ve gayreti aşılamaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad, faziletli işlerin en üstünüdür.
2. Cihad, dini ve dünyayı korumanın yegane vasıtasıdır.
3. İslâm'ı yeryüzüne yayma, dini insanlara tebliğ etme yönündeki bütün faaliyetler cihad sayılır.
4. Şuurlu bir müslüman, hayatına cihad şuuruyla yön veren insandır.

۱۳۰۲ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مِنْ خَيْرِ مَعَاشِ النَّاسِ لَهُمْ، رَجُلٌ مُمَسِّكٌ بِعِنَانِ فَرَسِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، يَطِيرُ عَلَى مَثْنِهِ، كُلَّمَا سَمِعَ هَيْعَةً - أَوْ فَرْعَةً - طَارَ عَلَى مَثْنِهِ، يَبْتَغِي الْقَتْلَ أَوِ الْمَوْتَ مَطَانَهُ، أَوْ رَجُلٌ فِي غَنِيمَةٍ أَوْ شَعْفَةٍ مِنْ هَذِهِ الشَّعَفِ، أَوْ بَطْنٍ وَادٍ مِنْ هَذِهِ الْأَوْدِيَةِ، يُقِيمُ الصَّلَاةَ، وَيُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَيَعْبُدُ رَبَّهُ حَتَّى يَأْتِيَهُ الْيَقِينُ، لَيْسَ مِنَ النَّاسِ إِلَّا فِي خَيْرٍ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1302. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İnsanların en hayırlı geçim yolu tutanlarından biri, Allah yolunda atının dizginine yapışıp, onun üzerinde âdeta uçan kimsedir. Düşman geldiğine dair bir ses veya düşman üzerine hücum feryadı işittiğinde, düşmanın bulunması muhtemel yerlere atının üzerinde uçarcasına saldırıp, öldürmeyi ve ölmeyi göze alır. Bir diğeri de, bir tepenin başında veya bir vâdinin

içinde koyuncuklarının arasında namazını kılan, zekâtını veren ve kendisine ölüm gelinceye kadar Rabbi'ne ibadet eden kimsedir, insanlardan ancak bu şekilde yaşayan kimseler hayırdadır.”

Müslim, İmâre 125. Ayrıca bk. İbni Mâce, Fiten 13.

Açıklamalar

İnsanların bu dünyadaki hayat tarzları, yaşayışları, geçim yolları, gayeleri ve hedefleri çok çeşitlidir. Bunlar arasında Allah'ın rızâsına uyan ve uymayan, faziletli sayılan ve sayılmayan, helâl veya haram olanlar vardır. İslâm dini, Allah rızâsına uyan, faziletli sayılan ve helâl olan bir hayat tarzını ve geçim yolunu meşrû görür ve mensuplarına bunu öğütler. Dünya hayatı, biz istesek de istemesek de birtakım mücadelelerle doludur. Bunların da meşrû olan ve olmayanları vardır. **Mücadelenin makbul ve meşrû olanı, en üstünü, Allah yolunda cihadı bir yaşama biçimi haline getirebilmektir.** Çünkü cihad, dini ve dünyayı korumanın temel unsurudur. Bu sebeple her an cihada hazırlıklı olmak gerekir. Bazı kötü niyetlilerin bunu bilmesi, barış ve huzurun en önemli teminatıdır. *“Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salâh”* sözü bir gerçeğin ifadesidir. Yeryüzünün nizamını bozmak ve orada zulümlerini yayıp, hakimiyet kurmak isteyen kâfir ve müşriklerin gaye ve hedeflerine ulaşmalarını engellemenin yegâne yolu cihaddır. O halde **cihad en yüksek insânî idealdir. Çünkü cihadın gaye ve hedefi, yeryüzünü her türlü zulümden ve şirkten arındırmak, orada adâleti, şefkat ve merhameti hakim kılmaktır.** Bu, sadece müslümanların değil, bütün insanların, diğer canlıların, hatta cansız varlıkların bile koruma altına alınması anlamına gelir. İslâm'ın hayat veren cihadı ile zâlim ve müşriklerin tahrip eden harbi arasındaki temel fark budur.

Cihadın her türü birçok güçlükleri göğüslemeyi ve büyük fedakârlıkları gerektirmekte ise de, özellikle düşmana karşı cephede yapılan cihad, korkusuz ve cesur insanlar sayesinde gerçekleştirilebilir. İşte atını cihad için hazır bulunduran ve ona binmeyi çok iyi bilen, cihada gitmesi gerektiğinde atının üzerinde âdeta uçarcasına düşmanın üzerine hücum eden, savaşı ve ölümü göze alan mücahid kişi bu sebeple hadisimizde övülmüştür. At,

cihadın sembolüdür. Dolayısıyla günümüzde cihad vasıtalarının değişmiş olması bu muhtevadan bir şey eksiltmez. Günümüzün gelişen savaş araç ve gereçlerini kullanmayı çok iyi öğrenip bilmek gerektiğinin de delilini teşkil eder. **Cihad, toplumu huzurlu kılmanın ve fitneyi ortadan kaldırmanın ilacı ve çaresidir.**

Bazı kere toplumlar alabildiğine bir iç fitneye dūçâr olabilir. Hak ile bâtil birbirine karışır; herkes kendisinin hak üzere olduğunu iddia eder. Taraflardan birinin yanında olmak fitneye yardımcı olmak anlamına gelebilir. Böyle durumlarda uzletî, insanlardan uzak bir yerde hayat sürmeyi tercih etmek ve Allah’a ibadet, dua ve niyaza yönelmek gerekir. Hadisimizin ikinci şıkkı böyle bir durumla başbaşa kalan müslümana yol gösterici nitelik taşır. Çünkü **fitne zamanında toplumun arasında olmak zararlı oluyorsa uzlet câiz, hatta zarûridir.** Fakat normal hallerde sürekli uzletin doğru olmadığını, İslâm âlimlerinin büyük çoğunluğunun da bunu câiz görmediğini kitabımızda çeşitli vesilelerle açıklamıştık. (Özellikle 598-602 numaralı hadisler arasındaki “**İnsanlardan Uzak Yaşamak**” kısmına bakınız). Çünkü bütün peygamberler, sahâbe-i kirâmın hemen tamamı, tâbiîn tabakası, âlimler ve hatta zâhidler bile daima toplumun içinde onlarla birlikte yaşamışlardır. Onların uzletleri, sınırlı ve sadece zarurî durumlarda olmuştur. Bu her asırda böyle olmalıdır; aksi halde cihad ve İslâm’ı tebliğ faaliyeti son bulur.

Hadisi daha önce 602 numara ile de okumuştuk.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hayat tarzlarının en iyisi ve en faziletlisi, Allah yolunda cihad etmek ve her an cihada hazır olmaktır.
2. Cihadın en zor olanı ve faziletlisi cephede düşmanla savaşmaktır.
3. Zaruret olmadıkça toplumdan uzaklaşmamak ve uzlete çekilmemek gerekir.
4. Fitneler yaygınlaşıp, kötülöklere engel olma imkânı kalmayınca uzlete çekilip, helâl rızık kazanmak, ibâdet ve taatle zaman geçirmek câizdir.

١٣٠٣ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ فِي الْجَنَّةِ مِثَّةَ دَرَجَةٍ أَعْدَهَا رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. اللَّهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، مَا بَيْنَ الدَّرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ».

1303. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda cihad edenler için Allah Teâlâ cennette yüz derece hazırlamıştır. Her derecenin arası yerle gök arası kadardır.”

Buhârî, Cihad 4, Tevhîd 22. Ayrıca bk. Nesâî, Cihad 18.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

١٣٠٤ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ رَضِيَ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ رَسُولًا، وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ»، فَعَجِبَ لَهَا أَبُو سَعِيدٍ، فَقَالَ: أَعِدَهَا عَلَيَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَأَعَادَهَا عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: «وَأُخْرَى يَرْفَعُ اللَّهُ بِهَا الْعَبْدَ مِثَّةَ دَرَجَةٍ فِي الْجَنَّةِ، مَا بَيْنَ كُلِّ دَرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ». قَالَ: وَمَا هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1304. Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Rab olarak Allah’a, din olarak İslâm’a, rasul olarak Muhammed’e inanıp râzı olan kimse cenneti hak eder.” Bu söz Ebû Saîd’in çok hoşuna gitti ve:

– Ya Resûlallah! Bu sözü bana tekrarlasanız, dedi. Peygamber Efendimiz sözünü tekrarladi; sonra da şöyle buyurdu:

“Bir başka haslet daha vardır ki, onun sayesinde Allah kulunu cennette yüz derece yükseltir. Her bir derecenin arası da yerle gök arası kadardır.” Ebû Saîd:

– O haslet nedir, ya Resûlallah? diye sordu. Hz. Peygamber:

“Allah yolunda cihad, Allah yolunda cihaddır” buyurdu.

Açıklamalar

Bir kimsenin cennete girebilmesi için gerekli olan ilk şart, kâmil bir imandır. Bu iman gerektirdiği amelleri yerine getirmek ise imanın kemâlinin delili olup, kişinin cennete girmesini kolaylaştırdığı gibi, cennetteki derecesini de yükseltir. İman edip de o imanın gerektirdiği amelleri yerine getirmeyenler, büyük günah işlemiş olurlar. Günahlar, derecelerine ve çeşitlerine göre, kişinin doğrudan cennete girmesine engel teşkil eder. Fakat **imanın esaslarına gönülden inanan bir kimse ebedî olarak cehennemde kalmaz; neticede cennete girer.**

Allah'ın Rab olduğuna inanmak ve O'ndan râzı olmak, kazasına, kaderine, hayrın ve şerrin O'ndan geldiğine, acı tatlı her şeyin Allah'tan olduğuna inanıp rızâ göstermeyi, hiçbir şekilde itiraz etmemeyi gerektirir.

İslâm'a din olarak inanıp rızâ göstermek ise İslâm'ın kanunlarına, emir ve nehiy cinsinden olan bütün hükümlerine iman edip, bunları tam bir gönül rahatlığı ve kalp huzuru içinde kabullenip teslim olmayı gerekli kılar.

Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem'in Allah'ın elçisi olduğuna iman edip ondan râzı olmanın gereği de, peygamber vasfıyla söylediği sözleri, yaptığı işleri ve bütün davranışlarını din kabul edip onlara tam olarak uymak ve itaat etmektir.

İşte bütün bunları yerine getiren bir mü'min cenneti kesinlikle hak etmiş olur. Böyle bir kimse dünyada iken de cennette sayılır, çünkü o bu vasfıyla bütün kötülüklerden uzak duran kâmil bir mü'min, örnek bir insan olma özelliğini taşıyor demektir. Esasen Rabbi'nin makamından, insanların hesap vermek üzere durdukları yerden korkan kimseye iki cennetin olduğu Kur'ân'ın bize bildirdiği bir gerçektir [Rahman sûresi (55) 46]. Bunun birinin dünya cenneti diğerinin ise ebedî hayattaki cennet olduğu müfessirlerce ifade edilir.

Peygamber Efendimiz'in bu gerçeği ifade etmesi hadisin ravisi Ebû Saîd'in çok hoşuna gidince, bu sözlerin ve bu müjdenin onun ağzından bir kere daha tekrarını istemişti. Ebû Saîd'in kendisinin adını vererek "Bu söz Ebû Saîd'in çok hoşuna gitti" demesi, "benim hoşuma gitti" demesinden daha güçlü ve daha belîğ bir ifadedir. Arap dilinde buna iltifat denir. Bu defa Resûl-i Ekrem önceki sözünü tekrar

etmenin yanında daha büyük bir müjde verdi. Bir haslet, işlenildiği takdirde insanı cennette yüz derece birden yükselten bir amel, bir eylem vardı. Üstelik cennetteki her bir derecenin arası da yerle gök arasındaki mesâfe kadardı. Ebû Saîd'in bu son derece üstün ve faziletli amelin ne olduğunu sormaması düşünülemezdi. Nitekim o bunu öğrenmek istedi ve Resûl-i Ekrem Efendimiz de hiçbir iş ve eylemle denk ve eşit olmayan Allah yolunda cihad olduğunu iki veya bazı rivayetlere göre üç defa tekrarlayarak kendisine bildirdi. Böylece, cihadın ne kadar büyük ve faziletli bir iş olduğunu tekrarlamış ve bu vesileyle bir kere daha cihada teşvik etmiş oluyordu.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad edenler cennette en üstün dereceye sahip olacaktır.
2. Cennet, çeşitli derecelere ve tabakalara ayrılmıştır.
3. Cennete girmenin temel şartı sağlam bir imana sahip olmaktır.
4. İmanın gerektirdiği amelleri işlemek, kişinin cennete girmesinin ve cennette derece ve makamlar elde etmesinin vesilesidir.

١٣٠٥ - عَنْ أَبِي بَكْرٍ بْنِ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبِي ﷺ وَهُوَ بِحَضْرَةِ الْعَدُوِّ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ تَحْتَ ظِلَالِ السُّيُوفِ». فَقَالَ رَجُلٌ رَثُّ الْهَيْئَةِ، فَقَالَ: يَا أَبَا مُوسَى أَأَنْتَ سَمِعْتَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ هَذَا؟ قَالَ: نَعَمْ، فَرَجَعَ إِلَى أَصْحَابِهِ، فَقَالَ: أَقْرَأُ عَلَيْكُمُ السَّلَامَ، ثُمَّ كَسَرَ جَفْنَ سَيْفِهِ فَأَلْقَاهُ، ثُمَّ مَشَى بِسَيْفِهِ إِلَى الْعَدُوِّ فَضَرَبَ بِهِ حَتَّى قُتِلَ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1305. Ebû Bekr İbni Ebû Mûsa el-Eş'arî şöyle dedi:

Babam Ebû Mûsa *radiyallâhu anh*'ı düşmanın karşısında durup:

Ben Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i: “**Şüphesiz cennet kapıları kılıçların gölgeleri altındadır**” derken işittim. Bunun üzerine üstü başı perişan biri ayağa kalkıp:

– Ey Ebû Mûsa! Bu sözü Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* söylerken sen mi işittin? diye sordu. Ebû Mûsa:

– Evet, ben işittim, cevabını verdi. Bunu duyan adam, arkadaşlarının yanına dönüp:

– “Sizleri selâmlıyorum” dedi ve kılıcının kınını kırıp attı. Sonra elinde kılıcıyla düşmanın üzerine yürüdü ve ölünceye kadar düşmanla savaştı.

Müslim, İmâre 146. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 23.

Ebû Bekir İbni Ebû Mûsa

Meşhur sahâbî Ebû Mûsa el-Eş'arî'nin oğlu olup adı Amr'dır. Tâbiîn tabakasındandır. Güvenilir hadis ravilerinden biridir. Yaşça kardeşi Ebû Bürde'den daha büyüktü. Babası başta olmak üzere meşhur sahâbîlerden hadis rivayet etti. Kütüb-i Sitte müellifleri onun hadislerini nakletmiştir. 106 (724) senesinde vefat etti.

Allah ona rahmetiyle muamele etsin.

Açıklamalar

Bir kısmını bu bölümde gördüğümüz gibi, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Allah yolunda cihadın faziletini ortaya koyan ve mü'minleri cihada teşvik eden pek çok sözleri vardır. Cennetin kılıçların gölgesi altında olduğunu beyan eden hadis bu sözlerin en önemlilerinden ve en etkililerinden biridir. Bu hadisin, “Cihad, kendisi için cennet va'd edilmiş olan bir kahramanlıktır” anlamına mecâzî bir ifade olduğunu söyleyenler vardır. Peygamberimiz'in bu sözünün, Allah yolunda cihada, savaş esnasında düşmana yaklaşıp onlarla sıcak temas sağlamaya, kılıç kullanmaya ve savaş anında topluca hareket edip düşmanı bunaltmaya çok önemli bir teşvik olduğu açıktır. O günün şartlarında cihadın en önemli aleti kılıçtı. Kılıç üstünlüğüne sahip olan, kılıcı iyi kullanan savaşın galibi olurdu. Kınına sokulmayan kılıç, cesaret ve kahramanlığın simgesi idi.

Cihad meydanında düşmana hücum ederken insanın yükseklerde, başının üstünde tuttuğu kınından çekilmiş kılıç, âdeta kişiyi koruyan bir gölgelendiriciye benzetilmiştir. Gölgenin insanı aşırı sıcaktan koruması gibi, cihadın simgesi olan kılıç da kişiyi cehennem

ateşinden korur ve cennet bir bakıma kılıçların gölgesindeymiş gibi kabul edilir. İmam Nevevî, ulemânın “Bu hadisin mânası, cihada ve savaşa katılmak cennete girmenin sebebidir” dediklerini söyler. Özellikle şehitlerin ve cihada katılıp sağ salim dönen gazilerin kul hakları dışındaki günahlarının Allah Teâlâ tarafından affedilerek sorgusuz sualsiz cennete gireceklerini daha önceki açıklamalarımızda belirtmeye çalışmıştık.

Ebû Mûsa’dan bu peygamber müjdesini duyarak gereğini anında yerine getiren aziz sahâbî veya tâbiînin kimliğini bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, onun Allah’ın inayetiyle cenneti hak eden bir kimse olduğudur. İslâm toplumunu ve fert fert her müslümanı asırlar boyu derinden etkileyen bu peygamber buyrukları bizim için bir âb-ı hayat niteliğindedir.

Bu sebeptendir ki, İslâm ülkelerinde cihadın sürekliliğini önleyemeyen ve kâfirlere karşı müslümanlardaki direnme gücünü kıramayan işgalci müstevlîler, önce sünnet ve hadislerin varlığını inkâr ederek, bunda başarılı olamayınca güvenilirliği konusunda zihinlerde şüphe uyandırarak ümmeti cihaddan uzaklaştırma faaliyetleri başlatmışlar ve kısmen de olsa bundan netice almışlardır. Bu konuda elde ettikleri başarılarda en büyük ihanet payı, İslâm toplumu içindeki sapık ve gâfil âlimlerindir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, her vesileyle ümmeti en faziletli amel olarak nitelendirdiği Allah yolunda cihada teşvik etmiştir.
2. Cihadın en zoru, kişinin en kıymetli varlığı olan canını ortaya koyarak düşmana karşı cephede yapılan silahlı mücadeledir.
3. Allah şehit ve gazilere cennette çok üstün makamlar verecektir.
4. İslâm toplumunda ve her müslümanda cihad şuurunu canlı tutmak gerekir.

۱۳۰۶ - عَنْ أَبِي عَبَّاسٍ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جُبَيْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا اغْتَبَرْتُ قَدَمًا عَبْدًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَنَمَسَهُ النَّارُ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1306. Ebû Abs Abdurrahman İbni Cebr *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda ayakları tozlanan bir kula cehennem ateşi dokunmaz.”

Buhârî, Cihâd 16. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 7; Nesâî, Cihâd 9.

Abdurrahman İbni Cebr

Ebû Abs künyesiyle bilinen Abdurrahman İbni Cebr'in adının Abdullah veya Ma'bed olduğu da söylenir. Sahabe hayatıyla ilgili kaynakların bazısında adının Câhiliye döneminde Abdüluzzâ olduğu, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in onun adını Abdurrahman olarak değiştirdiği kaydedilir. Sahâbe-i kirâmdan olup, ensardandır. Evs kabilesinin Hârisoğulları koluna mensuptur. Bedir'e ve daha sonraki gazvelere iştirak etti. Bedir'e katıldığında 48 yaşındaydı. Ebû Abs'in hadislerini Buhârî, Tirmizî ve Nesâî kitaplarında nakletmişlerdir. Ebû Abs, 70 yaşında iken 34 (654) senesinde vefat etti ve cenâzesi Bakî mezarlığına defnedildi. Cenâze namazını Halife Hz. Osman kıldırdı.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Allah'ın rızâsına nâil olmak arzusuyla girilen her yolda yürümenin Cenâb-ı Hak katında büyük bir ecir ve mükâfatı vardır. Bu yol, ilim öğrenmek, cemaatle namaz kılmak, hasta ziyareti veya cenâzeyi defnetmek için gidilen bir yol olabilir. Bunların her birinin büyük sevabı olduğu kesin naslarla sâbittir. Ancak Arapçada herhangi bir kayıt olmaksızın **“Allah yolunda yürümek”** denilince, cihada gitmek anlaşılır. Bu hadiste kastedilen de bu mânâdır. Şu kadar var ki, bunu genel anlamda düşünmenin ve mânâyı umûmîleştirmenin de bir sakıncası yoktur. Cepheye gitmek olarak anlamamızın sebebi, cihada gidip şehitlik mertebesine ulaşan veya gazi olan kimsenin cennete gireceğine dair pek çok nassın bulunmasıdır. Bunların bir kısmı daha önce geçmişti. **Ayakların tozlanması** sözü mecâzî bir anlatım tarzı olup, bir iş uğrunda yol katetmeyi ve yorulmayı ifade

eder. Şüphesiz Allah'ın dinini yayma ve i'lâ-i kelimetullah uğruna çıkılan cihad yolculuğu bunların en önemlisidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihada çıkan kimseyi Cenâb-ı Hak cehennemden korur.

2. Daha genel anlamda olmak üzere, ilim öğrenmek, cemaatle namaz kılmak, hasta ziyaret etmek ve cenâzeye katılmak da Allah yolunda adım atmak sayılır.

۱۳۰۷ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَلْجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يَعُودَ اللَّبَنُ فِي الضَّرْعِ، وَلَا يَجْتَمِعُ عَلَى عَبْدٍ غُبَارٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَدُخَانُ جَهَنَّمَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1307. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah korkusundan ağlayan bir kimse, sağılan süt tekrar memeye girmedikçe cehenneme girmez. Allah yolundaki cihadın tozu ile cehennem dumanı bir kulun üzerinde birleşmez.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 8. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 8; Nesâî, Cihâd 8.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۰۸ - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «عَيْنَانِ لَا تَمْسُهُمَا النَّارُ: عَيْنٌ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، وَعَيْنٌ بَاتَتْ تَحْرُسُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1308. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İki göze cehennem ateşi dokunmaz: Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet bekleyerek geceleyen göz.”

Açıklamalar

Allah korkusundan ağlamak, öncelikle Allah'ın emirlerine gerektiği şekilde itaat ederek onlara sınıksız sarılmayı, yasakladıklarından da son derece kaçınmayı gerektirir. Çünkü Allah'a hakkıyla ibadet ve taatte bulunamayanlar ile günah işleyip sonra da işledikleri günahlardan pişmanlık duyanlar ağlayarak Allah'a dua ve niyazda bulunur, tövbe kapısına yönelirler. Allah Teâlâ böyle bir hal içinde kendisine yönelen kullarının dua, niyaz ve tövbelerini kabul eder. Dolayısıyla böyle bir kul cehennem azâbından kurtulmuş olur. Çünkü bu vasıftaki mü'min, bir daha günah ve isyana yönelmemeye kesin karar vermiş, Allah'ın huzuruna maddî ve mânevî kirlerden arınarak tertemiz bir vaziyette çıkmış olur.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Allah korkusundan ağlayan gözü cehennem ateşinin yakmayacağını anlatırken getirdiği misâl de son derece dikkat çekicidir. Çünkü memeden çıkan sütün tekrar o memeye geri dönmesi aklen muhal, yani imkânsız olan bir şeydir. Bu nasıl mümkün değilse ve akla aykırı düşüyorsa, yukarıda anlatılan tarzda bir hayat süren kimsenin cehenneme girmesi de aynı şekilde mümkün değildir. Bu teşbih, Allah Teâlâ'nın şu âyetindeki teşbih gibidir: **“Bizim âyetlerimizi yalanlayan ve onlara inanmaya tenezzül etmeyenler var ya, işte onlara gök kapıları açılmayacak ve halat, iğne deliğinden geçinceye kadar onlar cennete giremeyeceklerdir”** [A'râf sûresi (7), 40].

Allah yolunda cihada çıkan kimsenin ayak tozları ile cehennem dumanının birleşmemesi, mücahidin de tıpkı Allah'tan korkan kişi gibi cehenneme girmeyeceğinin delillerinden biridir. Cihadın pek çok çeşitleri ve kısımları vardır. Geceleyin Allah yolunda cephede nöbet beklemek de cihadın temel unsurlarından biridir. Daha önce ribatın, yani cephede nöbet tutmanın önemini bu konuyla ilgili hadisler münasebetiyle açıklamıştık.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah korkusu, O'nun emirlerine itaat ve yasaklarından kaçınmayı kapsar.

2. Ağlamak, bir pişmanlığın ve nedametın sonucudur. Pişmanlık ve nedamet tövbeyi ifade eder. Tövbesi makbul olanlar cehennem azâbından kurtulurlar.

3. Cihadın pek çok çeşidi vardır ve hepsi derece derece faziletlidir.

4. Allah yolunda cihad eden mü'min cehennemde kalmaz.

۱۳۰۹ - عَنْ زَيْدِ بْنِ خَالِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ جَهَّزَ مُتَّقٍ عَلَيْهِ. غَازِيًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَقَدْ غَزَا، وَمَنْ خَلَفَ غَازِيًا فِي أَهْلِهِ بِخَيْرٍ فَقَدْ غَزَا».

1309. Zeyd İbni Hâlid *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim Allah yolunda cihada gidecek bir gaziyi donatır, cihad için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılarsa, bizzat cihada gitmiş gibi sevap kazanır. Cihada giden gazinin arkada bıraktığı ailesine güzelce bakıp onların ihtiyaçlarını karşılayan da bizzat cihad yapmış gibi sevap kazanır.”

Buhârî, Cihâd 38; Müslim, İmâre 135-136. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 20; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 6; Nesâî, Cihâd 44.

Açıklamalar

Allah yolunda cihada çıkacak bir gaziyi donatmaktan maksat, onun cihad yapabilmesi, cephede savaşabilmesi için gerekli olan ihtiyaçlarını karşılamaktır. İslâm'ın ilk yıllarında cihada iştirak eden kimseler bütün ihtiyaçlarını kendileri karşılar, atını, devesini, kılıcını, kalkanını veya buna benzer harp alet ve edavâtını, hatta yiyip içeceği şeyleri kendileri temin ederlerdi. Çünkü görevi askerlik olan bir sınıf yoktu. Cihada davet edilince gücü yeten ve meşrû bir mâzereti olmayan herkes cepheye koşardı. Bilindiği gibi sahâbe-i kirâmın pek çoğu geçimini zor temin eden fakir kimselerdi. Fakat aralarında zengin olanlar da vardı. İşte bu zenginler veya cihada gitmek üzere her şeyini hazırlayıp bir mâzereti sebebiyle katılamayan sahâbîler, savaş araç ve gereçlerini hazırlama imkânı olmayanlara yardımcı oluyordu. Bu yardımlar da savaşa iştirak gibi sevap kazanma vesilesi sayılmaktaydı. Çünkü bu davranış cihadın

lüzumlu unsurlarından biriydi. Daha sonraki dönemlerde düzenli ordular kuruldu; gelişen ve değişen şartlara göre devlet bütçesinden yeterli harcamalar yapılmaya başlandı. Esasen dinimizin temel prensiplerinden birinin şu olduğunu tekrar hatırlayalım: Hayırlı bir işi yapacak olana yardım eden kimse, o işi yapan gibi sevaba nâil olur; işi yapanın sevabından da bir şey noksanlaşmaz. Aynı şekilde bir günah ve kötülüğün işlenmesine yardımcı olan da o günahı ve kötülüğü yapan gibi vebale girer, günahkâr olur. Bilindiği gibi cihad, benzeri ve dengi olmayan büyük bir hayırdır. Bu hayrın herhangi bir yönüne yardımcı olmak da aynı şekilde faziletlidir.

Cihad sevabı kazanılmasına vesile teşkil eden işlerden bir diğeri de, cihada çıkan kimsenin geride kalan yakınlarına bakmak, onların geçimlerinin teminini üstlenmek, görülecek işlerini takip etmek, çoluk çocuğunu kendi aile fertleri gibi gözetip kollamaktır. Böylece cepheye giden gazinin gözü arkada kalmaz, gönlü huzur içinde olur. Cihadın kazanılmasında bu psikolojik rahatlığın son derece önemli olduğu izahtan varestedir. Bu peygamber buyruklarını yerine getirmeyi imanlarının bir gereği sayan müslümanlar, tarih boyunca en mükemmel uygulama örneklerini ortaya koydular.

Hadis daha önce 179 numara ile de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü'minler daima Allah yolunda cihad aşkı içinde olmalıdır.
2. Allah yolunda cihada çıkacak olan fakir bir kimseyi teçhiz etmek, cihad sevabı kazanmanın vesilesidir.
3. Cihada çıkan bir kimsenin geride kalan ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak, cihad sevabına ortak olmanın yollarından biridir.
4. Yardımlaşma ve ihtiyaçlarını gidermede müslümanlar birbirlerinin kefilidir.

۱۳۱۰ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَفْضَلُ الصَّدَقَاتِ،

سَبِيلِ اللَّهِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. ظَلَّ فُسْطَاطٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَمَنْبِخَةٌ خَادِمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، أَوْ طُرُوقَةٌ فَخْلٍ فِي

1310. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sadakaların en faziletlisi Allah yolunda kurulan bir çadırın gölgesi, Allah yolundaki bir mücâhide verilen hizmetçi ve Allah yolunda bağışlanmış bir erkek devedir.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 5.

Açıklamalar

Bu hadiste sayılanlar, cihad esnasında mücahide yardımcı olan unsurlardır. Allah rızâsı için bu iyilikleri yapmak her zaman sevap ise de, cihad anında daha büyük bir kıymet ifade eder. Sıcak yaz günlerinde gölgelenilecek hiçbir ağaç ve taşın olmadığı bir çöl veya ovada, soğuk kış günlerinde fırtına ve tipiye yakalanılan bir alanda çadırın ne büyük nimet olduğunu anlamak zor değildir.

Bir mücahidin hizmetlerini görecektir emir eri veya at bakıcısı, silah tamircisi, yemek hazırlayıcı veya bunlara benzer zarûri hizmetleri yerine getiren yardımcı bir eleman da çok önemlidir. Günümüz savaşlarında bunlar ordu içinde destek kıtaları diye ayrı bir sınıf oluşturmakta ve harbin kazanılmasında büyük rol oynamaktadırlar.

Hadiste bahsedilen erkek deve ifadesiyle, üzerine binen kimseyi, sırtına vurulan yükü taşıyabilen hayvan kastedilmektedir. Çünkü o günün savaşlarında cepheye gidecek eşyaları taşıma ve üzerine binme açısından bir nakil vasıtası olarak deve en elverişli hayvandır. Bunun erkek bir deve olması ise daha faziletlidir. Günümüz savaşlarında bunun yerini son derece gelişmiş kara, hava ve deniz nakil araçları almış bulunmaktadır. Fakat araçların değişmiş olması, hadîs-i şeriflerde cihada katkı anlamına gelen bu genel tavsiyelerden hiçbir şey noksanlaştırmaz, hatta önemini arttırır. Çünkü fedâkârlığın çapı ve maliyeti büyümüştür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihada çıkanlara yardımcı olmak, hayrın en faziletliyelerinden sayılır.

2. Cihada çıkan kimseye yapılacak yardım onun rahatını sağlayıcı, düşmana karşı savaşırken gücünü ve kuvvetini artırıcı ve geçiminin teminine yardımcı nitelikte şeyler olabilir.

١٣١١ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ فَتًى مِنْ أَسْلَمَ، قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
إِنِّي أُرِيدُ الْغَزَا وَلَيْسَ مَعِيَ مَا أَتَجَهَّزُ بِهِ، قَالَ: «إِنَّتِ فُلَانًا فَإِنَّهُ قَدْ
تَجَهَّزَ فَمَرِّضْ» فَأَتَاهُ، فَقَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يُقَرِّتُكَ السَّلَامَ، وَيَقُولُ:
أَعْطِنِي الَّذِي تَجَهَّزْتَ بِهِ. قَالَ: يَا فُلَانَةُ، أَعْطِيهِ الَّذِي كُنْتُ تَجَهَّزْتُ
رَوَاهُ مُسْلِمٌ. بِهِ، وَلَا تَخْبِسِي مِنْهُ شَيْئًا، فَوَاللَّهِ لَا تَخْبِسِي مِنْهُ شَيْئًا فَيُبَارِكَ لَكَ فِيهِ.

1311. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Eslem kabilesinden bir delikanlı:

– Ya Resûlallah! Ben cihada katılmak istiyorum, fakat savaşabilmem için gereken malzemeyi temin edecek durumda değilim, dedi. Peygamber Efendimiz:

– **“Filân adama git. O, cihada katılmak üzere hazırlanmıştı; fakat hastalandı”** buyurdu. Delikanlı Hz. Peygamber'in dediği kişiye gidip:

– Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* sana selâm ediyor ve savaşa gitmek için hazırladığın malzemeleri bana vermeni söylüyor, dedi. Bunun üzerine adam hanımına seslenerek:

– Hanım! Savaş için hazırladığım şeyleri bu delikanlıya ver; onlardan hiçbir şey alıkoyma. Allah hakkı için onlardan hiçbir şey bırakma ki, berekete nâil olasın, dedi.

Müslim, İmâre 134.

Açıklamalar

1309 numaralı hadisi açıklarken bir gaziye teçhiz etmenin önemi ve faziletini ana hatlarıyla açıklamıştık. Hadisimiz de aynı konuya işaret etmektedir. Peygamber Efendimiz, Allah yolunda cihada iştirak etmek isteyip de gerekli teçhizatı hazırlamaya güç yetiremeyen fakir müslümanları ya ashâbın zenginlerine göndererek veya onlardan temin edilen paralarla cihad malzemeleri alarak teçhiz edip cihada katılmalarını sağlardı. Böylece her iki tarafın da sevap kazanmasına vesile olurdu. Cihada katılmak üzere gerekli malzemeleri hazırlayan, fakat hastalık gibi herhangi bir meşrû mâzeret sebebiyle gidemeyenlere, gitmek isteyip de teçhizatı bulunmayanları gönderir

ve malzemelerini bunlara vermelerini tavsiye ederdi. Böylece onların da cihad sevabına ortak olmaları temin edilirdi. Bu sünnet, Peygamber Efendimiz'in ebedî âleme irtihallerinden sonraki dönemlerde devam etmekle kalmayıp, ümmetin arasında asırlar boyu sürüp gelen uygulamaların zeminini teşkil etti. İslâm toplumlarında askerlik ve askere yardım anlayışı bir ibadet aşkı haline geldi. İşte bütün bunların temelinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sünnet ve hadisleri ve bunları din olarak kabul eden müslümanların engin hissiyatı yatar. İslâm toplumları bunu canlı tutmanın ve kaybedileni yeniden elde etmenin iştîyâkı içinde olmalıdırlar.

Hadisi 178 numara ile de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm ümmetinin her ferdi Allah yolunda cihad aşkı ve arzusu içinde olmalıdır.
2. Cihada hazırlık hususunda müslümanlar birbirlerine yardımcı olmalıdırlar.
3. Cihada hazırlık yapıp da bir özrü sebebiyle katılamayanlar, hazırladıkları savaş malzemelerini, bunları temin edemeyenlere vererek sevap kazanırlar.

۱۳۱۲ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَعَثَ إِلَى رَوَاهُ مُسْلِمٌ. بَنِي لَحْيَانَ، فَقَالَ: «لِيَنْتَبِعَ مِنْ كُلِّ رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا، وَالْأَجْرُ بَيْنَهُمَا».

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: «لِيُخْرَجَ مِنْ كُلِّ رَجُلَيْنِ رَجُلٌ» ثُمَّ قَالَ لِلْقَاعِدِ: «أَيُّكُمْ خَلَفَ الْخَارِجَ فِي أَهْلِهِ وَمَالِهِ بِخَيْرٍ كَانَ لَهُ مِثْلُ نِصْفِ أَجْرِ الْخَارِجِ».

1312. Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Benî Lihyân üzerine asker gönderdi ve:

“İki erkekten biri cihada gitsin; elde edilecek sevap ikisi arasında ortaktır” buyurdu.

Müslim, İmâre 137.

Müslim'in bir rivayeti de şöyledir:

“İki kişiden biri cihada çıksın” buyurdu; sonra da oturanlara şöyle dedi:

“Sizden hanginiz cihada çıkanın ailesi ve malı hakkında hayırla davranıp onun yerini tutarsa, cihada gidenin yarı eciri kadar ona da sevap verilir.”

Müslim, İmâre 138.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, o zaman henüz müslümanlığı kabul etmemiş olan Hüzeyl kabilesinin Benî Lihyân kolu üzerine asker sevketmiş ve her kabilenin erkeklerinin yarısının bu sefere iştirak etmesini istemişti. Geride kalanların da cihada gidenlerin ailelerine yardımcı olmalarını emretti. Böylece bütün müslüman erkekler cihad sevabı kazanmış olacaktı. Bu sevabı kazanabilmek, cihada gidenlerin ailelerinin geçimlerini temin etmek, işlerini takip ve çoluk çocuklarıyla alâkalanma şartına bağlanmıştı. Şüphesiz bu yardımın azlığına ve çokluğuna göre sevabın miktarı da değişir.

Hadis, 180 numara ile de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bazı kere bütün müslümanların cihada katılması gerekmeyebilir. Bunun takdiri devlet başkanına aittir.

2. Cephede cihada çıkan gazinin geride kalan ailesinin geçimini temin etmek, ihtiyaçlarını karşılamak ve çoluk çocuğuyla alâkalanmak, cihada katılmış gibi sevap kazanmaya vesile olur.

۱۳۱۳ - عَنِ الْبَرَاءِ ؓ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ ﷺ رَجُلٌ مُّقَنَّعٌ بِالْحَدِيدِ، فَقَالَ:
يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَقَاتِلُ أَوْ أَسْلِمُ؟ قَالَ: «أَسْلِمِ، ثُمَّ قَاتِلْ». فَأَسْلَمَ، ثُمَّ قَاتَلَ
فَقُتِلَ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «عَمِلَ قَلِيلًا وَأُجِرَ كَثِيرًا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1313. Berâ *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Tepeden tırnağa silâhlı bir adam Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

– Ya Resûlallah! Sizinle birlikte önce savaşa mı katılayım, yoksa müslüman mı olayım? dedi. Resûl-i Ekrem:

– “**Önce müslüman ol, sonra savaş**” buyurdu. Bunun üzerine adam müslüman oldu, sonra savaştı ve neticede şehit oldu. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Az çalıştı, çok kazandı**” buyurdu.

Buhârî, Cihâd 13; Müslim, İmâre 144.

Açıklamalar

Tercümeyle esas aldığımız metin Buhârî'nin lafzıdır. Müslim'in rivayetinde belirtildiğine göre, gelen adam Medine'li olup Benî Nebit kabilesindendi. “*Ben Allah'tan başka ilâh olmadığına ve senin Allah'ın kulu ve rasulü olduğuna şehâdet ederim*” deyip cihada katıldı ve öldürülünceye kadar savaştı.

Buhârî şârihlerinin bazılarının belirttiğine göre, bu olay Uhud savaşında cereyan etmişti. Peygamberimiz'e gelen Üsayrım lakabıyla tanınan kişi Amr İbni Sâbit'ti. İbni Hacer, Peygamber Efendimiz'in onun adını Zür'a diye değiştirdiğini söyler. O, Resûl-i Ekrem'in yanına müşrik olarak gelmiş, hemen müslüman olup savaşa iştirak etmiş, kâfirlerle kıyasıya savaşarak şehit olmuştu. Hatta Ebû Hüreyre, bu zatı bir bilmece gibi sahâbîlere sorar, onlar da çoğu kere bilemezlerdi. Onun sorusu şöyle idi:

– “Bana söyleyin bakalım, hayatında bir kere bile namaz kılmadan cennete giren kişi kimdir?” İnsanlar cevabını bilemez, kendisinin söylemesini isterlerdi. Ebû Hüreyre de:

– “O, Üsayram Benî Abdü'l-Eşhel, yani Amr İbni Sâbit'tir” derdi (Hayat hikâyesi için bk. İbni Hacer, *el-İsâbe*, IV, 608-610; *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*, III, 90). Çünkü iman etmesi ile şehit olması arasında bir namaz vakti bile geçmemişti. Fakat o gerçekten inanmış ve işin şuurunda olarak cihada katılmıştı.

Bir insanın işleyeceği işlerin, yapacağı hayırların bir kıymet ifade etmesi ve özellikle Allah katında bir mükâfat ve sevabının olabilmesi için, her şeyden önce o kişinin iman ve İslâm dairesine girmesi

gerekir. Yoksa, yaptığı işlerin âhirette bir ecir olmaz. İşte bu sebeple, Peygamberimiz kendisine gelen kimselerden her şeyden önce Allah'a ve Resûlü'ne iman etmelerini ve bu imanın gereklerini yerine getirmelerini isterdi. Çünkü kâfirin çalışıp çabalamasının karşılığı kendisine bu dünyada verilir. Onun hayatını sürdürmesi, dünya nimetlerinden istifade etmesi, Cenâb-ı Hakk'ın adâlet ve merhametinin sonucudur.

Peygamber Efendimiz'in "Az çalıştı, çok kazandı" sözünden onun cennetlik olduğu anlaşılmaktadır. Bazı ameller vardır ki, az olmasına rağmen ecir ve mükâfatı çoktur. Meselâ kelime-i tevhîd de bunlardan biridir. Bu hadisten son derece samimi bir şekilde iman edip, o iman gerektirdiği amelleri işlemeye fırsat bulamadan Allah'a kavuşan kimsenin, netice itibariyle cennetlik olduğunu anlıyoruz. Şehitlik ise daha önce birçok defalar ifade ettiğimiz gibi, başka amellerle kıyas edilmeyecek derecede faziletlidir. Bu hadis, konunun önemli örneklerinden biridir. Asr-ı saadette buna benzer örnekler önemli bir yekûn tutar. Bilindiği gibi iman etmek yani müslüman olmak, kişinin geçmişindeki günahları silip süpürür ve o insan hayata yeni gelmiş gibi olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İşin başı iman ve İslâm'dır. Müslüman olmayan kimsenin yaptığı iyiliklerin uhrevî bir mükâfatı yoktur.

2. Allah katında en faziletli amellerden biri de şehitliktir. Bir kimsenin ameli az olsa veya hiç olmasa, fakat faziletine inanarak Allah yolunda cihad ederken şehit düşse, o kimse cenneti hak eder.

١٣١٤ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «مَا أَحَدٌ يَدْخُلُ الْجَنَّةَ يُحِبُّ أَنْ يَرْجَعَ إِلَى الدُّنْيَا وَلَهُ مَا عَلَى الْأَرْضِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا الشَّهِيدُ، يَتَمَنَّى أَنْ يَرْجَعَ إِلَى الدُّنْيَا، فَيَقْتَلَ عَشْرَ مَرَّاتٍ ؛ لِمَا يَرَى مِنَ الْكَرَامَةِ».

وَفِي رَوَايَةٍ: «لِمَا يَرَى مِنْ فَضْلِ الشَّهَادَةِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1314. Enes *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Cennete giren hiçbir kimse, yeryüzündeki her şey kendisinin olsa bile dünyaya geri dönmeyi arzu etmez. Sadece şehit, gördüğü itibar ve ikram sebebiyle tekrar dünyaya dönmeyi ve on defa şehit olmayı ister.”

Bir rivayette: **“Şehitliğin faziletini gördüğü için”** denilir.

Buhârî, Cihâd 21; Müslim, İmâre 109. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 13, 25.

Açıklamalar

Cennet, ebedî mutluluk yeridir. Oraya giren bir kimsenin bir başka yeri araması, özlemesi ve istemesi söz konusu değildir. Çünkü cennet mükemmellik yurdu. İnsanın gönlünün çektiği ve aklının tasavvur ettiği her şey orada vardır. Dolayısıyla cennete giren ve oradaki nimetleri gören birinin dünyaya dönmeyi arzu etmesi düşünülemez. Çünkü cennetin en aşağı sayılan mertebesi bile dünyanın tamamından daha üstün ve hayırlıdır. Fakat şehitlik mertebesi o kadar yüksek ve cennetteki karşılığı o kadar üstündür ki, bunu gören kimse dünyaya tekrar dönmeyi ve defalarca şehit olmayı, Allah'ın huzuruna tekrar çıkmayı ve her defasında cennette daha üstün derecelere kavuşmayı ister. Cihad bölümünün önceki birimlerinde de ifade edildiği gibi, mahşer halkı, misk gibi yayılan kan kokusu ve vücudundan henüz yeni yaralanmışcasına akan taze kanı ile sadece şehitleri tanır, onların fazilet ve şerefine şâhitlik eder. İşte bu sebepten dolayı **şehitlerin kanı ve cenâzesi yıkanmaz**. Hatta, Allah yolunda öldürülenlere niçin şehit denildiği tartışılırken **“Şehidin şehit olduğuna şahidi vardır; o da kanıdır”** denilmiştir. Şehit denilmesinin bir başka sebebi de, diri oldukları, ruhları cennete vardığı ve orada gördükleri nimetler içindir. Esasen: **“Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin; hayır onlar diridirler, ama siz farkında olmazsınız”** [Bakara sûresi (2) 154] âyeti bunun delilidir. Şehitlerin, şehit oldukları andan itibaren ruhları cennete gidip orayı gördükleri halde, diğer mü'minlerin ruhları sadece kıyamette görecektir. Şehit denilmesinin bir başka sebebi, şehidin cennete gireceğine Allah ve melekler şâhitlik ettiği içindir denilmiştir. Daha başka sebepler de sayılır. Burada önemli olan, şehitlik mertebesinin ne derece üstün ve faziletli bir makam olduğunu kavramaktır. Kur'an

ve Sünnet'in bu konudaki nasları, müslümanlar için her zaman teşvik edici ve özendirici bir hayat kaynağı olmuştur. Hadisimiz de bu özendirici naslardan biridir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cennet, iyilikler ve güzellikler yurdudur; oraya giren bir daha çıkmak istemez.

2. Şehitlik mertebesi, cennetteki en üstün mertebelerden biridir. Bunu gören şehit, dünyaya tekrar dönüp, defalarca şehit olmayı temennî eder.

3. Fert ve toplumda cihad aşkı ve şehâdet ruhunun yaşaması için gayret etmek gerekir.

۱۳۱۵ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ

اللَّهِ ﷺ قَالَ: «يَغْفِرُ اللَّهُ لِلشَّهِيدِ كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا الدِّينَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: «الْقَتْلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يُكَفِّرُ كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا الدِّينَ».

1315. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şehidin kul borcu dışındaki bütün günahlarını Allah bağışlar.”

Müslim, İmâre 119.

Müslim'in bir rivayetinde (imâre 120) şöyle buyrulur:

“Allah yolunda ölüm, kul borcundan başka her şeye kefârettir.”

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۱۶ - عَنْ أَبِي قَتَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَامَ فِيهِمْ فَذَكَرَ أَنَّ الْجِهَادَ

فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْإِيمَانَ بِاللَّهِ، أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ فَقَامَ رَجُلٌ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ

اللَّهِ، أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتُكْفَرُ عَنِّي خَطَايَايَ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ

ﷺ: «نَعَمْ، إِنَّ قُتِلْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ، مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ»،
ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «كَيْفَ قُلْتَ؟» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قُتِلْتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ،
أَتَكْفُرُ عَنِّي خَطَايَايَ؟ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «نَعَمْ، وَأَنْتَ صَابِرٌ مُحْتَسِبٌ،
مُقْبِلٌ غَيْرُ مُدْبِرٍ، إِلَّا الدِّينَ فَإِنَّ جِبْرِيلَ ﷺ قَالَ لِي ذَلِكَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1316. Ebû Katâde *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ashâb arasında ayağa kalktı ve **“Allah yolunda cihad ve Allah’a iman etmek amellerin en faziletlisidir”** diye hatırlattı. Bunun üzerine bir adam ayağa kalkıp:

– Ya Resûlallah! Şayet Allah yolunda öldürülürsem, bu benim günahlarıma kefâret olur mu? diye sordu. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona:

– **“Evet, şayet sen sabrederek, ecrini de sadece Allah’tan bekleyerek, cepheden kaçmaksızın düşmana karşı koyup Allah yolunda öldürülürsen, günahlarına kefâret olur”** buyurdu. Sonra Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– **“Nasıl demiştin?”** diye sordu. Adam:
– Şayet ben Allah yolunda öldürülürsem günahlarıma kefâret olur mu? diye sözünü tekrarlardı. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona:

– **“Evet, şayet sen sabrederek, ecrini sadece Allah’tan bekleyerek, cepheden kaçmaksızın düşmana karşı koyup Allah yolunda öldürülürsen, günahlarına kefâret olur. Ancak borçların bunun dışındadır. Bunu bana Cibrîl söyledi”** buyurdu.

Müslim, İmâre 117. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 32.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, çeşitli vesilelerle en faziletli işlerin ve davranışların neler olduğunu ashâba açıklamışlardır. **İman ve cihad**, bu yöndeki rivayetlerin hemen hepsinde yer alır. Çünkü iman ve cihad ikisi birlikte insanın hem kalbi hem de kalıbı ile alâkalı amellerdir. İnsanı Allah yolunda cihada sevkeden, sağlam ve sarsılmaz bir imandır. Cihad ise imanı korumanın, İslâm’ı yaymanın ve i’lâ-yi kelimetullah’ın en önemli vasıtasıdır.

Bilindiği gibi cihad, İslâm'ı tebliğ edip insanlara ulaştırmanın bütün unsurlarını içine alır. Ancak cihadın en son ve en zor safhası olan cephede düşmanla savaşmak, bunlar arasında çok özel bir yer işgal eder. Cephede savaşırken şehit olmak, bir mü'minin bu dünyada ulaşabileceği en son ve en üstün mertebedir. Şehitlik, insanın daha önce işlediği bütün günahlarına kefâret olur ve şehit cennette de en üstün dereceye ulaşır. Ancak bu mertebeye lâayık olmak için, sabretmek, cihadın ecrini sadece Allah'tan beklemek yani ihlasla hareket etmek, cepheden kaçmayarak düşmana karşı koymak gibi üstün cesaret ve feragat isteyen özelliklere sahip olunması gerektiğini bu hadisten öğrenmekteyiz.

Yine Resûl-i Ekrem Efendimiz, Cebrâil *aleyhisselâm*'ın kendisine bildirdiğini özellikle belirterek, kul hakkının şehitlik mertebesine ulaşmakla da ortadan kalkmayacağını açıkça ifade etmişlerdir. Bu, bizler için son derece ibret alınacak bir husus olup, her hâl ü kârda bu dünyadan kul hakkıyla gidilmemesi gerektiğinin çok çarpıcı bir misâlini teşkil etmektedir. Şu halde şehitliğin kefâret olduğu günahlar ve hatalar, Allah'a ait haklardır. Bu konuda Enes İbni Mâlik, Muhammed İbni Cahş ve Ebû Hüreyre'nin de sahih rivayetleri vardır.

Bu hadisi 219 numara ile de görmüştük.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İman ve cihad, dinin birbirinden ayrı düşünülmemesi gereken iki temel esası ve en faziletli ameldir.

2. Cihad esnasında sabretmek, ecrini sadece Allah'tan beklemek suretiyle ihlasla hareket etmek, düşmana karşı sırt çevirmeyip karşı durmak suretiyle şehit olan kimse bu dünyada en üstün makama, cennette de en üstün dereceye ulaşır.

3. Şehitlik, kul hakkı dışındaki bütün günahlara kefârettir.

۱۳۱۷ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَجُلٌ: أَيْنَ أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنْ رَوَاهُ مُسْلِمٌ. قُتِلْتُ؟ قَالَ: «فِي الْجَنَّةِ». فَأَلْقَى تَمَرَاتٍ كُنَّ فِي يَدِهِ، ثُمَّ قَاتَلَ حَتَّى قُتِلَ.

1317. Câbir *radıyallâhu anh* şöyle dedi: Bir adam:

– Ya Resûlallah! Eğer Allah yolunda öldürülürsem ben nerede olacağım, dedi. Resûl-i Ekrem:

– “**Cennette**” diye cevap verdi. Bunun üzerine adam elinde bulunan hurmaları attı, sonra düşmanla savaştı ve neticede şehit düştü.

Müslim, İmâre 143. Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 17; Nesâî, Cihâd 31.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۱۸ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: انْطَلَقَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَأَصْحَابُهُ حَتَّى سَبَقُوا الْمُشْرِكِينَ إِلَى بَدْرٍ، وَجَاءَ الْمُشْرِكُونَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَقْدَمَنَّ أَحَدٌ مِنْكُمْ إِلَيَّ حَتَّى أَكُونَ أَنَا دُونَهُ». فَدَنَا الْمُشْرِكُونَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قُومُوا إِلَى جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ» (قَالَ): يَقُولُ عُمَيْرُ بْنُ الْحُمَامِ الْأَنْصَارِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، جَنَّةٌ عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ؟ قَالَ: «نَعَمْ» قَالَ: بَنَحْ بَنَحْ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا يَحْمِلُكَ عَلَى قَوْلِكَ بَنَحْ بَنَحْ؟» قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِلَّا رَجَاءُ أَنْ أَكُونَ مِنَ أَهْلِهَا، قَالَ: «فَإِنَّكَ مِنَ أَهْلِهَا». فَأَخْرَجَ تَمْرَاتٍ مِنْ قَرْنِهِ، فَجَعَلَ يَأْكُلُ مِنْهُنَّ، ثُمَّ قَالَ: لَيْتَ أَنَا حَيْثُ حَتَّى حَتَّى قُتِلَ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ. أَكُلَ تَمْرَاتِي هَذِهِ إِنَّهَا لَحَيَاةٌ طَوِيلَةٌ، فَرُمِيَ بِمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ التَّمْرِ، ثُمَّ قَاتَلَهُمْ

1318. Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile ashâbı yola çıktı ve müşriklerden önce Bedir’e vardılar. Müşrikler de geldiler. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Sizden hiçbiriniz, ben başında olmadıkça herhangi bir şey yapmasın.**” Sonra müşrikler yaklaştı; bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

“**Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennete girmek üzere ayağa kalkınız!**” buyurdu. Enes der ki:

Ensardan Umeyr İbn Hümâm *radiyallâhu anh*:

– Ya Resûlallah! Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennet mi? diye sordu. Peygamberimiz:

– “**Evet**” buyurdu. Umeyr:

- Ne iyi, ne âlâ! dedi. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:
- “**Niye öyle söyledin?**” diye sordu. Umeyr:
- Allah’a yemin ederim ki, ya Resûlallah, cennet ehlinden olmayı istediğim için öyle söyledim, başka maksadım yok, dedi. Resûl-i Ekrem:
- “**Şüphesiz sen cennetliksin**” buyurdu. Umeyr, bu söz üzerine torbasından bir kaç hurma çıkartıp onları yemeye başladı. Sonra:
- Eğer şu hurmalarımı yiyinceye kadar yaşarsam, bu gerçekten uzun bir hayattır, diyerek elindeki hurmaları attı, sonra şehit oluncaya kadar müşriklerle savaştı.

Müslim, İmâre 145. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, III, 137.

Açıklamalar

İmam Nevevî'nin Müslim'den seçtiği 1317 numaralı hadis, Buhârî'nin *Sahih*'inde de aynı lafızlarla yer alır. Anılan kaynaklar, olayın Uhud Savaşı'nda geçtiğini belirtir. Bir sonraki Enes rivayeti ise Bedir Harbi'nde geçen bir olayı anlatır. Bazı hadis şârihleri bu iki olayın birbirinin aynı olduğunu söylemelerine karşılık Bedreddin el-Aynî, bunların iki sahâbînin başına gelmiş iki ayrı olay olduğunu söyler. Çünkü Peygamber Efendimiz'in gazvelerinde bu türden bir tek olayın olduğu söylenemez. Bunun aksine çeşitli gazvelerde cereyan eden benzer olaylar, bazan olayın kahramanının adıyla hadis ve siyer kitaplarında anlatılır, fakat çoğu kere isim verilmez.

Enes'in rivayet ettiği hadisin baş tarafında, Peygamber Efendimiz'in sahâbe-i kirâmdan Büseyse'yi, Ebû Süfyân'ın kervanını gözetlemek için casus olarak gönderdiği, onun getirdiği bilgilere göre de Bedir'e hareket ettiği zikredilir. **Efendimiz, düşmanın hareketlerini gözetlemek, gaye ve maksatlarını öğrenmek, onlarla ilgili bilgileri toplamak üzere casuslar ve bazı kere öncü birlikler gönderirdi.** Bunlar, bir devletin ve toplumun hayatiyetini sürdürebilmesi için zarûri olan faaliyetlerdir. Her ülkenin bu yönde oluşturduğu teşkilatlar ve hedeflediği stratejiler vardır; tarih boyu da olagelmıştır.

Cihada çıkılınca herkes kendi başına hareket etme imkânına sahip değildir. Ordunun başındaki komutana yüzde yüz itaat edilmesi ve emrinden çıkılmaması gerekir. Bu sebeple

Peygamberimiz, sahâbe-i kirâma bu önemli vazifelerini bir kere daha hatırlatmış, onların dikkatlerini çekmiştir. Başıbozukluk her yerde bir felâketse de, özellikle cihad yolculuğunda ve cephede hiç affedilmeyecek bir suçtur. Bu sebeple, **cihad meydanındaki emirler münakaşa ve istişâreye açık değildir. Çünkü onun için yeterli zaman ve uygun zemin yoktur.**

Cihad meydanında askerler galeyana getirilmeli, Allah yolunda savaşırken şehit olanların ebedî âlemde çok büyük mükâfatlar ve cennette üstün mevkiler kazanacağı, gazi olanların yine üstün derecelere nâil olacağı iyice anlatılmalı, mücâhidler buna gönülden inanmalıdır. İşte Resûl-i Ekrem Efendimiz'in "**Genişliği göklerle yer arası kadar olan cennete girmek üzere ayağa kalkınız**" buyruğu böyle bir teşviktir. Sahabe, elindeki son hurmayı bitirecek kadar bir süre bu dünyada kalmayı bile uzun bir hayat saymaktadır. Aziz sahâbî Umeyr'i şehâdete ve cennete sevkeden, aşk derecesindeki bu imandır. İslâm'ın bütün zaferleri ve doğuşundan sonraki kısa sürede yeryüzü hakimiyetinin büyük çapta müslümanların eline geçmesi bu büyük iman gücü sayesinde olmuştur. En modern harp araç gereçlerine sahip günümüz süper güçlerinin yüz-binlerce kişilik ordularına karşı silahları yok denecek kadar az, fakat imanları tarif ve tasavvur edilemeyecek kadar engin, sayıları birkaç bin kişiden ibaret müslüman grupların kazandığı zaferler, yarınki tarihimizin altın sayfalarını teşkil edecektir. İşte bu iman sahabe imanıdır ve her asırda müslümanların buna ihtiyacı vardır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir kimsenin, yapacağı herhangi bir işin neticesini bilene sorup ona göre hareket etmesi İslâmî bir gelenektir.
2. Kendisine soru sorulan kimse, hayırlı netice ne ise onu bildirmelidir.
3. Müslümanları daima cihada teşvik etmek, cephede savaşanlara şehitliğin faziletini hatırlatmak gerekir.
4. Düşmanın hâlini ve maksadını öğrenmek için casus kullanmak câizdir.
5. Savaş esnasında kumandanın niyetini gizlemesi uygundur.
6. Savaş anında komutanın emirlerine tereddütsüz itaat etmek gerekir.

١٣١٩ - وَعَنْهُ قَالَ: جَاءَ نَاسٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ أَنْ ابْعَثْ مَعَنَا رَجُلًا يُعَلِّمُونَا الْقُرْآنَ وَالسُّنَّةَ، فَبَعَثَ إِلَيْهِمْ سَبْعِينَ رَجُلًا مِنْ الْأَنْصَارِ يُقَالُ لَهُمُ الْقُرَّاءُ، فِيهِمْ خَالِي حَرَامٌ، يَفْرُقُونَ الْقُرْآنَ، وَيَتَذَكَّرُونَهُ بِاللَّيْلِ يَتَعَلَّمُونَ، وَكَانُوا بِالنَّهَارِ يَجِئُونَ بِالْمَاءِ، فَيَضَعُونَهُ فِي الْمَسْجِدِ، وَيَخْتَطِبُونَ فَيَبِيعُونَهُ، وَيَشْتَرُونَ بِهِ الطَّعَامَ لِأَهْلِ الصُّفَّةِ، وَلِلْفُقَرَاءِ، فَبَعَثَهُمُ النَّبِيُّ ﷺ فَعَرَضُوا لَهُمْ فَقَتَلُوهُمْ قَبْلَ أَنْ يَبْلُغُوا الْمَكَانَ، فَقَالُوا: االلَّهُمَّ بَلِّغْ عَنَّا نَبِيَّنَا أَنَّا قَدْ لَقَيْنَاكَ فَرَضِينَا عَنْكَ وَرَضِيتَ عَنَّا، وَأَتَى رَجُلٌ حَرَامًا خَالَ أَنَسٍ مِنْ خَلْفِهِ، فَطَعَنَهُ بِرُمَحٍ حَتَّى أَنْفَذَهُ، فَقَالَ حَرَامٌ: فُرْتُ وَرَبِّ الْكُفَّةِ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنْ إِخْوَانَكُمْ قَدْ قُتِلُوا وَإِنَّهُمْ قَالُوا: االلَّهُمَّ بَلِّغْ عَنَّا نَبِيَّنَا أَنَّا قَدْ لَقَيْنَاكَ فَرَضِينَا عَنْكَ وَرَضِيتَ عَنَّا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1319. Yine Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Birtakım kimseler Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gelerek, bize Kur'ân'ı ve Sünnet'i öğretecek insanlar gönderseniz, dediler. Resûl-i Ekrem, içlerinde dayım Harâm'ın da bulunduğu, ensardan kendilerine kurrâ denilen yetmiş kişiyi onlara gönderdi. Bunlar Kur'an okuyor, geceleri onu aralarında müzakere edip öğreniyorlardı. Gündüzleri ise su getirip mescide koyuyorlar, odun toplayıp onu satıyor, bedeliyle de Suffe ehline ve fakirlere yiyecek satın alıyorlardı. İşte Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* onlara bu kişileri göndermişti. Fakat gidecekleri yere varmadan önlerine çıktılar ve onları öldürdüler. Onlar (öldürülmeden önce):

– Allahım! Bizim haberimizi Peygamberimiz'e ulaştır. Bizler sana kavuştuk ve senden râzı olduk; sen de bizden râzı oldun, dediler.

Bir adam, yaklaşıp Enes'in dayısı Harâm'a mızrağını sapladı, hatta vücudunun bir tarafından öbür tarafına geçirdi. Bunun üzerine Harâm:

– Kâbe'nin Rabbi'ne yemin ederim ki, cenneti kazandım gitti, dedi. Bu olay üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

“Şüphesiz ki din kardeşleriniz öldürüldüler. Onlar hem de şöyle dediler: Allahım! Bizim haberimizi Peygamberimiz'e

ulaştır. Bizler sana kavuştuk ve senden râzı olduk; sen de bizden râzı oldun” buyurdu.

Buhârî, Cihâd 9, Meğâzî 28; Müslim, İmâre 147.

Açıklamalar

Yukarıda tercümesini verdiğimiz metin Müslim’in rivayetidir. Buhârî rivayetinde bu olayın cereyan ediş tarzı ve hadisenin içinde bulunanlarla ilgili birtakım bilgiler ve ayrıntılar vardır. Fakat biz onları burada tekrar etmeyeceğiz. Bu olay İslâm tarihinde **“Bî’r-i Maûne Vak’ası”** diye bilinir ve anılır. Hicretin dördüncü yılında, Uhud Gazvesi’nden dört ay sonra Safer ayında vuku bulmuştur. Resûl-i Ekrem Efendimiz’e gelen heyet Necid ehlinde olup Benî Süleym kabilesine mensup idiler. *Sahîh-i Buhârî*’deki bilgiye göre, Benî Süleym’in Ri’l, Zekvân, Usayye ve Benî Lihyân kolları birlikte gelmişlerdi. Geliş gayeleri arasında düşmanlarına karşı imdat istemek de vardı. Müslim’in rivayetinde geliş gayelerinin kendilerine Kur’an ve Sünnet’i öğretmek olduğu belirtilmektedir. Bu istekler birbirine zıt olmayıp, iki arzuyu bir arada ilettikleri düşünülebilir. Bunun üzerine Peygamberimiz **kurrâ** olan yani Kur’an ve Sünnet’i iyi bilen **yetmiş kişilik bir ilim ve irfan ordusunu** Münzir İbni Amr el-Hazrecî *radıyallâhu anh*’ın maiyyetinde Necid’e göndermişti. Gönderilenlerin sayısı hakkında değişik rivayetler varsa da en sahih görüş yetmiş kişi olduklarıdır. Gidenler arasında Enes’in dayısı Harâm İbni Milhân’ın da bulunması ve onun ilk şehid edilen kişi olması, Enes’in bu olay hakkında etraflı ve yeterli bilgi sahibi olduğunu göstermektedir. Harâm’ı öldüren kişi, müşriklerin reisi Âmir İbni Tufeyl olup Resûl-i Ekrem Efendimiz onun müslümanlığından emin değildi. Harâm İbni Milhân elçi olarak gittiği Âmir’in yanından dönmeyince arkadaşları onu aramak için yola çıktılar; fakat Âmir’in adamları onları da şehit ettiler. Bu olayı Cebrâil *aleyhisselâm*’ın Resûl-i Ekrem Efendimiz’e haber verdiği Buhârî rivayetinde açıklanmıştır. (Bu konuda bilgi için bk. Tecrîd-i Sarîh Tercümesi, III, 240 vd.)

İmam Nevevî’nin bu hadisi zikretmesinin sebebi, Harâm’ın **“Cenneti kazandım gitti”** sözü ile Hz. Peygamber’e bu olayın haberini ulaştıracak kimse bulamayan kurrâ topluluğunun Allah’a

niyazda bulunarak, **“Bizler sana kavuştuk ve senden râzı olduk; sen de bizden râzı oldun”** demeleridir. Çünkü Allah Teâlâ şehitlerden râzı olur; O’nun râzı olması, onların amel ve tâatlerini kabul ederek, kendilerini cennetinde en üstün makama lâayık görmesi anlamına gelir. Şehitlerin Allah’tan râzı olması ise O’nun va’d ettiği ikram ve ihsanına kavuşmalarını ifade eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm Kur’an ve Sünnet’i bilip öğrenmede, uygulamada ve başkalarına öğretme hususlarında şiddetli bir arzuya sahiptiler.
2. Ashâb, Peygamber Efendimiz’in emrine kayıtsız şartsız uyar, nereye gönderirse tehlikeli de olsa gitmekte tereddüt göstermezlerdi.
3. Allah şehitlerden râzı olup onları cennetinde en üstün dereceye kavuşturur. Şehitler de Allah’tan râzı olup O’nun ikram ve ihsanına nâil olurlar.
4. Fakir fukaranın istifadesi için mescide yiyecek ve içecek konulması câizdir.

١٣٢٠ - وَعَنْهُ قَالَ: غَابَ عَمِّي أَنَسُ بْنُ النَّضْرِ رضي الله عنه عَنْ قِتَالِ بَدْرٍ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، غِبْتُ عَنْ أَوَّلِ قِتَالٍ قَاتَلْتُ الْمُشْرِكِينَ، لَيْتَ اللَّهَ أَشْهَدَنِي قِتَالَ الْمُشْرِكِينَ لَيَرَيْنَ اللَّهُ مَا أَصْنَعُ. فَلَمَّا كَانَ يَوْمُ أُحُدٍ وَانْكَشَفَ الْمُسْلِمُونَ فَقَالَ: اَللَّهُمَّ إِنِّي اعْتَذِرُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعْتُ هَؤُلَاءِ - يَعْنِي: أَصْحَابَهُ - وَأَبْرَأُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعْتُ هَؤُلَاءِ - يَعْنِي: الْمُشْرِكِينَ - ثُمَّ تَقَدَّمَ فَاسْتَقْبَلَهُ سَعْدُ بْنُ مُعَاذٍ فَقَالَ: يَا سَعْدُ بْنُ مُعَاذٍ، اَلْجَنَّةُ وَرَبِّ النَّضْرِ، إِنِّي أَجِدُ رِيحَهَا مِنْ دُونِ أُحُدٍ! قَالَ سَعْدٌ: فَمَا اسْتَطَعْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا صَنَعْتُ! قَالَ أَنَسُ: فَوَجَدْنَا بِهِ بَضْعًا وَثَمَانِينَ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ، أَوْ طَغَنَةً بِرُمَحٍ أَوْ رَمِيَةً بِسَهْمٍ، وَوَجَدْنَاهُ قَدْ قُتِلَ وَمِثْلُ بِهِ الْمُشْرِكُونَ، فَمَا عَرَفَهُ أَحَدٌ إِلَّا أَخْتَهُ بِنَانِهِ. قَالَ أَنَسُ: كُنَّا نَرَى - أَوْ نَنْظُرُ - أَنَّ هَذِهِ الْآيَةَ نَزَلَتْ فِيهِ وَفِي أَشْبَاهِهِ: ﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ﴾ إِلَىٰ آخِرِهَا. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1320. Yine Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Amcam Enes İbni Nadr *radiyallâhu anh* Bedir Savaşı'na katılmamıştı. Bu ona çok ağır geldi. Bu sebeple:

– Ya Resûlallah! Müşriklerle yaptığın ilk savaşta bulunamadım. Eğer Allah Taâlâ müşriklerle yapılacak bir savaşta beni bulundurursa, neler yapacağımı muhakkak Allah görür, dedi.

Uhud Savaşı'nda müslüman safları dağılınca, Enes İbni Nadr - arkadaşlarını kastederek- Rabbim, bunların yaptıklarından dolayı özür beyan ederim, dedi. -Müşrikleri kastederek de-, bunların yaptıklarından da uzak olduğumu arzederim, deyip ilerledi. Derken Sa'd İbni Muâz ile karşılaştı ve:

– Ey Sa'd İbni Muâz! İşte cennet. Nadr'ın Rabbi'ne yemin ederim ki, Uhud'un yakınlarından ben onun kokusunu alıyorum, dedi. Sa'd (bu olayı anlatırken):

– Ben onun yaptığını yapmaya güç yetiremedim, ya Resûlallah! dedi. Hadisin ravisi Enes, amcasıyla ilgili olayı şöyle anlatır:

Amcamı şehit edilmiş olarak bulduk. Vücudunda seksenden fazla kılıç darbesi, mızrak yarası ve ok izi vardı. Müşrikler ona müsle yapmış, uzuvlarını kesmişlerdi. Bu sebeple onu hiç kimse tanıyamadı. Sadece kız kardeşi parmak uçlarından tanıyabildi.

Enes, biz şu âyetin amcam ve onun gibiler hakkında inmiş olduğu görüşündeyiz, dedi:

“Mü'minler içinde öyle yiğit erkekler vardır ki, Allah'a verdikleri sözlerinde durdular. Onlardan kimi ahdini yerine getirdi (çarpmış şehit düştü), kimi de sırasını bekliyor. Bunlar sözlerini asla değiştirmemişlerdir” [Ahzâb sûresi (33), 23].

Buhârî, Cihâd 12; Müslim, İmâre 148. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsir 34.

Açıklamalar

Sahâbe-i kirâm, herhangi bir sebeple Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in gazvelerinden birine iştirak edememenin üzüntüsünü derinden hisseder, bunu telâfi etmenin yolu ne ise onun çaresine bakarlardı. Enes İbni Nadr, Medine İslâm Devleti'nin kuruluşundan sonra müşriklerle yapılan ilk savaş olan Bedir Gazvesi'ne katılamamış ve bu durum onu çok etkilemişti. Bundan sonra kâfirlerle yapılacak bir savaşta üzerine düşen görevi hakkıyla

yerine getireceğine dair Allah'a yemin edip söz vermişti. Allah da onun yeminini yerine getirtti. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz Enes İbni Nadr'ı ve benzerlerini tebrik edip övmüştür (bk. Buhârî, Cihâd 12; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 225).

Enes İbni Nadr, Uhud Savaşı'nda İslâm ordusu bozguna uğradığı sırada Peygamber Efendimiz'in etrafından ayrılmayan sahâbîlerden biri idi. Bozguna uğrayan bir ordunun neferi gibi davranmadı ve onların davranışlarından ötürü de Allah'tan af diledi. Müşriklere karşı girdiği çetin mücadele sonucu şehit düştü. Vücudunda görülen kılıç darbeleri, mızrak yaraları ve ok izleri onun ne büyük bir cihad eri olduğunun ve düşmana ne kadar çok zayıat verdiğinin de bir delili sayılır. Yine Uhud'da Hz. Peygamber'in çevresinden ayrılmayanlardan biri ve Evs kabilesinin lideri olan Sa'd İbni Muâz'ın, "Ben onun yaptığını yapmaya güç yetiremedim" sözü Enes'in efsanevî kahramanlığının bir göstergesidir. Esasen müşriklerin onun vücuduna şehit düştükten sonra **müsle** yapmış olmaları, bu yiğit sahâbîye duydukları kin ve öfkenin bir eseridir. **Müsle, bir insanın gözünü çıkararak, burnunu ve kulağını, kolunu ve bacağını velhasıl bütün uzuvlarını kopararak cesedini belirsiz hale getirmek suretiyle işkence yapmaktır.** Bu, bir kâfire de yapılmış olsa dinimizde yasaklanmıştır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, "*Öldürdüğünüz zaman bile en güzel tarzda öldürün*" (Müslim, Sayd 57; Tirmizî, Diyât 14; Nesâî, Dahâyâ 22) buyurarak ve bunu savaşlarda bizzat uygulayıp uygulatarak insanlık tarihinde benzersiz bir çığır açmıştır. Bu vesileyle bir hususa işaret etmek gerekir. Günümüzde milletler arası hukuk kurallarına göre de bu tür davranışlar savaş suçu kabul edilmektedir. Ne yazık ki bunlar sadece kağıt üzerinde yazılı kalmaktan öteye geçememekte ve iman gibi işin temelini oluşturan bir uhrevî değerden yoksun kişiler ve toplumlar, bütün dünyanın gözleri önünde tarihin hiçbir döneminde görülmediği şekilde katliamlar ve zulümler işlemektedir. Özellikle katliama uğrayan, zulüm gören ve ölen müslümansa bütün milletler arası kuruluşlar sessiz ve seyirci durumundadır. Oysa **İslâm'ın ortaya koyduğu savaş hukuku kuralları, din ve ırk ayrımı yapmaksızın bütün insanlar için bir güvencedir.** Kanaatimizce, İslâm'ın bu yöndeki seçkin mevkiini insanlık âlemine sunmak müslümanların önemli görevlerinden biridir.

Hadisi daha önce 110 numara ile “Mücâhede” bahsinde de görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Enes İbni Nadr, hakkında âyet ve hadis vârid olan faziletli sahâbîlerdendir.
2. Meşrû olan şeyleri vadetmek ve cihadda canını feda etmeyi adamak câizdir.
3. Şehidin makamı cennet olup, onun kokusunu cihad meydanında hissedenler vardır.
4. Sözünde duranlardan Allah râzı ve hoşnut olur ve onları cennetle mükâfatlandırır.

۱۳۲۱ - عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ رَجُلَيْنِ أَتَيَانِي، فَصَعِدَا بِي الشَّجَرَةَ فَأَذْخَلَانِي دَارًا هِيَ أَحْسَنُ وَأَفْضَلُ لَمْ أَرَقَطُ أَحْسَنَ مِنْهَا، قَالَا: أَمَّا هَذِهِ الدَّارُ فَدَارُ الشُّهَدَاءِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1321. Semüre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bu gece rüyamda iki adam gördüm. Yanıma gelip beni bir ağaca çıkardılar, sonra da bir eve götürdüler. O ev, şimdiye kadar benzerini görmediğim güzellik ve değerde idi. Sonra o iki kişi bana: Bu eşsiz ev, şehitler sarayıdır, dedi.”

Buhârî, Cihâd 4, Cenâiz 93.

Açıklamalar

Buhârî, bu kısa hadisi kitabının “Cihâd” bölümünde rivayet etmiştir. Nevevî de şehitlerin makamına işaret eden bu rivayetin kısa metniyle yetinmiştir. Oysa hadisin tamamı, Buhârî'nin “Cenâiz” bahsinde olup, buraya alınan kısım onun çok küçük bir bölümüdür. Nevevî de hadisin uzun metnini kitabımızda 1549 numara ile “Yalanın Haramlığı” bölümünde zikretmiştir.

Hadisleri kısaltarak veya sadece ilgili olan bölümünü alarak nakletme usulü, muhaddisler arasında yaygın değilse de, Buhârî'nin *Sahih*'inde buna rastlanır. Fıkıh eserlerinde ise bu metoda sıkça başvurulur. Hadis usulü ilminde adına “**iẖtisar**”, “**iktisar**” veya “**takti**” ” denilen bu yol, çeşitli münakaşalara da sebep olmuştur. Büyük bir muhaddis olmasının yanında fıkıhta da imam sayılan Buhârî, *Sahih*'inde bir kısım rivayetleri ihtisar ederek, bir bölümünü de iktisar ederek nakleder.

İhtisar, bir hadisin anlatmak istediği mânayı tam aktaracak şekilde kısaca ifade etmektir. **İktisar** ise bir kaç ayrı konuyu bir arada ihtivâ eden bir hadisi, konulara göre parçalara bölüp her birini kitabın ilgili yerine koymak veya ilgili yerde kullanmaktır. “**takti**” ” de aynı anlamdadır. Bunun câiz olup olmadığı, hangi şartlarla yapılabileceği gibi hususlar hadis usulü eserlerinde enine boyuna tartışılır.

Peygamber Efendimiz, sabah namazını mescidde kıldıktan sonra sahâbe-i kirâm arasında rüya gören olup olmadığını sorar, rüya gören gördüğü rüyayı anlatır, Efendimiz de bu rüyaları Allah'ın dilediği şekilde yorumlardı. Bu arada kendisi de gördüğü rüyaları ashâba anlatır, onların gerekli yorumunu yapardı.

Bilindiği gibi, Peygamberimiz'in rüyaları da vahyin bir çeşidi kabul edilir. Nitekim bu rüyada bahsettiği iki kişiden birinin Cebrâil diğerinin de Mîkâil olduğu aynı hadisin diğer rivayetinde açıkça belirtilmiştir. Bu demektir ki, onun rüyası sâdık ve sâlih bir rüya idi. Bu prensip, Hz. Peygamber'in bütün rüyaları için geçerli kabul edilen itikâdî bir esastır. Yani onun rüyasında gördüğü aynıyla bir gerçektir; yoksa bir peygamberin rüyasını ashâbına ve ümmetine anlatmasının başka anlamı olamaz.

Hadisin geniş bir yorumunu 1549 numarada göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in rüyası gerçeği yansıtır; rüyaya dayalı olarak verdiği her haber de doğrudur.
2. Melekler kendi şekil ve suretlerinden başka şekilde de görülebilir.
3. Şehitler için cennette göz kamaştırıcı mevki ve makamlar vardır.

١٣٢٢ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ أُمَّ الرُّبَيْعِ بِنْتَ الْبَرَاءِ وَهِيَ أُمُّ حَارِثَةَ بِنِ
سُرَاقَةَ أَتَتْ النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَلَا تُحَدِّثُنِي عَنْ حَارِثَةَ - وَكَانَ
قُتِلَ يَوْمَ بَدْرٍ - فَإِنْ كَانَ فِي الْجَنَّةِ صَبَرْتُ، وَإِنْ كَانَ غَيْرَ ذَلِكَ اجْتَهَدْتُ
عَلَيْهِ فِي الْبُكَاءِ، فَقَالَ: «يَا أُمَّ حَارِثَةَ إِنَّهَا جَنَّاتٌ فِي الْجَنَّةِ، وَإِنَّ ابْنَكَ أَصَابَ
الْفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1322. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Ümmü Hârise İbni Sürâka diye bilinen Ümmü Rübeyyi' Binti Berâ, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e geldi ve:

– Ya Resûlallah! Bana Hârise'den haber verir misiniz? -Hârise Bedir Savaşı'nda şehit düşmüştü-. Eğer cennette ise sabredeceğim; böyle değilse ona ağlamaya çalışacağım, dedi. Peygamber Efendimiz:

– **“Ey Ümmü Hârise! Şüphesiz cennetin içinde cennetler vardır; senin oğlun bunların en yücesi olan Firdevs cennetindedir”** buyurdu.

Buhârî, Cihâd 14. Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 9, Rikâk 51; Tirmizî, Tefsîru sûre (23).

Açıklamalar

Hadisimizde kıssası anlatılan Ümmü Hârise, Enes İbni Mâlik'in halasıdır. Esas isminin Rübeyyi' Binti Nadr olduğu söylenir. Nitekim yukarıda yeri gösterilen Tirmizî rivayetinde de böyledir. Onun Bedir Savaşı'nda şehit edilen oğlu da Hârise İbni Sürâka'dır. Hârise, o sırada henüz erginlik çağına gelmemiş bir gençti. Sahabe hayatından bahseden eserlerde belirtildiğine göre harbi seyretmek üzere gelmişti. Su içmek üzere havuz başına gittiği sırada hançeresine isabet eden ve kimin tarafından atıldığı bilinmeyen serseri bir ok ile vurulmuştu. Araplar bir insanı öldürmek maksadıyla atılmayan oka “serseri ok” derler. Hârise, Bedirde ensardan şehit olan ilk kişi idi. Annesi Ümmü Hârise, bir kimsenin şehit olabilmesi için düşmanın onu öldürmek arzusuyla ok atmasının şart olduğunu sanıyordu. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'den oğlunun şehit

olup olmadığını, Allah katındaki mevki ve makamının ne durumda bulunduğunu öğrenmek istemişti. Oğlu şehit ise onun öldürülmüş olmasına sabredek ve bir şehit annesi olmanın gururunu taşıyacaktı. Çünkü o, bütün müslüman anneler gibi şehitliğin ne kadar üstün bir fazilet ve şehidin de Allah katında şefaat izni verilenlerden biri olduğunu biliyordu. Onun için bizim geleneğimizde “şehit annesi ağlamaz” sözü bir darb-ı mesel haline gelmiştir. Şunu da ifade edelim ki, ağlamamaktan maksat, hiç gözyaşı dökmemek, üzülmemek ve acı duymamak demek değildir. Bir insan için bu imkânsız denecek derecede zordur. Fakat bunları aşırı derecede hissettirmemek ve sabırlı davranmak esastır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hârîse’nin annesinin bu isteği üzerine cennetin birçok derece ve tabakadan oluştuğunu belirttikten sonra, oğlunun cennetin en üstün derecesi olan Firdevs’de olduğunu ona bildirmiş ve sabretmesini tavsiye buyurmuştur.

Firdevs, bostan demektir. Fakat değişik bostanlarda bulunan her çeşit ağacı, çiçekleri ve benzer bitkileri ihtivâ ettiği için Firdevs’in seçkin bir özelliği vardır. Onun için en üstün diye nitelendirilir. Firdevs cennet ehlinin gezinti mahallidir. Resûl-i Ekrem Efendimiz: “*Allah’tan istediğiniz zaman Firdevs’i isteyiniz. Çünkü o cennetin ortası ve en yüksek yeridir. Onun üstünde Rahman’ın arşı vardır ki, cennetin nehirleri oradan kaynaklanır*” (Buhârî, Tevhîd 22; Tirmizî, Sıfatü’l-cenne 4) buyurmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad esnasında, cephele savaşırken değil de herhangi bir şekilde öldürülen kimse de şehitlik makamına kavuşur.
2. Şehit olanın arkasından yas tutarak ağlamak yerine sabretmek gerekir.
3. Cennet, derece ve kademelere ayrılır. Şehitler cennetin en üstün yerindedir.

۱۳۲۳ - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: جِيءَ بِأَبِي إِلَى النَّبِيِّ ﷺ قَدْ مِثَلَ بِهِ، فَوُضِعَ بَيْنَ يَدَيْهِ ؛ فَذَهَبَتْ أَكْشِفُ عَنْ وَجْهِهِ فَتَهَاوَنِي

قَوْمِي، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَا زَالَتِ الْمَلَائِكَةُ تُظِلُّهُ بِأَجْنِحَتِهَا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1323. Câbir İbni Abdullah *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Babamın müsle yapılmış cesedi getirilip Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in önüne konuldu. Yüzünü açmak üzere gittim, fakat oradaki topluluk bana engel oldu. Bunun üzerine Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

“Melekler ara vermeksizin onu kanatlarıyla gölgelendiriyorlar” buyurdu.

Buhârî, Cenâiz 3, 35, Cihâd 20, Meğâzî 26; Müslim, Fezâilü’s-sahâbe 129-130. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 12, 13.

Açıklamalar

Câbir’in babası Abdullah İbni Amr İbni Harâm, Uhud Savaşı’nda şehit düşen sahâbîlerdendir. Müşrikler onu şehit etmekle kalmamış, cesedine müsle uygulamışlardı. Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi müsle, bir insanın burnunu, kulağını, kolunu ve bacağına kesmek suretiyle ona işkence etmektir. Câbir, babasının böyle şehit edilmesine çok üzölmüş, yüzüne örtölen perdeyi kaldırarak onun halini görmek istemişti. Fakat sahabe buna engel oldular. Bazı rivayetlerde belirtildiğine göre, Efendimiz örtünün kaldırılmasına müsaade etmiş ve Câbir’in babasının halini görmesine izin vermiştir. Yine yukarıda kaynaklarına işaret edilen rivayetlerin bir kısmından öğrendiğimize göre, onun bu halini gören kız kardeşi Fâtıma Binti Amr feryad ederek ağlamaya başlamış, bunun üzerine Resûl-i Ekrem: **“Ona niçin ağlıyorsun? Melekler ara vermeksizin onu gölgelendiriyorlar”** buyurmuştur. Bu söz, hem onları teselli etmek hem de Abdullah’ın ne kadar üstün mertebeli bir şehit olduğunu, onun bu yüce mertebesine ağlamak değil, sevinmek gerektiğini belirtmek için söylenmiştir. Çünkü meleklerin onun başına âdeta üşüşmeleri Allah’ın ona olan ikramını, cennetteki üstün mertebesini müjdelemek içindir. **Peygamber Efendimiz, ashâbından şehit olanların her biriyle çok yakından alâkalanmış, onlara özel bir ihtimam göstermiş, hem onların cennette olduklarını müjdelemiş hem yakınlarını teselli etmiş hem de sahâbe-i kirâmı**

şehâdet mevki ve makamına özendirmişlerdir. İslâm ümmeti, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu uygulamalarına bakarak her konuda olduğu gibi bu hususta da onu kendilerine örnek almışlardır. Bunun neticesinde müslümanlar her asırda şehitlerine gereken saygı ve ihtiramı göstermiş, şehitlerin eşlerini, çocuklarını, anne ve babalarını bile bu saygı, sevgi ve hürmet çemberine dahil etmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Câbir'in babası Abdullah İbni Amr, sahâbe-i kirâmın faziletliyelerinden biridir.
2. Şehitlerin ardından feryâd ü figân ederek ağlamak doğru değildir.
3. Şehitleri rahmet melekleri çepeçevre kuşatır.
4. Şehide gereken değeri vermek suretiyle yakınları teselli edilmeli, müslümanlar da şehitlik mertebesine özendirilmelidir.

۱۳۲۴ - عَنْ سَهْلِ بْنِ حُنَيْفٍ ؓ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ سَأَلَ رِوَاهُ مُسْلِمٌ. اللَّهُ تَعَالَى الشَّهَادَةَ بِصِدْقٍ بَلَّغَهُ اللَّهُ مَنَازِلَ الشُّهَدَاءِ، وَإِنْ مَاتَ عَلَى فِرَاشِهِ».

1324. Sehl İbni Huneyf *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Allah Teâlâ'dan bütün kalbiyle şehitlik dileyen bir kimse, yatağında ölse bile, Allah onu şehitlik mertebesine ulaştırır."

Müslim, İmâre 157. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 36; İbni Mâce, Cihâd 15.

Bir sonraki hadisle beraber açıklanacaktır.

۱۳۲۵ - عَنْ أَنَسٍ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ طَلَبَ الشَّهَادَةَ صَادِقًا أُعْطِيَهَا وَلَوْ لَمْ تُصْبَهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1325. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şehitliği gönülden arzu eden bir kimse, şehit olmasa bile sevabına nâil olur.”

Müslim, İmâre 156.

Açıklamalar

Niyetlerimizin amellerimiz kadar önemli, hatta amellerimizden daha öncelikli olduğunu biliyoruz. Çünkü amellerimiz niyetlerimize göre bir değer ifade eder. Niyetin mahalli de kalptir. Bir mü'min, hayırlı ve faziletli bir işi yapmaya imkân olmasa bile, onu işleme arzu ve niyeti üzere olmalıdır. Cihâd en büyük hayır, şehitlik de en üstün faziletlerden biri olduğuna göre, cihad aşkı ve şehitlik arzusu içinde bulunmak mü'minler için önemli bir kalbî ameldir. Resûl-i Ekrem Efendimiz, bizleri bu yönde teşvik etmiş, kalbimizi hayır ve fazilet sayılan işlere yöneltmemizi istemiştir. Çünkü kalbimizde gizlediklerimizi ve açığa vurduklarımızı Allah Teâlâ görür ve bilir. Ayrıca bunlardan dolayı bizi mükâfatlandırır. İşte bu sebeple şehitliği temennî eden bir kimse şehit olmasa bile bu samimi niyeti sebebiyle sevap kazanır.

1324 numaralı hadis, daha önce 58 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bir hayrı ve fazileti gönülden arzu etmek, hükmen onu işlemek gibidir.
2. Şehitlik en büyük hayır ve faziletlerden biri olup, onu temenni etmek câizdir.
3. Müslümanları cihâda, cesaretli olmaya ve Allah yolunda canını feda etmeye teşvik etmek gerekir.

۱۳۲۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا يَجِدُ الشَّهِيدُ مِنْ مَيْسِ الْقَتْلِ إِلَّا كَمَا يَجِدُ أَحَدُكُمْ مِنْ مَيْسِ الْقَرْصَةِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1326. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden biriniz karıncanın ısırmasından ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölümden ancak o kadar acı duyar.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 35; İbni Mâce, Cihâd 16.

Açıklamalar

Ölüm, her canlının mutlaka tadacağı bir hayat gerçeğidir. Pek çok insan, her gün hemcinslerinin, en yakınlarının, annesinin babasının, hatta ciğerparesi olan yavrularının ölümü tattığını görür ve bilir; fakat aynı sonun bir gün kendisinin de başına geleceğini düşünmez. Gördüğü gerçeğin bir süre tesirinde kalır, fakat sonra bunu çabucak unutup verir. Oysa ölüm sıraya konulmuş, vakti saati bilinen bir olay değildir. Nerede, ne zaman ve nasıl öleceğini hiç kimse bilemez. Dinimiz bizi bu noktada sürekli uyarır ve tıpkı hayat gibi ölümün de bir hakikat olduğunu, mutlaka ibret almamız gerektiğini bize hatırlatır. Bazılarının ölüm anında çektiği sıkıntılara şâhit olanların, bunun tesirinden kurtulamadıkları ve bu vesileyle kendi hayat tarzlarına yeniden çeki düzen vermeye yöneldikleri olur. Çok iyi ölüm halleri görenler, kendileri de öyle bir âkıbetle Allah Teâlâ'ya kavuşabilmek için özenirler. Peygamber Efendimiz, zihinlerde doğması muhtemel bir soruya cevap vererek şehidin Allah'a kavuşma anındaki huzur halini bize açıklamıştır. Bu, Cenâb-ı Hakk'ın şehitlere bir ikramı, bir yardımıdır. Dolayısıyla şehâdete de bir teşviktir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ şehitlere ölümün elem ve acılarını hafifletir.
2. Dünyada Allah'ın rızâsına uygun bir hayat geçirenler, yani nefisle mücâhedeyi kazananlar da şehitler gibi güzel bir âkıbete kavuşurlar.

۱۳۲۷ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فِي بَعْضِ أَيَّامِهِ الَّتِي لَقِيَ فِيهَا الْعَدُوَّ أَنْتَظَرَ حَتَّى مَالَتْ الشَّمْسُ، ثُمَّ قَامَ فِي النَّاسِ فَقَالَ: «أَيُّهَا النَّاسُ، لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، وَسَلُّوْا اللَّهَ الْعَافِيَةَ،

فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا ؛ وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ الشُّيُوفِ». ثُمَّ
وَانْصُرْنَا عَلَيْهِمْ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. قَالَ: «اللَّهُمَّ مُنْزِلَ الْكِتَابِ، وَمُجْرِيَ السَّحَابِ، وَهَازِمَ الْأَحْزَابِ، أَهْزِمْهُمْ

1327. Abdullah İbni Ebû Evfâ *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* düşmanla karşılaştığı günlerden birinde güneş batıya meyledinceye kadar bekledi. Sonra ashâbın arasında ayağa kalktı ve:

“Ey müslümanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz; Allah’tan âfiyet dileyiniz. Fakat düşmanla karşılaşınca da sabrediniz. Biliniz ki cennet kılıçların gölgesi altındadır” buyurdu. Resûl-i Ekrem sonra sözüne devamla şöyle dua etti:

“Ey Kur’ân’ı indiren, bulutları gökyüzünde gezdiren ve düşman saflarını darmadağın eden Allah’ım! Şu düşmanları perişan et ve bizi onlara karşı muzaffer kıl.”

Buhârî, Cihâd 112; Müslim, Cihâd 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 89.

Açıklamalar

Düşmanla karşılaşmayı temenni etmek, bunu arzulamak, savaşı temenni edip arzulamak anlamına gelir. Müslümanların böyle bir tavır içinde bulunmaları düşünülemez. Çünkü **dinimizde aslolan sulh ve sükûn halinin devamıdır. Savaş gelip geçici bir durum olup, zaruret halinde başvurulun ve bazı kere kaçınılması mümkün olmayan bir haldir.** Düşmanla karşılaşmayı temenni etmenin bir başka sebebi de, ona karşı üstünlük taslamak, kendine aşırı derecede güven duygusu içinde olmak, gücüne ve kuvvetine güvenmektir. Oysa bunların her biri dinimizde hoş görülmeven hasletlerdir. Ayrıca zulmün çeşitlerinden biridir. Allah zulmün her çeşidini yasakladığı gibi, mazluma yardıma da kefildir. Bir başka açıdan bakılınca düşmanı hafife alıp hiçe saymak, onunla alay etmek anlamına da gelir. Bu ise ihtiyat hâli ve tedbiri elden bırakmama prensibine aykırıdır. Nitekim Huneyn Gazvesi’nde müslümanlara kendini beğenme ve böbürlenme duygusu hakim olmuştu. Bu durum onların savaşın başında bozguna uğramalarına sebep oldu. Sonradan kendilerine geldiler, bu sayede Allah’ın yardımı onlara

yetişti ve büyük bir hezimetten kurtuldular. Bundan alınacak ders şu idi: Mü'minler, bu günün tabiriyle en teknik ve modern silahlara ve üstün vurucu gücü bulunan ordulara da sahip olsalar, kendi gç ve kuvvetlerine değil, daima Allah'a güvenmelidir. Çünkü O'nun gücü karşısında durup tutunacak bir başka gç olamaz.

Müslümanlar şayet bir temennide bulunacaklar ve Allah'tan bir şey isteyeceklerse, âfiyet istemelidirler. Allah'tan âfiyet temenni etmekle ilgili pek çok hadis vardır. **Âfiyet, bedene ait bütün i ve dış hastalıklarla, din, dünya ve âhirete ait tüm kötülüklerden ve arzu edilmeyen şeylerden kurtulmayı dilemektir.** Bu dilek ve temennilere rağmen, düşmanla karşılaşıp savaşmak zorunda kalmak, kaçınılmaz bir netice olarak karşımıza çıkabilir. İşte o zaman müslümanlara düşen görev artık sabredip, kararlı bir tarzda düşmanın karşısında metin bir kale gibi durmak olmalıdır.

Sabır, dinimizin en önemli disiplinlerinden biridir. Sabır imtihanı da en zor imtihanlardandır. Belâ ve musîbetlere sabır hususunda herkes bir değildir. Bu sebeple olmalıdır ki Hz. Ebû Bekir: "Bana göre âfiyette olup şükretmem, imtihana tabi tutulup sebretnemden daha makbuldür" demiştir. Açıklamakta olduğumuz bu hadîs-i şerîf düşmanla karşılaşma mukadder olunca, onların karşısında sabırla savaşmaya teşvik etmektedir. Çünkü savaşın en temel esası ve zafere ulaşmanın şartı sabırdır. Kur'ân-ı Kerîm'in şu âyetleri savaş âdâbını ihtivâ etmesi açısından bizim iyice düşünmemiz gereken yüce hikmetler ihtivâ eder:

"Ey iman edenler! Herhangi bir topluluk ile karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki başarıya erişesiniz. Allah ve Resûlü'ne itaat edin; birbirinizle ekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir. alım satmak, insanlara gösteriş yapmak ve insanları Allah'ın yolundan alıkoymak için yurtlarından çıkan kâfirler gibi olmayın. Allah onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır" [Enfâl sresi (8), 45-47].

Hayatımızın her alanında sabra ihtiyaımız varsa da, Allah yolunda cihad, sabrın en çok gerektiği yerdir. Çünkü dünyada elde edilen zaferi, nefisle mcâhedeyi ve âhirette cenneti kazanma alanı cihad meydanıdır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz, cennetin kılıçların gölgesi altında olduğunu burada bir kere daha hatırlatmışlardır. Daha

önce 1305 numaralı hadisi açıklarken bunun mahiyetine işaret etmiştik. Kitabımızın 26 ile 54 numaralı hadisleri arasında da sabır bahsi etraflıca ele alınmıştı. Dua, mü'minin en önemli silahıdır. Çünkü dua, Allah'a hâlini arz etmek ve yardımını niyaz etmektir. İnsan, her zaman Allah'a muhtaçtır ve her insanın duaya ihtiyacı vardır. Onun için bütün dinlerde doğru veya yanlış dua geleneği vardır. Fakat cihad gibi bir can pazarında dua daha çok önem kazanır. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz ashâbına cihadın duasını da öğütleyip öğretmiştir. Anlamını yukarıda verdiğimiz **“Allahümme münzile'l-kitâbi ve mücriye's-sehâbi ve hâzime'l-ahzâbi ihzimhüm ve'nsurnâ aleyhim”** duasını Efendimiz Hendek Gazvesi'nde öğretmişti.

Hadisi daha önce 54 numara ile okumuştuk; 1354 numara ile de bir bölümünü göreceğiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Düşmanla karşılaşmayı ve savaşı temenni etmemek gerekir.
2. Kaçınılmaz olarak savaş başa gelince, sabretmek ve cihadı en mükemmel şekilde yapmak üstün bir fazilettir.
3. Sabır, zafere ulaşmanın temel şartıdır.
4. Allah'tan âfiyet dilemelidir.
5. Dua mü'minin en önemli silahıdır ve insanın her zaman duaya ihtiyacı vardır.
6. Cihad meydanı duaya en çok muhtaç olduğumuz yerlerden biridir.

۱۳۲۸ - عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «ثَنَانٍ لَا

بَغْضًا». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. تُرَدَّانِ، أَوْ قَلَمًا تُرَدَّانِ: الدُّعَاءُ عِنْدَ النَّدَاءِ وَعِنْدَ النَّبَاسِ حِينَ يَلْحَمُ بَغْضُهُمْ

1328. Sehl İbni Sa'd *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İki dua reddolunmaz veya pek nadir reddolunur: Bunlar ezan okunurken yapılan dua ile savaş anında düşmanla boğaz boğaza gelindiği sırada yapılan duadır.”

Açıklamalar

Duanın daha çok makbul olduğu ve reddolunmayacağı anlar ve mekânlar bulunduğunu Peygamber Efendimiz'in birçok hadislerinden öğrenmekteyiz. **Ezan okunurken veya kamet getirilirken yapılan dualar ile cihad meydanında** düşmanla gırtlak gırtlığa gelindiği, her iki tarafın kılıç veya süngüleri ya da herhangi bir savaş aletiyle yüzyüze geldikleri anda yapılan duanın da reddolunmadığını bu hadis bize haber vermektedir. Ezanın ve kametin faziletini, Allah'a bir çağrı oluşunu ve şeytanın onlardan nasıl kaçtığını daha önce ilgili bahiste açıklamıştık. (1035-1043 numaralar arasındaki hadislerle bakılabilir). Cihadın ne derece faziletli bir amel olduğunu da bu bahiste yeterince öğrenmiş bulunmaktayız. Şu halde faziletli işler ve ameller anında yapılan dualar daha çok kabule şayandır. Kitabımızın dualarla ilgili bölümünde gecenin karanlığı, seher vakti, secde anı ve farz namazların arkası gibi daha birçok makbuliyet anları ve mekanları olduğunu belirten hadisler göreceğiz. Özellikle 1499-1505 numaralar arasındaki hadislerle bakılmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duanın daha çok makbul olduğu ve reddolunmadığı anlar ve mekanlar vardır.
2. Duanın reddolunmayıp kabul olduğu anlardan biri de ezan ve kamet vakti ile savaşta düşmanla boğaz boğaza gelindiği andır.

۱۳۲۹ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا غَزَا، قَالَ: «اللَّهُمَّ دَاوُدَ وَالتَّيْمِيَّ. أَنْتَ عَضْدِي وَنَصِيرِي، بِكَ أَحُولُ، وَبِكَ أَصُولُ، وَبِكَ أَقَاتِلُ». رَوَاهُ أَبُو

1329. Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* gazâyâ çıktığı zaman şöyle dua ederdi:

“Allahümme ente adudî ve nasîrî, bike ehûlû ve bike esûlû ve bike ukâtîlû: Allah'ım! Benim dayanağım ve yardımcım sadece sensin. Senin sayende hareket ediyorum; senin yardımın

sayesinde düşmana hücum ediyorum; senin verdiği güç ve kuvvet sayesinde düşmanla savaşıyorum.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 90; Tirmizî, Da'avât 121.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۳۰ - عَنْ أَبِي مُوسَى   أَنَّ النَّبِيَّ   كَانَ إِذَا خَافَ قَوْمًا، قَالَ:
دَاوُدَ. «اللَّهُمَّ إِنَّا نَجْعَلُكَ فِي نُحُورِهِمْ، وَنَعُوذُ بِكَ مِنْ شُرُورِهِمْ». رَوَاهُ أَبُو

1330. Ebû Mûsa *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* bir topluluktan endişe duyduğu zaman şöyle dua ederdi:

“Allahümme innâ nec'alüke fî nühûrihim ve ne'üzü bike min şürûrihim: Allahım! Senin korumanı onlara karşı siper ediniyoruz. Onların şerlerinden sana sığınıyoruz.”

Ebû Dâvûd, Vitir 30.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz çeşitli durum ve şartlara göre farklı dualar yapmış ve bunları ashâbına öğretmiştir. Sahâbe-i kirâm da öğrendikleri bu duaları kendilerinden sonraki nesillere öğretip belletmişler ve böylece zamanımıza kadar ulaşmasını sağlamışlardır. Allah onların hepsinden râzı olsun. Dualar sadece hadislerde değil, aynı zamanda yüce kitabımız Kur'ân'da da yer alır. Kur'ân-ı Kerîm bize daha önceki peygamberlerin dualarını da öğretir. Sevgili Peygamberimiz'in sıkça yaptığı dualar daha sonraki dönemlerde me'sûr, yani Resûl-i Ekrem'den sünnet olarak nakledilen dualar şeklinde hem hadis kitaplarımızın ilgili bölümlerinde hem de dua ile ilgili müstakil eserlerde yer aldı. En yaygın olanlar ve en çok bilinenler dua demetleri olarak, herkesin ezberleyebileceği miktarda küçük kitapçıklar haline de getirildi. Tarikat mensuplarının günlük olarak okumayı itiyat edindikleri dualar da seçilmiş me'sûr dualardan yani Peygamber Efendimiz'in dualarından oluşur. Dilimizde daha çok “dua mecmuası” adı altında gördüğümüz kitaplar da bu sınıfa

dahildir. Bütün bunlar şu gerçeği ortaya koyar: Müslümanın her işi, her hâli ve her anı Allah iledir. Çünkü dua Allah'a yakarış, O'na yöneliştir. Böylelikle kişi kendisini emniyette ve Allah'ın koruması altında hisseder ve hayatını buna göre sürdürür. Çünkü kul bu dualarda geçen Allah'ın güzel isimleri sayesinde korunur; onlarla Allah'a sığınır ve onlarla Allah'a yönelir.

Peygamberimiz'in cihada çıkarken okuduğu duanın ne büyük bir yakarış ve teslimiyet ifadesi olduğunu açıkça görmekteyiz. İnsan ne kadar güç ve kuvvet sahibi olsa, ne kadar harp araç ve gereçlerine sahip bulursa, Allah'ın desteği ve yardımı olmaksızın zafer kazanması mümkün değildir. Nitekim sayı ve kuvvetçe düşman ordularıyla kıyaslanmayacak derecede az olan nice İslâm ordularının kâfirleri yenip bozguna uğrattığı tarihimizin şehâdetiyle sâbittir. Allah'ın yardımı ve desteği olmadan bu savaşların kazanılması mümkün değildir. Düşmanların müslümanlara karşı hazırladığı pek çok hîle ve tuzaklar vardır. İnsan bunların her birini hissedip ona göre tedbir almaya güç yetiremeyebilir. Fakat yardımcısı Allah olan bir kimse ve bir topluluk Cenâb-ı Hakk'ın izni ve inâyetiyle bu hîle ve tuzaklardan kurtulur, kâfirlere üstünlük sağlar. İşte bütün bunların gerçekleşmesine vesile olacak işlerden biri de duadır. Düşmanla savaşmak mecburiyeti hasıl olunca, bize düşen vazife bütün maddî hazırlıkları yapmak, gerekli tedbirleri almak ve bu yönde elden geldiğince gayret gösterip en küçük bir ihmale yer vermemektir. Bu tedbir ve hazırlıklar tamamlandıktan sonra da gönülden ve hâlis bir niyetle Cenâb-ı Hakk'ın yardım ve desteğini talep etmemiz gerekmektedir. Bu sonuncu görev en az birinciler kadar önemli olup, zafere ulaşmanın mânevî gücüdür.

Cihadla ilgili âyet ve hadislerde bu iki önemli alana aynı şekilde değer vermemiz gerektiği bize öğretilmektedir. Peygamberler de bir beşerdir. Birtakım şerli insanlardan ve onların şerlerinden endişe etmeleri, korku duymaları tabî'dir. Bu onların kahramanlıklarına ve Allah'a karşı sonsuz tevekkül içinde olmalarına aykırı bir durum değildir. Ayrıca insanların ve toplumların başına bu gibi haller geldiğinde ne yapacakları, nasıl davranacakları hususunda onları eğitip öğretmeninin de bir vesilesidir. Peygamber Efendimiz bu hususlarda ashâbını ve ümmetini uyarmış ve onlara yol göstermiştir.

Hadis, 983 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz çeşitli zaman ve mekânlarda, o günün şartlarına uygun çeşitli dualar yapmıştır.
2. Dua, kulun elinden geldiğince tedbir almasına ve gerekli hazırlıkları yapmasına mani değildir.
3. Allah'a tam bir güven ve sarsılmaz bir iman içinde dua edilmelidir.
4. Zorluk, güçlük, sıkıntı ve darlık zamanlarında dua etmek daha faziletlidir.
5. Bir beşer olmaları hasebiyle peygamberlerin de korku ve endişe duymaları tabiidir.

۱۳۳۱ - عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:
«الْخَيْلُ مَعْقُودَةٌ فِي نَوَاصِيهَا الْخَيْرُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1331. İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır düğümlenmiştir.”

Buhârî, Cihâd 43, Menâkıb 28; Müslim, İmâre 96-99, Zekât 25. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 41; İbni Mâce, Cihâd 14, Ticârât 29.

1333 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۳۲ - عَنْ عُرْوَةَ الْبَارِقِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «الْخَيْلُ مَعْقُودَةٌ فِي
نَوَاصِيهَا الْخَيْرُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ: الْأَجْرُ، وَالْمَغْنَمُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1332. Urve el-Bârikî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününe kadar atların alınlarına hayır, yani ecir ve ganimet düğümlenmiştir.”

1331 numaralı hadisin kaynaklarına bakınız. Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

Urve el-Bârikî

Urve İbni Ca'd veya Urve İbni Ebi'l-Ca'd, sahâbe-i kirâmdandır. Ezd kabilesinin Bârik koluna mensup olduğu için el-Bârikî nisbesiyle anılır. Urve, cihad için pek çok atlar besleyen ve bir tek atı on bin dirheme satın almakla şöhret kazanan bir sahâbî idi. Tâbiîn neslinden olan Şebîb İbni Garkade: "Urve İbni Ca'd'ın evinde cihad maksadıyla bağlanmış yetmiş at gördüm" der. Urve, Bağdat yakınlarında bir mekan olan Berâzirrûz'da murâbıt idi. Daha sonra Kûfe'ye yerleşti. Onun Kûfe'nin ilk kadısı olduğu söylenir. Hz. Osman tarafından Kûfe'den Şam'a sürülmüştür. Urve'nin hadisleri Buhârî başta olmak üzere diğer meşhur hadis kitaplarında yer alır. Onun Peygamber Efendimiz'den naklettiği 13 hadis vardır.

Allah ondan râzı olsun.

۱۳۳۳ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ اخْتَبَسَ فَرَسًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، إِيْمَانًا بِاللَّهِ، وَتَضَدِّيقًا بِوَعْدِهِ، فَإِنَّ شِبَعَهُ، وَرِيَّةَ وَرَوْتَهُ، وَبَوْلَهُ فِي مِيزَانِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1333. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim Allah’a gerçekten inanarak ve va’dine gönülden bağlanarak O’nun yolunda cihad etmek için at beslerse, o atın yediği, içtiği, gübresi ve bevli kıyamet gününde o kimsenin sevapları arasında olacaktır.”

Buhârî, Cihad 45. Ayrıca bk. Nesâî, Hayl 11.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in hadislerinde özellikle üzerinde durulan hayvanlardan biri attır. At, Allah yolunda cihadın en önemli simgesidir. Atla ilgili tavsiyeler, Allah yolunda cihadın yeryüzünde kıyamete kadar sürekli olacağının da bir ifade tarzıdır. Fakat atın hizmet alanı ve insanlara faydası sadece bununla sınırlı değildir. Binit hayvanı olarak kullanılması, yük taşıma ve çift sürme özelliği onun değerini artıran sebeplerdir. Daha önce 1217 numara ile

açıkladığımız hadiste, Resûl-i Ekrem Efendimiz üç çeşit attan bahsetmişlerdi. Sahibi için günah olan at, sahibine perde olan at ve sahibi için ecir ve sevap olan at. İşte cihad için beslenen at, sahibine sevap kazandıran ve bakımı esnasında kendisine sarfedilen her emeğin âhirette ecir olan attır. Hadislerde atların alınları ile kastedilen, alına sarkan perçemidir. **Atın alını**, bizzat atın kendisinden kinayedir.

Hayrın atın alnında düğümlenmesi ise hayrın sanki düğümlenmiş gibi atlardan ayrılmazlığını ifade eder. Cihada çıkan insan bu sayede ganimet elde eder ve dünyalık geçimini böylece temin etme imkânına kavuşur. Bu hemen elde ettiği anlık hayırdır. Allah'ın dinini yayıp kelimetullahı yücelttiği için âhirette de ayrıca ecir ve sevap kazanır. Bu da kıyamet gününe tehir edilmiş hayırdır. Sonuncu hadisten öğrendiğimiz üzere, atın yediği, içtiği, gübresi ve bevli dahi kişi için hayır olup âhirette sahibine ecir ve sevap kazandırır. Bu ana fikirden hareketle, belki insanın Allah yolunda kullanmak ve hayır işlemek için sahip olduğu her araç gereci bu mantık açısından değerlendirmek mümkün olabilir. Çünkü günümüzde cihadın vasıtaları değişmiştir. Bugünün şartlarında ben at ile cihada çıkacağım demek gerçekçi bir yaklaşım olamaz. Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de cihad için at beslenilmesinden bahseden âyette düşmana karşı imkân nisbetinde **“kuvvet”** hazırlamak öncelikle zikredilir. Çünkü kuvvet her çeşit harp vasıtasını kapsayıcı bir ifâdedir. **“Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın, onunla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve onlardan başka sizin bilmediğiniz, Allah'ın bildiği düşman kimseleri korkutursunuz”** [Enfâl sûresi (8), 60] buyurulmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. At, Allah yolunda cihadın simgesi olup, Resûl-i Ekrem tarafından önem verilen bir hayvandır.
2. Allah yolunda cihad kıyamete kadar devam edecektir.
3. At, hem dünya hem âhiret hayrına vesiledir.
4. Cihad için at beslemek sevaptır.
5. Bir kimsenin cihad için beslediği atına iyi bakması ve hizmetini iyi yapması gerekir.

١٣٣٤ - عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ بِنَاقَةٍ
مَخْطُومَةٍ فَقَالَ: هَذِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَكَ بِهَا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ سَبْعُ مِائَةِ نَاقَةٍ كُلُّهَا مَخْطُومَةٌ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1334. Ebû Mes'ûd *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Bir adam, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e yularlanmış bir deve getirdi ve:

– Bunu Allah yolunda bağışladım, dedi. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

“Bunun karşılığı olarak sana kıyamet gününde hepsi yularlanmış yedi yüz deve verilecektir” buyurdu.

Müslim, İmâre 132. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 46.

Açıklamalar

Nesâî rivayetinde daha açık ifade edildiği gibi bu deve Allah rızâsı için, sadaka olarak bağışlanmış idi. Peygamber Efendimiz, dünyalık bir karşılık beklemeden Allah rızâsı için bağışta bulunan kimseleri, özellikle Allah yolunda cihada yardımcı olanları âhirette elde edecekleri mevki ve makam, kazanacakları ecir ve sevapla müjdelemiştir. Çünkü ihtiyacın had safhada olduğu sırada yapılan hayır ve hasenat ile bolluk ve rahatlık anında yapılanlar aynı olmaz.

Peygamberimiz, bir deve bağışlayan sahâbîye Cenâb-ı Hakk'ın kıyamet gününde yedi yüz deve vereceğini müjdelerken, Kur'ân'ın **“Allah yolunda mallarını harcayanların durumu, kendisinden yedi başak çıkan ve her başakta yüz tane bulunan bir buğday tohumuna benzer”** [Bakara sûresi (2), 261] âyetindeki gerçeği hatırlatmış olmaktadır. Verilecek bu mükâfat yediyüz deve sevabı anlamına gelir diyen âlimler olmuşsa da, İmam Nevevî gibi bazıları bunun zahiri anlamı üzere alınmasında bir sakınca olmadığını belirtirler. Nitekim cennet atlarıyla da ilgili sahih hadisler vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanları hayır yapmaya ve Allah yolunda bağışta bulunmaya teşvik etmek gerekir.

2. Allah yolunda cihada yardımcı olan, at, deve ve başka savaş araç ve gereçleri bağışlayanların âhiretteki sevabı kat kat fazla olacaktır.

۱۳۳۵ - عَنْ أَبِي حَمَّادٍ - وَيُقَالُ: أَبُو سُعَادٍ، وَيُقَالُ: أَبُو أَسَدٍ، وَيُقَالُ:
أَبُو عَامِرٍ، وَيُقَالُ: أَبُو عَمْرٍو، وَيُقَالُ: أَبُو الْأَسْوَدِ، وَيُقَالُ: أَبُو عَبَّاسٍ -
عُقْبَةُ بْنُ عَامِرٍ الْجُهَنِيُّ رضي الله عنه قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ وَهُوَ عَلَى الْمِثْبَرِ،
يَقُولُ: «وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْيَ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ
الرَّمْيَ، أَلَا إِنَّ الْقُوَّةَ الرَّمْيَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1335. Kendisine Ebû Suâd, Ebû Esed, Ebû Âmir, Ebû Amr, Ebû'l-Esved veya Ebû Abs de denilen, Ebû Hammâd Ukbe İbni Âmir el-Cühenî *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i minberde:

“Düşmanlarınız için elinizden geldiği, gücünüzün yettiği kadar kuvvet hazırlayınız. Dikkat ediniz! Kuvvet atmaktır; kuvvet atmaktır; kuvvet atmaktır” buyururken işittim.

Müslim, İmâre 167. Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Tirmizî, Tefsîru sûre (8) 5; İbni Mâce, Cihâd 19.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in bu hadîs-i şerifleri: **“Düşmana karşı toplayabildiğiniz kadar kuvvet hazırlayınız”** [Enfâl sûresi (8), 60] âyetinin tefsirinden ibarettir. Çünkü Resûl-i Ekrem, dikkatimizi çekerek hem de üç defa tekrarlayarak, **“Kuvvet atmaktır”** buyurmuş, bu ifadeleri ile bir savaş esnasında lüzumlu olan her türlü askerî hazırlığı îma etmiştir. Düşman karşısında müslümanları güçlü kılacak her şey **“kuvvet”**in ve **“atma”**nın kapsamına girer. Ayrıca atmak, her türlü askerî talimi ve tatbikatı, idmanı ve ön hazırlığı da ifade için kullanılmıştır. Çünkü bütün bunlar savaşa çıkmadan önce lüzumlu olan ve zafere ulaşmanın temelini teşkil eden unsurlar kabul edilir.

Talim ve terbiyesi olmayan bir ordunun muvaffak olması düşünülemez.

Peygamberimiz, kişinin atını terbiye etmesini, hanımı ile birlikte olmasını, ok ve yay atmasını lehviyâtta yani boş ve lüzumsuz işlerden saymaz. Hatta atıcılığı öğrendikten sonra vazgeçmeyi ve terketmeyi bir küfrân-ı nimet kabul eder (Bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Nesâî, Hayl 8). Fukeym el-Lahmî, hadisimizin ravisi olan Ukbe İbni Âmir'e:

– “Şu iki hedef arasında gidip geliyorsun. Oysa sen yaşlısın, bu sana zor gelir” demiş. Ukbe:

– “Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den işittiğim bir söz olmasaydı ben buna katlanmazdım” dedikten sonra, Efendimiz'in:

“Her kim atıcılığı öğrenir de sonra terkederse bizden değildir. Yahut muhakkak isyan etmiştir” buyurduğunu söylemiştir (Müslim, İmâre 169). Bu hadisi biraz sonra 1337 numara ile okuyacağız.

Bu ve benzeri hadisler, yaşanan zamanın şartlarına göre bütün savaş aletlerini kullanmayı öğrenmek gerektiğine ve bu konuda ihmalkârlığın affedilmeyeceğine bir delil teşkil eder.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'an ve Sünnet'te “kuvvet” ve “atmak” tabirleriyle ifade edilen mâna bütün savaş aletlerini ve savaşa hazırlık safhası olan tâlim ve tatbikatı içine alır.

2. Her asır ve zamanın şartlarına uygun silahları üretmek ve en iyi şekilde kullanmak, sulh ve sükûnun temini için gereklidir.

3. Müslümanların güçlü ve kuvvetli olmaları, düşmanların onlara karşı besledikleri kötü niyet ve düşünceleri önler.

۱۳۳۶ - وَعَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «سَتُفْتَحُ عَلَيْكُمْ أَرْضُونَ، وَيَكْفِيكُمْ اللَّهُ، فَلَا يَغْزِرُ أَحَدُكُمْ أَنْ يُلْهَوْ بِأَسْهُمِهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1336. Yine Ukbe İbni Âmir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yakında size birçok yerlerin fethi nasip olacaktır. Allah size yeter. Sizden biriniz oklarıyla tâlim yapmaktan bıkip

usanmasın.”

Müslim, İmâre 168. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 157.

Açıklamalar

Bu rivayet, Peygamberimiz'in müjdeli hadislerinden biridir. Bazı hadislerde fethedilecek ülkelerin adından da bahsedilmiştir. Nitekim uzun zaman geçmeden müslümanlar pek çok yerleri fethetmiş, o gün için insanların yoğun olarak yaşadığı bölgelerin büyük çoğunluğu müslümanların hakimiyetine girmiştir. Bu hadiste iki şeye özellikle dikkat çekilmiştir. Bunlardan birincisi, fetih için her şeyden önce Allah'a tam bir iman ile tevekkül edip güvenmek gerektiğidir. İkincisi de, bütün gücünü ve kudretini sarfederek düşmana karşı kuvvet hazırlama zaruretidir. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, askerde başarının sırrı harp aletlerini iyi kullanmak ve harp oyunlarını iyi bilmektir. Bunun da yolu savaşa gitmeden önce askerî tâlimi iyi almaktır. Bu husus, her zaman geçerli olan umûmî bir kâidedir. Günümüzde de en başarılı ordular, askerî alandaki eğitimi ve disiplini en üstün nitelikte olan ordulardır. İşte Peygamber Efendimiz'in tavsiye ettiği de bundan başka bir şey değildir. Bunu ok ile anlatmasının sebebi, o gün için en önemli harp aletinin ve etkili silahın ok olmasındandır. Silah her zaman çeşitlilik arzedebilir. Her asrın ve hatta her savaşın etkili silahları farklı olabilir. Buradan alacağımız en önemli ders, en ileri teknolojiyi takip etme ve öğrenme zaruretidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, birçok ülkenin fethedileceğini ve müslümanların hakimiyetine gireceğini bir mûcize olarak önceden müjdelemiştir.
2. Fetihlerin nasip olmasında en önemli şart, Allah'a kâmil bir iman ile inanıp tam olarak güvenmektir.
3. Müslümanlar, yaşadıkları zamanın savaş şartlarını iyi bilip, gerekli silahları elde etmeli, bir harp esnasında onları en iyi şekilde kullanmaya hazır olmalıdır.

4. Savaş vakti gelip çatmadan önce talimi ihmal etmemek ve harbe hazırlıklı olmak gerekir.

۱۳۳۷ - وَعَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ عَلَّمَ الرَّمِيَّ، ثُمَّ تَرَكَهُ، فَلَيْسَ مِنَّا، أَوْ فَقَدْ عَضَى». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1337. Yine Ukbe İbni Âmir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim atıcılık öğrenir de sonra onu terkederse bizden değildir (veya muhakkak isyan etmiştir).”

Müslim, İmâre 169. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 23; Nesâî, Hayl 8; İbni Mâce, Cihâd 19.

1339 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۳۸ - وَعَنْهُ ﷺ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ بِالسَّهْمِ الْوَاحِدِ ثَلَاثَةَ نَفَرٍ الْجَنَّةَ: صَانِعُهُ يَخْتَسِبُ فِي صَنْعَتِهِ الْخَيْرَ، وَالرَّامِيَ بِهِ، وَمُنْبِلُهُ. وَازْمُوا وَازْكَبُوا، وَأَنْ تَزْمُوا أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ تَزْكَبُوا. «كَفَرَهَا». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. وَمَنْ تَرَكَ الرَّمِيَّ بَعْدَ مَا عَلِمَهُ رَغْبَةً عَنْهُ فَإِنَّهَا نِعْمَةٌ تَرَكَهَا» أَوْ قَالَ:

1338. Yine Ebû Hammâd Ukbe İbni Âmir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ bir ok sebebiyle üç kimseyi cennete koyar: Hayır ve sevap umarak o oku yapan sanatkârı, bu oku Allah yolunda atanı, oku atana yardımcı olanı. Atıcılık ve binicilik öğreniniz. Atıcılık öğrenmeniz binicilik öğrenmenizden bana göre daha sevimlidir. Kim kendisine atıcılık öğretildikten sonra ondan yüz çevirirse, Allah'ın kendisine ihsan ettiği nimete karşı şükrünü terketmiş veya küfrân-ı nimet etmiş olur.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Nesâî, Hayl 8.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

١٣٣٩ - عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ ؓ قَالَ: مَرُّ النَّبِيِّ ﷺ عَلَى نَقَرٍ يَنْتَضِلُونَ، فَقَالَ: «أَزْمُوا بَنِي إِسْمَاعِيلَ فَإِنَّ أَبَاكُمْ كَانَ رَامِيًا» رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1339. Seleme İbni Ekva' *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* atış müsabakası yapan bir topluluğa uğradı ve:

“Ey İsmâiloğulları! Atınız; çünkü babanız İsmail de atıcı idi” buyurdu.

Buhârî, Cihâd 78, Enbiyâ 12, Menâkıb 4. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 19.

Açıklamalar

Sonuncu hadisin Buhârî'deki rivayetinin tamamının anlamı şöyledir: Eslemoğullarından bir cemaat ok talimi müsabakası yaparlarken Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* yanlarına uğradı ve:

– “*Ey İsmâiloğulları! Ok atınız! Sizin babanız da atıcı idi. Siz de atınız! Ben de Mihcen İbni Edra' kolu ile beraberim*” buyurdu. Seleme der ki:

Resûl-i Ekrem böyle deyince, İbni Edrâ'nın muhalifi olan taraf ok atmaktan ellerini çektiler. Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

- “*Niçin atmıyorsunuz?*” diye sordu. Onlar:
- Sen onlarla beraberken biz nasıl atarız, dediler. Resûl-i Ekrem:
- “*Haydi atınız! Ben hepinizle beraberim*” buyurdu.

Yukarıdaki her üç hadisin müşterek yönü, Peygamber Efendimiz'in ok atmaya ve cihad hazırlığı yapmaya verdiği önemin her birinde ortaya konulmasıdır. Bir kere daha belirtelim ki, ok atmak o günün şartlarında savaşın en etkili silahını iyi kullanmak ve bunun için önceden talimli olmak anlamına gelmektedir. Savaş araç ve gereçlerini kullanmayı ve harp sanatını öğrendikten sonra unutmak, ihmal etmek ve terketmek asla hoş karşılanmamış, bunun son derece yanlış ve hatalı bir davranış olduğunda İslâm âlimleri görüş birliğine varmıştır. Sadece meşrû bir özrü olanlar bunun dışında tutulmuştur. Özürsüz olarak terkedenlerin sorgulanabileceği ve

hesaba çekilebileceği görüşünde olan âlimler vardır. Bu, zaruret halinde toplumun bütün fertlerinin cihada çıkma mecburiyetinde kalabileceklerini de hesaba katan büyük bir tedbirlik ve üstün bir harp sanatı anlayışıdır.

Peygamber Efendimiz'in ikinci, yani 1338 numaralı hadislerinde genelde bütün türlerine fakat özel olarak harp sanayiine teşvik bulunduğunu söyleyebiliriz. Çünkü ok yapmak o günün önemli sanatlarından yani günlük deyimiyle sanayi kollarından biri idi. Bu sebeple bir savaş araç gerecini yapan, kullanan ve kullanana yardım eden üç kişiden cennete ilk girecek olan, o aleti sadece Allah'ın dinine yardımcı olmak ve hayır işlemek maksadıyla yapan kimsedir. O kişinin bundan maksadı Allah'a yaklaşmak ve O'nun makbul kulları arasına girebilmek arzusudur. Harp meydanında herhangi bir insânî kural tanımayan kâfirler sadece insanları öldürmeyi ve ortadan kaldırmayı düşünerek bir takım aletler yaparlar. İslâm dini ise hangi çeşit aletleri yapmanın câiz olduğu veya olmadığını, bunların hangi şartlarda ve ne ölçüde kullanılabileceğini hassas şer'î kurallara ve insânî esaslara bağlar.

Bir harp aletini kullanan kimse cennete gireceklerin ikincisidir. Ancak bunun da birtakım önemli şartları vardır. Katıldığı savaş, sadece Allah'ın dinine hizmet ve onu yayma gayesi taşımalı, İslâm'ın kabul etmediği gaye ve hedeflere yönelik olmamalıdır.

Peygamber Efendimiz'in bir hadisinden açıkça anladığımız gibi toprak kazanmak, ganimet elde etmek, ırkını yüceltmek veya kahramanlık gösterisinde bulunmak maksadıyla savaşmanın İslâm nazarında hiçbir kıymeti yoktur; üstelik böyle savaşlar Allah yolunda cihadın dışında olup, bir zulümdür.

Haklı bir savaşta **harp aletini kullanana yardım eden**, onun okunu veren, mermisini taşıyan veya herhangi bir silahın kullanımına yardımcı olan kimse cenneti hak edenlerin üçüncüsüdür. Çünkü anılan her üç kişi Allah yolunda bir hizmet görmüş olmaktadır.

Atıcılık ve binicilik savaşın iki temel unsurudur. Aletleri ve teknolojisi değişmiş ve gelişmiş olmakla beraber bugün de atıcılık ve binicilik önemini hiç kaybetmemiş, aksine daha da ehemmiyetli hale gelmiştir. Resûl-i Ekrem'in bu iki ana unsuru öne çıkarması, onun asırları kapsayan ilâhî mesajının eskimezliğini ve zaman aşınımına uğramadığını göstermektedir. Çünkü ata da uçağa da, hatta aya ve

diğer gezegenlere gönderilen mekiğe de binilmektedir. Ok atıldığı gibi, en modern silahlarla mermi veya rampa ve uçaklarla füze de atılmaktadır. Bunlar olmalı mı olmamalı mı, kullanılmalı mı kullanılmamalı mı konusu ayrı bir bahistir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Atıcılık, binicilik ve benzeri savaş hazırlıklarını öğrendikten sonra unutmamak ve terketmemek gerekir.
2. Savaşa hazırlıklı, idmanlı ve ehliyetli insanlar daima hazır bulunmalıdır. Bu dini ve dünyayı korumanın temel şartlarından biridir.
3. Savaş aletini yapan, kullanan ve kullanana yardımcı olan cihadda bir görev üstlenmiş demektir ve hepsinin Allah katında büyük sevabı vardır.
4. Faydalı bir işi öğrendikten sonra özürsüz olarak terketmek ve unutmak câiz değildir.
5. Allah yolunda cihada daima hazırlıklı olmak gerekir.

۱۳۴۰ - عَنْ عَمْرِو بْنِ عَبَسَةَ ؓ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:
وَالْتَزِمْدِي. «مَنْ رَمَى بِسَهْمٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ لَهُ عَدْلُ مُحَرَّرَةٍ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ

1340. Amr İbni Abese *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim Allah yolunda bir ok atarsa, onun bu hareketi bir köleyi âzat etme sevabına denktir.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 11; Ebû Dâvûd, Itk 14. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 26; İbni Mâce, Cihâd 19.

Açıklamalar

Hadisin yukarıda geçen lafzı Tirmizî'ye aittir. Gösterilen kaynaklarda daha uzun ve muhteva açısından daha farklı lafızlar vardır. Özellikle bazı rivayetlerde *“Düşmana bir ok atar ve okunu ona ulaştırırsa, o ok ister isabet etsin ister etmesin, bir köle âzat etmiş gibi sevap kazanır”* şeklinde açıklık getirilmesi konuyu anlamamıza yardımcı olacak niteliktedir.

Düşmana ok atmak demek, cihada katılmak ve cephede düşman karşısında bir varlık ortaya koymak demektir. Bu ise düşmana korku verir ve onlar karşısında galip gelmenin sebeplerinden sayılır. Cihada katılmak, savaş araç ve gereçlerine sahip olmak ve bunları düşmana karşı maharetli bir şekilde kullanmak büyük sevaplardandır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada katılmak ve Allah yolunda silah kullanmak faziletli ve sevabı çok amellerdendir.
2. Bir köleyi âzat edip hürriyetine kavuşturmak, dinimizde en büyük sevaplardandır. Bu sebeple Allah yolunda ok atmak onunla kıyas edilmiştir.

۱۳۴۱ - عَنْ أَبِي يَحْيَى خُرَيْمِ بْنِ فَاتِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَنْفَقَ نَفَقَةً فِي سَبِيلِ اللَّهِ كُتِبَ لَهُ سَبْعُ مِائَةِ ضِعْفٍ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1341. Ebû Yahya Hureym İbni Fâtik *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah yolunda malını harcayana, harcadığının yedi yüz misli ecir verilir.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 4. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 45.

Hureym İbni Fâtik

Asıl adı Hureym İbni Ahrem'dir. Üçüncü batından dedesi olan Fâtik'e nisbet edilerek anılır. Ebû Yahya künyesiyle şöhret bulan Hureym, Ebû Eymen diye de anılır. Ezdoğullarına mensup olan bu sahâbî Resûl-i Ekrem Efendimiz'le birlikte Hudeybiye'de bulundu. O'nun Bedir'de bulunduğu dair rivayet sağlam değildir. Hz. Peygamber'in vefatından sonra kardeşiyle birlikte Kûfe'ye yerleşti. Muâviye'nin hilâfet yıllarında Rakka'da vefat etti. Peygamber Efendimiz'den 10 hadis rivayet etmiştir. Onun rivayetleri dört meşhur Sünen'de yer alır.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Bir kimsenin malını mülkünü Allah yolunda ve Allah'ın rızâsını kazanacak tarzda harcamasının (infakın) ne kadar faziletli olduğu daha önce birçok vesilelerle kitabımızda geçmişti. Özellikle 291- 299 numaralar arasındaki hadisleri kapsayan “Ailenin Geçimi” ve “Sevdiği Değerli Malları İnfak Etmek” bahisleri, konuyla ilgili âyetlerle birlikte bir kere daha okunabilir.

Cihad bölümünün başından beri Allah yolunda malını mülkünü sarfetmenin önemi ve bunun cihadın en önemli unsurlarından biri olduğu birçok defa belirtildi. Çünkü infakın en üstünü, Allah'ın dinini yüceltmek ve insanlığa İslâm'ı tebliğ etmek uğrunda yapılanıdır. Bunun da bütün çeşitleri cihad kapsamına girer. Allah yolunda malı sarfetmenin azı ve çoğu aynı şekilde faziletli olup, herkes sarfettiği miktar ölçüsünde ecir ve mükâfat kazanır. Bu hadîs-i şerîfe göre verilecek olan yedi yüz misli ecir va'dedilenin en azıdır; Allah dilediğine kat kat fazlasını da verir, tarzında anlaşılmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda malını mülkünü sarfetmek en büyük hayırlardandır.
2. İnfakın en üstünü cihad uğrunda yapılanıdır.
3. Allah yolunda malını sarfedene, Cenab-ı Hak kıyamet gününde yedi yüz misli veya daha çok ecir ve sevap ihsan eder.

۱۳۴۲ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا مِنْ عَبْدٍ

خَرِيفًا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. يَصُومُ يَوْمًا فِي سَبِيلِ اللَّهِ إِلَّا بَاعَدَ اللَّهُ بِذَلِكَ الْيَوْمَ وَجْهَهُ عَنِ النَّارِ سَبْعِينَ

1342. Ebû Saîd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kul Allah yolunda bir gün oruç tutarsa, Cenâb-ı Hak, bu güne karşılık onun yüzünü yetmiş senelik mesâfeden cehennem ateşinden uzaklaştırır.”

Buhârî, Cihâd 36; Müslim, Siyâm 167-168. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 3; Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 3; Nesâî, Siyâm 44; İbni Mâce,

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

١٣٤٣ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ صَامَ يَوْمًا فِي رَوْاهُ التِّرْمِذِيُّ. سَبِيلَ اللَّهِ جَعَلَ اللَّهُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّارِ خَنْدَقًا كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ».

1343. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse Allah yolunda bir gün oruç tutarsa, Cenâb-ı Hak onunla cehennem arasında yerle gök genişliğinde bir hendek açar.”

Tirmizî, Fezâilü'l-cihâd 3.

Açıklamalar

Bilindiği gibi düşmanla cihad etmek kadar önemli olan bir başka iş, nefisle mücâhededir. Bunların her ikisine cihad veya mücâhede denildiği olursa da, genel olarak düşmanla yapılan savaşa cihad, nefisle yapılan savaşa da mücâhede denilir. Bu sebeple olmalıdır ki, hadis musanniflerinin bir kısmı bu ve benzer hadisleri cihad bahislerinde, bir kısmı oruç bahislerinde, bir kısımları ise her ikisinde zikretmeyi tercih etmişlerdir. Nefsin sadece dünyalık ve geçici zevklerden ibaret olan arzu ve isteklerine karşı direnmede oruç bir simgedir. Çünkü oruçta nefsin arzuları olan yeme, içme ve şehvî hislere galip gelme zaferi; yalan, gıybet, dedikodu ve kişinin dinine ve dünyasına fayda sağlamayan söz ve davranışlardan kendini arındırma fazileti vardır. Dolayısıyla oruç, nefsi terbiye etmenin en önemli yollarından biridir. Mücâhedeği kazanamayan kimselerin cihadda muzaffer olamayacakları kabul edilir. Cihad nasıl cenneti elde etmenin yolu ise mücâhede de aynı şekilde cenneti kazanmanın vesilelerinden biridir. Dolayısıyla Allah yolunda hakkıyla tutulan oruç, kişi ile cehennem arasında bir perdedir.

1342 numaralı hadis 1221 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda tutulan bir günlük oruç, nefisle cihadın bir unsurudur.
2. Nefisle mücâhedede başarılı olanlar, cihadda da başarı sağlarlar.
3. Bir gün bile olsa Allah yolunda oruç tutmak, kişiyi cehennemden korur.
4. Cihad cennete girmenin vesilesi olduğu gibi, nefisle mücâhede de cennete girmeye vesiledir.

۱۳۴۴ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَغْزُ، وَلَمْ يُحَدِّثْ نَفْسَهُ بِالْغَزْوِ، مَاتَ عَلَى شُعْبَةٍ مِنَ الْيَقَاقِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1344. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim gazâ etmeden ve gönlünde gazâ etme arzusu taşımadan vefat ederse, bir tür nifak üzere ölür.”

Müslim, İmâre 158. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 18; Nesâî, Cihâd 2.

Açıklamalar

Büyük muhaddis Abdullah İbni Mübarek hadisteki hükmün Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* zamanına ait olduğu kanaatinde ise de âlimlerden bir çoğu, hadisin anlamının daha umûmî olduğu görüşündedir. Çünkü onlara göre insanın gücü ve kudreti varsa, kendisine de ihtiyaç duyuluyorsa, hangi zaman ve mekân olursa olsun Allah yolunda cihada katılma zarureti vardır. Şayet mâzeretsiz olarak katılmıyorsa, böyle bir kimse cihaddan geri kalan münâfıklara benzer. Zira cihadı terketmek, münâfıklığın bir göstergesidir. Allah yolunda cihada katılma imkânı bulamayan bir kimse, cihad niyeti üzere olmalı yani kalbinden ve gönlünden samimiyetle, “Keşke gazi olabilseydim” veya “Allah yolunda bir cihada katılabilseydim” temennisinde bulunmalıdır. Ya da cihad için planlar, projeler yaparak veya araç ve gereçler hazırlayarak bu niyet üzere olduğunu göstermelidir.

Bu hadise göre, bir ibadete niyet edip de onu yapamadan ölen kimse ile ona hiç niyet etmeden ölen kimse bir değildir. Niyet edip de yapamayana günah yoktur. Yine bu sorumluluk duygusundan hareketle, bir ibadet kulun üzerine farz ise o ibadetin farz olduğu anda yapılması tavsiye edilmiştir. Yani farz olan namaz vakti girince o namazı hemen kılmaya özen göstermeli, hac farz olmuşsa farz olduğu sene içinde haccı îfâ etmeye çalışmalı ve bunları tehir etmemek esas alınmalıdır. Cihad da bütün çeşitleriyle en önemli farzlardan biri olduğuna göre, içinde bulunulan anda hangi çeşit cihada ihtiyaç varsa onu yerine getirmeye ve tehir etmemeye özen gösterilmesi gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz zamanında gazveye katılmak ne kadar faziletli ise daha sonraki dönemlerde cihada katılmak da aynı şekilde faziletlidir.
2. Gazvelerin ve cihadın gayesi aynı olup, Allah'ın dinini yüceltmekten ibarettir.
3. Cihada katılma imkânı bulamayanlar, kalp ve gönüllerinde bu niyeti taşımalıdır.
4. Cihada katılmama münâfıkların işidir.

١٣٤٥ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ فِي غَزَاةٍ فَقَالَ: «إِنَّ حَبَسَهُمُ الْمَرَضُ». بِالْمَدِينَةِ لِرِجَالٍ مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا، وَلَا قَطَعْتُمْ وَادِيًا إِلَّا كَانُوا مَعَكُمْ،

وَفِي رِوَايَةٍ: «حَبَسَهُمُ الْعَذْرُ».

وَفِي رِوَايَةٍ: «إِلَّا شَرَكُوكُمْ فِي الْأَجْرِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1345. Câbir *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile bir gazvede beraberdik. Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

“Şüphesiz Medine’de birtakım insanlar var ki, siz bir yolda yürür veya bir vâdiyi geçerken sanki sizinle beraberdirler. Onları hastalık alıkoymuştur.”

Müslim, İmâre 159. Ayrıca bk. Buhârî, Meğâzî 81; Ebû Dâvûd, Cihâd 19; İbni Mâce, Cihâd 6.

Bir rivayette şöyledir: **“Onları geçerli mâzeretleri alıkoymuştur.”**

Buhârî, Cihâd 35.

Bir başka rivayette ise şöyledir: **“Onlar sevapta size ortak olurlar.”**

Müslim, İmâre 159. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 6.

Açıklamalar

Hadisimizin gösterilen kaynaklardaki rivayetlerinin bazısı Câbir İbni Abdullah, bazısı da Enes İbni Mâlik tarikiyle nakledilmiştir. Lafızlar arasında farklılıklar bulunmakla beraber, muhteva bütün rivayetlerde aynıdır. Peygamber Efendimiz bu hadisi hicretin dokuzuncu yılında Tebük Gazvesi’nden dönerken söylemiştir. Peygamberimiz’in bu sözleri, cihada veya benzeri hayırlı bir işe niyet edip, onu yapmayı gönülden isteyen fakat hastalık, yaşlılık veya cihad için gerekli olan araç gereçten mahrumiyet gibi meşrû bir mâzeret sebebiyle yapamayan kimselerin, bu ihlaslı davranışlarından dolayı sanki o hayrı işlemiş gibi sevap kazanacaklarının delili sayılır.

Asr-ı saadette bir cihad çağırısı yapıldığı zaman, sahâbîler buna katılmanın Allah katında büyük bir ecir ve sevap, âhirette mükâfat ve cennette en üstün makama kavuşma vesilesi olduğunu biliyorlardı. Bu sebeple gazvelere katılmaya can atmakta idiler. Cihada katılmaya gücü yetenler bütün hazırlıklarını kendileri yapar, maddî açıdan gücü yetmeyen fakir sahâbîlere de yardım ederlerdi. Fakat bunlardan istifade edemeyenler, cihada katılamadıkları için çok üzülür, gözyaşı dökerlerdi. İşte Resûl-i Ekrem’in son gazvesi olan Tebük’e katılamayanlar da çok üzülmüşlerdi. Onları bilerek ve isteyerek, herhangi bir mâzeretleri olmaksızın cihada katılmayanlarla bir tutmak hakkaniyetli bir tavır olamazdı. Çünkü sahabe arasında böyle davrananlara münâfık nazarıyla bakılmakta idi. İşte Peygamber Efendimiz onların durumunu gayet iyi bildiği için, meşrû mâzeretleri sebebiyle bu gazveye katılamayan sahâbîleri bu sözleri ile

müjdeleyip teselli etmiştir. Bu sözler ümmet için de büyük bir teselli kaynağıdır. Çünkü her zaman ve zeminde kalpten, ihlasla arzu ettikleri halde böyle meşrû mâzeretleri sebebiyle cihada katılamayanlar bulunabilir. Hadisimiz onlar için de büyük bir müjdeyi ihtivâ etmektedir.

Hadisi daha önce “İhlâs” bahsinde 4 ve 5 numaralarla da görmüştük.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad en faziletli amellerden biridir. Kişi cihada katılmak için bütün azim ve gayretini sarfetmelidir.
2. Cihad veya benzeri hayırlı işlere meşrû bir mâzereti sebebiyle iştirak edemeyenler, kalplerinde bu niyeti taşıdıkları sürece, o işi yapanlar gibi ecre ve sevaba nâil olurlar.
3. İslâmda niyet ve samimiyet ameller kadar kıymetlidir.

۱۳۴۶ - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ أَعْرَابِيًّا أَتَى النَّبِيَّ ﷺ فَقَالَ: يَا لِيَرَى مَكَانَهُ؟ رَسُولُ اللَّهِ، الرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِلْمَغْنَمِ، وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ لِيَذْكُرَ، وَالرَّجُلُ يُقَاتِلُ

وَفِي رِوَايَةٍ: يُقَاتِلُ شَجَاعَةً، وَيُقَاتِلُ حَمِيَّةً.

وَفِي رِوَايَةٍ: وَيُقَاتِلُ غَضَبًا، فَمَنْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: «مَنْ قَاتَلَ لِتَكُونَ كَلِمَةً اللَّهُ هِيَ الْعُلْيَا، فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1346. Ebû Mûsa *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanına bir bedevî geldi ve:

– Ya Resûlallah! Bir adam ganimet için savaşıyor; bir başkası kendinden bahsedilsin diye savaşıyor; bir diğeri de kahramanlıktaki yerini göstermek için savaşıyor.

Bir rivayete göre: Kahramanlık taslamak ve ırkının üstünlüğünü göstermek için savaşıyor.

Bir başka rivayete göre: Gazabından dolayı savaşıyor! Şimdi kim Allah yolundadır? diye sordu. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “Kim Allah’ın dini daha yüce olsun diye savaşırsa, sadece o Allah yolundadır” buyurdu.

Buhârî, Cihâd 15; Müslim, İmâre 149-151. Ayrıca bk. Buhârî, İlm 45, Humus 10, Tevhîd 28; Ebû Dâvûd, Cihâd 24; Tirmizî, Fezâilü’l-cihâd 16; Nesâî, Cihâd 21; İbni Mâce, Cihâd 13.

Açıklamalar

Sahih hadisleri ihtivâ eden bütün kitaplarda yer alan bu rivayet, *Kütüb-i Sitte*’den verdiğimiz bazı kaynaklarına bakılınca, ilgili bâb başlıklarından anlaşılabileceği gibi, değişik alanlardaki ahkâma delil olması itibariyle de önem taşır. Fakat onun asıl kıymeti cihad hususunda önemli bir ölçü teşkil etmesidir. Hadisimizin sahabeden Ebû Mûsa el-Eş’arî dışında da ravileri vardır. İmam Nevevî de hadisi daha önce “İhlâs” konusunda 9 numara ile zikretmişti.

Bir insan, dinin emrettiği bazı ibadet ve tâatleri yerine getirirken niyeti, yani kalbindeki yönelişi çeşitli gayelere dönük olabilir. İşlediği iş ve yaptığı amel de Allah katında kalbindeki bu niyetine göre bir değer ifade eder. İşte bu sebeple **dinimiz öncelikle niyetlerimizi tashih etmeyi, düzeltmeyi hedefler.** *Riyâzü’s-sâlihîn*’ın ilk bölümü olan ihlas yani niyetlerin kesinlikle saf ve katkısız olması gerektiği bahsinde bu hususta yeterli bilgi verilmişti. Çünkü amellerin niyetlere göre kıymet kazanacağı, dinimizin en temel prensibidir. Birçok ibadetlerimizde olduğu gibi, Allah yolunda cihadda da hâlis niyet, amelin Allah için yapılıp yapılmadığının esasını teşkil eder. Sahâbe-i kirâm hangi niyet ve düşüncelerle cihad yapılabileceğini dikkate alarak, bu durumu Resûl-i Ekrem’den öğrenmek istemiş ve hadisteki unsurları sorma lüzumunu hissetmiştir. Buna göre cihad yapan bir kimse:

- * Ganimet elde etme,
- * Adını ve şöhretini insanlara duyurma,
- * Cesaret ve kahramanlığını gösterme,
- * Irkının veya aşiretinin üstünlüğünü isbat etme,
- * Savaştığı insanlara karşı kızgınlık ve öfkesini tatmin etme gibi arzu ve istekler içinde olabilir. Sahabe, bu gayeler uğruna savaşırsa, bunun Allah yolunda cihad sayılıp sayılmayacağını bilmek istemiştir. Peygamber Efendimiz, bu sayılanların hiçbirinin

cihadın gayesi ve hedefi olamayacağını, cihadın yegâne hedefinin **i'lâ-yi kelimetullah** dediğimiz, Allah'ın adını, kelime-i tevhîdi, yegane hak din olan İslâm'ı yüceltmek olduğunu açıklıkla ifade buyurmuştur. Dolayısıyla dünyalık bir gaye için savaşıyor kimse gerçekte Allah yolunda ve din uğrunda savaşmış olmaz. Şehit ve gazilere verilen sevap da böyle bir kimseye verilmez. Şu kadar var ki, bu dünyalık gayelerle savaşmayıp sadece Allah yolunda cihad eden bir kimse neticede dünyalığa kavuşabilir veya kendisinin kahramanlığından, cihadda gösterdiği fedakârlıklardan, onun milletinden, ırkından ve kabilesinden, savaşta maceralarından bahsedilebilir. Çünkü bunlar o şahsın niyet ve gayesinin dışında gerçekleşen şeylerdir.

Hadiste Allah yolunda cihaddan sayılmayan **“adını ve şöhretini duyurma”** arzusuna, arkasında iyi bir hatıra bırakma, riyakârlık, kendini beğenmişlik ve gösteriş, övünme ve şerefle anılma, cesurlukla nitelendirilme gibi Allah katında bir fazilet sayılmayan hususlar da dahildir. Şu kadar var ki, cenneti arzu ederek cihad yapmak bunlardan farklı olup meşrû kabul edilmiştir. Çünkü âyet-i kerîme bunu açıkça ortaya koymaktadır: **“Yoksa Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız?”** [Âl-i İmrân sûresi (3), 142]. Bu ilâhî hakîkate göre cihad edenlerin hangi maksatla cihad ettiğini bilen sadece Allah'tır. Öte yandan Peygamber Efendimiz Bedir Gazvesi'nde sahâbe-i kirâma: *“Haydin cennete!”* diye seslenmişlerdir. Onun hadisimizde geçen öğütleri ve yönlendirmesi, kişinin niyetini ıslaha yöneliktir. Yoksa insanların kalplerinde gizlediklerini Allah'tan başka hiç kimse bilme imkânına sahip değildir. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sadece i'lâ-yi kelimetullah (Allah'ın dinini en üstün kılmak) için savaşmanın Allah yolunda olduğunu bildirmesi, böyle bir kimseyi methetmek, onu hakkıyla yapanı müjdelemek ve Allah katındaki mertebesini belirtmek gayesine yöneliktir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Birçok ibadet ve tâatte olduğu gibi en büyük fazilet olan cihadda da niyet çok önemlidir.
2. Cihadın yegâne gayesi ve değişmez hedefi i'lâ-yi kelimetullah'tır.
3. Çeşitli ve değişik dünyevî gayelerle cihad yapmaktan sakınmak gerekir.

4. İhlas, yani kalpte yer eden niyet ve samimiyet bütün amellerin temelidir.

5. Amellerin Allah katında makbul olması kişinin niyetiyle bağlantılıdır.

6. Dünyaya ve dünyanın geçici arzularına gönül bağlamamak gerekir.

۱۳۴۷ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ:

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا مِنْ غَازِيَةٍ، أَوْ سَرِيَّةٍ تَغْزُو فَتَغْنَمُ وَتَسْلَمُ إِلَّا كَانُوا

أُجُورُهُمْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. قَدْ تَعَجَّلُوا ثُلُثِي أُجُورِهِمْ، وَمَا مِنْ غَازِيَةٍ أَوْ سَرِيَّةٍ تُخْفِقُ وَتُصَابُ إِلَّا تَمَّ

1347. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Cihada çıkan bir birlik veya seriyeye savaşır, ganimet alır ve ölümden kurtulursa, ecirlerinin üçde ikisini önceden peşinen almış olurlar. Bir birlik veya seriyeye cihada çıkar, ganimet elde edemez, şehit olur veya yaralı dönerlerse onların ecirleri âhirette tam olarak verilir.”

Müslim, İmâre 154. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 12; Nesâî, Cihâd 15; İbni Mâce, Cihâd 13.

Açıklamalar

Cihadda aslanan şehit olmak veya ganimet almak değildir. Şehitlik çok üstün ve faziletli bir makam ise de, şehit olacağım diye savaşta bir tedbirsizlik içinde olunamaz. Hayatta kalmaya çalışmak ve sağlıklı olarak yaşamak üzerimize düşen en önemli görevdir. Aynı şekilde ganimet alma hırsına kapılarak cephede kendileriyle savaşılana karşı haksız ve adâletsiz davranışlarda da bulunulmaz.

Cihada çıkan kimse bütün bunlara riayet edip sağ olarak döner ve ganimet de elde ederse, onların ecirleri cihada katılıp dönmeyen veya ganimet almayanlara göre daha az olur. Düşmanın eline esir düşenler de böyledir. Çünkü sağ kalmak ve ganimet almak da bir cihad ecriidir. Geriye kalan bir ecir de kendisine âhirette verilecek olan sevaptır. İmam Nevevî genel kabulün böyle olduğunu ve buna muhalif olarak bir tek bile sahih rivayet bulunmadığını söyler. *Sahîh-i*

Müslim'deki bir rivayete göre, ganimet almayanlara ecirleri âhirette tam verilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cepheden gazi olarak sağlıklı dönmek ve ganimet elde etmek cihad ecrinden sayılır.
2. Cihaddan sağlıklı ve ganimet elde etmiş olarak dönenler ecirlerinin üçte ikisini bu dünyada peşin almış olurlar.
3. Şehit olan ve ganimet elde edemeyen veya almayan gazilerin eciri âhirette tam olarak verilir.

۱۳۴۸ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، ائْذَنْ لِي
رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. فِي السِّيَاحَةِ فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ سِيَاحَةَ أُمَّتِي الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﷻ».

1348. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, sahabeden bir adam:

– Ya Resûlallah! Seyahata çıkmam için bana izin ver, dedi. Bunun üzerine Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Şüphesiz ki ümmetimin seyahati Azîz ve Celîl olan Allah yolunda cihada çıkmaktır**” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Cihâd 6.

Açıklamalar

Ebû Ümâme, Resûl-i Ekrem'e bu soruyu soran sahâbînin kimliğinden bahsetmemiştir. Ancak Bağavî'nin *Şerhu's-sünne*'de naklettiği bir rivayet bu sahâbînin Osman İbni Maz'ûn olduğunu göstermektedir. Buna göre o, Resûl-i Ekrem'e gelerek, kendisini hadımlaştırmak için izin istemiş, Peygamberimiz buna müsaade etmeyerek ümmetinin şehveti önleme yolunun oruç tutmak olduğunu söylemiştir. Dünyadan tamamen el etek çekmek demek olan **ruhbanlığa** müsaade etmesini isteyince de, bunun câiz olmadığını ancak ümmetin ruhbanlığının mescidlerde oturarak namaz vaktini beklemek olduğunu bildirmiştir. Seyahat için izin istediğinde ise işte burada gördüğümüz gibi ümmetin seyahatinin Allah yolunda cihad

olduğunu haber vermiştir (Bağavî, Şerhu's-sünne, II, 370; H. No: 484).

Seyahat, bir insanın ikamet ettiği kendi vatanından ve yurdundan ayrılarak yeryüzünün herhangi bir yerine gitmesi anlamına gelir. İslâm'a göre bunun câiz olan ve olmayan çeşitleri vardır. İlim elde etmek, sâlihleri ziyaret, bir hastalığa çare aramak, ticaret yapmak, bilgi ve görgü edinmek maksadıyla yapılan seyahatler meşrû olanlar sınıfına girer. Dinimiz, gayesiz ve maksatsız boşuna zaman harcamayı, birtakım haram ve yasakları icra etmek için tanıdık çevreden âdeti kaçıp uzaklaşmayı seyahat olarak kabul etmez. Hadiste anılan ve Peygamberimiz'in izin vermediği seyahat, kişinin nefesine eziyet vermek maksadıyla eşinden dostundan, mübah olan davranışlardan ve meşrû olan dünya lezzetlerinden uzaklaşmak maksadıyla yerini yurdunu terketmesidir. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in cihadı ümmetin seyahati olarak nitelendirmesi de son derece önemlidir. Çünkü meşrû sebeplerle kendi vatanından ayrılıp başka diyarlara yolculuğa çıkan kişi birtakım eziyetler ve zahmetler çeker; bunlara sabır ve tahammül göstermek bir nevi cihada benzer. Öte yandan seyahata çıkan bir müslümanın, gittiği yerlerde kendi şahsında İslâm'ı temsil ettiğinin şuuruna sahip olması gerekir. Oralarda karşılaştığı insanlara İslâm'ı tebliğ etmeye ve onlara hayırhah olmaya özen göstermesi icab eder. Bu özellikler, her yerde geçerli ise de İslâm'ı bütün güzellikleri ve gerçeğiyle tanıyıp bilmeyen insanların ve gayr-i müslimlerin yaşadıkları diyarlarda daha büyük bir önem arzeder. Bu hassasiyetlere özen gösteren bir mü'minin seyahati gerçekten cihad sayılır. Çünkü **cihad**, konunun başından beri birçok yönlerini açıklamaya çalıştığımız gibi, Allah'ın dininin yegane hak din olduğunu, bütün diğer dinlerden ve sistemlerden üstün bir mevkiye sahip bulunduğunu insanlara anlatıp öğretmekten başka bir şey değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm dini, meşrû olan seyahatleri câiz görür ve teşvik eder. Gayesiz ve hedefsiz gezintileri hoş karşılamaz, günah işlemeye vesile olanları ise câiz görmez.

2. Nefse eziyet ve toplumdan kaçış anlamındaki seyahatler câiz olmadığı gibi, bunun aksine gücü ve kudreti yeterli olduğu halde

cihaddan uzak durma ve istirahatata çekilme gayesi taşıyan seyahatler de câiz değildir.

3. Seyahat, vatandan ayrılış ve sefer gibi mânevî ve maddî zorlukları bünyesinde taşıdığı için bir bakıma cihada benzer.

4. Seyahata çıkan bir müslüman, gittiği yerde insanlara İslâm'ı tebliğ görevini yerine getirdiği için bir nevi cihad yapmış olur.

۱۳۴۹ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنْ
النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «فَقَلَّةٌ كَغَزْوَةٍ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1349. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Gazve dönüşü de sevap açısından gazveye gidiş gibidir.”

Ebû Dâvûd, Cihad 7. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, 11, 174.

Açıklamalar

Allah yolunda cihada çıkan bir mücâhidin ne kadar büyük ecir ve sevap kazandığını şimdiye kadar birçok hadisi açıklarken belirtmeye çalıştık. Peygamber Efendimiz'in bu kısa, fakat çok önemli hadisinden, cihaddan dönen mücâhidin kazandığı ecir ve sevabın öncekinden farklı olmadığını anlamaktayız. Zira cihada çıkan bir kimse veya bir ordu, düşmanla karşılaşmış veya karşılaşmamış olarak geri döner. Her iki halde de ecir ve sevap elde edilmiş demektir. Çünkü gazinin kazandığı ecrin ne kadar büyük olduğunu biliyoruz. Ayrıca mücahidin evine ve yurduna geri dönüşü kendisi için bir rahatlama, ailesi için bir korunma ve tekrar cihada çıkabilmek için bir hazırlanma döneminin başlangıcıdır. Bu işlerin her biri hayır olup, ecir ve sevabı vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihadın her anının ayrı bir ecir ve sevabı vardır.
2. Cihada giderken sevap kazanıldığı gibi dönerken de sevap kazanılır. Çünkü gidiş de dönüş de Allah yolunda yapılmıştır.

3. Cihad dönüşünün sevap olması, kişinin aile çevresine kavuşmaktan duyduğu haz, nefsinin huzurlu hissetmesi ve ikinci defa cihada çıkmak için kuvvet hazırlamaya imkân bulması sebebiyledir.

١٣٥٠ - عَنِ السَّائِبِ بْنِ يَزِيدَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَمَّا قَدِمَ النَّبِيُّ ﷺ مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ تَلَقَّاهُ النَّاسُ، فَتَلَقَّيْتُهُ مَعَ الصَّبْيَانِ عَلَى ثِيَابِ الْوَدَاعِ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

الْوَدَاعِ. وَرَوَاهُ الْبُخَارِيُّ قَالَ: دَهَبْنَا نَتَلَقَّى رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَعَ الصَّبْيَانِ إِلَى ثِيَابِ

1350. Sâib İbni Yezîd *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* Tebük Gazvesi'nden dönünce, sahâbe-i kirâm kendisini karşılamaya çıkmıştı. Ben de Resûl-i Ekrem'i çocuklarla birlikte Seniyyetü'l-vedâ'da karşılamıştım.

Ebû Dâvûd, Cihâd 176. Ayrıca bk. Tirmizî, Cihâd 38.

Buhârî'nin rivayeti şöyledir:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i karşılamak üzere çocuklarla birlikte Seniyyetü'l-vedâ'ya gittik.

Buhârî, Cihâd 196.

Açıklamalar

Sahâbîler bize sadece Peygamber Efendimiz'in sünnetini ve hadislerini nakletmekle kalmadılar. Aynı zamanda o dönemin içtimaî, siyâsî, ahlâkî ve iktisadî yapısı ve hatta toplumun örf, âdet ve gelenekleriyle ilgili bilgileri de aktardılar. Bu sebeple hadisleri tedkik konusu yapan birçok araştırmacının, adı geçen alanları ilgi odağı edinmeleri tabîdir.

Tebük Gazvesi'nin cereyan ettiği yıllarda kendisi çocuk yaşta bir sahâbî olan Sâib İbni Yezîd'in bu rivayetinde, cihaddan dönen bir ordunun büyük küçük, yaşlı genç, kadın erkek bütün toplum fertleri tarafından Medine'de karşılanışının bilgi ve belgesini bulmaktayız. Cihada giden bir orduyu topluca bir mahalden yolcu etmek yine onların âdetlerindendi. Özellikle bizim ülkemizde askere gidenler için yapılan uğurlama merasimleri, dua ve niyazlar, bu sünnetin

günümüze intikal eden şeklidir. Siyer ilmi eserlerinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in cihadlarıyla ilgili bilgiler aktarılırken, orduyu uğurlama ve dönüşünde karşılama merasimlerinden de bahsedildiğini görürüz. O halde bunlar, toplum için bayram niteliği taşıyan önemli günlerdir. Bunların neşe ve sevinç içinde kutlanması da sünnete uygun bir davranıştır. **Seniyyetü'l-vedâ**, Medine'den ayrılanların yolcu edildiği, gelenlerin de karşılandığı şehre yakın bir yerin adıdır. Hatırlanacağı gibi, Medineliler hicret esnasında Peygamber Efendimiz'i burada karşılamışlardı. Dilimizde de hemen hemen aynı anlamda kullandığımız vedâ tabiri, bizde daha çok ayrılırken helâlleşmek anlamına gelir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada veya yolculuğa çıkan bir orduyu veya insanları uğurlamak İslâm'ın edeplerinden biridir.
2. Aynı şekilde cihaddan veya yolculuktan dönen orduyu ve misafirleri karşılamak da edepten olup, her ikisi Peygamberimiz'in sünnetine uygundur.

۱۳۵۱ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ لَمْ يَغُرْ، أَوْ يُجَهِّزْ رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. غَارِيًا، أَوْ يَخْلُفَ غَارِيًا فِي أَهْلِهِ بِخَيْرٍ، أَصَابَهُ اللَّهُ بِقَارِعَةٍ قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ».

1351. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim gazâyâ çıkmaz veya gazâyâ çıkan bir mücâhidi teçhiz etmez ya da cihada çıkan gazinin aile fertlerine hayırla muamele etmezse, Allah Teâlâ o kimseyi kıyamet gününden önce büyük bir belâyâ uğrattır.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 17. Ayrıca bk. İbni Mâce, Cihâd 5.

Açıklamalar

Hadisimiz mahiyet olarak cihadın bütün unsurlarını kapsayıcı bir özellik taşımaktadır. Dolayısıyla şimdiye kadar açıklamaya çalıştığımız birçok hadis vesilesiyle cihada çıkmanın fazileti üzerinde yeterince durulmuştu. Cihada iştirak etmek isteyen, ancak

savaşacak araç gereci kendi imkânıyla temin edemeyen mücahidin ihtiyaçlarını karşılamamanın önemine de temas edilmişti. Bu konuyla ilgili olarak özellikle 1309-1311 numaralı hadislerin açıklamalarına bir kere daha bakılabilir. Cihada çıkan bir kimsenin aile efradına yardımcı olmanın ne kadar büyük bir hayır, ecir ve sevabı ne büyük bir iyilik olduğuna çeşitli kereler işaret edilmişti. Bununla ilgili olarak da 1312 numaralı hadisin açıklamasını tekrar okumamız faydalı olur.

Şayet bir kimse cihada çıkmaz, çıkana yardımcı olmaz ve cihada çıkanın arkada kalan aile fertlerine destek olmaz, arka çıkmazsa, o kişi bir büyük musîbeti, beklenmedik bir felâketi veya cezâyı hak etmiş olur. Çünkü böyle bir insan herhangi bir hayır işlemiyor, Allah'ın dinine yardım hususunda bir ideal taşıyor demektir. İnsanın âhireti için yegâne hazine niteliği taşıyan hayırlardan mahrumiyet, idealden yoksunluk bile başlı başına bir musîbettir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihada çıkmak, cihada çıkan gaziye teçhiz etmek ve cepheye giden mücahidin aile fertlerine yardımcı olmak en büyük faziletlerdendir.
2. Fazilet sayılan ve hayır olan işleri işlemeyenler, belâ ve musîbetlere uğrarlar.
3. Allah yolunda cihaddan yüz çeviren toplumlar, kendilerini sarsan musîbetleri hak etmiş olurlar.

۱۳۵۲ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَالسِّيْتِكُمْ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1352. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Müşriklere karşı mallarınızla, canlarınızla ve dillerinizle cihad ediniz.”

Ebû Dâvûd, Cihâd 18. Ayrıca bk. Nesâî, Cihâd 2, 48.

Açıklamalar

Bir önceki hadis gibi bu hadis de cihadın ana esaslarıyla ilgili umûmî bir talimat niteliği taşımaktadır. Şimdiye kadar üzerinde durulan âyet ve hadisler, bu ana konunun etrafıca açıklanmasından ibarettir. Cihad bölümünün önceki kısımlarında **dil ile cihad** üzerinde durulmuş ve bundan maksadın öncelikle İslâm'ı başkalarına tebliğ etmek olduğu belirtilmişti. Cihad meydanında mücâhidleri düşmanla savaşa teşvik edici, onların duygularını coşturucu, cihadın faziletini ortaya koyucu nitelikte sözler söylemek, şiir okumak ve benzeri faaliyetler göstermek de dil ile cihadın bir parçası sayılır. Kâfir ve inkarcı oluşları sebebiyle düşmanı paylamak ve kınamak, müşrikleri sözle tehdit etmek ve kötü âkıbetlerini kendilerine haber vermek, onların sapıklıklarını ve işlerinin bâtıllığını delillerle ortaya koymak da dil ile cihaddır. Kısaca ifade edecek olursak, İslâm uğruna yapılan her türlü meşrû propaganda çalışması dil ile cihada girer.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah yolunda cihad, malını harcamak, savaşta canını feda etmek ve küfre karşı ilmi ve irfanıyla İslâm'ı yüceltmekle olur.
2. Cihadın her çeşidi ilâ-yı kelimetullah için yapılır.
3. Cihadın ihtiyaç hissedilen her çeşidini toplumda canlı tutmak gerekir.

۱۳۵۳ - عَنْ أَبِي عَمْرٍو - وَيُقَالُ: أَبُو حَكِيمٍ - الثُّغَمَانِ بْنِ مُقَرِّنٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
قَالَ: شَهِدْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ إِذَا لَمْ يُقَاتِلْ مِنْ أَوَّلِ النَّهَارِ آخَرَ الْقِتَالِ حَتَّى
تَزُولَ الشَّمْسُ، وَتَهْبُ الرِّيحُ، وَيَنْزِلَ النَّضْرُ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1353. Ebû Hakîm de denilen Ebû Amr Nu'mân İbni Mukarrin *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile bir arada bulundum. Gündüzün evvelinde harbe başlamadığı zaman, savaşı güneşin öğleden sonra batı tarafa yöneldiği, rüzgârların esip ilâhî yardımın ineceği vakte kadar ertelerdi.

Ebû Dâvûd, Cihâd 111; Tirmizî, Siyer 46. Ayrıca bk. Buhârî, Cizye 1.

Nu'mân İbni Mukarrin

Sahâbe-i kirâmdandır. Babasının adının Amr olduğu da söylenir. Künyesi Ebû Hakîm veya Ebû Amr'dır. Mekke'den Medine'ye yedi kardeşiyle birlikte hicret etmişti. Mekke fethinde Müzeyne kabilesinin sancağını o taşıyordu. Resûl-i Ekrem'in huzuruna Müzeyne kabilesinden dört yüz süvari ile birlikte geldi. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in vefatından sonraki yıllarda önce Basra'ya, daha sonra da Kûfe'ye yerleşti. Kâdisiye'nin fethinden sonra Medine'ye döndü. Hz. Ömer onu Nihâvend'de toplanan Farslara karşı gönderdiği orduya komutan tayin etmiş, eğer o şehit olursa Huzeyfe'nin, Huzeyfe de şehit düşerse Cerîr'in komutan olmasını istemişti. Nu'mân Nihâvend'e geldiğinde orduya yukarıda geçen Peygamber Efendimiz'in savaş prensibiyle ilgili hadisi söyledi ve "Allahım! Nu'mân'ı şehitlikle rızıklandırarak müslümanlara yardım et ve onlara fethi nasip eyle" diye dua etti. Cenâb-ı Hak, onun bu samimi duasını kabul buyurdu ve Nu'mân orada şehit oldu. Sonra sancağı Huzeyfe aldı ve müslümanlar onun komutasında zafere ulaştılar. Nihâvend savaşı 21 (642) senesinde cereyan etmişti. Nu'mân bir cuma gününde şehit düştü; Hz. Ömer onun şehâdet haberini minberden müslümanlara bizzat kendisi duyurdu ve sonra elini başına koyarak ağladı.

Nu'mân, Resûl-i Ekrem Efendimiz'den altı hadis rivayet etmiştir. Peygamberimizin "Müslümanın müslümana sövmesi fık, müslümanla çatışmaya girmesi ise küfürdür" hadisini Nu'mân rivayet etmiştir. Ondan hadis nakledenler arasında Ma'kil İbni Vesâr, Muhammed İbni Sîrîn ve Ebû Hâlid el-Vâlibî gibi meşhur raviler vardır.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Sahabe, Peygamber Efendimiz'in savaşlarındaki uygulamalarını dikkatle takip etmiş ve daha sonraki savaşlarda bu temel prensipler çerçevesinde hareket etmeye özen göstermişlerdir. Savaşta en mühim şeyin zamanlama olduğu bilinen bir gerçektir. Efendimiz'in savaş için tercih ettiği zamanlar bu açıdan önem arz etmektedir. Gündüzün erken saatleri insanın en dinç olduğu, aklını ve idrakini,

gücünü ve kuvvetini en iyi kullandığı zamanlardır. Sıcakın çok şiddetli olduğu ve güneşin tam tepede bulunduğu anlar ise insanın bu özelliklerinin zayıfladığı zaman dilimleridir.

Ayrıca müslümanların ibadet vakitlerinden biri olması itibariyle de önemlidir. Çünkü öğle namazı bu vaktin içinde kılınmaktadır. İnsanın dinlenme ihtiyacı duyduğu, yaptığı işten yorulduğu ve bıkip usandığı an olması da dikkate alınacak olursa, harp stratejisi açısından üzerinde durulmaya değer bir husustur. Çünkü yorgunluk ve bıkkınlık, cihadda neticeye doğrudan tesir eder; birtakım istenilmeyen yanlışlıklara sebep olur. Havanın serinlemesi ve rüzgârın esmesi, Allah Teâlâ'nın yardım ve nusretinin bir eseridir. Sonuç itibariyle bu hadis bize savaşta zamanlamayı iyi yapmamız gerektiğini öğretmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cihad anında düşmanla savaşmak için zamanlamayı iyi yapmak gerekir.
2. Savaşta harp siyasetini ve müslümanların faydasını düşünmek icab eder.
3. Cihad esnasında, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in harplerinde takip ettiği genel siyasetten ders almalıyız.

۱۳۵۴ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ، فَإِذَا لَقِيتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1354. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyiniz. Karşılaştığınız zaman da sabır ve sebat gösteriniz.”

Buhârî, Cihad 112; Müslim, Cihad 20. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihad 89.

Açıklamalar

Hadisimiz bundan önce Abdullah İbni Ebû Evfâ tarikiyle iki yerde, 54 numara ile “Sabır” bölümünde, 1327 numara ile de “Cihad” bölümünde daha uzun bir metinle geçmişti. Her iki yerde gerekli açıklamaları yapmıştık. Aynı şeyleri burada tekrar etmeyeceğiz.

خَذَعَةٌ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. ١٣٥٥ - وَعَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «الْحَرْبُ

1355. Ebû Hüreyre ve Câbir *radıyallâhu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Harp hîleden ibarettir.”

Buhârî, Cihad 157, Menâkıb 25, İstîtâbe 6; Müslim, Cihad 17, 18. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihad 92, Sünnet 28; Tirmizî, Cihad 5; İbni Mâce, Cihad 28.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerif, rivayet eden sahâbî sayısı ve isnadları itibariyle neredeyse mütevâtir derecesine yaklaşmış hadislerden biridir. Hadiste geçen “had’a” veya “hud’a” kelimesi, aldatmak, hîle yapmak ve kalbinde gizlediği niyetin zıddını dışa vurmak anlamlarına gelir. Harpte düşmana karşı hîle yapmak, bütün İslâm âlimlerine göre câizdir. Harp esnasında nasıl imkân bulunursa öyle hîle yapılır. Bunun yolları ise bir bilgiyi gizlemek, bir gerçeği olduğundan farklı göstermek, konuştuğu bir sözden dönmek şeklinde olabilir. Bilindiği gibi yalan dinimizde en büyük haramlardan biridir. Fakat İslâm âlimlerinin tamamına göre yalanın câiz görüldüğü yerlerin başında savaş gelir. Şu kadar var ki, düşmana verilmiş olan sözü ve antlaşmayı bozmak câiz değildir. Harbin hîle oluşu, karşıdakine zulmetmeyi, âdil olmayan tavır ve davranışlar sergilemeyi gerektirmediği gibi bunu meşrû da kılmaz. İslâm ordusunun sayısını gizlemek, azı çok göstermek, gidilecek yol hususunda düşmanı aldatmak, silâh miktarı konusunda yanlış bilgi vermek, ittifak ettiği toplulukları haber vermemek, ne zaman saldırıya geçeceğini söylememek ve benzeri davranışlar harp taktiklerinden sayılır ve câiz olan hileler sınıfına girer. Harbi kazanmada bunların önemi ve zarûri

oluşu inkâr edilemez. Bu hususlarda yalana ruhsat verilmiş olması, Allah'ın İslâm ümmetine bahşettiği nimetlerdendir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Savaş hali olağan dışı bir durum olup, kendine has şartları vardır.
2. Harp esnasında sulhdeki şartların geçerli olması beklenemez.
3. Müslümanlarla savaşa girenlere karşı bütün meşrû imkânlar kullanılarak, düşmanın hezimete uğraması için elden gelen gayret sarfedilir.
4. Savaş esnasında düşmanı yanıltmak, onlara yanlış bilgiler vermek, düşman ordusunun moralini yıkacak sözler söylemek ve davranışlarda bulunmak câizdir.
5. Harbin hîle olması, düşmana verilen sözden dönmeyi, emândan vazgeçmeyi ve yapılmış antlaşmaları bozmayı gerektirmez.
6. Savaş esnasında düşmanın kanını dökmek ve malını heder etmek câizdir.

ŞEHİTLERİN ÂHİRETTEKİ SEVABI

ŞEHİT OLANLARIN ÂHİRETTEKİ
SEVABININ AÇIKLANMASI,
KÂFİRLERLE SAVAŞIRKEN ŞEHİT
OLANLAR DIŞINDA
ŞEHİT HÜKMÜNE GİRENLERİN
YIKANIP ÜZERLERİNE
NAMAZ KILINMASI GEREKTİĞİ

Hadisler

۱۳۵۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الشَّهَدَاءُ سَبِيلَ اللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. خَمْسَةٌ: الْمَطْعُونُ وَالْمَنْبُطُونَ، وَالْغَرِيقُ، وَصَاحِبُ الْهَذَمِ، وَالشَّهِيدُ فِي

1356. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şehitler beş kısımdır: Bulaşıcı hastalığa yakalanan, ishale tutulan, suda boğulan, göçük altında kalan ve Allah yolunda savaşırken şehit olanlar.”

Buhârî, Cihâd 30; Müslim, İmâre 164. Ayrıca bk. Buhârî, Ezan 32; Tirmizî, Ce-nâiz 65.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۵۷ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا تَعُدُّونَ الشَّهَدَاءَ فِيكُمْ؟»
قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ قُتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيدٌ. قَالَ: «إِنَّ شَهِدَاءَ

أُمَّتِي إِذَا لَقِيتُ! قَالُوا: فَمَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «مَنْ قُتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِي الطَّاعُونَ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ مَاتَ فِي الْبَطْنِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَالْعَرِيقُ شَهِيدٌ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1357. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

- “**Siz kimleri şehit sayıyorsunuz?**” diye sordu. Sahâbîler:
- Ya Resûlallah! Kim Allah yolunda öldürülürse o şehittir, dediler. Peygamber Efendimiz:
- “**Öyleyse ümmetimin şehitleri oldukça azdır**” buyurdu. Ashâb:
- O halde kimler şehittir, ya Resûlallah! dediler. Resûl-i Ekrem:
- “**Allah yolunda öldürülen şehittir; Allah yolunda ölen şehittir; bulaşıcı hastalıktan ölen şehittir; ishalden ölen şehittir; boğularak ölen şehittir**” buyurdu.

Müslim, İmâre 165. Ayrıca bk, İbni Mâce, Cihâd 17.

Açıklamalar

Şehitlik ve şehitler hakkında pek çok sahih hadis vardır. Bunlardan bazısı kitabımızın okumakta olduğumuz “Cihad” bölümünde yer aldı. Şu ana kadar okuduğumuz hadisler de cephede savaşırken şehit olanlarla ilgilidir. Sahâbe-i kirâm da şehid denince cephede can verenleri anlıyordu. Bu sebeple Resûl-i Ekrem’in sorusuna bildikleri gibi cevap verdiler. Peygamber Efendimiz onlara daha başka şehitler de bulunduğunu haber verdi. Burada beş çeşit şehitten söz edilmektedir. Daha başka sahih hadislerde bu sayı yedi, sekiz, dokuz hatta on olarak da geçer. Bu rivayetler arasında bir zıtlık olduğu söylenemez. Çünkü Resûl-i Ekrem Efendimiz kendisine gelen vahye göre bunları zikretmiş olmalıdır. Ayrıca benzeri durumlarda olduğu gibi, Peygamber *aleyhisselâm*’ın bir cinsin bütün çeşitlerini bir defada saymadığı düşünülebilir. Bu sahih naslardan hareketle İslâm âlimleri şehitleri üç kısma ayırmıştır:

* Allah yolunda savaşırken öldürülen ve hem dünya hem âhiret ahkâmı itibariyle şehit sayılanlar.

* Âhiret ahkâmı itibariyle şehit sayılan, ancak dünyada kendilerine şehit muamelesi yapılmayanlar.

* Sadece dünya ahkâmı itibariyle şehit sayılanlar.

İlk sırada yer alanlar, harp esnasında savaş meydanında müşrikler tarafından öldürülen veya üzerinde yara bere olduğu halde harp alanında ölü bulunan kimselerdir. Zulmen öldürülen müslümanlar da aynı hükme girer. Harp meydanında şehit olanlar kefenlenir, fakat cenâzesi yıkanmaz. Hanefî mezhebi imamlarına göre şehidin üzerine cenâze namazı kılınır. Fakat İmam Şâfiî ve İmam Mâlike göre şehitlerin üzerine cenâze namazı da kılınmaz.

İkinci sırada yer alanlar, dünyada kendilerine yapılacak muamele itibariyle birincilere yapılanın hiçbirine tabi olmadığı için, âhiret ahkâmı itibariyle şehittir. İşte bunlar hadisimizde sayıldığı gibi, bulaşıcı hastalıktan, aşırı ishalden, suda boğulmaktan ve bir göçük altında kalmaktan dolayı hayatlarını yitirenlerdir. Daha başka rivayetlerde bunlara ilave olarak **zâtü'l-cenbden ölen kimselerin, yanarak ölenlerin, karnında çocukla ölen kadınların** da şehit sayılacakları bildirilir. Bazı hadislerde **yol kesiciler tarafından öldürülenlerle, zulüm ve işkence edilerek öldürülenlerin** de şehit sayıldığı görülür. Bundan sonra gelecek hadislerde de şehit hükmünde olanların bir kısmını göreceğiz. Bunların şehit hükmünde olmaları, yakalandıkları amansız hastalıklar karşısındaki çaresizlikleri, su ve sel baskını, toprak kayması ya da zelzele gibi tabiî âfetlere karşı koyamamaları ve karşılaştıkları bu güçlüklerle göğüs germeleri, sabretmeleri sebebiyledir.

Üçüncü sınıfı oluşturanlar, harpten kaçarken veya çapulculuk yaparken ya da ganimetten bir şey aşırırken öldürülenlerdir. İnsanlar bunların iç yüzünü bilmez, fakat onların şehit olduğunu zannederler. Bunların halini yalnız Allah bilir ve kendilerine âhirette de hiçbir sevap verilmez. Yani onlar şehit olmayıp öyle zannedilenlerdir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Şehitlik, Allah katında en üstün mertebelerden biri olup, farklı dereceleri vardır.

2. Allah yolunda savaşırken harp meydanında şehit düşenler dünya ve âhiret ahkâmı itibariyle şehittir.

3. Bulaşıcı hastalık, ishal, göçük altında kalma, suda boğulma ve bunlar dışında şehit olarak nitelendirilenler âhiret şehididirler.

۱۳۵۸ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1358. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:
“Malı uğrunda öldürülen kimse şehittir.”

Buhârî, Mezâlim 33; Müslim, İmân 226. Ayrıca bk. Diyât 21; Nesâî, Tahrîm 22, 23, 24; İbni Mâce, Hudûd 21.

1360 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۵۹ - عَنْ أَبِي الْأَعْوَرِ سَعِيدِ بْنِ زَيْدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ نُفَيْلٍ، أَحَدِ
الْعَشْرَةِ الْمَشْهُودِ لَهُمْ بِالْجَنَّةِ ﷺ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ
قُتِلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ دَمِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ
دِينِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ، وَمَنْ قُتِلَ دُونَ أَهْلِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1359. Cennetle müjdelenen on sahâbîden biri olan Ebü'l-A'ver Saîd İbni Zeyd İbni Amr İbni Nüfeyl *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Malı uğrunda öldürülen şehittir; kanı uğrunda öldürülen şehittir; dini uğrunda öldürülen şehittir; ailesi uğrunda öldürülen şehittir.”

Ebû Dâvûd, Sünnet 29; Tirmizî, Diyât 21

Saîd İbni Zeyd

Sahâbe-i kirâmın önde gelenlerinden ve ilk müslümanlardandır. Saîd cennetle müjdelenen on sahâbîden biridir. Bu sebeple Saîd İbni Habîb şöyle demiştir: “Nebî sallallâhu aleyhi ve sellem’ in yanında

Ebû Bekir, Ömer, Osman, Ali, Sa'd, Saîd, Talha, Zübeyr ve Abdurrahman İbni Avf'ın derecesi aynı idi. Onlar, savaşta Hz. Peygamber'in önünde, namazda da arkasında idiler." Saîd İbni Zeyd, Hz. Ömer'in amcasının oğlu, aynı zamanda kız kardeşi Fâtıma'nın kocasıdır. Onların her ikisi de Ömer'den önce müslüman olmuşlardı. Hz. Ömer onların evinde müslüman oldu. Saîd ilk muhâcirler arasında yer aldı. Hz. Peygamber onu ensardan Übey İbni Ka'b ile kardeş yaptı. Bedir Gazvesi'nden sonra Resûl-i Ekrem'in bütün savaşlarında bulundu. Bedir'e özü sebebiyle katılamamıştı. Daha sonra Yermük Savaşı ile Dimaşk'ın fethine de katıldı. Saîd, duası makbul olan bir sahâbî idi. Saîd İbni Zeyd, Resûl-i Ekrem Efendimiz'den 48 hadis rivayet etti. Ondan hadis nakledenler arasında sahabeden Abdullah İbni Ömer, Amr İbni Hureys, Ebû't-Tufeyl; tâbiînden Ebû Osman en-Nehdî, Saîd İbni Müseyyeb, Kays İbni Ebû Hâzim gibi ileri gelen şahsiyetler vardır.

Saîd, 52 (672) senesinde Akîk'de vefat etti ve cenâzesi Medine'ye getirilerek orada defnolundu. Cenâzesini Abdullah İbni Ömer yıkadı ve namazını da kıldırdı.

Allah ondan râzı olsun.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

١٣٦٠ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَرَأَيْتَ إِنْ جَاءَ رَجُلٌ يُرِيدُ أَخَذَ مَالِي؟ قَالَ: «فَلَا تُعْطِهِ مَالَكَ» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَاتَلَنِي؟ قَالَ: «قَاتِلْهُ» قَالَ: أَرَأَيْتَ النَّارَ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ. إِنْ قَتَلَنِي؟ قَالَ: «فَأَنْتَ شَهِيدٌ» قَالَ: أَرَأَيْتَ إِنْ قَتَلْتَهُ؟ قَالَ: «هُوَ فِي

1360. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e bir adam geldi ve:

– Ya Resûlallah! Bir kişi gelip malımı almak isterse ne yapayım? dedi. Resûl-i Ekrem:

- **“Ona malını verme”** buyurdu.
- Benimle savaşmaya kalkarsa ne dersin? diye sordu;
- **“Sen de onunla savaş”** cevabını verdi.
- Adam beni öldürürse? dedi; Peygamberimiz:
- **“Sen şehit olursun”** buyurdu.

- Peki ben adamı öldürürsem? deyince, Efendimiz:
- “**O cehennemdedir**” buyurdu.

Müslim, İmân 225

Açıklamalar

Malını başkasına vermemek ve onu korumak için mücadele ederken öldürülen kimsenin şehit sayılacağına dair hadis 20'ye yakın sahâbî tarafından rivayet edilmiş olup bütün güvenilir hadis kitaplarında yer alır. Bir başkasının malına haksız yere tecavüzde bulunmak ve onu gasp etmek dinimizde haram kılınmıştır. Bir atasözümüzde çok güzel ifade edildiği gibi, mal canın yongasıdır. Bu koruma sadece malla ilgili olmayıp, Saîd İbni Zeyd hadisinde açıkça belirtildiği üzere, can, din, ırz ve nâmus da korunulması icab eden ve uğrunda gerekirse savaşılabilecek olan en aziz değerlerdir. Bu sebeple, bunları müdafaa ederken öldürülen kimse şehit sayılmaktadır. Öldüren kişiye de diyet ve kisas yoktur. Hadis umûmî olduğu için, müdafaa hususunda malın azı ile çoğu arasında bir fark gözetilmemiştir. Bu, İslâm âlimlerinin hemen tamamının görüş birliği içinde oldukları hususlardan biridir. İmam Nevevî, mal müdafaasının vâcip değil câiz olduğunu söylemiştir.

Bir mü'mini dininden dönmeye veya bid'atler işlemeye zorlayanlara, ya da dininin icaplarını yerine getirmesine engel olanlara karşı da meşrû müdafaa hakkı kullanılır. Aynı şekilde kişinin ailesinin nâmusunu koruması vâciptir. Bütün bu korumaları yaparken, öldüğü takdirde şehit hükmünde olur; mütecaviz durumunda olanı öldürdüğü takdirde kendisine şer'î cezâlardan herhangi biri uygulanmaz. O halde netice olarak dini, canı, malı, ırz ve nâmusu himaye edip korumak herkesin en tabîî hakkı ve görevidir. İslâm devletinin fertlere yönelik en önemli görevlerinin başında onların can, mal, din, ırz ve nâmus güvenliklerini sağlamak gelir. Bu konuda ruhsatla amel ederek kendini, ailesini ve malını düşmana teslim edenin işi Cenâb-ı Hakka kalmış olur; fakat cesaret ve kahramanlık gösterip öldürülürse o kimse şehitlik makamına ulaşır. Şehitlik makamının çeşitli dereceleri bulunduğu daha önce muhtelif vesilelerle temas etmiştik.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Malı, canı, dini, ırz ve nâmusu koruyup müdafaa etmek aslî görevlerimizin başında gelir.

2. Malını, canını, din ve nâmusunu müdafaa ederken öldürülen kimse Allah katında şehitlik mertebesine ulaşır.

3. Malı, canı, dini, ırz ve nâmusu müdafaa ederken mütecaviz durumunda olanı öldürene diyet ve kısas gerekmez.

4. Kişilerin can, mal, din, ırz ve nâmus güvenliklerini sağlamak İslâm devletinin en önemli görevidir.

KÖLE AZAT ETMENİN FAZİLETİ

Âyet

فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعَقَبَةُ فَكُّ رَقَبَةٍ.

“Fakat o sarp yokuşu göğüsleyemedi. Sarp yokuşun ne olduğunu sen nereden bileceksin? O köle âzat etmektir.”

Beled sûresi (90), 11-13.

Âyet-i kerîmede geçen “akabe” kelimesi, engin bir vâdiden yüksek bir dağa doğru çıkan sarp yokuş anlamına gelir. Hayır yapmak, özellikle bir insanın canını kurtarmak ve her türlü hürriyetten mahrum olan bir köleyi hürriyetine kavuşturmak hiç de kolay bir iş değildir. Onun için bu büyük hayrı başarmak, sarp bir yokuşu göğüsleyip onu aşmaya benzetilmiştir. İnsan olmanın aslı ve esası, insanca bir hürriyete sahip olmaktır, İslâm’ın en yüce gayelerinden biri, bütün insanları kula kul olmaktan kurtarıp Allah’a kul yapmaktır. İmam Nevevî’nin cihad bölümünün hemen peşinden bu bahsi getirmesi derin bir kavrayış ve anlayışın, bir incelik ve zerafetin eseridir. Çünkü insanın hürriyetini kaybettiği ve esir düştüğü alan daha çok harp meydanlarıdır. Hür olan ve insan onuruna yakışır bir hayat sürenler, kendi hemcinslerinin esir ve köle olarak yaşamasına rızâ gösteremezler. Bu sebeple İslâm bir takım cezâların ve suçların keffâreti olarak köle âzat etmeyi şart koşmuştur.

Hadisler

۱۳۶۱ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَعْتَقَ رَقَبَةً مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. مُسْلِمَةً أَعْتَقَ اللَّهُ بِكُلِّ غُضُو مِنْهُ غُضُوًا مِنْهُ مِنَ النَّارِ، حَتَّى فَرَجَهُ بِفَرْجِهِ».

1361. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim müslüman bir köleyi âzat ederse, Allah Teâlâ onun her uzvuna karşılık âzat edenin bir uzvunu cehennem ateşinden

kurtarır. Hatta üreme uzvuna karşılık üreme uzvunu da ateşten âzat eder.”

Buhârî, Keffârât 6; Müslim, Itk 22-23. Ayrıca bk. Tirmizî, Nüzûr 14.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۶۲ - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ الْأَعْمَالِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «الْإِيمَانُ بِاللَّهِ، وَالْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ» قَالَ: قُلْتُ: أَيُّ الرِّقَابِ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «أَنْفُسَهَا عِنْدَ أَهْلِهَا، وَأَكْثَرَهَا ثَمَنًا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1362. Ebû Zer *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

- Ya Resûlallah! Yapılan işlerin hangisi daha faziletlidir? diye sordum,
- “**Allah’a iman ve Allah yolunda cihad etmek**” buyurdu.
- Hangi köleyi âzat etmek daha faziletlidir? dedim,
- “**Sahibi yanında en kıymetli ve fiyatı en yüksek olanı**” buyurdular.

Buhârî, Itk 2, Keffârât 6; Müslim, İmân 136. Ayrıca bk. İbni Mâce, Itk 4.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz’in mü’min bir köleyi âzat etmekle ilgili hadisleri farklı metinler ve ayrı sahâbî ravileriyle bütün sahih hadis kitaplarında yer alır. Bu konuyla ilgili hadisleri rivayet eden sahâbî sayısı 15’e ulaşmaktadır. Köle âzat etmenin hassasiyetle tavsiye buyurulması, bunun hayır ve iyiliğin en üstünlerinden biri olması sebebiyledir. Fakat buna güç yetiremeyenlerin iyiliğin hangisini işlemeye güçleri yeterse onu yerine getirmeleri gerekir. Çünkü Resûl-i Ekrem: “Hiç olmazsa yarım hurma ile sadaka vererek cehennem ateşinden korununuz” buyurmuşlardır (Buhârî, Edeb 34, Rikâk 51, Tevhîd 36; Müslim, Zekât 66-70). Köle azadı üzerinde bu kadar özenle durulması, bunun cehennem ateşinden kurtulmanın en başta gelen yolu olması, bir canı âzat etmenin öneminin kavranması ve

esasen Allah’a kul olarak yaratılan insanın kula kulluktan kurtarılması gibi üstün faziletleri ihtivâ etmesindendir. Köle azadı ile ilgili rivayetler, önemi ve çokluğu sebebiyle hadis kitaplarımızın içinde müstakil bir bölüm teşkil eder. Fıkıh eserleri de konuyla ilgili ahkâm üzerinde bütün ayrıntılarına varıncaya kadar durur.

Hadislerde geçen **rakabe** tabiri, aslında boyun anlamına gelir. Böyle denilmesinin sebebi, kölenin mânen boynundan bağlanmış gibi olduğuna işaret etmek içindir. Fakat rakabe sözü hem köle hem de câriyeyi kapsar. Bilindiği gibi erkek esirlere köle, kadınlara da câriye denilir. Rakabe bu iki anlamı kapsadığı için, İslâm âlimleri köle mi yoksa câriye mi âzat etmenin daha faziletli sayılacağına ihtilaf etmişlerdir. Köle azadında müslüman ve sahibi nezdinde en kıymetli olandan başlamak tercih edilir. Bu sebeple hadîs-i şerifte uzuvları tam ve gücü kuvveti yerinde kölelerin âzat edilmesi öne çıkarılmıştır. Çünkü uzvu noksan ve sağlam olmayanları âzat etmek daha kolaydır. Köle âzat etmenin cehennemden kurtuluş sebebi ve âzat edeni cennete götürecektir bir amel olduğunu ve en faziletli işlerin başında geldiğini öğrenen sahâbîler, köleleri hürriyetlerine kavuşturma yarışına girmişlerdir. Bu cümleden olarak İbni Hacer’in Şerhu’l-Minhâc’da naklettiği Abdurrahman İbni Avf’ın toplam otuz bin köleyi âzat edip hürriyetlerine kavuşturduğu, bir günde sekiz bin köle âzat ettiği yönündeki sahih bilgiler, kayda değer bir fazilet örneğidir (Bk. İbni Allân, Delîlü’l-fâlihîn, IV, 159).

Bu vesile ile şu gerçeği bir kere daha açıkça ifade etmek faydalı olur: İslâm, yeryüzünden köleliği kaldırmak için bütün tedbirleri almış, her türlü çareye başvurmuş ve bunu bir insanlık ideali haline getirmiştir. Dinimiz köleler için de bir hukûkî yapı getirip geliştirmiştir. Bu, insanlık tarihinde ilk ve yegâne oluşunun yanında, köleyi bir insan olarak görüp hakları bulunduğunu herkese kabul ettirmesi ve pratik hayata yansıtması açısından da önemlidir. Böyle bir gelişme, köle ve câriyelerin birer mal sayıldığı o günün değil, günümüzün şartlarında bile asla küçümsenemez.

1362 numaralı hadis daha uzun bir metin olarak 118 numara ile de geçmişti.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Sâlih amellerin ve iyiliklerin temeli imandır.

2. Amellerin en faziletlisi, Allah'ın dinini yüceltmek için yapılan cihaddır.

3. Köle ve cârîye âzat etmek en faziletli işlerden biridir.

4. Köle azadı sayesinde insan cehennemden kurtulup cennete girer.

5. Köle ve cârîyenin en kıymetlisini âzat etmek daha faziletlidir.

6. İslâm'ın hedefi, her çeşidiyle köleliği yeryüzünden kaldırmaktır.

KÖLELERE İYİLİK ETMEK

Âyet

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ. وَالْمَسَاكِينَ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنْبِ وَابْنِ

“Allah’a ibadet edin ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yakın arkadaş’a, yolcuya, ellerinizin altında bulunanlara iyi davranın.”

Nisâ sûresi (4), 36.

Âyet-i kerîmede iyiliğe ve yardıma lâıyk olanlar sıralanmaktadır. Onlardan konumuzla ilgili olan **“ellerinizin altında bulunanlar”** kısmıdır. Çünkü bununla kastedilenler öncelikle köle ve câriyelerdir. Çünkü onlar kendilerine sahip olanların emrinde ve hükmü altındadırlar. Fakat el altında bulundurulmuş savaş esirleri, bakılmaya muhtaç olan ve hiçbir şeyi bulunmayan kimseler de bu anlatımın kapsamına girerler. Kur’ân-ı Kerîm bunlara iyilik yapılmasını emrettiği gibi, Peygamber Efendimiz’in pek çok hadisleri ve uygulamaları da bunu en güzel şekilde açıklayıp örneklendirmiştir. Hz. Ali *radıyallâhu anh*’ın bildirdiğine göre, Efendimiz ölüm döşeğindeki tavsiyesinde bile köle ve câriyeleri düşünmüştür. Buna göre: “*Namaza, özellikle namaza dikkat ediniz. Elinizin altında bulunanlar hakkında da Allah’tan korkunuz*” (Ebû Dâvûd, Edeb 124; İbni Mâce, Vasâyâ 22) buyurmuştur. Yine Abdullah İbni Amr’dan rivayet edildiğine göre, Resûl-i Ekrem Efendimiz: “Bir kimseye sahibi bulunduğu kimselerin yiyeceğini vermemesi günah olarak yeter” (Müslim, Zekât 40) buyurmuşlardır. Bu yöndeki emir ve tavsiyelerin pek çok olduğunu ve hadis kitaplarımızın ilgili bölümlerinde yer aldığını bir kere daha hatırlamalıyız.

Hadisler

١٣٦٣ - عَنِ الْمَغْزُورِ بْنِ سُوَيْدٍ قَالَ: رَأَيْتُ أَبَا ذَرٍّ ؓ، وَعَلَيْهِ خُلَّةٌ وَعَلَى غَلَامِهِ مِثْلُهَا، فَسَأَلْتُهُ عَنْ ذَلِكَ، فَذَكَرَ أَنَّهُ سَابَ رَجُلًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَعَيَّرَهُ بِأَمِهِ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّكَ امْرُؤٌ فَيْكَ جَاهِلِيَّةٌ هُمْ إِخْوَانُكُمْ وَخَوَلُكُمْ جَعَلَهُمُ اللَّهُ تَحْتَ أَيْدِيكُمْ، فَمَنْ كَانَ أَخُوهُ تَحْتَ يَدِهِ، فَلْيُطْعِمْهُ مِمَّا يَأْكُلُ، وَلْيَلْبِسْهُ مِمَّا يَلْبَسُ، وَلَا تَكْلِفُوهُمْ مَا يَغْلِبُهُمْ، فَإِنْ كَلَّفْتُمُوهُمْ فَأَعِينُوهُمْ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1363. Ma'rûr İbni Süveyd şöyle dedi:

Ben, Ebû Zer *radiyallâhu anh*'ı üzerinde değerli bir elbise ile gördüm. Aynı elbiseden kölesinin üzerinde de vardı. Kendisine bunun sebebini sordum; Ebû Zer, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* zamanında bir adama sövdüğünü ve onu annesinden dolayı ayıpladığını anlattı. Bunun üzerine Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona şöyle dedi:

“Sen, kendisinde câhiliye huyu bulunan bir kimsesin. Onlar sizin hizmetçileriniz ve aynı zamanda kardeşlerinizdir. Allah onları sizin himayenize vermiştir. Kimin himayesinde bir kardeşi varsa, kendi yediğinden ona yedirsin, giydiğinden de giydirsin. Onlara üstesinden gelemeyecekleri şeyleri yüklemeyiniz. Şayet yükleyecek olursanız kendilerine yardım ediniz.”

Buhârî, İmân 22, Itk 15; Müslim, Eymân 40. Ayrıca bk. Buhârî, Edeb 44; Ebû Dâvûd, Edeb 124; Tirmizî, Birr 29; İbni Mâce, Edeb 10.

Ma'rûr İbni Süveyd

Tâbiîn tabakasının önde gelenlerinden olup künyesi Ebû Umeyye'dir. Kûfe'lidir. Güvenilir bir ravi olmakla şöhret kazanmıştır. Hayat hikâyesinden bahseden eserlerde 120 sene yaşadığı zikredilir. Ebû Zer'in dışında Hz. Ömer ve Abdullah İbni Mes'ûd'dan da hadis rivayet etmiştir. Onun rivayetleri Kütüb-i Sitte'de yer almıştır.

Allah ona rahmet eylesin.

Açıklamalar

Hayat hikâyesini (bk. 62 numaralı hadis) anlatırken işaret edildiği gibi Ebû Zer, ilk müslümanlardandır. Sonra kabilesinin yanına dönüp uzun süre orada kalmış, bu sebeple Bedir, Uhud ve Hendek Gazvelerinde bulunamamıştı. Daha sonra Medine'ye gelerek Resûl-i Ekrem Efendimiz'in vefatına kadar onun yanında kaldı. Gösterilen kaynaklarda değişik ifadeler ve bazı detaylarla rivayet edilen bu hadiste Ebû Zer'in kendisine kötü söz söylediği ve annesi yüzünden ayıpladığı kişinin Bilâl-i Habeşî olduğu söylenir. Bilâl, bilindiği gibi zencî bir anadan doğma idi. Ebû Zer ona "Ey kara karının oğlu!" demişti. Resûl-i Ekrem Efendimiz, Ebû Zer'in bu davranışını "Câhiliye huyu" olarak nitelendirmiştir. Çünkü bu davranış, bir insanı ırkından ve renginden dolayı kınayıp ayıplamak anlamına gelmektedir. Bu ise dinimizde kesinlikle yasaklanan hususlardandır. **Bir insanın rengi, ırkı, cinsiyeti kınama sebebi olamaz. Zira bu özellikler hiç kimsenin kendi elinde değildir. Bunları tenkit, yaratıcıyı tenkit etmek demektir.** Oysa bir cihetle bütün insanlar kardeştir. Hepsi Âdem ile Havva'dan türemişlerdir. Burada bir de İslâm kardeşliği söz konusudur ki, bu kan kardeşliğinden daha önemlidir. Bir insan köle de olsa, âzat edilmiş de bulunsa eğer müslümansa o bütün müslümanların kardeşidir. Bir müslümanı başka bir müslümanın uygun olmayan sebeplerle küçük görmesi câiz değildir. İşte bundan dolayı Peygamber Efendimiz bu vesileyle bütün müslümanların kardeşliğini bir kere daha hatırlatmış ve kardeşlerin birbirine yardımcı olmaları gereğini vurgulamıştır. Kölelere karşı iyi muamele etmek gerekir. Onlara sövmek, anne ve babalarını yermek, taşıyamayacakları yükler yüklemek yasaklanmıştır. Buna mukabil, kendi yediğinden onlara yedirmek, giydiğinden onlara da giydirmek emredilmiştir. Bu, mutlaka aynı yiyecekten veya aynı giyecekten olacak anlamına gelmese de aç ve açık bırakmayıp güzelce bakmak yükümlülüğünü getirir. Hizmetçi, çırak ve bir işte çalıştırılanlar için de aynı kurallar geçerlidir. Hatta dinimiz hizmetimizi gören hayvanlara bile kötü muamele edilmesini yasaklamıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kölelere kötü söz söylemek, hakaret etmek ve onları anne babaları sebebiyle kınamak yasaklanmıştır.
2. Kölelere ve hizmetçilere iyi muamelede bulunmak gerekir.

3. Köle ve hizmetçilere karşı büyüklenmek yasaklanmıştır.
4. Köle ve hizmetçilere kendi yediğinden yedirmek, giydiğinden giydirmek emredilmiştir.
5. Köle ve hizmetçilere güç yetiremeyecekleri yükler yüklemek yasaklanmıştır.
6. Câhiliye ahlâkı sayılan huylardan sakınmak gerekir.
7. Bütün insanlar, bir ana ve babadan gelmeleri açısından kardeşirler. İslâm kardeşliği bunun üstünde bir önem taşır.
8. İyiliği emir ve kötülükten nehiy görevini sürekli yapmak gerekir.

۱۳۶۴ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَتَى أَحَدَكُمْ خَادِمُهُ بِطَعَامِهِ، فَإِنْ لَمْ يُجْلِسْهُ مَعَهُ، فَلْيَنَاولْهُ لُقْمَةً أَوْ لُقْمَتَيْنِ أَوْ أَكْلَةً أَوْ أَكْلَتَيْنِ؛ فَإِنَّهُ وَلِيٌّ عِلَاجَةٍ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1364. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden birinize hizmetçisi yemeğini getirdiğinde, şayet onu yanına oturtmazsa, kendisine bir iki lokma (veya bir iki çiğnem) versin. Çünkü yemeği o yapmıştır.”

Buhârî, Itk 18, Et'ime 55. Ayrıca bk. Müslim, Eymân 42; İbni Mâce, Et'ime 19.

Açıklamalar

Bu hadis, bir önceki Ebû Zer hadisinin tefsiri niteliğindedir. Çünkü orada köle sahibinin kendi yediğinden kölesine de yedirmesi, giydiğinden giydirmesi emredilmişti. Bu emrin tam bir eşitliği gerektirmediğinde âlimler görüşbirliği içindedirler. Üzerinde ittifak edilen bir başka husus, bir yerde herkesin yediği yiyeceklerden köleye de yedirmenin vâcip olduğudur. Giyecek konusunda da aynı kural geçerlidir. Ancak bir kimsenin kendisinin yiyip kölesine tattırmaması hoş karşılanmamıştır. Ebû Hüreyre hadisine göre köle sahibi köleyi sofraya oturtup oturtmama hususunda serbest bırakılmıştır. Bu ve benzeri hadislerdeki emir, bu işin farz olduğuna değil, sünnet olduğuna delil teşkil eder. O halde köleye, hizmetçiye,

çırağa kendi yediğinden yedirmek, giydiğinden giydirmek, onlara iyi muamelede bulunmak, yapabilecekleri işleri teklif etmek, gönüllerini hoş tutmak ve insanca muamele etmek gerekir. Bu kurallar, hangi sosyal gruba mensup olursa olsun, dinimizin insana verdiği değerin bir göstergesidir.

İslâm'ı kölelikle ilgili hukukî düzenlemeler getirmesi sebebiyle tenkit edenler en büyük haksızlığı yapmaktadırlar. Çünkü İslâm bu düzenlemeleri getirmek suretiyle köleleri insanca muameleye muhatap kılmış ve sahiplerine çok büyük sorumluluklar yüklemiştir. Meşhur deyiimiyle “köle almak köle olmaktır” prensibini insanların zihinlerine iyice yerleştirmiştir. Bu sayede zaman içinde köleliğin tamamen kaldırılması, şayet bu mümkün olmazsa onların belirlenmiş hukuk kuralları çerçevesinde birer insan olarak yaşaması temin edilmiştir. İslâm'a bu yönde suçlamalar yöneltenler, genelde batı diye adlandırdığımız hristiyan kültür çevresine mensup kişiler olup, asırlarca hiçbir hukuk kuralı ve insanî ölçü tanımadan insanları köle olarak kullanmış ve onlara bir eşya muamelesi yapmışlardır. Hatta batının tarih boyunca anlayış ve düşüncesinde geliştirdiği bu zihinsel birikim ve davranış tarzı, günümüzde bile kendi dışındaki insanları, toplumları hatta bir kısım devletleri köle mantığı içinde görme alışkanlığından kurtulamadığını göstermektedir. Bunun pek çok örnekleri, târihî birer belge niteliği taşıyan kitaplarda dünya kütüphanelerinin raflarını dolduracak kadar büyük bir yekûn teşkil eder. İslâm'ın kölelere nasıl davrandığı ve onları hürriyetlerine kavuşturma yönünde ne büyük fedâkârlıklar yapıldığı, köleler içinden ne kadar seçkin âlimler ve şöhretli kişiler yetiştirildiği de insanlığa bugün bile yol ve yön gösterecek yüzakı örnekleri olarak tarihin silinmez hâfızasının kayıtları arasında yer alır. Müslüman araştırmacılar bu yöndeki târihî birikimi insanlığın gözleri önüne serme mükellefiyetini üzerlerinde taşımaktadırlar.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm köleleri de insan olarak görür ve onlara insanca muamele yapılmasını ister.
2. Köle ile aynı sofrada oturmak ve yiyip içmek dinimizin tavsiye ettiği faziletli ve tevâzua uygun bir davranıştır.

3. Köle sahibinin kendi yiyip içtiğinden kölesine de yedirmesi, giydiğinden ona da giydirmesi müstehaptır.
4. Köle ve hizmetçileri küçümsemek ve hakir görmek câiz değildir.

ALLAH'IN VE EFENDİSİNİN HAKKINI YERİNE GETİREN KÖLENİN FAZİLETİ

Hadisler

۱۳۶۵ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا نَصَحَ لِسَيِّدِهِ، وَأَحْسَنَ عِبَادَةَ اللَّهِ، فَلَهُ أَجْرُهُ مَرَّتَيْنِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1365. İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir köle efendisine hizmetinde samimi davranır ve Allah’a güzelce ibadet ederse onun için iki kat ecir vardır.”

Buhârî, Itk 17; Müslim, Eymân 43. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 125.

1367 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۶۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لِلْعَبْدِ الْمَمْلُوكِ الْمُضْلِحِ أَجْرَانِ»، وَالَّذِي نَفْسُ أَبِي هُرَيْرَةَ بِيَدِهِ لَوْلَا الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْحَجُّ، وَبِرُّ أُمِّي، لَأَخْبَيْتُ أَنْ أَمُوتَ وَأَنَا مَمْلُوكٌ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1366. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Efendisine hizmette samîmi olan bir köle için iki kat ecir vardır.”

Ebû Hüreyre'nin canını kudretiyle elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah yolunda cihad, hac ve anneme iyilik emri olmasaydı, köle olarak ölmek isterdim.

Buhârî, Itk 16; Müslim, Eymân 44.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

١٣٦٧ - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«الْمَمْلُوكُ الَّذِي يُحْسِنُ عِبَادَةَ رَبِّهِ، وَيُؤَدِّي إِلَى سَيِّدِهِ الَّذِي عَلَيْهِ مِنَ
الْحَقِّ، وَالنَّصِيحَةِ، وَالطَّاعَةِ، لَهُ أَجْرَانِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1367. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Rabbi’ne güzelce ibadet eden, efendisine karşı vazifelerini hakkıyla ve samimiyetle yerine getiren, ona itaat eden köle için iki ecir vardır.”

Buhârî, Itk 17.

Açıklamalar

Köle sahibi efendinin kölesine karşı birtakım hak ve sorumlulukları olduğu gibi, kölenin de efendisine karşı yerine getirmesi gereken vazifeleri vardır. Köle, her şeyden önce sahibine karşı dürüst ve samimi hareket etmek zorundadır. Sahibinin malına ihanet etmemek, onu hakkıyla korumak ve işlerinde lâıykıyla çalışmak onun görevidir. Çünkü köle, sahibinin malının bekçisi ve koruyucusudur. Kölenin Allah katında alacağı iki ecirden biri, sahibine canla başla hizmet etmesi ve dürüst davranmasının, diğeri de Rabbi’ne güzelce ibadette bulunmasının ecri dir. İslâm dini her seviyedeki insanın hak ve vazifelerini tanzim etmiş, bunların yerine getirilmesini sağlayan dünyevî ve uhrevî müeyyideleri de müslümanlara açıkça bildirmiştir. Ne efendilerin köleleri ezmesine ne de kölelerin efendilerine karşı ihanetine müsamaha ile bakmıştır. İslâm toplumunda bu yönde bir huzursuzluğun yaşanmaması için gerekli düzenlemeleri yapmış, iman ile ilgili olan uhrevî müeyyideyi daha da öne geçirmiştir. Bu gerçek, aynı zamanda müslüman bir toplumun hangi temeller üzerinde daha sağlam durabileceğinin ve yükselebileceğinin de bir göstergesidir.

Ebû Hüreyre'nin Allah yolunda cihadı, hacı ve annesine iyi muameleyi öne geçirmesinin sebebi, cihad ile hac için köleye sahibinin izin vermesinin şart oluşundandır. Annesine hizmet için bile bazı durumlarda efendisinin izni gerekir. Namaz ve oruç gibi diğer bedenî ibadetlerde kölenin izne ihtiyacı yoktur. Ebû Hüreyre'nin annesi, Ümeyme veya Meymûne isminde sahâbî bir hanım idi.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Efendinin köleye karşı birtakım yükümlülükleri olduğu gibi, kölenin de efendisine karşı yerine getirmesi gereken vazife ve sorumlulukları vardır.
2. Bazı ibâdetlerin yerine getirilmesi hür olma şartına bağlıdır. Sahipleri, kölelerin hür olma şartı gerektirmeyen ibadetlerine engel olmamalıdır.
3. Rabbi'ne karşı ibadetlerini, efendisine karşı görevlerini yerine getiren köle Allah katında iki kat ecir alır.

۱۳۶۸ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «ثَلَاثَةٌ لَهُمْ أَجْرَانِ: رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنَ بِنَبِيِّهِ، وَآمَنَ بِمُحَمَّدٍ ﷺ، وَالْعَبْدُ الْمَمْلُوكُ إِذَا أَدَّى حَقَّ اللَّهِ، وَحَقَّ مَوَالِيهِ، وَرَجُلٌ كَانَتْ لَهُ أَمَةٌ فَأَدَّبَهَا فَأَخْسَنَ تَأْدِيبَهَا، وَعَلَّمَهَا فَأَخْسَنَ تَعْلِيمَهَا، ثُمَّ أَغْتَقَهَا فَتَزَوَّجَهَا؛ فَلَهُ أَجْرَانِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1368. Yine Ebû Mûsa el-Eş'arî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Üç sınıf insan vardır ki, onların sevapları iki kattır: Kitap ehlinde olup da hem kendi peygamberine hem de Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e iman eden kimse; hem Allah'ın hakkını hem de efendisinin hakkını yerine getiren köle; câriyesi bulunan ve bu câriyeyi güzelce terbiye eden, iyice eğitip öğretene, sonra da onu âzat edip kendisiyle evlenen kimse. İşte bunların iki kat ecir vardır.”

Buhârî, İlim 31, Itk 16, Nikâh 12; Müslim, İmân 241. Ayrıca bk. Tirmizî, Nikâh 25; Nesâî, Nikâh 65; İbni Mâce, Nikâh 42.

Açıklamalar

Bilindiği gibi kendilerine ilâhî kitap verilmiş kimseler anlamında yahudi ve hristiyanlara Ehl-i kitap denmektedir. Burada iki kat ecir alacakları bildirilen Kitap ehlinin kimler olduğu konusunda çeşitli görüş ve düşünceler ileri sürülmüştür. Bu görüşlerden biri, hadiste anılan Ehl-i kitâb'ın dinlerini bozmadan kalan kimseler olduğudur. Bunlar Yahudilik ve Hristiyanlığın aslını koruyarak Resûl-i Ekrem Efendimiz'e de yetişip ona iman ederlerse kendilerine iki ecir vardır. Dinlerinin aslını korumayıp bozduktan sonra müslüman olanlar ise bir ecir alırlar.

Bir başka görüş ise şöyledir: Dinlerini tahrif etmiş olsalar bile, İslâmiyet'i kabul etmeleri halinde yine iki ecir alırlar. Bu durumda hem tahrif etmiş oldukları dinleri üzere iken yaptıkları hayırlar, hem de müslüman olduktan sonra işledikleri iyilikler karşılığında kendilerine sevap ve ecir verilir. Bu ve benzeri hadisler, Kur'ân'ın şu âyetleriyle ortaya konulan gerçeği açıklayıcı ve pekiştirici niteliktedir:

“Bu Kur'ân'dan önce kendilerine Kitap verdiklerimiz, buna inanırlar. Onlara Kur'an okunduğu zaman: ‘Ona inandık; o, Rabbimizden gelen gerçek haktır; zaten biz ondan önce de müslümanlar idik’ derler. İşte onlara, sabretmelerinden ötürü mükâfatları iki kere verilir” [Kasas sûresi (28), 52-54].

Kölenin Allah'ın hakkını ve efendisinin hakkını ödemesi ile kastedilen mânanın ne olduğunu yukarıdaki hadislerde açıklamıştık. Namaz ve oruç gibi farz olan ibadetleri yerine getirmek Allah'ın hakkını ödemek; hizmetlerini tam olarak yerine getirip ihanet etmemek de efendisinin hakkını ödemek demektir.

Kişinin sahip olduğu câriyeyi terbiye etmesi, onun ahlâkını güzelleştirip edep kâide ve kurallarını kendisine öğretmek suretiyle, iyi ve faydalı bir kimse haline getirmesi demektir. Bu işi yaparken güzelce yapmak, onu azarlamadan, dövmeden, kötü söz söylemeden, şefkat ve merhametle muamele ederek terbiye edip eğitmek, İslâm'ın özen gösterilmesini istediği insanî prensiplerdendir. Bu da bir efendinin sahip olduğu câriyeye karşı yerine getirebileceği en büyük hayırdır. Bundan dolayı o kişi sevap ve ecir kazanacaktır. Sonra da böyle bir câriyeyi âzat edip hürriyetine kavuşturur ve onunla evlenirse böyle bir kimsenin ecir ve sevabı ikiye katlanır.

Çünkü o, içinde yaşadığı topluma ve insanlık ailesine hürriyetine sahip bir kadın, bir eş ve bir anne kazandırmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah hayır ve iyilik işleyen kimselere iki kat veya daha çok ecir ve sevap verir.
2. Yahudi ve Hristiyanlar, İslâm'a davet edilmede müşriklerden öncelikli bir yere sahiptirler. Kur'an ve Sünnet'in genel yönlendiriş bu mahiyettedir.
3. Köleler hem Allah'a karşı hem de efendilerine karşı hak ve vazifelerini yerine getirmek suretiyle daha büyük ecir ve sevap kazanırlar.
4. Bir cârîyeyi güzelce terbiye edip, eğitmek ve öğretmek, sonra da âzat ederek onunla evlenmek, kat kat ecir ve sevap almaya vesile olur.
5. İslâm, her alanda iyilikleri ve güzellikleri geliştirip yaygınlaştırmayı hedef alır.

KARGAŞA VE FİTNE ZAMANINDA İBADETİN FAZİLETİ

Hadis

۱۳۶۹ - عَنْ مَعْقِلِ بْنِ يَسَارٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الْعِبَادَةُ فِي الْهَزَجِ كَهَجْرَةِ إِلَيَّ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1369. Ma'kil İbni Yesâr *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ortalık kargaşa içindeyken ibadet etmek, bana hicret etmek gibidir.”

Müslim, Fiten 130. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 31; İbni Mâce, Fiten 14.

Açıklamalar

Hadiste geçen “herc” kelimesine, kargaşa, fitne zamanı, müslümanlar arasındaki savaş hali, işlerin karmakarışık hale gelmesi, toplumda kargaşa çıkaran asılsız haberler gibi anlamlar verilmiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz’e hercin ne olduğu sorulduğunda: “*Herc, katildir*” buyurmuştur. Katilden maksat, fitne zamanında müslümanların birbiriyle çarpışmaları ve karşılıklı öldürmelerin olmasıdır. Bunun daha çok kıyamete yakın zamanlarda olacağı ve çoğalacağı da birçok sahih hadiste haber verilmiştir.

Kargaşa ve fitne zamanında ibadet etmenin faziletli ve ayrıcalıklı olmasının sebebi, böyle anlarda insanların pek çoğunun fitneye karışarak Allah’a ibadetten ve kulluk vazifelerini gerektiği gibi yerine getirmekten mahrum kalacağı içindir. Mekke’den Medine’ye hicret eden sahâbîler, büyük fedâkârlık göstererek, mallarını mülklerini, evlerini baskınlarını, bütün yakınlarını orada bırakıp sadece Allah’a daha iyi ibâdet edebilmek, dinlerinin gereğini yerine getirmek ve Resûl-i Ekrem’e bağlılıklarını göstermek için bu yolculuğu ve

vatanlarını terketmeyi göze almışlardı. Onlar bu davranışlarıyla Allah katında çok büyük ecirler ve sevaplar kazandılar. İşte fitne zamanında, kargaşalara katılmayarak, daha çok kan dökülmesine sebep olmamak için köşesine çekilip ibadet edenler de onlar gibi büyük ecir ve sevaplara nâil olurlar. Bu tutum, toplumun ıslahı ve kendilerine örnek alacakları akl-ı selim sahibi kişiler bulmaları açısından önem taşır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bazı zamanlarda Allah'a ibadet ve tâat diğer zamanlardan daha önemli ve faziletlidir. Kargaşa ve fitne zamanları böyledir.
2. Fitne zamanında insanların bir çoğu ibadetlerden ve kulluk görevlerini yerine getirmekten gafil olurlar.
3. Allah'a daha iyi kulluk edebilmek ve dinin emirlerini gerektiği gibi yerine getirebilmek maksadıyla vatanını terkederek sâlihlerin yaşadığı güvenli bir memlekete hicret etmek faziletli amellerdendir.

ALIŞ-VERİŞLE İLGİLİ FAZİLETLİ DAVRANIŞLAR

SATIŞTA, ALIŞTA, ALIP VERMEKTE
CÖMERT DAVRANMAK, BORCUNU
GÜZELCE ÖDEYİP ALACAĞINI
GÜZELCE İSTEMEK, ÖLÇÜ VE
TARTIDA TERAZİYİ ALACAKLI
TARAF A EĞDİRMEK, EKSİK
ÖLÇMEKTEN KAÇINMAK, ZENGİN
VE FAKİR BORÇLUYA MÜHLET
VERMEK VE ALACAĞINDAN BİR
KISMINI BAĞIŞLAMAK

Âyetler

وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ

1. “Şüphesiz Allah yapacağınız her hayrı bilir.”

Bakara sûresi (2), 215.

Âyet-i kerîmenin tamamının anlamı şöyledir: “**Sana Allah yolunda ne harcayacaklarını soruyorlar. De ki: Maldan harcadığınız şey, ebeveyn, yakınlar, yetimler, fakirler ve yolcular için olmalıdır. Şüphesiz Allah yapacağınız her hayrı bilir.**”

Bu âyet, Uhud Savaşı'nda şehit olan Amr İbni Cemûh'un, Resûl-i Ekrem'e: “Mallarımızı nelere harcayıp nerelere vereceğiz?” diye

sorması üzerine indi. Amr, çok yaşı ve malı çok olan bir sahâbî idi. Bu âyet, hayır cinsinden Allah rızâsı için olan her şeyin, yani hem her çeşit malın hem de gerek vâcip gerek nâfile türünden her iyilik ve hayrın öncelikle ana babaya yönelik olması gerektiğini anlatmaktadır. Sonra en yakın akraba, üçüncü sırada da ihtiyaç içinde olan yetimler, yoksul fakirler ve yolda kalmış yolcular gelir. Anneye, babaya, onların anne ve babaları olan nineye ve dedeye bakmak, öncelikli görev ve sorumluluktur. Bu konuda İslâm'ın öngördüğü temel esas **“el-akrab fe'l-akrab: en yakından uzağa doğru”** prensibidir. Bunlar dışında kalanlara da gerek farz olan zekâtta, gerekse sadaka cinsinden nâfile olarak harcama yapılması, dinimizin üzerinde önemle durduğu ve çok değer verdiği bir iyilik ve hayırdır. Çünkü toplumda sosyal dengeyi sağlamanın en başta gelen yolu budur. Herkes en yakınından başlar, onların arasında bulunan fakir ve muhtaçlara karşı görevlerini yerine getirirse, bu mesele toplumda büyük çapta halledilmiş olur.

وَيَا قَوْمِ أَوفُوا بِالْمِيزَانِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ.

2. “Ey kavmim! Ölçüyü ve tartıyı adâletle yapın. İnsanlara eşyalarını eksik vermeyin.”

Hûd sûresi (11), 85.

Cenâb-ı Hak bundan önceki 84. âyette, Şuayb *aleyhisselâm*'ın dilinden Medyen halkına ölçüyü ve tartıyı eksik yapmamayı emretmiştir. Bir sonraki 86. âyetin anlamı ise şöyledir: **“Eğer mü'min iseniz Allah'ın helâlinden bıraktığı kâr sizin için daha hayırlıdır. Ben üzerinize bir bekçi değilim.”** Müfessirler Medyen halkının ticaretle uğraştıklarını ve bolluk içinde bir hayat sürdürdüklerini ifade ederler. Çünkü Kur'ân'ın ilgili âyetlerinden bu hükme varılmaktadır. Fakat bolluk içinde olma ve müreffeh bir hayat sürmenin gereği haksızlık etmek değil, insanların hukukuna saygılı olmak, halkın yararına hizmet etmek ve Allah'a karşı şükrünü yerine getirmektir. **Ölçüyü ve tartıyı noksan yapanlar, hayırlarını boşa gidermiş olurlar. Çünkü bu davranışları ve neticede kazançları haramdır.** Haram kazançtan yapılan harcamanın hayır ve iyilik sayılmayacağı ve makbul olmayacağı bilinen bir gerçektir. Haramla iştigal eden,

alış-verişe hîle karıştıran ve böylece insanların haklarına tecavüz edenler, ellerindeki malı mülkü yitirdikten başka, kıyamet gününde de bunun çetin azâbını çekerler. İşte bütün peygamberler, insanlara karşı şefkat ve merhametle dolu oldukları için, toplumlarını ve bütün insanları hem dünyada bir felâketten, hem de âhirette can yakıcı bir azaptan korumak maksadıyla, en açık biçimde uyarmışlar, başlarına gelecek musîbetleri kendilerine haber vermişlerdir. Kur'ân'ın, çeşitli peygamberlerin dilinden bize bildirdiği bu gerçekler, iş ve çalışma ahlâkının temel prensiplerini, müslüman bir ülkenin takip etmesi gereken iç ve dış siyasetin esaslarını da ortaya koyucu niteliktedir. Müslümanların bu yönde gösterilecek ilmî mesâiye özellikle günümüzde çok büyük ihtiyacı ve bilgilenme zarureti vardır.

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ الَّذِينَ إِذَا اكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ. وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ
النَّاسِ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ. وَزَنُّوهُمْ يُخْسِرُونَ. أَلَا يَظُنُّ أُولَٰئِكَ أَنَّهُمْ مَبْعُوثُونَ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ. يَوْمَ يَقُومُ

3. “Ölçü ve tartıda hîle yapanların vay haline! Onlar, insanlardan bir şey ölçüp aldıkları zaman ölçüyü tam yaparlar; kendileri onlara bir şey ölçtükleri veya tarttıkları zaman eksik yaparlar. Onlar, büyük bir gün için tekrar diriltileceklerini sanmıyorlar mı? O gün insanlar âlemlerin Rabb'i huzurunda duracaklardır.”

Mutaffifîn sûresi (83), 1-6.

Ölçü ve tartı, bir arada yaşama mecburiyetinde olan bütün insanları az veya çok ilgilendirir. Çünkü bir insanın bütün ihtiyaçlarını kendisinin üretmesi düşünülemez. Her birimiz hemen her gün bir alış-veriş yapmak zorundayız. Ticarî hayat dediğimiz bu saha, en yakın çevremizden en uzak yere kadar beşerî ilişkilerin temelini teşkil eder. İnsanlık varolalıdan beri bu muameleler devam edegelmektedir. Bu sebeple bütün peygamberler geldikleri toplumda dürüstlüğü esasını öncelikle ölçü ve tartıda görmüşlerdir. Ölçü ve tartıda dürüstlük imanla da doğrudan ilgilidir. Onun için Cenâb-ı Hak, **“Tekrar diriltileceklerini sanmıyorlar mı?”** sorusuyla insanları âdeta sarsmaktadır. Bir yerde hak ve adâletin varlığının, bireylerin ve toplumun yetişmişliğinin önemli göstergelerinden biri, ölçü ve tartının

doğru, dürüst yapılmasıdır. Tabî ki bunun ilk şartı da ölçü ve tartı aletlerinin doğru olmasıdır. Eksik ve noksan tartan aletleri kullanmak câiz değildir. Doğru aletler kullananların uyması gereken temel prensip ise doğru ölçüp tartmaktır. Bir insanda hak ve adâlet duygusu, insaf ve vicdan olmazsa bunları gereği gibi yerine getirmesi de düşünülemez. Bu güzel hasletlerin kaynağı her şeyden önce sağlam bir imandır. Kişi, başkalarının hakkını kendi hakkı gibi görmedikçe doğru ve dürüst hareket etmesi, hilekârlıktan kurtulması zordur. İşte “vay haline” diye tercüme ettiğimiz “veyl”i hak edenler böyleleridir. **Veyl**, şiddetli kötülük, hüzn ve helak, elem verici azap ve cehennemde bir vâdinin adıdır. Mutaaffifîn sûresinin bu ilk âyetleri sadece ticaretle ilgili muamelelere işaret etmemekte, her kişinin maddî anlamdaki mal varlığı ile alâkalı haklarını ve mes’ûliyetlerini kapsayan hem pratik hem de ahlâkî her türlü sosyal ilişki türüne temas etmektedir.

Hadisler

۱۳۷۰ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ   أَنَّ رَجُلًا أَتَى النَّبِيَّ   يَتَقَاضَا، فَأَغْلَظَ لَهُ، فَهَمَّ بِهِ أَصْحَابُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ  : «دَعُوهُ، فَإِنَّ لِصَاحِبِ الْحَقِّ مَقَالًا» ثُمَّ قَالَ: «أَعْطُوهُ سِنًا مِثْلَ سِنِهِ». قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَا نَجِدُ إِلَّا أَمَثَلَ مِنْ سِنِهِ، قَالَ: «أَعْطُوهُ، فَإِنَّ خَيْرَكُمْ أَحْسَنُكُمْ قَضَاءً». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1370. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Bir adam alacağını istemek üzere Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e geldi ve Peygamberimiz’e karşı ağır bir ifade kullandı. Bunun üzerine ashâb ona haddini bildirmek istediler. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Onu bırakınız. Çünkü alacaklı olanın söz söylemeye hakkı vardır**” buyurdu. Sonra da:

– “**Onun devesiyle aynı yaşta olan bir deve veriniz**” diye emretti. Sahâbîler:

– Ya Resûlallah! Ancak onun devesinden daha iyi olan yaşlısını bulabiliyoruz, dediler. Peygamber Efendimiz:

– “**O halde onu veriniz; şüphesiz ki sizin hayırlınız borcunu en güzel şekilde ödeyendir**” buyurdu.

Buhârî, İstikraz 4, Vekâlet 6, Hibe 23; Müslim, Müsâkât 120. Ayrıca bk. Tirmizî, Büyû' 75; Nesâî, Büyû' 64.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, bir beşer olarak içinde bulunduğu toplumda bütün insanlarla birlikte yaşamakta idi. Hatta peygamberlik vazifesi gereği onlarla herkesten daha çok iç içeydi. Çünkü kendisine inzal olunan Kur'ân'ı, Allah'ın emirlerini ve yasaklarını bütün insanlara tebliğ edip ulaştırmakla mükellefti. Bu görevin insanlarla daha çok içli dışlı olmayı gerektirdiği açıktır. Her insan gibi onun da sevinçli ve kederli anlarının olması, alış-veriş yapması, borç alması, borç vermesi ve benzeri sosyal ilişkiler içinde bulunmasından daha tabîî bir şey olamaz. Ancak o, bütün bunları yaparken çevresine örnek bir tavır sergilemek ve insanlara önderlik yapmakla başkalarından ayrılır.

Bazı hadis şâihleri, Peygamber Efendimiz'e gelen ve macerası anlatılan, fakat adı zikredilmeyen bu kişinin Zeyd İbni Şu'be el-Kinânî olduğunu belirtmişlerdir. Zeyd, o sırada henüz İslâm'la müşerref olmamıştı. Daha sonra müslüman olduğu kesin olarak bilinmektedir. Ahmed İbni Hanbel'in rivayetinde belirtildiğine göre, Peygamberimiz ondan bir deve ödünç almış, böylece kendisine borçlanmıştı. Resûl-i Ekrem Efendimiz borçlanmaktan Allah'a sığındığı halde, zarûri ihtiyaç durumunda borçlanmanın câiz olduğunu bu ve benzeri rivayetlerle ümmetine göstermiştir. **İhtiyaç halinde borçlanmak bütün İslâm âlimlerine göre câizdir. Fakat ihtiyacı yokken borçlanmak câiz görülmemiştir.**

Alacaklı durumunda olan Zeyd, Peygamber Efendimiz'e gelip ağır sözler söyleyince sahâbe-i kirâm onu bu kaba davranışından dolayı cezâlandırmak istemiş, fakat Resûl-i Ekrem buna izin vermemiştir. Borçluya ağır sözler söylemek bedevîlerin âdeti idi. Efendimiz bunu biliyordu. Bu ağır söz, söğüp saymak veya küfrünü gerektirecek tarzda bir davranış içine girmek şeklinde anlaşılmamalıdır. Sadece hakkını almak için kaba davranmaktan ibarettir. Bu sebeple Efendimiz "Onu bırakınız, çünkü hak sahibinin söz hakkı vardır" buyurmuştur. Fakihler bu hadisten birtakım sonuçlar çıkarmışlardır. Buna göre, herhangi bir hayvanı ödünç almak ulemânın bir çoğuna göre câizdir. Bir kimse bedenen sağlam ve bir mecliste hazır olsa

bile bir başkasını borcunu ödemeye veya birtakım işlerini takibe vekil tayin edebilir. Zira Peygamberimiz bu hadiste sahabeyi kendi borcunu ödemeye vekil kılmıştır. Bir malı ödünç alan kimse, cins, tartı veya ölçü itibariyle **aldığından daha iyisini** alacaklıya verebilir. Bu bir iyilikten ve hayırdan ibarettir. Ancak iki tarafın da başlangıçta böyle bir fazlalığı ve daha iyisini alıp vermeyi şart koşmamış olmaları gerekir. Böyle bir şart koşulursa o fâiz sayılır. Hadîs-i şerifte görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz'in alacaklısına verdiği daha iyi deve böyle bir şarta bağlı değildi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber bir beşer olarak, başka insanların karşılaştığı her davranışa muhatap olmuştur.
2. İnsanlar arasında hüsn-i muamele dediğimiz iyi geçim esastır. Katı ve kaba davranana onun gibi değil, eğitici ve ders verici tarzda davranmak gerekir.
3. Kâfirle alış-veriş ve alacak borç muamelesinde bulunmak câizdir.
4. Borç alınan malın daha iyisini ve daha fazlasını vererek borcunu ödemek câizdir. Ancak bu önceden böyle bir şarta bağlanmamış olmalıdır.
5. İhtiyaç olmadan borç almaktan sakınmak gerekir.

۱۳۷۱ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «رَحِمَ اللَّهُ رَجُلًا سَمَحًا إِذَا بَاعَ، وَإِذَا اشْتَرَى، وَإِذَا اقْتَضَى». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1371. Câbir *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Satışta, alışta ve borcunu istemekte kolaylık gösteren kimseye Allah rahmet etsin.”

Buhârî, Büyû' 16. Ayrıca bk. İbni Mâce, Ticârât 28.

Açıklamalar

Kolaylık prensibi, genel anlamda dinimizin temel esasıdır. Gerek Kur'an gerek Sünnet'in bu yöndeki talimatları ve Resûl-i Ekrem

Efendimiz'in her asra ışık tutucu nitelikteki uygulamaları bizim için önemli bir fikrî zemin ve fiilî örnek teşkil etmektedir.

Kur'ân'ın çeşitli âyetleri ile Peygamber Efendimiz'in hadislerinde dinin kolaylık olduğu açıkça belirtilmiştir. Bundan maksadın dinimizin kurallarına uymak ve onları zorlaştırmamak olduğu açıktır. Müslümanlar da insanlarla olan muamelelerinde kolaylık esasını öne geçirmelidir. Özellikle alış-verişte ve borçludan alacağını istemekte bu prensip daha da önem taşır. Çünkü insanların hemen tamamı toplum içinde bu muameleye muhatap olup, ihtiyaçlarını alış-veriş yapmak suretiyle temin ederler. Bu yönde gösterilecek kolaylık onların muhtaç oldukları zarûri ihtiyaçları temine yardımcı olur. Ayrıca mü'minlerin arasında dostluğun ve kardeşliğin doğmasına imkân verir. İnsanların büyük çoğunluğunun zarûri ihtiyaçlarını bile yerine getiremeyecek kadar fakir olduğu ülkeler günümüzde de dünya nüfusunun ekseriyetini oluşturmaktadır. Bu sebeple alış-verişte insanlara anlayışlı davranmak ve kolaylık göstermek, iyilik ve hayrın en önemlilerindendir. Resûl-i Ekrem Efendimiz böyle davrananlara dua etmektedir ki, O'nun duasının reddedilmeyeceğine her mü'min gönülden inanır. Peygamberimiz bu konuyla ilgili hadislerinin birinde: *"Allah Teâlâ sizden önceki ümmetlerden bir kişiyi bağışladı. Çünkü o sattığı zaman kolaylaştırır, satın aldığı zaman kolaylık gösterir ve borçludan alacağını isterken kolaylığı tercih ederdi"* (Tirmizî, Büyû' 74; Nesâî, Büyû' 104; İbni Mâce, Ticârât 28) buyurmuştur. Tirmizî ve İbni Mâce rivayetleri böyle bir kimseyi Allah'ın cennetine koyduğu haberini açıkça belirtir ki, bağışlamanın anlamı da netice itibariyle budur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm dini temelde kolaylık üzerine bina kılınmış olup, insanlarla muamelede bu esası öne geçirmek gerekir.
2. Alış-veriş ve borçlanma toplumda hemen her ferdi ilgilendiren bir muamele çeşidi olup, bu alanda kolaylık yolunu tercih etmek faziletli bir davranış olur.
3. İnsan, hakkı olan bir şeyi talep ederken de kolaylık yolunu seçmelidir.

١٣٧٢ - عَنْ أَبِي قَتَادَةَ ؓ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ رَوَاهُ مُسْلِمٌ. سَرَّهُ أَنْ يُنَجِّيَهُ اللَّهُ مِنْ كُرْبٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَلْيَنْفَسْ عَنْ مُغْسِرٍ أَوْ يَضْغَ عَنْهُ».

1372. Ebû Katâde *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününün sıkıntılarından Allah'ın kendisini kurtarmasından hoşlanan kimse, borcunu ödeyemeyene mühlet tanısın veya ondan bir bölümünü indirsın.”

Müslim, Müsâkât 32. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, II, 23.

Açıklamalar

Borçlanmanın mecburiyet ve zaruret anında câiz olacağına daha önce işaret etmiştik. Bu şartlar altındaki bir borçlunun ne kadar güç durumda olduğunu tahmin etmek zor değildir. Böyle bir kimsenin işini yoluna koyması durumunda borcunun vaktini geçirmesi veya ödememesi câiz olmaz. İşte bu zaruretlar içinde borçlanmış olan bir kimse şayet borcunu ödeyecek imkân bulamamışsa, ona mühlet tanımak ve borcunun bir bölümünü veya tamamını affetmek son derece faziletli bir davranıştır. Bunun karşılığı olarak Cenâb-ı Hak o kimsenin kıyamet günündeki sıkıntılarını giderecektir. Şüphesiz bu, dünyadaki hiçbir iyilikle kıyaslanmayacak derecede önemli bir mükâfattır. Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurur: **“Eğer borçlu darlık içinde ise bir kolaylığa çıkıncaya kadar ona mühlet vermek (gerekir). Eğer (gerçekleri) anlarsanız bunu sadakaya (veya zekâta) saymak sizin için daha hayırlıdır** [Bakara sûresi (2), 280]. Peygamber Efendimiz'in bunu teşvik eden birçok hadisleri vardır. Şu kadar var ki, borçlu olan kimse bunu asla istismar yoluna gitmemelidir. Bilindiği gibi bir farzı eda etmek, nâfileyi yerine getirmekten yetmiş derece daha faziletlidir. Fakat bazı meseleler bundan istisna edilmiştir ki onları şöyle sıralamak mümkündür:

* Borçluyu borcundan kurtarmak, ödemesini beklemekten daha faziletlidir. Oysa borcu affetmek mendup, ödemeyi beklemek farzdır.

* Selâmı ilk önce vermek, selâma cevap vermekten daha faziletlidir. Oysa selâm vermek sünnet, almak farzdır.

* Namaz vakti girmeden abdest almak, vakit girdikten sonra abdest almaktan daha faziletlidir. Oysa vakit girmeden abdest almak mendup, vakit girince almak farzdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Borçlu zengin olsun fakir olsun ona müsamahalı davranmak gerekir.
2. Borçlu fakir ise onun borcundan indirimde bulunmak veya tamamını bağışlamak en faziletli amellerden biridir.
3. İyilik ister büyük ister küçük olsun, âhiretteki mükâfatı bağışlanma ve ebedî saadet olabilir.

۱۳۷۳ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «كَانَ رَجُلٌ يُدَايِنُ النَّاسَ، وَكَانَ يَقُولُ لِفَتَاهُ: إِذَا أَتَيْتَ مُعْسِرًا فَتَجَاوَزْ عَنْهُ، لَعَلَّ اللَّهَ أَنْ يَتَجَاوَزَ عَنَّا، فَلَقِيَ اللَّهَ فَتَجَاوَزَ عَنْهُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1373. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İnsanlara borç para veren bir adam vardı. O hizmetçisine şöyle derdi:

– Darda kalmış bir fakire vardığında onu affediver; umulur ki Allah da bizim günahlarımızı affeder.

Nihayet o kişi Allah’a kavuştu ve Allah onu affetti.”

Buhârî, Enbiyâ 54; Müslim, Müsâkât 31. Ayrıca bk. Buhârî, Büyû’ 18.

1376 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

۱۳۷۴ - عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الْبَدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «خُوسِبَ رَجُلٌ مِمَّنْ كَانَ قَبْلَكُمْ، فَلَمْ يُوْجَدْ لَهُ مِنَ الْخَيْرِ شَيْءٌ إِلَّا أَنَّهُ كَانَ يُخَالِطُ النَّاسَ وَكَانَ مُوسِرًا، وَكَانَ يَأْمُرُ غُلَمَانَهُ أَنْ يَتَجَاوَزُوا عَنْ الْمُعْسِرِ. قَالَ اللَّهُ ﷻ: نَحْنُ أَحَقُّ بِذَلِكَ مِنْهُ؛ تَجَاوَزُوا عَنْهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1374. Ebû Mes'ûd el-Bedrî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden önceki ümmetlerden bir adam hesaba çekildi; hayır namına hiçbir şeyi bulunamadı. Fakat bu adam insanlarla düşer kalkardı ve zengin bir kimse idi. Hizmetçisine, darda kalan fakirlerin borcunu affetmesini emrederdi. Azîz ve Celîl olan Allah:

‘Biz affetmeye ondan daha lâîyıkız; onu affediniz’ buyurdu.”

Müslim, Müsâkât 30. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 120.

1376 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٣٧٥ - عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَى اللَّهَ تَعَالَى بِعَبْدٍ مِنْ عِبَادِهِ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا، فَقَالَ لَهُ: مَاذَا عَمِلْتَ فِي الدُّنْيَا؟ قَالَ: وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا قَالَ: يَا رَبِّ أَتَيْتَنِي مَالَكَ، فَكُنْتُ أَبَايَعِ النَّاسِ، وَكَانَ مِنْ خُلُقِي الْجَوَازُ، فَكُنْتُ أَتَيْسِرُ عَلَى الْمُوسِرِ، وَأَنْظِرُ الْمُعْسِرَ. فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: «أَنَا أَحَقُّ بِذَا مِنْكَ تَجَاوَزُوا عَنْ عَبْدِي» فَقَالَ عُقْبَةُ بْنُ عَامِرٍ، وَأَبُو مَسْعُودٍ الْأَنْصَارِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: هَكَذَا سَمِعْنَاهُ مِنْ فِي رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1375. Huzeyfe *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Allah'ın kendisine mal ihsan ettiği kullarından biri Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna getirildi. Allah Teâlâ ona:

– Dünyada ne yaptın? diye sordu. Hadisin râvisi Huzeyfe, kullar Allah'tan hiçbir sözü gizleyemezler, demiştir. Bu adam da:

– Ey Rabbim! Bana malını verdin; ben de insanlarla alış-veriş yapardım. Alış-verişte kolaylık göstermek benim huyumdu. Zengine kolaylık gösterir, fakire mühlet verirdim, dedi. Bunun üzerine Allah Teâlâ:

– **“Ben buna senden daha lâîyıkım”** dedi. (Meleklerle de) **“Kulumu affediniz”** buyurdu.

Ukbe İbni Âmir ve Ebû Mes'ûd el-Ensârî *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

– Biz bunu Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in ağzından böylece işittik.

Müslim, Müsâkât 29.

Bir sonraki hadis ile beraber açıklanacaktır.

۱۳۷۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَنْظَرَ
إِلَّا ظِلَّهُ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. مُعْسِرًا، أَوْ وَضَعَ لَهُ، أَظْلَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ تَحْتَ ظِلِّ عَرْشِهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ

1376. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse darda bulunan borçluya mühlet verir veya borcunun bir kısmını ya da tamamını bağışlarsa, Cenâb-ı Hak o kişiyi Allah’ın gölgesinden başka gölge bulunmayan kıyamet gününde arşının altında gölgelendirir.”

Tirmizî, Büyû’ 67. Ayrıca bk. Müslim, Zühd 74; İbni Mâce, Sadakat 14.

Açıklamalar

Görüldüğü gibi yukarıdaki hadislerin hepsinin muhtevası aynıdır. Hadis kitaplarımızda konu ile ilgili daha pek çok rivayet yer alır. İhtiyaç içinde olan insanlara borç para vermek veya onları borçlandırmak suretiyle alış-veriş yapmak dinimizin önem verdiği hayırlardan biridir. Borçla alış-verişin, bir nevi taksitle satış olduğu ifade edilir. Ancak burada borçluya herhangi bir ek ödeme şartı koşmamak temel prensiptir. Bu hayrı tefecilik ve fâizcilik olarak algılamak ve buna kapı aralamak şeklinde görmek elbetteki en büyük hatadır. Çünkü dinimizin şiddetle yasakladığı en büyük haramlardan biri tefecilik ve fâizciliktir. İslâm’ın câiz gördüğü “karz-ı hasen”dir. Adından anlaşılacağı gibi en güzel şekilde borçlandırmak ve öderken de hiçbir fazlalık istemediği gibi, olabildiğince kolaylık göstermek, hatta ödeme gücü olmayanın borcunun bir kısmını indirmek veya tamamını affetmek suretiyle iyiliği ve hayrı daha da artırmaktır. Nitekim yukarıdaki hadislerde bu güzel haslet övülmüş ve

neticede böyle hayırhah ve cömert davranan kimseyi Allah Teâlâ'nın kıyamet gününde günahlarını affederek cennetine koyacağı müjdesi verilmiştir. İkinci hadis daha da önemli bir gerçeği ortaya koymaktadır ki, insanlara borç para verip onları sıkboğaz etmeyen, hatta ödeyemeyecek durumda olanların borcunu affeden, ama bundan başka hiçbir hayrı bulunmayan kimseyi Cenâb-ı Hakk'ın sadece bu güzel muamelesi ve "karz-ı hasen" anlayışı sebebiyle bağışlayıp cennete koyacağı müjdelenmiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz bütün bu tavsiyeleriyle huzurlu ve güvenli, fertleri birbirine her hususta yardımcı olan, kardeşlik temeli üzerine kurulu bir toplum oluşturmayı hedeflemiştir. Peygamberimiz, kıyamet gününde cereyan edecek hadiseleri olmuşçasına anlatarak bunların Cenâb-ı Hak tarafından kendisine bildirilen gerçekler olduğunu ve aynen vuku bulacağını haber vermiş olmaktadır. Kur'ân-ı Kerîm'de de kıyamet gününde, cennet ve cehennemde karşılaşılabilecek gerçeklerin aynı şekilde haber verildiğini görürüz. Allah'ın elçisinin gelecek ile ilgili verdiği bilgiler, Allah Teâlâ'nın ona vahiy yoluyla bildirdiği hakikatlerdir. Bizim bunlara inanmak zorunda olduğumuz en belirgin ve bilinen gerçeklerdendir. Çünkü Allah'ın rasulleri sözlerinde ve işlerinde doğruluk önderleridir. Onlardan hakikate aykırı bir söz ve davranış asla çıkmaz. Bu şekilde inanıp kabullenmek imanın gereklerindendir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İnsanlara karz-ı hasen olarak ödünç para vermek ve alış-verişlerinde kolaylık sağlamak, en faziletli amellerden biridir.
2. Borçlu kimse borcunu ödeyemeyecek durumda ise alacaklının onun borcundan indirim yaparak veya tamamen bağışlayarak hayır işlemesi, kıyamet gününde günahlarının affına ve cennete girmesine vesile teşkil eder.
3. Zenginlerin halk ile iç içe yaşaması ve onlara alış-verişlerde kolaylık göstermesi bir fazilettir.
4. Dünyada yapılan her iyiliğin karşılığı kıyamet gününde misliyle veya daha fazlasıyla mükâfatlandırılır. Dünyada bir kimsenin sıkıntısını giderenin Allah da kıyamet günündeki sıkıntılarını giderir.

مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. ١٣٧٧ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ اشْتَرَى مِنْهُ بَعِيرًا، فَوَزَنَ لَهُ فَأَزَجَحَ.

1377. Câbir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* ondan bir deve satın almıştı. Devenin parasının tartılmasını ve üzerine bir miktar ilâve edilmesini emretti.

Buhârî, Büyû' 34, Hibe 23; Müslim, Müsâkât 109-115.

Açıklamalar

İmam Nevevî'nin burada çok muhtasar olarak zikrettiği bu hadis, anılan kaynaklarda ve daha başka sahih kitaplarda farklı lafızlarla ve daha uzun metinler halinde yer alır. Buhârî, *Sahîh*'inin yaklaşık 20 ayrı yerinde çeşitli konulara delil getirmek maksadıyla bu rivayeti farklı şekillerde nakleder. Bazı hadis şârihleri, hadisenin bir gazvede geçtiğini söylerken, İbni Hacer, *Zâtürrikâ Gazvesi*'nde cereyan ettiğini belirtir. Buna göre Câbir, hastalanan devesinin Resûl-i Ekrem'in dürtmesiyle iyileşmesinden sonra, onu Efendimiz'in isteği üzerine kendisine satar; fakat Medine'ye kadar üzerine kendisinin binmesini de şart koşar. Hz. Peygamber onun bu şartını kabul eder ve Câbir Medine'ye kadar devesine biner. Bedelinin de Medine'de ödenmesi kararlaştırılır. Peygamberimiz, Medine'ye gelindiğinde devenin bedeli olarak kararlaştırılan miktarın daha fazlasıyla ödenmesini emreder. Sonra da satın aldığı bu deveyi Câbir'e bağışlar. Bu rivayetten hareketle İslâm hukukçuları borç öderken kararlaştırılan miktardan biraz fazla vermenin câiz olduğuna hükmederler. Bu hadisten, ihtiyaç içinde olan bir kimsenin malını satın alıp bedelini sahibine ödeyerek sonra aynı malı ona bağışlamanın bir iyilik ve fazilet olduğu da anlaşılır. Resûl-i Ekrem Efendimiz, yaptığı alış-verişlerde ortaya koyduğu bu uygulamalarla ümmetin tüccarlarına, satıcı ve alıcı durumunda olanlara yol göstermiş ve örnek olmuştur. İslâm âlimleri bu örnek uygulamalardan hareketle ticarî muamelelerde nelerin câiz olup olmadığını tartışma ve bir neticeye ulaşma imkânını bulmuşlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Satıcının bir müddet daha binebilmek şartıyla hayvanını satması câizdir.
2. Borç ödeme ve hakları yerine getirme hususunda vekâlet câizdir.

3. Borç öderken kararlaştırılan miktarın üzerinde bir fazlalık vermek müstehaptır.

4. Malını satışa arzetmeyen birine satış teklif etmek câizdir.

5. Satın alınan bir malın bedelini ödedikten sonra, aynı malı tekrar sahibine bağışlamak bir hayır ve fazilettir.

۱۳۷۸ - عَنْ أَبِي صَفْوَانَ، سُؤَيْدِ بْنِ قَيْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَلَبْتُ أَنَا وَمَخْرَمَةُ الْعَبْدِيِّ بَرًّا مِنْ هَجَرَ، فَجَاءَنَا النَّبِيُّ ﷺ فَسَاوَمَنَا بِسَرَاوِيلَ، وَعِنْدِي وَالتِّرْمِذِيُّ. وَزَانُ يَزَنُ بِالْأَجْرِ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ لِلزَّوْزَانِ: «زِنْ وَأَرْجِعْ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ،

1378. Ebû Safvân Süveyd İbni Kays *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Ben ve Mahreme el-Abdî, satmak üzere Hecer kasabasından bezden yapılmış elbise getirttik. Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* yanımıza geldi ve bizden iç çamaşırı almak istedi. Yanımda paraları tahsil eden bir muhasebecim vardı. Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona:

“**Alacağın ücreti tart; bir miktar da ilâve et**” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Büyû’ 7; Tirmizî, Büyû’ 66. Ayrıca bk. Nesâî, Büyû’ 54; İbni Mâce, Libâs 12, Ticârât 34.

Süveyd İbni Kays

Ebû Safvân veya Ebû Merhab künyesiyle anılan Süveyd, sahâbe-i kirâmdan olup ticaretle iştigal ederdi. Hz. Peygamber’le arasında geçen bu alış-verişin Mekke-i Mükەرreme’de cereyan ettiğİ nakledilir. Ancak Ebû Hüreyre, Peygamberimiz’in Medine çarşısından da iç çamaşırı satın aldığını bize anlatır. Hatta Efendimiz’in aldıklarını taşımak isteyince, Resûl-i Ekrem’in “Bir şeyin sahibi onu taşımaya başkasından daha lâyıktır” diyerek eşyasını kendisinin taşımayı yeğlediğini nakleder. Süveyd, daha sonraları Kûfe’ye yerleşmiştir. Sünen sahipleri onun hadislerini nakletmiştir.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, arşı ve pazara çıkararak satıcı ve alıcılarla görüşür, ihtiyacı olan şeyleri satın alırdı. Onun bu davranışı, bizzat hayatın içinde olma anlamına geldiğı gibi, kendisine toplumun iktisadî yapısını, ekonomik durumu, halkın alım gücünü müşahade etme imkânı da vermekteydi. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'in anılan konularda pek çok hadislerinin olması bizi şaşırtmamalıdır. Gerek Mekke gerek Medine arşısı ve pazarlarında başka ülkelerden getirilen ithal ürünler de bulunmaktaydı. Peygamberimiz'in bu mallardan alıp kullandığını birçok rivayetten öğrenmekteyiz. Hadiste adı geçen ve bizim iç çamaşırı diye tercüme ettiğimiz sirvâl, uzun don veya bir nevi pantolondur. Sirvâl, Arapça bir kelime olmadığı gibi pantolon da onlara mahsus bir giysi değildi. Bu sebeple Peygamber Efendimiz'in onu giyip giymediğı konusunda çeşitli görüşler ileri sürülmüştür. Satın aldığı fakat giymediğini söyleyenler olmuşsa da, hem satın aldığı hem de giydiğini söyleyenler çoğunluktadır.

Esasen hadisin bu konuda zikredilmesinin sebebi, Peygamberimiz'in satın aldığı bir mal karşılığında istenilen bedelin az da olsa üstünde bir ödemede bulunmasıdır. Bu davranış, alış-verişte bir iyilik ve fazilettir. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in alış-verişlerinde çok kere bunu uyguladığını görmekteyiz. Onun bu tavrı mü'minler için bir örnek teşkil etmektedir. O, bu davranışıyla arşı pazardaki esnaf ve tüccarı dürüst davranmaya, alıcıları da satıcının hakkını gözetmeye ve ticaret mallarının piyasaya bol miktarda gelmesini sağlamaya teşvik etmiş olmaktadır. Ayrıca böylesi bir tavra muhatap olan kişinin, alıcıya karşı hilekârlık yapmayacağı ve kusurlu mal vermeyeceğı umulur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Satıcı ve alıcı ticarî münasebetlerinde anlayış içinde hareket etmelidirler.
2. Piyasaya mal akışını sağlama açısından satıcıları koruyup kollamak gerekir.
3. Peygamber Efendimiz, çoğu kere aldığı mal karşılığında, kararlaştırılan fiyatın üstünde bir miktar ödemiştir.

İLİM BÖLÜMÜ

İLMİN ÜSTÜNLÜĞÜ

Âyetler

وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا.

1. “De ki: Ey Rabbim! İlmimi artır.”

Tâhâ sûresi (20), 114.

Cenâb-ı Hak, Peygamber Efendimiz’e ilmin dışında herhangi bir şeyi kendisine artırması için dua etmesini emretmemiştir. Çünkü ilim bitip tükenmeyen bir hazinedir. Sadece sahibine değil başka insanlara ve hatta bütün canlılara da fayda verir. Hak ile bâtılı ayırmanın en önemli vasıtası ilimdir. İlmin artması insana bir yük değil, tam aksine onu yücelten bir fazilettir. İnsanın ilmi ve bilgisi arttıkça tevazuu da artar; kişi birtakım kuruntulardan kurtulur; gerçeği anlar ve iyi bir insan olmaya elinden geldiğince özen gösterir. İlmin zıddı olan cehalet, bilgisizlik ise şiddetle kınanır.

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ.

2. “De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?”

Zümer sûresi (39), 9.

Allah Teâlâ bu âyet-i kerîmede ilmi övmekte, kıymetini ve üstünlüğünü bize açıklamakta, cehaleti ise yermekte, onun bir noksanlık, bir eksiklik olduğunu haber vermektedir. Âlim kişi Allah’a karşı itaatkâr olur; câhil isyankârdır. Bu ikisi birbirinin zıddı olup itaat fazilet, isyan ise düşüklük ve ahmaklıktır. Cehaletin her çeşidi dinimizde reddedilmiş ve kınanmıştır. Çünkü cehaletin her türünde küfür ve isyandan bir pay vardır. İslâm öncesi döneme câhiliye denilmesinin sebebi, bütün toplumun şirke dalmış olması ve putlara tapınmaları idi.

Doğru bilgi ve ilim insanı şirkten arındırır ve Allah’a gerçek mânada kul olmaya yöneltir. Eğer böyle olmuyorsa, bu kişinin noksanlığına ve öğrendiği bilginin eksikliğine bağlanır. Bazılarının zannettiği gibi, câhil sadece okuma yazma bilmeyen değil, küfür ve inkârda sâbit kadem olandır. İlim ve bilgiden nasibi olmayan, mektep ve medrese görmemiş kimseler de ilim sahibi sayılmazlar. İslâm âlimleri bu âyeti delil göstererek, câhil bir erkeğin âlim bir hanımın dengi olmadığı için onunla evlenmesinin uygun olmayacağını belirtirler.

يَزْفَعُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ.

3. “Allah içinizden iman edenlerin ve kendilerine ilim verilenlerin derecelerini yükseltir.”

Mücâdele sûresi (58), 11.

Allah iman edenlerin ve imanlarının gereğini yerine getirenlerin derecelerini yükseltir. Onları dünyada başarı sahibi kılar, âhirette de cennetteki makamlarını yüceltir. İlim ile meşgul olan ve öğrendiklerinin gereğini yerine getiren âlimleri de üstün derecelere ve makamlara kavuşturur. Âyet-i kerîme ilmin ve âlimlerin fazileti konusunda açık delillerden biridir. Kur’ân-ı Kerîm’de gerek doğrudan gerekse muhteva ve mahiyet olarak ilmin fazileti ve âlimlerin üstünlüğü ile ilgili pek çok âyet vardır. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in de ilimle ilgili yüzlerce hadisi bulunmaktadır. İslâm’ın ilme verdiği değer tartışma götürmeyecek kadar açık ve nettir. Bu hadislerden bir kısmını aşağıda okuma imkânı bulacağız. Ancak bunlar, tıpkı âyetlerde olduğu gibi bu kitapta yer verilen sadece birkaç örnekten ibarettir.

إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ.

4. “Allah’tan kulları içinde ancak ilim sahibi olanlar korkar.”

Fâtır sûresi (35), 28.

İlim sahibi olan kimseler Cenâb-ı Hakk’ı nasıl bilip tanımak gerekirse öylece bilirler. Böyle olanlar gönüllerinde ve kalplerinde Allah saygısını ve sevgisini sürekli hissederler. Çünkü bir şey

hakkında saygı ve sevgi, onun hakkındaki bilgi ve o bilginin derecesiyle uyumlu olur. Bir mü'minin Allah hakkındaki ilmi ne kadar ileri derecede ve mükemmel olursa, Allah'a karşı saygısı da o kadar ileri ve mükemmel olur. Dolayısıyla bu seviyede bulunanlar peygamberin uyarmasından hakkıyla yararlanır, maddî ve mânevî kirlerden kendilerini temizler ve kötülüklerin her çeşidinden korunurlar. Peygamber Efendimiz: “*Ben sizin Allah’tan en çok korkanınız ve en ileri takva sahibi olanınızım*” (Buhârî, Nikâh 1, Müslim, Siyâm 74) buyurur. Allah’tan korkan âlimlerin saygısı, korkusu ve sevgisi ne kadar yüksek olursa, ümidi de o oranda çok olur. Dolayısıyla, Allah’ın en çok değer verdiği kimseler de âlimler olmaktadır. Onlar sadece ilmin nazarî yanı ile değil, amelî ciheti ile de öndedirler. Bu sebeple “İlim rütbesi bütün rütbelerin üstündedir.” Çünkü bilenler o bilgiyi hayatlarına uygularlar; başkalarının uygulamasına vesile olurlar ve böylece büyük hayır ve sevap kazanırlar.

Hadisler

۱۳۷۹ - عَنْ مُعَاوِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1379. Muâviye *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah, hakkında hayır dilediği kimseye din hususunda büyük bir anlayış verir.”

Buhârî, İlim 10, Humus 7, İ’tisâm 10; Müslim, İmâre 175, Zekât 98, 100. Ayrıca bk. Tirmizî, İlim 4; İbni Mâce, Mukaddime 17.

Açıklamalar

Bu hadis, yukarıda bir bölümüne işaret edilen kaynaklar dışındaki daha birçok sahih kitapta yer alır. Onu sadece Muâviye değil, İbni Abbâs, Ebû Hüreyre, Abdullah İbni Ömer ve Abdullah İbni Mes’ûd gibi hadis rivayetinde önde gelen sahâbîler de Peygamber Efendimiz’den, bazıları daha uzun metinler halinde olmak üzere naklederek. Buhârî’nin rivayetinde hadisin devamı şöyledir: “*Ben*

verici değil, sadece taksim ediciyim. Veren ise Aziz ve Celil olan Allah'tır. Bu ümmet, kıyamet günü gelinceye kadar Allah'ın buyruğu üzere devam edip gidecektir. Kendilerine muhalefet edenler onlara bir zarar veremeyecektir."

Hadiste geçen iki kelime özellikle dikkat çekicidir. Bunlardan birincisi **"hayır"** olup, ya bütün hayırları veya birçok hayrı kapsar. Cenâb-ı Hak kulları hakkında daima hayır ister; onlar hakkında şerri ve kötülüğü ise asla murad etmez; ancak halkeder, yaratır. Kula hayır ile şerri ayırdedecek akıl ve idraki de ihsan eder. Şerri ve kötülüğü akli ve iradesiyle seçen kulun kendisidir. İkinci kelime de **"fıkıh"** tır. Bu kökten türemiş olan **"fakîh"** kelimesinin anlamı **"derin anlayış sahibi"** demektir. Çünkü fıkıh, bir şeyi iyice bilmek, hakkıyla bilmek, keskin anlayış ve kavrayış sahibi olmak anlamına gelmektedir. Fıkıh ilmine bu adın verilmiş sebebi de, bu ilmin böyle bir anlayış ve kavrayış gerektirmesindendir. Bu ilimde maharet sahibi olan kimseye de fakîh denilir. Fakat ilim ehlinde bulunması gereken anlayış ve kavrayış sadece fıkıh ilmiyle sınırlı değildir. Bütün ilimlerde buna ihtiyaç hissedilir. Onun için Peygamber Efendimiz'in bu hadislerini belli bir ilim alanına hasretmek doğru olmaz.

Din ilimleri başta olmak üzere, bütün ilim ve bilgi dallarında anlayış sahibi olanlar daha başarılı ve öncü vasfı taşıyan kimseler olurlar. İnsana bu anlayışı bahşeden Allah'tır. Hadisin devamında açıkça görüldüğü gibi, Resûl-i Ekrem Efendimiz kendisine vahyolunan Kur'ân'ı hiçbir ayırım yapmaksızın herkese tebliğ etti. Birilerine öğretip de başkalarından saklayıp gizlemedi. Herkes aynı bilgilere ve aynı tebliğe muhatap olduğu halde, onların içinden bazıları daha ileri seviyede anlayış ve kavrayış sahibi oldu ve toplumda seçkin bir mevkie bulunmaya hak kazandılar. Ashâb-ı kirâmın hepsi ilim ve anlayış açısından aynı seviyede değillerdi. Onlardan bir kısmı âyet ve hadislerin sadece görünen zahirî mânalarını anlarken, bir kısmı da onların incelik ve derinliklerine nüfuz ederlerdi. Ashâbın durumu böyle olunca ümmetin diğer fertlerinin derecelerinin farklı olacağı öncelikle kabul edilir. İşte insanlara hak ve hakikati gösteren ve onları eğitip öğreten âlimler, bir toplum içinde Allah'ın kendileri hakkında hayır murad ettiği en üstün ve örnek kişilerdir. Çünkü onlar Allah'ın yeryüzündeki elçileri olan peygamberlerin Cenâb-ı Hak

katından getirdikleri ilâhî gerçekleri insanlara öğretmeye devam eden “peygamber vârisleri”dir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah, kulları hakkında sadece hayrı ister ve onların bu yöndeki gayretlerine yardım eder.
2. İlim, hayrın en önemli ve en faziletlisidir.
3. İlim, bütün hayırları içinde toplar ve Cenâb-ı Hak ilim ehlinde râzı olur.

۱۳۸۰ - عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا حَسَدَ إِلَّا فِي اثْنَتَيْنِ: رَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ مَالًا، فَسَلَّطَهُ عَلَى هَلَكَةٍ فِي الْحَقِّ، وَرَجُلٌ آتَاهُ اللَّهُ الْحِكْمَةَ، فَهُوَ يَقْضِي بِهَا وَيُعَلِّمُهَا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1380. Abdullah İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yalnız şu iki kimseye gıpta edilir:

Allah'ın kendisine ihsan ettiği malı hak yolunda harcayıp tüketen kimse;

Allah'ın kendisine verdiği ilimle yerli yerince hükmeden ve onu başkalarına da öğreten kimse.”

Buhârî, İlim 15, Zekât 5, Ahkâm 3, İ'tisâm 13, Tevhîd 45; Müslim, Müsâfirîn 268. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 24; İbni Mâce, Zühd 2.

Açıklamalar

Hadisimizde geçen “hased” sözü gıpta anlamına geldiği için böyle tercüme ettik. Bu hadis daha önce 545, 572, 573 ve 999 numaralarla geçmiş ve oralarda yeterli açıklamalar yapılmıştı. İlimle olan ilgisi sebebiyle burada bir kere daha getirilmiştir. Çünkü hadiste geçen “hikmet” i âlimlerimiz Kur'an ve Sünnet olarak anlamışlar ve bunların ilmine sahip olmak şeklinde yorumlamışlardır. Zira herkesin bilmesi ve öğrenmesi farz olan bilgiler vardır. Bunlar, öncelikle Kur'an ve Sünnet'ten elde edilen ve mutlaka bilinmesi gereken temel ilmi hal

bilgileridir. Her müslüman ferdin bu iki temel kaynağın bütün bilgilerine sahip olması mümkün değildir. Ümmetin âlimleri bu bilgileri öğrenir, hayatlarına uygular ve başkalarına da öğretirler. Bildiklerini hayatlarına uygulamayanlar, onların doğruluğuna başkalarını inandıramaz ve etkili olamazlar. Bilgisini kendine saklayan ve başka insanlara öğretmeyenler ise Allah katında sorumlu olurlar.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kendilerine bir nimet verilen ve bu nimetin hakkını yerine getiren kimselere gıpta edilir.
2. Hak ve hayır yolunda kullanılan maddî zenginlik gıptaya lâyıktır.
3. İlim sahibi olup gereğini hayatına uygulayan ve başkalarına öğreten kimselere de gıpta edilmesi câizdir.
4. Her nimetin şükrü, onun kendi cinsinden bir hayır ve fazilete sarfı ile yerine getirilir.

۱۳۸۱ - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «مَثَلُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ مِنَ الْهُدَى وَالْعِلْمِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَصَابَ أَرْضًا؛ فَكَانَتْ مِنْهَا طَائِفَةٌ طَيِّبَةٌ قَبِلَتِ الْمَاءَ فَأَنْبَتَتِ الْكَلَّا، وَالْغَشْبَ الْكَثِيرَ، وَكَانَ مِنْهَا أَجَادِبٌ أَمْسَكَتِ الْمَاءَ، فَنَفَعَ اللَّهُ بِهَا النَّاسَ، فَشَرِبُوا مِنْهَا وَسَقَوْا وَزَرَعُوا، وَأَصَابَ طَائِفَةٌ مِنْهَا أُخْرَى إِنَّمَا هِيَ قَيْعَانٌ؛ لَا تُمْسِكُ مَاءً وَلَا تُنْبِتُ كَلًّا، فَذَلِكَ مَثَلُ مَنْ فَقَّهَ فِي دِينِ اللَّهِ، وَنَفَعَهُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ، فَعَلِمَ وَعَلَّمَ، وَمَثَلُ مَنْ لَمْ يَرْفَعْ بِذَلِكَ رَأْسًا، وَلَمْ يَقْبَلْ هُدَى اللَّهِ الَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1381. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah’ın benimle göndermiş olduğu hidâyet ve ilim, yeryüzüne yağan bol yağmura benzer. Yağmurun yağdığı yerin bir bölümü verimli bir topraktır: Yağmur suyunu emer, bol çayır ve ot bitirir. Bir kısmı da suyu emmeyip üstünde tutan çorak bir yerdir. Allah burada biriken sudan insanları faydalandırır. Hem kendileri içer, hem de hayvanlarını sular ve ziraatlarını o su sayesinde yaparlar. Yağmurun yağdığı bir yer daha vardır ki,

düz ve hiçbir bitki bitmeyen kaypak ve kaygan arazidir. Ne su tutar, ne de ot bitirir. İşte bu, Allah'ın dininde anlayışlı olan ve Allah'ın benimle gönderdiği hidâyet ve ilim kendisine fayda veren, onu hem öğrenen hem öğreten kimse ile buna başını kaldırıp kulak vermeyen, Allah'ın benimle gönderdiği hidâyeti kabul etmeyen kimsenin benzeridir.”

Buhârî, İlim 20; Müslim, Fezâil 15.

Açıklamalar

Cenâb-ı Hakk'ın Peygamber Efendimiz vasıtasıyla insanlığa gönderdiği hidayet ve ilim, kıyamet gününe kadar onlar için iki temel rehberdir. Hidayet, Kur'ân'ın tavsiye ettiği ve gidilmesini istediği yolun adıdır. Bir başka deyişle en doğru yola, sırât-ı müstakime ulaşmadır. Kur'ân, müttekîler için bir yol göstericidir. Hayrın her çeşidi hidayet olarak adlandırılır. Bütün peygamberler insanlığın hidayet önderleridir. Kur'ân-ı Kerîm, bahsettiği bütün peygamberlerin bu yöndeki çağrılarını, davet prensiplerini ve eşsiz misallerini bize anlatır. Bunlardan alınacak pek çok dersler vardır. Çünkü insanların hidayete ulaşmasına yönelik plân ve projelerimizi bunların ışığında yapabiliriz.

İlim, Allah'ın insana verdiği anlayış ve seziş kabiliyetinin ürünüdür. Hak ile bâtılı ayırt edebilmenin en önemli vasıtalarından biri de ilimdir. Çünkü gerçek ilim, doğru bilgi, insanı hakka ve hakikate ulaştırır. Hidayet, ilmin önünü açar ve insanları hakikate yönelik çalışmalara yöneltir. Bundan dolayı ilimden daha önce zikredilmiştir. Hidayet ve ilim birbirinin tamamlayıcısıdır. Bu sebeple Peygamber Efendimiz, kendisiyle gönderilen ilim ve hidayeti yeryüzüne yağan ve toprağa isabet eden bol yağmura benzetmiştir. Yağmurun kurumuş yeryüzü için ne büyük bir nimet olduğunu ve ona âdeta yeniden can verdiğini düşünürsek, hidayet ve ilmin de hak ve hakikatten uzaklaşmış, küfür ve cehalet batağına saplanmış, kararmış kalpler için ne büyük bir rahmet ve aydınlatıcı bir nur olduğunu anlarız. Ancak toprağa isabet eden yağmur nasıl yeryüzünün her yerinde aynı sonucu doğurmazsa, insanlara tebliğ edilen ve öğretilen hidayet ve ilim de her insanda aynı şekilde netice vermez. Topraklar gibi insanlar da birbirinden farklıdır. Kabiliyet ve kapasiteleri oranında

istifade ederler. Burada dikkat etmemiz gereken en önemli şey, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in hidayetle birlikte bir ilim getirdiği ve bunu öğrenmeye insanların teşvik edildiğidir. Bu ilim öncelikle Kur'an ve Sünnet'in bilgisidir. O halde hangi ilim ve bilgi alanında çalışırsak çalışalım, ilmimizin temeli bu iki kaynak olacaktır. Ancak Kur'an ve Sünnet'in bütün müsbet bilgileri öğrenmeye insanları teşvik ettiğini düşünürsek, her bilgi alanı bu teşvikin içine girmiş olur.

Hadis daha önce 164 numara ile geçmiş ve bu konular orada yeterince açıklanmıştı. Bu münasebetle anılan hadisin açıklamasına bir kere daha bakılabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hidayet ve ilim, Cenâb-ı Hakk'ın peygamberler vasıtasıyla insanlara ulaştırdığı en büyük iki nimettir.

2. İnsanlar da tıpkı topraklar gibi çeşit çeşittir. Her insanın kabiliyet ve kapasitesi farklıdır.

3. Ölü toprağı diriltten ve ona âdeta yeniden can veren yağmur gibi, hidayet ve ilim de insanların aklını, gönlünü ve ruhunu canlandırır, aydınlatır.

4. İlmi öğrenmeye niyet etmek, öğrenmek, öğrendiğini yaşamak ve başkalarına da öğretmek dinimizin önemle teşvik ettiği hayırlardandır.

۱۳۸۲ - عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ لِعَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: «فَوَاللَّهِ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ بِكَ رَجُلًا وَاحِدًا خَيْرٌ لَكَ مِنْ حُمْرِ النَّعَمِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1382. Sehl İbni Sa'd *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* Ali *radıyallâhu anh*'a şöyle dedi:

“Allah’a yemin ederim ki, Cenâb-ı Hakk’ın senin aracılığıyla bir tek kişiyi hidayete kavuşturması, senin, en kıymetli dünya nimeti olan kırmızı develere sahip olmandan daha hayırlıdır.”

Buhârî, Fezâilü'l-ashâb 9, Meğâzî 38; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 34.

Açıklamalar

Hadisi daha önce uzun bir metin halinde 177 numara ile okumuştuk. 95 numara ile Ebû Hüreyre rivayeti olarak da bir bölümü geçmişti. Burada getirilen kısım, Peygamber Efendimiz'in, Hz. Ali'ye Hayber Gazvesi'nde düşmanla çatışmaya girmeden önce söylediklerinin sadece bir cümlesidir. Bir tek insanın hidayetine, doğru yolu bulmasına vesile olmak, dünya nimetlerinin en kıymetlisine, hatta tamamına sahip olmaktan daha faziletlidir. Çünkü bu dünyadaki her şey ve hatta dünyanın kendisi geçicidir. Oysa hidayet ve ilim kalıcı olup ecri ve mükâfatı bizi ebedî âlemde mutlu kılacaktır. İslâm'da savaşın gayesi, insanların hidayetine, hakkı ve gerçeği kabulüne engel olunmasını ortadan kaldırmaktır. Savaşı kâide ve kurallarına uygun olarak yapmak, cihadın İslâm'a bir davet olduğunu bilmek ve ona göre hareket etmek ancak ilimle mümkün olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanları Allah'ın dinine davet etmek, en faziletli amellerin başında gelir.
2. Bir tek kişinin hidayetine vesile olmak, dünya nimetlerinin en kıymetlilerine sahip olmaktan daha hayırlıdır.
3. Dine davet ancak ilimle mümkün olur.

۱۳۸۳ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «يَلْغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً، وَخَذُوا عَنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا خَرْجَ، وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1383. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Benim tarafımdan (tebliğ edilen Kur’ân’dan) bir âyet bile olsa insanlara ulaştırınız. İsrâiloğulları(nın ibretli kıssaları)ndan da haber verebilirsiniz. Bunda bir sakınca yoktur. Kim bile bile bana yalan isnad ederse, cehennemdeki yerine hazırlansın.”

Buhârî, Enbiyâ 50. Ayrıca bk. Tirmizî, İlm 13.

Açıklamalar

Allah'ın elçileri olan peygamberlerin en başta gelen görevi dini tebliğ etmek, ilâhî hakikatlerin bütün insanlara ulaşmasını sağlamaktır. Bu sebeple Peygamber Efendimiz dinin tebliğine büyük önem vermiş ve ümmete de bu konuda birtakım mükellefiyetler yüklemiştir. Bu tebliğin esasını Kur'an ve Sünnet'in teşkil ettiğinde şüphe yoktur. Herkes Kur'an ve Sünnet'i mükemmel şekilde bilemeyebilir; fakat bir tek âyet bile olsa başkalarına bunu ulaştırmak bir vazifeyi yerine getirmek demektir. Bazı hadis şârihleri, burada **âyet** kelimesinin lügat mânasının kastedildiğini belirterek, onun fayda veren her söz anlamına geldiğini söylemişlerdir. Yani dini tebliğ etmek maksadıyla söylenilen her faydalı söz bir âyet olarak anlaşılabilir. Bu konudaki Kur'an âyetleri ile Resûl-i Ekrem Efendimiz'in hadislerinde yer alan emirlerden çıkarılan netice, İslâm'ı bilenlerin bilmeyenlere öğretmesinin vâcip olduğudur. Vâcip kavramını kullanmayan mezheplere göre ise farz-ı kifâyedir.

Kur'ân'dan bir tek âyeti bilen kimse, o kadarını da bilmeyene nisbetle ilim sahibi sayılır. O halde bilen, bildiğini başka insanların istifadesine sunmak zorundadır. Peygamber Efendimiz birçok kere konuşmalarını bitirdikten veya bir bilgiyi ashâba aktardıktan sonra: *"Bu sözlerimi, burada bulunanlarınız bulunmayanlara ulaştırın"* (Buhârî, İlim 9, 10, 37, Hac 132, Meğâzî 51, Sayd 8, Edâhî 5, Fiten 8, Tevhîd 24; Müslim, Hac 446, Kasâme 29, 30; Ebû Dâvûd, Tatavvû' 10; Tirmizî, Hac 1; Nesâî, Hac 11; İbni Mâce, Mukaddime 18) buyururlardı. Sahâbîler bu emre uyarak, Efendimiz'den işittikleri sözleri, gördükleri davranışları, onun tasviplerini ve her türlü bilgiyi çok iyi muhafaza ederek hem diğer sahâbîlere hem de kendilerinden sonraki nesillere aktardılar. Kâdî Beyzâvî, bu hadiste âyetin tebliğinin zikredilip hadisin anılmayıp sebebini açıklarken, Allah'ın korumasını tekeffül edip üstlendiği Kur'ân'ın bir âyetini tebliğ etmek vâcip olunca, hadisi tebliğ etmenin öncelikle gerekli olacağını söyler.

İsrâiloğulları'nın ibretli kıssalarının anlatılmasına ruhsat verilmiştir. Buradaki emir sîgası "haber veriniz" anlamında ise de, bu emir vâcip değil mübah olduğu için biz "haber verebilirsiniz" diye tercüme ettik. Hadiste geçen: *"Bunda bir sakınca yoktur"* kısmı, emrin mübahlık ifade ettiğinin delili olmaktadır. İslâm'ın başlangıcında fitne ve fesada sebep olabileceği endişesiyle

İsrâiloğulları'nın haberlerinin nakledilmesi, kitaplarının okunması yasaklanmıştı. Sonraları İslâm'ın inanç esasları, şer'î hükümler tamamlanınca, bu sakıncalar ortadan kalkmış, onların haberlerinin nakli mübah kılınmıştır. Ancak bu nakillerin câizliği, ibret alınabilecek ve gerçek olan kıssalarla sınırlandırılmıştır. Yalan olduğu bilinen haberlerin ve uydurma kıssaların nakli ise kesinlikle yasaklanmıştır. Çünkü bunlar ilim ve bilgi olarak adlandırılmaz.

Yalan, doğruluğun zıddıdır; gerçeğin aksini haber vermektir. Yalan söyleyenin kasıtlı veya hata ile söylemiş olması arasında bir fark yoktur. Neticede söylenen söz yalandır. Ancak günah olan maksatlı olarak ve bile bile söylenen yalandır. Yalanın en çirkini Resûl-i Ekrem adına uydurulandır. Çünkü Peygamber Efendimiz'in sözleri herkesi bağlayıcıdır. Onun adına hadis uydurmanın gayesi ve hedefi, dinin bir aslını bozmak, dinden olmayan bir şeyi ona sokmak veya buna benzer sebepler olabilir. Bu uydurma faaliyeti mutlaka aleyhde değil, lehde bir gaye taşıyabilir. Birtakım câhiller, ibadetlere teşvik, Kur'an sûrelerinin fazileti, gece ve gündüz vakitlerinde kılınan nâfile namazların fazileti, birtakım yasaklardan sakındırma gibi konularda hadis uydurulmasını câiz görmüşlerdir ki, bu en büyük günahlardan sayılır. Hiçbir şekilde ve hiçbir konuda hadis uydurmak câiz değildir. İslâm âlimleri bu tür anlayışları kesinlikle reddetmişlerdir. Hangi çeşit olursa olsun Peygamberimiz adına yalan söz uydurulması en büyük haramlardan biridir. Bu fiili işleyen cezası, cehenneme girmektir. Çünkü böyle bir kimse şeriati hafife almış, onun emirlerini ve yasaklarını yeterli görmemiş, Allah ve Resûlü adına dine ilavede bulunmuş sayılır. Peygamber Efendimiz adına bir söz uydurmanın âhiretteki cezasının cehennem olacağını haber veren hadis, aralarında aşere-i mübeşşerenin de yer aldığı 62 sahâbî tarafından rivayet edilmiş olup lafzî mütevâtirdir. Bu kadar çok sahâbînin birlikte rivayet ettikleri bir başka hadis bulunmamaktadır. Muhaddisler, hadisleri rivayet ederken gösterilen ihmalin, dikkatsizliğin ve ilgisizliğin sonucu ortaya çıkan birtakım hataların da bu hadisteki tehdide dahil olacağını söylerler. Bu sebeple İslâm âlimleri hadisin hem senedi hem de metni üzerinde hassasiyetle durmuş ve her iki alanda birçok ilim dallarının ortaya çıkmasını sağlamışlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'ın tebliği en büyük hayır olup, her müslümanın üzerine gerekli bir görevdir.

2. İslâm dinini başkalarına tebliğ etmek ve dinin esaslarını öğretmek maksadıyla ilim öğrenmek farz-ı kifâyedir; bu görevi yerine getirenler bulunmazsa, bütün müslümanlar sorumlu olurlar.

3. Geçmiş ümmetlerin ibret alınacak cinsten ve gerçek olan kıssalarını anlatmakta bir sakınca yoktur.

4. İlmi yaymak esas olup, gizlemek câiz değildir.

5. Allah'ın dini hakkında yalan söylemek ve Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ağzından yalan uydurmak en büyük günahlardan biri olup, cezâsı cehennemdir.

6. Hadis naklinde son derece dikkatli olmak, ihmalkâr davranmamak ve hata yapmamak gerekir.

۱۳۸۴ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «وَمَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَلْتَمِسُ فِيهِ عِلْمًا، سَهَّلَ اللَّهُ لَهُ بِهِ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1384. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim ilim tahsil etmek için bir yola girerse, Allah o kişiye cennetin yolunu kolaylaştırır.”

Müslim, Zikr 39. Ayrıca bk. Buhârî, İlim 10; Ebû Dâvûd, İlim 1; Tirmizî, Kur'an 10, İlim 19; İbni Mâce, Mukaddime 17.

Açıklamalar

İslâm dini, ilim öğrenmeyi, bilgi sahibi olmayı ve cehaleti ortadan kaldırmayı hedefler. Kur'ân-ı Kerîm'in “oku” emri ile başlaması ve bir bölümüne konunun başında işaret ettiğimiz pek çok âyet ile onlarca hadiste ilmin teşvik edilmesi özellikle ilk asırlarda âdeta bir ilim ordusunun teşekkülüne vesile oldu. Müslümanlar ilmi her şeyden önemli gördüler ve âlimleri toplumun önderleri kıldılar. İlim elde etmek ve Resûl-i Ekrem'in bir tek hadisini bizzat ondan duyan kimseden işitmek için uzun yolculuklar yapan ilim ehli kişiler oldu. Bugünün imkânları ile dahi dolaşılması kolayca göze alınamayacak genişlikteki İslâm coğrafyasının tamamını gezen ilim yolcularının sayısı binlerle ifade edilmektedir. Müslümanlar daha sonraki

asırlarda, başta İslâmî ilimler olmak üzere birçok ilim ve bilgi alanı geliştirdiler ve bunların bazılarının ilk kurucuları ve geliştiricileri oldular. Onları bu çalışmalara teşvik eden başta inançları ve bu inancın kaynağı olan Kur'an ve Sünnet idi. Zamanla bu azim ve gayretler ihmal edildi; müslümanlar da bu üstünlüklerini kaybettiler. Fakat onları yeniden üstün kılacak prensipler ve bunun temelini teşkil eden temiz kaynaklar, bütün saflığı ve berraklığı ile elimizdedir. İşte Kur'an ve Sünnet, bu dinamizmi her zaman canlı tutmanın yegane gücüdür. Bu yönde hareket edenlere Cenâb-ı Hak daima yardım eder ve onlara cennetin yolunu kolaylaştırır.

Bu hadis 247 numara ile daha uzun bir metin olarak da geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlim öğrenmek en faziletli amellerden biridir.
2. Cennete girmenin yollarından biri, ilim öğrenmektir; çünkü ilim insana hakkı ve bâtılı birbirinden ayırdedebilme vasfı kazandırır.

۱۳۸۵ - وَعَنْهُ أَيْضًا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ دَعَا إِلَى هُدًى
رَوَاهُ مُسْلِمٌ. كَانَ لَهُ مِنَ الْأَجْرِ مِثْلُ أُجُورِ مَنْ تَبِعَهُ، لَا يَنْقُصُ ذَلِكَ مِنْ أُجُورِهِمْ شَيْئًا».

1385. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Hidâyete davet eden kimseye, kendisine uyanların sevabı kadar sevap verilir. Bu onların sevaplarından da hiçbir şey azaltmaz.”

Müslim, İlim 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 6; Tirmizî, İlim 15; İbni Mâce, Mukaddime 14.

Açıklamalar

1381 numaralı hadisin açıklamasında hidayet kelimesinin anlamı üzerinde kısaca durulmuştu. Ayrıca, açıklamakta olduğumuz bu hadis, başkalarını sapıklığa (dalâlete) çağıran kimseye de günah verileceği ilâvesiyle 176 numara ile geçmişti. Hidayet tabirinin mahiyeti ile ilgili bazı bilgilere orada da yer verilmişti. **Hidâyete davetten** maksat, öncelikle insanları İslâm'a davet, müslüman olanı

da sâlih ameller işlemeye davettir, İslâm’a davet ilim ve bilgi ile olduğu gibi, dinin gereklerini yerine getirmek, sâlih ameller işlemek de aynı şekilde ilim ve bilgi sahibi olmakla mümkündür. Müslüman olmak, dünyada bir insana nasip olabilecek en büyük nimettir. Kıymet ve fazilet açısından başka hiçbir şey müslüman olmakla kıyas edilemez. Bir insanın hidayetine vesile olmanın bütün dünya nimetlerine sahip olmaktan daha üstün olduğunu 1382 numaralı hadisten öğrenmiştik. Bir kimsenin vasıtasıyla müslüman olan kişi ne kadar hayır, iyilik ve fazilet işler, bunun karşılığında Allah katında ne kadar ecir ve sevap kazanırsa, onun müslüman olmasına vesile olana bu sevaplardan bir hisse verilir. Fakat kendisinin sevap ve ecrinden de hiçbir şey noksanlaşmaz. İslâm âlimleri, hidayete ve sâlih amellere, iyi ve güzel işlere davet hususunda en büyük ecir ve sevabın Kur’ân’ın kendilerine “**es-sâbikûne’l-evvelûn**” dediği ilk müslümanlara, sonra bütün sahâbîlere ve onları takip edip **selef-i sâlihîn** diye anılan hayırlı nesillere ait olduğunu, daha sonra da onların yollarını takip eden herkesin bu ecir ve sevaptan hisselerini alacağını belirtirler. Böylece her müslüman kişi, işlediği hayır ve iyi işler karşılığında bu ve benzeri hadislerde anılan sevap ve ecrinden nasibini almış olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanları hidayete, yani İslâm’ın yoluna davet etmek en büyük hayırdır.
2. Müslümanlara yönelik davet, dinin emirlerini yerine getirme yönündeki teşviklerdir.
3. Davetin temeli ve dinin gereğini yerine getirebilme imkânı ilim ve bilgi iledir.
4. Hidayetine vesile olunan kimsenin işlediği hayırların sevabından onun doğru yolu bulmasına vesile olana da bir pay verilir. Bu durum kişinin sevap ve ecrinden hiçbir şey eksiltmez.

۱۳۸۶ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا مَاتَ ابْنُ آدَمَ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ: صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ، أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ، أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1386. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İnsanoğlu öldüğü zaman bütün amellerinin sevabı da sona erer. Şu üç şey bundan müstesnadır: Sadaka-i câriye, istifade edilen ilim, kendisine dua eden hayırlı evlat.”

Müslim, Vasiyyet 14. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vasâya 14; Tirmizî, Ahkâm 36; Nesâî, Vasâya 8.

Açıklamalar

Ölüm, bu dünyada yaşanan geçici hayatın sona ermesi, varlığı kesin olan ebedî hayata geçişin başlangıcıdır. Ölümle hayat durduğu gibi, yapılan hayırlar da, günahlar da sona erer. Ancak ilâhî hikmetin bir sonucu olarak bazı işlerin sevabı, bazı işlerin günahı ölümden sonra da devam eder. 171 ve 172 numaralı hadislerin açıklamalarında bu hususa temas edilmişti.

Hadisimizde sevabı ölümden sonra da devam eden üç amelden bahsedilmektedir. Bunlardan biri **sadaka-i câriye** yani hayrı devam eden iyiliktir. Herkesin faydalandığı ve varlığı devam ettiği müddetçe sevabı da devam eden hayırlardır. Cami ve mescidler, mektep ve medreseler, yollar ve köprüler, çeşmeler ve sebiller, hanlar ve hamamlar, her çeşit hayır vakıfları bunun örneğidir. Bunları yapanların, yapımına katkı sağlayanların amel defteri kapanmaz ve sevabı sürekli olur.

Sevabı devamlı olan ikinci sâlih amel, **kendisinden insanların sürekli faydalandığı ilimdir**. İnsanın öğrendiği ilmi, elde ettiği bilgiyi başkalarına öğretmesi en büyük hayırlardan biridir. Bunun çeşitli yolları ve şekilleri vardır. Talebe yetiştirmek, kendi ilmini ve bilgisini onlara öğretmek en önemlisidir. Bunun yanında kitap yazmak ve yayınlamak, günümüzün modern imkânlarından faydalananarak bilgisayara aktarmak, kasete ve filme almak, onların muhafaza edildiği ilmî araştırma merkezleri kurmak, konferanslar ve seminerler vermek, kısaca ilmini ve bilgisini kendisinden sonraki nesillere bir şekilde aktarmak, kişinin amel defterinin kapanmamasına ve sevabının devamlı olmasına vesile teşkil eder. Tabî ki bu ilim ve bilgilerin faydalı ve hayırlı olması önemli bir şarttır. Çünkü zararlı bilgiler zararlı insanlardan daha kalıcıdır. Zira insan ölür gider, fakat zararlı fikirler devam eder. Bunun da sahibi için sürekli bir vebal

olacağı açıktır. Kişinin ölümünden sonra sevabını devamlı kılacak olan üçüncü amel, **arkasında kendisine dua edecek sâlih evlat bırakmaktır**. Sâlih evlatla kastedilen müslüman evlattır. Anne babaya düşen en önemli görev, çocuklarını iyi bir müslüman olarak yetiştirmektir. Böyle bir evlat, ölümlerinden sonra anne babasına kendisi dua ettiği gibi, başkalarının da dua etmesine vesile olan işler yapar.

Hadisi 951 numara ile de okumuştuk.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ölüm dünya hayatının sonu, ebedî olan âhiret hayatının da başlangıcıdır. Ölüm, kişinin dünyadaki amellerini ve sevabını da sona erdirir.

2. Bazı ameller vardır ki, sevabı öldükten sonra da devam eder. Bunlar, sadaka-i câriye, faydalanılan ilim ve anne babasına dua eden müslüman evlattır.

3. İlmî ve bilgiyi sadece öğrenmek değil, fakat aynı zamanda başkalarına öğretmek ve kendinden sonraki nesillere en iyi yollarla aktarmak gerekir.

۱۳۸۷ - وَعَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ،
الَّتِي مَذِيَّيْهَا مَلْعُونٌ مَا فِيهَا، إِلَّا ذِكْرَ اللَّهِ تَعَالَى، وَمَا وَالَاهُ، وَعَالِمًا، أَوْ مُتَعَلِّمًا». رَوَاهُ

1387. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dünya ve onun içinde olan şeyler değersizdir. Sadece Allah’ı zikretmek ve O’na yaklaştıran şeylerle, ilim öğreten âlim ve öğrenmek isteyen öğrenci bundan müstesnadır.”

Tirmizî, Zühd 14. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 3.

Açıklamalar

Hadiste değersiz anlamı verdiğimiz mel’un kelimesi, lânetlenmiş demektir. Lânet, tard etmek, uzaklaştırmak, kovmak ve sövmek gibi anlamlara gelir. **Dünyanın lânetlenmesi**, onun değersiz ve

kıymetsiz olduğunu ifade etmek içindir. Yoksa genel anlamda dünyanın lânetlenmesini yasaklayan birçok hadis vardır. Sadece kişiyi Allah'tan uzaklaştıran şeylerin lânetlenmesi câizdir. Buna rağmen insanların pek çoğunun gayesi ve hedefi, bu geçici dünyanın yine kendisi gibi gelip geçici ve bitip tükenecek olan nimetlerine düşkünlük göstermek, dünyalık zenginlikler elde etmek ve şehvetinin esiri olmaktan öteye gidememektedir. Bir insanın gaye ve hedefini bunlarla sınırlı kılması, ulvî düşüncelerden ve insanlara faydalı olmaktan uzak durması doğru bir davranış olamaz. Çünkü dünyaya ve dünyalığa düşkünlük insanı Allah Teâlâ'dan ve O'na hakkıyla kulluktan uzaklaştırır.

Allah'ı zikir, yani daima O'nu anmak, kalbinde ve gönlünde bulundurmak, O'nun murakabesi altında olduğunu bilmek, kişiyi Cenâb-ı Hakk'a yaklaştıracak ibadet ve tâatleri yapmak iyi bir kul olmanın gereğidir. Bu niteliklere sahip bir mü'min aynı zamanda zâhid yani dünyaya ve dünyalığa esir olmamış iyi bir insandır. İşte bu özellikler değerli ve kıymetlidir.

Değerli ve kıymetli bir başka nitelik de, **ilim ve bilgi sahibi bir öğretici veya ilim öğrenmeye arzulu ve istekli bir öğrenci olmaktır**. İlmin ve bilginin üstünlüğü tartışılmaz. Dolayısıyla âlimler üstün vasıflı insanlardır. Çünkü onlar Allah'ı en iyi bilen, O'na gereken saygıyı gösteren, bilmeyenleri öğreten ve eğiten seçkin insanlardır. Bu özellikler en büyük hayır ve en üstün fazilettir. İlim yolundaki öğrenciler de aynı durumdadır; onlar da ileride âlim olacak ve insanlara fayda sağlayacak, İslâm'ın öğretim ve eğitimi devam ettirecek kimselerdir.

Hadis 479 numara ile "Zühd Bölümü"nde de geçmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Genel anlamda dünyanın lânetlenmesi câiz değildir. Ancak kişiyi Allah'tan ve O'na kulluktan uzaklaştıran şeyler lânetlenmiştir.
2. Dünyaya aşırı düşkünlük ve ona bağlanıp kalmak dinimizde asla hoş karşılanmamıştır.
3. Allah'ı zikir ve kişiyi Cenâb-ı Hakk'a yaklaştıran ameller en kıymetli özelliklerdir.
4. İlmin üstünlüğü ve âlimlerin fazileti tartışılmayacak kadar önceliklidir.

5. İlim, insanı Allah'a yaklaştırır ve kişinin değerini yükseltir; onu kınanmaktan ve küçük görülmeğe kurtarır.

6. İlim öğretmek kadar öğrenmek de önemli ve faziletlidir.

۱۳۸۸ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ خَرَجَ فِي طَلَبِ

الْعِلْمِ وَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى يَرْجِعَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1388. Enes *radiyallâhu anhî*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İlim tahsil etmek için yolculuğa çıkan kimse, evine dönünceye kadar Allah yolundadır.”

Tirmizî, İlim 2.

Açıklamalar

İlmin bir nevi cihad olduğuna daha önce işaret edilmişti. Çünkü cihadın gayesi insanlara İslâm'ı duyurup ulaştırmaktır. Bunun en önemli vasıtası ilimdir. İlim tahsilinin ve bunun için yola çıkmanın faziletinden bahseden pek çok hadis vardır. Allah yolunda cihada çıkan kimseye evine dönünceye kadar her adım için sevap yazıldığı gibi, ilim tahsili için yola çıkana da evine ve yurduna dönünceye kadar aynı şekilde sevap yazılacağına ve bunun bir nevi Allah yolunda cihad sayılacağına bu hadis bir kere daha şâhitlik etmektedir.

İslâm dini, müslümanları ilim ve hikmet nerede ise onu bulup öğrenmeye ve bu uğurda hiçbir fedakârlıktan çekinmemeye teşvik eder. İlim tahsili için bitmez tükenmez yolculuklar yapan pek çok âlim vardır. Hadis ravilerine dair eserlerde tahsil uğrunda çok yolculuk yapanlar için “rahhâle” ve “cevvale” gibi nitelemeler kullanılır. Bu iki tabirin anlamı, durmadan yolculuk yapan ve yeryüzünü dolaşan demektir. Bu kişilerin gayesi sadece ilim öğrenip öğretmekten ibaretti. Onların bir çoğu bu yolculuklar esnasında hayatlarını kaybetmiş ve doğup büyüdüğü diarlardan çok uzaklarda gömülmüşlerdir.

Peygamber Efendimiz'in şu hadisi bu gerçeği âdeta taçlandırmaktadır: *“Bir kimse İslâm'ı ihya edip yaşatmak için ilim*

tahsil ederken ölürse, onunla peygamberler arasında sadece bir derece vardır” (Dârimî, Mukaddime 32).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlim öğrenmek, Allah yolunda cihadın bir çeşididir. İlim öğrenen kişiye Allah yolunda cihad edenin ecri gibi sevap verilir.
2. Allah yolunda cihad eden mücâhide karşı gösterilen sorumluluk, Allah rızâsı için ilim öğrenen kimseye de aynen gösterilir.

۱۳۸۹ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: «لَنْ يَشْبَعَ مُؤْمِنٌ مِنْ خَيْرٍ حَتَّى يَكُونَ مُتَّهًا الْجَنَّةِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1389. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Mü'min, cennete girinceye kadar hiçbir hayıra doymaz.”

Tirmizî, İlim 19.

Açıklamalar

Kişiyi Allah'a yaklaştıran her şey hayır olarak adlandırılır. Her hayır, neticede o hayrı işleyen kimseyi cennete götürür. Bütün hayırları bilmek ilimle mümkün olduğu için, en üstün hayrın ilim olduğu kabul edilir. Çünkü ilim, itikadın sahih ve amellerin sâlih olmasını temin eder. Dolayısıyla herhangi bir hayrı bilinçli olarak işlemek daha da faziletlidir. Gerçek mânada kâmil mü'min hayır işlemekten bıkip usanmaz; hayrını gün geçtikçe daha da artırır. Neticede işlediği hayırlar o mü'mini cennette en üstün derecelere kavuşturur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kişiyi Allah'a daha çok yaklaştıran her davranış, hayır ve iyiliktir.
2. Hayrın ve iyiliğin en üstünü ilim öğrenmek ve öğretmektir.
3. Sağlam iman ve makbul ameller ilimle bilinir ve hayata uygulanır.

١٣٩٠ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ ؓ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «فَضَّلُ الْعَالِمَ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِي عَلَى أَذْنَاكُمْ». ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ وَأَهْلَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَتَّى النَّمْلَةُ فِي جُحْرِهَا وَحَتَّى الْحُوتُ لَيُصَلُّونَ عَلَى مُعَلِّمِي النَّاسِ الْخَيْرِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1390. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Âlimin âbide üstünlüğü, benim sizin en aşağı derecede olanınıza üstünlüğüm gibidir.” Sonra Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Şüphesiz ki Allah, melekleri, gök ve yer ehli, hatta yuvasındaki karınca ve balıklar bile insanlara hayrı öğretenlere dua ederler.”

Tirmizî, İlim 19.

Sonraki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٣٩١ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ ؓ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَبْتَغِي فِيهِ عِلْمًا سَهَّلَ اللَّهُ لَهُ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ، وَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ لَتَضَعُ أجنحتَهَا لِطَالِبِ الْعِلْمِ رِضًى بِمَا صَنَعَ، وَإِنَّ الْعَالِمَ لَيَسْتَغْفِرُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ حَتَّى الْحَيَّاتُ فِي الْمَاءِ، وَفَضَّلُ الْعَالِمَ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِ الْقَمَرِ عَلَى سَائِرِ الْكَوَاكِبِ، وَإِنَّ الْعُلَمَاءَ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ، وَإِنَّ الْأَنْبِيَاءَ لَمْ يُورَثُوا دِينَارًا وَلَا دِرْهَمًا وَإِنَّمَا وَرَثُوا الْعِلْمَ، فَمَنْ أَخَذَهُ أَخَذَ بِحِطِّ وَافِرٍ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1391. Ebü'd-Derdâ *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim:

“Bir kimse, ilim elde etmek arzusuyla bir yola girerse, Allah o kişiye cennetin yolunu kolaylaştırır. Muhakkak melekler yaptığından hoşnut oldukları için ilim öğrenmek isteyen kimsenin üzerine kanatlarını gererler. Göklerde ve yerde

bulunanlar, hatta suyun içindeki balıklar bile âlim kişiye Allah'tan mağfiret dilerler. Âlimin âbide karşı üstünlüğü, ayın diğer yıldızlara olan üstünlüğü gibidir. Şüphesiz ki âlimler, peygamberlerin vârisleridir. Peygamberler altın ve gümüşü miras bırakmazlar; sadece ilmi miras bırakırlar. O mirası alan kimse, bol nasip ve kısmet almış olur.”

Ebû Dâvûd, İlim 1; Tirmizî, İlim 19. Ayrıca bk. Buhârî, İlim 10; İbni Mâce, Mukaddime 17.

Açıklamalar

Ebû Ümâme rivayetinin baş tarafında, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e biri âbid diğeri âlim iki kişinin durumu ve derecelerinin sorulduğu belirtilir. Bunun üzerine Efendimiz soruya cevap olarak bu hadisi söyler. Alî el-Kârî, durumu sorulan iki kişinin o anda yaşamakta olan ve biri ibadette diğeri ilimde kemâl mertebesine ermiş iki kişi olabileceğini veya geçmişte yaşamış bu niteliklere sahip iki temsîlî kişi olabileceğini söyler. Âlimler ve âbidler, Allah katında üstün ve faziletli sayılan iki sınıftır. Âlim, öncelikle Allah'ın Kitab'ını ve Resûlü'nün Sünnet'ini öğrenen, bunların gereğini yerine getiren ve başka insanlara da öğreten kimsedir. Şu kadar var ki, ilim sadece bunlardan ibaret değildir. Dünya ve âhiret saadetine yönelik her türlü bilgiye ilim denir. Âlimler, farz olan ibadetleri yerine getirdikten sonra kalan zamanlarını ilim öğrenmeye ve öğretmeye ayırırlar. Âbidler de üzerlerine farz olan bilgileri öğrendikten sonra, bunun dışında kalan vakitlerini Allah'a ibadetle geçirirler. Bu yönelişin her ikisi de Allah katında makbul ve faziletlidir. Ancak, her iki kâmil kişi birbirine müsâvî olmayıp, âlim olan âbid olandan daha üstündür. Çünkü ilim sahibi sürekli bir gayret içindedir ve sadece kendisine değil başkalarına da faydalı olmaktadır. İbâdet eden bir kişinin ameli de faziletli olmakla beraber, onun faydası kişinin kendisiyle sınırlıdır. Allah Teâlâ, çalışana mutlaka karşılığını verir; kendisinden isteyene ise dilerse verir. İlim öğrenmenin bizatihi kendisi farzdır; farzın üzerine fazladan ibadet etmek ise nâfiledir. Farz bir amelin nâfile ibadetten daha üstün olduğu açıktır.

Peygamber Efendimiz'in **âlimin âbide üstünlüğünü**, kendisinin en aşağı derecede olan bir sahâbîye olan üstünlüğüyle kıyas etmesi,

konuyu mûbalağalı bir tarzda ortaya koyup, önemine dikkat çekmek içindir. “Benim sizin en faziletlinize olan üstünlüğüm gibidir” deseydi yine değişen bir şey olmazdı. Nitekim bir sonraki hadiste bu kıyası ay ile yıldızlar arasında yapmıştır. Ayın aydınlığı ve bu aydınlıktan yeryüzünün faydalanması yıldızlarla kıyas edilince çok üstündür. Yıldızın aydınlığı, sadece kendisini görmemizi sağlar; oysa ayın ışığı karanlık gecede dünyamızı da aydınlatır. Âbidin ibâdeti kendisi için şüphesiz faydalıdır; fakat âlimin ilmi başkalarına da fayda verir.

Âlim olanlara Allah’ın, meleklerin, gök ve yer ehli ile karınca ve balığın dua etmeleri, âlimin kıymetini, üstünlüğünü, Allah’ın rahmetinin ve ihsanının onlar için olduğunu ifade eder. Yaratılmışlar da her canlıya hayırları dokunan kimseler olmaları sebebiyle âlimler için Cenâb-ı Hakk’a yakarır ve dua ederler. **Gök ehlinden** maksat melekler olup âlimin üstünlüğünü ve kıymetini en iyi bilenler onlardır. **Yer ehlinden** sayılan insanlar da kendilerinin ıslahının âlimlerin ilmi sayesinde olduğunu bilirler. Karada yaşayan hayvanlardan özellikle karıncanın zikredilmesi, yuvasında en çok azık biriktiren hayvanın o olması; deniz hayvanlarından balığın zikredilmesi de onun diğer deniz hayvanlarına kıyasla çeşidinin çokluğu, insanlara fayda sağlaması ve bereketli oluşu sebebiyledir. Ayrıca âlimler insanlara hayrı ve iyiliği öğretirler. Yeryüzündeki her canlı kendi hayatiyetini, insanların onlara karşı merhametli davranışları sayesinde korur. İnsanlar da bu güzel hasletleri âlimlerden öğrenir ve onlar sayesinde elde ederler. Çünkü âlemin nizamı ve düzeni ilim ile sağlanabilir ve devamı mümkün olur. Hatta cemâdât denilen cansız varlıkların bile âlimlere dua etmesinin mümkün olduğunu söyleyenler olmuştur. Buna mâni bir durum da yoktur. Çünkü şu âyet-i kerîme bunun en belirgin delilidir: **“Yedi gök, yeryüzü ve bunların içinde bulunanlar, O’nu tesbih ederler. O’nu övgü ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur; ama siz onların tesbihlerini anlamazsınız”** [İsrâ sûresi (17), 44].

Âlimlerin nebîlerin vârisleri olması, peygamberlerin insanlara tebliğ ettikleri ilâhî kitapları hıfzedip korumaları, emirlerini ve yasaklarını öğrenip insanlara öğretmeleri sebebiyledir. Yani bu vârislik, ilim, ilmin gerektirdiği amel, insanın bunlar sayesinde ulaştığı kemâl ve mükemmel insan olma gayreti itibariyledir. Çünkü peygamberler bu özelliklerin herbirine eksiksiz sahiptirler. Bu sebeple

İslâm nazarında âlim denilince ilk akla gelen kimseler şariat ilimleriyle meşgul olanlardır. Peygamberlerin miras bıraktığı ilmi öğrenenler, bol nasip ve kismete nâil olurlar. Bu nasip ve kismet önce ilim zenginliği, sonra da bu sayede ulaştıkları dünya nimetleridir. Onlar dünyalık bir mal biriktirmek arzusuyla ilim öğrenmeseler de Allah kendilerine bunu nasip eder; dünyalık nimetleri az bile olsa, ilimleri ve bilgileri gereği Allah'ın kendi hisselerine ayırdığına rızâ gösterirler. Peygamberler geçici olan dünya malına karşı bir hırs ve sevgi beslemezler; ondan zarurî ihtiyaçlarına yetecek kadarını alır, yakınlarına dünya malından bir miras bırakmazlar. Şayet geride dünyalık mal bırakmışlarsa o bütün ümmete ait bir sadakadır. Nitekim Peygamber Efendimiz'in geride bıraktığı malları mirasçılara değil ümmete kalmıştır. Şuayb *aleyhisselâm*'ın pek çok koyunu, Eyyûb ve İbrahim *aleyhisselâm*'ın sahip oldukları dünyalık zenginlikler de mirasçılara değil ümmetlerine kalmıştır. Diğer peygamberler için de durum aynıdır. Özellikle altın ve gümüşün zikredilişi, dünya malının en kıymetlilerinin ve insanların en çok düşkün olduklarının bunlar olması sebebiyledir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Âlim de âbid de Allah katında faziletlidir.
2. Âlim kimse âbid olandan daha faziletlidir. Çünkü ilim öğrenmek farz, farz ibadetleri yerine getirdikten sonra daha çok ibadet yapmak nâfiledir.
3. Âlimin ilminin faydası bütün insanları, hatta bütün canlıları kapsayıcı bir özellik taşır; âbidin ibadetinin faydası ise kendisiyle sınırlıdır.
4. İbâdetlerin ve kulluğun sıhhati de ilme bağlı olduğu için, önce ilim sonra amel gelir. Çünkü bilmeyen herhangi bir işi de hakkıyla yerine getiremez.
5. Âlime ve ilim öğrenen talebeye, Allah, melekler, insanlar ve diğer canlıların her biri kendi lisanları ile dua ederler.
6. En büyük ve en üstün zenginlik ilim zenginliğidir. Çünkü ilim zenginliği insana hürmet ve saygı kazandırır. Mal mülk zenginliği ise çok kere düşman kazandırır.

7. İlmîn üstünlüğü, bildiği ile amel etmekle, ahlâk ve edepte Resûl-i Ekrem'e uymakla ölçülür.

8. Âlimler peygamberlerin vârisleri olduğu için onlara saygısızlık, fâsık ve sapıkların yoludur.

۱۳۹۲ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «نَضَّرَ

رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. اللَّهُ أَمْرًا سَمِعَ مِنَّا شَيْئًا، فَبَلَّغَهُ كَمَا سَمِعَهُ، فَرُبَّ مُبَلِّغٍ أَوْعَى مِنْ سَامِعٍ».

1392. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bizden bir şey işitip, onu aynen işittiği gibi başkalarına ulaştıran kimsenin Allah yüzünü ağartsın. Kendisine bilgi ulaştırılan nice insan vardır ki, o bilgiyi, bizzat işiten kimseden daha iyi anlar ve korur.”

Tirmizî, İlim 7. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, İlim 10; İbni Mâce, Mukaddime 18; Menâsik 76.

Açıklamalar

Bu hadis, gösterilen kaynaklarda çeşitli sahâbîler tarafından değişik lafızlarla rivayet edilmiştir. Fakat her bir rivayetin mahiyeti aynıdır. Peygamber Efendimiz'in sözlerini, sünnetini ve hadislerini işiten kimselerin ona herhangi bir ilave ve çıkarma yapmadan aynen işittikleri gibi rivayet etmeleri gerekir. Bunun Resûl-i Ekrem'in hayır duasını alacak kadar önemli bir iş olduğu bu rivayette açıkça görülmektedir. 1383 numaralı hadisin açıklamasında Peygamber Efendimiz'e yalan isnad etmenin ne kadar ağır bir suç, büyük bir günah ve kişiyi cehenneme sokacak bir haram olduğuna işaret edilmişti. İslâm âlimleri, hadisleri iyice ezberleyip büyük bir hassasiyetle korumayan, onları yanlış rivayet edenlerin de Peygamberimiz'in bu tehdidine muhatap olacağını ifade ederler. Çünkü sünnet ve hadisler Kur'ân'dan sonra dinimizin ikinci temel kaynağını teşkil eder. Bu sebeple sahâbîler Resûl-i Ekrem'in sünnet ve hadislerini korumaya ve aynen ondan işittikleri ve gördükleri gibi sonraki nesillere aktarmaya büyük bir özen göstermişler ve bu hassasiyeti sonrakilerin de göstermeleri gerektiği yönünde toplumu

eğitmişlerdir. Böylelikle sünnetin ve hadislerin nesilden nesile en sahih şekilde aktarılması sağlanmış, tahrif ve uydurmalarından korunması mümkün olmuştur. Bu korumanın sadece ezberleme yoluyla olduğu söylenemez; yazı da korumanın önemli unsurlarından birini teşkil eder. Peygamberimiz'in ilmi yazı ile kaydetmeyi tavsiye ettiğini de biliyoruz. Bu sebeple Efendimiz'in zaman-ı saadetlerinden başlamak üzere ilmin yazı ile zabtı ve korunması, İslâm dünyasında çok erken dönemlerde tedvin ve tasnif faaliyetlerinin başlamasına vesile oldu. Böylece hâfızalarda ve kalplerde korunan hadisler ve diğer bilgiler yazı ile de tesbit edildi.

İlmi hıfzedip korumanın bir başka anlamı da o ilmin gereği ile amel edip, onu hayata geçirmek ve uygulama alanına koymaktır. Yani bir ilim sadece öğrenilip bilinmek için değil, yaşamak ve hayat tarzı haline getirilmek için elde edilir. Kur'an ve Sünnet'teki hatta beşerî ilimlerdeki emirlerin, yasakların, ibretli kıssaların anlatılmasının ve tarihin bilinmesinin sebebi budur. Tecrübî ilimler dediğimiz deneye dayalı bilim alanları için de aynı ölçüleri uygulamak mümkündür. İyi ve güzel olan bir şey her zaman ve zeminde aynı özelliği korur; kötü ve çirkin olarak kabul edilenler için de aynı kural geçerlidir. Meselâ edepli olmak Âdem *aleyhisselâm* zamanında da iyi idi, günümüzde de iyidir; bunun aksini iddia etmek akılla bağdaşmaz. Ahlâksızlığın her türü dünya kurulumlarından beri kötü ve çirkin kabul edilir, günümüzde de durum aynıdır.

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: Resûl-i Ekrem Efendimiz'e mâledilen bütün sahih hadisler aynen onun ağzından çıkan lafızlarla mı rivayet edilmiş ve bize ulaşmıştır? Böyle bir iddiaya "evet" demek mümkün değildir. Bu konuda çok ciddî gayretler gösterilmiş olsa da, bu lafızların tamamının Peygamber Efendimiz'in aynen ağzından çıkan kelimeler olduğu söylenemez. Ancak, şartları yerine getirilmek suretiyle mâna ile rivayetin câiz olduğunda bütün âlimler görüşbirliği içindedir.

Hadisimizde ortaya konulan bir başka gerçek, **ilmi öğrenen ve hıfzeden kimsenin onu sadece kendisine saklamasının câiz olmadığı**, tam aksine başkalarına tebliğ edip ulaştırma göreviyle de sorumlu olduğudur. Başlangıçtan beri açıkladığımız gibi tebliğ edenin görevi bilgiyi işittiği ve öğrendiği şekilde aynen başka insanlara ulaştırmaktır. Kendisine ilim ve bilgi ulaşan kimsenin daha iyi

koruyan, daha iyi anlayan ve o bilgilerden daha iyi hüküm çıkaran biri olması mümkündür. Onun için bundan sonra gelecek olan hadiste görüleceği gibi ilmi gizlemek değil, yaymak esastır. İlmi yukarıda açıklanan yollarla hıfzedip korumak, başkalarına ulaştırıp tebliğ etmek faziletli bir iş olduğu gibi, onu anlamaya ve kavramaya çalışmak, hükümler çıkarmak ve hayata uygulamak da üstün bir niteliktir. Bu sebeple ilme hizmetin her çeşidi bir fazilettir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz, kendisinin hadislerini işitip güzelce hıfzeden ve koruyan, işittiği gibi başkalarına nakledenleri övmüş ve onlara hayır dua etmiştir.

2. İlmi nakletmek bir emanettir; emaneti hakkıyla yerine getirmek gerekir.

3. İlmi gizlemek ve kendisinden başkasına öğretip aktarmamak câiz değildir.

4. Kendisine ilim tebliğ edilen bir kişi, onu kendisine ulaştıran kişiden daha iyi anlayıp değerlendirebilir.

5. İlmi hıfzedip korumak, ezberlemek, yazmak ve hayata uygulamak şeklinde olur.

۱۳۹۳ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ سَتَلَ عَنْ عِلْمٍ فَكَتَمَهُ، أَلْجِمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِلِجَامٍ مِنْ نَارٍ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1393. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimseye bildiği bir konu sorulduğunda cevap vermezse, kıyamet gününde ağzına ateşten bir gem vurulur.”

Tirmizî, ilim 3. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, İlim 9; İbni Mâce, Mukaddime 24.

Açıklamalar

İlim bölümünün başlangıcından beri ifade etmeye çalıştığımız gibi ilmi başkalarından esirgeyip saklamak değil, açıklamak ve yaymak,

daha çok insana ulaşmasını sağlamak esastır. Çünkü âlimin vazifesi bilmeyenlere öğretmek, insanları hakka davet etmek, ilminden başkalarını faydalandırmak ve bütün insanların hidayete kavuşması, böylece dünya ve âhiret mutluluğuna ulaşması için çaba harcamaktır. Burada, bir kimsenin bildiği halde cevap vermeyerek başkalarından esirgediğinden bahsedilen ve kıyamet gününde de kişinin ağzına gem vurulmasına sebep olan ilmin, herkes için bilinip öğrenilmesi zarurî sayılan bilgiler olduğu kabul edilir. Bu bilgiler, genel anlamda ilmi hal bilgileri diye anılan, itikadımızın, ibâdetlerimizin ve yaşadığımız hayatla ilgili diğer muamele ve ilişkilerimizin Allah katında makbul olması için ne yapmamız, nasıl hareket etmemiz gerektiğini öğreten bilgilerdir. Çünkü esirgenmesi câiz olmayan ve herkes için lüzumlu olan ilim budur. Kâfire İslâm'ı anlatmak, müslümana ibadetleri öğretmek, nelerin helâl nelerin haram olduğunu bilmek, bilmeyenin sorması halinde bunları cevaplandırmak zorunlu olup bu yöndeki bilgileri başkalarından esirgemek câiz olmaz. Gizlenilmemesi gereken bilgi gizlenir, insanlardan esirgenirse, ilmin yüksek gaye ve hedeflerinden uzaklaşmış olur. Bunları gizleyen kimsenin ağzına kıyamet gününde bir gem vurulur ve o, ilmi gizlemenin cezâsını böylece çeker. Ağza gem vurulması, ilmin yayılmasına onun engel olması sebebiyledir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlim ehli olan kimsenin bilgisini gizlemesi câiz değildir.
2. Din âlimlerinin ilmi tebliğ edip başkalarına öğretmeleri şarttır.
3. Zarurî dinî bilgileri başkalarından esirgeyip saklamak büyük günahlardan sayıldığı için âhiretteki cezâsı da ağırdır.

۱۳۹۴ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ تَعَلَّمَ عِلْمًا مِمَّا يُتَنَغَى بِهِ وَجْهُ اللَّهِ ﷻ لَا يَتَعَلَّمُهُ إِلَّا لِيُصِيبَ بِهِ غَرَضًا مِنَ الدُّنْيَا، لَمْ يَجِدْ عَرْفَ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». يَغْنِي: رِيحُهَا. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1394. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim kendisinde Allah’ın rızâsı aranan bir ilmi sadece dünyalığa sahip olmak için öğrenirse, o kimse kıyamet gününde cennetin kokusunu bile duyamaz.”

Ebû Dâvûd, İlim 12. Ayrıca bk. İbni Mâce, Mukaddime 23.

Açıklamalar

Umûmî mânada dinî ilimler dediğimiz Kur’an ve Sünnet ilimleri, Allah rızâsı için öğrenilen ve öğretilen ve bir bölümü farz-ı ayn, bir bölümü de farz-ı kifâye hükmünde olan ilimlerdir. Bu ilimler, mal, mülk, mevki ve makam elde etmek için öğrenilmez. Ancak bunları öğrenen insanlar bu vesile ile dünyalık mala, mülke, birtakım makam ve mevkilere yükselebilirler. Bunda herhangi bir sakınca yoktur. Çünkü bu ilimleri öğrenen kişinin gayesi bunlara ulaşmak değil Allah’ın rızâsına nâil olmaktır. Mal ve mülk sahibi olup bunları Allah yolunda sarfetmek, ulaştığı mevki ve makamda insanlara hizmet etmek de Allah rızâsını elde etmenin bir yolu olabilir.

Dünyevî ilimler denilen ve yukarıda anılanlar dışındaki bilgi alanlarını kapsayan ilimleri öğrenmek de müslümanlar için farz-ı kifâye kabul edilir. Şu kadar var ki, dünyaya yönelik ilimler ve insanın bir meslek kazanmasını sağlayacak bilgiler, dünya malı kazanmak, mevki ve makam sahibi olmak maksadıyla da öğrenilebilir. Aynı zamanda bunlar elinin emeğiyle geçinmenin ve başkalarına muhtaç olmamanın, toplumu inanan insanların yönetmesinin, idarî mevkilerde müslümanların bulunmasının vasıtası ve vesilesi olduğu için bir ibadet niyetiyle yapılır. Kısacası müslüman, faydalı olan her ilim ve bilgiyi elde etmeye özen gösterir; zararlı olan şeylerden ise uzak durur. Dikkat edilmesi gereken en önemli husus, dini, dünyanın ve dünyalık elde etmenin vasıtası kılmamaktır. Hasan el-Basrî, ip üzerinde oynayan bir cambazı gördüğünde: “Bu şahsın yaptığı iş bizim ilim erbabı arkadaşlarımızın bir kısmının yaptığından daha iyidir; çünkü o dünyalıkla dünyalık kazanıp yiyor; bizimkiler din ile dünyalık kazanıp yiyorlar” demiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur’an ve Sünnet ilimleri sadece Allah rızâsı için öğrenilir.

2. İlim öğrenmede ihlas ve samimi niyet her şeyden önce gelir.
3. Allah rızâsı için öğrenilen bir ilim vesilesiyle dünyalık bir mala, mevki ve makama kavuşmak haram veya yasak değildir. Bu durum kişinin ihlasına da zarar vermez.
4. Her ilim dalında insan yetiştirmek müslümanlar üzerine bir vecîbedir.

١٣٩٥ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ:
سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبِضُ الْعِلْمَ انْتِزَاعًا يَنْتَزِعُهُ مِنَ
النَّاسِ، وَلَكِنْ يَقْبِضُ الْعِلْمَ بِقَبْضِ الْعُلَمَاءِ، حَتَّى إِذَا لَمْ يَبْقَ عَالِمًا، اتَّخَذَ
النَّاسُ زُؤُوسًا جُهَالًا، فَسُئِلُوا فَأَفْتَوْا بِغَيْرِ عِلْمٍ، فَضَلُّوا وَأَضَلُّوا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1395. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim:

“Allah Teâlâ, ilmi insanların hâfızalarından silip unutturmak suretiyle değil, fakat âlimleri öldürüp ortadan kaldırmak suretiyle alır. Neticede ortada hiçbir âlim bırakmaz. İnsanlar bir kısım cahilleri kendilerine lider edinirler. Onlara birtakım meseleler sorulur; onlar da bilmedikleri halde fetva verirler. Neticede hem kendileri sapıklığa düşer, hem de insanları saptırırlar.”

Buhârî, İlim 34; Müslim, İlim 13. Ayrıca bk. Buhârî, İ'tisâm 7; Tirmizî, İlim 5; İbni Mâce, Mukaddime 8.

Açıklamalar

Hadisimizde kastedilen ilmin Kur'an ve Sünnet ilmi olduğu açıktır. Hadisin mahiyet ve muhtevası bunu gayet sarîh bir şekilde ortaya koymaktadır. Hadis şârihleri, ilmin yok olması, âlimlerin ortadan kalkması ve bilgisizliğin yayılıp câhillerin toplumların başına lider olması âhir zamanda, kıyamete yakın dönemde olacaktır derler. Buna karşılık Kâdî İyâz: “Bu hal ve vaziyet, kesinlikle doğruyu haber veren Resûl-i Ekrem Efendimiz'in söylediği gibi zamanımızda ortaya çıkmıştır” demektedir. Bedreddîn el-Aynî o kadar çok ulemâ, fukahâ ve büyük muhaddislerin bulunduğu bir zamanda yaşayan Kâdî

İyâz'ın böyle söylemesine şaşar. Çünkü kendi zamanında İslâm diyarları önceki asırlara kıyasla fakih ve muhaddislerden mahrum durumdadır; birtakım câhillere de fetva makamındadır. O, bütün bunları söz konusu ederek ne diyeceğini bilemediğini söyler. Onlara gıpta eden, görüş ve düşüncelerini günümüze aktarmaktan bile âciz olan bizlerin bugünkü halimize ne diyeceğimizi de biz düşünmeliyiz. Gerçekten günümüzde dînî ilimler alanı, o dönemlerle kıyas edilemeyecek derecede bir adam kıtlığı (kaht-ı rical) içindedir. Bu gün, ortaya çıkan birçok yeni meselenin çaresi ve çözümü, geçmişte gerçekleşmiş benzer birtakım meselelere kıyas edilerek halledilmeye çalışılmaktadır. İlme yeni katkılar sağlayan ve günlük problemlere çareler üretebilen insanların sayısı sadece ülkemizde değil, İslâm dünyasında bile neredeyse parmakla sayılacak kadar azalmıştır. Özellikle aklına estiği gibi fetva verenler, dînî ve ilmî kaygı taşımayanlar da çoğalmıştır. Ancak, bütün bu olup bitenler bizleri ümitsizliğe değil, dînî gayrete ve ilim seferberliğine sevk etmelidir. Türkiye, yüzlerce İmam-Hatip Lisesi, Kur'an Kursu ve onlarca İlahiyat Fakültesi ile diğer İslâm ülkeleri arasında çok seçkin bir yere sahiptir. Bu yönelişler ve samimi gayretler elbette bir gün meyvelerini verecektir.

Kur'an, Sünnet ve icmâ gibi şer'î bir asla dayanmayan şahsî ve indî görüşler İslâm adına ictihad ve fetva olarak takdim edilemez. Şer'î açıdan itibar edilen **kıyas** İslâm nazarında muteber ve geçerli bir yoldur. İslâm hukukunun dört aslından dördüncüsüdür. Kur'ân-ı Kerîm'in şu âyeti bunun delilidir: **“Ey görmek ve anlamak gücüne sahip olanlar! Olan olaylardan ibret alınız; (görülmeyen olayları görülenlere kıyas ediniz)”** [Haşr sûresi (59), 2]. Kur'ân, Sünnet ve icmâa dayanan rey yani isabetli görüşler ise ictihad sayılır ve İslâm nazarında makbul olan, övülen rey budur. Hiçbir ilmî vukufa dayanmayan kıyas ve ictihadlar ise kötü karşılanır ve makbul sayılmaz. **“Hiçbir surette bilmediğin şeyi söyleme”** [İsrâ sûresi (16), 37] âyeti bu çeşit kıyas ve ictihadlar yapmanın câiz olmadığına delâlet eder. Böyle yapanlar hem kendileri dalâlete düşerler hem de insanları dalâlete, sapıklığa sevk etmiş olurlar. Günümüzde özellikle sözlü ve yazılı basındaki, din âlimi olma vasfı taşımayan, buna rağmen din adına hükümler verenlerin birtakım görüş ve düşünceleri bu açıdan son derece ibret vericidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlim hâfızalardan silinmek suretiyle değil, âlimlerin ortadan kalkmasıyla yok olacaktır.
2. Âlimler, yeryüzündeki insanların en emin olanları, hayır ve faziletin timsalleridir.
3. Âlimleri faziletli kılan, sahip oldukları ilimdir.
4. Müslüman toplumların görevi, ilme ve âlime değer vermek ve ulemânın sayısının artması için gayret etmektir.
5. İlimsiz ve bilgisiz olarak din konusunda konuşmaktan ve fikir beyan etmekten son derece sakınmak gerekir.
6. Âlim olmayan kişilerin toplumların başına geçip onları yönlendirmesi sapıklığa yol açar.
7. Kıyas ve ictihad dinin iki önemli unsuru olup, ehil olmayanlara bırakılamaz.

ALLAH'A HAMD VE ŞÜKÜR BÖLÜMÜ

HAMD VE ŞÜKRÜN FAZİLETİ

Âyetler

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ.

1. “Siz beni anın ki, ben de sizi anayım. Bana şükredin; nankörlük etmeyin.”

Bakara sûresi (2), 152.

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ.

2. “Eğer şükrederseniz, nimetlerimi muhakkak artırırım.”

İbrahim sûresi (14), 7.

Kulun Rabbine karşı ilk ve en önemli vazifesi, O'nun güzel adını dilinden düşürmemek ve lütfettiği sayısız nimetlerden dolayı O'na şükretmektir. Allah Teâlâ yukarıdaki âyet-i kerîmelerde insana işte bu vazifesini hatırlatmakta ve siz beni gerektiği şekilde anıp zikredin ki, ben de sizi bana yakışan şekilde anayım, buyurmaktadır.

İnsan Allah'ı üç şekilde zikreder:

Diliyle, O'nun güzel isimlerini anarak, verdiği her şeye hamdederek, Kur'ân-ı Kerîm'ini okuyarak ve O'na dua ederek zikreder.

Kalbiyle, O'nun varlığını gösteren delilleri düşünüp içindeki şüpheleri atarak, kâinatın sırlarını anlamaya gayret ederek, Allah'ın her emir ve yasağının hikmetini kabul edip O'na boyun eğerek zikreder.

Bedeniyle, organlarının her birini Allah'ın buyrukları doğrultusunda yerli yerinde kullanarak zikretmiş olur. O zaman Allah Teâlâ da

nimetlerine karşı nankörlük etmeyen, kendisini unutmayan bu şükredici kuluna merhamet eder, ona olan nimetlerini daha fazla artırır, dualarını kabul eder, onu sıkıntılardan kurtarır.

Kur'ân-ı Kerîm'in pek çok âyetinde Allah Teâlâ kurtuluşa ermek için kendisini zikretmemiz gerektiğini hatırlatmakta [Cum'a sûresi (62), 10], ayakta olsun, otururken olsun, yanımız üzerine yatarken olsun kendisini bol bol zikretmemizi istemekte [Nisâ sûresi (4), 103]; mallarımızın, çocuklarımızın, ticaret ve alış-verişlerimizin bizi Allah'ı zikretmekten alıkoymaması gerektiğini bildirmektedir [Münâfikûn sûresi (63), 9; Nur sûresi (24), 37].

Allah'ı zikretmekle ilgili pek çok buyruğunu okuyacağımız Peygamber Efendimiz de (bk. 1411-1467 numaralı hadisler) Allah'ı anıp zikreden kimsenin diri, O'nu zikretmeyenin ölü sayılacağını söylemektedir (Buhârî, Daavât 66; Müslim, Zikir 12).

İkinci âyet-i kerîmede Allah Teâlâ, verdiği nimetler sebebiyle kullarının kendisine şükretmesini istemektedir. Nimeti verene şükür, bir kadir ve kıymet bilme işidir. Gördüğü iyilikler karşısında sessiz kalmak, en azından teşekkür etmemek ise nankörlüktür. Âyetin devamında **“Eğer nankörlük ederseniz, hiç şüphesiz azâbım çok şiddetlidir”** buyurulmak suretiyle kıymet bilmemenin kabalığı, çirkinliği ve cezâlandırmayı gerektiren bir davranış olduğu ortaya konmaktadır. Aşağıda okuyacağımız hadisler, kulun Rabbine hamdetmesinin Cenâb-ı Hakk'ı pek memnun ettiğini ve bu sebeple kuluna daha fazla iyilik ve ikramda bulunduğunu göstermektedir. Âyetteki şükredene nimetlerin artırılması vaadi hem dünya hem de âhiret hayatını kapsamaktadır. Saymakla tükenmeyen iyilikleri sebebiyle Allah'a şükreden bir kimse, elde ettiği nimetlerin daha fazlasına mutlaka kavuşacaktır. İnsan, kendisine sayısız nimetler lütfeden Rabbine şükretmekle kalmamalı, iyiliğini gördüğü insanlara da teşekkür etmelidir. Resûl-i Ekrem Efendimiz Allah'a şükürle insana teşekkür arasındaki yakın ilgiyi şöyle ifade buyurmuştur: **“İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah'a şükretmiş olmaz”** (Ebû Dâvûd, Edeb 11; Tirmizî, Birr 31).

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ

3. “Allah'a hamdolsun, de!”

İsrâ sûresi (17), 111.

وَأَخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

4. “Onların duaları, bütün hamdû senalar âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur, diye son bulur.”

Yûnus sûresi (10), 10.

Bu iki âyet-i kerîmede, insanın Cenâb-ı Hakk’a olan hamdû senâ görevi hatırlatılmaktadır. Allah Teâlâ’ya duyulan saygıyı ve minneti **hamd** sözü kadar güzel ifade eden bir başka kelime yoktur. **el-Hamdü lillâh** diyerek, her türlü yüceltmenin Allah’a mahsus ve hamdin sadece O’nun hakkı olduğunu söyleyen bir kimse, Rabbi’ni derin bir hürmetle anmış olur. Şurası unutulmamalıdır ki, Allah’a şükretmenin ilk şartı, O’na hamdetmektir. Allah’a hamdetmeyen bir kimse, O’na şükretmemiş sayılır.

İnsan bir işe başlarken olduğu kadar, bitirirken de Cenâb-ı Hakk’ı en güzel isim ve vasıflarıyla anıp yâdetmeli, lutuflarından dolayı O’na hamdetmelidir. Yukarıdaki âyetlerin sonuncusunda, cennette nice nimetlere kavuşmuş olan bahtiyar kimselerin, bu nimetlerden faydalandıktan sonra Cenâb-ı Hakk’a şükranlarını, “**Bütün hamdû senalar âlemlerin Rabbi Allah’a mahsustur**” diye sunacakları belirtilmektedir. Demek ki insanoğlunun görevi Allah Teâlâ’ya her yerde ve her zaman hamdini sunmaktır. Zira O, ebediyen hamd edilecek yegâne Rab’dır. Yüce Kitâb’ına **el-Hamdü lillâhi Rabbi’l-âlemîn** diye başlaması da, bizi sonsuz kudretiyle idaresi altında tutup dilediği şekilde yöneten Rabbimiz’e her fırsatta **el-Hamdü lillâh** diyerek bağlılığımızı ve en üstün saygımızı sunmamız gerektiğini göstermektedir.

Hamdin Allah’a mahsus olduğunu ve her şeyin O’nu hamdettiğini gösteren birçok âyet bulunmaktadır. Bunlardan birkaçını hatırlayalım:

“Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah’a mahsustur” [En âm sûresi (6), 1].

“Hamd, göklerin Rabbi, yerin Rabbi, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur” [Câsiye sûresi (45), 36].

“Gök gürültüsü, Allah’ı hamd ile tesbih eder. Melekler de O’nu heybetinden dolayı tesbih ederler” [Ra’d sûresi (13), 13].

Hadisler

۱۳۹۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ   أَنَّ النَّبِيَّ   أَتَى لَيْلَةَ أُسْرِي بِهِ بِقَدَحَيْنِ مِنْ خَمْرٍ وَلَبَنٍ، فَنَظَرَ إِلَيْهِمَا فَأَخَذَ اللَّبَنَ. فَقَالَ جِبْرِيلُ: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَذَاكَ لِلْفِطْرَةِ لَوْ أَخَذْتَ الْخَمْرَ غَوَتْ أُمَّتُكَ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1396. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e İsrâ gecesinde, birinde şarap, diğerinde süt bulunan iki bardak getirildi. Bardaklara şöyle bir baktıktan sonra süt bardağını aldı.

Bunun üzerine Cebrâil:

“Seni, insanın yaratılış gayesine uygun olana yönlendiren Allah’a hamdolsun. Şayet içki dolu bardağı alsaydın, ümmetin sapıklığa düşerdi” dedi.

Müslim, İmân 272, Eşribe 92. Ayrıca bk. Buhârî, Tefsîru sûre (17), 3, Eşribe 1, 12; Nesâî, Eşribe 41.

Açıklamalar

Peygamber *aleyhisselâm*’a süt ve şarap sunulması olayı İsrâ gecesı Beytül-makdis’te mi yoksa mi’rac esnasında mı oldu? Bazı rivayetlerde bu olayın Beytül-makdis’e (İliyâ’ya; Buhârî, Eşribe 1; Müslim, Eşribe 92) götürüldüğünde geçtiğı, rivayetlerin çoğunda ise mi’rac esnasında vuku bulduğı ifade edilmektedir. Resûl-i Ekrem’in Hz. Mûsa ve Hz. İsâ ile görüştüğünü belirttikten sonra kendisine şarap ve süt sunulması olayını anlatması, sonra beş vakit namazın farz kılındığını ifade buyurması bu olayın mi’rac esnasında meydana geldiğini göstermektedir.

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in bu ilâhî lutfı nâil olduğı tarihte içki henüz yasaklanmadığı halde onun içkiyi değil de sütü alıp içmesi Cebrâil *aleyhisselâm*’ın yorumladığı gibi, Allah’ın Resûlü’nün **fıtratı** yani iyi, doğru ve insanın yaratılıştan sahip olduğı özelliklere uygun olanı tercih ettiğini göstermektedir. Şüphesiz süt temiz ve hoş

bir gıdadır. Şarap ise **ümmü'l-habâis** diye de anıldığı üzere, her türlü kötülüğün kaynağıdır. **Şarap** kelimesi, insanı sarhoş edip baştan çıkaran içkilerin genel adıdır.

Mü'minlere cennette şarap sunulacağına bakarak, bundan şarabın zararlı bir şey olmadığı sonucunu çıkarmak isteyenler bulunabilir. Şüphesiz cennet şarabı ile dünya şarabı arasında, isim benzerliği dışında hiçbir ilgi yoktur. Zira dünya şarabı insanı sarhoş edip ona her fenalığı yaptırdığı halde, cennet şarabının insanı sarhoş etme ve onu rezilliğe sevk etme özelliği yoktur.

Bu olayın meleklerin huzurunda cereyan etmesine bakarak, Allah Teâlâ'nın bu seçkin kullarına, Resûl-i Ekrem'inin doğruyu seçen, kötü ve zararlı şeylerden uzak duran faziletli bir insan olduğunu göstermek istediği söylenebilir.

Cebrâil *aleyhisselâm* Resûl-i Ekrem Efendimiz'e "Şayet içki dolu bardağı alsaydın, ümmetin sapıklığa düşerdi" demekle şunu anlatmaktadır: Ey Muhammed! Sen temizlik ve saflık bakımından insanın yaratılış gayesine uygun olan sütü değil de içkiyi tercih etseydin, ümmetin de senin yolundan giderek içkiyi tabii görüp benimseyecekti. İçkiyi tabii görüp benimseyenler ise sapıklığa düşerler. Zira "İçki bütün kötülüklerin anasıdır." Peygamber *aleyhisselâm* İslâmiyet'ten önce de ağzına içki koymamıştı. İçki içenlerin perişan halini görerek içkiden nefret etmişti. Yaratılıştan taşıdığı bu güzel haslet sebebiyle de mi'racda kendisine süt ve içki ikram edilince sütü tercih etmişti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Güzel bir iş yapan veya kötü bir işten kurtulan kimse, kendisine iyi işi nasip ettiği ve kötü bir sonuçtan koruduğu için Allah Teâlâ'ya hamdetmelidir.
2. İnsan yeni bir nimete kavuşunca, o nimeti lütfeden Allah'a hamd ü senâ etmeli, şükrünü sunmalıdır.
3. İçki kötülüklerin anasıdır. İnsanı azdıran ve ona her fenalığı yaptıran bu belâdan uzak durmalıdır.

۱۳۹۷ - وَعَنْهُ: عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «كُلُّ أَمْرٍ ذِي بَالٍ لَا يُبْدَأُ فِيهِ
بِالْحَمْدِ لِلَّهِ فَهُوَ أَقْطَعُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1397. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah’a hamdederek başlanmayan her önemli iş bereketsiz olur.”

Ebû Dâvûd, Edeb 18. Ayrıca bk. İbni Mâce, Nikâh 19.

Açıklamalar

Cenâb-ı Hakk'ın bütün insanlığı doğru yola iletmek üzere gönderdiği Kur'ân-ı Kerîm'in **el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn** diye başlaması, her işin başının Allah'a hamd olduğunu göstermektedir. İnsan dünyaya çırilçıplak geldiğini, daha sonra “bu benim” diye sahip çıktığı her şeyin kendisine Allah tarafından verildiğini unutmamalıdır. Kendisine bir şey verene teşekkür etmek insanî bir görev ve bir terbiye meselesi olduğuna göre, bunca nimeti verene her fırsatta hamdini ve şükranını sunmak bir kulluk görevi ve İslâmî terbiyenin gereğidir.

Hadîs-i şerîfin *Sünen-i Ebû Dâvûd*'daki rivayeti, **el-Hamdü lillâh diye başlamayan her konuşma bereketsizdir** şeklindedir. Bunun için olmalıdır ki İmam Şâfiî, bir kimsenin konuşmasına ve yapmak istediği işlere Allah'a hamd ü senâ ve Resûlullah'a salât ü selâm ile başlamasının pek yerinde bir davranış olduğunu söylemiştir. İslâm âlimleri de duaya önce Allah'a hamd ü senâ, ardından Peygamber *aleyhisselâm*'a salât ü selâm ile başlanmasının, sonunda da yine hamd ve salât ile bitirilmesinin uygun olacağı konusunda fikir birliği etmişlerdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yapılan her iyi ve değerli işe Allah'a hamdederek başlamalıdır.
2. Önemli bir konuşma yapılacağı zaman da önce besmele çekmeli, sonra Allah'a hamdetmelidir.

3. Dinin çirkin görüp yasakladığı bir işe kesinlikle besmele ve hamd ü senâ ile başlamamalıdır.

۱۳۹۸ - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا مَاتَ وَلَدُ الْعَبْدِ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى لِمَلَائِكَتِهِ: قَبِضْتُمْ وَلَدَ عَبْدِي؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، فَيَقُولُ: ثَمَرَةٌ فَوَادِهِ؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، فَيَقُولُ: فَمَاذَا قَالَ عَبْدِي؟ فَيَقُولُونَ: حَمْدَكَ وَاسْتَرْجَعَ، فَيَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: ابْنُوا لِعَبْدِي بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ، وَسَمُّوهُ بَيْتَ الْحَمْدِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1398. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kulun çocuğu vefat ettiği zaman Allah Teâlâ meleklerine:

– ‘Kulumun çocuğunu elinden aldınız öyle mi?’ diye sorar.

Onlar da:

– Evet, diye cevap verirler. Allah Teâlâ:

– ‘Kulumun gönül meyvesini mi kopardınız?’ diye sorar.

Melekler:

– Evet, diye cevap verirler. Allah Teâlâ tekrar:

– ‘O zaman kulum ne dedi?’ diye sorar. Melekler:

– Sana hamdetti ve ‘*innâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn: Biz*

Allah’tan geldik, Allah’a döneceğiz’ dedi, diye cevap verirler.

O zaman Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– ‘Kulum için cennette bir köşk yapın ve ona hamd köşkü adını verin.’ ”

Tirmizî, Cenâiz 36.

Açıklamalar

Başa gelen sıkıntılara katlanan, üzücü olaylar karşısında isyan etmeyen, Allah Teâlâ’nın emrine teslim olup O’na boyun eğen kulun bu uysal davranışı Cenâb-ı Hakk’ı memnun eder. Mü’min bir kulun Allah’ın emrine boyun eğişi, hadisimizde temsilî bir şekilde anlatılmıştır. Buna göre Allah Teâlâ, Azrail *aleyhisselâm*’a, kulumun başına gelen sıkıntının büyüklüğünü anlatmak ister gibi, Ahmed İbni Hanbel’in *Müsned*’indeki (IV, 415) rivayete göre, “Ey ölüm meleği!”

diye hitap ederek, “Kulumun çocuğunun ruhunu kabzettin öyle mi?” diye sorar. Ondan olumlu cevap aldıktan sonra, yavrusunu kaybeden kulunun acısını dile getirmek ve onun çektiği ıstırabı meleklerine de bildirmek arzusuyla, “Kulumun gözünün nurunu, gönlünün meyvesini elinden mi aldın?” diye tekrar sorar.

Gönlü kırık kulunun hâlini meleklerden daha iyi bildiği halde, bu dayanılması zor olay karşısında onun nasıl bir tahammül gösterdiğine meleklerinin dikkatini çekmek maksadıyla “Bu duruma kulum ne dedi?” diye sorar. Onlar da bu mü'min insanın sabrını, yiğitliğini, Rabbine teslimiyetini dile getirirler; onun **innâ lillâh ve innâ ileyhi râci'ûn** dediğini, yani kimimiz bir müddet önce, kimimiz bir müddet sonra, ama netice itibariyle hepimiz mutlaka Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna varacağız, dediğini anlatırlar.

Kulunun sıkıntılar karşısındaki sabrını takdir eden Cenâb-ı Mevlâ, onun ıstırablı zamanında bile Rabbine hamdetmeyi unutmadığına dikkat çekmek ve böylece büyük bir mükâfatı hak ettiğini göstermek üzere, kuluma bu hamd ü senasına karşılık cennette bir köşk hazırlayınız ve bu köşke, onun davranışına uygun bir ad vererek, **Hamd Köşkü** deyiniz, buyurur.

Bu hadis 924 numara ile daha önce geçti.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir derde uğrayan kimse, Allah'ın verdiği bu sıkıntıya katlanmalı ve sabrının mükâfatını O'ndan beklemelidir.
2. İnsan dilini hamdetmeye alıştırmalı, karşılaştığı acı tatlı her şeyden dolayı Allah'a hamdetmelidir.
3. Çocuğunu kaybeden veya benzeri bir sıkıntıyla karşılaşan mü'min, feryâdü figan etmeyip başa gelene sabretmeli ve kendisine bunu uygun gördüğü için Allah'a hamdetmelidir.
4. Başa gelen dert ve sıkıntı ne kadar büyük olursa, sabredip Allah'a hamd edildiği takdirde, onun mükâfatı da o kadar büyük olur.

۱۳۹۹ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنْ مُسْلِمٍ. الْعَبْدُ يَأْكُلُ الْأَكْلَةَ فَيَحْمَدُ عَلَيْهَا، وَيَشْرَبُ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدُ عَلَيْهَا». رَوَاهُ

1399. Enes İbni Mâlik *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ, kulunun bir şey yedikten sonra hamdetmesinden, bir şey içtikten sonra hamdetmesinden hoşnut olur.”

Müslim, Zikir 89. Ayrıca bk. Tirmizî, Et'ime 18.

Açıklamalar

İnsanoğlu saymakla bitiremeyeceği kadar çok ve o nisbette de büyük nimetlere sahiptir. Bu nimetlerin değerini bilmek, onları kendisine karşılıksız vereni hatırlamak insanın kulluk görevidir. Hayatını devam ettirmek için yediği ve içtiği nimetler, sahip olduğu sayısız lutuflardan sadece ikisidir. Bu nimetleri kendisine veren Cenâb-ı Mevlâ, ondan son derece kolay ve külfetsiz bir görev beklemektedir. Yediği ve içtiği nimetlere şükür ve hamd görevi.

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah Teâlâ'nın hamde lâayık olduğunu ve O'na hamdetmenin insanın vazifeleri arasında bulunduğunu gösteren pek çok âyet vardır. Bunlardan bir kısmını konumuzun seyri içinde gördük. Görmediklerimizden bir kısmı da şunlardır:

“Andolsun ki, onlara: ‘Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?’ diye sorsan, mutlaka, ‘Allah’ derler. De ki: (Öyleyse) hamd de Allah’a mahsustur. Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler” [Ankebût sûresi (29), 63].

Allah'a hamdetmek, kul için aynı zamanda büyük bir şereftir. Zira Cenâb-ı Hakk'ın en masum mahlûku olan meleklerin işi gücü Allah'a hamdetmekten ibarettir.

“Melekleri görürsün ki, Rablerine hamd ile tesbih ederek Arş'ın etrafını kuşatmışlardır” [Zümer sûresi (39), 75].

“Arş'ı yüklenen ve bir de onun çevresinde bulunanlar (melekler), Rablerini hamd ile tesbih ederler” [Mü'min sûresi (40), 7].

Melekler bir şey yiyip içmedikleri halde, Allah Teâlâ'ya, sadece kâinatın Rabbi olduğu için böylesine hamd ile tesbih ediyorlar. O'nun bunca nimetinden faydalanan insanların acaba nasıl hamdetmesi gerekir!

Bu hadîs-i şerîf 142 ve 437 numara ile daha önce ilgili bahislerde geçti ve oralarda, insanın Allah'a hamd ve şükür vazifesi hakkında kısa ve öz bilgi verildi.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kulun en önemli görevi Allah'ın rızâsını kazanmaktır. Cenâb-ı Hak kulunun bir şey yiyip içtikten sonra Rabbine hamd etmesinden hoşnut olduğuna göre, insan bu son derece kolay görevini ihmal etmemelidir.

2. Nimetinin kadrini bilen kulundan Allah Teâlâ'nın hoşnut olması, O'nun kuluna karşı şefkat ve merhametinin büyüklüğünü göstermektedir.

SALÂT Ü SELÂM BÖLÜMÜ

RESÛLULLAH'A SALÂT Ü SELÂM GETİRMEK

Âyet:

تَسْلِيمًا. إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا

“Allah ve melekleri Peygamber’e çok salavât getirirler. Ey mü’minler! Siz de ona çokça salât ve selâm getirin.”

Ahzâb sûresi (33), 56.

Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in şânını yücelten âyet-i kerîmelerden biri de budur. Hem Allah’ın hem de meleklerin Resûlullah Efendimiz’e salavât getirmeleri, onun Allah katındaki değerini ortaya koymaktadır. Allah’ın, Peygamber-i Zîşân’a salavât getirmesi, ona merhamet etmesi, şan ve şerefini yüceltmesidir. Meleklerin Resûlullah’a salavât getirmesi de, aynı şekilde onun kadir ve kıymetini anıp, yüce mertebelere erişmesi için Allah’a niyazda bulunmaları demektir.

Allah Teâlâ bu âyet-i kerîmede, kendisinin ve meleklerin Resûl-i Ekrem’ine salavât getirdiklerini hatırlattıktan sonra, kullarına hitaben, ona bizim gibi siz de salâtü selâm getirin, saygıların en yücesiyle onu yâdedin, buyurmaktadır. Aşağıdaki hadîs-i şeriflerde Resûlullah’a nasıl salâtü selâm getirileceği açıklanacaktır.

Hadisler

١٤٠٠ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ سَمِعَ رَوَاهُ مُسْلِمٌ. رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا».

1400. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallâhu anhümâ* Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinlediğini söylemiştir:

“Kim bana bir defa salâtü selâm getirirse, bu sebeple Allah Teâlâ da ona on misli merhamet eder.”

Müslim, Salât 70. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 26; Tirmizî, Vitir 21; Nesâî, Ezan 37, Sehv, 55.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, bu hadîs-i şerifte kendisine salâtü selâm getirmemizi istemektedir. Daha doğrusu, konumuzun başındaki âyet-i kerîmede görüldüğü üzere, ona salâtü selâm getirmemizi Allah Teâlâ emretmektedir. Peygamber’e salâtü selâmın çeşitli şekilleri olup bunlardan bir kısmı 1407-1410 numaralı hadislerde görülecektir.

İslâm âlimleri salât kelimesine, salât edene göre farklı mânalar vermişlerdir. Şöyle ki, bir kimseye **Allah’ın salât etmesi**, ona rahmet etmesi, sevap vermesi demektir; **meleklerin** bir kimseye **salât etmesi** ise ona istiğfar etmeleri, yani günahının bağışlanmasını niyaz etmeleri demektir (Tirmizî, Vitir 21).

Hadisin bazı rivayetlerinde, Hz. Peygamber’e bir salât getirene, Cenâb-ı Hakk’ın on defa merhamet edeceği müjdesine ilâveten, o kimsenin on günahının bağışlanacağı, mânevî mertebesinin on derece daha yükseltileceği de haber verilmektedir (Nesâî, Sehv 55).

Ashâb-ı kirâm’dan Ebû Talha el-Ensâri’nin anlattığına göre, bir gün Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* mütebessim bir çehreyle ashâb-ı kirâmın yanına geldi ve Cebrâil *aleyhisselâm*’ın kendisine şu müjdeyi getirdiğini haber verdi:

“Muhammed! Ümmetinden biri sana bir salât getirdiğinde benim onun günahlarının bağışlanması için on defa istiğfar etmem, o kimsenin sana bir selâm getirmesi halinde de benim ona on selâm vermem seni sevindirmez mi?” (Nesâî, Sehv 55).

Hz. Peygamber’e salâtü selâm getirmek hem Allah’ın rahmetini hem de meleklerin dua ve istiğfarını kazanmaya vesile olduğuna göre, bu imkânı ve fırsatı iyi değerlendirmek gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber’e salâtü selâm getirmek, Allah’ın rahmetini ve rızâsını kazanmaya vesiledir.

2. Bu sebeple her fırsatta Resûl-i Ekrem Efendimiz'e salâtü selâm getirilmelidir.

١٤٠١ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَوْلَى النَّاسِ بِي
يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَيَّ صَلَاةً». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1401. İbni Mes'ûd *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet gününde insanların bana en yakın olanları, bana en çok salât ü selâm getirenleridir.”

Tirmizî, Vitir 21.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'e çokça salâtü selâm getirebilmek için onu çok sevmek gerekir. Zira insan sevdiğini dilinden düşürmez; onu her fırsatta anar. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i anıp yâdetmenin özel bir usûlü vardır. O da, güzelim adı zikredilince, “Allahümme salli âlâ Muhammed” veya “Allahümme salli âlâ Muhammedin ve âlâ âli Muhammed” yahut “sallallâhu aleyhi ve sellem” demektir.

Resûlullah Efendimiz'in dindeki ve Allah katındaki yerini ve önemini gerektiği şekilde kavrayamayanlar, ben Allah'ı daha çok seviyor ve her fırsatta O'nu anıyorum; ayrıca Hz. Peygamber'i anmaya ne gerek var? diye düşünebilirler. İnsanın en fazla sevip sayması gereken şüphesiz Allah Teâlâ'dır. Ona beslenecek muhabbeti ve hürmeti bir başka muhabbet ve hürmetle kıyaslamak elbette mümkün değildir. Bununla beraber Allah Teâlâ Resûl-i Ekrem'ine beslenecek sevgi ve saygının önemini Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatmaktadır:

“Ey Resûlüm! İnsanlara de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve suçlarınızı bağışlasın” [Âl-i İmrân sûresi (3), 31].

Allah katında böylesine üstün yeri olan bir Peygamber, elbette sevmeye, sayılmaya ve her fırsatta anılmaya lâyıktır.

Konumuzun başındaki âyet-i kerîmede gördüğümüz üzere ona salât ü selâm getirmemizi Allah Teâlâ istemektedir. Şu hale göre Peygamber *aleyhisselâm*'a salât ü selâm getirmek farzdır. Acaba ona ne kadar zamanda bir salât ü selâm getirilirse bu görev îfâ edilmiş olur? **Âlimler, bir müslümanın ömründe en az bir defa salât ü selâm getirmesinin farz olduğunu kabul etmişlerdir.** Bazı âlimler, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in **adının her anılışında**, onu anan ve güzel adını duyan herkesin salât ü selâm getirmesinin farz olduğunu belirtmişlerdir. Bazı âlimler ise **bir mecliste birçok defa anılsa bile, ona bir defa salât ü selâm getirmenin yeterli olacağını** söylemişlerdir. Adının her anılışında salât ü selâm getirmek en uygun davranıştır. Büyük fakîh ve muhaddis **Tahâvî** de (ö. 321/933) bu görüştedir.

Şöhretli hadis âlimi İbni Hibbân, bu hadisi değerlendirirken, Hz. Peygamber'e en fazla salât ü selâm getirenlerin, meslekleri icabı ehl-i hadîs olduğunu söylemekte, kıyamet gününde Resûlullah'ın sevgisini ve şefaatinin herkesten çok onların kazanacağını ifade etmektedir. Biz de sevgili kardeşlerimize, hadisleri ve hadislerle ilgili kitapları çok okumalarını tavsiye eder, Resûlullah Efendimiz'in sevgi ve şefaatine nâil olmalarını niyaz ederiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber'e âhirette en yakın, şefaatine en lâayık kimseler, ona en çok salâtü selâm getirenlerdir.
2. İnsan bu bulunmaz fırsatı kaçırmamak için ona her zaman salâtü selâm getirmeye çalışmalıdır.

١٤٠٢ - عَنْ أَوْسِ بْنِ أَوْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ مِنْ أَفْضَلِ أَيَّامِكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، فَأَكْثِرُوا عَلَيَّ مِنَ الصَّلَاةِ فِيهِ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ مَغْرُوضَةٌ عَلَيَّ». قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ تُغَرِّضُ صَلَاتُنَا عَلَيْكَ وَقَدْ رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. أَرَمْتَ؟ قَالَ: يَقُولُ بَلَيْتَ. قَالَ: «إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَى الْأَرْضِ أَجْسَادَ الْأَنْبِيَاءِ».

1402. Evs İbni Evs *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Günlerinizin en faziletlisi Cuma günüdür. Bu sebeple o gün bana çokça salâtü selâm getiriniz; zira sizin salâtü selâmlarınız bana sunulur**” buyurunca, ashâb-ı kirâm:

– Ya Resûlallah! Vefat ettiğin ve senden hiçbir eser kalmadığı zaman salâtü selâmlarımız sana nasıl sunulur? diye sordular.

Bunun üzerine Peygamber *aleyhisselâm*:

– “**Allah Teâlâ peygamberlerin bedenlerini çürütmeyi toprağa haram kıldı**” buyurdu.

Ebû Dâvûd, Salât 201, Vitir 26. Ayrıca bk. Nesâî, Cum’a 5; İbni Mâce, İkamet 79, Cenâiz 65.

Açıklamalar

Allah katında birbirinden değerli ve hayırlı zaman dilimleri vardır. Yılın en hayırlı günü **arefe günü**, haftanın en hayırlı günü **cuma günü**, ayların en hayırlısı ise **ramazan** ayıdır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz cuma gününün faziletinden bahsederek “*Üzerine güneş doğan en hayırlı gün cuma günüdür*” buyurmuştur (bk. 1149 numaralı hadis). Demek oluyor ki, bu mübarek zaman dilimi, diğer günlere nazaran Allah katında özel bir öneme sahiptir. Günlük hayatımızdan da bildiğimiz gibi, insan hayatında özel günlerin ayrı bir yeri, bu günlerde sunulan hediyelerin büyük bir değeri vardır. Bizim salât ü selâmlarımız Resûl-i Ekrem Efendimiz’e sunduğumuz birer hediye demektir. Şu halde bu hediyeleri, Peygamber-i Zîşân Efendimiz’e, üzerine güneş doğan en hayırlı günde sunacak olursak, hediyemiz daha bir değer kazanacak, Efendimiz onları daha büyük bir hoşnutlukla kabul edecektir.

Bizim salâtü selâmlarımızı Resûlullah Efendimiz’e kim sunar?

1450 numaralı hadiste de görüleceği üzere, Allah Teâlâ’nın yeryüzünü dolaşan ve özellikle zikredenleri arayan melekleri vardır. Bunların bir kısmının görevi, Resûlullah’a salâtü selâm getirenleri tesbit etmek ve onların selâmını Peygamber-i Zîşân Efendimiz’e götürüp sunmaktır (Nesâî, Sehv 46; Dârimî, Rikak 58; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, I, 387, 441, 452).

Peygamber aleyhisselâm kendisine sunulan salâtü selâmı nasıl duyar? Hadisimizin devamı bu soruya cevap teşkil etmektedir. O da peygamberlerin vücutlarının, Allah Teâlâ’nın onlara olan ikramı sebebiyle çürümemesidir. Peygamberlerin vücutlarının çürümemesi

şüphesiz bir mûcizedir. Ümmeti kabrinin başında salâtü selâm getirirse, bunu bizzat duyar ve selâma cevap verir. Uzaktaki bir ümmeti Peygamber *aleyhisselâm*'a “**Allahümme salli âlâ Muhammed'in ve âlâ âli Muhammed**” veya “**sallallâhu aleyhi ve sellem**” diye salâtü selâm gönderdikçe, bu hediye kendisine sunulur. O da bu hediyeyi alıp kabul ederek onu gönderen ümmetinden memnun olur.

Bu hadîs-i şerifin ilk kısmı Cuma Gününün Fazileti bahsinde 1160 numarayla geçmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ peygamberlerin vücutlarını yiyip tüketmeyi yeryüzüne yasakladığı için onların bedenleri çürümez.

2. Peygamber Efendimiz'e gönderilen salâtü selâmlar ona sunulur. O da bu selâmları alır.

3. Cuma günü diğer günlerden daha faziletli bir gündür. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'e göndereceğimiz salât ü selâmları daha çok cuma günü göndermeli ve böylece daha çok sevap kazanmalıyız.

١٤٠٣ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «رَغِمَ أَنْفُ رَجُلٍ ذُكِرَتْ عِنْدَهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1403. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimse perişan olsun.”

Tirmizî, Daavât 101.

Açıklamalar

Konumuzun daha önce geçen hadislerinde açıklandığı üzere, Allah Teâlâ'nın ve meleklerin bile kendisine salâtü selâm getirdiği, hatta Cenâb-ı Hakk'ın “**Ona siz de salât ü selâm getirin!**” buyurduğu Peygamber *aleyhisselâm*'ın adını duyup da “**Allahümme salli âlâ**

Muhammed” veya **“sallallâhu aleyhi ve sellem”** demeyen bir kimsenin durumunu anlamak zordur. Müslüman olduğunu söyleyen bir kimsenin, İslâm toplumlarında canlı bir şekilde yasayan bu âdeti daha önce duymaması, bilmemesi mümkün değildir. Bildiği halde yapmaması ise anlaşılacak ve izah edilecek gibi değildir. Halbuki bir insan, yukarıda dörder kelimeden meydana geldiğini gördüğümüz salâtü selâm şekillerinden birini söylemekle en azından on sevap kazanacaktır. Allah Teâlâ dilerse, şüphesiz onun mükâfatını yüzlerce kat fazlasıyla da verir. Yanında Peygamber *aleyhisselâm*’ın adı anıldığı halde, böyle bir sevabı önemsemediği veya Peygamber’ine duyması gereken saygıyı duymadığı için ona salât ü selâm getirmeyen kimsenin mânevî sorumluluğu şüphesiz çok büyüktür. 1405 numaralı hadiste görüleceği üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz böyle bir kimseyi “cimri” diye nitelemektedir.

Peygamber’ine salâtü selâm getirmeyen bir kimse de, yukarıdaki hadiste buyurulduğu üzere perişan olmayı, burnu yere sürtülmeyi, yani hem insanlar hem de Allah katında değersiz ve önemsiz biri olmayı hak etmiş demektir.

Bazı âlimler bu ifadeye bakarak, Peygamber *aleyhisselâm*’ın adı her anıldıkça ona salâtü selâm getirmenin farz olduğu sonucunu çıkarmışlar, bazıları da bir mecliste bir defa salâtü selâm getirmenin yeterli olacağını, yani insanı sorumluluktan kurtaracağını söylemişlerdir.

Bu hadîs-i şerîfin devamı şöyledir: *“Ramazân-ı şerife girip de bu ay çıkmadan kendini Cenâb-ı Hakk’a bağışlatamayan kimse perişan olsun. Anne ve babası yaşlılık günlerini yanında geçirip de (onları hoşnut ederek) cennete giremeyen kimse perişan olsun”* (Tirmizî, Daavât 101).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber *aleyhisselâm*’ın adını duyan bir kimse ona salâtü selâm getirmelidir.
2. Bazı âlimlere göre Peygamber Efendimiz’in adı her anıldığında ona salâtü selâm getirmek farzdır.

١٤٠٤ - وَعَنْهُ ﷺ: قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا،
وَصَلُّوا عَلَيَّ، فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي حَيْثُ كُنْتُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1404. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kabrimi bayram yeri haline çevirmeyiniz. Bana salâtü selâm getiriniz. Zira nerede olursanız olun sizin salâtü selâmınız bana ulaşır.”

Ebû Dâvûd, Menâsik 97.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifin baş tarafında Efendimiz'in üç kelimelik bir tavsiyesi daha yer almakta ve: *“Evlerinizi kabirlere benzetmeyiniz”* buyurmaktadır. 1020 numarayla daha önce geçtiği üzere bunun mânası, evinizde Kur'an okuyunuz, namaz, özellikle nâfile namaz kılınız. Şayet böyle yapmazsanız, siz artık hiçbir ibadet yapamayan ölümlere benzersiniz; evlerinizi de kabristana benzetirsiniz, demektir. Çünkü Resûlullah Efendimiz'in buyurduğu üzere *“İçinde Allah'ın anıldığı ev ile Allah'ın anılmadığı evin farkı diriyle ölünün farkı gibidir”* (bk. 1437 numaralı hadis).

Peygamber Efendimiz'in *“Kabrimi bayram yeri haline getirmeyiniz”* buyurmak suretiyle bize birkaç hususu hatırlattığı söylenebilir:

Bayram yerleri gülüp eğlenilen, şenlik yapılan yerlerdir. Resûl-i Ekrem Efendimiz kabrinin etrafında, bayram yerindeymiş gibi merasim ve şenlik yapılmasını doğru bulmamakta, kabirlerin insana âhireti hatırlatacağı gerçeğinden hareketle, kendi kabrinin başında da mânevî bir havaya girilmesini, onun huzurundaymış gibi davranılmasını tavsiye etmektedir.

Kabr-i saadetinin bayram yeri haline getirilmemesi tavsiyesinin bize hatırlattığı diğer bir husus da şu olabilir: Bayramlar yılda iki defa gelir. Resûl-i Ekrem Efendimiz kabr-i şerifinin arada bir değil, mümkün olduğu kadar fazla ziyaret edilmesini istemektedir. Bu iki hususu bir arada düşünmek de mümkündür. Şayet düğüne, bayrama gider gibi rengârenk elbiseler giyerek yılda bir iki defa kabr-i saadet ziyaret edilirse, o mübarek makamı ziyaret etmekten alınacak mânevî haz

ve ibret alınmaz, duyulacak huzur duyulmaz olur. O takdirde bu ziyaret bir nevi merasim haline gelebilir ve Resûl-i Ekrem'in "*Allah'ım Kabrimi puthâne haline getirme!*" (Mâlik, Muvatta', Kasru's-salât fi's-sefer 85; Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, II, 246) diyerek Allah'a sığındığı kötü hal gerçekleşmiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hz. Peygamber'in kabri bir bayram havası içinde değil, mânevî bir hava içinde saygıyla ve üstün bir edeple ziyaret edilmeli, orada asla gürültü yapılmamalıdır.

2. Medine'de ve civarında yaşayanlar, Resûl-i Kibriyâ'yı sık sık ziyâret etmeli, uzakta bulunanlar ise fırsat buldukça o mübarek diyara gitmelidir.

3. Salâtü selâmlarımız hiç bekletilmeden Resûl-i Ekrem Efendimiz'e iletildiği için her fırsatta ona salavât getirerek saygı ve bağlılığımızı sunmamız gerekir.

١٤٠٥ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أَرُدَّ عَلَيْهِ السَّلَامَ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1405. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse bana salâtü selâm getirdiği zaman, onun selâmını almam için Allah Teâlâ ruhumu iade eder.”

Ebû Dâvûd, Menâsik 96. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, II, 527.

Açıklamalar

Bu hadisi ilk bakışta kavramak kolay değildir. 1402 numarayla okuduğumuz hadîs-i şerîf, bu konuda bize yardımcı olacaktır.

Peygamber Efendimiz günlerin en faziletlisi olan cuma günü kendisine çokça salâtü selâm getirilmesini isteyip de, sizin salâtü selâmlarınız bana sunulur, buyurduğu zaman ashâb-ı kirâm:

– Ya Resûlallah! Vefat ettiğin ve artık senden hiçbir eser kalmadığı zaman salâtü selâmlarımız sana nasıl sunulur? diye sormuşlardı. Bunun üzerine Peygamber *aleyhisselâm*:

– “Allah Teâlâ peygamberlerin bedenlerini çürütmeyi toprağa haram kıldı” buyurmuştu.

Peygamberlerin ölümden sonraki hayatları nasıl bir hayattır, sorusuna doyurucu bir cevap vermemiz mümkün değildir. Bununla beraber şehidler hakkındaki âyetleri düşündüğümüz zaman bu soruya zihnimizde bir ölçüde çözüm bulabiliriz. Cenâb-ı Mevlâ **“Allah yolunda öldürülenlere ‘ölüler’ demeyiniz. Bilakis onlar diridirler, lakin siz anlamazsınız”** buyurmaktadır [Bakara sûresi (2), 154]. Bir başka âyet bu konuda biraz daha bilgi vermektedir: **“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilakis onlar diridirler; Allah’ın lutuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde Rableri yanında bol bol nimetler içindedirler”** [Âl-i İmrân sûresi (3), 169-170]. Şehidleri ölü değil diri saymamız gerekeceğine göre, Cenâb-ı Hakk’ın insanların en seçkini olan Resûl-i Ekrem Efendimiz’in mübarek ruhunu, ümmetinin salâtü selâmına cevap vermek üzere iade ettiğine inanmak hiç de zor olmamalıdır.

Ümmetinin gönderdiği salâtü selâm’a karşılık vermek üzere Allah Teâlâ’nın iade ettiği şeyin Efendimiz’in ruhu mu, yoksa bazı âlimlerin ileri sürdüğü gibi konuşma ve cevap verme özelliği mi olduğu üzerinde kafa yormak da bizi bir sonuca götürmez. Önemli olan, ümmet-i Muhammed’in getirdiği salâtü selâmların Efendimiz’e ulaşması, onun da buna cevap vermesidir. Bunun nasıl gerçekleştiği o kadar da önemli değildir.

Dünya hayatında kendisine saygı duyduğumuz bir insanın bize itibar göstermesi, verdiğimiz veya gönderdiğimiz selâmı alması bizi ne kadar sevindirir! Gönderdiğimiz selâmı almak suretiyle bizi şereflendiren zâtın Peygamber Efendimiz olduğu tasavvur edilince, bu bizim için ne büyük saadet olur! Onun pak ruhuna sunulan salavât-ı şerîfelerin bizzat kendisi tarafından alındığını bilmek, bu nâçiz ümmet için şereflerin en büyüğü, bahtiyarlıkların en yücesidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* kabrinde bizim bilmediğimiz bir hayata sahiptir.

2. Mübarek ruhuna sunulan salâtü selâmları bizzat alması, ümmeti için en büyük şereftir.

3. Rahmet Peygamberi tarafından salâtü selâmına karşılık verilmek gibi büyük bir fırsat kaçırılmamalıdır.

١٤٠٦ - عَنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الْبَخِيلُ مَنْ ذَكِرْتُ

عِنْدَهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1406. Ali *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Cimri, yanında adım anıldığı halde bana salâtü selâm getirmeyen kimsedir.”

Tirmizî, Daavât, 101. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, I, 201.

Açıklamalar

Tükenir korkusuyla malını harcamayan kimseye cimri denir. Yaygın olan anlayış budur. Bu anlamdaki cimriden daha kötü olanı ise Allah'ın Resûlü'nün ifadesiyle, yanında Peygamber *aleyhisselâm*'ın adı anıldığı halde ona salâtü selâm getirmeyen kimsedir. Hadisin bazı rivayetlerine göre Resûl-i Ekrem Efendimiz, adını duyduğu halde kendisine salâtü selâm getirmeyen kimseyi **“büsbütün cimri”** diye nitelemiştir. Çünkü bu kimse, Cenâb-ı Hakk'ın **“Allah ve melekleri Peygamber'e çok salavât getirirler. Ey mü'minler! Siz de ona çokça salât ve selâm getirin”** [Ahzâb sûresi (33), 56] emrine uymamış, boynuna borç olan bir görevi yerine getirmemiş ve böylece Rabbi'nin emri karşısında cimri durumuna düşmüştür. Ayrıca böyle bir kimse sadece Rabbi'ne değil kendine karşı da cimrilik yapmıştır.

Zira Resûlullah'a salâtü selâm getirmek suretiyle kazanacağı mânevî ecre önem vermemiş, kendini elde edeceği büyük bir sevaptan mahrum bırakmış ve bu suretle Peygamber Efendimiz'in buyurduğu gibi **“büsbütün cimri”** olup çıkmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber *aleyhisselâm* mü'minlerin ebedî saadeti kazanmalarına vesile olduğu için ümmetinin ona karşı çeşitli görevleri vardır. Bunlardan biri de, adı duyulduğu zaman kendisine salavât getirmektir.

2. Cimrinin en fenası, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in buyurduğu gibi, yanında Resûlullah'ın adı anıldığı halde ona salât ü selâm getirmeyen kimsedir.

١٤٠٧ - عَنْ فَضَالَةَ بْنِ عُيَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ رَجُلًا يَدْعُو فِي صَلَاتِهِ وَلَمْ يَحْمَدِ اللَّهَ تَعَالَى، وَلَمْ يُصَلِّ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «عَجَلْ هَذَا» ثُمَّ دَعَاهُ فَقَالَ لَهُ - أَوْ لِيْغَيْرِهِ -: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَبْدَأْ بِتَحْمِيدِ رَبِّهِ سُبْحَانَهُ، وَالثَّنَاءِ عَلَيْهِ، ثُمَّ يُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ ﷺ ثُمَّ يَدْعُو بَعْدَ بِمَا شَاءَ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1407. Fedâle İbni Ubeyd *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* namazdan sonra Allah'a hamd etmeden, Peygamber *aleyhisselâm*'a salâtü selâm getirmeden dua eden bir adamı işitti. Bunun üzerine:

“Bu adam acele etti” buyurdu. Sonra o adamı yanına çağırdı. Ona veya bir başkasına şöyle buyurdu: **“Biriniz dua edeceği zaman önce Allah Teâlâ'ya hamd ü senâ etsin, sonra Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e salâtü selâm getirsin. Daha sonra da dilediği şekilde dua etsin.”**

Ebû Dâvûd, Vitir 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 65; Nesâî, Sehv 48.

Açıklamalar

Bir gün Resûlullah Efendimiz ashâb-ı kirâm ile birlikte Mescid-i Nebvî'de otururken içeri bir adam girdi. Hadisimizin bir başka rivayetinden öğrendiğimize göre, adını bilemediğimiz bu zât yalnız başına namaz kıldıktan sonra **“Allahümmağfir lî verhamnî: Allahım beni bağışla ve bana merhamet et”** diye dua etmeye başladı. Halbuki her işin olduğu gibi duanın da bir âdâbı ve usûlü vardı. Kendisinden bir şey istenecek, yardımı niyaz edilecek olan Cenâb-ı Hakk'a

saygısını sunmak, O'nu lââyık olduğu şekilde hamdü senâ etmek, O'nun huzurunda kendisine şefâat edecek olan Peygamber-i Zîşân'a salavât getirmek gerekirdi. Bu sebeple Allah'ın Resûlü o zâtın acele ettiğini söyledi ve ashâbına nasıl dua etmeleri gerektiğini öğretmek için bu fırsatı değerlendirmek istedi. Yanına çağırdığı o sahâbîye veya o yanında otururken diğerk ashâbına hitaben yukarıdaki sözlerini söyledi.

Namazdan sonra veya diğerk zamanlarda Allah'a dua edecek kimse duasına **el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn ve's-salâtü ve's-selâmü âlâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn** diye veya buna benzer bir hamdele ve salvele ile başlamalıdır. Nitekim bir defasında Resûl-i Ekrem Efendimiz sahâbîlerden birinin Allah'a hamd ve Resûlü'ne salât getirerek duaya başladığını gördü. Onu takdir ederek **“Ey namaz kılan zât! Dua et, duan kabul olunur”** buyurdu (Tirmizî, Daavât 65).

Müslümanlar hayatı ve yaşama biçimini olduğu kadar dua ve ibadeti de Allah'ın Resûlü'nden öğrenirler ve böylece her şeyi âdâbına ve usûlüne uygun olarak yapmaya gayret ederler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duayı Resûlullah Efendimiz'in öğrettiğı gibi yapmaya çalışmalıdır.
2. Duaya önce Allah'a hamdederek başlamalı, sonra Allah'ın Rasûlü'ne salâtü selâm getirmelidir.
3. Daha sonra Allah Teâlâ'dan isteyeceğı şeyleri söylemeli, en sonunda yine Allah'a hamd ederek, meselâ **“âmîn ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l- âlemîn”** diyerek duayı bitirmelidir.

١٤٠٨ - عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ ؓ قَالَ: خَرَجَ عَلَيْنَا النَّبِيُّ ﷺ فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ قَدْ عَلِمْنَا كَيْفَ نُسَلِّمُ عَلَيْكَ، فَكَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ؟ قَالَ: «قُولُوا: اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ. اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1408. Ebû Muhammed Kâ'b İbni Ucre *radiyallâhu anh* şöyle dedi:
Bir gün Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* yanımıza gelmişti. Kendisine:

– Ya Resûlallah! Sana nasıl selâm vereceğimizi öğrendik, sana nasıl salavât getireceğiz? diye sorduk. O da şöyle buyurdu:

– **“Allahümme salli âlâ Muhammedi’n ve âlâ âli Muhammed, kemâ salleyte âlâ âli İbrahim, inneke hamîdün mecîd. Allahümme bârik âlâ Muhammedin ve âlâ âli Muhammed, kemâ bârekte âlâ âli İbrâhîm, inneke hamîdün mecîd: Allahım! İbrahim’in âline rahmet ettiğin gibi Muhammed’e ve âline de rahmet et. Şüphesiz Sen övülmeye lâyık ve yücesin. Allahım! İbrahim’in âline hayır ve bereket lütfettiğin gibi Muhammed’e ve âline de hayır ve bereket ihsan et. Şüphesiz Sen övülmeye lâyık ve yücesin, deyiniz.”**

Buhârî, Daavât 32, Tefsîru sûre (33), 10; Müslim, Salât 66. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 179; Tirmizî, Vitir 20; Nesâî, Sehv 51; İbni Mâce, İkâme 25.

Kâ'b İbni Ucre

Medineli sahâbîlerden olup Bey'atürrıdvân'da bulunan bahtiyarlardandır. Büyük sahâbîlerden Ubâde İbni's-Sâmit'in dostu olmasına rağmen henüz İslâmiyet'i kabul etmemişti. Bir gün Ubâde *radiyallâhu anh* onu gözetledi ve evden ayrıldığını görünce gidip putunu kırdı. Kâ'b eve gelip de putunun parçalanmış olduğunu görünce çok öfkelenildi. Gazapla evinden çıkıp Ubâde'nin yanına giderken durumunu bir daha düşündü. Kararını değiştirdi ve arkadaşının yanına giderek İslâmiyet'i kabul etti.

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in vefatından sonra Kûfe'ye yerleşen Kâ'b, hicrî 51 veya 53 yılında 75 veya 77 yaşında iken Medine'de vefat etmiş, kendisinden 47 hadis rivayet edilmiştir.

Allah ondan râzı olsun.

1410 numaralı hadislerle birlikte açıklanacaktır.

١٤٠٩ - عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ الْبَدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَتَانَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَنَحْنُ فِي مَجْلِسِ سَعْدِ بْنِ عُبَادَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَقَالَ لَهُ بَشِيرُ بْنُ سَعْدٍ: أَمَرَنَا اللَّهُ تَعَالَى أَنْ

نُصَلِّي عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَكَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ؟ فَسَكَتَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَتَّى تَمَنَّيْنَا أَنَّهُ لَمْ يَسْأَلْهُ، ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قُولُوا: اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى عَالِمَتِهِمْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَالسَّلَامُ كَمَا قَدْ

1409. Ebû Mes'ûd el-Bedrî *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Biz Sa'd İbni Ubâde *radiyallâhu anh* ile birlikte otururken Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* yanımıza geldi. Beşîr İbni Sa'd ona:

– Ya Resûlallah! Allah Teâlâ sana salavât getirmemizi emretti. Sana nasıl salâtü selâm getireceğiz? diye sordu.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* sükût buyurdu. Sükûtun uzaması sebebiyle biz içimizden, keşke sormasaydı, diye geçirdik. Sonra Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– **“Allahümme salli âlâ Muhammedin ve âlâ âli Muhammed, kemâ salleyte âlâ âli İbrahim, ve bârik âlâ Muhammedin ve âlâ âli Muhammed, kemâ bârekte âlâ âli İbrahim, inneke hamîdün mecîd: Allahım! İbrahim'in âline rahmet ettiğin gibi Muhammed'e ve âline de rahmet et. Allahım! İbrahim'in âline hayır ve bereket lütfettiğin gibi Muhammed'e ve âline de hayır ve bereket ihsan et. Şüphesiz sen övülmeye lâyık ve yücesin, deyiniz. Selâm ise bildiğiniz gibidir.”**

Müslim, Salât 65. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîru sûre (33), 23.

Bir sonraki hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٤١٠ - عَنْ أَبِي حَمِيدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، كَيْفَ نُصَلِّي عَلَيْكَ؟ قَالَ: «قُولُوا: اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1410. Ebû Humeyd es-Sâ'idî *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Ashâb-ı kirâm:

– Ya Resûlallah! Sana nasıl salavât getireceğiz? diye sordular.

Şöyle buyurdu:

– **“Allahümme salli âlâ Muhammedin ve âlâ ezvâcihî ve zürriyyetihî kemâ salleyte âlâ İbrahim ve bârik âlâ Muhammedin ve âlâ ezvâcihî ve zürriyyetihî kemâ bârekte âlâ İbrahim, inneke hamîdün mecîd: Allahım! İbrahim’in âline rahmet ettiğin gibi Muhammed’e, hanımlarına ve zürriyetine de rahmet et. İbrahim’e hayır ve bereket lütfettiğin gibi Muhammed’e, hanımlarına ve zürriyetine de hayır ve bereket ihsan et. Şüphesiz sen övülmeye lâyık ve yücesin, deyiniz.”**

Buhârî, Enbiyâ 10, Daavât 33; Müslim, Salât 69. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 179; Nesâî, Sehv 54; İbni Mâce, İkâme 25.

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâm, **et-Tahiyyâtü** duasını öğrenirken, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem’e “es-Selâmü aleyke eyyühe’n-nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtüh”* diye **selâm** edileceğini de öğrenmişlerdi. Ahzâb süresindeki (33/56) **“Ey mü’minler! Resûlullah’a çokça salât ve selâm getirin”** âyeti nâzil olunca, Peygamber *aleyhisselâm’a* başvurarak nasıl salât getirileceğini öğrenmek istediler. **İkinci hadisten** öğrendiğimize göre Resûl-i Ekrem Efendimiz kendisine bu sual sorulduğu zaman sükût buyurdu. Ya âdeti üzere o konuda vahiy gelmesini bekledi veya bu suâle en uygun cevabı verebilmek için düşünme ihtiyacını hissetti. Sükûtun uzaması, Resûlullah’ı yorup üzdüklerini zanneden sahâbîleri endişeye sevketti ve keşke bu sual sorulmasaydı, Resûlullah Efendimiz de üzülmeseydi diye düşündüler. Çok geçmeden Allah’ın Resûlü yukarıdaki üç hadiste üç değişik rivayetini gördüğümüz ve daha başka rivayetlerini de bildiğimiz salavâtı tavsiye buyurdu.

1408 numaralı hadisteki salavât şekline, hem “Allahümme salli” hem de “Allahümme bârik” okunurken **“ve âlâ âli İbrahim”** kısmının eklenmesiyle, Hanefîler’in okumayı tercih ettikleri, *Sahîh-i Buhârî*’deki (Enbiyâ 10) salavât şekli elde edilmiş olur.

Hadîs-i şeriflerde geçen “İbrahim’in âli”, “Muhammed’in âli” ifadelerine gelince; bir kimsenin âli, onun soyu, ailesi, taraftarları, dost ve arkadaşları, temsil ettiği fikirlere bağlı zümreler anlamına gelmektedir. **Âl-i Nebî, Âl-i Resûl** ifadeleri de Âl-i Muhammed anlamına gelmektedir.

Yukarıda okuduğumuz salâtü selâmlarda geçen Âl-i Muhammed’in ne mânaya geldiği hususunda iki görüş vardır. **Birinciye göre**, Âl-i Muhammed, soy itibariyle Hz. Peygamber’e en yakın kimseler olup kendilerine zekât verilmesi haramdır. Zira onların zekât alması, hem kendilerini rencide edebilir hem de toplumda onlara duyulan saygıyı sarsabilir. **İkinci görüşe göre** Âl-i Muhammed, dinî bakımdan Hz. Peygamber’e tâbi olanlardır.

Yani Hulefâ-yi Râşidîn, ashâb-ı kirâm ve daha sonra gelen müslümanlar Âl-i Muhammed’dir. Zira asıl yakınlık soy yakınlığı değil, inanç ve fikir yakınlığıdır. Âl-i Muhammed’e kimlerin girdiği hususunda mezheplerin farklı görüşleri vardır. “Hz. Peygamber’in Ehl-i Beytine Saygı ve Onların Üstünlükleri” bahsinde bulunan 347 numaralı hadisin açıklamasında Resûlullah’ın Ehl-i beyt’i konusunda bilgi verilmiştir.

Burada, namazlarda tahiyattan sonra salavât getirmenin İmâm Şâfiî ve Ahmed İbni Hanbel’e göre farz, Hanefîler’e göre sünnet olduğunu da belirtelim.

Niçin Salâtü Selâm Getiriyoruz?

Resûlullah Efendimiz’e salât ü selâm getirmeye bizi teşvik eden birkaç sebep vardır. Bunlardan biri, kâinatın tek sahibinin onu rahmetiyle, rızâ ve hoşnutluğu ile yüceltmesi, yani ona salavât getirmesidir. Bir diğer sebep, bütün meleklerin ona dua ve istiğfar ederek saygılarını sunmaları, yani ona salavât getirmeleridir. Bu gerçekleri Kur’ân-ı Kerîm’den öğreniyoruz. Onu hem Cenâb-ı Hakk’ın hem de meleklerin böylesine yücelttiğini görünce, kendisine salâtü selâm getirmenin bir görev olduğunu anlıyoruz. Ayrıca bizi karanlıktan aydınlığa çıkarmasına, bize kurtuluş yolunu göstermesine karşı minnet ve şükranımızı arz etmek için bu görevi daha büyük bir arzu ve iştîyâkla yerine getiriyoruz. Hele bir de Yüce Rabbimiz’in bize “**Ona siz de salâtü selâm getirin**” buyurduğunu öğrenince hem namazlarımızda hem mübarek adının anıldığını

duyduğumuzda hem de sevgi ve saygımızı arz etmek istediğimizde kendisine salavât getiriyoruz.

Efendimiz'e salâtü selâm getirirken Cenâb-ı Hakk'a şöyle dua etmiş oluyoruz:

“Yâ Rabbî! Resûl-i Ekrem'inin nâmını, şânını hem dünya hem de âhirette yüce kıl. Onun getirdiği İslâm Dini'ni bütün cihâna yay ve bu dini dünya durdukça yaşat. Ona âhirette ümmetine şefa'at etme hakkı ver ve kendisine sayısız sevap ihsan eyle!”

Salât ü selâm böylesine derin mânalar ihtivâ ettiğine ve faydası hem bize hem de bütün müslümanlara ulaştığına göre, salât ü selâm getirme hususunda kesinlikle cimrilik etmemeliyiz.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namazda tahiyyâtı okuduktan sonra, yukarıda örneklerini gördüğümüz veya hadis kitaplarında daha başka şekilleri de bulunan salavât hadislerinden biri okunmalıdır.

2. Herhangi bir yerde Peygamber *aleyhisselâm*'ın adı anılınca veya ona salâtü selâm göndermek istendiğinde Efendimiz'in öğrettiği salavât şekillerinden biri okunmalıdır.

3. Ashâb-ı kirâmın, bilmedikleri hususları Peygamber Efendimiz'e sorup öğrendikleri yukarıdaki hadislerin her birinde görülmektedir.

ZİKİRLER BÖLÜMÜ

ALLAH'ı ZİKRETMENİN FAZİLETİ VE ZİKRE TEŞVİK

Âyetler

وَلَذِكْرِ اللَّهِ أَكْبَرُ.

1. “Allah’ı zikretmek en büyük ibadettir.”

Ankebût sûresi (29), 45.

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ.

2. “Siz beni anın ki, ben de sizi anayım.”

Bakara sûresi (2), 152.

Zikir, hatırlayıp anmak demektir. İnsan Allah’ı ya **diliyle zikreder**; Kur’an okumak, dua etmek, Allah Teâlâ’yı güzel isimleriyle anmak gibi; ya **kalbiyle zikreder**; Allah Teâlâ’nın varlığını gösteren delilleri, yani kâinatı ve Kur’ân’da sözü edilen her şeyi düşünmek gibi; yahut **bedeniyle zikreder**; namaz başta olmak üzere bedenle yapılması gereken bütün görevleri yapmak gibi. Her ne suretle olursa olsun Allah’ı zikretmek en değerli ibadettir.

“**Beni anın ki, ben de sizi anayım**” âyet-i kerîmesi Allah’ı anma işinin tek taraflı olmadığını, kulun Allah’ı andığı gibi Allah’ın da kulunu andığını göstermektedir. Kulun Allah Teâlâ’yı anması demek, anlatıldığı üzere diliyle, kalbiyle ve bedeniyle Cenâb-ı Hakk’ı anması demektir. Zaten Allah Teâlâ’yı uyanık bir gönülle anan kimse, onun yasaklarından uzak durur. Diğer bir söyleyişle, dilindeki zikir onu kötülöklere yaklaştırmaz. Böyle bir zikrin karşılığı, Allah Teâlâ’nın kulunu anmasıdır. **Cenâb-ı Hakk’ın kulunu anması ise** onu bağışlaması, ona çok sevap vermesi, hatta meleklerinin yanında

ondan bahsetmesi demektir. 1438 numaralı hadiste göreceğimiz üzere Merhametli Rabbimiz “*Kulum beni bir topluluk içinde zikrederse, ben de kulumu o cemaatten daha hayırlı bir topluluk içinde anarım*” buyurmaktadır. Kulun Cenâb-ı Hak tarafından anılması, onun büyük hayır ve bereketlere nâil olması, dilinden hikmetlerin dökülmesi demektir. Bütün bunlar “**Allah’ı zikretmenin en büyük ibadet**” olduğunu göstermektedir.

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ.

3. “Sabah akşam tevazu içinde yalvararak, ürpererek ve sesini yükseltmeden Rabbini an. Sakın gafillerden olma!”

A'râf sûresi (7), 205.

Bu âyet-i kerîme Allah Teâlâ'yı nasıl zikretmemiz gerektiğini hatırlatmakta ve bize dua ve zikir edebini öğretmektedir. Dua edecek veya zikredecek kimsenin önce **sessiz ve sâkin olması** gerekir. Bu hâl insanın riya ve gösterişten uzaklaşmasını sağlar. Sonra kul, Rabbinin büyüklüğü karşısında kendi zayıflığını ve güçsüzlüğünü düşünerek **mütevâzı olmaya** gayret etmelidir. Saltanatı sonsuz bir kudretin huzurunda bulunduğunu hatırlayarak **içinde bir korku ve ürperiş hissetmeye** çalışmalıdır. **Sadece kendisinin işiteceği bir sesle** dua ve zikretmelidir. Bu hâl düşüncede yoğunlaşmayı sağlar. Sabahın ve akşamın, özellikle gecenin sâkin ve huzurlu saatleri ibadet ve zikir için en uygun zamanlardır. Bu bereketli zamanların kıymetini bilmeli, onları boşa geçiren gafillerden olmamalıdır.

وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ.

4. “Allah’ı çok zikredin ki, kurtuluşa eresiniz.”

Cum’a sûresi (62), 10.

Bütün kötülüklerin başı Allah Teâlâ'yı unutmaktır. Allah’ı hatırlamayan, O’nun kulları için hazırladığı hayat ölçülerine değer vermeyen kimseler, kendi basit zevk ve çıkarlarının içinde boğulmaları sebebiyle kendilerinden başkasını düşünmezler. Halbuki

insan yaratıcısını ne kadar çok hatırlayıp anarsa, davranışlarına o nisbette çeki düzen verir ve O'nun rızâsını kazanmaya bakar. İyi bir insan olmanın, dolayısıyla hem dünyada hem âhirette mutlu olmanın yolu her fırsatta Allah Teâlâ'yı anmaktır. Sabah, akşam, gece, gündüz, karada, denizde, hazarda, seferde, otururken, yatarken, işine giderken, gelirken, sağlamken, hastayken, kısaca her zaman, her yerde ve her fırsatta Rabbini anmalıdır. İnsanın iki cihânda başarısı ve kurtuluşu buna bağlıdır. Zikir Cenâb-ı Hakk'ı sadece dil ile anmaktan ibaret değildir. Allah Teâlâ'nın yapılmasını emrettiği ve Resûlullah'ın ümmetine tavsiye ettiği her ibadet, her hayır ve güzel iş birer zikirdir.

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ
وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ
وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ
وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا.

5. “Müslüman erkekler ve müslüman kadınlar, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, kendini Allah'a ibadete veren erkek ve kadınlar, samimî ve doğru olan erkek ve kadınlar, mütevâzı ve Allah'a saygılı erkek ve kadınlar, zekât ve sadaka veren erkek ve kadınlar, oruç tutan erkek ve kadınlar, iffetlerini koruyan erkek ve kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkek ve kadınlar var ya, işte bütün bunlara Allah mağfiret ve büyük mükâfat hazırlamıştır.”

Ahzâb sûresi (33), 35.

Âyet-i kerîmede iyi müslümanın belli başlı özellikleri sayılmaktadır. Bunlardan biri de Allah'ı çok zikretmektir. **Allah'ı çok zikreden erkek ve kadınlar**, tıpkı kendini Allah'a ibadete veren, samimi ve doğru olan, mütevâzı ve Allah'a saygı duyan, zekât ve sadaka veren, oruç tutan ve iffetlerini koruyan erkek ve kadınlar gibi Cenâb-ı Hakk'ın affını ve mağfiretini elde edecekler, ayrıca O'nun kendileri için hazırladığı hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı ve hiçbir insanın hayal edemediği cennet nimetlerini de kazanacaklardır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا.

6. “Ey iman edenler! Allah’ı çok zikredin. Sabah akşam O’nu tesbih edin.”

Ahzâb sûresi (33), 41-42.

Üçüncü âyet-i kerîmede de gördüğümüz üzere, buradaki “**sabah akşam**” ifadeleri bütün vakitleri içine almaktadır. Demek oluyor ki, Allah Teâlâ kendisini her an ve her fırsatta anmamızı, zikir ve tesbih etmemizi istemektedir. Bir yerde otururken veya bir yere gidip gelirken yahut tezgâh başında çalışırken “**sübhânallah**”, “**elhamdülillah**”, “**Allahü ekber**” demek ne yürümeye ne de iş yapmaya engeldir. Bazan bu zikirleri söyleyerek, bazan “**la ilâhe illallah**” diyerek, kimi zaman “**la havle velâ kuvvete illâ billâhi’l-aliyyi’l-azîm**” diye tekrar ederek daha hızlı ve ahenkli yürümek ve şevkle çalışmak mümkündür.

Allah’ı anarken, O’nu zikir ve tesbih ederken kalbin uyanık olması arzu edilen bir şeydir. Fakat bazı kimseler Allah’ı anıp zikretmeyi tıpkı nefes alıp verir gibi bir alışkanlık haline getirdikleri için gayri şuûrî olarak da zikir ve tesbih ederler. Bunda bir sakınca bulunmamakla beraber esas olan, dile kalbin eşlik etmesidir. İnsan bir zikri söylerken mânasını düşünürse, Cenâb-ı Hakk’a saygısını sunarken ve O’nu noksan sıfatlardan tenzih ederken gönlü uyanık olursa dilindeki zikir daha bir değer kazanır. Yukarıdaki âyet-i kerîmelerde emredildiği şekilde Allah Teâlâ’yı çokça zikredebilmek için bunu alışkanlık haline getirmeye gayret etmelidir.

Hadisler

١٤١١ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «كَلِمَتَانِ خَفِيفَتَانِ عَلَى اللِّسَانِ، ثَقِيلَتَانِ فِي الْمِيزَانِ، حَبِيبَتَانِ إِلَى الرَّحْمَنِ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1411. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dile hafif, mîzâna konduğunda ağır gelen ve Rahman olan Allah’ı hoşnut eden iki cümle vardır: **Sübhânallahi ve bi-hamdihî sübhânallahi’l-azîm**. Ben Allah’ı ulûhiyyet makamına yakışmayan

sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamd ederim. Ben Yüce Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tekrar tenzih ederim”

Buhârî, Daavât 65, Eymân 19, Tevhîd 58; Müslim, Zikir 31. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 60; İbni Mâce, Edeb 56.

Açıklamalar

İmam Buhârî bu hadîs-i şerifi *Sahîh*’inin muhtelif bölümlerinde zikrettikten sonra, o kıymetli eserini yine bu hadis ile bitirmiştir. Onun bu tutumu çok anlamlıdır.

Peygamber Efendimiz bu zikrin **yükte hafif, pahada ağır** olduğunu söylüyor. Söylemesi pek kolay, ama insana kazandırdığı sevap hesapsız denecek kadar çoktur, buyuruyor.

Hadîs-i şerifte **esmâ-i hüsnâ**dan “**Rahman**”ın özellikle söylenerek, bu zikrin Rahman olan Allah’ı hoşnut edeceğinin belirtilmesiyle anlatılmak istenen şudur: Allah’ın rahmeti ve merhameti çok geniştir. Kolayca söylenmekle beraber pek derin mânalar ihtivâ eden bu zikri söyleyenleri Cenâb-ı Hak rahmetiyle kuşatır, onlara hayır ve bereket ihsan eder.

Dilimizde çok kullanılan **tesbih** sözü, **sübhânallah** anlamına gelmektedir. Sübhânallah ise ben Allah Teâlâ’yı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim. O’na hiçbir eksikliği yakıştırmam, yaklaştırmam. O’nu en yüce, en üstün sıfatlarla anarım, demektir. **Sübhânallahi ve bi-hamdihî** zikrini söylemenin fazileti 1415, 1442 ve 1454 numara ile tekrar gelecektir. **Günde yüz defa sübhânallâhi ve bi-hamdihî** zikrini tekrarlayan bir kimsenin günahları **deniz köpüğü** kadar bile olsa hepsinin bağışlanacağını müjdeleyen bir başka hadis (bk. 1413 hadis numaralı) bu zikrin değerini göstermeye yeterlidir. Zira bu zikir, diğer önemli zikirleri de ihtivâ etmektedir. “**Bizler sana hamdeder, seni şânına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederiz (ve nahnü nüsebbihu bi-hamdik)**” âyet-i kerîmesinde de görüldüğü üzere bu zikir meleklerin zikridir. Diğer bir söyleyişle Allah Teâlâ’nın meleklerle öğrettiği zikirdir. Onun değeri de işte buradan gelmektedir. Bu kadar değerli ve sevabı hudutsuz olan **sübhânallâhi ve bi-hamdihî** cümlesine bir de **sübhânallâhi’l-azîm** eklenerek hadisimizde tavsiye buyurulan zikrin söylenmesi, onun önemini açıkça göstermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cenâb-ı Hakk'ı noksan sıfatlardan tenzih eden, O'nu en üstün sıfatlarla yâdeden zikirleri her fırsatta söylemelidir
2. Peygamber Efendimiz "Sübhânallâhi ve bihamdihî sübhânallâhi'l-azîm" gibi zikirleri çok okumamızı tavsiye etmektedir.
3. Bu zikrin söylenmesi ne kadar kolaysa, sevabı da o nisbette çoktur.

۱۴۱۲ - وَعَنْهُ ﷺ: قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَأَنْ أَقُولَ: سُبْحَانَ اللَّهِ،
رَوَاهُ مُسْلِمٌ. وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ».

1412. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sübhânallâhi velhamdülillâhi velâ ilâhe illallahü vallâhü ekber demek, benim için, üzerine güneş doğan her şeyden daha kıymetlidir.”

Müslim, Zikir 32. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 128.

Açıklamalar

Bu zikirde dört ayrı zikir bulunmaktadır. Biri **sübhânallah**'tır. Bir önceki hadiste de belirtildiği üzere bu kısacık sözün anlamı, ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim, O'na hiçbir eksikliği yakıştırıp yaklaştırmam, demektir.

İkincisi **elhamdülillah**'tır. Bunun anlamı da, ben Cenâb-ı Hakk'ı bana verdiği sayısız iyilikler sebebiyle bütün gönlümle övgüyle anarım, demektir. Her fırsatta Allah'a hamd etmek kulun en başta gelen görevidir. **Elhamdülillah** demek aynı zamanda Allah'a şükretmektir. Diğer bir ifadeyle hamd şükürün başıdır. Allah'a hamd etmeyen kimse, aynı zamanda O'na şükretmemiş olur.

Üçüncüsü **lâ ilâhe illallah**'tır. Kâinatta yegâne var olan, ebediyyen yaşayacak olan sadece Allah'tır. O'ndan başka bir mevcut, O'ndan başka ibadete lâyık bir varlık yoktur. Benim biricik Rabbim, önünde en derin hürmetle eğildiğim, huzurunda secdeye kapandığım sadece O'dur, gibi mânalara gelmektedir.

Dördüncüsü de **Allahü ekber**dir. Allah'ın büyüklüğü, azameti, kudreti, saltanatı, kısaca O'nun kibriyâsı hiç kimsenin bilemeyeceği kadar yücedir, uludur, anlamına gelir.

Allah'ın Resûlü bu zikri, üzerine güneş doğan her şeyden daha üstün tuttuğunu söylemektedir. Bu ifadesiyle Efendimiz bütün dünya nimetlerinin gelip geçici, fakat bu zikrin sevabının kalıcı olduğunu hatırlatmakta, bunun için de fâni şeylerin değil, sevabı tükenmeyen işlerin peşine düşmek gerektiğini îmâ etmektedir. Belki de Peygamber Efendimiz bu zikri söylemeyi, bütün dünyayı elde edip sonra da onu Allah yolunda harcamaya tercih edeceğini belirtmek istemiş, dolayısıyla bu zikrin **dünyaya bedel** olduğunu ifade buyurmuştur:

Bu hadîs-i şerifte geçen her bir zikir kelimesinin Peygamber Efendimiz tarafından tavsiye edildiği daha önce de görülmüştü (bk. 1142 numaralı hadis). Buna göre Resûl-i Ekrem *sallâhu aleyhi ve sellem* her gün herkesin vücudundaki eklemler sayısınca birer sadaka vermesi gerektiğini belirtmiş ve **“Her tesbih bir sadaka, her hamd bir sadaka, her tehlil (la ilâhe illallah demek) bir sadaka, her tekbir bir sadakadır”**, buyurmuştur. Namazımızı bitirdikten sonra günde aşağı yukarı beş defa söylediğimiz **“Sübhânallahi velhamdülillâhi velâ ilâhe illallahü vallahü ekber”** zikrini bir mü'min her gün doksan defa söylerse, vücudundaki 360 eklemin her biri için bir sadaka vermiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz bize, bu hadîs-i şerifte öğrettiği zikri okumayı tavsiye etmektedir.

2. Dünya gelip geçici, zikirlerin sevabı ise kalıcıdır. İşte bu sebeple Peygamber Efendimiz bu zikrin yeryüzündeki her şeyden daha üstün olduğunu belirtmektedir.

١٤١٣ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ؛ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ كَانَتْ لَهُ عِزٌّ رِقَابٍ، وَكُتِبَتْ لَهُ مِائَةُ حَسَنَةٍ، وَمُحِيتْ عَنْهُ مِائَةُ سَيِّئَةٍ،

وَكَاثَتْ لَهُ حِزْرًا مِنَ الشَّيْطَانِ يَوْمَهُ ذَلِكَ حَتَّى يُمْسِيَ، وَلَمْ يَأْتِ أَحَدٌ بِأَفْضَلٍ
مِمَّا جَاءَ بِهِ إِلَّا رَجُلٌ عَمِلَ أَكْثَرَ مِنْهُ». وَقَالَ: «مَنْ قَالَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ،
فِي يَوْمٍ مِائَةَ مَرَّةٍ، حُطَّتْ خَطَايَاهُ، وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1413. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu söyledi:

“Bir kimse her gün yüz defa, *lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadîr*, derse, on köle âzâd etmiş kadar sevap kazanır; ona yüz iyilik sevabı yazılır; yüz günahı bağışlanır; bu zikir o gün akşama kadar o kimsenin şeytandan korunmasını sağlar. Bu zikri ondan daha fazla tekrarlayan kimse dışında hiç kimse daha faziletli bir iş yapmamış olur.” Resûl-i Ekrem sözüne şöyle devam etti: “Bir kimse günde yüz defa *sübhanallâhi ve bi-hamdihi* derse, onun günahları deniz köpüğü kadar bile olsa hepsi bağışlanır.

Buhârî, Bed'ü'l-halk 11; Daavât 64, 65; Müslim, Zikir 28. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 59, 62; İbni Mâce, Dua 14.

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٤١٤ - عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ قَالَ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَخَدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيرٌ، عَشْرَ مَرَّاتٍ. كَانَ كَمَنْ أَعْتَقَ أَرْبَعَةَ أَنْفُسٍ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ».

1414. Ebû Eyyûb el-Ensârî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir kimse on defa, *lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadîr*, derse, İsmail aleyhisselâm'ın soyundan dört kimseyi hürriyetine kavuşturmuş gibi sevap kazanır.”

Buhârî, Daavât 64; Müslim, Zikir 30. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 103.

Açıklamalar

Her iki hadiste de **“Lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadîr”** zikri tavsiye edilmektedir. Genellikle namazlardan sonra ve dua etmeden önce okunan bu zikrin mânası şudur: Allah'tan başka ilah yoktur, yalnız Allah vardır. O tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'na mahsustur. O'nun gücü her şeye yeter.” **Birinci hadiste** sözünün devamında Resûl-i Ekrem Efendimiz'in tavsiye buyurduğu **sübhânellâhi ve bi-hamdihî** zikrinin anlamı ise “Ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamdederim” demektir.

Hadisimizdeki **“Mülk O'nundur”** cümlesiyle Cenâb-ı Hakk'ın muazzam saltanatının yüceliği anlatılmaktadır. Melekler âlemiyle birlikte bütün kâinat, daha açık bir ifadeyle yaratılmış ne varsa hepsi O'nun malı, O'nun saltanatının bir parçasıdır. Dolayısıyla bunlar üzerinde tasarruf etme hakkı da sadece O'nundur. Bir şeyi var etmek, yok etmek, ele geçirmek, yönetmek, nimet vermek, cezâlandırmak, büyütmek, küçültmek, yapmak, yıkmak, ağlatmak, güldürmek, kısaca hükmünü icra etmek sadece O'nun yetkisi dahilindedir.

Böyle bir varlık her şeye kâdirdir. **O'nun gücü her şeye yeter.** Hiçbir yardımcıya, hiçbir vekile ve vasıtaya ihtiyacı yoktur. Her ne isterse kendi güç ve kudretiyle yapar. O “ol!” der, her şey olur.

Şüphesiz mülk ve saltanat, güç ve kudret kime aitse, şânına lââyık **hamd de O'na mahsustur.**

Bu zikir ne zaman ve kaç defa okunacak? Bazı rivayetlerde bu zikrin sabahleyin yapılması tavsiye edilmektedir. Bu ilâve **birinci hadisimizdeki “O gün akşama kadar şeytan kendisine bir fenalık yapamaz”** ifadesine de açıklık getirmektedir. Bu kadar sağlam olmayan bir başka rivayette de **sabah namazından sonra ve kimseyle konuşmadan önce on defa** okunması tavsiye edilmektedir (Tirmizî, Daavât, 63).

Birinci rivayette bu zikrin günde **yüz defa**, ikinci rivayette ise **on defa** söylenmesi istenmektedir. Zira herkes her gün bu zikri yüz defa söylemeye imkân bulamayabilir. Yoğun işi sebebiyle bu zikri büsbütün terkederek onun sevabından mahrum kalmamak için hiç değilse günde on defa söylenmesi arzu buyurulmaktadır.

Namazlardan sonra ve dua etmeden önce bu zikri zaten beş defa söyleyen müslümanların, beş defa daha söyleyerek Efendimiz'in bu tavsiyesini yerine getirmeleri hiç de zor değildir. Bu zikri günde yüz defa tekrarlamak isteyenlerin, hepsini aynı zamanda söylemesi de gerekmez. Şüphesiz en münasibi başlayınca bitirmek ve akşama kadar şeytandan korunmak için de sabahleyin okumaktır. Zaten bu zikrin söylenmesi en fazla 7-8 dakika alır. Buna imkânı ve vakti olmayanlar fırsat buldukça beşer onar defa tekrarlayarak da yüze tamamlayabilirler

Kazanılacak Sevap Miktarı. Birinci hadiste bu zikri yüz defa okuyana on köle âzâd etmiş sevabı verileceği söylenirken, ikinci hadiste rastgele köleler değil de İsmail *aleyhisselâm*'ın soyundan on köleyi âzâd etmiş gibi sevap kazanacağı belirtilmektedir.

Hadisimizdeki “Günahları deniz köpüğü kadar bile olsa hepsi bağışlanır” ifadesini, bu konudaki genel kâideye göre değerlendirmek ve bağışlanan bu hataların **küçük günahlar olduğunu** bilmek gerekir. Zira yapılan büyük günahlar Allah Teâlâ'yı ilgilendiriyorsa, o günahı işleyen kimsenin Mevlâ'sından af dileyip günahına tövbe etmesi gerekir; şayet günahı kul hakkını ilgilendiriyorsa, kendisine haksızlık ettiği kimseyi bulup onunla helâlleşmesi, ödemesi gereken bir şey varsa ödeyip kendini bağışlatması şarttır. Küçük günahlar, insanın Allah'a karşı sorumlu olup da yapmadığı görevler yüzünden kazanılır. **“Size yasak edilen büyük günahlardan kaçınırsanız, kusurlarınızı örter ve sizi şerefli bir yere koyarız”** (Nisâ sûresi (4), 31] âyetinden de öğrendiğimize göre, küçük günahların bağışlanması, büyük günahlardan sakınma şartına bağlıdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bu zikir Cenâb-ı Hakk'ın kudretini en güzel şekilde ifade etmektedir.

2. Elden geliyorsa günde yüz defa, değilse on defa tekrarlanmalıdır.

3. Bir günde on köleyi hürriyetine kavuşturma sevabı kazanmak, amel defterine yüz iyilik kaydettirmek, yüz günahını bağışlatmak ve hele günahları deniz köpüğü kadar bile olsa hepsini affettirmek, üstelik o gün akşama kadar şeytandan korunmak, başka türlü ele geçmez bir fırsattır.

١٤١٥ - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَلَا أُخْبِرُكَ رَوَاهُ مُسْلِمٌ. بِأَحَبِّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ؟ إِنَّ أَحَبَّ الْكَلَامِ إِلَى اللَّهِ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ».

1415. Ebû Zer *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bana:

“Allah’ın en çok hoşlandığı sözü sana bildireyim mi? Allah’ın en çok hoşlandığı söz, *sübhânallahi* ve *bi-hamdihî* demektir” buyurdu.

Müslim, Zikir 85.

Açıklamalar

1411 numaralı hadisteki iki cümleden ibaret zikrin birinci cümlesi bu idi. Yanından ayrılmayan bazı fakir sahâbîleri böyle müjdelerle sevindirdiğini bildiğimiz Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Müslim’deki rivayetten öğrendiğimize göre, Ebû Zerr’e:

– “Allah’ın en çok hoşlandığı sözü sana bildireyim mi?” diye sorduğu zaman, Ebû Zer:

– Ya Resûlallah! Allah’ın en çok hoşlandığı sözü bana bildir, diye sevinmişti. “Ben Allah’ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O’na hamdederim” anlamındaki bu son derece muhtevalı zikri herhalde Ebû Zer *radiyallâhu anh* bir daha dilinden bırakmamıştır. Ebû Zerr’in *Sahîh-i Müslim*’deki diğer rivayetine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e:

– Hangi söz (zikir) daha faziletlidir? diye sorulmuştu. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem Efendimiz:

– *Allah’ın melekleri veya kulları için seçtiği sübhânallahi ve bi-hamdihî sözüdür*, buyurmuştu (Müslim, Zikir 84).

Şüphesiz zikirlerin en üstünü Allah’ın kelâmı olan Kur’ân-ı Kerîm’dir. Onu okumak ve hele mânasını anlamaya çalışmak suretiyle okumak insana daha fazla sevap kazandırır. Hadîs-i şeriflerde geçen zikirleri Peygamber Efendimiz’e Cenâb-ı Hakk’ın öğrettiğinde şüphe yoktur. Hadisimizin diğer rivayetinde geçen “Allah’ın melekleri veya kulları için seçtiği” zikir sözü de bunu

göstermektedir. Öyle de olsa, bu zikirleri, sevap bakımından Kur'ân-ı Kerîm ile mukayese etmek mümkün değildir. Bununla beraber insan her zaman Kur'an okuyamaz. İşte bu sebeple bir kimse yakaladığı fırsatları değerlendirmeli, bir iki defa söylemekten ibaret bile olsa Resûlullah'ın öğrettiği zikirleri tekrarlamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bazı zikirlerin Allah Teâlâ'yı daha çok hoşnut ettiği anlaşılmaktadır. Bu sebeple onları daha fazla okumaya çalışmalıdır.
2. **Sübhânallahi ve bi-hamdihi** zikri en makbul zikirlerden biridir.

١٤١٦ - عَنْ أَبِي مَالِكٍ الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«الطُّهُورُ شَطْرُ الْإِيمَانِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ تَمْلَأُ الْمِيزَانَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
تَمْلَأَانِ - أَوْ تَمْلَأُ - مَا بَيْنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1416. Ebû Mâlik el-Eş'arî *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Temizlik imanın yarısıdır. *el-Hamdü lillah* duası mîzânı, *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi* zikri ise yer ile göklerin arasını sevap ile doldurur.”

Müslim, Tahâret 1. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 86.

Açıklamalar

Önemli birkaç konuyu ihtivâ eden bu hadîs-i şerifin tamamı 26 numarayla daha önce geçmiş ve bu konular orada kısaca açıklanmıştır. Hadisin ilk cümlesi olan **“Temizlik imanın yarısıdır”** ifadesi ise ilgisi sebebiyle “Abdestin Fazileti” bahsinde 1033 numara ile müstakil olarak ele alınmıştır.

Efendimiz **“Temizlik imanın yarısıdır”** buyurmakla şunu belirtmiş olmalıdır: Bir insanın önce Allah'ın emirlerine muhatap olabilmesi, sonra da O'nun yanında değer kazanabilmesi için göğsünde iman taşıması nasıl ilk şart ise iman sahibi bir kimsenin ilk yapacağı iş de temizliğe riayet etmesidir. Zira temizlenmeden hiçbir ibadeti yapmak

mümkün değildir. Şu halde ben iman sahibiyim diyen kimsenin mutlaka temizlik esaslarına uyması gerekir.

Hadisimizde ikinci olarak *elhamdülillah* zikri ile *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi* zikrinin insana kazandıracağı hadsiz hesapsız sevaptan söz edilmektedir. Şayet Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu zikri söyleyene cennette şöyle bir güzellik verilecektir, buyursaydı, bunu bir ölçüde kavramamız mümkün olacaktı. Fakat bazı sevapları tam manasıyla anlayıp kavramak mümkün değildir. İşte bu sebeple Allah'ın Resûlü bu iki zikri söyleyen kimsenin kazanacağı sevabı temsilî olarak anlatmakta ve şöyle demektedir: *Elhamdülillah* diyen kimseye verilecek sevabı bizim maddî ölçülerimizle anlatacak olursak, onun kazanacağı mükâfatın, amelleri tartan mîzânı dolduracağını, *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi* diyen bir kimsenin elde edeceği sevabın da yer ile gök arasını dolduracağını söylememiz gerekir. Mîzânın büyüklüğü hakkında bir fikri bulunmayan kimseye bu anlatım da yeterli değildir. Burada İbni Abbâs'a nisbet edilen bir rivayetten söz etmemiz gerekecektir. Bu rivayete göre mîzânın bir dili, iki de kefesi vardır. Bu kefeleden biri batıda, diğeri de doğudadır. Bu kefeleden birine kişinin sevabı, diğesine de günahı konacaktır. Demek oluyor ki, *elhamdülillah* diyen, *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi* zikrini söyleyen kimsenin kazanacağı sevap, anlatılması mümkün olmayacak kadar çoktur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslüman temiz insandır. İman ile temizlik birbirinden ayrılmayan iki din esasıdır.

2. *el-Hamdülillâh* ve *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi* zikirleri insana hesapsız sevap kazandırır.

3. Allah Teâlâ, rızâsını arayan kulları için sayıya, hesaba gelmeyen nimet ve lutuflar hazırlamıştır.

١٤١٧ - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ أَغْرَابِي إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: عَلِّمْنِي كَلَامًا أَقُولُهُ. قَالَ: «قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا

قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ» قَالَ: فَهَؤُلَاءِ لِرَبِّي، فَمَا لِي؟ قَالَ: «قُلِ: اَللّٰهُمَّ
اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1417. Sa'd İbni Ebû Vakkâs *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Bir bedevî Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gelerek:

– Bana söyleyeceğim bir zikir öğret, dedi. Resûl-i Ekrem ona şu zikri okumasını tavsiye etti:

– **“Lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh, Allahü ekber kebîran ve'l-hamdü lillâhi kesîrâ ve sübhânallâhi Rabbi'l-âlemîn, velâ havle velâ kuvvete illâ billahi'l-Azîzi'l-Hakîm: Tek olan Allah'tan başka ilâh ve O'nun bir eşi ve benzeri de yoktur. Kudreti ve saltanatıyla Allah en büyüktür. Bitip tükenmeyen hamd O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi olan Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim. Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Azîz ve Hakîm olan Allah'ın yardımıyla kazanılabilir.”**

Bedevî:

– Bunlar Rabbim için söyleyeceğim dua ve zikirlerdir. Kendim için ne söylemeliyim? dedi.

Resûl-i Ekrem:

– **“Allahümmeğfir lî verhamnî vehdinî verzuknî: Allahım, beni bağışla, bana merhamet et, rızânı kazandıracak işler yaptır ve bana hayırlı rızık ver, de”** buyurdu.

Müslim, Zikir 33-36.

Açıklamalar

Bedevî denen ve çölde yaşayan bu insanların arasında bazı zekî kimseler Peygamber Efendimiz'e gelerek yerinde ve isabetli sorular sormuşlar ve bu sebeple sahâbîleri pek sevindirmişlerdir. Bu bedevî sayesinde öğrenilen zikir ve dua da sahâbî efendilerimizi mutlaka memnun etmiştir.

Derin mânalarla dolu bu zikrin üzerinde önemle düşünülmesi gereken cümlelerinden biri, her zaman tekrarlayıp durduğumuz **“la havle velâ kuvvete illâ billâh: Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah'ın yardımıyla kazanılabilir”** ifadesidir. Bu

veciz cümle insanın aczini bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Allah'ın izni ve yardımı olmadan parmağını bile oynatmaya güç yetiremeyecek insanoğlu, yine O'nun lutfu ve yardımı sayesinde günahlardan korunabilmekte, Rabbine ibadet edecek gücü ve kuvveti kendinde bulabilmektedir.

Bu zikrin Cenâb-ı Hakk'ın ezelî ve ebedî sıfatlarını pek güzel dile getirdiğini, O'nun şanını yücelttiğini gören bedevî, bir de kendisinin dini ve dünyası için faydalı olacak bir dua öğrenmek istedi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*, yeni müslüman olanlara öğrettiği çok kısa, fakat pek muhtevalı bir niyazı ona da öğretti. Demek ki bu bedevî de yeni müslüman olmuş biriydi. **“Allahümmağfir lî verhamnî vehdinî verzuknî”** diyen bir kimse hem dünyası hem de âhireti için güzel dileklerde bulunmakta ve Âlemlerin Rabbine şöyle yalvarmaktadır: Allahım, günahlarımı büsbütün silerek beni **bağışla**; içinde bulunduğum her durumda sana itaat etme imkânını lütfetmek suretiyle bana **merhamet et**; rızânı kazanmamı sağlayacak **güzel halleri elde etmemi ve değerli işler yapmamı sağla**, bana **helâl rızık nasip et**.

1472 numarada görüleceği üzere hadisin bu kısmı **“vehdinî”**den sonra **“ve âfinî”** ilâvesiyle veya **“vehdinî”** yerine **“ve âfinî”** ilavesiyle de rivayet edilmektedir. **“Âfinî”**, bana âfiyet ver, demektir. Âfiyet hem dünya hem de âhiretle ilgili hayırları kapsayan geniş anlamlı bir kelimedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Efendimiz'in bedevîye öğrettiği zikir, Allah'ın bir ve tek, noksan sıfatlardan arınmış olduğunu pek güzel ifade ettiği için her fırsatta okunmalıdır.

2. Resûl-i Ekrem'in bedevîye öğrettiği dua ise insanın Cenâb-ı Hakk'a arzetmesi gereken maddî ve mânevî ihtiyaçlarını dile getirmektedir.

١٤١٨ - عَنْ ثَوْبَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا انْصَرَفَ مِنْ صَلَاتِهِ اسْتَغْفَرَ ثَلَاثًا، وَقَالَ: «اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ

يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ» قِيلَ لِلْأَوْزَاعِيِّ - وَهُوَ أَحَدُ رُوَاةِ الْحَدِيثِ -: كَيْفَ
الِاسْتِغْفَارُ؟ قَالَ: يَقُولُ: أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1418. Sevbân *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* selâm verip namazdan çıkınca üç defa **istiğfar** eder ve “**Allahümme ente’s-selâm ve minke’s-selâm tebârekte yâ ze’l-celâli ve’l-ikrâm: Allahım selâm sensin. Selâmet ve esenlik sendendir. Ey azamet ve kerem sahibi Allahım, sen hayır ve bereketi çok olansın**” derdi.

Hadisin râvilerinden biri olan Evzâî’ye:

– İstiğfar nasıl yapılır? diye sorulunca:

– Estağfirullah, estağfirullah demektir, dedi.

Müslim, Mesâcid 135, 136. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 25; Tirmizî, Salât 108; Nesâî, Sehv 81, 82; İbni Mâce, İkame 32.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şeriften ve benzeri diğer rivayetlerden öğrendiğimize göre Peygamber *aleyhisselâm* bir farz namazı kılıp bitirdikten sonra üç defa **estağfirullah** (Allah’tan beni bağışlamasını dilerim) der, hepimizin bildiği **Allahümme ente’s-selâm** zikrini okuyacak kadar oturur, şayet kıldığı o farzdan sonra bir sünnet kılacaksa hemen yerinden kalkar, evine giderek o sünneti kılardı. Fakat sabah namazından sonra sünnet kılmadığı için bazan güneş doğuncaya kadar namaz kıldığı yerde otururdu. Peygamber-i Zîşân’ın namazın hemen ardından istiğfar etmesinin sebebi, Rabbine gereği gibi ibadet ve kulluk edememenin bir özrü olarak düşünülebilir.

Allahım selâm sensin demek, yüceliğine ve üstün sıfatlarına yakışmayan her kusur, noksan ve değişimden uzak ve münezzehsin, demektir. **Selâmet ve esenlik sendendir** demek, bu iyilikler senden beklenir ve umulur; sen bize esenlik verirsen dünyada ve âhirette bahtiyar oluruz; vermezsensin mutsuz oluruz, demektir. İnsanlar dünyada sulh ve sükûnu sağlamak, huzur ve bahtiyarlık içinde yaşamak için didinip dururlar. Halbuki sulh da, huzur ve bahtiyarlık da Cenâb-ı Hakk’ın lutfuyla mümkündür. Bunun için insan, huzuru ve sükûnu önce onu kendisine verecek olandan istemelidir. **Tebârekte** sözünün anlamı sen hayır ve bereketi çok olansın, demek olduğu

gibi, sen zâlimlerin yakıştırdığı yaratılmışlarda bulunan sıfatlardan uzaksın, sen kendisine gereği gibi ibadet edilemeyecek olan yüce Allah'sın mânasına da gelmektedir. Efendimiz bu derin manalı zikri, Allah Teâlâ'nın doksan dokuz isminin sonuncusu olan “**Zü'l-celâli ve'l-ikrâm**” ile bitirmiştir. “**Zü'l-celâli ve'l-ikrâm**” esmâ-i hüsnâsı 1494 numaralı hadiste açıklanacaktır. Burada kısaca şunu belirtelim ki, **celâl**, azamet ve yücelik, **ikram** da iyilik, ihsan ve lutuf demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Namazı bitirince üç defa **estağfirullah** demelidir.
2. Daha sonra **Allahümme ente's-selâm**'ı okumalıdır.

١٤١٩ - عَنِ الْمُغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ   أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا فَرَغَ مِنَ الصَّلَاةِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اَللّٰهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1419. Muğîre İbni Şu'be *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* selâm verip namazdan çıkınca şu duayı okurdu:

“Lâ ilâhe illallâhü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadir. Allahümme lâ mâni'a li-mâ a'tayte ve lâ mu'tıye li-mâ mena'te velâ yenfeu ze'l-ceddi minke'l-ceddü: Allah'tan başka ilâh yoktur, yalnız Allah vardır. O tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'na mahsustur. O'nun gücü her şeye yeter. Allahım! Senin verdiğine engel olacak, vermediğini de verecek bir kimse yoktur. Senin lutfun olmadan hiçbir zengine serveti fayda vermez.”

Buhârî, Ezan 155, İ'tisâm 3, Kader 12, Daavât 18; Müslim, Mesâcid 137, 138. Ayrıca bk. Müslim, Salât 194, 205, 206; Ebû Dâvûd, Salât 140, Vitir 25; Tirmizî, Salât 108; Nesâî, Tatbik 25, Sehv 85, 89.

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi Muğîre İbni Şu'be *radıyallâhu anh* Muâviye'nin Kûfe vâlisiyken, Muâviye *radıyallâhu anh* ona bir mektup yazarak Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in namazlardan sonra okuduğunu duyduğu bir duayı kendisine bildirmesini istedi. O da hadisimizdeki duayı Peygamber *aleyhisselâm*'dan duyduğunu bir mektup yazarak bildirdi.

Peygamber Efendimiz namazlardan sonra selâm verir vermez muhtelif dualar okurdu. Hadisimizdeki dua da bunlardan biridir. Bazı rivayetlerde bu duayı Resûlullah Efendimiz'in farz namazlardan sonra okuduğu (Buhârî, Ezan 155), bazı rivayetlerde de her namazdan sonra okuduğu (Buhârî, Daavât 18) belirtilmiştir. Burada şunu da açıklamamız gerekir: Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in farz namazlardan sonra çeşitli örneklerini gördüğümüz duaları okumasına bakarak, bazı İslâm âlimleri farzlardan sonra dua etmenin, nâfilelerden sonra dua etmekten daha uygun olacağını söylemişlerdir.

Bu dua ve zikir başlıca iki cümleden meydana gelmektedir. Birincisi, namaz kılıp tesbihleri çektikten sonra ardından söyleme alışkanlığına sahip olduğumuz “*la ilâhe illallâhü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadir*” cümlesidir. 574 numaralı hadisin açıklamasında bu konuda daha geniş bilgi verilmiş ve Peygamber Efendimiz'in tesbihlerden sonra bu zikri söyleyen kimsenin günahları deniz köpükleri kadar çok olsa bile bağışlanacağını belirttiği (Ebû Dâvûd, Vitir 24) söylenmişti. 1413 numaralı hadiste yine Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu zikri her gün yüz defa tekrarlayan kimsenin “*on köle âzâd etmiş kadar sevap kazanacağını, ona yüz iyilik sevabı yazılacağını, yüz günahının bağışlanacağını, o gün akşama kadar şeytandan korunacağını*” ifade buyurduğu zikredilmişti. 1414 numaralı hadiste yine bu zikirden söz edilmiş, Resûlullah'ın ifadesiyle, bu zikri günde on defa okuyan kimseye İsmail *aleyhisselâm*'ın soyundan dört kimseyi hürriyetine kavuşturmuş gibi sevap yazılacağı görülmüştü.

İkinci cümle ise “*Allahümme lâ mânia*” diye başlayan zikirdir. Cenâb-ı Hakk'ın kudretini pek mükemmel şekilde ifade eden birinci zikir gibi bu da yegâne güç ve kudretin Allah Teâlâ'nın elinde bulunduğunu belirtmekte, malına, servetine güvenerek kendini güç kuvvet sahibi zanneden gafillere, O kudret sahibi istemediği takdirde

zenginliklerinin hiçbir fayda sağlamayacağını çok keskin bir ifadeyle ortaya koymaktadır. Sadece varlıklılara değil, kendinde güç vehmedenlere güçleri, kendini büyük görenlere büyüklükleri, sultanlara saltanatları Allah istemedikçe fayda vermez. İnsana sadece **amel-i sâlih** dediğimiz ihlâsla yapılmış ibadet, tâat ve iyiliklerin fayda vereceği unutulmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ashâb-ı kirâm, bildikleriyle yetinmezler, daha çok bilen arkadaşlarına başvurmak suretiyle bilgilerini geliştirirlerdi.
2. Selâm verip namazdan çıktıktan sonra zaman zaman hadisimizdeki bu zikri de okumalıdır.

١٤٢٠ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ
ذُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ، حِينَ يُسَلِّمُ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ
وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. لَا حَزَلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ، لَهُ النِّعَمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ، لَا إِلَهَ إِلَّا
اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ». قَالَ ابْنُ الزُّبَيْرِ: وَكَانَ رَسُولُ
اللَّهِ ﷺ يَهْلِلُ بِهِنْ ذُبُرَ كُلِّ صَلَاةٍ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1420. Abdullah İbni'z-Zübeyr *radıyallâhu anh* namazdan sonra selâm verince her defasında şöyle derdi:

**“Lâ ilâhe illallâhü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve le-
hü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadir; lâ havle velâ kuvvete
illâ billâh; lâ ilâhe illallâhü velâ na'büdü illâ iyyâh; lehü'n-
ni'metü ve lehü'l-fazlu ve lehü's-senâü'l-hasen; lâ ilâhe illallâhü
muhlisîne lehü'd-dîne velev kerihü'l-kâfirûn:** Allah'tan başka ilâh
yoktur; yalnız Allah vardır. O tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur,
hamd O'na mahsustur. O'nun gücü her şeye yeter. Günahtan
kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah'ın yardımıyla
kazanılabilir. Allah'tan başka ibadete lâayık bir ilâh yoktur. Biz yalnız
O'na ibadet ederiz. Sahip olduğumuz nimet ve lutuf O'nundur. En

güzel medh ü senâ O'na yakışır. Kâfirler hoşlanmasa bile, bütün samimiyetimizle, Allah'tan başka ilâh yoktur, deriz.”

Abdullah İbni'z-Zübeyr, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in her namazdan sonra bu sözlerle zikrettiğini söyledi.

Müslim, Mesâcid 139, 140. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 25; Nesâî, Sehv 34.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifin baş tarafı bu zikri Abdullah İbni'z-Zübeyr'in bizzat hazırlayıp okuduğu kanaatini uyandırıyor da, hadisin son cümlesi bu zikrin Resûl-i Ekrem Efendimiz tarafından yapıldığını ortaya koymaktadır.

Bu zikrin ilk yarısındaki bazı cümleler daha önce açıklanmıştı. Burada ilk defa geçen ifadeler üzerinde duralım. Bu ifadelerden biri *“Sahip olduğumuz nimet ve lutuf O'nundur”* cümlesidir. Yiyip içtiğimiz, giyip kuşandığımız nimetleri bize bir insan da vermiş olsa, o nimetin asıl sahibi Allah Teâlâ'dır. İnsanlar sadece bir vasıttan ibarettir. Üstelik bu nimetleri, onları hakettiğimiz, onlara lââyık olduğumuz için elde etmiyoruz. Bunlar tamamen Cenâb-ı Hakk'ın bize birer lutuf ve ihsanıdır. Bize düşen bunları haketmeye ve onlara lââyık olmaya gayret etmektir. Zâtının yüceliği, sıfatlarının üstünlüğü, kısaca yegâne yaratıcı olması sebebiyle de *“En güzel medhü senâ O'na yakışır.”* O'nun birliğini kabul etmeyen *“kâfirler hoşlanmasa bile”*, münâfıklar ve işi gücü gösteriştan ibaret olan kimseler aksini yapsa da biz *“Bütün samimiyetimizle, Allah'tan başka ilâh yoktur”* diyerek O'na bağlılığımızı sunar, ibadet ve tâatımızı arzederiz. Sırf kulluğumuzu göstermek maksadıyla yaptığımız ibadetleri kabul buyurup onlara sevap verirse, bu sadece O'nun fazlı ve lutfu sayesindedir; şayet yaptıklarımızdan dolayı bizi cezâlandırırsa, bu da onun şaşmaz adâleti sebebiyledir.

Peygamber Efendimiz namazdan sonra ashâbının duyup öğrenmesi için sesini birazcık yükselterek bu zikri okurdu.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz ashâb-ı kirâma, her şeyi olduğu gibi, en güzel ifadelerle zikretmeyi de öğrettirdi.

2. Biz de her biri derin mânalar yüklü bu zikirleri okumaya çalışmalıyız.

١٤٢١ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ فُقَرَاءَ الْمُهَاجِرِينَ أَتَوْا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَقَالُوا: ذَهَبَ أَهْلُ الدُّثُورِ بِالدرَجَاتِ الْعُلَى، وَالتَّعِيمِ الْمُقِيمِ، يُصَلُّونَ كَمَا نُصَلِّي، وَيَصُومُونَ كَمَا نَصُومُ، وَلَهُمْ فَضْلٌ مِنْ أَمْوَالٍ، يَحْجُونَ، وَيَعْتَمِرُونَ، وَيُجَاهِدُونَ، وَيَتَصَدَّقُونَ. فَقَالَ: «أَلَا أَعْلَمُكُمْ شَيْئًا تَذَرُكُونَ بِهِ مَنْ سَبَقَكُمْ، وَتَسْبِقُونَ بِهِ مَنْ بَعْدَكُمْ، وَلَا يَكُونَ أَحَدٌ أَفْضَلَ مِنْكُمْ إِلَّا مَنْ صَنَعَ مِثْلَ مَا صَنَعْتُمْ» قَالُوا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «تُسَبِّحُونَ، وَتُحَمِّدُونَ، وَتُكَبِّرُونَ، خَلْفَ كُلِّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ». قَالَ أَبُو صَالِحٍ الرَّاوي عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، لَمَّا سُئِلَ عَنْ كَيْفِيَّةِ ذِكْرِهِمْ قَالَ: يَقُولُ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، حَتَّى يَكُونَ مِنْهُمْ كُلُّهُمْ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَزَادَ مُسْلِمٌ فِي رِوَايَتِهِ: فَرَجَعَ فُقَرَاءُ الْمُهَاجِرِينَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالُوا: سَمِعَ إِخْوَانُنَا أَهْلَ الْأَمْوَالِ بِمَا فَعَلْنَا فَفَعَلُوا مِثْلَهُ؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ».

1421. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Mekke'den Medine'ye hicret eden müslümanların fakirleri Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gelerek şöyle dediler:

– Varlıklı müslümanlar cennetin en yüksek derecelerini ve ebedî nimetleri alıp götürdüler. Bizim kıldığımız namazları onlar da kılıyorlar. Tuttuğumuz oruçları onlar da tutuyorlar. Fazla malları olduğu için hac ve umre yapıyorlar, cihad ediyorlar ve sadaka veriyorlar, biz veremiyoruz.

Bunun üzerine Resûl-i Ekrem onlara:

– “Sizden önde gidenlere yetişebileceğiniz, sizden sonra gelenleri geçebileceğiniz, sizin yaptığınızı yapanlar dışında

herkesten üstün olacağınız bir şeyi haber vereyim mi?” diye sordu.

– Evet, söyle ya Resûlallah! dediler.

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– **“Her namazın ardından otuz üçer defa Allah’ı tesbih eder, O’na hamdeder ve tekbir getirirsiniz.”**

Hadisi Ebû Hüreyre’den rivayet eden Ebû Sâlih’in söylediğine göre, sahâbîler bu zikirleri nasıl okuyacaklarını sorunca Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

“Her birinden otuz üçer defa olmak üzere *sübhânallah, elhamdü lillah, Allahü ekber*, dersiniz.”

Buhârî, Ezan 155; Daavât 18; Müslim, Mesâcid 142. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 24.

Müslim’in bir rivayetinde şu ilâve vardır:

Birkaç gün sonra fakir muhâcirler Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e tekrar gelerek:

– Zengin kardeşlerimiz bizim yaptığımız zikirleri duymuşlar. Aynını onlar da yapıyorlar, dediler.

Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– **“Ne yapalım! Artık bu Allah’ın bir lutfudur, Allah lutfunu dilediğine verir.”**

Müslim, Mesâcid 142.

1423 numaralı hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٤٢٢ - وَعَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَنْ سَبَّحَ اللَّهَ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَحَمِدَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَكَبَّرَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَقَالَ تَمَامَ الْإِمْنَةِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، غُفِرَتْ خَطَايَاهُ وَإِنْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1422. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Her namazdan sonra kim otuz üç defa *sübhânallah*, otuz üç defa *elhamdü lillah*, otuz üç defa *Allahü ekber* der, yüze tamamlamak için de *lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh*, *lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve alâ külli şey'in kadîr*: Allah'tan başka ilâh yoktur; yalnız Allah vardır. O tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'na mahsustur. O'nun gücü her şeye yeter” derse, günahları deniz köpüğü kadar çok olsa bile affedilir.” Müslim, Mesâcid 146. Ayrıca bk. Nesâî, Sehv 96.

Aşağıdaki hadisle beraber açıklanacaktır.

١٤٢٣ - عَنْ كَعْبِ بْنِ عُجْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مُعَقَّبَاتٌ لَا يَخِيبُ قَائِلُهُنَّ - أَوْ فَاعِلُهُنَّ - ذُبُرُ كُلِّ صَلَاةٍ مَكْتُوبَةٍ: ثَلَاثٌ وَثَلَاثِينَ تَسْبِيحَةً. وَثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ تَحْمِيدَةً، وَأَرْبَعًا وَثَلَاثِينَ تَكْبِيرَةً». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1423. Kâ'b İbni Ucre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Farz namazların ardından okunan zikirleri okuyan -veya bunları yapan- kimse hiçbir zaman zarara uğramaz. Bunlar otuz üç defa *sübhânallah*, otuz üç defa *elhamdü lillah*, otuz dört defa *Allahü ekber* demektir.”

Müslim, Mesâcid 144, 145. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 25; Nesâî, Sehv 92.

Açıklamalar

Her üçü de namazlardan sonra çekilen tesbih ile ilgili bu hadîs-i şerîflerden ilki 574 numara ile “Şükreden Zenginin Fazileti” bahsinde geçmiş ve orada genişçe açıklanmıştı. Müslüman kardeşlerimizin namazlardan sonra okuma alışkanlığına sahip oldukları bu üç zikrin hadisimizde görüldüğü üzere hoş bir hatırası vardır. Her şeylerini Mekke'de bırakarak Resûlullah'a yardım etmek ve böylece Allah'ın rızâsını kazanmak için Medine'ye hicret eden sahâbîler, sevap kazanma hususunda kimseden geri kalmak istemiyorlardı. Çünkü

dünyanın daha çok sevap kazanma bakımından bir yarış yeri olduğunu iyi biliyorlardı. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü onlara bu üç zikri tavsiye etti ve bu zikirlerin onları **kendilerinden önde gidenlere** yani kendilerinin yapamadıkları hayır ve iyilikleri yapanlara yetiştirebileceğini, **sonra gelenleri arkada bırakabileceğini** yani bu zikirleri söylemeyenleri geçip gideceklerini, ama sevabı çok büyük olan bu zikri kendileri kadar söyleyenlerin de aynı sevabı elde edeceklerini bildirdi. Böylece daha sonraki yüzyıllarda gelecek ümmetinin de, bu konudaki tavsiyesini tuttukları takdirde çok büyük sevap kazanacaklarını müjdeledi.

İkinci hadîs-i şerîf birinciye tamamlamakta ve doksan dokuz tesbih, tahmîd ve tekbirden sonra yüzüncü olarak **lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh** diye başlayan zikri söylemek gerektiğini belirtmektedir. 1413 ve 1414 numaralı hadislerde bu sonuncu cümlenin başlı başına bir zikir olduğunu görmüş ve onu **günde yüz defa** söyleyen kimsenin kazanacağı hesapsız sevapları okumuştuk.

Üçüncü yani 1423 numaralı **hadis** daha öncekilerin aynı olmakla beraber, burada onlara ilâveten iki husus belirtilmektedir. Biri bu zikirlerin **farz namazlardan sonra** okunması, diğeri de sayıyı yüze tamamlamak için tekbirlerin otuz üç değil, **otuz dört** defa söylenmesidir.

Öyleyse Cenâb-ı Hakk'ın her türlü noksan sıfatlardan münezzeh olduğunu pek güzel ifade eden **sübhânallah** demeyi, her nevi mükemmelliğin Allah Teâlâ'da bulunduğunu dile getiren **elhamdü lillah** zikrini söylemeyi, benim Rabbim yaratılmışların tam olarak kavrayamayacağı kadar yücedir demek olan **Allahü ekber** zikrini tekrarlamayı ihmal etmemeliyiz.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Efendimiz'in büyük sevaplar vaad ederek tavsiye buyurduğu bu zikri her namazdan sonra söylemeye gayret etmelidir.
2. Dünyayı hayır yarışlarının yapıldığı bir alan olarak görmeli ve bu yarışta ön sırada bulunma azmiyle ömrü değerlendirmelidir.
3. Allah Teâlâ'nın bazı insanlara daha fazla sevap kazanma imkânı vermesi, O'nun bir lutfu ve ihsanı ve sadece kendisinin bileceği bir iştir.

١٤٢٤ - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَتَعَوَّذُ
دُبُرَ الصَّلَاةِ بِهَذِهِ الْكَلِمَاتِ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُبْنِ وَالْبَخْلِ،
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ أَرُدَّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الدُّنْيَا، وَأَعُوذُ
بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْقَبْرِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1424. Sa'd İbni Ebû Vakkas *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* namazlardan sonra şu duayı okuyarak Allah'a sığınırđı:

“Allahümme innî eûzü bike mine'l-cübni ve'l-buhl, ve eûzü bike min en uredde ilâ erzeli'l-ömr, ve eûzü bike min fitneti'd-dünyâ, ve eûzü bike min fitneti'l-kabr: Allahım! Korkaklıktan, cimrilikten sana sığınırım. Erzel-i ömürden sana sığınırım. Dünya fitnesinden sana sığınırım. Kabir fitnesinden sana sığınırım.”

Buhârî, Cihâd 25, Daavât 37, 41, 44. Ayrıca bk. Müslim, Zikir 50, 52; Nesâî, İstiâze 5, 6, 27, 39; İbni Mâce, Dua 3.

Açıklamalar

Bu hadisten ve benzeri hadîs-i şeriflerden öğrendiğimize göre, Peygamber Efendimiz insan için son derece tehlikeli olan bazı hususlardan Allah'a sığınmış, dolayısıyla bize bunlardan şiddetle sakınmamız ve bizi onlardan koruması için Cenâb-ı Hakk'a sığınmamız gerektiğini belirtmiştir. Konumuzun bundan sonraki hadislerinde ve “Dualar Bölümü”nde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in nelerden Allah'a sığındığı görülecektir.

Bu hadiste ilk olarak **korkaklıktan ve cimrilikten** uzak durmamız ve onlardan Allah'a sığınmamız tavsiye buyurulmaktadır. **Korkaklık**, canını gereğinden fazla severek bir kısım ilâhî emirleri yapmamaktır. Allah yolunda cihad etmek, insanlara iyiliği emredip onları fenalıktan sakındırmak, gerektiğinde bir zâlim karşısında doğruyu savunmak cana o kadar değer vermemekle, nefsi gereğinden fazla şımartmamakla ilgilidir. Halbuki müslümana yakışan, tedbiri elden bırakmamak kaydıyla cesaret, yiğitlik ve atılganlıktır. **Cimrilik** ise sahip olduğu nimetleri yerinde harcamamaktır. Zengin olduğu halde

mal tutkusuyla servetini Allah yolunda sarfetmemek, âlim olduğu halde tembelliği sebebiyle eser vermemek veya insanlara nasihatte bulunmamak cimriliktir. Halbuki insan, Cenâb-ı Hak'ın şu dünyada sayılı kimselere lütfettiği servet ve ilim gibi nimetleri esirgemedен harcayarak âhiret yurdunu güzelleştirmeye çalışmalıdır.

Erzel-i ömür bir Kur'an-ı Kerîm terimidir. İki âyet-i kerîmede insanoğlunun hayat safhaları belirtildikten sonra, bazı kimselerin bilgili iken bir şey bilemez hale gelmesi için erzel-i ömre yani **“ömrün en kötü, en verimsiz çağına”** iletileceği belirtilmektedir [Nahl sûresi (16), 70; Hac sûresi (22), 5]. İnsanın iyice ihtiyarladığı, düşkün hâle geldiği, başkalarının eline avucuna bakıp onların yardımına muhtaç olduğu, bildiklerini unutup tekrar çocukluk günlerine döndüğü ve böylece âcizliğinin, güçsüzlüğünün, bunaklığının, bilgisizliğinin ve anlayışsızlığının iyice ortaya çıktığı bu dönem, **erzel-i ömür** denen perişanlık günleridir. Peygamber Efendimiz'in işaret buyurduğu gibi, Cenâb-ı Hak'tan bizi böyle perişan bir hale düşürmemesini niyaz etmeliyiz.

Dünya fitnessi pek çeşitlidir. Câzibesıyla insanı baştan çıkaran mal, mülk, nefsin hoşlandığı çeşitli zevkler, hatta insanı başkasına muhtaç edip zor durumda bırakan fakirlik birer dünya fitnessidir. Bunların hepsi insana âhiret yolcusu olduğunu, yapması gereken birtakım görevleri bulunduğunu unutturan, ihmâl ettiren ve ayağını kaydıran uçurumlardır. Bu hadisi rivayet eden muhaddislerden biri dünya fitnessinin deccâl olduğunu söylemiştir (Buhârî, Daavât 37). Nitekim Peygamber Efendimiz deccâl fitnessinin **dünya fitnessinin** en büyüğü olduğunu söylemiştir (İbni Mâce, Fiten 33). Yüce Rabbim hepimizi onun şerrinden muhafaza buyursun (Âmin).

Kabir fitnessi de Peygamber *aleyhisselâm*'ın Allah'a sığındığı tehlikelerden biridir. Meleklerin ölen herkesi sorguya çekmesiyle başlayan kabir hayatı, iyi kullar için huzur ikliminin başladığı, dünyadaki görevini gerektiği gibi yapmayanlar için de sıkıntıların başlayıp devam ettiği bir başka âlemdir. Resûl-i Ekrem Efendimiz bu durumu, *“Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe veya cehennem çukurlarından bir çukurdur”* (Tirmizî, Kıyamet 26) diye ifade buyurmuştur. Kabir azâbı hakkında 1426 numaralı hadiste bilgi verilecektir.

Hadisimizin râvisi olan Sa'd İbni Ebû Vakkas *radiyallâhu anh*'ın bu zikre çok önem verdiği ve onu kendi çocuklarına, tıpkı bir öğretmenin öğrencilerine yazı yazmayı öğrettiği gibi titizlikle bellettiği söylenmektedir. On dördü erkek, yedisi kız olmak üzere yirmi bir çocuğu bulunan Sa'd hazretlerinin, yavrularının dünya ve âhiret saadetine ne kadar önem verdiği ve dolayısıyla Peygamber sünnetine nasıl sarıldığı görülmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz her namazdan sonra korkaklıktan, cimrilikten, erzel-i ömürden, dünya ve kabir fitnesinden Allah'a sığınır.
2. Resûl-i Ekrem'in yaptığı ve tavsiye buyurduğu duaları öğrenip yapmalı, onları, tıpkı ashâb-ı kirâm gibi çocuklarımıza da öğretmeliyiz.
3. Cenâb-ı Hakk'ın affına mazhar olduğu halde, Resûlullah Efendimiz'in bu duaları hiç ihmal etmemesi bizi gayrete getirmeli, her birimizi bekleyen bu tehlikelerden Yüce Rabbimiz'e sığınmalıyız.

١٤٢٥ - عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَخَذَ بِيَدِهِ، وَقَالَ: «يَا مُعَاذُ، وَاللَّهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ» فَقَالَ: «أَوْصِيكَ يَا مُعَاذُ لَا تَدْعُنِي فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ تَقُولُ: اَللّٰهُمَّ اَعِنِّيْ عَلٰى ذِكْرِكَ، وَشُكْرِكَ، وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1425. Muâz *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* onun elinden tuttu ve:

“**Muâz! Vallahi seni gerçekten seviyorum**” buyurdu. Sonra sözüne şöyle devam etti: “**Muâz! Her namazdan sonra şu duayı mutlaka okumanı tavsiye ediyorum: *Allahümme innî âlâ zikrike ve şükrike ve hüsni ibâdetik: Allahım! Seni anıp zikretmek, nimetine şükretmek, sana lâayık ibadet etmek için bana yardım eyle!***”

Ebû Dâvûd. Vitir 26. Ayrıca bk. Nesâî, Sehv 60.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfin *Sünen-i Nesâî*'deki rivayetine göre Efendimiz sahâbîsi Muâz İbni Cebel'in elinden tutarak:

– “**Muâz! Vallahi seni gerçekten seviyorum**” buyurdu. O da Peygamber-i Zîşân'ın eline yapışarak:

– Ben de seni çok seviyorum, ya Resûlallah! dedi. “*Sevdiğiniz kimseye, onu sevdiğinizizi söyleyiniz*”, buyuran Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu emrini bizzat uyguladıktan ve tavsiye edeceği duanın iyice öğrenilmesi için uygun bir ortam hazırladıktan sonra, bu sevgili sahâbîsine yukarıdaki kısa, özlü duayı öğretmişti. Birini seven onun iyiliğini ister; onun dinine ve dünyasına faydalı olacak işler yapar. İşte Efendimiz de öyle yapmış, sevgili sahâbîsine Allah'tan istenecek en kıymetli şeyleri öğretmiştir.

Allah Teâlâ'dan istenmesi gereken bu üç şey insanın en önemli üç görevidir. Bu görevlerden birincisi, Cenâb-ı Hakk'ın adını dilden düşürmemektir. İkincisi her an binlercesinden faydalanılan sayısız nimetlerine gereği gibi şükredebilmektir. Üçüncüsü de O'nun şanına yakışır şekilde kulluk görevini yapabilmektir.

İnsanların gönlüne hitap eden kimselerin, muhatapları üzerinde umdukları tesiri yapabilmek için Efendimiz'in bu irşad metodundan yeterince faydalanması gerekir. Tatlı bir dil, yumuşak bir üslûp ve sınırsız bir gönül irşad hayatının vazgeçilmez unsurlarıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan sevdiği kimseye, onu sevdiğini söylemelidir.
2. Namazlardan sonra bu özlü duayı yapmaya çalışmalıdır.
3. Allah'ı zikir, O'na şükretmeye yöneltir; Allah'a şükür, O'na gerektiği gibi ibadet etmeye sevkeder. Bir bakıma zikir kulluğun başı, şükür sonudur.

۱۴۲۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِذَا تَشَهَّدَ أَحَدُكُمْ فَلْيَسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنْ أَرْبَعٍ، يَقُولُ: اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ رَّوَاةِ مُسْلِمٍ. عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيْحِ الدَّجَالِ».

1426. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Biriniz namazda tahiyyâtı bitirdiği zaman, dört şeyden Allah’a sığınarak şöyle desin: *Allahümme innî eûzü bike min azâbi cehennem ve min azâbi’l-kabr ve min fitneti’l-mahyâ ve’l-memât ve min şerri fitneti’l-mesîhi’d-deccâl: Allahım, cehennem azâbından ve kabir azâbından, hayat ve ölüm fitnesinden, kör deccâlin fitnesine uğramaktan sana sığınırım.*”

Müslim, Mesâcid 128. Ayrıca bk. Müslim, Mesâcid 130-134; Ebû Dâvûd, Salât 149, 179; Nesâî, Sehv 64.

Açıklamalar

Resûlullah Efendimiz selâm verip namazdan çıkmadan önce şu dört şeyden Allah’a sığınmakla, bize hem nasıl dua edeceğimizi öğretmekte hem de bizim için büyük tehlike teşkil eden hâdiseleri haber vermektedir.

Cehennem azâbı. Kur’ân-ı Kerîm’de ve onun tefsiri olan hadîs-i şeriflerde birçok defa cehennem azâbından bahsedilmiş, oradaki korkunç sahneler tasvir edilmiş ve böylece insanlar cehennem azâbını gerektirecek bir hayat tarzından sakındırılmıştır. Resûlullah Efendimiz bu duasıyla, cehennem azâbından insanın ancak Allah’a sığınarak kurtulabileceğine işaret etmektedir.

Kabir azâbı. Hz. Âişe kabir azâbının olup olmadığını Resûl-i Ekrem’e sorduğunu, onun da “**Evet, kabir azâbı haktır**” buyurduğunu ve kıldığı her namazda kabir azâbından Allah’a sığındığını söylemektedir (Nesâî, Sehv 64). Hz. Osman bir kabre baktığı zaman sakalları ıslanıncaya kadar ağlar, sonra da Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in, kabri âhiret yolculuğunun ilk menzili olarak kabul ettiğini, buradan kurtulan kimse için sonrasının daha kolay olacağını, buradan kurtulamayan için de sonrasının daha çetin olacağını belirttiğini söylerdi (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, I, 63). Kabir azâbı, Allah’ın buyruklarına uymayan insanın ölümünden kıyamete kadar geçecek olan uzun bekleyiş safhasında göreceği bir tür işkencedir. Mâhiyetini tam olarak bilemediğimiz bu azâba tâbi tutulmak için insanın mutlaka kabirde bulunması da gerekmemektedir.

Hayatın fitnesi. İnsan hayatta çeşitli sıkıntılara uğrar. Zira bu dünya imtihan yeridir. Bizzat kendisi veya yakınları bedenî rahatsızlıklara yakalanabilir. Bunlara sabretmeyip isyan etmek,

Allah'ın verdiğine râzı olmamak hayatın fitnesidir. Çeşitli zaaflar ve tutkular sebebiyle dünyadaki imtihanı kaybetmek veya Allah'ın istediği gibi bir hayat tarzına sahip olamamak da yine hayatın fitnesidir. Asıl belâ belâyı vereni bilmemektir.

Ölümün fitnesi. İnsan hayata büsbütün vedâ etmeden önce, henüz can çekiştiği sırada şeytanın onu imanından etmek üzere hazırladığı tuzaklar veya meleklerin kabirdeki çetin imtihanları ölümün fitnesidir. Bu imtihanı kaybedenler için kabir azâbı başlayacaktır. Resûlullah Efendimiz hem ölüm fitnesinden hem de kabir azâbından ayrıca Allah'a sığınmıştır.

Deccâlin fitnesi. Peygamber Efendimiz kendi zamanında deccâlin çıkmayacağını bildiği halde, onun çıkacağı zamanda yaşayacak ümmetini uyarmak maksadıyla deccâlin hilelerinden söz etmiş ve bu felâketin bir müslüman için en büyük belâ olduğunu haber vermiştir. Resûl-i Ekrem'in deccâl fitnesinden Allah'a sığınmasını, belki de Cenâb-ı Hak'tan ümmetini bu belâdan korumasını niyaz etmesi şeklinde anlamak gerekecektir. Böylece bütün ümmetine onun şerrinden Allah'a sığınmalarını da öğütlemiş olmaktadır.

Hadislerde deccâl, **mesîhü'd-deccâl** şeklinde geçmektedir. Deccâl hîle anlamına gelen decel kelimesinden türemiştir. Hîlekâr, düzenbaz demektir. Mesîh de silmek anlamına gelen mesh kelimesinden türemiştir. Deccâle mesîh denmesi, kendinden hayrın silinip alınması veya bir gözünün, hiç yokmuş gibi tamamen silinmesi yani yüzünün bir tarafının dümdüz ve dolayısıyla kör olması, bazılarına göre ise çok seyahat etmesi sebebiyledir. Hz. Îsâ'ya da mesîh denmiştir. Bunun sebebi de onun mübarek elini hastalara sürerek (meshederek) iyileştirdiği içindir.

1812-1823 numaralı hadislerde deccâl konusu geniş bir şekilde ele alınacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kabir azâbı ve cehennem azâbı vardır; bu azaplar hak ve gerçektir. İnsan bu çetin azaplardan Allah'a sığınmalıdır.
2. Kıyamet yaklaştığı zaman çıkacak olan deccâlin fitnesi, bütün fitnelerin en çetindir. O belâlı devre kimin yetişeceği bilinmemekle beraber, yine de ondan Allah'a sığınmalıdır.

3. Hayat ve ölüm fitnesinden kurtuluş yoktur. Allah'ın rızâsına uygun bir hayat sürmeye gayret etmekle beraber, bu imtihanlarda bize yardım etmesi için Cenâb-ı Hak'a niyaz edilmelidir.

١٤٢٧ - عَنْ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ يَكُونُ مِنْ آخِرِ مَا يَقُولُ بَيْنَ الشَّهَادَةِ وَالتَّسْلِيمِ: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَسْرَفْتُ، وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ، وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1427. Ali radiyallâhu anh şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* namazda, teşehhüd ile selâm arasında yaptığı duayı şöyle diyerek bitirirdi:

“Allahümmağfirî mâ kaddemtü vemâ ahhartü, vemâ esrartü vemâ a’lentü, vemâ esraftü, vemâ ente a’lemü bihî minnî, ente’l-mukaddimü ve ente’l-muahhir, lâ ilâhe illâ ente: Allahım! Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım, gizlediğim ve açığa vurduğum, ölçüsüz bir şekilde işlediğim ve benden daha iyi bildiğin günahlarımı affeyle! Öne geçiren de sen, geride bırakan da sensin. Senden başka ilâh yoktur.”

Müslim, Müsâfirîn 201, Zikir 70. Ayrıca bk. Buhârî, Teheccüd I, Daavât 10, Tevhîd 8, 24; Ebû Dâvûd, Salât 119, Vitir 25; Tirmizî, Daavât 32.

Açıklamalar

Müslüman, Allah'a işte böylesine teslim olan, iyi kötü, hayır şer, lehte aleyhte her şeyin ondan geldiğine gönülden inanan kimsedir. Bu dualar Peygamber Efendimiz'in derin teslimiyetini ne güzel ifade etmektedir.

Hadisin *Sahîh-i Müslim*'deki rivayeti, yukarıda gördüğümüz gibi, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in bu duayı namazda teşehhüd ile selâm arasında okuduğunu göstermekte, bazı rivayetlerde de selâm verip namazdan çıktıktan sonra okuduğunu (Ebû Dâvûd, Vitir 25) ortaya koymaktadır. Namaza kalktığı vakit okuduğu uzun duayı

bu cümlelerle bitirdiği gibi (Tirmizî, Daavât 32), geceleyin namaz kılmak üzere kalktığı anda okuduğu uzun duanın içinde bunun bazı cümlelerini tekrarladığı da görülmektedir. Bu durum hadisimizin ne kadar önemli ve derin anlamlı olduğunu göstermektedir.

Peygamber Efendimiz, olmuş ve olacak bütün hataları bağışlandığı halde “*Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım günahlarımı affeyle!*” gibi sözlerle dua etmek suretiyle, hem kulluğunu Allah’a arzetmekte hem üstün tevâzuunu ortaya koymakta hem de bize günahlardan arınmak için nasıl dua edilmesi gerektiğini öğretmektedir.

Gizlediğim ve açığa vurduğum ifadesi, kimse görmeden yaptığım ve yaptığımı başkalarının gördüğü günahlar anlamına geldiği gibi, gönlümden geçen ve dilimle söylediğim günahlar anlamına da gelir.

Öne geçiren de sen, geride bırakan da sensin cümlesi, bazı kullarına anlayış ve üstün kabiliyetler veren Cenâb-ı Hakk’ın onları kendi dinine yaklaştırdığı ve böylece derecelerini yükseltme fırsatı verdiği, bazılarını da, bizim bilmediğimiz sebeplerle doğru yoldan uzaklaştırdığı, seviyelerini hayvanlardan bile aşağıya düşürdüğü gerçeğine işaret etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûlullah Efendimiz Rabbine karşı son derece mütevâzı idi; O’na olan kulluk görevini hakkıyla yapmaya gayret ederdi.
2. Peygamber *aleyhisselâm* Cenâb-ı Mevlâ’nın yüceliğini bizim de gönülden duymamızı ve O’ndan bizi bağışlamasını dilememizi istemektedir.
3. Günahları bağışlandığı halde o böyle dua ve niyazda bulunursa, hesapsız günahı bulunan bizlerin daha çok istiğfar etmesi gerekir.

۱۴۲۸ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يُكْثِرُ أَنْ
لِي. «مُتَّقٍ عَلَيْهِ. يَقُولُ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ: «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ

1428. Âişe *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* rükû ve secdede şu duayı çok okurdu:

“Sübhâneke’llâhümme rabbenâ ve bi-hamdik. Allahümm’ağfir lî: Allahım! Yüce Rabbimiz! Seni ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve sana hamdederim. Allahım! Beni bağışla.”

Buhârî, Ezan 123, 139; Megâzî 5, Tefsîru sûre (110), 1; Müslim, Salât 217. Ayrıca bk. Müslim, Salât 218-220; Ebû Dâvûd, Salât 148, 151; Nesâî, Tatbik, 64, 65.

1432 numaralı hadisle beraber açıklanacaktır.

۱۴۲۹ - وَعَنْهَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَقُولُ فِي رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1429. Yine Âişe radiyallâhu anhâ’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem rükû ve secdede iken:

“Sübbûhün kuddûsün Rabbü’l-melâiketi ve’r-rûh: Allahım! Sen ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tamamıyla münezzehsin. Sen bütün kusurlardan ve noksanlardan tamamıyla arınmışsın, mukaddessin. Sen meleklerin ve Rûh’un Rabbisin” derdi.

Müslim, Salât 223. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 147; Nesâî, Tatbik 11, 75.

1432 numaralı hadisle beraber açıklanacaktır.

۱۴۳۰ - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «فَأَمَّا يُسْتَجَابُ لَكُمْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. الرُّكُوعُ فَعَظِّمُوا فِيهِ الرَّبَّ ﷻ، وَأَمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا فِي الدُّعَاءِ، فَقَمِنَ أَنْ

1430. İbni Abbâs radiyallâhu anhümâ’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Rükûda âlemlerin Rabbine tâzim ediniz. Secdede ise dua etmeye çalışınız; çünkü oradaki duanızın kabul olma şansı daha fazladır.”

Müslim, Salât 207. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 148; Nesâî, Tatbîk 8, 62

1432 numaralı hadisle beraber açıklanacaktır.

❦
١٤٣١ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1431. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kulun Rabbine en yakın olduğu hal secde halidir. İşte bu sebeple secde de çok dua etmeye bakın!”

Müslim, Salât 215. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 148; Nesâî, Tatbîk 78.

Aşağıdaki hadisle beraber açıklanacaktır.

❦
١٤٣٢ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَقُولُ فِي سُجُودِهِ: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذَنْبِي كُلَّهُ: دِقَّةَ وَجِلِّهِ، وَأَوَّلَهُ وَآخِرَهُ، وَعَلَانِيَتَهُ وَسِرَّهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1432. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* secde de şöyle dua ederdi:

“Allahümmağfirî zenbî küllehû, dikkahû ve cillehû, ve evvelehu ve âhirehû, ve alâniyetehû ve sirrehû: Allahım! Günahımın hepsini, küçüğünü, büyüğünü, öncesini, sonrasını, açığını, gizlisini bana bağışla!”

Müslim, Salât 219. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 148.

Açıklamalar

Yukarıdaki hadislerde **rükû ve secde** halinin önemi belirtilmekte ve kulun Rabbine en yakın olduğu bu iki samimi durumun nasıl değerlendirilmesi gerektiği ifade edilmektedir.

Önce rükû ve secde halinin önemini açıklayalım. Peygamber Efendimiz 1430 numaralı hadiste “Rükûda âlemlerin Rabbi’ne tazim edin” buyurmak suretiyle bu halin Allah’ı yüceltmeye ve O’na kulluğunu arzetmeye en uygun durum olduğunu söylemektedir. İşte bunun için biz, yine Efendimiz’in öğrettiği şekilde, **Sübhâne rabbiye’l-azîm: Ben ulu Rabbimi O’nun ulûhiyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim**” diyerek Cenâb-ı Hakk’a saygımızı arzederiz.

Aynı hadisin devamında Resûl-i Muhterem Efendimiz, “*Secdede iken dua etmeye çalışınız; çünkü oradaki duanızın kabul olma şansı daha fazladır*” buyurmaktadır. Zira secde hali, insanın benliğini, gururunu bir yana attığını, kendi hiçliğini farkettiğini, Allah’tan başka tapacak tanrı bulunmadığını kabul ettiğini ve bütün samimiyetiyle Rabbi’nin kudretine teslim olduğunu gösteren bir haldir. Resûl-i Ekrem Efendimiz “*Kulun Rabbine en yakın olduğu hal secde halidir*” buyururken, insanın secdedeki bu samimi tavrını kastetmiştir. Kulun bu mütevâzı haliyle kudretli Rabbinin rahmetini, merhametini daha kolay kazanacağını düşündüğü için de “*Secdede çok dua etmeye bakın!*” buyurmuştur.

Secde halinin kulu Rabbine yaklaştırmasının bir de tarihî yönü vardır. Kur’ân-ı Kerîm’de anlatıldığı üzere, Allah Teâlâ Âdem aleyhisselâm’ı yarattığı zaman meleklerle, “**Âdem’e secde edin!**” diye emretmişti. O zaman bütün melekler secde ettiği halde İblis kibirlendiği için secde etmemiş ve böylece Allah’ın rahmetini kaybederek kâfirlerden olmuştu [Bakara sûresi (2), 34]. İnsan Cenâb-ı Hakk’ın yüce huzurunda alnını yere koyup secde etmek suretiyle “Rabbim, ben senin yüceliğini kabul ediyorum. Senin emrine uyarak huzurunda secde ediyorum. Ben şeytanın yanında değil, meleklerin safında yer almak istiyorum. Benim kulluğumu kabul et” diye Rabbine niyaz etmektedir. Secde halini değerli kılan kulun işte bu samimiyetidir. İnsan, Rabbine yakın olduğu halleri ve zamanları iyi bilmeli ve bunları, Efendimiz’in tavsiye buyurduğu gibi, dua ederek değerlendirmelidir. Burada, ilgisi sebebiyle, kulun Rabbine en yakın olduğu bir diğer zamanı daha belirtelim. Peygamber aleyhisselâm’ın haber verdiği göre gecenin son üçte biri, yani teheccüd namazlarının kılındığı seher vakti, kulun, Rabbinin

rahmetine yakın olduğu zamandır (Tirmizî, Daavât 118; Nesâî, Mevâkît 35). Bu zamanların kıymetini iyi bilmelidir.

Resûlullah Efendimiz'in **rükû ve secde** halini zikir ve dua ile değerlendirmemizi emrettiği görölmektedir. Kendisi de Kur'ân-ı Kerîm'de birçok âyette geçen **“fesebbih (veya ve sebbih) bi hamdi rabbike: Rabbini hamd ile tesbih et”** [meselâ bk. Hicr sûresi (15), 98; Tâhâ sûresi (20), 130; Kâf sûresi (50), 39] emirlerine uyarak rükû ve secde hallerinde (bir örneğini 1428 numaralı hadiste gördüğümüz üzere) Rabbini hamd ile tesbih etmiştir.

Yine Kur'ân-ı Kerîm'de pek çok örneği bulunan **“Rabbi'ğfirli: Rabbim beni bağışla”** [meselâ bk. A'râf sûresi (7) 151; Sâd sûresi (38), 35] şeklindeki emirlere uyarak secde ederken (1428 ve 1432 numaralı hadislerde gördüğümüz üzere) Allah'tan af ve bağışlanma dilemiştir. Resûlullah Efendimiz'in kendisi zaten bağışlandığına göre, bu niyazlarıyla ümmetinin bağışlanmasını dilemiş olmalıdır. Böylece o, bize, Allah'tan nasıl af dileyeceğimizi de öğretmiştir. Bizim rükûda söylediğimiz **“sübhâne rabbiye'l-azîm”** zikri ile secdede söylediğimiz **“sübhâne rabbiye'l-a'lâ: Ben yüce Rabbimi O'nun ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim”** zikrini de yine Resûl-i Ekrem Efendimiz öğretmiştir (Ebû Dâvûd, Salât 147; Tirmizî, Mevâkît 79; Nesâî, İftitâh 77, Tatbik 74; İbni Mâce, İkâme 179). 1428 ve 1429 numaralı hadislerdeki zikirler, onun rükû ve secdede yaptığı pek çok zikirden ikisidir. Rükû ve secdede her ihtiyacın Cenâb-ı Hakk'a arzedilebileceği anlaşılmaktadır. Her iki halde de Peygamber *aleyhisselâm*'ın öğrettiği dua ve zikirler okunmalıdır. Hele nâfile namazlarda insan bu dua ve zikirleri beş, yedi, hatta on ve on bir defa söyleyebilir.

1429 numaralı hadiste geçen **sübbûh ve kuddûs** kelimeleri Cenâb-ı Hakk'ın sıfatlarıdır. Şânına yakışmayan sıfatlardan O'nun münezzeh olduğunu en mükemmel şekilde ifade edebilmek için mübalağa sîgası kullanılmıştır. “Sen ruhun Rabbisin” ifadesindeki **“rûh”**un Cibrâil *aleyhisselâm* olması ihtimali daha fazladır. Bazı açıklamalara göre Ruh, pek üstün özelliklere ve yeteneklere sahip büyük bir melektir. Bazı âlimler Ruh kelimesiyle meleklerin de göremediği bazı varlıkların anlatıldığını ileri sürmüşlerdir. **Meleklerin ve Rûh'un Rabbi** ifadesiyle, onların en itaatkâr ve Allah Teâlâ'ya

devamlı ibadet eden varlıklar olduğuna işaret buyurulduğu anlaşılmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Rükû hali, kulun Cenâb-ı Hakk'a tazimini arzetmesine en uygun durumdur.

2. Secde hali, kulun Rabbine en yakın ve O'nun rahmetini kazanmaya en elverişli olduğu zamandır. Bu sebeple secde yapılan dua ve zikirlerin kabul edilme imkânı daha fazladır.

3. Rükû ve secde Peygamber Efendimiz'in öğrettiği dua ve zikirleri okumak suretiyle Rabbimize bağlılığımızı arzetmeye ve O'nun merhametini elde etmeye çalışmamız gerekir.

١٤٣٣ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: افْتَقَدْتُ النَّبِيَّ ﷺ ذَاتَ لَيْلَةٍ،
إِلَّا أَنْتَ». فَتَحَسَّنْتُ، فَإِذَا هُوَ رَاكِعٌ - أَوْ سَاجِدٌ - يَقُولُ: «سُبْحَانَكَ وَبِحَمْدِكَ، لَا إِلَهَ

وَفِي رِوَايَةٍ: فَوَقَعَتْ يَدَيَّ عَلَى بَطْنِ قَدَمَيْهِ، وَهُوَ فِي الْمَسْجِدِ وَهُمَا
مَنْصُوبَتَانِ، وَهُوَ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ، وَبِمُعَافَاتِكَ
نَفْسِكَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. مِنْ عُقُوبَتِكَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ، لَا أَحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى

1433. Âişe radiyallâhu anhâ şöyle dedi:

Bir gece Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanımda olmadığını farkettim, karanlıkta el yordamıyla bakınmaya çalıştım. Bir de baktım ki, rükûda -veya secde halinde-:

“Sübhâneke ve bi-hamdik, lâ ilâhe illâ ente: Ben seni uluhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve sana hamdederim. Senden başka ibadete lâayık ilâh yoktur” diye zikrediyor.

Müslim, Salât 221.

Diğer bir rivayete göre şöyle dedi:

(Onu araştırırken) elim ayağının tabanına temas etti. Secde vaziyetinde iki ayağını da dikmiş şöyle diyordu:

“Allahümme innî eûzü bi-rızâke min sahatik, ve bi-muâfâtike min ukûbetik, ve eûzü bike minke, lâ uhsî senâen aleyke, ente kemâ esneyte âlâ nefsike: Allahım! Senin gazabından rızâna, azâbından affına sığınırım. Ben senden sana sığınırım. Ben seni lââyık olduğun şekilde medh ü senâ edemem. Sen kendini nasıl medh ü senâ etmişsen öylesin.”

Müslim, Salât 222. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 148; Nesâî, Tatbik 71, İsti'âze 62.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerifte Hz. Âişe radiyallâhu anhâ'nın samimi bir itirafını okumaktayız. Sevgili annemiz bir gece -muhtemelen şâbanın on yedinci gecesi- Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem'in yanında ve yatağında bulunmadığını farketti. Birden onun diğer hanımlarından birinin yanına gitmiş olabileceğini düşündü. İçini kemiren bu şüpheyile odanın içinde el yordamıyla Efendimiz'i aramaya başladı. Onun her zaman namaz kıldığı köşede, secdeye kapanmış ve ayaklarının parmak uçları kibleye dönük vaziyette Allah'ı zikirle meşgul olduğunu görünce düşündüğü şeyden dolayı utandı ve “Ya Resûlallah! Anam babam sana feda olsun, ben ne düşünüyorum, sen ne yapıyorsun!” diye kendini kınadı.

Hadîs-i şerifin birinci rivayetinde bulunan tesbih ve tenzihi, konumuzla ilgili yukarıdaki hadislerde açıkladık. Efendimiz'in “Allahım! Senin gazabından rızâna, azâbından affına sığınırım” sözü, son derece kapsamlı bir rahmet ve merhamet niyazıdır. Senin o müthiş ve düştüğü yeri perişan eden gazabından; kaçıp kurtulacak, sığınıp barınacak bir yer bulunmayan azâbından yine senin himayene, barındırdığı kimseyi âbâd eden rahmetine sığınırım, demektir. Allah Teâlâ'nın “Rahmetim gazabımdan öndedir” (Buhârî, Tevhîd, 15, 22, 28) buyurduğunu herkesten iyi bilen bir zâtın böyle mânidar bir ifadeyle Cenâb-ı Hakk'a sığınması da son derece tabiidir. Yine onun “(Yâ Rabbî!) Senden sana sığınırım” demesi de Cenâb-ı Hakk'ın rahmetine pek latîf bir ilticadır.

Resûlullah Efendimiz “(Yâ Rabbî!) Ben seni lââyık olduğun şekilde medhü senâ edemem. Sen kendini nasıl medhü senâ etmişsen öylesin” buyurmakla, insanın o Zât-ı Kibriyâ'yı gerektiği gibi

övmekten âciz olduğunu pek güzel bir şekilde itiraf etmiştir. Bir insan bütün gayretini sarf ederek ve bildiği bütün övgü sözlerini kullanarak Cenâb-ı Hakk'ı övmeye çalışsa, kudreti ve sıfatları sonsuz olan Vâcip Teâlâ hazretlerini O'na lâayık şekilde medhü senâ edemez. O'nun kullarına ihsanını sayıp dökmeye kalksa, **“Allah'ın nimetlerini saymaya kalkışsanız, onları sayamazsınız”** [İbrahim sûresi (14), 34; Nahl sûresi (16), 18] âyetinde insanın aczi olanca açıklığıyla belirtildiği üzere, ilâhî lutufların binde birini sayamaz. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in Cenâb-ı Mevlâ'ya hitaben *“Sen kendini nasıl medhü senâ etmişsen öylesin”* diye işaret ettiği medhü senalardan biri şu âyet-i kerîmede görülmektedir:

“Bütün hamdû senalar göklerin ve yerin Rabbi, bütün âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Göklerde ve yerde azamet yalnız O'nundur. O en üstündür, hikmet sahibidir” [Câsiye sûresi (45), 36-37].

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. “Kulun Allah'a en yakın olduğu secdede”, her zaman okuna gelen **sûbhâne rabbiye'l-a'lâ** zikri yerine, zaman zaman yukarıdaki son derece kapsamlı zikri de okumalıdır.
2. İnsan Cenâb-ı Hakk'ı olanca gücüyle övmeye kalksa buna bilgisi ve kudreti yetmez.
3. Secdede ayakları dikerek ayak parmaklarının da secde etmesini sağlamak gerekir.

١٤٣٤ - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: «أَيُعْجِزُ أَحَدُكُمْ أَنْ يَكْسِبَ فِي كُلِّ يَوْمٍ أَلْفَ حَسَنَةٍ؟» فَسَأَلَهُ سَائِلٌ مِنْ جُلَسَائِهِ: كَيْفَ يَكْسِبُ أَلْفَ حَسَنَةٍ؟ قَالَ: «يُسَبِّحُ مِئَةَ تَسْبِيحَةٍ فَيَكْتُبُ لَهُ أَلْفَ حَسَنَةٍ، أَوْ يُحِطُّ عَنْهُ أَلْفُ خَطِيئَةٍ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1434. Sa'd İbni Ebû Vakkâs *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanında bulunuyorduk. Bize:

– **“Sizden biri her gün bin sevap kazanmaktan âciz midir?”** diye sordu. Yanında oturanlardan biri:

– Bir kimse her gün bin sevabı nasıl kazanır? diye sordu. Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

– “**Yüz defa *sübhânallah* der, ona bin iyilik yazılır veya bin günahı bağışlanır.**”

Müslim, Zikir 37. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 58

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz ashâbına önemli bir şey söyleyeceği zaman, onların ilgisini çekecek sorular sorar ve böylece sözünü dikkatle dinlemelerini sağlardı. Her gün bin sevap kazanmak ashâb-ı kirâmın arayıp da bulamayacağı bir nimetti. Ama bu kadar çok sevap bir günde nasıl kazanılırdı? İnsan bir gün gibi kısa bir zamanda kendisine bin sevap kazandıracak birçok iyiliği nasıl yapabilir? Nitekim orada bulunanlardan biri bunu merakla sordu.

Bir iyiliğe on sevap verileceği bir ilâhî kanun olup bunu bizzat Cenâb-ı Hak “**İyilik edene, yaptığı iyiliğin on misli mükâfat verilir. Kötülük yapan da yaptığıнын dengiyle cezâlandırılır**” [En’âm sûresi (6), 160] âyet-i kerîmesiyle haber vermiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz de bu kanuna dayanarak “**yüz defa *sübhânallah* diyene bin sevap yazılacağını**” veya o kimsenin Allah hakkı ile ilgili günahlarından bin tanesinin bağışlanacağını belirtmiştir. Hadisin bazı rivayetlerinde **veya** yerine **ve** dendiği görülmektedir ki, bu takdirde günde yüz defa *sübhânallah* diyen kimseye, vadedilen bu mükâfatların ikisi birden verilecektir.

Yapılan **bir iyiliğe** on sevap verilmesi, Allah Teâlâ’nın kullarına vadettiği mükâfatın en aşağı derecesidir. Şayet Cenâb-ı Hak kulun davranışından ve samimiyetinden hoşnut olursa, onun yaptığı iyiliği yedi yüz misliyle, hatta kat kat fazlasıyla değerlendirir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sübhânallah zikri, Cenâb-ı Hakk’ı O’na yakışmayan sıfatlardan tenzih anlamına geldiği için sevabı da çoktur.

2. İnsan, sahip olduğu ömrü bir sermâye bilmeli, elinden geldiği ölçüde sermayesini artırmaya bakmalıdır.

3. Günde yüz defa sübhânallah diyen kimse bin sevap kazanır veya kul hakkıyla ilgili olmayan günahlarından bin tanesi affedilir.

١٤٣٥ - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «يُضِيحُ عَلَى كُلِّ سَلَامَةٍ مِنْ أَحَدِكُمْ صَدَقَةٌ: فَكُلُّ تَسْبِيحَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَحْمِيدَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَهْلِيلَةٍ صَدَقَةٌ، وَكُلُّ تَكْبِيرَةٍ صَدَقَةٌ، وَأَمْرٌ بِالْمَعْرُوفِ صَدَقَةٌ، وَنَهْيٌ عَنِ الْمُنْكَرِ صَدَقَةٌ، وَيُجْزَى مِنْ ذَلِكَ رَكْعَتَانِ يَرْكَعُهُمَا مِنَ الصُّحَى». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1435. Ebû Zer *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Her birinizin her bir eklemi için günde bir sadaka vermesi gerekir. İşte bu sebeple her tesbih bir sadaka, her hamd bir sadaka, her tehlîl (la ilâhe illallah demek) bir sadaka, her tekbîr bir sadaka, iyiliği tavsiye etmek sadaka, kötülükten sakındırmak sadakadır. Kuşluk vakti kılınan iki rek’at namaz bunların yerini tutar.”

Müslim, Müsâfirîn 84, Zekât 56. Ayrıca bk. Buhârî, Sulh 11, Cihâd 72, 128; Ebû Dâvûd, Tatavvu’ 12, Edeb 160.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerifin mânası çok kapsamlıdır. Bu sebeple *Riyâzü’s-sâlihîn*’de “Hayır Yollarının Sayısızlığı” bahsi ile “Kuşluk Namazının Fazileti” konularında da zikredilmiştir (bk. nr. 119, 1142).

Hadisimiz bize önce Cenâb-ı Hakk’ın lütfettiği sağlık nimetini hatırlatmakta ve bu nimetlerden sadece birinden, vücudun hareketini, eğilip doğrulmasını, oturup kalkmasını sağlayan eklemlerden söz etmekte ve bunların şükrünün, her gün her eklem sayısınca bir sadaka, yani her gün 360 sadaka vermek olduğunu belirtmektedir.

İnsanın mala pek düşkün olduğunu bilen Resûl-i Ekrem Efendimiz, onun her gün sadece eklemleri için bu kadar sadaka veremeyeceğini düşünmüş ve bu görevin maddî bir ödeme yapmadan da yapılabileceğini hatırlatmak maksadıyla her tesbîhin yani

sübhânallah demenin, her tahmîdin yani **elhamdû lillah** demenin, her tehlîlin yani **lâ ilâhe illallah** demenin ve her tekbirin yani **Allahü ekber** demenin birer sadaka olduğunu söylemiştir.

“İyiliği Emir Kötülükten Nehiy” bahsi ile “Hayır Yollarının Sayısızlığı” konularında birçok hadisin ışığında geniş bir şekilde açıklandığı üzere, Peygamber Efendimiz sevap kazanmanın pek çok yolu bulunduğunu hatırlatmış, saydığımız zikirlerden başka insanlara iyiliği, doğruluğu tavsiye etmek, onları yaptıkları kötülüklerden sakındırmak gibi iyiliklerin de birer sadaka olduğunu belirtmiştir.

Yüce Rabbimizin kullarını ne kadar çok sevdiğini gösteren sayısız örneklerden biri, lutuflarına hamd ve şükretmenin yolunu da kolaylaştırmasıdır. İnsan, Cenâb-ı Hakk’a şükretmek için ibadet borçları dışında ayrıca zaman ayırmak zorunda bile değildir. Otururken, dinlenirken, yürürken, işine gidip gelirken, yukarıda örnekleri verilen zikirleri tekrarlamak suretiyle Rabbine şükür görevini ifâ edebilir.

Allah’a şükür görevini en mükemmel şekilde yerine getirmek ise namaz ibadetiyle mümkündür. Zira namaz her türlü şükrü ve iyiliği ihtivâ eden bir ibadettir. İşte bu sebeple **her gün kılınacak iki rek’at kuşluk namazı, sağlık şükrü yerine geçer.**

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sağlık ve âfiyet içinde olmak Allah’a şükretmeyi gerektirir. Sadece eklemlerin şükrü, her gün 360 sadaka vermektir.
2. Sübhânallah, elhamdülillah, Allahü ekber ve lâ ilâhe illallah zikirlerini birer defa söylemek dört sadaka yerine geçer.
3. Her gün iki rek’at kuşluk namazı kılmak suretiyle o günün sağlık şükrünü toptan ifâ etmek de mümkündür.

١٤٣٦ - عَنْ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ جُوَيْرِيَةَ بِنْتِ الْحَارِثِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ خَرَجَ مِنْ عِنْدِهَا بُكْرَةً حِينَ صَلَّى الصُّبْحَ وَهِيَ فِي مَسْجِدِهَا، ثُمَّ رَجَعَ بَعْدَ أَنْ أَضْحَى وَهِيَ جَالِسَةٌ، فَقَالَ: «مَا زِلْتُ عَلَى الْحَالِ الَّتِي فَارَقْتُكَ عَلَيْهَا؟» قَالَتْ: نَعَمْ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَقَدْ قُلْتَ بَعْدَكَ أَرْبَعَ كَلِمَاتٍ ثَلَاثَ

مَرَاتٍ، لَوْ وُزِنَتْ بِمَا قُلْتُ مُنْذُ الْيَوْمِ لَوَزَنَتْهُنَّ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ عَدَدَ خَلْقِهِ، وَرِضَا نَفْسِهِ، وَزِينَةِ عَرْشِهِ، وَمِدَادَ كَلِمَاتِهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: «سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ خَلْقِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ رِضَا نَفْسِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ زِينَةَ عَرْشِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِدَادَ كَلِمَاتِهِ».

وَفِي رِوَايَةِ التِّرْمِذِيِّ: «أَلَا أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ تَقُولِينَهَا؟ سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ خَلْقِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ خَلْقِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ رِضَا نَفْسِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ رِضَا نَفْسِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ زِينَةَ عَرْشِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ زِينَةَ عَرْشِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِدَادَ كَلِمَاتِهِ، سُبْحَانَ اللَّهِ مِدَادَ كَلِمَاتِهِ».

1436. Mü'minlerin annesi Cüveyriye Binti'l-Hâris *radiyallâhu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* bir gün sabah namazını kıldıktan sonra, Hazret-i Cüveyriye namaz kıldığı yerde oturmakta iken erkenden evden çıktı. Kuşluk vakti tekrar eve döndü. Cüveyriye *radiyallâhu anhâ*'nın hâlâ yerinde oturmakta olduğunu görünce:

– “**Yanından ayrıldığımdan beri hep burada oturup zikirle mi meşgul oldun?**” diye sordu. O da:

– Evet, diye cevap verdi. Bunun üzerine Peygamber *aleyhisselâm* şöyle buyurdu:

– “**Senin yanından ayrıldıktan sonra üç defa söylediğim şu dört cümle, senin sabahtan beri söylediğin zikirlerle tartılacak olsa, sevap bakımından onlara eşit olur: *Sühhânallâhi ve bi-hamdihî adede halkihî ve rızâ nefsihî ve zinete arşihî ve midâde kelimâtihi*: Yarattıkları sayısınca, kendisinin hoşnut olduğunca, arşının ağırlığına ve bitip tükenmeyen kelimeleri adedince ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamdederim.**”

Müslim, Zikir 79. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 24.

Müslim'in diğer bir rivayeti şöyledir:

“Sühhânallâhi adede halkihî, sübhânallâhi rızâ nefsihî, sübhânallâhi zinete arşihî, sübhânallâhi midâde kelimâtihi.”

Müslim, Zikir 79. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 56.

Tirmizî'nin rivayeti ise şöyledir:

“Sana okuyacağın bir zikir öğreteyim mi? Sübhânallâhi adede halkihî, sübhânallâhi adede halkihî, sübhânallâhi adede halkihî; sübhânallâhi rızâ nefsihî, sübhânallâhi rızâ nefsihî, sübhânallâhi rızâ nefsihî; sübhânallâhi zinete arşihî, sübhânallâhi zinete arşihî, sübhânallâhi zinete arşihî; sübhânallâhi midâde kelimâtihi, sübhânallâhi midâde kelimâtihi, sübhânallâhi midâde kelimâtihi, dersin.”

Tirmizî, Daavât 104. Ayrıca bk. Nesâî, Sehv 94.

Cüveyriye Binti'l-Hâris

Hiz. Cüveyriye Benî Mustalik kabilesinin reisi Hâris İbni Ebû Dîrâr'ın kızıydı. Hicretin 5. yılında (626-27) bu kabilenin müslümanlara karşı savaş hazırlığı yaptığını öğrenen Hiz. Peygamber onlardan önce davrandı ve **Benî Mustalik Gazvesi**'yle onları mağlûp etti. Alınan yüzlerce esir arasında Cüveyriye de vardı. Resûl-i Ekrem Efendimiz İslâm düşmanı bu kabileyi dine ısındırmak için Arapların bir geleneğinden faydalanarak onlarla akrabalık bağı kurmak istedi ve Cüveyriye'ye evlilik teklif etti. O da bu teklifi kabul ederek mü'minlerin annesi olma şerefine erdi. Müslümanlar Cüveyriye'nin Peygamber Efendimizle evlendiğini duyunca, Allah'ın Resûlü'nü memnun etmek için ellerindeki esirleri serbest bıraktılar. Mustalikoğulları da çok geçmeden İslâmiyet'i kabul etti. Hiz. Cüveyriye'nin müslüman olmadan önceki adı “hayırlı kadın” anlamında **Berre** idi. Böyle isimleri, insanın kendi kendini temize çıkarması kabul ettiği için doğru bulmayan Resûl-i Ekrem, onun adını “küçük kız” anlamındaki Cüveyriye adıyla değiştirdi.

Hadisimizde uzun süre zikirle meşgul olduğunu gördüğümüz Hiz. Cüveyriye ibadete çok düşküncüydü. Resûlullah Efendimiz'den yedi hadis rivayet etti. Ondan da İbni Abbâs, Câbir İbni Abdullah ve İbni

Ömer gibi sahâbîler hadis rivayet etti. Mü'minlerin annesi Cüveyriye 56 yılında (676) Medine'de vefat etti.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* o gün sabah namazından sonra Hz. Cüveyriye'nin yanından ayrılıp kuşluk vakti tekrar eve döndüğünde onun hâlâ namaz kıldığı yerden ayrılmadan zikirle meşgul olduğunu gördü. İbadete ve zikre düşkün olan annemize, bazı zikirlerin diğerlerinden daha değerli olduğunu ve insana daha çok sevap kazandırdığını anlatarak ona hadisimizdeki zikri öğretti.

Peygamber Efendimiz'in öğrettiği dört kelimeden biri, **“Sübhânallâhi adede halkihî: Ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan yarattıkları sayısınca tenzih ederim”** cümlesidir. İlk rivayete göre Efendimiz **tesbihe** bir de **hamd** ekleyerek aynı şeyi söylemiştir. Yarattıklarının sayısını şüphesiz sadece Allah Teâlâ bilir. Onları yine kendisinin izniyle meselâ bir meleğinin sayması mümkün olsa bile, bir insan için böyle bir sayım mümkün değildir. İşte bu ve daha sonra gelecek ifadelerle Resûl-i Ekrem Efendimiz, Cenâb-ı Hakk'ı sayıya gelmeyecek derecede çok tesbih ettiğini ifade buyurmuştur.

“Sühhânallahi rızâ nefsihî: Ben Allah'ı, O'nun rızâsını kazanmak için kendisinin hoşnut olacağı sayıda tesbih ederim”, demektir. Cenâb-ı Hakk'ın hoşnutluğunun ne kadar tesbih etmekle kazanılacağını bilmek mümkün değildir. İşte bu sebeple Efendimiz'in bu zikri de sayılarla ifade edilemeyecek kadar geniş kapsamlıdır.

“Sübhânallahi zinete arşihî: Ben Allah'ı arşının ağırlığınca tesbih ederim”, demek olup yine sayıya gelmez muazzam bir miktarı ifade etmektedir. Senedi zayıfça olmakla beraber bir hadîs-i şerifte Resûl-i Ekrem Efendimiz arşın büyüklüğü hakkında şöyle bir misâl vermektedir: Yedi kat gök ile yedi kat yer, Allah'ın kürsüsü yanında, çölün ortasına atılmış bir yüzük halkası kadar küçük kalır. Arşın kürsüye göre büyüklüğü ise çölün halkaya olan büyüklüğü kadardır (İbn Belbân, el-İhsân fî takribi Sahihi İbni Hibbân, II, 66, nr. 361).

“Sübhânallahi midâde kelimâtihî: Ben Allah'ı O'nun bitip tükenmeyen kelimeleri sayısınca tesbih ederim”, demektir. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, bu sözle, Allah Teâlâ'nın

kelimelerinin saymakla bitmeyeceğini anlatmak istemiştir. Şu âyet-i kerîme de bunu belirtmektedir: **“De ki: Rabbimin sözlerini yazmak için denizler mürekkep olsaydı, bir o kadarını daha ilâve etseydik, Rabbimin sözleri tükenmeden denizler tükenirdi”** [Kehf sûresi (18), 109].

Peygamber Efendimiz bu zikirlerde sayıya gelebilecek şeylerin yanında, sayıların bile âciz kaldığı ifadelerle zikrini tamamlamıştır. Bu da göstermektedir ki, Resûlullah'ın öğrettiği zikirler, başkalarının hazırladığı zikirlerden çok daha anlamlı ve faziletlidir.

Hadîs-i şerifte gördüğümüz üç farklı rivayetin her birini Resûl-i Ekrem Efendimiz'in tavsiye etmesi muhtemeldir. Herkes bunlardan sadece birini veya istiyorsa her birini okuyabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in öğrettiği zikirler son derece kapsamlı ve geniş manalıdır.
2. Bazı zikirler diğerlerine göre daha üstün olduğundan o zikirleri daha çok söylemeye gayret etmelidir.
3. Allah Teâlâ samimiyetle yapılan az işe çok sevap lütfeder.

١٤٣٧ - عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَثَلُ الذِّكْرِ
يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لَا يَذْكُرُهُ مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

وَرَوَاهُ مُسْلِمٌ فَقَالَ: «مَثَلُ النَّبِيِّ الَّذِي يَذْكُرُ اللَّهَ فِيهِ، وَالنَّبِيِّ الَّذِي
لَا يَذْكُرُ اللَّهَ فِيهِ، مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ».

1437. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Rabbini zikredenle etmeyenin farkı, diriyle ölünün farkı gibidir.”

Buhârî, Daavât 66.

Müslim ise bu hadisi şöyle rivayet etmiştir:

“İçinde Allah’ın anıldığı ev ile Allah’ın anılmadığı evin farkı, diriyle ölünün farkı gibidir.”

Müslim, Müsâfirîn 211.

Açıklamalar

Resûlullah Efendimiz, Cenâb-ı Hakk’ın ism-i şerîfi ve zikr-i cemîliyle parıldayan mü’min gönülleri, damarlarında kan dolaşan diri vücutlara benzetmiştir. Allah’ı zikretmediği için paslanan ve mânevî kirlilerle örtülen gafil kalpleri de ölümlerin hareketsiz bedenlerine benzetmiştir. Demek ki zikir kalplerin canı, ruhu ve hayatıdır.

Kâinat devamlı surette hareket halindedir. İnsanın da tıpkı bir parçası olduğu bu kâinat gibi canlı ve diri olması gerekir. Günün muhtelif saatlerinde ibadet mecburiyetinin getirilmesi yani sabah, öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarının kılınması kalpleri diri tutmak içindir. Bu zorunlu ibadetler kalbin can suyudur. Kalbin daha huzurlu olması, Mevlâsını daha fazla anmasıyla mümkündür. Kur’ân-ı Kerîm’de, Allah’a yönelen ve doğru yola eren kimselerden söz edilirken **“Bunlar iman edip kalpleri Allah’ın zikriyle huzur bulan kimselerdir; haberiniz olsun ki, kalpler sadece Allah’ın zikriyle huzur bulur”** [Ra’d sûresi (13), 28] buyurulması bu gerçeği göstermektedir.

Kalpleri kaplara benzetmek de mümkündür. Boş sandığımız bir kap, esasen boş olmayıp hava ile doludur. İçine sıvı doldurduğumuz zaman, kaptaki hava yerini sıvıya bırakır. Kalpleri de ya Allah’ın zikri veya şeytanın oyunları meşgul eder. Bunun değişmez bir ilâhî kanun olduğunu şu âyet-i kerîme açıkça göstermektedir: **“Kim Allah’ın uyarısına karşı gözlerini kaparsa, yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz”** [Zuhrûf sûresi (43), 36]. Demek ki kalpler hiçbir zaman boş kalmaz. Orayı ya zikrullah veya gaflet doldurur. Şu halde şeytana fırsat vermemek ve böylece gülleri hiç solmayan ebedî hayatı kazanmak için ebedî olan Allah’ın zikriyle gönülleri canlı ve diri tutmak gerekir.

Hadisimizin ikinci rivayetindeki *“İçinde Allah’ın anıldığı ev ile Allah’ın anılmadığı evin farkı diriyle ölünün farkı gibidir”* ifadesiyle Peygamber *aleyhisselâm*, evin kendisini değil içinde oturanları kastetmiştir.

1131 numaralı hadiste Resûlullah Efendimiz'in “*Namazınızın bir kısmını evlerinizde kılınız da oraları kabirlere çevirmeyiniz*” buyurduğunu ve kendi evi mescide bitişik olduğu halde, özellikle sünnet namazları evinde kıldığını okumuştuk. 1020 numaralı hadiste de “*Evlerinizi kabirlere çevirmeyiniz. Şüphesiz şeytan, içinde Bakara sûresi okunan evden kaçır*” diye uyardığını görmüştük. Şu halde evlerimizi canlandırmanın, oraları bir kabir ve harâbe olmaktan kurtarmanın yolu, içinde ibadet etmek, namaz kılmak, Kur'an okumak ve Allah'ı anmaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'ı anıp zikretmeyen bir kalp ölü bir organ gibidir.
2. Evlerimizi de orada Kur'an okuyup namaz kılarak ve Cenâb-ı Hakk'ı zikrederek şenlendirmeliyiz. Aksi halde, Efendimiz'in buyurduğu gibi evlerimizin kabristandan farkı kalmaz.

۱۴۳۸ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي، فَإِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ، ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلَأٍ ذَكَرْتُهُ فِي مَلَأٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1438. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: Ben kulumun beni düşündüğü gibiyim. Beni zikrettiği zaman onunla beraberim. Eğer beni yalnız başına anarsa, ben de onu yalnız anarım. Şayet beni bir toplulukla beraber anarsa, ben de onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım.”

Buhârî, Tenvîd 15; Müslim, Zikir 2, 19, 50; Tenvbe 1. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 131; İbni Mâce, Edeb 58.

Açıklamalar

Buraya hadîs-i şerifin zikirle ilgili olan ilk kısmı alınmıştır; devamı ise 414 ve 441 numaralarda geçmiştir. Hadisin burada zikredilmeyen

kısımında Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Eğer kulum bana bir karış yaklaşırsa, ben ona bir arşın yaklaşıyorum. Bana bir arşın yaklaşırsa, ben ona bir kulaç yaklaşıyorum. Eğer bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak varırım.”**

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu hadîs-i şerifte Allah Teâlâ'nın kuluna olan yakınlığını anlatmakta, kul Rabbine ne kadar yaklaşırsa, Cenâb-ı Hakk'ın da ona daha fazlasıyla karşılık vereceğini belirtmektedir. Şimdi hadisteki meseleleri birer birer ele alalım.

“Ben kulumun beni düşündüğü gibiyim” ifadesiyle âlemlerin Rabbi, kulunun kendisi hakkındaki inancına ve kanaatine büyük önem verdiğini söylüyor. Hadîs-i şerifteki “zan” sözü, kesin bilgi anlamındadır. Buna göre hadisin mânası, **eğer kulum kendisine iyi davranacağıma, onu rahmetimle kuşatacağıma, vadettiğim lutufları kendisine ihsan edeceğime gönülden inanıyorsa ve bu konuda hiçbir şüphesi yoksa, o beklediklerini aynen görecektir. Benden bir şey isterse kendisine mutlaka vereceğim; dua ederse duasını kabul edeceğim**, demektir. Buna hüsnüzan denmektedir. Resûlullah Efendimiz *“Her biriniz (başka şekilde değil) ancak Allah’a hüsnüzan ederek ölsün”* buyurmaktadır. 442 numaralı hadisin açıklamasında geniş bilgi verdiğimiz üzere hüsnüzan Allah Teâlâ hakkında iyi düşüncelere sahip olmak, kuluna sayısız lutuf ve ihsanlarda bulunacağına bütün gönlüyle inanmaktır.

Allah Teâlâ'nın kendileri hakkında nasıl davranacağı konusunda insanlar başlıca iki gruba ayrılır. Bir grubun Cenâb-ı Hakk'ın vaadleri konusunda hiçbir şüphesi yoktur. Bu kimseler, **“Onlar gerçekten Rablerine kavuşacaklarına ve ancak O'na döneceklerine inanırlar”** [Bakara sûresi (2), 46] âyetinde belirtilen üstün vasıflı mü'minlerdir. Onlar ilâhî müjdelerin gerçekleşeceğine kesinlikle inanırlar. Kibirlerinden yanlarına varılmayan büyüklük hastası birtakım kimseler ise **“Bize dönmeyeceklerini sandılar”** [Kasas sûresi (28), 39] âyetiyle işaret edildiği üzere, bir hesap gününe inanmayan veya bu konuda şüphesi olanlardır. Allah Teâlâ onlara da zanlarına ve kanaatlerine göre davranacağını ve kendilerini ilâhî rahmetten faydalandırmayacağını belirtmektedir.

“Kulum beni zikrettiği zaman onunla beraberim” ifadesinin anlamı, ona yardım ederim, onu başta şeytan olmak üzere her türlü

kötülükten korurum, ayrıca onun sözlerine değer verir, dualarını kabul ederim, demektir.

“Eğer beni yalnız başına anarsa, ben de onu yalnız anarım” demek, beni kimse duymayacak şekilde içinden anarsa, bu hareketinden memnun olur ve onun mükâfatını bizzat ben, uygun göreceğim şekilde gizlice veririm, demektir.

Allah Teâlâ yukarıdaki iltifatının devamında **“Şayet beni bir toplulukla beraber anarsa, ben de onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım”** buyurmakla, kendisini mü'minlerle beraber anacak olan kulunu, bir örneği 1450 numaralı hadiste görüleceği üzere, günahsız, tertemiz, herkesten daha çok ibadet eden ve ilâhî sırlara vâkıf olan seçkin meleklerinin yanında, belki de peygamberlerinin huzurunda anmak suretiyle mükâfatlandıracağını îmâ etmektedir. **“Beni anın ki, ben de sizi anayım”** [Bakara sûresi (2), 152] âyetiyle işaret buyurulan anma işte budur. Siz beni hürmetle anın, ben de sizi nimetlerimi istifadenize vererek anayım, demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan Allah Teâlâ'yı lutuf ve ihsanlarıyla, rahmet ve bağışlarıyla anmalı, O'nu öyle bilmeli ve bu nimetleri kendisine de lütfedeceğini ummalıdır. Ben çok günahkârım; beni cehennemine atar ve bana azap eder diye ümitsizliğe kapılmamalıdır.

2. Ümitsizliğin bir küfür çıkmazı olduğu unutulmamalıdır.

3. Cenâb-ı Hakk'ı her yerde, her fırsatta, yalnız başına ve diğer insanlarla beraber anıp zikretmelidir.

١٤٣٩ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «سَبَقَ الْمُفَرِّدُونَ» قَالُوا: وَمَا الْمُفَرِّدُونَ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: «الذَّاكِرُونَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1439. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– **“Müferridler öne geçti”** buyurdu. Bunun üzerine sahâbîler:

– Müferridler ne demektir, ya Resûlallah? diye sordular. Resûl-i Ekrem de:

– **“Allah'ı çok anan erkeklerle kadınlardır”** buyurdu.

Açıklamalar

Bir defasında Allah'ın Resûlü ya Medine'den Mekke'ye gidiyor veya Mekke'den Medine'ye dönüyordu. Medine'den bir günlük mesâfede bulunan Cümdân dağına gelince yanındakilere:

– “Yürüyün, bu Cümdân dağıdır. Müferridler öne geçti” buyurdu. Ashâb-ı kirâm, akranı ölüp yalnız kalan yani yetîmü'l-akrân olanlara **müferrid** veya **müfrid** dendiğini biliyorlardı. **Allah'ın rızâsını kazanmak ve yüksek dereceler elde ederek öne geçmekle** bunların ne ilgisi vardı? Resûl-i Ekrem bu sözle acaba hangi davranışı kastetmişti? Allah'ın rızâsını kazanma hususunda kimseden geri kalmamayı, hatta bu konuda en önde olmayı kendilerine şiar edinen ashâb-ı kirâm, müferrid ne demekse öğrenip öyle olmak için:

– **Müferridler** ne demektir, ya Resûlallah? diye merakla sordular. Resûl-i Zîşân müferridleri şöyle tanıttı:

– Onlar “**Allah'ı çok anan erkeklerle kadınlardır.**”

Böylece sahâbîler müferridlerin bütün varlığıyla Allah'a yönelen, sadece ve sadece O'na ihlâsla ibadet eden, dünyanın maddî zevk ve lezzetlerini bir yana atan, eskiyen ve solan güzellikleri elleriyle bir köşeye iten, Allah'ı zikretmeyi, O'nu fikretmeyi en büyük zenginlik kabul eden, vakitlerinin çoğunu zikrullah ile geçiren erkekler ve kadınlar olduğunu öğrendiler.

Resûlullah *sallâllâhu aleyhi ve sellem* müferridleri ve onların elde edeceği mânevî kazancı şöyle dile getirdi:

“Müferridler Allah'ı zikretmeye düşkün olan kimselerdir. Zikir onların sırtlarındaki günah yüklerini indirdiği için kıyamet günü hafiflemiş olarak gelirler” (Tirmizî, Daavât 128).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ'yı çok zikretmek iyi insanların özelliğidir.
2. Cenâb-ı Hakk'ı çok zikrederek O'nun rızâsını elde etmeye bakmalıdır.
3. Zikrullah insanı günah kirlerinden arındırıp tertemiz yapar.

١٤٤٠ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «أَفْضَلُ الذِّكْرِ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1440. Câbir *radiyallâhu anh*, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinledim dedi:

“Zikrin en faziletlisi ***lâ ilâhe illallah***’tır.”

Tirmizî, Daavât 9. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 55.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifin tamamı şöyledir: “Zikrin en faziletlisi ***lâ ilâhe illallah***, duanın en faziletlisi de ***elhamdü lillah*** demektir.” Kitabımızın müellifi Nevevî, hadisin sadece zikir konusuyla ilgili ilk cümlesini eserine almıştır.

Kelime-i tevhîd dediğimiz ve Allah’tan başka ilâh yoktur anlamındaki ***lâ ilâhe illallah*** sözü imanın esasıdır. Kelime-i tevhide inanmadan mü’min olunmaz. Kelime-i tevhîdi söyleyen kimse, kâinatta sadece Allah’ın var olduğuna, O’ndan başka ibadete lâyık bir varlık bulunmadığına inandığını ifade etmekte, aynı zamanda kendisinin sadece O’nun önünde secdeye kapandığını dile getirmektedir. Peygamberler insanlara kelime-i tevhîdi öğretmek için gönderilmişler ve bu uğurda ölümü göze almışlardır. Şehitler kelime-i tevhîd uğrunda canlarını feda etmişlerdir. ***Lâ ilâhe illallah*** zikri işte bu ve benzeri sebeplerle önemlidir. Bazı âlimler kelime-i tevhîdin insanın içindeki kötü vasıfları ve zaafları yok etme özelliğine sahip olduğunu, onun bu sebeple en faziletli zikir sayıldığını söylemişlerdir.

Bu zikir bahsinde, içinde ***lâ ilâhe illallah*** cümlesinin bulunduğu muhtelif hadisler okuduk. Özellikle 1413, 1414, 1420 ve 1422 numaralı hadislerin ya kelime-i tevhîd ile başladığını veya onların içinde kelime-i tevhîd bulunduğunu ve bu zikirleri belli sayılarda söyleyen kimselerin hesapsız iyilikler kazanacağını gördük. İşte bu sebeple insan, son derece geniş manalı olan diğer zikirlerle beraber ***lâ ilâhe illallah*** zikrini de dilinden düşürmemelidir.

En faziletli dua olan ***elhamdü lillah*** sözünü söyleyen kimse, Cenâb-ı Hakk’ı, kendisine verdiği sayısız nimetler sebebiyle bütün gönlüyle övdüğünü belirtmektedir. Hamdin içinde şükür de mevcuttur.

Daha doğrusu hamd şükrün başıdır. Bir kimse Allah'a hamd etmiyorsa, O'na şükretmiyor demektir. Özellikle bir şey yenip içildiği, Cenâb-ı Hakk'ın herhangi bir nimetinden faydalanıldığı zaman elhamdülillah denmelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kelime-i tevhîd Allah'ın varlığını, birliğini ifade etmesi sebebiyle sözlerin ve zikirlerin en değerlisidir.

2. **Lâ ilâhe illallah** zikrini dilden düşürmemelidir.

۱۴۴۱ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُسْرِ رضي الله عنه أَنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ شَرَائِعَ الْإِسْلَامِ قَدْ كَثُرَتْ عَلَيَّ، فَأَخْبِرْنِي بِشَيْءٍ أَتَشَبُّثُ بِهِ قَالَ: «لَا يَزَالُ لِسَانُكَ رَطْبًا مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1441. Abdullah İbni Büsr *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Bir adam Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e hitaben:

– Ya Resûlallah! İslâmiyet'in emirleri çoğaldı. Bana sıkı sıkıya yapışacağım bir şey söyle, dedi. O da:

– **“Dilin hep Allah'ı zikretsin!”** buyurdu.

Tirmizî, Daavât 4. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 53.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'den böyle bir istekte bulunan kimsenin bir bedevî olduğunu İbni Mâce'deki rivayetten öğreniyoruz. Öte yandan bu zâtın, İslâmiyet'in ileriki yıllarında, sünnet ve nâfile ibadetlerin arttığı bir zamanda Efendimiz'in huzuruna geldiği de anlaşılmaktadır. Muhtemelen bedevî, yaşlılığını bahane ederek veya sevap kazanma yollarının, belki de zikirlerin ve duaların öğrenemeyeceği kadar fazla olduğunu ileri sürerek kendisine **az işle çok sevap kazandıracak** bir şey öğretmesini istedi. Bedevînin bu isteğini, ben namaz kılamam, oruç tutamam, bana daha kolay bir şey emret, şeklinde anlamak elbette mümkün değildir. Zira Allah Teâlâ'nın farz kıldığı bir ibadeti

yapmamak için kimsenin bahanesi olamayacağı gibi, farz ibadetlerin yerine daha kolayını tavsiye etmeye de kimsenin yetkisi yoktur.

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bedevînin bu isteğini yerinde buldu ve ona belli bir yere, belli bir zamana, belli bir hâle bağlı olmadan, hatta gençlik veya yaşlılık farkı gözetmeden her çağda yapabileceği bir nâfile ibadeti, zikrullahı tavsiye etti. Efendimiz bu ifadesiyle, herkesin zorlanmadan kolayca söyleyebileceği zikirleri tekrarlamasını öğütlemektedir. Bu durumda kimsenin zikretmemek için bir bahanesi kalmamaktadır. Sadece “Allah, Allah” veya “lâ ilâhe illallah” yahut “sübhânallah” demek veyahut da benzeri zikirleri söylemek herkes için mümkündür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yaşlılığı veya rahatsızlığı sebebiyle nâfile namaz kılamayan, nâfile oruç tutamayan kimseler, kolayca söyleyebilecekleri zikirleri yapmalıdır.

2. Rahmeti ve lutfu sonsuz olan Cenâb-ı Mevlâ, samimiyetle yapılan az ibadete çok sevap verir.

١٤٤٢ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ قَالَ: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، غُرِسَتْ لَهُ نَخْلَةٌ فِي الْجَنَّةِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1442. Câbir *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

”Bir kimse sübhânallahi ve bi-hamdihî. Ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamdederim, derse, cennette onun için bir hurma ağacı dikilir.”

Tirmizî, Daavât 60. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 56.

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

١٤٤٣ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَقِيتُ إِبْرَاهِيمَ لَيْلَةَ أُسْرِيَ بِي، فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ أَقْرَأُ أُمَّتَكَ مِثِّي السَّلَامَ، وَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ الْجَنَّةَ

طَيِّبَةُ الثَّرْبَةِ، عَذْبَةُ الْمَاءِ، وَأَنَّهَا قَيْعَانٌ وَأَنَّ غِرَاسَهَا: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ،
وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1443. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İsrâ gecesinde İbrahim *aleyhisselâm*'a rastladım. Bana şunu söyledi: Yâ Muhammed! Ümmetine benden selâm söyle ve onlara cennetin toprağının çok güzel, suyunun tatlı, arazisinin son derece geniş ve dümdüz, ağaçlarının da *sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi velâ ilâhe illallâhü vallâhü ekber*'den ibaret olduğunu haber ver.”

Tirmizî, Daavât 59.

Açıklamalar

Birinci hadiste *sübhânallahi ve bi-hamdihî* demenin sevabının çok olduğu anlatılmaktadır. Zira Peygamber Efendimiz'in bildirdiğine göre, Allah Teâlâ bu zikri melekleri veya kulları için seçmiştir (Müslim, Zikir 84). 1411 numaralı hadiste geçtiği üzere bu zikrin yanına bir de *sübhânallahi'l-azîm* tesbihini ilâve ederek *sübhânallahi ve bi-hamdihî sübhanallahi'l-azîm* demek dilde hafif olmakla beraber, mîzânda ağır gelecek ve Cenâb-ı Hakk'ı memnun edecektir.

Sadece bir defa *sübhânallahi ve bi-hamdihî* diyen kimseye “cennette bir hurma ağacı dikileceği”ni bildiren bu hadisi, Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'in rivayet ettiği bir başka hadis teyit etmektedir. Bir gün Ebû Hüreyre hazretleri ağaç dikerken Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* onu gördü ve:

- “Ebû Hüreyre ne dikiyorsun?” diye sordu. O da:
- Kendim için bir fidan dikiyorum, diye cevap verdi. O zaman Allah'ın Resûlü:
- “Sana bundan daha hayırlı bir fidanı haber vereyim mi?” diye sorunca, Ebû Hüreyre:
- Evet, ya Resûlallah, diyerek ne buyuracağını merakla beklemeye başladı. Peygamber *aleyhisselâm* da:

– ***Sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi velâ ilâhe illallâhü vallâ- hü ekber, de! Bu sözlerin her birine karşılık cennette sana bir hurma fidanı dikilir***” buyurdu (İbni Mâce, Edeb 56).

Hadisimizin ikinci rivayeti de bu hadisi teyit etmektedir. Efendimiz İsrâ ve Mi'rac gecesinde büyük dedesi İbrahim *aleyhisselâm* ile karşılaştığında, dedesi ona ve dolayısıyla onun ümmetine duyduğu sevgi sebebiyle, önünde sonunda gelecekleri ebedî yurtları hakkında bilgi verdi ve cennetin toprağının çok güzel, suyunun tatlı, sahasının son derece geniş ve düz olduğunu belirtti; güzel ve geniş topraklı, güzel sulu bir yerin ekime elverişli olacağını herkesin bildiğini dikkate alarak, ebedî yurdunuz için şimdiden ağaç yetiştirmeye bakın, yani Allah'ı zikirle meşgul olun, şunu da bilin ki, cennetin ağaçları ***sübhânallahi ve'l-hamdü lillâhi velâ ilâhe illallâhü vallâhü ekber*** zikirlerinden ibarettir, dedi. Dolayısıyla cennetimizi kendi zikirlerimizle güzelleştireceğimizi haber verdi.

Konumuzla ilgili hadisler, bir mü'minin bu zikirlerden her birini söylediği an yeni bir hurma ağacına sahip olacağını bildirmektedir. Bu hadisleri böyle hakiki manasıyla anlamak mümkün olduğu gibi, orada geçen ağaç ve hurma ağacı ifadelerinin, insanın kazanacağı sayısız bereketleri ifade eden birer sembol olduğunu düşünmek de mümkündür. Nitekim Allah Teâlâ ***güzel bir söz*** dediği kelime-i tevhîdi, ***kökü yerde duran, dalları gökte olan bir ağaca***, hurma ağacına benzetmiştir [İbrahim sûresi (14), 24]. En bereketli ağaç olarak bilinen hurma, uzun yıllar nasıl meyve verip durursa, bu güzel zikirlerin de onları söyleyene bitip tükenmeyen sevaplar kazandıracağı anlatılmış olabilir.

Cennet hakkındaki bilgilerimiz Kur'ân-ı Kerîm'de anlatılan ve Resûlullah Efendimiz tarafından haber verilenlerden ibarettir. Şüphesiz bu bilgiler cenneti bütün yönleriyle tanımak için yeterli değildir. Allah Teâlâ ***“Rabbinin huzuruna çıkıp orada durmaktan korkanlar için iki cennet vardır”*** [Rahman sûresi (55), 46] buyurmaktadır. Acaba bu cennetlerden biri, saraylarının altından ırmakların aktığı, içinde her türlü meyvenin bulunduğu haber verilen cennet, diğeri de ağaçları zikirler sayesinde biten bir cennet mi? Yoksa cennetin bir kısım ağaçları Cenâb-ı Hakk'ın lutfu olarak orada bulunacak, diğerlerini yine Cenâb-ı Hakk'ın adâleti gereği zikirler ve tesbihler mi yetiştirecek? Akla daha başka ihtimaller de gelebilir.

Şüphesiz bunlara cevap vermek mümkün değildir. Ama gerçek olan şudur ki, cenneti ve içindeki nimetleri insana kazandıracak olan, onun ibadeti, zikirleri, hayırları, kısacası ihlâsıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cennet, toprağı, suyu, arazisi güzel bir mekândır. Orayı güzelleştirmek kulun elindedir.

2. İnsanın yapacağı çeşitli zikirler, kendi cennetini güzelleştirecek, ağaçlarla donatacaktır.

١٤٤٤ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَلَا أُنبِئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ، وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِيكِكُمْ، وَأَرْفَعَهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ، وَخَيْرَ لَكُمْ مِنْ إِنْثَاقِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ، وَخَيْرَ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا التِّرْمِذِيُّ. أَغْنَاهُمْ وَيَضْرِبُوا أَغْنَاكُمْ؟» قَالُوا: بَلَى، قَالَ: «ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى». رَوَاهُ

1444. Ebü'd-Derdâ *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ashâbına:

– “**Size en hayırlı, Allah katında en değerli, derecenizi en fazla yükseltecek, sizin için sadaka olarak altın ve gümüş dağıtmaktan daha kazançlı, düşmanla karşılaşp da sizin onların boynunu vurmanızdan, onların da sizi öldürmesinden daha çok sevap getirecek amelin ne olduğunu haber vereyim mi?**” diye sordu. Onlar da:

– Evet, söyle dediler. Resûl-i Ekrem de:

– “**Allah Teâlâ’yı zikretmektir**” buyurdu.

Tirmizî, Daavât 6. Ayrıca bk. İbni Mâce, Edeb 53.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf zikrin önemini ve kıymetini pek güzel ortaya koymaktadır. Zira insanın en değerli iki şeyi vardır. Biri malı, diğeri de canı. Hadisimiz zikrullah'ın, Cenâb-ı Hakk'ın hoşnutluğunu kazanmak için feda edilecek candan da, bu uğurda sarf edilecek maldan da değerli olduğunu, insana daha çok sevap kazandıracak olduğunu

göstermektedir. Burada Muâz İbni Cebel hazretlerinin bir sözünü hatırlamakta fayda vardır. Peygamber Efendimiz'in bu değerli sahâbîsi, **insanı Allah'ın azâbından, zikrullahtan daha iyi kurtaracak bir şeyin bulunmadığını** söylemektedir.

(Tirmizî, Daavât 6).

Şâfiî fakihi **İzzeddin İbni Abdüsselâm**'ın (ö. 660/1262) anlayışına göre, bütün ibadetlerde sevabın, çekilen zahmete ve yorgunluğa bakılarak verilmeyeceğini bu hadis ortaya koymaktadır. Diğer bir söyleyişle Allah Teâlâ, çok amele vereceği sevaptan daha fazlasını bazan az bir amele de verebilir.

Şüphesiz böylesine değerli olan ve insana nice nâfile ibadetten daha fazla sevap kazandıran zikir, bütün organların sultanı kabul edilen kalbin iştirakiyle yapılan zikirdir. Uyanık bir kalp ve duyarlı bir gönülle yapılan zikir dünya ile alâkayı kesmek suretiyle mümkün olabilir. Bu ise son derece güçtür. Zikrullahı işte böylesine değerli kılan, Allah'ı adetâ görürcesine ve O'nun huzurunda olduğunu hissedercesine bir şuur haliyle yapılmasıdır. Dil Allah'ı zikrederken kalbin de ona katılması insanı âdetâ melekleştirir. Hatta onun meleklerden de üstün bir seviyeye çıkmasına imkân hazırlar. Zira böyle bir şuur haliyle Allah'ı zikreden kimse, devamlı surette Rabbiyle beraber olduğu için ne bir fenalık düşünebilir ne de elinden kötülük gelir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün varlığı ve şuuruyla Allah'ı zikretmek en büyük, en hayırlı ve Allah katında en değerli ibadettir.
2. Kalbin dile katılmasıyla yapılan zikir Allah rızâsı için altın ve gümüş dağıtmaktan ve düşmanla cihad etmekten daha kazançlıdır.
3. Böyle bir zikir insanı her türlü kötülükten uzaklaştırır.

١٤٤٥ - عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ دَخَلَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ عَلَى امْرَأَةٍ وَبَيْنَ يَدَيْهَا نَوَى - أَوْ حَصَى - تُسَبِّحُ بِهِ فَقَالَ: «أَخْبِرْكِ بِمَا هُوَ أَثْبَرُ عَلَيْكِ مِنْ هَذَا - أَوْ أَفْضَلُ -» فَقَالَ: «سُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ

فِي السَّمَاءِ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا خَلَقَ فِي الْأَرْضِ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا
بَيْنَ ذَلِكَ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَدَدَ مَا هُوَ خَالِقٌ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ مِثْلَ ذَلِكَ، وَالْحَمْدُ
لِلَّهِ مِثْلَ ذَلِكَ. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِثْلَ ذَلِكَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ مِثْلَ

1445. Sa'd İbni Ebû Vakkâs *radiyallâhu anh*'ın rivayet ettiğine göre, kendisi bir gün Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile beraber, önündeki hurma çekirdekleriyle veya çakıl taşlarıyla tesbih çeken bir kadının yanına girdi. Peygamber *aleyhisselâm* kadına:

“Bundan daha kolayını -veya daha faziletlisini- sana haber vereyim mi?” diye sorduktan sonra şöyle buyurdu: **“Sübhânallahi adede mâ halaka fi's-semâi ve sübhânallahi adede mâ halaka fi'l-ard ve sübhânallahi adede mâ beyne zâlike ve sübhânallahi adede mâ hüve hâlik: Ben Allah'ı gökyüzünde yarattıkları sayısınca ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim. Ben Allah'ı yeryüzünde yarattıkları sayısınca ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim. Ben Allah'ı yerle gök arasında yarattıkları sayısınca ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim. Ben Allah'ı bundan sonra yaratacakları sayısınca ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederim, de. Allahü ekberi de böyle, elhamdülillah'ı da böyle, lâ ilâhe illallah'ı da böyle, lâ havle velâ kuvvete illâ billâh'ı da böyle söylersin.”**

Tirmizî, Daavât 113. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 24.

Açıklamalar

1436 numaralı hadisimizle bu hadis arasında büyük bir benzerlik vardır. Hatırlanacağı üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz bir gün sabah namazını kıldıktan sonra mü'minlerin annesi Cüveyriye Binti'l-Hâris *radiyallâhu anhâ*'nın yanından ayrılıp dışarı çıkmıştı. Cüveyriye annemiz namaz kıldığı yerde oturmuş zikirle meşguldü. Peygamber *aleyhisselâm* kuşluk vakti eve döndüğünde Hz. Cüveyriye'nin sabah namazından beri yerinden ayrılmadan zikirle meşgul olduğunu öğrenince ona:

“Senin yanından ayrıldıktan sonra üç defa söylediğim dört cümle senin sabahtan beri söylediğin zikirlerle tartılacak olsa, sevap bakımından onlara eşit olur”, buyurmuş ve şu zikri

söylemişti: **Sübhânallahi ve bi-hamdihi adede halkı ve rızâ nefsihi ve zinete arşihî ve midâde kelimâtihi**: Yarattıkları sayısınca, kendisinin hoşnut olduğunca, arşının ağırlığına ve bitip tükenmeyen kelimeleri adedince ben Allah'ı ulûhiyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamdederim.” Yahut bu zikirleri **“Sübhânallahi adede halkı, sübhânallahi rızâ nefsihi, sübhânallahi zinete arşihî, sübhânallahi midâde kelimâtihi”** şeklinde ayrı ayrı söylemesini tavsiye etmişti.

Konumuz olan hadîs-i şerifte ise Resûlullah Efendimiz Hz. Cüveyriye mi, Hz. Safiyye mi, yoksa Hz. Sa'd İbni Ebû Vakkâs'ın bir yakını mı olduğunu bilemediğimiz bir hanıma o zikrin benzeri olan bu zikri tavsiye buyurduğunu görüyoruz. Şayet bu hanım, Efendimiz'in eşlerinden biri ise bu olayın tesettür âyetinden önce mi, yoksa sonra mı olduğunu da bilemiyoruz. Meselenin bu yönü zaten o kadar da önemli değildir. Önemli olan Efendimiz'in, muhtemelen tesbih bulamadığı için hurma çekirdekleriyle veya çakıl taşlarıyla zikreden o hanımı, böyle yapma, diye menetmeyip ona yaptığından daha kolayını -veya daha faziletlisini- öğretmesidir. Daha az emekle daha çok sevap kazanmayı kim istemez! Öte yandan az bir gayretle çok sevap kazandıracak faziletli zikirleri bir peygamber kadar kim bilebilir! İşte bu sebeple biz, Resûlullah *sallâhu aleyhi ve sellem*'in öğrettiği zikirlere büyük önem vermeliyiz.

Demek oluyor ki hadisimizdeki zikri söyleyecek bir kimse önce Efendimiz'in öğrettiği şekilde sübhânallah zikrini, ardından da **Allahü ekber, elhamdülillah, lâ ilâhe illallah ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâh** zikirlerini tamamlayacaktır. Diğerlerine örnek olmak üzere **Allahü ekber** zikrinin nasıl söyleneceğini görelim: **“Allahü ekberu adede mâ halaka fi's-semâ', v'Allahü ekberu adede mâ halaka fi'l-ard, v'Allahü ekber adede mâ beyne zâlik, v'Allahü ekberu adede mâ hüve hâlık.”**

Bu zikri söyleyen kimse, ben gökyüzünde yarattıkları sayısınca Allah'ın en yüce olduğunu söylerim. Ben yeryüzünde yarattıkları sayısınca Allah'ın en yüce olduğunu söylerim. Ben yerle gök arasında yarattıkları sayısınca Allah'ın en yüce olduğunu söylerim. Ben bundan sonra yaratacakları sayısınca Allah'ın en yüce olduğunu söylerim, demiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Tesbih çekerek zikretmek câizdir.
2. Cenâb-ı Mevlâ'yı Resûlullah Efendimiz'in bu hadiste öğrettiği şekilde zikreden kimse, sayısını Cenâb-ı Hak'tan başka kimsenin bilemeyeceği bu kadar çok mahlûk sayısınca Allah'ı zikretmiş olur.

۱۴۴۶ - عَنْ أَبِي مُوسَى   قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ  : «أَلَا أَذُكُّكَ قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. عَلَى كَثَرٍ مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ؟ فَقُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: «لَا حَوْلَ وَلَا

1446. Ebû Mûsa *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bana hitaben:

– “**Cennet hazinelerinden bir hazineyi sana bildireyim mi?**” buyurdu. Ben de:

– Evet, Ya Resûlallah, bildir, dedim. Şöyle buyurdu:

– “***Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh: Gûnahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah'ın yardımıyla kazanılabilir.***”

Buhârî, Megâzî 38, Daavât 50, Kader 7, Tevhîd 9; Müslim, Zikir 44-46. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 26; Tirmizî, Daavât 3, 58; İbni Mâce, Edeb 59.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîfin hoş bir hikâyesi vardır. Bilindiği üzere bir hadisin Efendimiz tarafından söylenmesine sebep olan hâdiseye **sebeb-i vürûd** denir. Hayber Gazvesi dönüşünde ashâb-ı kirâm efendilerimiz bir tepeye çıktıklarında veya bir vâdiye indiklerinde içlerinden gelen bir coşkuyla ve var güçleriyle Allahü ekber diye tekbir, lâ ilâhe illallah diye tehlil getiriyorlardı. Medine'yi görünce, belki de sevinip heyecanlandıkları için “*Allahü ekber Allahü ekber, lâ ilâhe illallahu vallâhü ekber*” dedikleri de belirtilmektedir. Gördüğü her yanışı hemen düzelterek sahâbîlerine doğru olanı öğreten Efendimiz: “**Ey İnsanlar!**” diye seslendikten sonra, “**Kendinize acıyın. Siz ne sağıra sesleniyorsunuz ne de yanınızda bulunmayan birine. Sizi çok iyi duyan ve yanınızda bulunan birine dua ediyorsunuz. O sizinle beraberdir**” buyurdu. Hadisimizin râvisi Ebû Mûsa el-Eş'arî

hazretleri Resûlullah Efendimiz'in bindiği hayvanın arkasında bulunuyor, o da içinden, bazı rivayetlere göre ise Efendimiz'in duyacağı bir sesle "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" diyordu.

Peygamber Efendimiz ona iltifat buyurarak, hadîs-i şerifte okuduğumuz şekilde kendisiyle sohbet etti.

"Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" zikrini, kötülüklerden korunmak, iyilik yapmaya güç yetirmek ancak Allah'ın yardımıyla mümkün olur" diye de tercüme etmek mümkündür. Kısaca **havkale** diye de ifade edilen bu cümle, Allah istemedikçe insanın en küçük bir hareket yapamayacağını, bir halden bir başka hale geçemeyeceğini, hatta zihninden bir fikri geçiremeyeceğini pek güzel ifade etmektedir.

Efendimiz bu zikrin **"cennet hazinelerinden bir hazine"** olduğunu söylemekle, sevabının çokluğunu ve bunu söyleyen kimse için o sevabın cennette biriktirildiğini anlatmak istemiş olabileceği gibi, insanların gözünde defineler, hazineler nasıl değerli ise herkesin önemini görüp farkedemediği bu zikir de öylesine değerlidir demek istemiş olabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'ı zikrederken veya dua ederken sesi fazla yükseltmemek gerekir.
2. Allah insana şah damarından daha yakın olduğuna göre, O'nu anarken ölçülü olmalıdır.
3. **Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh** zikrini çokça tekrarlamalıdır.

ALLAH'I HER DURUMDA ANMAK

AYAKTA İKEN, OTURURKEN,
YATARKEN, ABDESTSİZKEN,
CÜNÜPKEN VE HAYIZLIYKEN
ALLAH'I ANMANIN CÂİZ OLDUĞU,
AMA CÜNÜP VE HAYIZLI OLANLAR
İÇİN KUR'AN OKUMANIN HELÂL
OLMADIĞI

Âyet

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي
الْأَلْبَابِ. الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ.

“Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri
ardınca gelip gidişinde akıl sahiplerine gerçekten ibretler vardır.
Onlar ayakta iken de, otururken de, yatarken de Allah'ı anarlar.”

Âl-i İmrân sûresi (3), 190, 191

Sağlam bir akla sahip olan kimse göklerin yüksekliğine, genişliğine, onlarda gördüğü ay, güneş, yıldızlar ve diğer gezegenlerin çeşitliliğine, yeryüzünün hârika manzarasına, dağlara, denizlere, nehirlere, ovalara, ağaçlara, meyvelere, çiçeklere ve diğer bitkilere, rüzgara, buluta, yağmura, yer altından çıkan çeşit çeşit madenlere baktıkça Allah'ın kudretine hayran kalır. Gece ile gündüzün hep birbiri ardınca gelişine, kâh birinin kâh diğerinin uzayıp kısalişına, dört mevsimin birbirinden farklı oluşuna baktıkça ilâhî sanatın

yüceliğine meftûn olur. Bütün bu hârika şeyler aklını mükemmel surette çalıştıranları Allah'ın kudreti önünde baş eğdireceği için, onlar her hâlû kârda Allah'ı anmaya, ayakta iken, otururken, yatarken O'nu zikretmeye kendilerini mecbur hissederler.

Resûl-i Ekrem Efendimiz geceleri ibadet etmek üzere kalktığı zaman pencerenin önüne oturup gökyüzüne bakarak bu âyet-i kerîme ile devamındaki on âyeti okurdu. [Buhârî, Tesîru sûre (3), 17, 18].

Hadisler

تَعَالَى عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ. ١٤٤٧ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَذْكُرُ اللَّهَ

1447. Aişe *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Allah Teâlâ'yı her halinde zikrederdi.

Müslim, Hayz 117. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 9; Tirmizî, Daavât 9; İbni Mâce, Tahâret 11.

Açıklamalar

Kulluğun en üstünü, Cenâb-ı Hakk'ı her an anmak, O'nu dilinden düşürmemektir. Kulların en üstünü olan Resûlullah Efendimiz de işte bu sebeple yürürken, otururken, yatarken, bineğinin üzerinde bir yere giderken, abdestli iken, abdestsizken, bu bölümün başından beri pek çok örneğini gördüğümüz zikirleri söylemek suretiyle Allah'ı anardı. Allah'ı her an kalbiyle anmak yani O'nu kalbinden çıkarmamak en önemli zikirdir. Cenâb-ı Hakk'ı çok anmayı emreden âyetlerde işte bu hal anlatılmak istenmiştir. İnsanın her an ve her durumda Allah'ı anabileceğini söyleyen İslâm âlimleri, yalnız cünüp veya hayızlı iken yani boy abdesti almayı gerektiren bir durumda veya âdet görmekte iken Kur'an okunup okunamayacağı konusunda ihtilâf etmişlerdir. Âlimlerimizin büyük çoğunluğu (cumhur) cünüp ve hayızlı olanların Kur'an okumasını haram saymışlardır. Ama insanın bu durumda iken bile **içinden** Kur'an okumasında, zikir ve dua niyetiyle **bismillah** veya **elhamdû lillah** demesinde bir sakınca görmemişlerdir. İmam Mâlik hayızlı kadınların Kur'an okumasının câiz olduğunu söylemiştir. Cünüp ve hayızlı kimsenin yarım âyet okuyabileceği, hatta âdet

gören bir hanım öğretmenin âyetleri kesik kesik yani kelime kelime okuyabileceği kabul edilmiştir. Abdest bozarken ve cinsel temasta bulunurken diliyle Allah'ı zikretmek de doğru değildir (mekruhtur). Kalbiyle zikretmeye ise hiçbir durum engel değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz her halinde Allah'ı zikrederdi.
2. İnsan Allah Teâlâ'yı her halinde ve her ânında zikretmeye çalışmalıdır.

١٤٤٨ - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَوْ أَنَّ
أَحَدَكُمْ إِذَا أَتَى أَهْلَهُ قَالَ: بِسْمِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ جَنِّبْنَا الشَّيْطَانَ، وَجَنِّبِ الشَّيْطَانَ
مَا رَزَقْتَنَا، فَقَضَى بَيْنَهُمَا وَلَدًا، لَمْ يَضُرَّهُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1448. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Biriniz eşiyle birleşeceği zaman, ‘bismillah, Allahümme cennibne’s-şeytâne ve cennibi’s-şeytâne mâ razaktenâ: Allahım! Şeytanı bizden ve bize vereceğin çocuktan uzaklaştır’ derse ve bu beraberlikten çocukları olursa, şeytan ona zarar veremez.”

Buhârî, Vudû’ 8, Bed’ü’l-halk 11, Nikâh 66, Daavât 54, Tevhîd 13; Müslim, Nikâh 116. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Nikâh 45; Tirmizî, Nikâh 8.

Açıklamalar

Hadîs-i şerif her şeyi Allah'ın yaptığına, hayrın da şerrin de O'ndan geldiğine gönülden inanmanın ve O'na teslim olmanın örneklerinden birini ortaya koymakta ve doğacak çocuklarının iyi bir müslüman olarak yetişmesini ve yaşamasını isteyen eşlerin cinsel temasta bulunmak istedikleri zaman, bunu Efendimiz'in öğrettiği şekilde Cenâb-ı Hak'tan niyaz etmelerini tavsiye etmektedir.

Hadisimizdeki **“biriniz eşiyle birleşeceği zaman”** ifadesi, yukarıda kaynaklarını verdiğimiz bazı rivayetlerde “biriniz eşiyle

birleşmek istediği zaman” şeklindedir. Böylece bu duanın birleşme esnasında değil, daha önce yapılacağı anlaşılmaktadır.

Şeytanın doğacak çocuğa zarar vermemesi sözü, bazı rivayetlerde “*Şeytan ona ebediyyen zarar vermez*” (Buhârî, Nikâh 66, Daavât 54, Tevhîd 13; Müslim, Nikâh 116), “*Şeytan ona musallat olmaz*” (Buhârî, Bed’ü’l-halk 11) şekillerinde daha kesin ifadelerle rivayet edilmiştir. Bununla beraber bu ifadeler, şeytanın doğacak o çocuğa hiçbir şekilde zarar vermeyeceği, onun yanına hiç yaklaşmayacağı anlamına gelmez. Zira şeytanın insanı baştan çıkarmak veya yaptığı ibadetleri tam bir şuur haliyle îfâ etmesine engel olmak için gönüllere verdiği vesveseden tamamiyle kurtulmak mümkün değildir. Muhtemelen bu ifadesiyle Resûl-i Ekrem Efendimiz, bazı âlimlerin söylediği gibi şeytanın, doğacak çocuğu çarpmayacağını, bedenine ve inancına zarar veremeyeceğini, birleşme sırasında kendilerine yaklaşma fırsatı bulamayacağını anlatmak istemiştir. Bir insan için hayatta en tehlikeli şey, imansız olarak ölmektir. Diğer bir ifadeyle şeytanın insana vereceği en büyük zarar, onu dininden ve imanından etmesidir. Belki de Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şeytanın vereceği zarar sözüyle bunu kastetmiştir. Şüphesiz her şey mutlak kudret sahibi olan Cenâb-ı Hakk’ın elindedir. Nitekim şeytana hitaben: “**Şüphesiz kullarım üzerinde senin bir hâkimiyetin yoktur**” [Hicr sûresi (15), 42] buyurmaktadır. Dilerse kullarını ondan muhafaza buyurur. Kula düşen görev, dua ve niyazda bulunmaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her işe besmele ile başlamalıdır.
2. Duayı hiç ihmâl etmemelidir.
3. Şeytan insandan hiç ayrılmadığı için ondan her zaman, hatta eşiyle beraber olmak istediği zaman bile Allah’a sığınmalıdır.
4. Her şey Allah’ın elindedir. O kendisine sığınanı şeytandan korur.

YATAĞA YATINCA VE UYANINCA OKUNACAK DUA

١٤٤٩ - عَنْ خُذَيْفَةَ وَأَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَا: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ، قَالَ: «بِسْمِكَ اللَّهُمَّ أَحْيَا وَأَمُوتُ» وَإِذَا اسْتَيْقَظَ قَالَ: «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَحْيَانَا بَعْدَ مَا أَمَاتَنَا وَإِلَيْهِ النُّشُورُ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1449. Huzeyfe ve Ebû Zer *radiyallâhu anhümâ* şöyle dediler:
Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* yatağına yattığı zaman:
“Bismike’llâhümme ahyâ ve emût: Allahım! Senin ismini anarak ölür, dirilirim (uyur, uyanırım)” derdi. Uykudan uyanınca da:
“Elhamdülillâhillezî ahyânâ ba’de mâ emâtenâ ve ileyhi’n-nüşûr: Bizi öldükten sonra dirilten Allah’a hamdolsun. Yeniden diriltilip huzurunda toplayacak olan da O’dur” derdi.

Tirmizî, Daavât 28. Ayrıca bk. Buhârî, Daavât 7, 8, 16, Tevhîd 13; Müslim, Zikir 59; Ebû Dâvûd, Edeb 98; İbni Mâce, Dua 17

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerifteki dualar, Peygamber Efendimiz’in sabah ve akşam okuduğu muhtelif dualardan sadece biridir. Nitekim 1454-1467 numaralı hadislerde Resûl-i Ekrem’in sabah, akşam ve yatağına yattığı zaman okuduğu diğer duaların bir kısmı görülecek ve bu dua 1461 numarayla orada tekrar gelecektir.

Hadisimizin 818 numarayla geçen rivayetinde gördüğümüz üzere Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* yatağına yatınca mübarek elini yanağının altına koyarak **“Allahım! Senin ismini anarak ölür, dirilirim”** derdi. Burada ölmek ve dirilmek sözüyle Efendimiz uyumayı ve uyanmayı kastetmiştir. Zira uyku küçük ölümdür. Uyuyup uyanmamak da vardır. Bu sebeple bir mü’min, öldürenin de, diriltenin de sadece Allah olduğu hususundaki kesin inancını uyumadan önce bir daha tekrarlamak suretiyle Cenâb-ı Hakk’a hem imanını yenilemiş

hem de O'na teslimiyetini arzetmiş olur. Uyanıp da gücünü, kuvvetini ve hareket kabiliyetini yeniden kazandığını görünce *“Bizi öldükten sonra diriltten Allah’a hamdolsun”* demek suretiyle Allah Teâlâ’ya hem hamdetmiş hem de şükretmiş olur. *“Yeniden diriltip huzurunda toplayacak olan da O’dur”* demek suretiyle, uyku gibi mecâzî değil, hakiki ölümden sonra da bizi gerçek mânada yeniden diriltecek ve huzurunda toplayacak olan yegâne varlığın Allah olduğu hususundaki imanını ortaya koyar.

Bütün bunları şuurlu bir şekilde yapan kimse, Cenâb-ı Hakk’ın hem kendisi hem de bütün insanlar ve yaratılmışlar üzerindeki mutlak tasarrufuna olan imanını dile getirmiş ve bütün bunları zihninden geçirmek suretiyle de tefekkür gibi önemli bir ibadeti îfâ etmiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yatağa yatınca sağ tarafa dönmeli, yanağı sağ avucun içine koymalı ve Peygamber Efendimiz’in de böyle yaptığını düşünerek bu duayı veya Resûl-i Ekrem’in uyurken okuduğu dualardan birini yapmalıdır.

2. Uykudan uyanan kimse, kendisini tekrar hayata döndüren Cenâb-ı Hakk’a yine Efendimiz gibi dua ederek şükrünü arzetmelidir.

3. İnsanları öldürdükten sonra yeniden diriltecek ve hesap vermek üzere huzurunda toplayacak olan Allah Teâlâ’dır.

ZİKİR HALKALARININ FAZİLETİ

ZİKİR HALKALARININ FAZİLETİ,
ORAYA DEVAM
ETMENİN İYİ BİR DAVRANIŞ,
MAZERETİ YOKKEN
ORADAN AYRILMANIN HATA
OLDUĞU

Âyet

تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ. وَاضْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا

“Sabah akşam Rablerine dua ederek O’nun rızâsını kazanmaya çalışanlarla beraber sıkıntılara karşı dayan. Dünya hayatının süslerine kapılıp da gözlerini onlardan ayırma.”

Kehf sûresi (18), 28.

Allah Teâlâ Peygamber *aleyhisselâm*’a, kendi rızâsını kazanmak için dua ve zikirle meşgul olan kullarını göstermekte, onlarla beraber olmasını tavsiye etmekte ve kendi rızâsını arayan kimselerin çeşitli sıkıntılara uğrayabileceklerine işaret buyurarak her ne pahasına olursa olsun onları terketmemesini istemektedir. En önemli özellikleri Allah’a dua ve O’nu zikretmek olan bu kimseleri yine Peygamber’ine emanet ettiği bir başka âyette, “**Rablerinin rızâsını isteyerek sabah akşam O’na yalvaranları kovma!**” buyurmaktadır [En’âm sûresi (6), 52].

Mekkeli müşrikler fakir ve yoksullarla bir arada bulunmayı kendilerine hakaret saydıkları için Peygamber Efendimiz’den bu yolda bir istekte bulunmuşlardı. Bizim seninle görüşüp konuşmamızı istiyorsan, yanına geldiğimiz zaman bu yoksul takımını dışarı çıkar,

demişlerdi. O putperestlerin bir arada bulunmayı istemedikleri kimseler, İslâm'a gerçekten gönül vermiş olan Habbâb İbni Eret, Suheyb-i Rûmî ve Bilâl-i Habeşî gibi köleler ile diğer yoksullardı. Allah Teâlâ bu iki âyette de, kendi rızâsını isteyerek dua ve zikirle meşgul olan fakir kullarını, burnu havalarda olan kendini beğenmiş zenginlere tercih ettiğini belirtmekte ve bu has kullarını hiçbir şekilde incitmemesini, gücendirmemesini, dünya hayatının geçici câzibesini temsil eden bu kibirli adamların sözüne kapılıp da gözünü onlardan ayırmamasını istemektedir.

Hadisler

١٤٥٠ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى مَلَائِكَةً يَطُوفُونَ فِي الطُّرُقِ يَلْتَمِسُونَ أَهْلَ الذِّكْرِ، فَإِذَا وَجَدُوا قَوْمًا يَذْكُرُونَ اللَّهَ ﷻ، تَنَادَوْا: هَلُمُّوا إِلَيْنَا حَاجَتُكُمْ، فَيَحْفَوْنَهُمْ بِأَجْنِحَتِهِمْ إِلَى السَّمَاءِ الدُّنْيَا، فَيَسْأَلُهُمْ رَبُّهُمْ - وَهُوَ أَعْلَمُ -: مَا يَقُولُ عِبَادِي؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: يُسَبِّحُونَكَ، وَيُكَبِّرُونَكَ، وَيَحْمَدُونَكَ، وَيُمَجِّدُونَكَ، فَيَقُولُ: هَلْ رَأَوْنِي؟ فَيَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ مَا رَأَوْكَ. فَيَقُولُ: كَيْفَ لَوْ رَأَوْنِي؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: لَوْ رَأَوْكَ كَانُوا أَشَدَّ لَكَ عِبَادَةً، وَأَشَدَّ لَكَ تَمَجُّدًا، وَأَكْثَرَ لَكَ تَسْبِيحًا. فَيَقُولُ: فَمَاذَا يَسْأَلُونَ؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: يَسْأَلُونَكَ الْجَنَّةَ. (قَالَ): يَقُولُ: وَهَلْ رَأَوْهَا؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَبِّ مَا رَأَوْهَا. (قَالَ): يَقُولُ: فَكَيْفَ لَوْ رَأَوْهَا؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: لَوْ أَنَّهُمْ رَأَوْهَا كَانُوا أَشَدَّ عَلَيْهَا حِرْصًا، وَأَشَدَّ لَهَا طَلَبًا، وَأَعْظَمَ فِيهَا رَغْبَةً. (قَالَ): فَمِمَّ يَتَعَوَّدُونَ؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: يَتَعَوَّدُونَ مِنَ النَّارِ؛ (قَالَ): فَيَقُولُ: وَهَلْ رَأَوْهَا؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: لَا وَاللَّهِ مَا رَأَوْهَا. فَيَقُولُ: كَيْفَ لَوْ رَأَوْهَا؟ (قَالَ): يَقُولُونَ: لَوْ رَأَوْهَا كَانُوا أَشَدَّ مِنْهَا فِرَازًا، وَأَشَدَّ لَهَا مَخَافَةً. (قَالَ): فَيَقُولُ: فَأَشْهَدُكُمْ أَنِّي قَدْ غَفَرْتُ لَهُمْ، (قَالَ): يَقُولُ مَلَكٌ مِنَ الْمَلَائِكَةِ: فِيهِمْ فَلَانٌ لَيْسَ مِنْهُمْ، إِنَّمَا جَاءَ لِحَاجَةٍ، قَالَ: هُمْ الْجُلَسَاءُ لَا يَشْفَى بِهِمْ جَلِيسُهُمْ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةٍ لِمُسْلِمٍ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رضي الله عنه عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً سَيَّارَةً فَضَلًا يَتَتَبِعُونَ مَجَالِسَ الذِّكْرِ، فَإِذَا وَجَدُوا مَجْلِسًا فِيهِ ذِكْرٌ، قَعَدُوا مَعَهُمْ، وَحَفَّ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِأَجْنِحَتِهِمْ حَتَّى يَمْلَأُوا مَا بَيْنَهُمْ وَيَبَيِّنَ السَّمَاءَ الدُّنْيَا، فَإِذَا تَفَرَّقُوا عَرَجُوا وَصَعِدُوا إِلَى السَّمَاءِ، فَيَسْأَلُهُمُ اللَّهُ ﷻ - وَهُوَ أَعْلَمُ -: مِنْ أَيْنَ جِئْتُمْ؟ فَيَقُولُونَ: جِئْنَا مِنْ عِنْدِ عِبَادِكَ فِي الْأَرْضِ: يُسَبِّحُونَكَ، وَيُكَبِّرُونَكَ، وَيُهَلِّلُونَكَ، وَيَحْمَدُونَكَ، وَيَسْأَلُونَكَ. قَالَ: وَمَاذَا يَسْأَلُونِي؟ قَالُوا: يَسْأَلُونَكَ جِئْتِكَ. قَالَ: وَهَلْ رَأَوْا جِئْتِي؟ قَالُوا: لَا، أَيْ رَبِّ. قَالَ: فَكَيْفَ لَوْ رَأَوْا جِئْتِي؟ قَالُوا: وَيَسْتَجِيرُونَكَ. قَالَ: وَمِمَّ يَسْتَجِيرُونِي؟ قَالُوا: مِنْ نَارِكَ يَا رَبِّ. قَالَ: وَهَلْ رَأَوْا نَارِي؟ قَالُوا: لَا، قَالَ: فَكَيْفَ لَوْ رَأَوْا نَارِي؟ قَالُوا: وَيَسْتَغْفِرُونَكَ؟ فَيَقُولُ: قَدْ غَفَرْتُ لَهُمْ، وَأَعْطَيْتُهُمْ مَا سَأَلُوا، وَأَجَزْتُهُمْ مِمَّا اسْتَجَارُوا. (قَالَ): فَيَقُولُونَ: رَبِّ فِيهِمْ فَلَانٌ عَبْدٌ خَطَاءٌ إِنَّمَا مَرَّ، فَجَلَسَ مَعَهُمْ. فَيَقُولُ: وَلَهُ غَفَرْتُ، هُمْ الْقَوْمُ لَا يَشْقَى بِهِمْ جَلِيسُهُمْ».

1450. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ'nın yollarda dolaşıp zikredenleri tesbit eden melekleri vardır. Bunlar Cenâb-ı Hakk'ı zikreden bir topluluğa rastladıkları zaman birbirlerine **“Gelin! Aradıklarınız burada!”** diye seslenirler ve o zikredenleri dünya semâsına varıncaya kadar kanatlarıyla çevirip kuşatırlar. Bunun üzerine Allah Teâlâ, meleklerden daha iyi bildiği halde yine de onlara:

- **“Kullarım ne diyor?”** diye sorar. Melekler:
- **Sübhânallah** diyerek seni ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ediyorlar, **Allahü ekber** diye tekbir getiriyorlar, sana hamdediyorlar ve senin yüceliğini dile getiriyorlar, derler. Konuşma şöyle devam eder:
- **“Peki onlar beni gördüler mi ki?”**
- Hayır, vallahi seni görmediler.
- **“Beni görselerdi ne yaparlardı?”**

– Şayet seni görselerdi sana daha çok ibadet ederler, şânını daha fazla yüceltirler, ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni daha çok tenzih ederlerdi.

– **“Kullarım benden ne istiyorlar?”**

– Cennet istiyorlar.

– **“Cenneti görmüşler mi?”**

– Hayır, yâ Rabbi! Vallahi onlar cenneti görmediler.

– **“Ya cenneti görseler ne yaparlardı?”**

– Şayet cenneti görselerdi onu büyük bir iştîyâkla isterlerdi, onu elde etmek için büyük gayret sarf ederlerdi.

– **“Bunlar Allah’a neden sığınıyorlar?”**

– Cehennemden sığınıyorlar.

– **“Peki cehennemi gördüler mi?”**

– Hayır, vallahi onlar cehennemi görmediler.

– **“Ya görseler ne yaparlardı?”**

– Şayet cehennemi görselerdi ondan daha çok kaçarlardı, ondan pek fazla korkarlardı.

Bunun üzerine Allah Teâlâ meleklerine:

– **“Sizi şâhit tutarak söylüyorum ki, ben bu zikreden kullarımı bağışladım”** buyurur. Meleklerden biri:

– Onların arasında bulunan falan kimse esasen onlardan değildir. O buraya bir iş için gelip oturmuştu, deyince Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– **“Orada oturanlar öyle iyi kimselerdir ki, onların arasında bulunan kötü olmaz.”**

Buhârî, Daavât 66. Ayrıca bk. Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 251-252, 358-359.

Müslim’in bir rivayeti şöyledir:

Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah Teâlâ’nın diğer meleklerden ayrı, sadece zikir meclislerini tesbit etmek üzere dolaşan melekleri vardır. Allah’ın zikredildiği bir meclis buldular mı, o kimselerin aralarına otururlar ve diğer melekleri oraya çağırarak cemaatin arasındaki boş yerleri ve oradan dünya semasına kadar olan mesâfeyi kanatlarıyla doldururlar. Zikredenler

dağılınca onlar da semâya çıkarlar. Allah Teâlâ daha iyi bildiği halde onlara:

– “**Nereden geldiniz?**” diye sorar. Melekler de:
– Yeryüzündeki bazı kullarının yanından geldik. Onlar **Sübhânallah** diyerek ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni tenzih ediyorlar, **Allâhü ekber** diye tekbir getiriyorlar, **lâ ilâhe illallah** diyerek seni tehlil ediyorlar, **elhamdülillah** diyerek sana hamdediyorlar ve senden istiyorlar, derler. (Konuşma şöyle devam eder):

– “**Benden ne istiyorlar?**”
– Cennetini istiyorlar.
– “**Cennetimi gördüler mi?**”
– Hayır, yâ Rabbi, görmediler.
– “**Ya cenneti görseler ne yaparlardı?**”
– Senden güvence isterlerdi.
– **Benden neden dolayı güvence isterlerdi?**
– Cehenneminden yâ Rabbi.
– “**Peki benim cehennemimi gördüler mi?**”
– Hayır, görmediler.
– “**Ya görseler ne yaparlardı?**”
– Senden kendilerini bağışlamayı dilerlerdi. Bunun üzerine Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– “**Ben onları affettim. İstediklerini onlara bağışladım. Güvence istedikleri konuda onlara güvence verdim.**”

Bunun üzerine melekler:

– Yâ Rabbi, çok günahkâr olan falan kul onların arasında bulunuyor. Oradan geçerken aralarına girip oturdu, derler. O zaman Allah Teâlâ şöyle buyurur:

– “**Onu da bağışladım. Onlar öyle bir topluluktur ki, onların arasında bulunan kötü olmaz.**”

Müslim, Zikir 25. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 129.

Açıklamalar

Hadisimiz Allah’ı zikretmenin değerini, zikredenlerin kıymetini pek çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. “**Allah’ı zikredenler**” yani namaz kılan, Kur’an okuyan, hadis okuyan, Allah’a dua eden, ilim

tahsil eden, ilmî sohbetler yapan kimseleri ziyaret etmek ve onların sohbetlerini dinlemek üzere vazifelendirilmiş melekler vardır. Hadisin bazı rivayetinde bu meleklerin, **hafaza** denilen koruyucu meleklerin dışında oldukları özellikle belirtilmektedir. Bunların dünya semâsına kadar, bir rivayete göre tâ arşa kadar birbirinin üstünde durdukları, bu bahtiyar insanları arayan diğer melekleri de haberdâr ettikleri, o zikir meclisindekilere kol kanat gerdikleri ve sohbetlerine kulak verdikleri belirtilmektedir.

Allah Teâlâ kullarının ne yaptığını meleklerden daha iyi bildiği halde yine de onlara **“Kullarım ne diyor?”** diye sormakla bir nevi tarizde bulunmaktadır. Bilindiği üzere Allah Teâlâ meleklerine yeryüzünde bir halife yaratacağını haber verdiği zaman melekler buna karşı çıkmışlar, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek insanı yaratmaya ne gerek var; zaten biz sana hamdû senâ ediyoruz, ulûhiyyetine yakışmayan sıfatlardan seni tenzih ediyoruz, demişlerdi [Bakara sûresi (2), 30]. Cenâb-ı Hak kendisini zikreden kulları hakkında meleklerle muhtelif sorular sorup onlardan cevaplar almak suretiyle adetâ onlara, görüyorsunuz ya, kullarımın arasında işte böyleleri de var. Onlar beni zikretme hususunda meleklerden farksızdır, demiş olmaktadır. Hatta onlara, kullarım beni böyle samimiyetle zikrettiklerine göre, onlar da sizin gibi beni, cenneti, cehennemi görmüşler mi, diye ayrı ayrı sormak ve her birine, hayır görmediler, diye cevap verdim, görselerdi daha fazla zikrederlerdi, cehenneminden daha çok korkarlardı, dedirtmek suretiyle kullarının yaptığı zikrin değerine işaret buyurmaktadır. Cenâb-ı Hakk'ın meleklerini mahcup etmemek için söylemediği ve fakat onların çok iyi bildiği bir diğer husus da, bütün vazifeleri Allah'ı zikretmek olan meleklerin insanlar gibi şeytanın vesvesesine ve baştan çıkarmasına muhatap olmamasıdır. Allah'ı zikreden bu kimseler şeytanın bütün düzenlerini bertaraf ederek Allah'ın rızâsını kazanmak için orada toplandıklarına göre, onların Cenâb-ı Mevlâ katındaki yeri ve değeri çok üstündür.

Cenneti ve cehennemi görmüşler mi, tarzındaki sorulardan, cennet ile cehennemin hâlen yaratılmış olduğu sonucunu çıkarmak da mümkündür.

Bu hadîs-i şerîf, 1438 numaralı hadiste de gördüğümüz gibi ilâhî vaad ve müjdenin hoş bir örneğidir. Bilindiği üzere Allah Teâlâ **“Şayet**

(kulum) beni bir toplulukla beraber anarsa, ben de onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım” buyurmaktadır. Kendisini rızâsına uygun işlerle, zikir ve tesbihlerle anan kullarını, onlardan hoşnut olduğunu belirterek bağışlaması ne güzel bir tecellîdir.

Zikir meclisinde bulunmayı düşünmediği halde, her ne sebeple olursa olsun onların arasına katılmaktan dolayı ilâhî affa kavuşan insanın durumu, Allah’ı anıp zikreden kimselerle beraber olmanın kişiye kazandıracağı imkânı ve fazileti göstermektedir. Güzel koku satıcısının yanında bulunan kimse, koku satın almasa bile etrafa yayılan güzel kokulardan nasıl faydalanırsa, iyi insanlarla oturup kalkan kimse de şu veya bu şekilde onların iyiliklerinden istifade eder.

Bir sonraki hadîs-i şerîf, bu hadisin özeti gibidir. Kendisini anıp zikredenlere Cenâb-ı Hakk’ın lutufları kısaca dile getirilmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ kendisini anan kullarından hoşnut olur ve onları meleklerinin yanında anar.
2. Bazı meleklerin vazifesi Allah’ı anıp zikredenleri tesbit etmektir.
3. Melekler Allah’ı zikreden insanları sever ve onları himaye ederler.
4. Allah’ın anıldığı zikir meclislerinde bulunmak insana mânevî faydalar sağlar.
5. Cenâb-ı Hak kendisinden samimiyetle bağışlanma dileyen kullarını bağışlar ve onları korktuklarından emin kılar.

١٤٥١ - وَعَنْهُ وَعَنْ أَبِي سَعِيدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَا: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَقْعُدُ قَوْمٌ يَذْكُرُونَ اللَّهَ ﷻ إِلَّا حَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ وَعَشِيَتْهُمْ الرَّحْمَةُ وَنَزَلَتْ عَلَيْهِمُ السَّكِينَةُ؛ وَذَكَرَهُمُ اللَّهُ فِيمَنْ عِنْدَهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1451. Yine Ebû Hüreyre ile Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallâhu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bir topluluk Allah’ı zikretmek üzere bir araya gelirse melekler onların etrafını sarar; Allah’ın rahmeti onları kaplar; üzerlerine

sekînet iner ve Allah Teâlâ onları yanında bulunanlara över.”

Müslim, Zikr 39, 38. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 14; Tirmizî, Daavât 7; İbni Mâce, Mukaddime 17.

Açıklamalar

Bu hadis bir önceki uzun hadîs-i şerîfin özeti mahiyetindedir. Kur'an ve hadis okuyup dinleyerek, onların meâllerini, tefsir ve açıklamalarını öğrenerek, vaaz ve nasihatlere kulak vererek veya Allah'ı anıp zikrederek O'na bağlılıklarını sunan kimselere Cenâb-ı Hakk'ın ikramları anlatılmaktadır. Meleklerin Allah'ı zikredenlerin etrafını nasıl alıp onları dinlediğini, Cenâb-ı Mevlâ'nın bu kullarını meleklerin yanında nasıl anıp onlardan hoşnut olduğunu yukarıdaki hadisten pek güzel öğrendik. Rahmetini onlardan esirgemeyeceğini, korktuklarına uğramayacaklarına dair onlara güvence verdiğini gördük. Allah Teâlâ'nın kendisini zikreden kullarıyla meleklerine karşı övüneceğini 1453 numaralı hadiste bir kere daha göreceğiz.

Zikreden mü'minlerin üzerine **sekînet** inmesine gelince; bu sözle onları Allah'ın rahmetinin kuşatacağı ve bu sebeple gönüllerine derin bir huzur ve itmi'nan geleceği, kalplerindeki sıkıntının gideceği, Allah'a olan saygılarının daha artacağı anlatılmaktadır. Gönüllerine mânevî bir huzur hâkim olan kimseler hem dünya hem âhiret bahtiyarlığını yakalamış olurlar; şeytanın aldatmacalarına kolay kolay pabuç bırakmazlar. **Sekînetin nasıl indiği** hususunda insanı derin hayretler içinde bırakan bir hadîs-i şerîf vardır. Ashâb-ı kirâmdan Üseyd İbni Hudayr bir gece Kur'an okurken birdenbire atı şahlandı. Buna aldırmayan Üseyd okumaya devam etti. At yine şahlandı. Üçüncü defa yine aynı hal meydana gelince, atın yanında oğlunun yattığını ve çocuğa bir zarar gelebileceğini düşünerek Kur'an okumayı bıraktı. Bu sırada başını kaldırıp yukarı bakınca, içinde pırıl pırıl kandiller yanan, buluta veya gölgeliğe benzeyen bir şey gördü. Sonra bu nesne göğe doğru yükselip kayboldu. Ertesi gün bu olayı Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e anlattığı zaman, Efendimiz ona keşke okumaya devam etseydin, buyurduktan sonra, onun **sekîne** olduğunu, bir başka rivayete göre melek olduklarını ve Kur'an dinlemek için geldiklerini söyledi (Buhârî, Menâkıb 25, Fezâilü'l-Kur'an 11; Müslim, Müsâfirîn 241-242; ayrıca bk. 1000 numaralı hadis).

Şu halde nerede olursa olsun mü'minler bir araya gelip kendilerine Allah'ı hatırlatan, O'nun kudretini düşündüren, O'nun lutuflarını anmaya vesile olan sohbetler yapmalı, Kur'an okumalı ve hep birlikte Cenâb-ı Mevlâ'nın rahmetini aramalıdır.

Bu hadîs-i şerif daha uzun bir hadis içinde 247 numarayla geçti. **“Allah'ın evlerinden birinde toplanıp aralarında Kur'ân-ı Kerîm'i müzâkere eden”** kimselerin de bu hadiste vaadedilen lutuflara nâil olacağına dair benzeri bir rivayet 1025 numarayla açıklandı.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'ı anmak üzere bir araya gelen kimseleri O'nun melekleri, rahmeti, bereketi çepeçevre kuşatır.
2. Cenâb-ı Hakk'ı ananların gönüllerine huzur gelir.
3. Allah Teâlâ kendisini ananları, meleklerinin yanında anarak onlarla övünür.

١٤٥٢ - عَنْ أَبِي وَاقِدٍ الْحَارِثِ بْنِ عَوْفٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ بَيْنَمَا هُوَ جَالِسٌ فِي الْمَسْجِدِ، وَالنَّاسُ مَعَهُ، إِذْ أَقْبَلَ ثَلَاثَةُ نَفَرٍ، فَأَقْبَلَ اثْنَانِ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَذَهَبَ وَاحِدٌ؛ فَوَقَفَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ. فَأَمَّا أَحَدُهُمَا فَرَأَى فُرْجَةً فِي الْخَلْقَةِ فَجَلَسَ فِيهَا، وَأَمَّا الْآخَرُ فَجَلَسَ خَلْفَهُمْ، وَأَمَّا الثَّالِثُ فَأَذْبَرَ ذَاهِبًا. فَلَمَّا فَرَغَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَلَا أُخْبِرُكُمْ عَنِ النَّفَرِ الثَّلَاثَةِ: أَمَّا أَحَدُهُمْ فَأَوَى إِلَى فَأَعْرَضَ اللَّهُ عَنْهُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. اللَّهُ فَأَوَاهُ اللَّهُ إِلَيْهِ. وَأَمَّا الْآخَرُ فَامْتَحَنِيَا فَاسْتَحْيَا اللَّهُ مِنْهُ، وَأَمَّا الْآخَرُ، فَأَعْرَضَ

1452. Ebû Vâkîd Hâris İbni Avf *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Mescid-i Nebevî'de oturmuş, sahâbîler de onun etrafını almışken karşıdan üç kişi çıkageldi. İki Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e doğru yöneldi, diğeri gitti. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in yanına gelenlerden biri cemaatin arasında bir boşluk görüp oraya oturdu. Öteki ise cemaatin arkasına gidip oturdu. Üçüncü adam da çekip gitti. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* sözünü bitirince (bunlar hakkında) şöyle buyurdu:

“Size şu üç kişinin durumunu haber vereyim mi? Onlardan biri Allah’a sığındı, Allah da onu barındırdı. Diğer (insanları rahatsız etmekten) utandı, Allah da ondan haya etti. Ötekine gelince, o (bu meclisten) yüz çevirdi, Allah da ondan yüz çevirdi.”

Buhârî, ilim 8, Salât 84; Müslim, Selâm 10. Ayrıca bk. Tirmizî, İsti’zân 29

Ebû Vâkıd Hâris İbni Avf

Adının Avf olduğu da söylenen Ebû Vâkıd el-Leysî Medineli sahâbîlerdendir. Ya İslâmiyet’in ilk yıllarında veya Mekke’nin fethedildiği hicretin sekizinci senesinde müslüman oldu. Hz. Ömer devrinde Suriye fetihlerine, Yermük Savaşı’na katıldı. Hayatının son yıllarını Mekke’de geçirdi ve 68 (687-88) tarihinde Mekke’de vefat etti.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’den başka Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Esmâ Binti Ebû Bekir’den hadis rivayet etti. Hepsi yirmi dört hadisten ibaret olan rivayetleri Kütüb-i Sitte’de bulunmaktadır.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Mescid-i Nebvî’nin yanından geçmekte olan, fakat kim oldukları bilinmeyen üç kişi içeri şöyle bir gözattılar. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in ashâb-ı kirâmın arasına oturmuş onlarla sohbet etmekte olduğunu gördüler. Onlardan ikisi böyle bir fırsatın kaçırılmayacağını düşünerek hemen içeri girdiler. Bazı rivayetlerden öğrendiğimize göre selâm verip oturacak yer aradılar. Biri sohbet halkasının bir yerinde boşluk görüp oraya çöktü. Öteki sahâbî cemaatin arasına sıkışarak onları rahatsız etmekten çekindiği için en arkaya gidip oturdu. Bazı âlimlerin münâfıklardan biri olabileceğini düşündüğü üçüncü kişi ise bu zikir meclisine önem vermeyip yoluna devam etti.

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu üç kişi mescide geldiğinde devam etmekte olan sohbetini bitirince, onların davranış tarzlarını ashâbına açıklamak istedi. Sohbet halkasında bulunduğu boşluğa oturan kimsenin halini **Allah’a sığınmak** diye değerlendirdi. **Allah’ın da onu** rahmetiyle ve hoşnutluğuyla barındıracağını belirtti.

Oturanların arasına sıkışmak suretiyle onlara sıkıntı verebileceğini veya Resûl-i Ekrem'in dikkatini dağıtarak onu rahatsız edebileceğini düşünerek en arkaya gidip oturan sahâbînin bu nezâketini pek beğenen Efendimiz, onun bu tavrını **utanmak** diye değerlendirdi; Cenâb-ı Hakk'ın da ona merhamet buyuracağını ve onu günahlarından dolayı hesaba çekerek **utandırmayacağını** bildirdi. Üçüncü kişinin hiçbir işi ve mâzereti olmadığı halde o zikir meclisinden **yüz çevirdiğini** belirten Peygamber *aleyhisselâm*, **Allah'ın da ondan yüz çevirdiğini** haber verdi veya bunu bir temenni olarak söyledi. Bir başka rivayette bu üçüncü şahıstan söz ederken Resûlullah Efendimiz'in **“O iltifat etmedi, Allah da ona iltifat etmedi”** buyurduğu belirtildiğine göre, onun bu sözü bir temenni maksadıyla söylemediği, adamın halini haber verdiği anlaşılmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İlim, zikir ve sohbet meclislerine devam etmek Allah'ın rızâsını kazanmaya vesiledir.
2. Bu meclislerin ashâb-ı kirâmın yaptığı gibi daireler, halkalar şeklinde olması daha uygundur.
3. Böyle bir meclise gelenler, namazda saf tutarken yaptıkları gibi öncelikle boş yerleri doldurmalıdır. Hem böyle yapan kimsenin hem de oturanları rahatsız edeceğini anlayıp arkalardaki bir yere geçip oturan kimsenin davranışı edebe uygundur.

١٤٥٣ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: خَرَجَ مُعَاوِيَةُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَلَى حَلَقَةٍ فِي الْمَسْجِدِ، فَقَالَ: مَا أَجْلَسَكُمْ؟ قَالُوا: جَلَسْنَا نَذْكُرُ اللَّهَ. قَالَ: اللَّهُ مَا أَجْلَسَكُمْ إِلَّا ذَلِكَ؟ قَالُوا: مَا أَجْلَسْنَا إِلَّا ذَلِكَ، قَالَ: أَمَا إِنِّي لَمْ أَسْتَخْلِفْكُمْ تَهْمَةً لَكُمْ، وَمَا كَانَ أَحَدٌ بِمَنْزِلَتِي مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَقَلَّ عَنْهُ حَدِيثًا مِنِّي: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ خَرَجَ عَلَى حَلَقَةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ فَقَالَ: «مَا أَجْلَسَكُمْ؟» قَالُوا: جَلَسْنَا نَذْكُرُ اللَّهَ وَنَحْمَدُهُ عَلَى مَا هَدَانَا لِلْإِسْلَامِ؛ وَمَنْ بِهِ عَلَيْنَا. قَالَ: «اللَّهُ مَا أَجْلَسَكُمْ

إِلَّا ذَاكَ؟» قَالُوا: وَاللَّهِ مَا أَجْلَسْنَا إِلَّا ذَاكَ. قَالَ: «أَمَّا إِنِّي لَمْ أَسْخَلِفْكُمْ تَهْمَةً لَكُمْ، وَلَكِنَّهُ أَتَانِي جِبْرِيلُ فَأَخْبَرَنِي أَنَّ اللَّهَ يُبَاهِي بِكُمْ الْمَلَائِكَةَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1453. Ebû Saîd el-Hudrî *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Muâviye *radıyallâhu anh* mescidde halka halinde oturan bir cemaatin yanına geldi ve:

- Burada niçin böyle toplandınız? diye sordu.
- Allah'ı zikretmek için toplandık, diye cevap verdiler. O tekrar:
- Allah aşkına doğru söyleyin. Siz buraya sadece Allah'ı zikretmek için mi oturdunuz? diye sordu.

– Evet, sadece bu maksatla oturduk, dediler. Bunun üzerine Muâviye:

– Ben sizin sözünüze inanmadığım için yemin vermiş değilim. Rasûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e benim kadar yakın olup da benden daha az hadis rivayet eden yoktur. Bir gün Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bir ilim halkasında oturan sahâbîlerinin yanına geldi de onlara:

- **“Burada niçin oturuyorsunuz?”** diye sordu.
- Bize İslâmiyet'i nasip ederek büyük bir lutufta bulunması sebebiyle Allah'ı zikretmek ve ona hamdetmek için oturuyoruz, diye cevap verdiler. Resûl-i Ekrem:
- **“Gerçekten siz buraya sadece Allah'ı zikretmek için mi oturdunuz?”** diye sordu.
- Evet, vallahi sadece bu maksatla oturduk, dediler. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü:

– **“Ben size inanmadığım için yemin vermiş değilim. Fakat bana Cebrâil gelerek, Allah Teâlâ'nın, meleklerle sizinle iftihar ettiğini haber verdi de onun için böyle söyledim”** buyurdu.

Müslim, Zikir 40. Ayrıca bk. Nesâî, Kudât 37.

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâm Peygamber *aleyhisselâm*'dan duydukları bazı hadisleri, burada Hz. Muâviye'nin yaptığı gibi aynen onun üslubuyla rivayet etmişler, tâbiîn ve daha sonra gelen nesiller de o hadisleri

birbirlerine rivayet ederken hep aynı üslûbu kullanmışlar ve böylece adına **müsel** dediğimiz hadis türü meydana gelmiştir.

Muâviye *radiyallâhu anh* “Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e benim kadar yakın olup da benden daha az hadis rivayet eden yoktur” sözüyle, mü’minlerin annesi olan kız kardeşi Ümmü Habîbe hazretleri sebebiyle Peygamber Efendimiz’e olan yakınlığını anlatmaktadır. Onun kayın biraderi olduğunu, yanına teklifsizce girdiği için kendisinden çok hadis duyduğunu, fakat rivayet konusundaki titizliği sebebiyle bunların pek azını rivayet ettiğini, işte bu sebeple Resûlullah’tan şimdi nakledeceği hadise iyi kulak verip öğrenmeleri gerektiğini söylemektedir.

Kendisini zikreden kullarıyla Allah Teâlâ’nın iftihar etmesi, **meleklerin yanında onlarla övünmesi** meselesine gelince, 1450 numaralı hadiste de bir nebze açıklandığı üzere, Cenâb-ı Hak meleklerine âdeta şöyle demektedir: Ben sizi ibadet etmek üzere yarattım. Nefes alıp vermek nasıl tabî bir şeyse, sizin için ibadet etmek de öyledir. Ama yeryüzündeki kullarımın hali böyle değildir. Bir taraftan nefisleri onlara ibadetin zor olduğunu telkin etmekte, öte yandan çeşitli tuzaklarıyla şeytan ve şeytanın askerleri onları baştan çıkarmaya çalışmaktadır. Bununla beraber o benim has kullarım hem nefislerinin telkinine hem şeytanların iğvâsına kulak vermeyip ibadetlerine devam ederler; bir araya gelip beni zikrederler; işte bu sebeple benim has kullarım övgüye ve takdire sizden daha fazla lâyıktır.

İlim öğrenmek, Kur’an okumak, hadislerin aydınlığında ruhları yüceltmek gibi ulvî maksatlarla bir araya gelip Allah’ı zikreden kimseler, Cenâb-ı Hakk’ın hem takdirini hem de rızâsını elde ederler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü’minler, başka hiçbir menfaat gözetmeden sadece Allah rızâsı için zikir meclislerinde bir araya gelmelidir.

2. Kendisini samimiyetle zikreden kullarıyla Allah Teâlâ meleklerinin yanında iftihar eder.

SABAH VE AKŞAM ALLAH'I ZİKRETMEK

Âyetler

وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ.

1. “Sabah akşam tevazu içinde yalvararak, ürpererek ve sesini yükseltmeden Rabbini an. Sakın gafillerden olma!”

A'râf sûresi (7), 205.

“Zikirler Bölümü”ne başlarken 1411 numaralı hadisten önce bu âyet-i kerîmeyi daha geniş şekilde açıkladığımız üzere, Allah Teâlâ sabahın ve akşamın, özellikle gecenin sâkin ve huzurlu saatlerinde son derece sessiz ve insanın sadece kendisinin duyacağı hafif bir sesle, mümkün olduğunca gönül tellerini titreten bir eda ile kendisini zikretmesini istemektedir. Bütün bu hallerin yanısıra Kâinatın Sahibi'nin büyüklüğü karşısında kendi aczini ve zayıflığını duyarak mütevazı olması gerektiğini hatırlatmaktadır.

وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا.

2. “Güneş doğmadan ve batmadan önce Rabbini ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih et ve O'na hamdet.”

Tâhâ sûresi (20), 130.

وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعِشِيِّ وَالْأَبْكَارِ.

3. “Akşam sabah Rabbini ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih et ve O'na hamdet.”

Mü'min sûresi (40), 55.

Allah Teâlâ **güneş doğmadan önce** sabah namazının, **güneş batmadan önce** de ikindi namazının kılınmasını emretmektedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz bir defasında ayın on dördüncü gecesi bedir halindeki aya baktıktan sonra yanındaki sahâbîlere onu gösterdi ve hiç zorlanmadan ayı gördükleri gibi, kıyamet gününde de Cenâb-ı Hakk'ı aynı şekilde göreceklerini haber verdi; sonra *“Güneş doğmadan ve batmadan önceki namazları uykuya veya işe yenik düşmeden zamanında kılabilirdiyseniz, mutlaka kılınız”* buyurdu; ardından da iki numaralı âyeti okudu (Buhârî, Mevâkîf 16).

Âyet-i kerîmede işaret buyrulan iki vakti değerli kılan önemli bir husus vardır. 1052 numaralı hadiste gördüğümüz üzere, bu iki vakit, yeryüzündeki meleklerle gökyüzünden henüz gelmiş meleklerin buluşup birbirinden nöbeti devraldıkları zamandır; bu sebeple de bereketli bir vakittir.

Üçüncü âyette **sabah** diye tercüme edilen **el-aşiy**, güneşin zevalinden gecenin ilk saatlerine kadar olan zamanı yani öğle, ikindi, akşam ve yatsı namazlarını, **akşam** diye tercüme edilen **el-ibkâr** kelimesi de imsak vaktinden güneşin doğuşuna kadar olan zaman dilimini yani sabah namazını kapsamaktadır. Böylece bu âyette beş vakit namaz emredilmiş olmaktadır.

فِي بُيُوتٍ أَذِنَ اللَّهُ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ
رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

4. “Allah’ın adını anmak için O’nun iradesiyle inşâ edilen mâbedlerde sabah akşam Cenâb-ı Hakk’ı tesbih eden adamlar vardır. Onları ne ticaret ne de alış-veriş Allah’ı anmaktan, namazı kılmaktan, zekâtı vermekten alıkoyabilir.”

Nur sûresi (24), 36, 37.

Âyet-i kerîmede Allah Teâlâ’ya ibadet edilen cami ve mescidlere önem verilmesi, oraların korunup gözetilmesi, temizlenip bakılması, oranın yüceliğine yakışmayan alış-veriş gibi, gereksiz konuşmalar gibi davranışların bu mübarek yerlerde yapılmaması, kokusu başkalarını rahatsız eden bir şey yendiği zaman camilere gidilmemesi emredilmektedir. Âyet-i kerîmede temas edilen ikinci husus da bu mübarek yerlerin namaz vakitlerinde oraya gidilip içinde

ibadet edilmek suretiyle her zaman canlı tutulması, dünya malının ve meşgalesinin insanı Allah'ı anmaktan ve O'na ibadet etmekten alıkoymamasıdır. Âyetin konumuzla ilgili yönü, bu mâbedlerde Cenâb-ı Hakk'ın **sabah akşam** yani bütün gün anılmasıdır.

Kendilerini Allah Teâlâ'nın övdüğü bu iyi insanlar, namazlarıyla sadece mescidleri değil, bir kısım ibadetlerini evlerinde yapmak suretiyle aynı zamanda oraları da canlı ve diri tutan, böylece yuvalarını kabristan olmaktan kurtaran kimselerdir.

إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ.

5. “Biz dağları onun emrine verdik. Bu dağlar akşam sabah onunla birlikte Allah'ı tesbih ederlerdi.”

Sâd sûresi (38), 18.

Bu âyet-i kerîmede Dâvûd *aleyhisselâm*'ın şanlı saltanatından söz edilmektedir. Allah Teâlâ bu aziz peygamberine bazı özellikler vermişti. O heybetli dağlar, Dâvûd *aleyhisselâm*'ın o dâvûdî sesiyle okuduğu Zebur'un âhengine kendilerini kaptırıp onunla birlikte Cenâb-ı Hakk'ı tesbih ederlerdi, O'nu ulûhiyetine yakışmayan sıfatlardan tenzih ederlerdi. Âyetin devamında kuşların da Dâvûd peygamberin emrine verildiği, onların da bu şanlı zikre katıldıkları belirtilmektedir.

Sabah diye tercüme ettiğimiz **işrâk** vakti, kuşluk zamanı demektir. Demek ki Hz. Dâvûd'un ibadet saatlerinden biri de bu vakitti. Kuşluk namazı kılan bahtiyar mü'minler, Dâvûd *aleyhisselâm*'ın ibadet saatinde alınlarını secdeye koyarak, onun hâtırası olan bu vakti ihya etmiş oluyorlar. Hâsılı akşam sabah Allah'ı zikretmek, ilk insandan beri süregelen bir âdet ve dînî gelenektir.

Hadisler

١٤٥٤ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ قَالَ جِئَنُ يُضْبِحُ وَجِئَنُ يُمَسِّي: سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ، مِائَةَ مَرَّةٍ، لَمْ يَأْتِ أَحَدٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَفْضَلَ مِمَّا جَاءَ بِهِ، إِلَّا أَحَدٌ قَالَ مِثْلَ مَا قَالَ أَوْ زَادَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1454. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim sabah akşam yüz defa *sübhânallâhi ve bi-hamdihî*: Ben Allah'ı ulûhiyyet makamına yakışmayan sıfatlardan tenzih eder ve O'na hamd ederim derse, onun söylediklerinin bir mislini veya daha fazlasını söyleyen kimse dışında hiçbir şahıs, kıyamet gününde onun söylediğinden daha faziletli bir zikirle gelemes.”

Müslim, Zikir 26. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 101; Tirmizî, Daavât 61.

Açıklamalar

Sabah ve akşam saatleri insanın hayatında önemli bir yere sahiptir. Sabahla birlikte başlayan yeni gün boyunca insan yoğun bir geçim mücâdelesini devam ettirir. Akşama kadar vazifesini sürdürürken çeşitli insanlarla muhatap olur, çeşitli olaylarla karşılaşır. Akşamdan sabaha kadar kendisiyle ve ailesiyle başbaşa olacağı için hayatının temposu yavaşlayacak, ölümün kardeşi olan uykuyla değişik bir âleme dalacaktır. İşte bu birbirinden farklı hayat seyri esnasında Rabbini unutmamalı, O'nunla olan irtibatını ibadet, dua ve zikirlerle devam ettirmelidir.

Sübhânallâhi ve bi-hamdihî zikri, insanın Rabbine karşı îfâ etmesi gereken hamd ve şükür vazifesini pek güzel ifade ettiği için Resûl-i Ekrem Efendimiz tarafından sık sık tavsiye edilmiştir. Nitekim 1411 numaralı hadiste bir cümle ilâvesiyle “*Dile hafif, mîzâna konduğunda ağır gelen ve Rahman olan Allah'ı hoşnut eden iki cümle vardır: Sübhânallahi ve bi-hamdihî sübhânallahi'l-azîm*” denilmiştir. 1413 numaralı hadisin son cümlesinde “*Bir kimse günde yüz defa sübhânallahi ve bi-hamdihî derse, onun günahları deniz köpüğü kadar bile olsa hepsi bağışlanır*” buyrulmuştu. 1415 numaralı hadiste “Allah'ın en çok hoşlandığı sözün **Sübhânallahi ve bi-hamdihî** olduğu”, 1442 numaralı hadiste ise “**sübhânallahi ve bi-hamdihî** diyen kimse için cennette bir hurma ağacı dikileceği” görülmüştü.

Bu zikrin yukarıdaki hadislerin bir kısmında da günde yüz defa söylenmesinin tavsiye edildiğine bakarak, sabah ve akşam saatlerinde onun ellışer defa söylenmesiyle Efendimiz'in bu tavsiyesi

yerine getirilmiş olabilir. Sabah ve akşam ifadelerinin ayrı ayrı söylenmiş olmasına bakarak da sabahleyin ve akşamleyin yüzer defa söylenmesi gerektiği düşünülebilir. Hadîs-i şerifte bir sınırlama olmayıp daha fazla söyleyenin daha çok sevap kazanacağı belirtilmektedir. İşte bu sebeple herkes vakti ve imkânı nisbetinde bu değerli zikri söylemeye çalışmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yeni bir güne ve yeni bir geceye başlarken Allah Teâlâ'yı zikretmek gerekir.
2. Bu zikirlerin en değerlilerinden biri “**sübhânallahi ve bi-hamdihî**” olduğu için onu sabah ve akşam elişer veya yüzer, yapılabiliriyorsa daha fazla söylemelidir.
3. Herkes kendi durumuna göre, yukarıdan beri verilen zikirlerden birini, ikisini seçip okuyabilir.

١٤٥٥ - وَعَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا لَقِيتُ مِنْ عَقَرٍ لَدَغْتَنِي الْبَارِحَةَ ! قَالَ: «أَمَا لَوْ قُلْتَ حِينَ أَمْسَيْتَ: أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ الثَّامَاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ: لَمْ تَضُرَّكَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1455. Bir adam Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gelerek:

– Dün gece beni sokan akrep yüzünden ne büyük acılar çektim, dedi. Resûl-i Ekrem de:

– “**Eğer akşamleyin *eûzü bi-kelimâtillâhi't-tâmmâti min şerri mâ halak*: Yarattıklarının şerrinden Allah'ın mükemmel kelimelerine sığınırım, deseydin o sana zarar vermezdi**” buyurdu.

Müslim, Zikir 55. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tıb 19; İbni Mâce, Tıb 35.

Açıklamalar

Zararlı dediğimiz, esasen her biri çeşitli görevler için yaratılmış hayvancıklardan insanı koruyan dualar vardır. O hayvanları bizim bildiğimiz bilmediğimiz hizmetler için yaratan Cenâb-ı Mevlâ, Resûl-i

Ekrem vasıtasıyla bize onlardan korunmanın yollarını da öğretmiştir. Bu dua sadece akrepten değil, zarar veren her yaratıktan korunmak için de tavsiye edilmiştir. 984 numaralı hadiste geçtiği üzere Peygamber Efendimiz “*Kim bir yerde konaklar da sonra ‘Yarattıklarının şerrinden Allah’ın mükemmel kelimelerine sığınırım’ derse, konakladığı yerden ayrılincaya kadar hiçbir şey ona zarar vermez*” buyurmuştur.

Bazı rivayetlerde bu duanın sabah ve akşam okunması, bazılarında da üçer defa tekrarlanması tavsiye edilmektedir.

Allah’ın mükemmel kelimeleri ifadesiyle Cenâb-ı Hakk’ın takdiri veya O’nun şifalı sözleri yahut da Kur’ân-ı Kerîm’i kastedilmiş olabilir. Esasen bunlardan hangisinin kastedildiği çok önemli değildir. Önemli olan **eûzü bi-kelimâtillâhi’t-tâmmeti min şerri mâ halak** denmesidir. **Eûzü bi-kelimâtillâhi’t-tâmmeti** sözleriyle başlayan, muhtelif yerlerde ve zamanlarda okunması tavsiye edilen başka dualar da vardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ashâb-ı kirâm her sıkıntılarını Resûl-i Ekrem Efendimiz’e anlatırlar, onun tavsiyesine göre hareket ederlerdi.
2. Zararlı hayvanlardan korunmak için Peygamber *aleyhisselâm*’ın öğrettiği bu kısa ve özlü dua okunmalıdır.
3. Özellikle kırsal kesimde yaşayan; tarlada, bağda, bahçede çalışan kimseler bu duayı okumayı ihmal etmemelidir.

١٤٥٦ - وَعَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ إِذَا أَضْبَحَ: «اللَّهُمَّ
بِكَ أَضْبَحْنَا، وَبِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ، وَإِلَيْكَ النُّشُورُ».
وَإِذَا أَمْسَى قَالَ: «اللَّهُمَّ بِكَ أَمْسَيْنَا، وَبِكَ نَحْيَا، وَبِكَ نَمُوتُ. وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1456. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* sabahleyin şöyle dua ederdi:

“Allahümme bike asbahnâ ve bike emseynâ ve bike nahyâ ve bike nemût ve ileyke’n-nüşûr: Allahım! Senin lutfunla sabaha ulaştık, senin lutfunla akşama erdik. Sen isteyince dirilir, sen isteyince ölürüz. Yeniden diriltip huzurunda toplayacak olan da sensin.”

Akşamleyin şöyle dua ederdi:

“Allahümme bike emseynâ ve bike nahyâ ve bike nemût ve ileyke’l-masîr: Allahım! Senin lutfunla akşama erdik. Sen isteyince dirilir, sen isteyince ölürüz. Huzuruna varılacak olan da sensin.”

Ebû Dâvûd, Edeb 101; Tirmizî, Daavât 13. Ayrıca bk. İbni Mâce, Dua 14.

1458 numaralı hadisle beraber açıklanacaktır.

١٤٥٧ - وَعَنْهُ: أَنَّ أَبَا بَكْرٍ الصِّدِّيقَ ؓ قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مُزْنِي بِكَلِمَاتٍ أَقُولُهُنَّ إِذَا أَصْبَحْتُ وَإِذَا أَمْسَيْتُ، قَالَ: «قُلْ: اَللّٰهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ ؛ رَبِّ كُلِّ شَيْءٍ وَمَلِيْكُهُ، أَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ، اَعُوْذُ بِكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِيْ وَشَرِّ الشَّيْطَانِ وَشَرِّكَهٖ» قَالَ: «قُلْهَا إِذَا أَصْبَحْتَ، وَإِذَا أَمْسَيْتَ، وَإِذَا أَخَذْتَ مَضْجَعَكَ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1457. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Ebû Bekir es-Sıddîk *radıyallâhu anh* Peygamber *aleyhisselâm*’a:

– Ya Resûlallah! Bana sabahleyin ve akşamleyin okuyacağım mübarek kelimeleri belletseniz de okusam, dedi. O da:

– **“Allahümme fâtire’s-semâvâti ve’l-ardı âlime’l-gaybi ve’s-şehâdeti, rabbe külli şey’in ve melîkehû. Eşhedü en lâ ilâhe illâ ente. Eûzü bike min şerri nefsi ve şerri’s-şeytânî ve şirkihî: Gökleri ve yeri, görünen ve görünmeyen âlemleri yaratan Allahım! Ey her şeyin Rabbi ve sahibi! Senden başka ilâh bulunmadığını kesinlikle söylerim. Nefsimin şerrinden, şeytanın şerrinden, onun Allah’a şirk koşmaya davet etmesinden sana sığınırım” diye dua et ve bunu sabahleyin, akşamleyin ve yatağa yattığın zaman söyle!”** buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 101; Tirmizî, Daavât 14, 95.

Aşağıdaki hadisle beraber açıklanacaktır.

١٤٥٨ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ نَبِيُّ اللَّهِ ﷺ إِذَا أَمْسَى قَالَ:
«أَمْسَيْنَا وَأَمْسَى الْمُلْكُ لِلَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ»
قَالَ الرَّأُوِي: أَرَاهُ قَالَ فِيهِنَّ: «لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ، رَبِّ أَسْأَلُكَ خَيْرَ مَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ وَخَيْرَ مَا بَعْدَهَا، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ
شَرِّ مَا فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ وَشَرِّ مَا بَعْدَهَا، رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكَسَلِ، وَسُوءِ
الْكِبَرِ، رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ النَّارِ، وَعَذَابِ فِي الْقَبْرِ»، وَإِذَا أَصْبَحَ قَالَ
ذَلِكَ أَيْضًا «أَصْبَحْنَا وَأَصْبَحَ الْمُلْكُ لِلَّهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1458. İbni Mes'ûd radiyallâhu anh şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem akşamleyin şöyle dua ederdi:

“Emseynâ ve emse'l-mülkü lillâh, vel-hamdü lillâh, lâ ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh, lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadir, rabbi es'elüke hayra mâ fî hâzihi'l-leyleti ve hayra mâ ba'dehâ ve eûzü bike min şerri mâ fî hâzihi'l-leyleti ve şerri mâ ba'dehâ, rabbi eûzü bike mine'l-keseli ve sûi'l'kiber, eûzü bike min azâbi'n-nâr ve azâbin fi'l-kabr: Akşama girdik. Bütün mülk Allah'ındır. Hamdü senâ da O'na mahsustur. Allah'tan başka ilâh yoktur; yalnız Allah vardır. O tektir, ortağı yoktur. Mülk O'nundur, hamd O'na mahsustur. O'nun gücü her şeye yeter. Allahım! Bu gecenin ve bundan sonrakilerin hayrını senden dilerim. Bu gecenin ve bundan sonrakilerin şerrinden sana sığınırım. Rabbim! Tembellikten, insanı perişan eden yaşlılıktan sana sığınırım. Cehennem azâbından ve kabir azâbından sana sığınırım.”

Sabahleyin de **“asbahnâ ve asbaha'l-mülkü lillâh:** Sabaha girdik. Bütün mülk Allah'ındır” diye başlayarak aynı duayı okurdu.

Müslim, Zikir 74-76. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 101; Tirmizî, Daavât 13.

Açıklamalar

Bu üç hadiste Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sabahleyin ve akşamleyin okuduğu ve ashâbına okumalarını tavsiye buyurduğu üç duayı gördük. Sabah ve akşam vakitleri, dört mevsimde, Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz kudretinden bir kısmını harikulade manzaralar halinde yansıtmaları bakımından ibretle seyredilmeye değer zaman dilimleridir. Sabah, dünyanın yaratılışını, insanın dünyaya gelişini, her şeyin hayata yeniden başlayışını temsil etmekte; akşam ise dünyanın yok oluşunu, ömrün tükenip sona erişini ve her şeyin bitişini hatırlatmaktadır.

Peygamber Efendimiz'in başlayan ve biten gün karşısındaki tavrı, onun hayatı her bakımdan ciddîye aldığını göstermektedir. Geceleyin ibadet etmek üzere uyandığı zaman ilgili âyetleri okuyarak geceyi seyredişi, güneş ve ay tutulmasının mahiyetini çok iyi bildiği halde, bu olayın kıyametin kopmasını temsil ettiğini düşünerek büyük bir telâşa kapılması dünyada görülen her türlü değişime ibret gözüyle baktığını ortaya koymaktadır.

Resûlullah Efendimiz'in sabah ve akşam vakitlerinin girdiği zamanlarda yaptığı dualarda Allah'ın lutfu, yardımı ve öyle istemesi sebebiyle sabah ve akşam vakitlerine girildiğini, öldükten sonra yine O'nun emri üzerine dirilip huzuruna varılacağını, kâinattaki her şeyin, görünen görünmeyen bütün varlıkların tek sahibinin O olduğunu, O'nun her şeye gücünün yettiğini belirtmekte ve böylece Rabbin dipdiri bir iman ile bağlandığını ortaya koymakta, aynı zamanda ashâbına ve diğer ümmetine böyle yapmayı tavsiye etmekte, sonra da insanın o güçlü Rabbin bazı zayıf taraflarını arz ederek O'dan yardım istemesi gerektiğini hatırlatmakta ve adetâ şöyle dememizi öğütlemektedir:

Rabbim! Önümde bana neler getireceğini bilmediğim bir gündüz ve bir gece var. O gece ve gündüzün içinde hem hayır var hem de şer. Şunu iyi biliyor ve bütün varlığımla inanıyorum ki, hayır da şer de senin elindedir. Ben bu vakitlerdeki bütün şerlerden sana sığınır, o şerlerden beni korumanı niyaz ederim. Bu vakitlerdeki hayırlardan beni bol bol faydalandırmanı senin o tükenmeyen lutfundan dilerim. En büyük düşmanım ve şerlerin kaynağı olan **nefsim ile şeytan** bana senin uygun görmediğin şeyleri yapmayı telkin ederler; hatta şeytan binbir hilesiyle beni sana şirk koşmaya iter. Beni bu ikisinin

hîlelerinden korusun. Gücüm kuvvetim yettiği halde, nefsimin oyununa gelerek, sana gerektiği gibi kulluk etme konusunda **tembellik** edebilirim. Bu konuda beni nefsimin eline bırakma. Ayrıca beni **çok yaşlanıp** ele avuca düşmekten, bunayıp ne yaptığını ne söylediğini bilmemekten de korusun. Beni **cehennem azâbıyla kabir azâbından** muhafaza buyur (1426 numaralı hadiste de Peygamber Efendimiz'in cehennem ve kabir azâbından Allah'a sığındığı görülmüştü). Hadisin râvilerinden biri, "la ilâhe illallahü vahdehü lâ şerîke leh" sözünden sonra Resûlullah Efendimiz'in "lehü'l-mülkü ve lehü'l-hamdü ve hüve âlâ külli şey'in kadîr" deyip demediğinde küçük bir tereddüdü olmuş ve bu tereddüdünü "zannedersem lehü'l-mülkü diye devamını okudu" sözüyle belirtmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Sabah ve akşam saatlerinde Peygamber Efendimiz'in öğrettiği zikir ve duaları yapmaya çalışmalıdır.
2. Bu dualar, Allah'a dayanıp güvenmekten dolayı insanın gönlüne büyük bir güven ve derin bir huzur verir.

١٤٥٩ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حُبَيْبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِقْرَأْ: قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، وَالْمَعْوَدَتَيْنِ حِينَ تُمْسِي وَحِينَ تُصْبِحُ، ثَلَاثَ مَرَّاتٍ تَكْفِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1459. Abdullah İbni Hubeyb *radıyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bana şöyle buyurdu:

“Akşam ve sabah vakitlerinde *Kulhüvallâhü ahad* ile *Muavvizeteyn* sûrelerini üçer defa oku. Her türlü kötülükten korunman için bunlar sana yeter.”

Ebû Dâvûd, Edeb 101; Tirmizî, Daavât 116. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 1.

Abdullah İbni Hubeyb

Medineli Cüheyneoğullarından olan Abdullah ile babası Hubeyb sahâbîdirler. Hayatı hakkında fazla bilgi bulunmayan Abdullah İbni Hubeyb'in Resûl-i Ekrem Efendimiz'den iki veya üç hadis rivayet ettiği, onları da kendisinden oğulları Muâz ile Abdullah'ın naklettiği bilinmektedir.

Allah her ikisinden de râzı olsun.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* Abdullah İbni Hubeyb, Ukbe İbni Âmir ve Câbir İbni Abdullah gibi bazı sahâbîlerine bu sûreleri akşam ve sabah saatlerinde okumalarını tavsiye buyururken, bu sûrelerin önemine dikkatlerini çekmek için zaman zaman yaptığı gibi hoş bir usûl takip etmiştir. Her üç sahâbînin de belirttiğine göre önce onlara adlarıyla hitap ederek:

– “**Oku!**” buyurmuş; onların:

– Ne okuyayım, Ya Resûlallah? diye sormaları üzerine, aynı emri bir daha tekrarlamış; bu karşılıklı konuşma üç defa tekrarlandıktan ve böylece Allah'ın Resûlü sahâbîlerini sözüne iyice kulak vermeye hazırladıktan sonra akşam ve sabah saatlerinde İhlâs ve Muavvizeteyn sûrelerini okumalarını tavsiye etmiştir.

Hadîs-i şerifin diğer rivayetlerinde Resûlullah Efendimiz'in Muavvizeteyn sûrelerinin önemine işaretle, “*İnsanlar bu iki sûreden daha faziletli bir şeyle Allah'a sığınamazlar*” buyurduğu görülmektedir (Nesâî, İstiâze 1). **Kul eûzü bi-rabbi'l-felak** ve **Kul eûzü bi-rabbi'n-nâs** diye başlayan iki sûrenin adı Muavvizeteyn'dir. Bu iki sûreye bir de **Kul hüvallâhü ahad** diye başlayan İhlâs sûresi eklenince üçüne birden “sığındırıcı sûreler” anlamında **Muavvizât** denir. Resûlullah Efendimiz'in her gece **yatağa yatmadan önce** ve ayrıca **mübarek vücudunda bir rahatsızlık hissedince** bu üç sûreyi okuyup avuçlarına üflediği, sonra da başından ve yüzünden başlayarak ellerini vücudunun ön taraflarına sürdüğü bilinmekte, Hz. Âişe annemiz de, Resûl-i Ekrem'in rahatsızlığı artınca bu sûreleri kendisinin okuyup onun mübarek eline üflediğini ve Resûlullah'ın elini vücuduna sürdüğünü söylemektedir (Buhârî, Fezâilü'l-Kur'an 14).

Hadisimizde bu üç sûreden bahisle “*Her türlü kötülükten korunman için bunlar sana yeter*” buyrulması, diğer duaları okuyamayan

kardeşlerimize bir müjdedir. Bu da güzel dinimizin bitip tükenmeyen kolaylıklarından biridir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İhlâs ve Muavvizeteyn sûreleri son derece bereketli ve feyizli sûrelerdir.
2. Her türlü zarardan Allah'a sığınmak için akşam ve sabah bu üç sûreyi üçer defa okumalıdır.
3. Bu sûreleri, Efendimiz'in yaptığı gibi yatağa yatınca ve bir rahatsızlık hissedince de okumalıdır.

١٤٦٠ - عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا مِنْ عَبْدٍ يَقُولُ فِي صَبَاحِ كُلِّ يَوْمٍ وَمَسَاءٍ كُلِّ لَيْلَةٍ: بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، إِلَّا لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1460. Osman İbni Affân *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim her sabah ve her akşam üç defa *bismillâhillezî lâ yedurru mea'smihî şey'un fi'l-ardı velâ fi's-semâ'* ve *hüve's-semîu'l-alîm*: İsmi sayesinde yerde ve gökte hiçbir şeyin zarar veremeyeceği Allah'ın adıyla. O herşeyi duyar ve bilir” derse, ona hiçbir şey zarar vermez.”

Ebû Dâvûd Edeb 101; Tirmizî, Daavât 13.

Allah Teâlâ'dan yardım dileme ve zarar veren her yaratıktan O'na sığınma hususunda Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bize öğrettiği özlü dualardan biri de budur. Bu duayı okuyanın duadan faydalanabilmesi için nasıl bir inanca sahip olması gerektiğini duanın içindeki bir ifadeden öğrenmekteyiz. O da: “*İsmi sayesinde yerde ve gökte hiçbir şeyin zarar veremeyeceği Allah*” sözüdür. Demek ki duayı okuyan kimsenin her şeyden önce Allah Teâlâ'ya böyle bir iman ile bağlanması ve bu duayı hâlis bir niyetle okuması gerekmektedir.

Duada hem yer hem de gök anılmak suretiyle, yerdeki mahlûkatın zararlarından ve gökten gelebilecek felâketlerden Cenâb-ı Hakk'a sığınılmış olmaktadır. Bu hadisi Hz. Osman'dan oğlu Ebân duyup rivayet etmişti. Bir gün Ebân'a hafif bir felç gelince, bu hadisi ondan duyan biri, ısrarla Ebân'ın yüzüne bakmaya başladı. Ebân durumu kavradı ve adama, her nasılsa o gün bu duayı okumayı unuttuğunu söyledi. Muhaddis ve fakih tâbiîn ve yedi yıl süreyle Medine vâlisi olan Ebân'ın bu duayı her gün muntazaman okuması, o mübarek neslin bu derin mânalı duaya verdiği önemi de göstermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cenâb-ı Hakk'a bütün gönlüyle bağlanmalı, her fenalıktan ancak O'nun koruyacağına, her iyiliği ancak O'nun vereceğine inanmalıdır.
2. Bu dua ve zikri akşam sabah okumalıdır.

YATAĞA YATINCA OKUNACAK DUA

Âyet

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي
خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ. الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي

“Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelip gidişinde akıl sahiplerine gerçekten ibretler vardır. Onlar ayakta iken de, otururken de, yatarken de Allah’ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler.”

Âl-i İmrân sûresi (3), 190, 191.

1447 numaralı hadisten önce, “Allah’ı Her Durumda Anma” bahsinin girişinde bu âyet-i kerîme açıklanmıştı. Orada verilen bilgilere şunları ilâve etmek mümkündür. Kâinatta çok yakında veya çok uzakta bulunduğu için göremediğimiz, ancak mikroskop veya teleskop gibi âletlerin yardımıyla görebildiğimiz cisimler vardır. Bunları görüp inceleyen akl-ı selîm sahibi ilim adamları, Cenâb-ı Hakk’ın muazzam kudretine derin bir hayranlıkla iman etmektedir. Bir de hiçbir aletin yardımına ihtiyaç duymadan sabah akşam gökte ve yerde görüp durduğumuz varlıklar ve olaylar vardır. Bu varlıklar ve onların farklı zamanlardaki görünüşleri, Allah’ın sonsuz kudretini hayranlıkla seyretmemize, yürüyüp gezerken veya oturup yatarken bunlar üzerinde derin derin düşünmemize yeterlidir.

Hadisler

١٤٦١ - عَنْ حُذَيْفَةَ وَأَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ
إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ، قَالَ: «بِسْمِكَ اللَّهُمَّ أَحْيَا وَأَمُوتُ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1461. Huzeyfe ve Ebû Zer *radiyallâhu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* yatağına yattığı zaman şöyle dua ederdi: **“Bismike’llâhümme ahyâ ve emût: Allahım! Senin ismini anarak ölür, dirilirim (uyur, uyanırım.)”**

Buhârî, Daavât 7, 8, 16, Tevhîd 13. Ayrıca bk. Müslim, Zikir 59; Ebû Dâvûd, Edeb 98; Tirmizî, Daavât 28; İbni Mâce, Dua 17.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in sabah ve akşam saatlerinde okuduğu dua ve zikirlerin yanında, yatağına yattığı ve uykudan uyandığı zamanlarda okuduğu dua ve zikirler de vardı. Yatağa girince dua okumanın gereğine işaretle, 820 numaralı hadiste geçtiği üzere, *“Bir kimse yatağa yatar da orada Allah’ı zikretmezse, eksik bir iş yapmış olur”* buyururdu. Hadisimizdeki zikir onun yatağına girdiği zaman okuduğu muhtelif zikirlerin en kısalarından biridir. Bu özlü zikir, Peygamber *aleyhisselâm*’ın uyandığı zaman okuduğu kısa bir zikirle birlikte 1449 numarayla tercüme edilip açıklanmıştır.

Aşağıda Resûlullah Efendimiz’in yatağa girdiği zaman nasıl davrandığı ve başka neler okuduğu görülecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz yatağa yattığı zaman çeşitli dualar okurdu.
2. Bu dualardan biri de **“Bismike’llâhümme ahyâ ve emût”** duası idi.

١٤٦٢ - عَنْ عَلِيٍّ ؓ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ لَهُ وَلِفَاطِمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: «إِذَا أَوَيْتُمَا إِلَى فِرَاشِكُمَا - أَوْ إِذَا أَخَذْتُمَا مَضَاجِعَكُمَا - فَكَبِّرَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَسَبِّحَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ، وَاحْمَدَا ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ».

وَفِي رِوَايَةٍ: التَّسْبِيحُ أَرْبَعًا وَثَلَاثِينَ.

وَفِي رِوَايَةٍ: التَّكْبِيرُ أَرْبَعًا وَثَلَاثِينَ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1462. Ali *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona ve Fâtıma *radiyallâhü anhâ*'ya:

“Yatağınıza girdiğiniz zaman -veya istirahatete çekildiğiniz zaman- otuz üç defa *Allahü ekber*, otuz üç defa *sübhânallah*, otuz üç defa da *elhamdülillah* deyiniz” buyurdu.

Buhârî, Farzu'l-humûs 6, Fezâilü ashâbi'n-nebî 9, Nefekât 6, 7, Daavât 11; Müslim, Zikr 80. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 100.

Diğer bir rivayete göre **“Otuz dört defa *sübhânallah* deyiniz”** buyurmuştur (Buhârî, Daavât 11).

Başka bir rivayete göre ise **“Otuz dört defa *Allahü ekber* deyiniz”** buyurmuştur (Buhârî, Farzu'l-humûs 6, Fezâilü ashâbi'n-nebî 9; Müslim, Zikir 80).

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîfin söylenmesine sebep olan pek hoş bir olay (**sebeb-i vürûd**) vardır. Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in sevgili kızı Hz. Fâtıma kendi işini kendisi görürdü. Bundan hiç şikâyet etmezdi. Fakat el değirmeninde un öğütmek ona zor geliyordu. Hz. Ali de kuyudan su çekmekten yoruluyordu. Zaman zaman Medine'ye harp esirlerinin geldiğini, Peygamber *aleyhisselâm*'ın da bunları bazı ihtiyaç sahiplerine hizmetçi olarak verdiğini görünce bir yardımcı da kendileri için istemeye karar verdiler. Bir gün Medine'ye yeni bir esirin geldiğini haber alan Hz. Fâtıma kalkıp babasının yanına gitti. Fakat onu evde bulamadı. Ziyaret maksadını Hz. Âişe'ye anlatarak babası eve gelince ona dileğini açmasını rica etti. O gün Resûl-i Ekrem Efendimiz eve biraz geç geldi. Kızının isteğini öğrenince, vaktin geç olduğuna bakmadan kalkıp onun evine gitti. Hz. Ali ile Hz. Fâtıma henüz istirahatete çekilmişlerdi ki, Peygamber *aleyhisselâm*'ın içeri girmek için izin isteyen sesini duyunca hemen buyur ettiler. Resûlullah Efendimiz onların yataktan kalkmalarına bile izin vermeden aralarına gelip oturdu. Doğrudan meseleye girerek o gün gelen esiri kendilerine veremeyeceğini, onun parasıyla Mescid-i

Nebevî'de yatıp kalkan fakir müslümanların ihtiyaçlarını temin edeceğini söyledi. Sonra da onlara hadisimizdeki duayı tavsiye buyurdu ve bu duayı okumanın onlar için bir hizmetçiden daha hayırlı olacağını belirtti. Böylece dünya sıkıntılarının gelip geçici,  hret hazırlığı yapmanın daha önemli olduğuna işaret buyurdu.

H . Ali o günden sonra bu zikri hiç ihmâl etmediğini söylerdi. Bunu duyan biri, H . Ali'ye, hayatındaki en önemli olaylardan biri olan Sıff n Savaşı'nı hatırlatarak:

- Sıff n gecesinde de mi okudun? diye sordu. H . Ali:
- Evet, Sıff n gecesinde de okudum, diye cevap verdi (Müslim, Zikr 80).

 şte ashâb-ı kirâm böyleydi. Resûlullah Efendimiz'in kendilerine bu yöndeki tavsiyelerini bir ganimet kabul ederlerdi. Hayatlarını dua ve zikirlerle m nalandırmaya  alı ırlardı.

Hadisin bazı rivayetlerinde bu    zikirden birinin otuz dört defa söylenmesi tavsiye edilmiş ise de, her birinin **otuz üçer** defa söylenmesine dair rivayet daha fazla yaygınlık kazanmıştır.

Hadisten  ğrendiklerimiz

1. Yatağa girince Resûl-i Ekrem Efendimiz'in öğrettiği dualardan birini yapmalıdır.

2. Sübhânallah, elhamdülillah ve Allahü ekber zikirlerini oturarak veya yan yatarak otuz üçer defa okumalıdır.

١٤٦٣ -  نْ أَبِي هُرَيْرَةَ   قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ  : «إِذَا أَوَى أَحَدُكُمْ إِلَى فِرَاشِهِ فَلْيَتَنَفَّضْ فِرَاشَهُ بِدَاخِلَةِ إِزَارِهِ فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي مَا خَلَفَهُ عَلَيْهِ، ثُمَّ يَقُولُ: بِاسْمِكَ رَبِّي وَضَعْتَ جَنْبِي، وَبِكَ أَرْفَعُهُ، إِنْ أَمْسَكَتْ نَفْسِي فَارْحَمْهَا، وَإِنْ أَرْسَلْتَهَا، فَاحْفَظْهَا بِمَا تَحْفَظُ بِهِ عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1463. Eb  Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*   yle buyurdu:

“Biriniz yatağaına yatacağı zaman elbisesinin bir ucuyla yatağını silksin.      yatağından ayrıldıktan sonra oraya hangi zararlının girdiğini bilemez. Sonra da şöyle desin:

Bismike Rabbî, vaza'tü cenbî ve bike erfauhû, in-emsekte nefsi ferhamhâ ve in erseltehâ fahfazhâ bimâ tahfazu bihî ibâdeke's-sâlihîn: Rabbim senin isminle yatağıma yattım, yine senin isminle yatağımdan kalkarım. Eğer uykuda canımı alacaksan, bana merhamet edip bağışla! Şayet hayatta bırakacaksan, iyi kullarını muhafaza ettiğin gibi beni de fenalıklardan koru!”

Buhârî, Daavât 13, Tevhîd 13; Müslim, Zikir 64. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 98; Tirmizî, Daavât 20.

Açıklamalar

Muntazam evlerde, apartmanlarda yaşayan kimseler bu hadisteki tavsiyenin sebebini gereği gibi anlamayabilirler. Fakat kapısı, bacası düzenli olmayan çöl ve köy evlerinde yaşayanlar, haşerelerin ve diğer zararlıların vereceği tehlikelerden emin olamazlar. Efendimiz zamanında evler muntazam olmadıktan başka, yeteri kadar aydınlatma vasıtasına da sahip değildi. Yatağını açıp bakmadan veya hadiste tavsiye buyurulduğu şekilde orayı temizlemeden kendini yatağa atan kimseler bu hayvancıklardan zarar görebilirdi. Ümmetine her faydalı şeyi öğreten ve gerektiğinde hayat dersi veren Allah'ın Resûlü, onlara yatağa yatma edebini de öğretmiştir. Bugün pırıl pırıl aydınlatılmış evlerde yaşayanlar için elbette böyle bir zorunluluk söz konusu değildir.

Hadîs-i şerifteki *“Elbisesinin iç tarafıyla yatağını silksin”* ifadesi “elbisesinin bir ucuyla” diye de anlaşıldığı için bunun bize daha uygun olacağı düşüncesiyle öyle tercüme ettik. Esasen hadiste “izârının iç tarafıyla silksin” buyurulmaktadır. İzâr belden aşağı tutulan bir nevi etektir. Belki de Resûl-i Ekrem Efendimiz izârın dışının kirlenmemesi için, o günün şartlarına göre böyle yapılmasını uygun görmüştür.

Bu hadiste de Resûlullah Efendimiz'in uykuya yatmadan önce Cenâb-ı Hakk'a nasıl sığındığı, canların sadece O'nun elinde bulunduğu bütûn varlığıyla iman ettiği, yaşatanın ve öldürenin yalnızca O olduğu konusunda hiçbir şüphesi bulunmadığı açıkça görülmektedir. Dikkatimizi çeken taraflardan biri de, Peygamber *aleyhisselâm*'ın ölmeyi yaşamak kadar tabii görmesidir. Şayet hayatıma son vereceksen, bana rahmet ve merhamet buyur. Kabir

ve âhiret sıkıntılarından beni koru! Eğer beni yaşatacaksan, sâlih kullarını her türlü fenalıktan ve özellikle günahlardan nasıl muhafaza ediyorsan, beni de öyle muhafaza buyur! diyerek Allah’a teslimiyeti, ders ve ibret alacağımız en önemli hususlardır.

Hadisimizin bazı rivayetlerine göre Peygamber Efendimiz, “bismike Rabbî” diye başlayan bu duanın, sağ tarafa yatıldıktan sonra okunmasını tavsiye buyurmuştur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yatağa girmeden önce yatağın içinde zararlı bir şey olup olmadığına bakmalıdır. Yatılan yer aydınlık değilse, elbisenin bir tarafıyla yatağın içi muhtemel zararlılardan temizlenmeli, daha sonra yatmalıdır.

2. Yattıktan sonra, sağ tarafa uzanmalı, Efendimiz’in yaptığı gibi sağ elini yanağının altına koyduktan sonra bu dua okunmalıdır.

١٤٦٤ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا أَخَذَ مَضْجَعَهُ نَفَثَ فِي يَدَيْهِ، وَقَرَأَ بِالْمُعَوِّذَاتِ، وَمَسَحَ بِهِمَا جَسَدَهُ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ كُلِّ لَيْلَةٍ جَمَعَ كَفَّيْهِ، ثُمَّ نَفَثَ فِيهِمَا فَقَرَأَ فِيهِمَا: قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ، وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ، وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ، ثُمَّ مَسَحَ بِهِمَا مَا اسْتَطَاعَ مِنْ جَسَدِهِ، يَبْدَأُ بِهِمَا عَلَى رَأْسِهِ وَوَجْهِهِ، وَمَا أَقْبَلَ مِنْ جَسَدِهِ، يَفْعَلُ ذَلِكَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1464. Âişe *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* yatağına yatacağı zaman, **Kul hüvallâhü ahad, Kul eûzü bi-rabbî'l-felak ve Kul eûzü bi-rabbî'n-nâs**'ı (Muavvizât'ı) okuyarak ellerine üfler, onları vücuduna sürerdi.

Buhârî, Daavât 12; Müslim (bu şekliyle yoktur). Ayrıca bk. İbni Mâce, Dua 15.

Buhârî ve Müslim'in diğer bir rivayetine göre:

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* her gece yatağına yattığı zaman avuçlarını birleştirerek onlara **Kul hüvallâhü ahad, Kul eûzü bi-rabbî'l-felak ve Kul eûzü bi-rabbî'n-nâs'**ı okuyup üfler, başından, yüzünden ve vücudunun ön tarafından başlayarak ulaşabildiği yerlere kadar ellerini sürer ve bunu üç defa yapardı.

*Buhârî, Fezâilü'l-Kur'an 14, Tıb 39; Müslim, (bu şekliyle yoktur).
Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 98; Tirmizî, Daavât 21.*

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in "sığındırıcı sûreler" anlamında **Muavvizât** denen bu üç sûreyi hem yatağına yattığında hem de bir rahatsızlık hissettiğinde okuduğu ve mübarek ellerini vücuduna sürdüğü, rahatsızlığı iyice arttığı zaman ise bu sûreleri onun yerine Hz. Âişe'nin okuyup Resûlullah'ın mübarek eline üflediği, sonra da yine onun elini kendi vücuduna sürdüğü (Buhârî, Fezâilü'l-Kur'an 14, Tıb 39; Müslim, Selâm 51), ayrıca 1459 numaralı hadiste geçtiği üzere bu üç sûrenin sabah ve akşam vakitlerinde okunmasını Peygamber *aleyhisselâm*'ın tavsiye buyurduğu bilinmektedir. Her üç sûre de "Kul: Söyle!" ifadesiyle başlamaktadır. Bunlardan birincisi olan **İhlâs sûresinde** dinin temel ilkesi olan Allah'ın birliği yani tevhîd, en açık bir dille ve en güzel şekilde ifade edilmiştir. Muavvizeteyn diye anılan diğer iki sûrede de Cenâb-ı Hakk'ın yegâne sığınak olduğu ve O'na nelerden sığınmak gerektiği dile getirilmiştir. Peygamber *aleyhisselâm* bu üç sûrenin her türlü kötülükten korunmak için insana yeteceğini söylemiş ve "*Hiç kimsenin bu sûrelere benzer bir dua ile Allah'a sığınmadığını*" belirtmiştir (Nesâî, İstiâze 1).

Hadisimiz insanın dua okuduktan sonra üflemesinin câiz olduğunu da göstermektedir. Allah'a sığınmak vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. O'na nasıl sığınılacağını en iyi bilen de şüphesiz Resûlullah Efendimiz'dir. İnsan gerek yatacağı zaman gerek rahatsızlandığı vakit bu üç sûreyi Resûl-i Ekrem'in öğrettiği gibi okuyup Cenâb-ı Hakk'a sığınmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yatmadan önce İhlâs ve Muavvizeteyn sûrelerini okuyup avuç içlerine üflemler ve onları baş ile yüzden itibaren bütün vücuda sürmelidir.

2. Bunu her akşam üç defa yapmalıdır.

3. İnsan rahatsızlandığı zaman bu işlemi, âfiyet bulma ümidiyle özellikle yapmalıdır.

١٤٦٥ - عَنِ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِذَا أَتَيْتَ مَضْجَعَكَ فَتَوَضَّأْ وَضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ، ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلَى شِقِّكَ الْأَيْمَنِ، وَقُلْ: اللَّهُمَّ أَسَلَمْتُ نَفْسِي إِلَيْكَ، وَوَجَّهْتُ وَجْهِي إِلَيْكَ، وَفَوَّضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ، وَأَلْجَأْتُ ظَهْرِي إِلَيْكَ، رَغْبَةً وَرَهْبَةً إِلَيْكَ، لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنْجَا مِنْكَ إِلَّا إِلَيْكَ، أَمَنْتُ بِكِتَابِكَ الَّذِي أَنْزَلْتَ، وَبِنَبِيِّكَ الَّذِي أَرْسَلْتَ، فَإِنْ مِتُّ مِتَّ عَلَى الْفِطْرَةِ، وَاجْعَلْهُنَّ آخِرَ مَا تَقُولُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1465. Berâ İbni Âzib *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bana şöyle buyurdu:

“Yatağına yatmak istediğin zaman namaz abdesti gibi abdest al. Sonra sağ yanına yat ve: Allahümme eslemtü nefsi ileyke ve veccehtü vechî ileyke ve fevvaztû emrî ileyke ve elce'tü zahri ileyke, rağbeten ve rehbeten ileyke, lâ melcee velâ mencâ minke illâ ileyke. Amentü bi-kitâbikellezî enzelte ve bi-nebiyyikellezî erselte: Allahım! Kendimi sana teslim ettim. Yüzümü sana çevirdim. İşimi sana ısmarladım. Sırtımı sana dayadım. Ümit bağladığım sen, korktuğum yine sensin. Senden kaçıp sığınacak ve senin elinden kurtulacak bir yer varsa yine sensin. İndirdiğin kitabına ve gönderdiğin peygamberine iman ettim, de! Eğer ölürsen iman üzere ölürsün. Bu dua senin o geceki son sözlerin olsun.”

Buhârî, Vudû 75, Daavât 6; Müslim, Zikir 56. Ayrıca bk. Buhârî, Daavât 7, 9, Tevhîd 34; Müslim, Zikir 57-58; Ebû Dâvûd, Edeb 98.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in engin mânalar yüklü yatak dualarından biri de budur. Yarı ölüm demek olan uykuya yatan bir insan, bir daha hayata dönmeyebileceğini hesaba katarak Allah'a olan imanını yenilemeli ve O'na olan bağlılığını tazelemelidir. Bu duayı okuyan bir kimse Cenâb-ı Hakk'a şunu söylemektedir:

Yâ Rabbî! Canımı veren sensin, ben onu şu ana kadar senin buyurduğun şekilde koruyup kullanmaya çalıştım. Birazdan uykuya dalacağım ve kendimden haberim olmayacak. Bu sebeple canımı, hiçbir zaman uyumayan ve uyuklamayan sana teslim ediyorum. İnsanın yöneleceği tek yön sadece senin yönündür. Ben de bütün benliğimle sana itaat ediyorum. Artık dünyadaki işlerime de sahip değilim. Onları da senin himayene ve idarene bırakıyorum. Şu dünyada gücüne kuvvetine güvenilecek sadece sensin. Senden daha güçlü bir varlık bulunmadığını kesinlikle biliyorum. Bunun için de sırtımı sana dayıyorum. Beni koru yâ Rabbî! Allahım, şunu da biliyorum ki, yardımı umulacak, azâbından korkulacak sadece sensin. Senin azâbından kaçıp kurtulacağım, varıp sığınacağım yer, kesinlikle biliyorum ki sadece senin rahmet ve merhametindir. Bana nimetini lütfet, beni azâbından koru, Allahım!..

Böylesine bir teslimiyet ile Cenâb-ı Hakk'a sığınabilen kimse, uykusunu da ibadete dönüştürmüş olur. Bunun için de bütün ibadetlerde olduğu gibi, abdesti yoksa yeniden abdest alarak yatmalıdır. Sağ yanına dönüp yatmak kabirdeki yatışı temsil ettiğinden, bu hal yapılan duayı gönülden hissetmeye de imkân hazırlayacaktır.

Hadîs-i şerifin başka rivayetlerinde, Peygamber Efendimiz'in bu duayı Berâ İbni Âzib'e öğrettiği, onun duayı Resûlullah'ın huzurunda tekrarlarken "nebiyyike" kelimesini aynı anlama gelen "Resûlike" kelimesiyle değiştirdiği, fakat Resûlullah *sallâhu aleyhi ve sellem*'in buna kesinlikle izin vermediği belirtilmektedir. Bu da bize diğer dualar gibi **bu duanın da Resûl-i Ekrem Efendimiz'e Cenâb-ı Hak tarafından öğretildiğini** göstermektedir. Bu hadis 81 numarayla "Tereddütsüz İman ve Allah'a Tam Güven" bahsinde, 816 numarayla da "Uyku Âdâbı" konularında geçmiş ve oralarda da gerekli açıklamalar yapılmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yatağa yatmadan önce, abdesti olmayan kimse abdest almalıdır.
2. Yatağa girince sağ yanına dönmeli ve Efendimiz'in yaptığı gibi sağ elini yanağının altına koymalıdır. Bu hal insana Resûlullah'ın yatışını hatırlatacağı için okuyacağı duayı daha iyi hissetmesine vesile olacaktır.
3. Yatak duasından sonra konuşmamalıdır.
4. Allah'a teslimiyetin en güzel ifadesi olan bu dua, o gece ölen kimsenin iman ile gitmesini sağlayacaktır.

۱۴۶۶ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ إِذَا أَوَى إِلَى فِرَاشِهِ قَالَ:
مُؤْوِيٍّ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ. «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنَا وَسَقَانَا، وَكَفَّنَا وَأَوَّانَا، فَكَمْ مِمَّنْ لَا كَافِيَ لَهُ وَلَا

1466. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* yatağa yattığı zaman şöyle dua ederdi:

“el-Hamdü lillâhillezî et’amenâ ve sekânâ ve kefânâ ve âvânâ, fe-kem mimmen lâ kâfiye lehû velâ mu’vî: Bize yedirip içiren, koruyup barındıran Allah’a hamd olsun. Koruyup barındıranı bulunmayan nice kimseler var.”

Müslim, Zikir 64. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 98; Tirmizî, Daavât 16.

Açıklamalar

İnsanın uykuya dalıp kendinden geçmeden önce, sahip olduğu büyük lutufların en önemlilerini yeniden hatırlaması ve bunlardan dolayı Cenab-ı Hakk’a şükretmesi önemli bir kulluk görevidir. Nice insan aç yatarken veya yeteri kadar yiyecek bulamazken doymuş olarak yatmak, niceleri susuzluğunu giderecek kadar içecekten mahrumken suya kanmak, tehlikelerle karşı karşıya kalan veya ihtiyaçlarını temin edemeyen sayısız kimseler varken ihtiyaçları giderilmiş olarak emniyet içinde bulunmak, bir barınaktan mahrum milyonlarca insan sokaklarda gecelerken rahat yatağına uzanmış olmak büyük bir nimettir. İşte bu dua, sahip olduğu nimetlerin kıymetini bilen bir kimsenin Allah’a şükrünü ifade etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yedirip içirenin, koruyup gözetenin Allah Teâlâ olduğunu hatırlamak kulun görevidir.

2. Bu dua, günün sonunda insanın Cenâb-ı Hakk'a son bir hamdini ve şükrünü ifade etmesi bakımından pek değerlidir.

١٤٦٧ - عَنْ حُذَيْفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَرْقُدَ،

عَبَادَكَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. وَضَعَ يَدَهُ الْيُمْنَى تَحْتَ خَدِّهِ، ثُمَّ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ قَبْنِي عَذَابَكَ يَوْمَ تَبْعَثُ

1467. Huzeyfe *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* uyumak istediği zaman sağ elini yanağının altına koyarak şöyle derdi:

”Allahümme kînî azâbeke yevme teb’asü ibâdek: Allahım! Kullarını yeniden dirilttiğin gün beni azâbından koru!”

Tirmizî, Daavât 18; Ebû Dâvûd, Edeb 98. Ayrıca bk. Müslim, Müsâfirîn 62; İbni Mâce, Dua 15.

Açıklamalar

Efendimiz *aleyhisselâm*'ın sağ elini yanağının altına koyarak sağ tarafına yatışında Rabbine tam bir teslimiyet, O'nun emrine boyun eğiş ve uygun gördüğü kadere râzı oluş vardır. Ayrıca yaptığı duada bize önemli bir uyarı bulunmaktadır: Kendinizi rahâvete ve tembelliğe bırakmayın. Şimdi ortalık sülîman görünse bile, öldükten sonra herkes tekrar dirilecek, o gün insan önce hesaba çekilecek, sonra ya mükâfat veya azap görecek. O dehşetli hesap gününü ve Allah'ın çetin azâbını hiç mi hiç unutmamak gerekir. Bu sebeple siz de her fırsatta, hatta istirahat için yatağınıza yattığınızda bile cehennem azâbından Allah'a sığınınız, demektedir. İnsan, en büyük hasmının şeytan olduğunu unutmamalı; kıyamet gününde insanı eli boş ve yüzü kara bırakmak için şeytanın var gücüyle çalıştığını her an hatırlamalı ve bunun için de Allah'a sığınmalıdır. Hadîs-i şerîf 1097 numara ile “Namazı İlk Safta Kılmanın Sevabı” bahsinde geçmişti. Berâ İbni Âzib'in oradaki rivayetinden öğrendiğimize göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* namaz kıldırıldığı zaman, sağ tarafı

cemaate gelecek şekilde yüzünü onlara dönerdi. Bu sebeple ashâb-ı kirâm da onun sağ tarafında olmayı arzu ederdi.

Resûl-i Ekrem Efendimiz bir defasında yüzünü cemaate dönünce Berâ onun bu duayı okuduğunu duydu. Demek oluyor ki, bu son derece kısa ve özlü dua sadece yatakta değil, her fırsatta okunmalı, insan kıyametin o dehşetli gününden Cenâb-ı Mevlâ'ya sığınmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her müslüman Efendimiz'i yatarken de örnek almalı, tıpkı onun gibi sağ elini yanağının altına koyarak yatmalıdır.
2. Peygamber *aleyhisselâm*'ın bu yatış tarzı ve duası, onun Allah'a teslimiyetini ve O'nun kaderine boyun eğişini göstermektedir.

DUALAR BÖLÜMÜ

Âyetler

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ.

1. “Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin ki duanızı kabul edeyim.”

Mü'min (Gâfir) sûresi (40), 60.

ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ.

2. “Rabbinize yalvara yakara ve sessizce dua edin. Çünkü O haddi aşanları sevmez.”

A'râf sûresi (7), 55.

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ.

3. “Kullarım sana beni sorduklarında, (bilsinler ki) ben onlara çok yakınım. Bana dua edenlerin dualarını kabul ederim.”

Bakara sûresi (2), 186.

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ.

4. “Darda kalanların, kendisine yalvardıkları zaman duasını kabul eden ve onları sıkıntıdan kurtaran kim?”

Neml sûresi (27), 62.

Yukarıdaki dört âyette Allah Teâlâ kendisine dua etmemizi, dua ederken sessizce yalvarıp yakarmamızı istemekte, dua edenlerin duasını kabul edeceğini, özellikle darda kalanların yalvarıp yakarmalarını kabul buyuracağını bildirmektedir.

Dua nedir? Kulun Rabbini tanıyarak O'nun yüceliği, sınırsız ve sonsuz kudreti karşısında kendi âcizliğini, zayıflığını ve güçsüzlüğünü itiraf etmesi, derin bir sevgi ve saygı içinde O'ndan yardım niyaz etmesidir. Allah'ın birliğini dile getirme ve O'nu övgüyle anma hem bir zikir hem de duadır. Allah'tan af dilemek, merhametini niyaz etmek gibi mânevi isteklere ve dünya ile ilgili dileklere de dua denir. Zaten zikirle duayı, şükür ve hamdû senâ ile duayı, tövbe ve istiğfar ile duayı birbirinden ayırmak mümkün değildir. İnsanın Cenâb-ı Hakk'a kulluğunu, bağlılığını dile getirmesi, O'nsuz olamayacağını, O yardım etmeden hiçbir şey yapamayacağını belirtmesi de bir duadır.

Dua kulun Allah'a bağlılığını en güzel şekilde dile getirdiği için Peygamber Efendimiz tarafından **ibadetin özü** sayılmıştır (Tirmizî, Daavât 1). **“Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin”** [Furkân sûresi (25), 77] âyeti, Cenâb-ı Hakk'ın duaya verdiği önemi pek açık bir şekilde ortaya koymaktadır. İşte bunun için Allah Teâlâ kendisine dua etmemizi yani kendisine olan bağlılığımızı sunmamızı, O'nun saltanatının ihtişamı karşısında kendi yoksulluğumuzu ve hiçliğimizi itiraf etmemizi istemektedir. Bu âlemi, dünyayı, dünyadaki hayat mûcizesini ve o hayatın içinde bizi yarattığı için kendisine şükranlarımızı sunmamızı emretmektedir. Mü'minlerin ise bütün bunların üstünde ve ötesinde, nice kimseler inançsızlık buhranı içinde bocalayıp dururken hidâyete erdirilmiş olmalarından dolayı Allah'a dua ve şükretmeleri gerekmektedir.

Darda kalan, sıkıntıya düşen, tehlikeyle karşı karşıya kalan kimsenin tutunacak bir dal araması, dalların en sağlamı ve sığınılacak limanların en kuytusunu olan Cenâb-ı Hakk'ın himayesini dileyerek O'na yalvarıp yakarması insanın tabiatında vardır. İşin fenası, insanın tabiatında, sıkıntıyı atlattığı ve kendisini emniyette hissettiği zamanlar Allah'ı unutma temâyülü de bulunmaktadır. Kulunun böyle çelişkiye düşmesini istemeyen Allah Teâlâ, onun duayı hiç ihmal etmemesini, Rabbini hatırlaması için başına gelecek belâyı beklememesini istemektedir.

Dua Edebi. Dua eden kimse, âlemlerin Rabbinin huzurunda bulunduğunu düşünerek derin bir tevazu duygusu içinde olmalı, boyun büküp huşûu yakalamaya çalışmalıdır. Üçüncü âyet-i kerîmede geçtiği üzere Cenâb-ı Hakk'ın ben kullarıma çok yakınım;

bana dua edenlerin dualarını kabul ederim, buyurduğunu düşünerek O'na **sessizce**, gönülden ve gizlice, hem korku hem saygı hem de büyük bir ümit içinde **yalvarıp yakarmalıdır**. 1446 numaralı hadiste açıklandığı üzere, Peygamber *aleyhisselâm*'ın yüksek sesle Allah Teâlâ'yı zikreden ashâbını “Siz ne sağıra sesleniyorsunuz ne de yanınızda bulunmayan birine. Sizi çok iyi duyan ve yanınızda bulunan birine dua ediyorsunuz. O sizinle beraberdir” diye uyardığı kulaklara küpe olmalıdır.

Dua eden kimse her türlü hayrın ve bereketin Allah'ın elinde olduğunu, bunları dilediği kuluna vereceğini, ama **kimseye vermek zorunda olmadığını**, bu hayır ve berekete herkes gibi kendisinin de muhtaç bulunduğunu aklından çıkarmamalı, O'nun “haddi aşanları sevmediğini” düşünerek sesini alçaltmalı, olanca tevazuu ile dua etmelidir. Cenâb-ı Hakk'a bağıra, çağıra ve pervâsızca dua eden kimseler, istedikleri şeylerin başlarına çalınabileceğini unutmamalıdır.

Allah Teâlâ kendisini anan kulunu kendinin de anacağını, dua edene karşılık vereceğini ve duaları kabul edeceğini vaad buyurmaktadır. İnsan bunu hiç unutmamalı, dua ettim de kabul olmadı diye düşünmemelidir. Peygamber Efendimiz dua edene isteğinin ya dünyada hemen verileceğini veya âhirete saklanacağını yahut Allah'tan istediği iyilik kadar bir kötülüğün ondan uzaklaştırılacağını belirtmektedir (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, III, 18). Bu sebeple insan, dua ederken kendini duaya vermeli, tam bir zihin uyanıklığı içinde ve duasına mutlaka karşılık alacağı inancıyla dua etmelidir.

١٤٦٨ - عَنِ النَّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ:
«الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1468. Nu'mân İbni Beşîr *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dua ibadettir.”

Ebû Dâvûd, Vitir 23; Tirmizî, Tefsîru'l-Kur'an 3, 41, Daavât 1. Ayrıca bk. İbni Mâce, Dua 1.

Açıklamalar

İbadet, kendisine kulluk edilecek yegâne varlık olan Allah'a en üstün saygı ve en büyük tevazu ile yüzünü, geri kalan her şeye ise ardını dönmektir. Resûl-i Ekrem Efendimiz *“Dua ibadettir”* veya *“Dua ibadetin özüdür”* (Tirmizî, Daavât 1) buyurmak suretiyle, Allah'a kulluğu en iyi şekilde ifade eden hal ve tavrın dua olduğunu söylemektedir. Madem ki ibadet kulun Allah'ın huzurundaki hiçliğini, yoksulluğunu, sadece ve sadece O'na muhtaç olduğunu dile getirmesidir, bunu en iyi anlatan hal de duadır.

Hadîs-i şerîfin bazı rivayetlerine göre Peygamber *aleyhisselâm* *“Dua ibadettir”* buyurduktan sonra, sanki bu sözüne delil getirmek istiyormuş gibi *“Rabbiniz, bana dua edin ki duanızı kabul edeyim, buyurdu”* demiştir. Duayı emreden bu âyetin hemen arkasından **“Bana ibadet etmekten kibirlenip yüz çevirenler aşağılanmış olarak cehenneme gireceklerdir”** buyurulduğuna göre [Mü'min sûresi (40), 60], Allah Teâlâ'nın da ibadetin önemli bir kısmını duanın oluşturduğunu belirttiği anlaşılmaktadır.

“Dua ibadettir” hadisine benzeyen başka hadisler de vardır. Meselâ *“Hac arefedir”* hadîs-i şerîfi bunlardan biridir. Herkes bilir ki, hac ibadeti arefe günü Arafat'ta vakfeden ibaret değildir. Haccın pek önemli bir diğer farzı da tavaftır. Ama arefe günü belli bir süre Arafat'ta durmayan kimse hacı olamaz. İşte arefe günü vakfe haccın en önemli esası olduğu gibi, dua da ibadetin en önemli esasıdır. Dua etmeyen, duanın önemine inanmayan kimsenin ibadeti eksiktir. *“Dua ibadetin özüdür (iliğidir)”* hadisini de böyle anlamak gerekir. İliksiz kimsenin ayakta duramadığı gibi, duasız ibadetin de fazla değeri bulunmadığı anlatılmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dua etmek de bir ibadettir.
2. İnsan bu önemli ibadeti fırsat buldukça yapmalıdır.

١٤٦٩ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ
يَسْتَحِبُّ الْجَوَامِعَ مِنَ الدُّعَاءِ، وَيَدْعُ مَا سِوَى ذَلِكَ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1469. Hz. Âişe *radıyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* özlü duaları sever, özlü olmayan duayı yapmazdı.

Ebû Dâvûd, Vitr 23.

Peygamber Efendimiz az sözle çok mâna ifade etme yani veciz konuşma özelliğine sahipti. **Cevâmi'ul-kelim** denen bu özelliğin kendisine Cenâb-ı Hak tarafından verildiğini söylerdi (Buhârî, Cihâd 122; Müslim, Mesâcid 5-8). İşte bu sebeple onun duaları da özlüydü. İnsan halini ve ihtiyacını Allah'a arzederken kısa ve özlü sözleri seçmelidir. Dua ederken Rabbinin huzurunda olduğunu düşünmeli, ağzından çıkana dikkat etmeli, herhangi bir kimsenin yanında dereden tepeden konuşur gibi sayıklamamalıdır. Dua, dileklerin Cenâb-ı Hakk'a arzedilmesi olduğuna göre, O'ndan dünya ve âhiret için faydalı şeyler istemelidir. *Riyâzü's-sâlihîn*'in okumakta olduğumuz "Dualar Bölümü" ile bundan önceki "Zikirler Bölümü"nde Efendimiz'in pek çok özlü duası geçmiştir. Bu duaları dikkatle okumalı, gerek namazlardan sonra gerek başka zamanlarda okuyacağımız duaları bunların arasından seçmeliyiz. Bunların dışındaki dualarımızı da tam bir şuur halinde, dikkatle, titizlikle ve âlemlerin Rabbine yakışır şekilde yapmalıyız.

"Rabbinize yalvara yakara ve sessizce dua edin. Çünkü O haddi aşanları sevmez" [A'râf sûresi (7), 55] âyet-i kerîmesini görmezden ve bilmezden gelerek bağıra çağıra ve âdeta emredercesine dua eden, bir söylediğini değişik ifadelerle tekrarlayıp duran duahanların hali gerçekten hüznün vericidir. Kendine dua etmemizi emreden, dua edersek bizi geri çevirmeyeceğini vaad buyuran Cenâb-ı Mevlâ nasıl dua etmemiz gerektiğini özellikle tarif etmiş, Peygamber *aleyhisselâm* da bunun sayısız örneklerini ortaya koymuştur. Kula yakışan; Rabbinin huzurunda olduğunu unutmamak, yalvaran bir eda, gayet ölçülü bir ses ve özlü ifadelerle dua etmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dualar özlü sözlerle yapılmalıdır.
2. Duaların en güzeli Peygamber Efendimiz'in dualarıdır.

١٤٧٠ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ النَّبِيِّ ﷺ: «اللَّهُمَّ آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَدْعُوَ بِدُعَائِهَا فِيهِ. زَادَ مُسْلِمٌ فِي رِوَايَتِهِ قَالَ: وَكَانَ أَنَسٌ إِذَا أَرَادَ أَنْ يَدْعُوَ بِدُعَايِهَا،

1470. Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* çoğu zaman şöyle dua ederdi:

“Allahümme âtina fi’l-dünyâ hasene ve fi’l-âhireti hasene ve kınâ azâbe’n-nâr: Allahım! Bize dünyada da iyilik ver, âhirette de iyilik ver. Bizi cehennem azâbından koru!”

Buhârî, Tefsîr 38, Daavât 55; Müslim, Zikr 23, 26, 27. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 26, Menâsik 51; Tirmizî, Daavât 72; İbni Mâce, Menâsik 32.

Müslim’in rivayetinde şu ilâve vardır:

Enes sadece bir dua okuyacağı zaman bunu okurdu. Birkaç dua okuyacağı zaman onlar arasında bunu da okurdu.

Müslim, Zikr 26.

Açıklamalar

Bu hadisin söylenmesine sebep olan hoş bir olay (sebeb-i vürûd) vardır. Resûl-i Ekrem Efendimiz hasta bir sahâbîsini ziyaret ediyordu. Adam o kadar erimiş, küçülmüştü ki, hadisin râvisi Enes’in ifadesiyle, kuş yavrusuna dönmüştü. Peygamber *aleyhisselâm* ona:

– Allah’a bir şeyle dua ediyor, ondan bir şey istiyor musun? diye sordu. O eriyip akmış sahâbî:

– Evet, Allahım! Bana âhirette ne cezâ vereceksen, onu bana dünyada ver, diye dua ediyorum, dedi.

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “Allah Allah! Senin buna gücün yetmez” dedikten sonra hadîs-i şerifteki duayı okumasını tavsiye buyurdu. Daha sonra o sahâbînin âfiyete kavuşması için dua etti, çok geçmeden o zât iyileşti.

Bu dua Bakara sûresinin 201. âyetinden alınmıştır. Âyetteki dua, hemen her müslümanın bildiği üzere **“Rabbena âtinâ fi'd-dünyâ”** diye başlayıp hadisteki gibi devam etmektedir. Hem Kur'ân-ı Kerîm'den alındığı hem de mânası pek geniş olduğu için Allah'ın Resûlü bu duayı her fırsatta okurdu. İbadetleri, hal ve tavırları Resûl-i Ekrem'e en fazla benzeyen sahâbî olarak bilinen Enes *radiyallâhu anh* kısaca dua etmek istediğinde sadece bu duayı okurdu. Uzunca dua etmek istediği zaman ise diğer duaların arasında yine bunu okurdu.

Bu duada üç şey istenmektedir. Biri, **dünyada iyiliktir**. Dünyada iyilik sözü sağlık ve âfiyeti, helâl rızkı, hayırlı evlâdı, iyi eşi, faydalı ilmi, makbul amel ve ibadeti, kısaca nimet denebilecek her şeyi içine alan geniş kapsamlı bir ifadedir. **Âhirette iyilik**, Allah'ın affını elde ederek başta cennet olmak üzere Cenâb-ı Hakk'ın iyi kulları için hazırladığı her türlü nimete kavuşmayı, kıyametin korkunç hallerinden emin olmayı, hesabı kolayca vermeyi ve özellikle Cenâb-ı Hakk'ı görmeyi ifade etmektedir. **Cehennem azâbı** ise bir insan için felâketlerin en büyüğüdür. Bu sebeple Efendimiz her fırsatta ondan Allah Teâlâ'ya sığınmıştır. Cehennem azâbından korunmayı isteyen kimse, Cenâb-ı Hak'tan kendisini her türlü kötülükten ve haramdan korumasını da istemiş olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mânası pek geniş olan bu duayı, Efendimiz gibi çok okumalıdır.
2. Başka duaların arasında bu duaya mutlaka yer vermelidir.
3. Ashâb-ı kirâmın Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaptıklarını yapmaya pek büyük özen gösterdiği unutulmamalıdır.

١٤٧١ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْهُدَى، وَالتَّقَى، وَالْعَفَافَ، وَالْغِنَى». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1471. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allahümme innî es'elüke'l-hüdâ ve't-tükâ ve'l-afâfe ve'l-gınâ: Allahım! Senden hidâyet, takva, iffet ve gönül zenginliği isterim.”

Müslim, Zikir 72. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 72; İbni Mâce, Dua 2.

Aşağıdaki hadisle beraber açıklanacaktır.

١٤٧٢ - عَنْ طَارِقِ بْنِ أَشِيمٍ ؓ قَالَ: كَانَ الرَّجُلُ إِذَا أَسْلَمَ عَلَّمَهُ النَّبِيُّ ﷺ الصَّلَاةَ ثُمَّ أَمَرَهُ أَنْ يَدْعُوَ بِهَؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاهْدِنِي، وَعَافِنِي، وَارْزُقْنِي». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ عَنْ طَارِقٍ: أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ وَأَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ كَيْفَ أَقُولُ حِينَ أَسْأَلُ رَبِّي؟ قَالَ: «قُلْ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَعَافِنِي، وَارْزُقْنِي، فَإِنَّ هَؤُلَاءِ تَجْمَعُ لَكَ دُنْيَاكَ وَآخِرَتَكَ».

1472. Târik İbni Eşyem *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Bir kimse müslüman olduğu zaman Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* ona namaz kılmayı öğretir, sonra da şöyle dua etmesini tavsiye ederdi:

“Allahümmağfir lî verhamnî vehdinî ve âfinî verzuknî: Allahım, beni bağışla, bana merhamet et, rızânı kazandıracak işler yaptır, bana âfiyet ve hayırlı rızık ver.”

Müslim, Zikir 35.

Yine Müslim’in Târik İbni Eşyem *radiyallâhu anh*’den rivayet ettiğine göre, Târik, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i dinlerken bir adam gelerek:

– Ya Resûlallah! Rabbinden bir şey isteyeceğim zaman nasıl dua edeyim? diye sordu. Resûl-i Ekrem de şöyle buyurdu:

– **“Allahümmağfir lî verhamnî ve âfinî verzuknî: Allahım, beni bağışla, bana merhamet et, rızânı kazandıracak işler yaptır ve bana hayırlı rızık ver, de. Bu sözler senin hem dünya hem de âhîret için istemen gereken şeyleri ihtivâ eder.”**

Müslim, Zikir 36.

Açıklamalar

Yukarıdaki iki hadis, özlü duaları sevdiğini bildiğimiz Resûlullah Efendimiz'in en veciz ve kapsamlı iki duasını ihtivâ etmektedir. **Birinci hadis** 72 numarayla, **ikinci hadis** veya onun çok benzeri 1417 numarayla daha önce geçmiş ve açıklanmıştı.

İkinci hadiste Târik İbni Eşyem tarafından anlatılan olayın aynı veya benzeri daha önce Sa'd İbni Ebû Vakkâs tarafından rivayet edilmişti. O rivayetten öğrendiğimize göre bir bedevî Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den kendisine bir zikir öğretmesini istemiş, Efendimiz de öğretmişti. Fakat bedevî, "Bunlar Rabbim için söyleyeceğim dua ve zikirlerdir. Kendim için ne söylemeliyim?" diye sorunca da ona **ikinci hadisteki** zikri öğretmişti.

Her iki hadisteki benzer kelimeleri bir yana bırakırsak, bir müslümanın hem dünyası hem de âhireti için faydalı olan dileklerin **hidâyet, âfiyet, iffet, takva, gönül zenginliği, bağışlanma, ilâhî merhamete nâil olma ve hayırlı rızık** olduğu anlaşılmaktadır.

İnsan Allah'tan **hidâyeti** istemekle kendisini her türlü hayra ve başarıya götürecektir şeyi; **âfiyet** istemekle, 1491 numaralı hadiste daha geniş şekilde anlatılacağı üzere, hem dünya hem de âhiretle ilgili bütün hayırları; **iffet** istemekle, her türlü günahattan korunmayı; **takva** istemekle, Allah'ın bütün emirlerini yerine getirip yasaklarından kaçınmayı; **gönül zenginliği** istemekle, hiç kimseye muhtaç olmamayı; **bağışlanmayı ve ilâhî mağfirete nâil olmayı** istemekle âhiret saadetini; **hayırlı rızık** istemekle de haramlardan korunmayı niyaz etmiş olmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Bu özlü iki dua bir müslümanın hem dünya hem âhiret saadetini içine almaktadır.
2. Her fırsatta bu duaları tekrarlamaya çalışmalıdır.

١٤٧٣ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ:

رَوَاهُ مُسْلِمٌ. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ مُصَرِّفَ الْقُلُوبِ صَرِّفْ قُلُوبَنَا عَلَى طَاعَتِكَ».

1473. Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua etti:

“Allahümme musarrife'l-kulûb! Sarrif kulûbenâ alâ tâatik:

Ey kalpleri yönlendiren Allahım! Kalplerimizi sana itaate yönelt!”

Müslim, Kader 17. Ayrıca bk. Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 168.

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi Abdullah İbni Amr İbni Âs *radıyallâhu anh* bir gün Resûl-i Ekrem Efendimiz'i kalbin mâhiyetinden bahsederken dinledi. Allah'ın Resûlü *“Bütün insanların kalpleri, tıpkı tek bir kalpmiş gibi Allah'ın iki parmağı arasındadır. Onu dilediği yöne çevirir”* buyurduktan sonra yukarıdaki hadiste gördüğümüz şekilde Allah Teâlâ'ya niyazda bulundu.

Şüphesiz biz Allah Teâlâ'yı ancak O'nun kendisini bize tanıttığı kadar biliriz. Daha fazla bir şey söylemeye ne ilmimiz ne de idrâkimiz yeter. Peygamber Efendimiz Allah Teâlâ'nın her şeye gücünün yettiğini, yaratılan her şeyin O'nun idaresi altında olduğunu, her şeye dilediği gibi hükmettiğini, hatta kalpleri bile O'nun yönettiğini mecâzî bir ifadeyle anlatmıştır. Parmaklarla ilgili bu mecâzî anlatıma zaman zaman biz de başvurarak “Ben falanı parmağımın ucunda oynatırım” deriz. Peygamber *aleyhisselâm* Allah Teâlâ'nın, sonsuz kudretiyle kalpleri dilediği yöne çevirdiğini belirttikten sonra bir niyazda bulunarak, Allahım, madem ki her şey gibi kalpleri de sen yönetiyorsun, öyleyse kalplerimizi başka yöne değil, hep sana ibadete ve itaate çevir, diye dua etmiştir.

1492 numarayla geleceği üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz sık sık şöyle dua ederdi: **“Yâ mukallibe'l-kulûb! Sebbit kalbî âlâ dînîk: Ey kalpleri çeviren Allah! Kalbimi dininden ayırma!.”** Efendimizin hizmetkârı Enes İbni Mâlik onun böyle dua ettiğini duyunca:

– “Ya Resûlallah! Biz sana ve senin getirdiğin dine inandık. Yoksa bizim imanımızın değişeceğinden mi korkuyorsun?” diye sordu. O zaman Resûl-i Muhterem Efendimiz:

– “Kalpler Allah'ın iki parmağı arasındadır. Onları dilediği gibi evirip çevirir” buyurdu (Tirmizî, Kader 7).

Burada bir de konumuzla ilgili olarak Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallâhu anh*'ın rivayet ettiği bir başka hadisi hatırlayalım. Buna

göre Allah'ın Resûlü: “Kalp, rüzgârların çölde bir sağa bir sola savurduğu kuş tüyü gibi şekilden şekle girer” (İbni Mâce, Mukaddime 10; Ahmed İbni Hanbel, *Müsned*, IV, 408, 419) buyurmuştur. Korkunç çöl rüzgârları karşısında bir kuş tüyü ne kadar güçsüz, ne kadar zavallı ise insan kalbi de çeşitli etkenler karşısında o derece çaresizdir. Zaten **kalp**, bir halden bir hâle geçerek değişmek demektir. Bugün hayır yapmak isteyen kalp, yarın şerri arzu edebilir. Aynı şekilde şimdi kötülüğe muhabbet duyan bir kalbin bir müddet sonra iyi ve güzele yönelmesi mümkündür. İşte bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu derin manalı dualarını dilden düşürmemelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bütün kalpler Allah Teâlâ'nın yönlendirmesine tâbidir. Onları istediği yöne çevirir.
2. Bu sebeple O'ndan, tıpkı Efendimiz gibi, kalplerimizi kendine ibadete ve itaate yönlendirmesini, dininden ayırmamasını istemeliyiz.

١٤٧٤ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «تَعَوَّذُوا بِاللَّهِ مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ، وَدَرْكِ الشَّقَاءِ، وَسُوءِ الْقَضَاءِ، وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1474. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dayanılamayacak dertten, insanı helake götürecek talihsizlikten, başa gelecek fenalıktan ve düşmanı sevindirecek felâketten Allah’a sığınınız.”

Buhârî, Daavât 28, Kader 13; Müslim, Zikir 53. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 34, 35.

Açıklamalar

Dayanılamayacak dertler, sabredilemeyecek hastalıklar vardır. Bu dertlerden kurtulmanın bir yolunu bulamayan kimse “Allahım, canımı al da kurtulayım” diye feryada başlar. İnsanın geçimini üstlendiği kişilerin çok olup onları geçindirecek maddî gücünün bulunmaması,

sevdiklerinden birinin tedavisi büyük harcamaları gerektirdiği halde çaresiz kalması bu nevi dertlerdendir.

İnsanı helake götürecek talihsizlikler ile başa gelecek fenalıklar onun canında ve malında görülebileceği gibi aile fertlerine de musallat olabilir. Böylesine ağır sıkıntılar **düşmanı sevindiren** felâketlerdir. Takdir buyurulan her şeyin güzel olduğu düşüncesiyle bazı zahitler başa gelenlerden dolayı Allah'tan yardım istemeyi uygun görmese bile, Peygamber Efendimiz'in böyle dertlerden Allah'a sığınmayı tavsiye buyurduğunu dikkate alarak, sıkıntıya düşünce Cenâb-ı Hakk'ın yardımını niyaz etmeliyiz. Zira Âlemlerin Rabbi bir kuluna böyle bir dert ve sıkıntı takdir buyursa bile, onun dua edip yalvarması sebebiyle o sıkıntıyı kulundan uzaklaştırabilir.

Hadisin râvilerinden Süfyân İbni Uyeyne (ö. 198/814), Peygamber *aleyhisselâm*'ın bu dört şıktan **sadece üçünü** söylediğini, ama hadisi rivayet ederken bunlardan birini kendisinin ilâve ettiğini sandığını, fakat daha sonra hangisini ilâve ettiğini bilemediğini söylemiştir. Süfyân'ın bunlardan sonuncusunu eklediği kanaati yaygındır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hadiste sayılan dört belâ, insanın başına gelebilecek en büyük felâketlerdir.

2. Peygamber Efendimiz'in tavsiyesine uyarak, bizi bunlardan koruması için Cenâb-ı Hakk'a dua etmeliyiz.

١٤٧٥ - وَعَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي دِينِي
الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي، وَأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا مَعَاشِي، وَأَصْلِحْ لِي
آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي، وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ خَيْرٍ، وَاجْعَلِ
الْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1475. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allâhümme aslih lî dînillezî hüve ismetü emrî, ve aslih lî dünyâyetî fihâ meâşî, ve aslih lî âhiretilletî fihâ meâdî, vec'ali'l-hayâte ziyâdeten lî fî külli hayr, vec'ali'l-mevte râhaten lî

***min külli şer:** Allahım! Bütün işlerimin başı olan dinim konusunda hataya düşmekten beni koru! Yaşadığım şu dünyadaki işlerimin yolunda gitmesini sağla! Dönüp varacağım âhiretimi kazanmama yardım et! Hayatım boyunca daha çok hayır yapmama imkân ver! Her türlü kötülükten kurtulmamı sağlayacak bir ölüm nasip et!”*

Müslim, Zikir 71

Açıklamalar

İnsanın en büyük hedefi, dinini Allah Teâlâ'nın emrettiği şekilde yaşamaya çalışmak olmalıdır. Çünkü insan dünyaya, Allah'ı tanımak ve O'na ibadet etmek için getirilmiştir. Cenâb-ı Hakk'ın kulları için beğendiği, sadece ona göre yaşamalarını istediği din İslâmiyet'tir. Bu sebeple herkes, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in ifade buyurduğu gibi, dinin her şeyin önünde geldiğini, her işin başı olduğunu bilmeli ve bu konuda yanlış yapmamaya çalışmalıdır.

Yaşadığı şu dünyadaki işlerinin yolunda gitmesi, insanın hem Allah'a hem de O'nun kullarına karşı görevlerini yapabilmesi için gereklidir. Bakmakla yükümlü olduğu kimselerin ihtiyaçlarını gideremeyen veya sağlığı yerinde olmayan bir kimse kendinden bekleneni veremez. Dünya işlerinin yolunda gitmesi, insanın âhireti daha kolay kazanmasına, ona daha iyi hazırlanmasına imkân verir. Hayır ve iyilik yapacak serveti bulunmayan insanların kimseye el açmadan yaşayabilecek kadar helâl bir geçim vasıtasına sahip olması, sonra da ömrünü Allah'a kullukla geçirmesi, onlar için **dünya işlerinin yolunda gitmesi** demektir.

Hayatı boyunca daha çok hayır yapmak insanın ideali olmalıdır. Sayılı nefesinin bir gün tükeneceğini, sağlığının bozulacağını, gücünün ve kuvvetinin yok olacağını, işlerin her zaman yolunda gitmeyebileceğini, devrânın tersine dönüp elinde avucunda olanı kaybedebileceğini hep göz önünde bulundurmalı ve elde fırsat varken daha çok hayır yapmaya bakmalıdır.

Her türlü kötülükten kurtulmayı sağlayacak ölüm, insanın canına, malına, çoluğuna çocuğuna herhangi bir fenalık gelmeden dünyaya göz yummasıdır. Bazı kimseler adına, “Pek genç yaşta öldü, erken göçtü” diye üzülürüz. Zamansız diye değerlendirdiğimiz bir ölüm, maddî veya mânevî sıkıntılara düşmeden hayata vedâ

etmek olabilir. Zira hastalığa veya yokluğa yakalanmak insan için bir azap vesilesidir. Böyle bir azâba yakalanmadan ölmek ise insan için bir kurtuluştur. Bunlardan daha kötüsü **bir günahın ve gafletin** pençesine düşmektir. Böyle bir belâya düşmeden hayata vedâ etmek, o kimse için ilâhî bir lutuf olur. Maddî veya mânevî bir sıkıntıya, bir günaha veya gaflete düşmeden gelen ölüm, her türlü kötülükten kurtulmayı sağlayacak bir ölümdür.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu duası, görüldüğü üzere son derece geniş manalı ve zengin muhtevalı bir duadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanın şu dünyada sahip olabileceği en büyük servet, Allah'a kulluk ile geçirilmiş bir ömürdür. İşte bu sebeple Allah'tan dünyada O'nun istediği gibi yaşamayı nasip etmesini, kazandığımız hayırları kaybetmeden kendine kavuşturmasını istemeliyiz.

2. İyi bir kul olmaya çalışırken, Cenâb-ı Hak'tan bu hususta bize yardım etmesini dilemeliyiz.

اِهْدِنِي، وَسِدِّدْنِي. ١٤٧٦ - عَنْ عَلِيٍّ ؓ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قُلْ: اَللّٰهُمَّ

وَفِي رِوَايَةٍ: «اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْأَلُكَ الْهُدٰى وَالسَّدَادَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1476. Ali radiyallâhu anh şöyle dedi:

Resûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem bana:

"Allahümmehdinî ve seddidnî: Allahım! Beni doğru yola ilet ve o yolda başarılı kıl! de" buyurdu.

Müslim, Zikir 78. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Hâtem 4.

Başka bir rivayete göre de şöyle buyurdu: **"Allahümme innî es'elüke'l-hüdâ ve's-sedâd: Allahım! Senden beni doğru yola iletmeni ve o yolda başarılı kılmanı niyaz ederim."** Müslim, Zikir 78.

Açıklamalar

İnsanın en önemli meselesi doğru yolu bulmak, bulduktan sonra da o yolda yürüyüp gitmek olmalıdır. Doğru yola iletecek şüphesiz Allah Teâlâ'dır. İnsana düşen görev ise Allah'ın yolunda olmayı bütün gönlüyle istemek, iradesini kullanarak o yola varmak, sonra da o yolda durmak için gayret sarfetmektir. **“Bizim uğrumuzda cihad edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz”** [Ankebût sûresi (29), 69] âyet-i kerîmesi, bu isteğin ve gayretin önemini belirtmektedir.

Doğru yolu bulan insanın yapacağı tek şey, hedefe atılan ok gibi dümdüz gitmektir. İfrat ve tefrite yani aşırılığa düşmekten sakınmaktır. Allah'ın gösterdiği, Resûlullah'ın öğrettiği şekilde İslâm'ın aydınlık yolunda dosdoğru yürümektir. Hep o yolda yürüme azim ve gayretine sahip olmaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan her zaman Allah'ın yolunda yürümeyi istemeli, ondan bir an bile ayrılmayı hatırına getirmemelidir.
2. Mü'minin tek hedefi vardır; o da doğruyu bulmak ve her işinde dosdoğru olmaktır.
3. Doğru yolu bulmanın ve o yolda ölmenin bir gereği de, Peygamber Efendimiz'in Hz. Ali'ye tavsiye ettiği gibi, “Allahım! Beni doğru yola ilet ve o yolda başarılı kıl!” diye dua etmektir.

١٤٧٧ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ، وَالْكَسَلِ، وَالْجُبْنِ، وَالْهَرَمِ، وَالْبُخْلِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ».

وَفِي رِوَايَةٍ: «وَصَلِّعَ الدِّينِ، وَغَلَبَةَ الرِّجَالِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1477. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allahümme innî eûzü bike mine'l-aczi ve'l-keseli ve'l-cübni ve'l-heremi ve'l-buhl, ve eûzü bike min azâbi'l-kabr, ve eûzü bike min fitneti'l-mahyâ ve'l-memât: Allahım! Âcizlikten, tembellikten,

korkaklıktan, ihtiyarlayıp ele avuca düşmekten ve cimrilikten sana sığınırım. Kabir azâbından sana sığınırım. Hayat ve ölüm fitnesinden sana sığınırım.”

Müslim, Zikir 50. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 32; Nesâî, İstiâze 7.

Diğer bir rivayete göre, “...ve **dalai’-d-deyni ve galebeti’-r-ricâl**: Borç altında ezilmekten ve zâlimlerin başa geçmesinden” buyurdu.

Nesâî, İstiâze 8. Ayrıca bk. Buhârî, Daavât 36.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in çeşitli istiâze yani Allah’a sığınma duaları vardır. Onun **namazlardan sonra** korkaklıktan, cimrilikten, erzel-i ömürden, dünya ve kabir fitnelerinden Allah’a sığındığını (bk. 1424), **namazda tahiyyâtı bitirdikten sonra**, cehennem ve kabir azaplarından, hayat, ölüm ve kör deccâlin fitnesinden sığınılmasını tavsiye buyurduğunu (bk. 1426), ayrıca tembellikten, insanı perişan eden yaşlılıktan ve yine cehennem ve kabir azaplarından Cenâb-ı Hakk’a sığındığını (bk. 1458) görmüştük. Bu hadiste ise zikredilenlerin bir kısmı ile âcizlikten Allah’a sığındığını görmekteyiz.

Âcizlik; özellikle bu hadiste, **hayır ve iyilik** yapamamak, yerine getirmek zorunda olduğu dinî ve dünyevî görevleri îfâ edememek anlamında kullanılmıştır. Namaz, oruç, zekât gibi Allah’a karşı görevlerini daha sonraki zamanlarda yapacağını ileri sürerek onları hep ihmal eden nice kimseler görülmektedir. Bu yanlış tutumu, ihmalden çok âcizlik kelimesi daha iyi ifade etmektedir.

Tembellik, gücü kuvveti yerinde olduğu halde nefsinin telkinine boyun eğerek hayır ve iyilik yapmamak, Allah’a gerektiği şekilde kulluk etmemektir.

Korkaklık, gevşekliği, tenseverliği yüzünden nefse ve şeytana karşı koyamama hali ve dolayısıyla bir kısım ilâhî emirleri yapamama durumudur. Allah, kendi yolunda cihadı emreder, fakat korkak adam bunu yapamaz. Allah, zâlim karşısında doğruyu savunmayı emreder, ama korkak bu emri yerine getiremez.

İhtiyarlık, insanın aklî melekelerini bir ölçüde yitirmesi sebebiyle iyice çocuklaşması, bildiklerini unutmasıdır. Kur’ân-ı Kerîm ve hadîs-i

şeriflerde bu hale **erzel-i ömür** denmektedir. İnsanın şuuru yerinde olarak yaşlanması o kadar mahzurlu değildir. Ama 1424 numaralı hadiste daha geniş bir şekilde anlatıldığı üzere buradaki ihtiyarlıktan maksat, insanın başkalarının eline avucuna bakması, onların yardımına muhtaç olması, bunaması, anlayışsız ve çekilmez bir hale gelmesidir.

Cimrilik, maddî durumu müsait olduğu halde elindeki imkânları Allah'ın istediği yerlere sarfedememektir. Kur'ân-ı Kerîm'de cimriliğin kötülüğü anlatılmakta, insanın harcaması gerektiği halde harcamadığı şeylerin kıyamet gününde boynuna dolanacağı belirtilmektedir [Âl-i İmrân sûresi (3), 180].

Kabir azâbının bir adı da 1424 numaralı hadiste görüldüğü üzere **kabir fitnesidir**. Hem orada hem de 1426 numaralı hadiste kabir azâbı hakkında bilgi verilmiştir. İnsanın o daracık, karanlık ve ürperti veren yerde karşılaşması söz konusu olan bu işkenceden kurtulması ve kabirini Peygamber Efendimiz'in buyurduğu gibi cennet bahçelerinden bir bahçe haline getirmesi mümkündür. Burada, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in hadislerinin ışığında şu kadarını söyleyelim ki, **koğuculuk yapmak ve üzerine idrar sıçratmak** kabir azâbına sebep olan hallerden sadece ikisidir.

Hayat fitnesi, insanın yaşadığı sürece veya hayatının bir safhasında bizzat veya aile fertlerinden biri sebebiyle sıkıntı çekmesidir. Şüphesiz bunlar birer imtihan vesilesidir. Hayat fitnesi ise bunlara tahammül etmemek, hâşâ Cenâb-ı Hakk'a isyana yeltenmektir. Hayat denen emaneti Allah Teâlâ'nın istediği şekilde kullanmamak, ömrü günah bataklığında boşu boşuna tüketmek de bir hayat fitnesidir.

Ölüm fitnesi, insanın henüz hayata gözlerini yummadan önce şeytanın onu imanından etmek için kurduğu tuzağa kapılmasıdır. Münker ve nekir meleklerinin kabirdeki imtihanı da ölüm fitnesi olarak kabul edilmiştir. Bu imtihanları Allah'ın yardımıyla atlatanlar düzlüğe çıkacaklardır. Kaybedenler ise kabir azâbıyla başlayan kötü bir maceraya atılacaklardır.

Borç altında ezilmek, insanın ağır bir borç altına girip de borcunu ödeyecek maddî imkâna sahip olmamasıdır. Alacaklının talebine müsbet cevap verememek tahammül edilmesi zor bir sıkıntıdır.

Peygamber Efendimiz bize, ağır borç yükünden de Allah’a sığınmak gerektiğini öğretmektedir.

Zâlimlerin başa geçmesi ise kötü idarecilerin halkı ezmesi, onlara zulmetmesi demektir. Peygamber Efendimiz bu hali “galebetü’r-ricâl” diye ifade buyurmuştur. Halkın ezilip zulmedilmekten Allah’a sığındığı kadar, idareciliğe soyunan kimseler de zâlim bir yönetici olmaktan kaçınmalı ve bu hale düşmekten Allah’a sığınmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hadîs-i şerifte sayılan hallerin hepsi insanın mânevî dünyasını yıkan birer kötülüktür.
2. Bu kötülüklerden Allah’a sığınmalıdır.

١٤٧٨ - عَنْ أَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ ؓ: أَنَّهُ قَالَ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: عَلَّمَنِي دُعَاءَ أَذْعُو بِهِ فِي صَلَاتِي، قَالَ: «قُلْ: اَللّٰهُمَّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا، وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، فَاعْفُزْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَارْحَمْنِي، إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةٍ: «وَفِي بَيْتِي».

1478. Ebû Bekir es-Siddîk *radiyallâhu anh* Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e:

– Bana bir dua öğret de namazımda okuyayım, dedi. O da şöyle buyurdu:

– **“Allahümme innî zalemte nefsî zulmen kesîran ve lâ yağfirü’z-zünûbe illâ ente, fağfir-lî mağfireten min indik, ve’rhamnî inneke ente’l-gafûru’r-rahîm:** Allahım! Ben kendime çok zulmettim. Günahları bağışlayacak ise yalnız sensin. Öyleyse tükenmez lutfunla beni bağışla, bana merhamet et. Çünkü affı sonsuz, merhameti nihayetsiz olan yalnız sensin, **de.**” Bir rivayete göre “bana bir dua öğret, evimde okuyayım” dedi.

Buhârî, Ezan 149, Daavât 17, Tevhîd 9; Müslim, Zikir 48. Ayrıca bk. Tirmizî, Daavât 97; Nesâî, Sehv 59; İbni Mâce, Dua 2.

Açıklamalar

İnsan günah işlemeye müsait bir varlıktır; her zaman hata edebilir; yanılıp günah işleyince de nefsine zulmetmiş olur. Böyle bir duruma düşen kimse ne yapacaktır? Yüce Rabbimiz bize bunu da öğretmekte ve böyle zamanlarda takva sahiplerinin nasıl davranacaklarını şöyle anlatmaktadır:

“Yine onlar, bir kötülük yaptıklarında veya kendilerine zulmettiklerinde Allah’ı hatırlayıp günahlarından dolayı hemen tövbe istiğfar ederler” [Âl-i İmrân sûresi (3), 135]. Demek ki önemli olan hata etmemek değil, hata ettiği zaman biricik Rabbini hatırlayıp O’na yönelmek, O’ndan bağışlanma dilemektir.

İnsan kendine nasıl zulmedebilir? İnsanın en büyük düşmanı kendi nefsidir. Nefis insana devamlı surette Allah’ın yasak ettiği şeyleri yapmayı, emrettiği şeyleri yapmamayı telkin eder. Şayet bu konularda sözünü dinletemiyorsa, ilâhî bir emrin yapılması için, meselâ bir namazın kılınması için önünde daha çok vakit bulunduğunu söyleyerek o emri ihmal ettirmeye çalışır. İşte nefsinin bu konulardaki taleplerine kulak veren kimse **kendine zulmetmiş** olur.

İnsanların yapacağı yardım ve iyilik sınırlıdır. **Tükenmez lutf** sadece Allah Teâlâ’nın yüce katında vardır. O, insanı uçsuz bucaksız rahmetine bir daldırdı mı, işte o zaman insan günah kirlerinden büsbütün temizlenerek bahtiyarlığın zirvesine ulaşmış olur.

Bir kul Hz. Ebû Bekir gibi “sıddîk” derecesinde bile olsa, Cenâb-ı Hakk’a karşı istemeden yaptığı hataları, kusur ve noksanları bulunabilir. İşte bundan dolayı her fert Allah Teâlâ’nın affını ve mağfiretini istemek durumundadır. Peygamber *aleyhisselâm*’ın Hz. Ebû Bekir’e **namazlarda**, bazı rivayetlere göre **evinde** okumak üzere öğrettiği bu dua her yerde her zaman ve her fırsatta okunmalıdır. İnsan bu özlü dua sayesinde günahkârlığını pek samimi bir şekilde itiraf etmekte, Rabbinin bağışlamasına olan ihtiyacını pek güzel dile getirmekte ve kendisini bütün günahlardan sadece Cenâb-ı Hakk’ın arıtabileceğine bütün gönlüyle iman ettiğini ifade etmektedir.

Bu duayı namazda okumak isteyenler, tahiyyattan sonra ve selâm vermeden önce okumalıdır.

Hız. Ebû Bekir'in "namazımda okuyayım" sözü bazı rivayetlerde "evimde okuyayım" şeklindedir (Müslim, Zikir 48). Hadîs-i şerifteki "zulmen kesîran" ifadesi bazı rivayetlerde "zulmen kebîran" şeklinde geçmektedir (Müslim, Zikir 48). Her iki rivayeti dikkate alarak "zulmen kesîran kebîran" diye okumak uygun olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hız. Ebû Bekir'in yaptığı gibi, insan bilmediğini, özellikle âhireti için faydalı olanı, onu bilen âlimlerden sorup öğrenmelidir.
2. Bu özlü dua hem namazlarda hem evlerde hem başka yerlerde sık sık okunmalıdır.

١٤٧٩ - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ أَنَّهُ كَانَ يَدْعُو بِهَذَا الدُّعَاءِ:
«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي وَجَهْلِي، وَإِسْرَافِي فِي أَمْرِي، وَمَا أَنْتَ أَغْلَمُ بِهِ
مَنْبِي، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي جِدِّي وَهَزْلِي، وَخَطْبَتِي وَعَمْدَتِي، وَكُلُّ ذَلِكَ عِنْدِي،
اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، وَمَا أَنْتَ
مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. أَغْلَمُ بِهِ مَنْبِي، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ، وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

1479. Ebû Mûsa el-Eş'arî *radıyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

"Allahümmağfirlî hatîetî ve cehlî ve israfî fî emrî ve mâ ente a'lemü bihî minnî. Allahümmağfirlî ciddî ve hezlî, ve hataî ve amdî ve küllü zâlike indî. Allahümmağfirlî mâ kaddemtü vemâ ahhartü, vemâ esrartü vemâ a'lentü, vemâ ente a'lemü bihî minnî, ente'l-mukaddimü ve ente'l-muahhir, ve ente alâ külli şey'in kadîr":

"Allahım! Günahlarımı, bilgisizlik yüzünden yaptıklarımı, haddimi aşarak işlediğim kusurlarımı, benden daha iyi bildiğin bütün suçlarımı bağışla! Allahım! Ciddî ve şaka yollu yaptıklarımı, yanlışlıkla ve bilerek işlediğim günahlarımı affeyle! Bütün bu kusurların bende bulunduğunu itiraf ederim. Allahım! Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım, gizlediğim ve açığa vurduğum, ölçüsüz bir şekilde işlediğim ve benden daha iyi bildiğin günahlarımı affeyle! Öne

geçiren de sen, geride bırakan da sensin. Senin gücün her şeye yeter”

Buhârî, Daavât 60; Müslim, Zikir 70. Ayrıca bk. 1427 numaralı hadisin kaynakları.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in “**geçmiş ve gelecek günahları**” Cenâb-ı Hak tarafından büsbütün bağışlanmıştır [Fetih sûresi (48), 2]. İşte bundan dolayı onun bilerek bilmeyerek, ciddî veya şaka yollu, gizlice veya açıktan yaptığı günahları yoktur. **Peygamberler için günah, yapılması daha uygun ve daha mükemmel olanı yapmamaktan ibarettir.**

Hz. Peygamber’in böyle dua etmesi, Rabbine olan derin tevazuu, kendisini tamamiyle bağışladığı için O’na duyduğu engin şükranı sebebiyle olmalıdır. Resûlullah Efendimiz sadece kendisi için değil, aynı zamanda ümmeti için de dua etmiştir. Bu duanın da onlardan biri olması mümkündür. Bilinmesi gereken bir gerçek de şudur: Allah’ın Resûlü ümmetine birçok şeyi öğrettiği gibi, günahlardan tamamen kurtulmak için nasıl dua edilmesi gerektiğini de öğretmiştir. Peygamber Efendimiz bize, yâ Rabbî, bütün bu günahlar bende mevcuttur; bunu samimiyetle itiraf ediyorum; ama şunu da biliyorum ki yegâne bağışlayıcı sadece sensin, ne olur beni de bağışla diye dua etmemizi tavsiye buyurmaktadır.

Bu hadîs-i şerifin **Allahümmağfirli mâ kaddemtü** diye başlayan son yarısı 1427 numarayla geçmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Efendimiz’in öğrettiği bu özlü dua, işlediğimiz bütün günah çeşitlerini ortaya koymakta, onların Cenâb-ı Hakk’a itiraf şeklini ve bunlardan kurtulmanın yolunu göstermektedir.

2. İnsan günahlarından kurtulmak için her fırsatta Allah’a dua etmelidir.

١٤٨٠ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقُولُ فِي دُعَائِهِ:
«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا عَمِلْتُ وَمِنْ شَرِّ مَا لَمْ أَعْمَلْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1480. Âişe *radiyallâhu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allahümme innî eûzü bike min şerri mâ amiltü ve min şerri mâ lem a'mel: Allahım! Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım işlerin şerrinden sana sığınırım.”

Müslim, Zikir 65, 66. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 32; Nesâî, Sehv 63, İstiâze 58, 59; İbni Mâce, Dua 3.

Açıklamalar

Tâbiîn neslinden bir zât Hz. Âişe'ye Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in en çok hangi duayı okuduğunu sormuş, o da bu duayı söylemişti.

Şimdiye kadar yaptığım işlerin şerrinden sözü, insanın bilerek yaptığı veya istemeden işlediği günahları kapsamaktadır. Hatta insanın yapması gerektiği halde yapamadığı iyilikler de bu duanın içine girmektedir. Böyle dua eden kimse sanki şöyle niyazda bulunmaktadır: Yâ Rabbî, dünyada veya âhirette hesabını vermek zorunda olduğum, dolayısıyla senin affına ve mağfiretine ihtiyaç duyduğum bütün günahlarımı bağışla!

Bundan sonra yapacağım işlerin şerrinden sözü daha kapsamlıdır. Bu sözün içine ilk bakışta, insanın o âna kadar yapmadığı, fakat ondan sonra yapabileceği günahlar girmektedir. İnsanın yapabileceği günahlar, yaptıklarından daha çok olabilir. Meselâ gûnahtan şiddetle sakınan bazı kimselerin bu davranışlarından dolayı gurura kapılıp kendilerini beğenmeleri başlı başına bir gûnahtır. Âyet-i kerîmede belirtildiği üzere, **sadece zulmedenlere erişmekle kalmayan**, diğer insanları da perişan edecek olan **fitneler** vardır [Enfâl sûresi (8), 25]. İnsan bu geniş kapsamlı duayı yapmakla, başına gelebilecek sıkıntılardan da Allah'a sığınmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yapılan günahlar yüzünden başa gelebilecek cezâlardan Allah'a sığınmalıdır.

2. İnsan Cenâb-ı Hakk'ın hoşnut olmayacağı işleri yapmaktan hem sakınmalı hem de kendisini bir mü'mine yakışmayacak tavır ve

davranışlardan koruması için O'ndan yardım istemelidir.

١٤٨١ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: كَانَ مِنْ دُعَاءِ رَسُولِ
اللَّهِ ﷺ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ، وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ، وَفُجَاءَةِ
نِقْمَتِكَ، وَجَمِيعِ سَخَطِكَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1481. İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in dualarından biri şu idi:

“Allahümme innî eûzü bike min zevali ni'metike ve tehavvüli âfiyetike ve fücâeti nıkmetike ve cemîi sahatik: Allahım! Verdiğin nimetin yok olup gitmesinden, lütfettiğin âfiyetin bozulmasından, ansızın vereceğin cezâdan ve senin gazabını üzerime çekecek her şeyden sana sığınırım.”

Müslim, Zikir 96. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 32.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu duasıyla, yokluğu ve varlığı insanı perişan edecek olan ikişer şeyden Allah'a sığınmaktadır.

İnsanın üzerindeki **en büyük nimet**, İslâm ve iman nimetidir. Bu nimetlerin yokluğu insan için en büyük felâkettir. Hem dünya hem de âhiretinin perişan olması demektir. Diğer nimetler bunlardan sonra gelir. Bu kapsamlı ifade her tür nimeti içine almaktadır. Efendimiz'in ifadesiyle söyleyecek olursak **“nimetin zevali”**, onun büsbütün yok olup gitmesidir.

Âfiyet, hem dünya hem de âhiretle ilgili bütün hayırları kapsayan zengin, manalı bir kelimedir. Bu sebeple insan birbirine âfiyet temenni etmelidir. Fakat biz bu kelimeyi daha çok dünyevî nimetler için kullanırız. Dünyada âfiyetin bozulması, insanın sağlamken hasta olması, zenginken fakir olması veya benzeri sıkıntılara uğraması demektir.

Ansızın gelecek bir felâket, yavaş yavaş gelen sıkıntılardan daha ağır ve yıpratıcıdır. Sıkıntının yavaş yavaş gelmesi insanı felâkete hazırlar, tahammülünü artırır. Beklenmeyen bir felâket ise insanı aniden yıkıp çökertir.

Allah'ın her türlü gazabı ifadesi, yukarıda sayılanların özeti durumundadır. Çünkü nimetin yok olması, âfiyetin kaybedilmesi, bir felâketle ansızın karşılaşılması birer ilâhî gazap, insan için birer felâkettir. “Allahım! Senin gazabını üzerime çekecek her şeyden sana sığınırım” diyen kimse Mevlâ'sının merhametine tutunmuş ve O'nun himayesine duyduğu derin ihtiyacı dile getirmiş olur.

Allah'ın gazabından kaçıp kurtulacağımız bir başka sığınak yoktur. O'ndan kaçsak bile yine sığınacağımız O'nun rahmetidir. Şu fâni dünyada yegâne hedefimiz Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını kazanmak olmalıdır. Bu görevimizi yapmaya gayret ederken, ilâhî bir gazapla her şeyi yitirmemek için de sık sık Allah Teâlâ'ya sığınmalıyız.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz bu felâketlerden Allah'a sığınmakla, bize de böyle yapmamızı öğütlemektedir.
2. Sahip olunan nimeti elden kaçırmamanın yolu, onları Cenâb-ı Mevlâ'nın rızâsına uygun şekilde kullanmaktır.

١٤٨٢ - عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ ؓ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ
إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْعَجْزِ وَالْكَسَلِ، وَالْبُخْلِ وَالْهَرَمِ، وَعَذَابِ الْقَبْرِ، اللَّهُمَّ
آتِ نَفْسِي ثَقْوَاهَا، وَزَكَّاهَا أَنْتَ خَيْرُ مَنْ زَكَّاهَا، أَنْتَ وَلِيُّهَا وَمَوْلَاهَا، اللَّهُمَّ
إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عِلْمٍ لَا يَنْفَعُ؛ وَمِنْ قَلْبٍ لَا يَخْشَعُ، وَمِنْ نَفْسٍ لَا تَشْبَعُ؛
وَمِنْ دَعْوَةٍ لَا يُسْتَجَابُ لَهَا». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1482. Zeyd İbni Erkam'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle dua ederdi:

"Allahümme innî eûzü bike mine'l-aczi ve'l-keseli ve'l-buhli ve'l-heremi ve azâbi'l-kabr. Allahümme âti nefsi takvâhâ, ve zekkihâ ente hayrû men zekkâhâ, ente veliyyühâ ve mevlâhâ. Allahümme innî eûzü bike min ilmin lâ yenfa' ve min kalbin lâ yahşa' ve min nefsin lâ teşba' ve min da'vetin lâ yüstecâbü lehâ: Allahım! Âcizlikten, tembellikten, cimrilikten, ihtiyarlayıp ele avuca düşmekten ve kabir azâbından sana sığınırım. Allahım! Nefsime takva nasip et ve onu her türlü gûnahtan temizle; onu en iyi

temizleyecek sensin. Ona yardım edip eğitecek sadece sensin. Allahım! Faydasız ilimden, ürpermeyen gönülden, doyma bilmeyen nefisten ve kabul olunmayan duadan sana sığınırım.”

Müslim, Zikir 73. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 13, 65

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz bu duasında üç defa “Allahım!” diye söze başlamak suretiyle Cenâb-ı Hakk’a niyazda bulunmaktadır.

Birinci grup duasında **âcizlikten, tembellikten, cimrilikten, ihtiyarlayıp ele güne muhtaç olmaktan ve kabir azâbından** Allah’a sığınmaktadır. 1424, 1426, 1458 ve 1477 numaralı hadislerde de görüldüğü üzere, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* bu hallerden Cenâb-ı Hakk’a her vesileyle sığınmıştır.

İkinci grup duasında nefsi en iyi temizleyip terbiye edenin sadece Allah Teâlâ olduğunu belirterek **nefsine takva nasip etmesini ve onu her türlü gûnahtan temizlemesini** dilemektedir. Efendimiz bu sözleriyle “**Her bir nefse ve onu düzenleyene, sonra da ona hem kötülüğü hem ondan sakınmayı ilham edene yemin olsun**” [Şems sûresi (91), 7-8] âyetine işaret buyurmakta ve Cenâb-ı Hak’tan nefsiye takva nasip etmesini, yani onu hep emirlerini yapmaya ve yasaklarından kaçınmaya yöneltmesini istemektedir. Çünkü nefsin sahibi O olduğu için, nefse söz geçirecek ve onu iyiliğe ve hayra yöneltecek de sadece O’dur.

Üçüncü grup duasında ise her biri insan için felâket olan dört şeyi dile getirmekte ve onlardan Allah’a sığınmaktadır.

Faydasız ilim, insanın ahlâkını, söz ve davranışlarını güzelleştirmeye, dini Allah’ın istediği gibi yaşamaya götürmeyen ilimdir. Esasen ilim Cenâb-ı Hakk’ın sıfatlarından biri olduğu için kötülenmez. İlmi kötü ve faydasız kılan sebepler vardır. Bu sebeplerin en önemlisi de onun hem insanın kendine hem de başkalarına zarar vermesidir. Meselâ büyüçülük ve falcılık da birer ilimdir. Ama bu ilimlerle uğraşan kimse başkalarına kötülük yapmakla kalmaz, en kıymetli sermayesi olan ömrünü de boşuna tüketip gider.

Ürpermeyen gönül, yanında Allah’ın adı veya âyetleri anıldığı zaman duygulanmayan kalp ve bunun sonucu olarak kendisine çeki düzen vermeyen insan demektir. Peygamber Efendimiz “*Allah’tan en*

uzak kimselerin katı kalpliler olduğunu” bildirmektedir (Tirmizî, Zühd 62). Allah Teâlâ da böyle kimseleri **“Allah’ı zikretme konusunda kalpleri katılaştırmış olanların vay haline”** [Zümer sûresi (39), 22] diye tehdit etmektedir.

Doyma bilmeyen nefis, Allah’ın verdikleriyle yetinmeyen, aç gözlü oluşu sebebiyle dünyalık biriktirmekten usanmayan veya yiyip içtikleriyle yetinmeyen nefis demektir ki, böyle bir nefis şüphesiz insanın en büyük düşmanıdır.

Kabul olunmayan dua, Cenâb-ı Hakk’ın rızâsını kazanmaya lâyık bir hâli bulunmayan kimsenin ağzından çıkması sebebiyle hep reddedilip geri çevrilen dua demektir. Yüce Rabbim bizleri böyle bir muameleye uğramaktan muhafaza buyursun (Âmin).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in Allah’a sığındığı bu şeylerden biz de O’na sığınmalıyız.
2. Allah korkusu gönüllerimize hâkim olmalı, daha çok şey öğrenmeli ve öğrendiklerimizi yaşamalıyız.
3. Şayet Allah’ın adı ve buyrukları anıldığı zaman kalbimiz duygulanıp ürpermiyor, nefsimiz yiyip içtiklerine doymuyor ve daha çok dünyalık istiyorsa, hayatımızı yeniden gözden geçirmeli ve iyi bir müslüman olmaya daha çok gayret etmeliyiz.

١٤٨٣ - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَقُولُ:
«اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ أَمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أُنْتُ، وَبِكَ
خَاصَمْتُ، وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ. فَاعْفُزْ لِي مَا قَدَّمْتُ، وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ،
وَمَا أَعْلَنْتُ، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ، وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ». زَادَ بَعْضُ
الرُّوَاةِ: «وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1483. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* hep şöyle dua ederdi:

“Allahümme leke eslemtü ve bike âmentü ve aleyke tevekkeltü ve ileyke enebtü ve bike hâsamtü ve ileyke hâkemtü, fağfir-lî mâ kaddemtü vemâ ahhartü vemâ esrartü vemâ a’lentü, ente’l-

mukaddimü ve ente'l-muahhir, lâ ilâhe illâ ente: Allahım! Sana teslim oldum, sana inandım, sana güvendim. Yüzümü, gönlümü sana çevirdim, senin yardımınla düşmanlara karşı mücâdele ettim. Kitabın ile hükmettim. Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım, gizlediğim, açığa vurduğum ve senin benden daha iyi bildiğin günahlarımı affeyle! Öne geçiren de sen, geride bırakan da sensin. Senden başka ilâh yoktur.”

Buhârî, Teheccüd 1, Daavât 10, Tevhîd 8, 24, 35. Müslim, Müsâfirîn 199, 201, Zikir 67. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 119; Tirmizî, Daavât 29; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 9; İbni Mâce, İkâme 180.

Bazı râviler, ***“la havle velâ kuvvete illâ billâh: Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah’ın yardımıyla kazanılabilir”*** cümlesini ilâve etmişlerdir.

Buhârî, Teheccüd 1; Nesâî, Kıyâmü'l-leyl 9.

Açıklamalar

Allah’a teslim olmak, bütün emirlerine kayıtsız şartsız boyun eğmek demektir. **O’na inanmak**, Allah’ın varlığını, birliğini, peygamberlerine heber verip bildirdiği gerçekleri, bütün emirlerini ve yasaklarını kabul etmek demektir. **Allah’a güvenmek**, O’nun yardım edeceğine inanarak bütün işlerin yönetimini kendisine bırakmaktır. **Yüzünü ve gönlünü Allah’a çevirmek**, bütün günahları terkedip O’nun emirlerine yönelmek, gafleti ve uyuşukluğu bırakıp hep O’nu anmaya ve hatırından çıkarmamaya karar vermektir. **O’nun yardımıyla düşmanlara karşı mücâdele etmek**, İslâmiyet’e savaş açanlara, Allah’ın dinini küçük düşürmeye çalışanlara karşı yine Allah’ın desteği, yardım ve ilhamıyla karşı koymak, Hakk’ı galip getirmek için çaba sarfetmektir. **Kitabıyla hükmetmek**, hayatını Kur’ân-ı Kerîm’e göre düzenlemek, Kur’ân’daki ilâhî hükümleri gönül hoşluğu ile benimsemek ve sadece Allah’ın hükmüne baş eğmektir.

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* hadisin buraya kadar olan kısmında inancıyla ve inancını yaşamasıyla iyi bir kul olmaya azmettiğini ve bunu gerçekleştirmeye çalıştığını Cenâb-ı Hakk’a arzettikten sonra, bütün günahlarından arınmak istediğini dile

getirmekte ve “Şimdiye kadar yaptığım, bundan sonra yapacağım, gizlediğim, açığa vurduğum ve senin benden daha iyi bildiğin günahlarımı affeyle!” diye niyazda bulunmaktadır. Birçok defa belirtildiği üzere Resûl-i Ekrem Efendimiz’in Cenâb-ı Hak tarafından bağışlanmasına rağmen yukarıdaki ifadelerle dua etmesi, öncelikle ümmetine nasıl dua etmek gerektiğini öğretmek içindir. Bağışlanmasına rağmen yine de böyle dua etmesi, Allah Teâlâ’nın ona öğrettiği üstün tevazuu sebebiyledir.

Resûlullah Efendimiz’in Cenâb-ı Hakk’a, Allahım, kimi kullarını **öne geçiren** yani onlara güzel işler, ibadetler, sâlih ameller nasip etmek suretiyle kolayca cennete gitmelerini sağlayan, kimilerini de **geride bırakan** yani yolunca gitmemesi sebebiyle cehenneme yollayan sensin, dedikten sonra duasını **Allahım! Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak senin yardımınla kazanılabilir; senden başka ilâh yoktur**, diye bitirmesi ne kadar anlamlıdır.

Hadîs-i şerîfin ilk yarısı 76 numarayla geçmiş, bu kısım orada “Allah’a tevekkül ve yakîn” bakımından açıklanmıştır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz bu duasında insanın en belirgin zaaf ve kusurlarını saymakta, bütün kapsamıyla günahları dile getirmekte, sonra da o günahlardan bağışlanmasını niyaz etmektedir.

2. Hâlimizi pek güzel dile getiren bu duayı dilimizden düşürmemeliyiz.

١٤٨٤ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَدْعُو بِهَؤُلَاءِ
الْكَلِمَاتِ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ النَّارِ، وَعَذَابِ النَّارِ، وَمِنْ شَرِّ الْغِنَى
وَالْفَقْرِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1484. Âişe radiyallâhu anhâ’dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem şu sözlerle dua ederdi:

“Allahümme innî eûzü bike min fitneti’n-nâri ve azâbi’n-nâr ve min şerri’l-ginâ ve’l-fakr: Allahım! Cehennem fitnesinden, cehennem azâbından, zenginliğin ve fakirliğin şerrinden sana sığınırım.”

Açıklamalar

İnsanın hayata gözlerini açtığı andan, asıl yurdu olan cennete varacağı zamana kadar önünde çeşitli fitneler, pek değişik imtihan şekilleri vardır. Dünya, hayat, hayatta karşılaşılan çeşitli haller, meselâ zenginlik, fakirlik, kaçınılmaz olan ölüm ve kabir birer fitne olduğu gibi cehennem de bir fitnedir.

Hadisimizde önce **cehennem fitnesi**, ardından da **cehennem azâbı** zikredilmiştir. Cehennem fitnesi, insanın cehenneme girmesine sebep olacak günahlardır. Peygamber Efendimiz Cenâb-ı Hak'tan kendisini cehenneme götürecek kötü hareketleri yapmaktan korumasını ve bunun tabii sonucu olan cehennem azâbından da muhafaza buyurmasını istemektedir.

Zenginlik bir nimet olduğu kadar, malının zekâtını vermemek, yardımlarıyla koruyup desteklemesi gerekenleri himaye etmemek, servetini kötü yollarda kullanmak, onu kötü kimselerin fena emellerine hizmet edecek şekilde harcamak, servetin kendisine verilmiş bir emanet olduğunu unutarak onunla övünüp şımarmak, daha da kötüsü servetini Allah'ın yasakladığı haram yollardan kazanmak malın fitnesi ve şerridir.

Fakirliğin şerri yani fenalığı ise içinde bulunduğu hale râzı olmayıp kaderine isyan etmek, zenginlere bakıp yerinmek, onların durumunu kıskanmaktır.

Sayılan bu haller ile başa gelmesi kaçınılmaz olan durumlardan ve onların fenaliğinden Allah'a sığınılması gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Cehenneme düşmekten korkmalı ve insanı cehenneme götürecek fena hallerden uzak durmaya çalışmalı ve bunların şerrinden Allah'a sığınmalıdır.

2. Zenginliğin de, fakirliğin de iyi ve kötü tarafları vardır. Önemli olan zenginin, malını yerli yerince kullanması, fakirin de haline râzı olmasıdır.

١٤٨٥ - عَنْ زِيَادِ بْنِ عِلَاقَةَ عَنْ عَمِّهِ، وَهُوَ قُطَيْبَةُ بْنُ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ:

وَالْأَهْوَاءُ. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ مُنْكَرَاتِ الْأَخْلَاقِ، وَالْأَعْمَالِ،

1485. Ziyâd İbni İlâka'nın rivayetine göre amcası Kutbe İbni Mâlik *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allahümme innî eûzü bike min münkerâti'l-ahlâki ve'l-a'mâli ve'l-ehvâ: Allahım! Kötü ahlâklı olmaktan, fena işler yapmaktan ve yanlış inançlara sapmaktan sana sığınırım.”

Tirmizî, Daavât 126.

Kutbe İbni Mâlik ve Ziyâd İbni İlâka

Kutbe İbni Mâlik es-Sa'lebî ashâb-ı kirâmdan olup hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Resûl-i Ekrem'in vefatından sonra Kûfe'ye yerleştiği ve orada yaşadığı bilinmektedir. Hz. Peygamber'den ve Zeyd İbni Erkam'dan az sayıda hadis rivayet etmiştir. Ziyâd İbni İlâka'nın amcası diye tanınmaktadır.

İbni İlâka İbni Mâlik es-Sa'lebî ise tâbiîn neslinden Kûfeli güvenilir bir muhaddistir. Amcası Kutbe'den başka Cerîr İbni Abdullah el-Becelî, Mugîre İbni Şu'be gibi sahâbîlerden hadis rivayet etmiştir. Kendisinin tanınmış talebeleri arasında Şu'be İbni Haccâc, Süfyân es-Sevrî, Süfyân İbni Uyeyne gibi muhaddisler vardır. Hicrî 125 yılında, yüz yaşını aşkın olarak vefat ettiği söylenmektedir.

Allah her ikisinden de râzı olsun

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerifte Peygamber *aleyhisselâm* üç şeyden Cenâb-ı Hakk'a sığınmaktadır. İlki **kötü ahlâk** olup bunlar kibir, haset, kendini beğenmek, başkalarına zulmetmek gibi dinin çirkin görüp kesinlikle yasakladığı, akl-ı selîm sahibi kimselerin de kötülüğünü kabul ettiği davranışlardır.

İkincisi **fena işler olup** bunlar da içki içmek, Allah'ın haram kıldığı şeyleri alıp satmak, zina etmek gibi fiillerdir.

Üçüncüsü de **yanlış inançlardır**. Bunlar Peygamber *aleyhisselâm*'ın getirip tebliğ ettiği ve esaslarını açıkladığı İslâm Dini'nde bulunmayan, Ehl-i sünnet görüşlerine uymayan, sonradan uydurulup ortaya atılan bozuk inançlardır.

Sayılan bu üç hususun her biri müslümanın aklını kullanarak şiddetle kaçınacağı tavır, hareket ve düşünceler olduğu halde Resûl-i Ekrem Efendimiz onlardan yine de Allah'a sığınmakla bize şunu hatırlatmaktadır: İnsan şahsî gayreti ve çabasıyla bu kötülüklerden uzak durmaya çalışacak, bununla beraber onlardan korunabilmek için yine de Cenâb-ı Hakk'ın yardımını isteyecektir. Zira onun lutfu ve inayeti olmadan kötülüklerden korunmak mümkün değildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Mü'min kötü ahlâktan, fena davranışlardan ve bozuk inançlardan uzak duracaktır.
2. Bununla beraber kendisine güzel ahlâk ve davranışlar nasip ederek kötülüklerden koruması için Allah Teâlâ'dan yardım isteyecektir.

١٤٨٦ - عَنْ شَكْلِ بْنِ حُمَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، عَلِّمْنِي دُعَاءً، قَالَ: «قُلْ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ سَمْعِي، وَمِنْ شَرِّ بَصَرِي، وَمِنْ شَرِّ لِسَانِي، وَمِنْ شَرِّ قَلْبِي، وَمِنْ شَرِّ مَنِّي». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1486. Şekel İbni Humeyd *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

- Ya Resûlallah! Bana bir dua öğret! dedim. Bunun üzerine bana:
- **“Allahümme innî eûzü bike min şerri sem’î ve min şerri basarî ve min şerri lisânî ve min şerri kalbî ve min şerri meniyyî: Allahım! Kulağımın şerrinden, gözümün şerrinden, dilimin şerrinden, kalbimin şerrinden ve cinsel organımın şerrinden sana sığınırım, de”** buyurdu.

Ebû Dâvûd, Vitir 32; Tirmizî, Daavât 74. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 4, 10, 11, 28.

Şekel İbni Humeyd

Absoğullarından olan Şekel İbni Humeyd hakkında fazla bilgi yoktur. Onun Resûl-i Ekrem Efendimiz'in vefatından sonra Kûfe'ye yerleştiği bilinmektedir. Hadis kitaplarında ondan sadece bu hadis rivayet edilmektedir.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Ashâb-ı kirâm Resûlullah Efendimiz'e böyle güzel ve isabetli sorular sormasalardı, geniş kapsamlı ve derin manalı birçok duayı öğrenmekten mahrum kalacaktık. Allah onların hepsinden râzı olsun.

Kulağın şerri, yalan sözü, dedikoduyu, insanı günaha götüren konuşmaları dinlemesidir. Daha da kötüsü hak ve doğru söze, Allah'ın ve Resûlullah'ın davetine iltifat etmemesidir.

Gözün şerri haram olan şeylere bakması, Allah'ın kullarını küçümseyerek ve onlara değer vermeyerek süzmesi, öte yandan Cenâb-ı Hak'ın kâinattaki eşsiz sanatını ve kudretini görmemesidir.

Dilin şerri, konuşulmasını dinin uygun görmeyip yasakladığı şeyleri söylemesi, kendisini ilgilendirmeyen ve vazifesi olmayan şeyleri konuşup durması, insanların gönlünü kırması, ayrıca bir gerçeği dile getirmesi gereken yerde susup konuşmamasıdır.

Kalbin şerri, gönlü Allah ile ve dinin buyruklarıyla meşgul edecek yerde Allah'tan uzaklaştıracak işlerle oyalaması, onu kibir, gösteriş (riya), kin ve nefret gibi fena duygularla beslemesidir.

Cinsel organın şerri, onu meşrû ve helâl şekilde değil de sahibine günah kazandıracak haram yollarda kullanmaktır.

Bir insan bütün bu organları Cenâb-ı Hak'ın yarattığı meşrû yolun dışında kullandığı zaman, onların başına açacağı felâketlerden gerçekten Allah'a sığınmalıdır. İşte bu sebeple Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, vücudunun bu en önemli organlarını, rızâsına uygun olmayan işlerden korumasını Cenâb-ı Hak'tan niyaz etmekte ve O'na, yâ Rabbî! Kulağımı senin hoşlanmadığın sözleri duymaktan, gözümü senin istemediğin şeylere bakmaktan, dilimi üzerime vazife olmayan sözleri söylemekten, kalbimi senin çirkin gördüğün kötü duygu ve düşüncelerden, mahrem yerlerimi de beni zinaya itecek, hatta ona yaklaştıracak hareketlerden koru, diye yalvarmaktadır. Kulağın, gözün, gönlün, bunların her birinin yaptığı

işlerden sorumlu olduğunu belirten âyet-i kerîme de [İsrâ sûresi (17), 36] bize bu organları yerli yerinde kullanmayı tavsiye etmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hadisimizde zikredilen organların yapacağı iyi ve güzel işler yanında, kötü ve çirkin davranışlar da vardır. Peygamber Efendimiz onları bu fena hareketlerden korumamızı tavsiye etmektedir.

2. Organlarımızı yerli yerinde kullanmaya çalışırken, onların işleyebileceği günahlardan Allah'a sığınmalıdır.

١٤٨٧ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْبَرَصِ، وَالْجُنُونِ، وَالْجَذَامِ، وَسَيِّئِ الْأَسْقَامِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1487. Enes *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle dua ederdi:

“Allahümme innî eûzü bike mine'l-barasi ve'l-cünûni ve'l-cüzâmi ve seyyii'l-eskâm: Allahım! Alaca hastalığından, akıl rahatsızlığından, cüzzâm illetinden ve kötü hastalıklardan sana sığınırım.”

Ebû Dâvûd, Vitir 32. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 36.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz, insanı ya ibadet ve tâatten veya diğer insanlardan uzaklaştırabilecek bazı hastalıkların adını vererek onlardan Allah'a sığınmaktadır. Zikredilen rahatsızlıklardan **alaca hastalığı**, baras ve abraşlık diye de anılan ve deride meydana gelen bir leke hastalığıdır. Eski devirlerde bunun tedavisi bilinmediği için Allah Teâlâ Hz. İsâ'ya alaca hastalarını iyileştirme mûcizesini vermişti.

Cüzzâm ise ileri safhasında parmakların ve burnun düşmesine yol açan tehlikeli bir hastalıktır. Eskiden tedavisi bilinmediği için cüzzama yakalanmış kimseler toplumdan uzak tutulurdu.

Akıl hastalığı (cünûn) insanı en büyük nimet olan temyiz gücünden, dolayısıyla mükellef olma bahtiyarlığından, Allah'a

ibadetten mahrum ettiği, ayrıca kişiyi insanlar yanında değersiz ve önemsiz kıldığı için Cenâb-ı Hakk’a sığınılması gereken önemli bir rahatsızlıktır.

Efendimizin **kötü hastalıklar** diye genel bir ifadeyle zikrettiği diğer rahatsızlıklar ise insanı uzun süre yatağa bağlayan, tedavisi bilinmeyen ve hatta insanı ölümü bile tercih etmeye mecbur bırakan ağır hastalıklardır. Yukarıda zikredilen ve edilmeyen rahatsızlıklara sabretmek insanın mükafatının artmasına sebep olmakla beraber, bazı hastalıkların tahammül sınırını aşması halinde insan istemeden de günaha düşebilir. Bu sebeple her nevi ağır hastalıktan Allah’a sığınmak gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Hastalıklara sabretmek insana sevap kazandırmakla beraber, insanın kazandığı sevapları da yok edebilecek, hatta onu günaha sokacak ağır hastalıklardan Cenâb-ı Hakk’a sığınmalıdır.

2. Peygamber Efendimiz’in bu özlü duasını dilden düşürmemelidir.

١٤٨٨ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «اللَّهُمَّ

بِئْسَتِ الْبِطَانَةُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجُوعِ، فَإِنَّهُ بِئْسَ الضَّجِيعُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخِيَانَةِ، فَإِنَّهَا

1488. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in şöyle dua ettiğini söyledi:

“Allahümme innî eûzü bike mine’l-cûi feinnehû bi’s’e’d-dacî’, ve eûzü bike mine’l-hiyâneti feinnehâ bi’seti’l-bitâne:

Allahım! Açlıktan sana sığınırım; o insanı avucunun içine alan ne fena bir haldir. Emanete ihanetten de sana sığınırım; o ne kötü bir huy ve tabiattır.”

Ebû Dâvûd, Vitir 32. Ayrıca bk. Nesâî, İstiâze 19, 20; İbni Mâce, Et’ime 53.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz bu hadiste önce **açlıktan** Allah’a sığınmakta ve ileri derecedeki açlığın “insanı avucunun içine alan”,

onun rahatını ve gönül huzurunu yok eden, belki hastalığa, hatta ölüme sürükleyen çok fena bir hal olduğunu söylemektedir. İleri derecedeki açlık insanın aklî melekelerini zayıflatacağı için zihne kötü düşünceler ve bozuk fikirler getirebilir. Bunun sonunda insan dinî ve dünyevî görevlerini ihmal edebilir. Peygamber *aleyhisselâm*'ın, kendisi iftar etmeden iki gün üst üste oruç tuttuğu halde, **savm-ı visal** denen bu oruç şeklini ümmetine yasaklamasının hikmeti de bu olmalıdır.

Nebiy-yi Muhterem Efendimiz bir de hiyânetten yani insanların ve Cenâb-ı Hakk'ın **emanetlerine ihanet** etmekten Allah'a sığınmış ve bunun çok kötü bir huy ve tabiat olduğunu söylemiştir. İnsanların birbiriyle münasebetlerindeki emanetin ve ona ihanetin ne demek olduğunu biliriz. Cenâb-ı Hakk'ın emanetine gelince, bu “**Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunun sorumluluğundan korkarak onu yüklenmekten çekindiler**” [Ahzâb sûresi (33), 72] âyetinde işaret edilen ilâhî tekliflerin yani emir ve yasakların tamamıdır. Resûlullah Efendimiz için emanete ihanet elbette söz konusu olamayacağına göre, o bu duasıyla, hainliğin insanı rezil eden ve onu en aşağı seviyeye indiren korkunç durumunu ümmetine göstermek istemiş ve ondan Allah'a sığınmalarını öğütlemiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Açlık insana mânevî değerlerini bile kaybettirebilecek bir felâkettir.
2. Hainlik müslümana hiç yakışmayan pek âdi bir huydur.
3. Hem açlıktan hem de emanete ihanet etmekten Allah'a sığınılmalıdır.

١٤٨٩ - عَنْ عَلِيٍّ ؓ أَنَّ مُكَاتَّبًا جَاءَهُ فَقَالَ: إِنِّي عَجِزْتُ عَنْ كِتَابَتِي
فَأَعْنِي، قَالَ: أَلَا أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ عَلَّمْنِيَهُنَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ لَوْ كَانَ عَلَيْكَ مِثْلُ
جَبَلٍ دَيْنًا أَذَاهُ اللَّهُ عَنْكَ؟ قُلِ: «اللَّهُمَّ اكْفِنِي بِحَلَالِكَ عَنْ حَرَامِكَ، وَأَغْنِنِي
بِفَضْلِكَ عَمَّنْ سِوَاكَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1489. Ali *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre anlaşmalı bir köle ona gelerek:

- Borcumu ödeyecek gücüm yok, bana yardım et, dedi. O da:
- Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in bana öğrettiği duayı ben de sana öğreteyim mi? Bunu okumaya devam ettiğin takdirde üzerinde dağ gibi borç olsa bile Allah Teâlâ onu ödemene yardım eder. Şöyle dua et dedi:

“Allahümmekfinî bi-helâlike an harâmik, ve ağninî bi-fazlike ammen sivâk: Allahım! Bana helâl rızık nasib ederek haramlardan koru! Lutfunla beni senden başkasına muhtaç etme!”

Tirmizî, Daavât 111.

Açıklamalar

Anlaşmalı köle diye tercüme ettiğimiz **mükâteb**, efendisinin takdir edeceği bir parayı ona ödeyerek hürriyetine kavuşmak isteyen erkek veya kadın köle demektir. Bunlar çalışarak, şahıslardan ve devletten yardım alarak ödemeleri gereken miktarı efendilerine öder ve hürriyetlerini elde ederler.

Borcunu ödeme zamanı geldiği halde gerekli parayı henüz tedârik edemeyen böyle bir köle Hz. Ali'den maddî veya mânevî yardım istedi. Onun köleye maddî bir yardımda bulunup bulunmadığı hadisten anlaşılmamakla beraber, Resûl-i Ekrem'in kendisine öğrettiği bu duayı ona da belletmek suretiyle en azından mânevî bir yardımda bulunduğu görülmektedir.

İnsana her imkânı lütfeden Allah Teâlâ'dır. Bir borcu ödeyebilmek için elden gelen gayret gösterilirken, her işte olduğu gibi bu konuda da Cenâb-ı Hakk'ın yardımı istenmelidir. İnsan ticaret yaparken veya burada olduğu gibi bir açığını kapatmaya çalışırken hep **helâl rızık** peşinde olacak, haramlardan şiddetle kaçınacak, bunun yanı sıra kendisini haram kazançtan koruması için Allah Teâlâ'dan yardım isteyecektir. “Haram helâl ver Allahım! Çoluk çocuk yer Allahım” diyerek nereden geldiğine bakmadan kasasını doldurmaya çalışmak bir müslümanın kesinlikle iltifat etmeyeceği bir anlayıştır.

Müslüman İslâm'ın izzet ve şerefini temsil eden bir kimse olması itibariyle **Allah'tan başkasına muhtaç olmamayı** hayat felsefesi

kabul edecek, alan el değil veren el olmaya çalışacak ve böylece gerçek hürriyetine kavuşacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz ağır borç altında ezilmekten Allah'a sığınmamızı tavsiye ettiği gibi, borcumuzun edasını nasip etmesi için de O'na dua etmemizi tavsiye buyurmaktadır.

2. İnsan helâl rızık peşinde olmalı, haramdan şiddetle kaçınmalıdır.

3. Allah'tan başkasına muhtaç olmamaya çalışmalı ve bunu yine O'ndan niyaz etmelidir.

١٤٩٠ - عَنْ عِمْرَانَ بْنِ الْحُصَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ عَلَّمَ نَفْسِي. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. أَبَاهُ حُصَيْنًا كَلِمَتَيْنِ يَدْعُو بِهِمَا: «اللَّهُمَّ الْهِنِّي رُشْدِي، وَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ

1490. İmrân İbni Husayn *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* onun babası Husayn'a dua etmesi için şu iki cümleyi öğretti:

“Allahümme elhimnî rüşdî ve eiznî min şerri nefsî: Allahım! Beni senin doğru yoluna ilet! Nefsimin şerrinden beni koru!”

Tirmizî, Daavât 70.

Açıklamalar

23 numaralı hadiste kendisinden kısaca söz ettiğimiz İmrân İbni Husayn tanınmış bir sahâbîdir. Babası Husayn henüz müslüman olmadan önce bir gün Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e rastladı. Allah'ın Resûlü ile aralarında şöyle bir konuşma geçti:

- Husayn! Bugün kaç tanrıya tapıyorsun?
- Altısı yerde, biri gökte olmak üzere yedi tanrıya.
- Başına bir sıkıntı gelince onlardan hangisine sığınıyorsun?
- Göktekine.
- Husayn! İslâmiyet'i kabul etsen, ben de sana çok faydalı olacak iki cümle öğretsem ne iyi olur.

Daha sonraları Husayn İslâmiyet'i kabul edince Peygamber *aleyhisselâm*'ın yanına geldi ve:

– Ya Resûlallah! Bana vaadettiğin o iki cümleyi öğret, dedi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem ona yukarıdaki duayı öğretti (Tirmizî, Daavât 70).

Doğru yolu bulmak ve o yolda yürümek; Allah'ın râzı olacağı iyi ve hayırlı işleri yapmak, her türlü hata ve yanlıştan kurtulmak demektir. **Nefsinin şerrinden korunmuş olmak** ise nefsin insana devamlı surette telkin edip durduğu fena hareketleri yapmamak demektir. Cenâb-ı Hakk'ın tavsiye ettiği dosdoğru yolda yürüyen, nefsinin ve şeytanın telkin ve teşvik ettiği kötü ve çirkin hareketlerden uzak duran kimse hem dünya hem de âhiret bahtiyarlığını elde etmiş olur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan Allah Teâlâ'nın gösterdiği yolda yürümeye gayret ederken, kendisini bu yoldan ayırmamasını Cenâb-ı Hak'tan niyaz etmelidir.

2. Hatalar, günah, isyan gibi kötü fiiller nefsin şerri yani onun telkin ve teşviki ile yapılır. Bu sebeple nefsin kötülüklerinden Allah'a sığınılmalıdır.

۱۴۹۱ - عَنْ أَبِي الْفَضْلِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ عَلِّمْنِي شَيْئًا أَسْأَلُهُ اللَّهَ تَعَالَى، قَالَ: «سَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ» فَمَكَثْتُ أَيَّامًا، ثُمَّ جِئْتُ فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ عَلِّمْنِي شَيْئًا أَسْأَلُهُ اللَّهَ تَعَالَى، قَالَ لِي: التَّزَمِيذِي. «يَا عَبَّاسُ، يَا عَمَّ رَسُولِ اللَّهِ، سَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ». رَوَاهُ

1491. Ebü'l-Fazl Abbâs İbni Abdülmuttalib *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

– Ya Resûlallah! Bana Allah Teâlâ'dan isteyeceğim bir şey öğret, dedim.

– “**Allah'tan âfiyet dileyin!**” buyurdu.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra tekrar yanına geldim ve:

– Ya Resûlallah! Bana Allah Teâlâ'dan isteyeceğim bir şey öğret, dedim.

– “**Ey Abbâs! Ey Resûlullah'ın amcası! Allah'tan dünya ve âhirette âfiyet dileyin!**” buyurdu.

Tirmizî, Daavât 85. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, I, 209.

Abbâs İbni Abdülmuttalib

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in amcası olup ondan iki veya üç yaş büyüktü. Mekke'de birlikte büyüdüler. Maddî durumu iyi olduğu için Câhiliye döneminde Kâbe'yi ziyarette gelen hacılara su dağıtma ve onlara ziyafet verme görevini üstlenmişti, İslâmiyet'in daha ilk günlerinde müslüman olmakla beraber, geniş nüfuzunu kullanarak müslümanları himaye etmek için bunu gizli tuttu. Mekkeli müşriklerin müslümanlara karşı tutumlarını öğrenip Resûlullah'a haber vermek için hicret etmedi. Onun Mekke fethine veya Bedir Gazvesi'ne kadar müslüman olmadığı da rivayet edilmektedir. Öyle bile olsa müşriklere karşı Allah'ın Resûlü'nü her zaman destekledi.

Peygamber Efendimiz onu sever, sayar, “o Kureyş'in en cömerdi ve akrabalık bağlarına en çok riayet edeni” diye över ve onu incitenlerin kendisini incitmiş olacaklarını söylerdi (Müslim, Zekât 11; Tirmizî, Menâkıb 28). Hz. Ömer, halifeliği döneminde, kıtlık olduğu yıllarda yağmur duasına çıkıldığı zaman, Hz. Abbâs'ı kastederek, “Peygamber'in amcası hürmetine” diye rahmet niyaz ederdi.

Otuz beş hadis rivayet etmiş olan Hz. Abbâs ömrünün sonuna doğru gözlerini kaybetti ve seksen sekiz yaşında Medine'de vefat etti.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Hz. Abbâs'ın Resûl-i Ekrem sallallâhu aleyhi ve sellem'e iki defa belki üç defa (Tirmizî, Daavât 85) gelerek âfiyetten başka bir dua öğretmesini istemesi, onun âfiyeti o kadar önemsemediğini, ondan daha önemli şeylerin bulunabileceğini zannettiğini hatıra getirmektedir. Halbuki Hz. Ebû Bekir'in haber verdiğine göre bir gün Resûl-i Ekrem minbere çıkmış, sonra ağlamaya başlamış ve ashâbına, “Allah'tan af ve âfiyet dileyiniz, zira bir kimseye imandan sonra âfiyetten daha hayırlı bir şey verilmemiştir” (Tirmizî, Daavât 106; İbni Mâce, Dua 5) buyurmuştu. Bir savaşta da ashâbına “Düşmanla karşı karşıya gelmeyi istemeyin; Allah'tan âfiyet dileyin” (Buhârî, Cihâd 112, 156; Müslim, Cihâd 20) diye tavsiye etmişti. Yine Resûlullah Efendimiz ezanla kamet arasında yapılacak duayı Allah Teâlâ'nın reddetmeyeceğini söylediği zaman, sahâbîler o sırada

nasıl dua etmek gerektiğini sormuşlar, o da “*Dünya ve âhirette Allah’tan âfiyet dileyin*” buyurmuştu (Tirmizî, Daavât 128).

Bu rivayetler ve daha başka hadisler dikkate alındığı zaman âfiyetin sadece dünya ile ilgili bir temenni değil aynı zamanda âhireti de kapsayan çok geniş manalı bir kelime olduğu görülmektedir. **Âfiyet hem beden hem ruh sağlığını hem bütün sıkıntılardan kurtulmayı ifade ettiği gibi, dünyada ve âhirette insanın başına gelebilecek her fenalıktan kurtulma temennilerini** de ihtivâ etmektedir. Nebiy-yi Muhterem Efendimiz’in kendisinden ısrarla âfiyetten başka bir şey öğretmesini isteyen kimseye, “*Şayet Allah Teâlâ sana dünyada ve âhirette âfiyet verirse, artık büsbütün kurtuldun demektir*” (Tirmizî, Daavât 85; İbni Mâce, Dua 5) buyurması bunu açıkça göstermektedir. “Her şeyin başı sağlık” sözü de bir anlamda bu hadisin tercümesi gibidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Âfiyet hem dünya hem âhiret saadetini ihtivâ eden geniş kapsamlı bir kelimedir.
2. Dualarımızda Cenâb-ı Hak’tan kendimiz için âfiyet niyaz ettiğimiz gibi onu başkaları için de temenni etmeliyiz.

۱۴۹۲ - عَنْ شَهْرِ بْنِ حَوْشَبٍ قَالَ: قُلْتُ لِأُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا،
يَا أُمُّ الْمُؤْمِنِينَ، مَا كَانَ أَكْثَرُ دُعَاءِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ إِذَا كَانَ عِنْدَكَ؟ قَالَتْ: كَانَ
أَكْثَرُ دُعَائِهِ: «يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1492. Şehr İbni Havşeb şöyle dedi: Ümmü Seleme *radiyallâhu anhâ*’ya:

– Ey mü’minlerin annesi! Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* senin yanında bulunduğu zamanlarda en çok hangi duayı okurdu? diye sordum. O da şöyle dedi:

– Çoğu zaman “**Yâ mukallibe’l-kulûb! Sebbit kalbî âlâ dînîk:**
Ey kalpleri halden hale çeviren Allah! Benim kalbimi dininden ayırma!” diye dua ederdi.

Tirmizî, Kader 7, Daavât 90, 124. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 182, VI, 91, 251, 294, 302, 315

Şehr İbni Havşeb

İleri gelen tâbiîn âlimlerinden olan Şehr İbni Havşeb hanım sahâbîlerden Esmâ binti Yezîd el-Ensâriyye'nin âzatlı kölesiydi. Hz. Âişe, Ümmü Seleme, hanımı Esmâ, Ebû Hüreyre, İbni Abbâs, Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs ve Ebû Saîd el-Hudrî gibi büyük sahâbîlerden hadis rivayet etti. İbni Abbâs'tan kıraat ilmini öğrendi ve onun huzurunda Kur'ân-ı Kerîm'i yedi defa okudu. Şamlı muhaddislerden olan Şehr âbid ve zâhid bir kimseydi. 112'de (730) seksen yaşlarında Hakk'ın rahmetine kavuştu.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîfin benzeri 1473 numara ile geçmiş ve konu orada geniş bir şekilde açıklanmıştır. Kesin olan bir şey varsa, kalpler üzerinde dilediği gibi tasarruf eden sadece Cenâb-ı Hak'tır. Zira O insana kalbinden, kalbine de kendisinden daha yakındır. **“Allah kişi ile onun kalbi arasına girer”** [Enfâl sûresi (8), 24] âyet-i kerîmesi de O'nun kalplere çok yakın olduğunu ve onlara dilediği şekli verdiğini göstermektedir. İşte bu sebeple şu âyet-i kerîme dilimizden düşmemelidir:

“Rabbenâ lâ tüzîğ kulûbenâ ba'de iz hedeytenâ ve heb lenâ min ledünke rahmeh, inneke ente'l-vehhâb: Rabbimiz! Bizi doğru yola ilettikten sonra kalplerimizi eğriltme. Bize tarafından rahmet bağışla. Lutfu en bol olan sensin” [Âl-i İmrân sûresi (3), 8].

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ kalpleri dilediği yöne çevirebildiği için O'ndan kalbimizi kendi dininden ayırmamasını niyaz etmeliyiz.
2. İşler sonuçlarına göre değerlendirilir. Hiç kimse âkıbetinden emin olmamalı, bu hususta Cenâb-ı Mevlâ'nın yardımını istemelidir.

١٤٩٣ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «كَانَ مِنْ دُعَاءِ دَاوُدَ: ﷻ اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُكَ حُبَّكَ، وَحُبَّ مَنْ یُّحِبُّكَ، وَالعَمَلَ الَّذِیْ الْمَاءُ الْبَارِدُ». رَوَاهُ التِّرْمِذِیُّ. یُبَلِّغُنِیْ حُبَّكَ، اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ حُبَّكَ اَحَبَّ اِلَیَّ مِنْ نَفْسِیْ، وَاهْلِیْ، وَمِنْ

1493. Ebü'd-Derdâ *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dâvûd aleyhisselâm şöyle dua ederdi: Allahümme innî es'elüke hubbeke ve hubbe men yuhıbbüke, ve'l-amele'llezî yü-belliğunî hubbeke. Allahümmec'al hubbeke ehabbe ileyye min nefsî ve ehlî ve mine'l-mâi'l-bârid: Allahım! Senden seni sevmeyi, seni sevenleri sevmeyi ve senin sevgine ulaştıracak amelleri sevmeyi dilerim. Allahım! Senin sevgini bana canımdan, ailemden ve soğuk sudan daha ileri kıl!”

Tirmizî, Daavat 73, Tefsiru'l-Kur'an 39.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz Dâvûd *aleyhisselâm*'dan söz ettikçe, -belki de onun zamanını kastederek- en fazla ibadet eden kimsenin Hz. Dâvûd olduğunu söylerdi. Dolayısıyla bizim de onun gibi dua etmemizi tavsiye buyururdu.

Bu hadiste sevgilerin en değerlisi olan Allah sevgisi başta olmak üzere, gönülde yer verilmesi gereken diğer sevgiler dile getirilmiştir. Cenâb-ı Hakk'ı sevmek ve O'nun sevgisini kazanmak, bir insan için en büyük saadettir. Böyle bir saadete erişen kimse ömür sermayesini tam manasıyla değerlendirmiş, dünya imtihanını başarıyla kazanmış olur.

Allah Teâlâ, kendi sevgisini kazanmanın yolunu ve usûlünü Peygamber'i vasıtasıyla öğretmiş ve ona insanlara şöyle buyurmasını emretmiştir:

“(Resûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın” [Âl-i İmrân sûresi (3), 31].

Cenâb-ı Hak bir kulunu nasıl sever? Resûl-i Ekrem Efendimiz (388 numaralı hadiste) bize bunu da haber vermiştir. Buna göre **Allah**

Teâlâ bir kulu sevdiği zaman Cebrâil aleyhisselâm'a-

– “**Allah falanı seviyor, onu sen de sev!**” diye emreder; Cebrâil de o kulu sever, sonra da gök halkına:

– Allah falanı seviyor, onu siz de sevin! diye hitâb eder. Göktekiler de o kimseyi severler. Sonra da yeryüzündekilerin gönlünde o kimseye karşı bir sevgi uyanır. Demek oluyor ki, bütün varlıklar tarafından sevilme isteyen kimse önce Cenâb-ı Mevlâ'yı sevecektir.

Hadîs-i şerifte **seni sevenleri sevmeyi** ifadesiyle işaret buyrulan kimseler âlimler, sâlih kullar, Cenâb-ı Hakk'a gönül vermiş kimselerdir. Böyle kimseleri sevmek, insanın gönlüne derinlik kazandırır, onlarla bir arada olmak Allah'a bağlılığını artırır.

Allah'ın sevgisine ulaştıracak amelleri seven kimse, derin bir hazla yapacağı ibadetler sayesinde Cenâb-ı Mevlâ'nın sevgisini elde eder.

Bir kul Mevlâ'sını **canından, ailesinden ve soğuk sudan** daha çok sevmek zorundadır. Hatta bir kimse Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i bile “*babasından, çocuğundan ve bütün insanlardan daha fazla sevmedikçe gerçek mü'min olamaz*” (Buhârî, İmân 8; Müslim, İmân 70). **Soğuk su** yaz mevsiminde veya sıcak bölgelerde bir insanın gözünde dünyanın en değerli nimeti sayıldığı için, burada özellikle zikredilmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz Dâvûd *aleyhisselâm*'ın bu duasını sevdiği için onu bize de öğretmiştir.

2. Hedefimiz Allah sevgisine ulaşmak olmalıdır. Bu hedefe bizi götürecek iki önemli vesile vardır: Biri Allah Teâlâ'yı sevenleri sevmek, diğeri de Allah sevgisine götürecek amel ve ibadetleri benimseyerek yapmaktır.

وَالْإِكْرَامُ. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ ١٤٩٤ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الْإِطْوَا بِتِأَذَا الْجَلَالِ

1494. Enes *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm: Ey azamet ve kerem sahibi Allahım! duasını ihmâl etmeyip sık sık söyleyiniz.”

Tirmizî, Daavât 92. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, IV, 177.

Açıklamalar

Zü'l-celâli ve'l-ikrâm, Cenâb-ı Hakk'ın 99 güzel isminden biri olup Kur'ân-ı Kerîm'de iki defa geçmektedir [Rahman sûresi (55), 27, 78]. Sadece **celâl** ismi, azamet sahibi, büyük, yüce ve her türlü noksandan münezzeh olmak anlamındadır. Tıpkı el-Müntakım, el-Kahhâr, el-Cebbâr ve el-Azîz isimleri gibi ilâhî gazabı ifade eden esmâ-i hüsnâdan biridir. Hiçbir karşılık beklemeden vermek, ihsan etmek anlamındaki kerem kökünden gelen **ikram** ise Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz iyilik ve kerem sahibi olduğunu ifade etmektedir ve el-Kerîm, es-Settâr, er-Raûf, er-Rahîm, el-Gaffâr gibi Allah Teâlâ'nın rahmet ve sevgisini (cemâlini) ifade eden esmâ-i hüsnâdan biridir. **Zü'l-celâli ve'l-ikrâm** ismi en önemli ulûhiyyet sıfatlarını ihtivâ etmektedir. Zira **celâl** ismi selbî sıfatların hepsini, **ikram** ise sübûtî sıfatların tamamını ifade etmektedir. İşte bu sebeple bazı âlimler zü'l-celâli ve'l-ikrâmın **ism-i âzam** olduğu kanaatine varmışlardır. Resûl-i Kibriyâ Efendimiz'in "**Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm duasını ihmâl etmeyip sık sık söyleyiniz**" buyurmasının hikmeti bu noktada daha bir anlam ve derinlik kazanmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. "Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm" esmâ-i hüsnânın en kapsamlı olanlarından biridir.
2. Her fırsatta "Yâ ze'l-celâli ve'l-ikrâm" demelidir.

١٤٩٥ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: دَعَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ بِدُعَاءٍ كَثِيرٍ، لَمْ نَحْفَظْ مِنْهُ شَيْئًا؛ قُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، دَعَوْتَ بِدُعَاءٍ كَثِيرٍ لَمْ نَحْفَظْ مِنْهُ شَيْئًا، فَقَالَ: «أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى مَا يَجْمَعُ ذَلِكَ كُلُّهُ؟ تَقُولُ: اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا سَأَلَكَ مِنْهُ نَبِيُّكَ مُحَمَّدٌ ﷺ؛ وَنَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا اسْتَعَاذَكَ مِنْهُ نَبِيُّكَ رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. مُحَمَّدٌ ﷺ، وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ، وَعَلَيْكَ الْبَلَاغُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ».

1495. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* birçok dua okudu, fakat biz ondan hiçbir şey ezberleyemedik. Bunun üzerine:

– Ya Resûlallah! Pek çok dua okudun, biz onları ezberleyemedik, dedik. O zaman Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

– “**O duaların hepsini içine alan bir duayı size öğreteyim mi? Şöyle deyiniz: *Allahümme innî es’elûke min hayri mâ seeleke minhü nebiyyüke Muhammedün sallallâhu aleyhi ve sellem. Ve neûzü bike min şerri mesteâzeke minhü nebiyyüke Muhammedün sallallâhu aleyhi ve sellem. Ve ente’l-müsteân, ve aleyke’l-belâğ, ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâh: Allahım! Peygamber’in Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in senden dilediği hayırları ben de dilerim. Peygamber’in Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in sana sığındığı şerlerden biz de sana sığınırız. Yardım ancak senden beklenir. İnsanı dünya ve âhirette muradına ulaştıracak sensin. Günahtan kaçacak güç, ibadet edecek kuvvet ancak Allah’ın yardımıyla kazanılabilir.***” Tirmizî, Daavât 89.

Açıklamalar

Okumakta olduğumuz “Dualar Bölümü” ile daha önce okuduğumuz “Zikirler Bölümü”ndeki hadîs-i şerifler mânalarındaki derinlik, muhtevalarındaki zenginlik açısından gözden geçirildiği zaman, bunların beşer havsalasının üstünde bir enginliğe sahip olduğu görülür. Bu dua ve zikirlerin Resûl-i Kibriyâ Efendimiz’in ilâhî nur ile aydınlanmış olan gönlüne vahyedildiği kolayca sezilir. Bu, meselenin bir tarafıdır.

Meselenin diğer tarafı da, Nebiy-yi Muhterem Efendimiz’in okuduğu duaların hepsini öğrenmenin, özellikle bu çağda yaşayan hâfıza fakirleri için pek kolay olmadığı gerçeğidir. Bununla beraber, okudukça insanın gönlüne derin huzur veren bu zengin dua hazinesinden faydalanmak, bu çağın insanı için de kaçınılmaz bir ihtiyaçtır. İşte bundan dolayı, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in ashâbına gösterdiği kolaylıktan istifade etmek, onun bütün dualarını ihtivâ eden bu kısa formülü her fırsatta kullanmak gerekir. Onun Medine hurması gibi emildikçe tatlanan, bizi mânevî bir iklimde âdeta kanatlandıran ve Rabbimiz’in rahmet ve sevgisine yaklaştıran diğer dualarını kesinlikle ihmal etmemelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Resûl-i Ekrem Efendimiz'in bu özlü duasını her fırsatta tekrarlamalıyız.

2. Bu kısa dua formülünün, dua ezberlemekte güçlük çekenler için bulunmaz bir nimet olduğunu bilmeliyiz.

١٤٩٦ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ مِنْ دُعَاءِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ، وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَالسَّلَامَةَ مِنْ

الْحَاكِمِ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ. كُلِّ إِثْمٍ، وَالْغَنِيمَةَ مِنْ كُلِّ بَرٍّ، وَالْفَوْزَ بِالْجَنَّةِ، وَالنَّجَاةَ مِنَ النَّارِ». رَوَاهُ

1496. İbn Mes'ûd *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in dualarından biri şöyleydi:

“Allahümme innî es'elûke mûcibâti rahmetike ve azâime mağfiretike ve's-selâmete min külli ismin ve'l-ganîmete min külli birrin ve'l-fevze bi'l-cenneti ve'n-necâte mine'n-nâr: Allahım! Senin rahmetini kazandıracak, bağıslamanı sağlayacak işler yapmayı, her türlü gûnahtan uzak durmayı, bütün iyilikleri işlemeyi, cennete kavuşup cehennemden kurtulmayı nasip etmeni niyaz ediyorum.”

Hâkim, el-Müstedrek, I, 525. Ayrıca bk. Tirmizî, Vitir 17; İbni Mâce, İkâme 189.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf Hâkim'in *el-Müstedrek*'inde yukarıdaki şekliyle geçmekle beraber Tirmizî ile İbni Mâce'nin Sünen'lerinde “Hâcet Namazı” konusundaki uzun rivayetin bir bölümünü teşkil etmektedir. Hadîs-i şerîf her üç kitapta farklı sahâbîler tarafından rivayet edilmiştir. Müellifimizin bu rivayeti tercih etmesinin sebebi, belki de onun rivayet konusunda en dikkatli sahâbîlerden biri olan Abdullah İbni Mes'ûd tarafından rivayet edilmiş olmasıdır.

Hâcet namazına gelince, *Tirmizî* ve *İbni Mâce*'nin rivayetlerinden öğrendiğimize göre, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Allah Teâlâ'dan bir dilekte bulunmak isteyen veya insanlarla bitecek bir işi olan kimsenin güzelce abdest alıp iki rek'at namaz kılmasını, sonra

da yukarıdaki duadan daha uzun bir duayı okumasını tavsiye etmiştir.

Allah'ın rahmetini kazandıracak, bağışlamasını sağlayacak işler sayılamayacak kadar çoktur. Kur'ân-ı Kerîm'de ve hadîs-i şeriflerde yapılması tavsiye edilen her güzel hareket, her iyi söz, her uygun tavır Cenâb-ı Hakk'ın rahmetini kazanmaya birer vesiledir. **“Rahmetim her şeyi kuşatır”** [A'râf sûresi (7), 156] âyet-i kerîmesi de bunun en açık dayanağıdır. Kulunun kendine doğru yönelmesi ve bağlılığını arzetmesi Allah Teâlâ'yı memnun eder. Her güzel gün bizi Cenâb-ı Mevlâ'ya yaklaştıracak birer fırsattır. Fırsatları kaçırmak ise akıl kârı değildir.

Bizi Allah'ın rahmetinden uzaklaştıracak olan **her gûnahtan uzak durmaya** çalışmak, O'nun rızâsını elde etmeye vesile olacak **her iyiliği yapmaya** gayret etmek en başta gelen görevimizdir. Bunun yanı sıra en büyük düşmanımız olan nefsimizi yenerek bu çabamızda başarılı olabilmek için Cenâb-ı Hakk'ın yardımını dilemek mecburiyetindeyiz. Şüphesiz saadetlerin en büyüğü, Yüce Rabbimizin lutfuyla dünya imtihanını başarmak ve **cennete kavuşup cehennemden kurtulmaktır**.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsanın hedefi Allah'ın rahmetini kazandıracak ve affını sağlayacak işler yapmak olmalıdır.
2. Her günahın insanı Allah'tan biraz daha uzaklaştırdığını düşünerek bütün günahlardan uzak durmaya çalışmalıdır.
3. Her işin başı, Cenâb-ı Hakk'ın hoşnutluğunu elde ederek cehennemden kurtulmak ve cennete kavuşmaktır.

YANINDA OLMAYAN BİRİNE DUA ETMENİN FAZİLETİ

Âyetler

بِالْإِيمَانِ. وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا

1. “Bunlardan sonra gelenler şöyle derler: Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla.”

Haşr sûresi (59), 10.

وَأَسْتَغْفِرُ لَذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.

2. “Hem kendinin hem de mü’min erkeklerle mü’min kadınların günahlarının bağışlanmasını dile!”

Muhammed sûresi (47), 19.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ.

3. “Ey Rabbimiz! Hesabın görüleceği gün beni, anamı-babamı ve bütün mü’minleri bağışla!”

İbrahim sûresi (14), 41.

Yukarıdaki üç âyet-i kerîmede iyi kimselerin mü’minlere olan gıyabî duaları görülmektedir. Birinci âyette **ashâb-ı kirâmın**, ikinci âyette **Resûl-i Ekrem Efendimiz’in**, üçüncü âyette de **Hz. İbrahim’in** hem kendileri hem de mü’min kardeşleri için yaptıkları dualardan söz edilmekte ve böylece mü’minlerin birbirleri için yapacakları duanın önemi belirtilmektedir. Âyetlerde görülen dua örnekleri, yapılacak duaların sadece aynı devirde yaşayanları değil, ölüp âhirete intikal edenleri, hatta henüz dünyaya gelmeyen mü’minleri de kapsayacağını göstermektedir. Başta peygamberler olmak üzere büyük insanlar, hem kendileri hem de bütün mü’minler için dua ederler. Çünkü onlar, Cenâb-ı Hakk’ın buyruğuna uyarak bütün

mü'minleri kardeş bilirler. Gönüllerinde parıldayan o derin iman sebebiyle bütün mü'minleri severler. Kendileri için istedikleri iyi ve güzel şeyleri onlar için de isterler.

Aşağıda göreceğimiz iki hadîs-i şerif, yukarıdaki âyetlerin tefsiri sayılır. Bu hadisleri okuduğumuz zaman, mü'minlerin birbirinden uzakta yekdiğeri için yapacakları duanın Allah katında ne kadar değerli olduğunu daha iyi anlayacağız.

Hadisler

۱۴۹۷ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رضي الله عنه: أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ عَبْدٍ مُسْلِمٍ يَدْعُو لِأَخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ إِلَّا قَالَ الْمَلَكُ: وَلَكَ بِمِثْلٍ». رَوَاهُ

1497. Ebü'd-Derdâ *radiyallâhu anh* Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyururken dinlediğini söylemiştir:

“Bir müslüman, yanında bulunmayan bir din kardeşi için dua ederse, mutlaka melek ona, aynı şeyler sana da verilsin, diye dua eder.”

Müslim, Zikir 86. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 29.

Aşağıdaki hadisle birlikte açıklanacaktır.

۱۴۹۸ - وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَقُولُ: «دَعْوَةُ الْمَرْءِ الْمُسْلِمِ لِأَخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ مُسْتَجَابَةٌ، عِنْدَ رَأْسِهِ مَلَكٌ مُوَكَّلٌ كُلَّمَا دَعَا لِأَخِيهِ بِخَيْرٍ قَالَ الْمَلَكُ الْمُوَكَّلُ بِهِ: آمِينَ، وَلَكَ بِمِثْلٍ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1498. Yine Ebü'd-Derdâ *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyururdu:

“Bir müslümanın, yanında bulunmayan din kardeşine yapacağı dua kabul olunur. Bir kimse din kardeşine hayır dua ettikçe, yanında bulunan görevli bir melek ona, ‘duan kabul olsun aynı şeyler sana da verilsin’ diye dua eder.”

Müslim, Zikir 87, 88. Ayrıca bk. İbni Mâce, Menâsik 5.

Açıklamalar

Konumuzun başındaki âyet-i kerîmelerin tefsiri mahiyetindeki bu iki hadis gıyabî duaya, yani mü'minlerin birbiri hakkında yapacakları duaya Allah Teâlâ'nın verdiği önemi ve değeri ifade etmektedir. Gayb ve gıyâb, göz önünde bulunmamak anlamına gelmekle beraber bir kimsenin yanında bulunan din kardeşi hakkında onun duymayacağı şekilde dua etmesi de gıyabî dua sayılmıştır.

Mü'minlerin birbirlerini sevmeleri, birbirlerinin iyiliğini ve saadetini istemeleri, bunun için de birbirlerine hayır dua etmeleri Cenâb-ı Mevlâ'yı son derece memnun etmektedir. Başkalarını düşünecek kadar geniş bir gönüle sahip olan böyle kullarını mükâfatlandırmak için de hadîs-i şerifte anlatılan yola başvurmaktadır. Şöyle ki, bir kimse din kardeşinin hayrını istediğinde veya onun başındaki bir sıkıntının giderilmesi için dua ettiğinde, yanında görevli olan melek, duasına "âmin" yani "Allah duanı kabul etsin" demekte, sonra da *"Kardeşin için istediğin şeyler sana da verilsin"* temennisinde bulunmaktadır. Bir müslümana onun duymayacağı şekilde dua etmek riya ve gösterişten tamamen uzak olacağı için Allah katında daha makbuldür.

715 numaralı hadiste **Ömer İbnü'l-Hattâb'ın umre yapmak için Resûl-i Ekrem Efendimiz'den izin istediğini**, onun da Hz. Ömer'e: *"Bizi duadan unutma, sevgili kardeşim!"* veya *"Sevgili kardeşim! Bizi de duana ortak et!"* buyurduğunu okumuştuk. Şu halde biz hem müslüman kardeşlerimiz için dua etmeli hem de onlardan bize dua etmelerini istemeliyiz.

Şüphesiz dua etmekten daha önemlisi, yapılan duaya âmin diyecek temiz ve günahsız bir ağız bulabilmektir. Duamıza âmin diyecek temiz bir ağız bulabilmek için neler feda etmeyiz. Halbuki Yüce Rabbimiz böyle eşsiz bir imkânı her birimize lütfetmiştir. Ağız dualı kulları başka yerde aramaya gerek yoktur. Onlar baş ucumuzda durmakta ve din kardeşlerimiz için yapacağımız dualara âmin demeyi beklemektedirler. Akıllı insanlar, kendilerine verilen fırsatları değerlendirmesini bilen kimselerdir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslümanlar birbirleri için dua etmelidir.

2. Etrafımızda, birbirimiz için yapacağımız duaya “âmin” diyecek ve birbirimiz için istediğimiz şeylerin bir mislinin de bize verilmesini temenni edecek melekler vardır.

DUA İLE İLGİLİ BAZI KONULAR

١٤٩٩ - عَنْ أُسَامَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ

فِي الثَّنَاءِ. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. «مَنْ ضَمِنَ إِلَيْهِ مَعْرُوفٌ، فَقَالَ لِفَاعِلِهِ: جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا، فَقَدْ أْبْلَغَ

1499. Üsâme İbni Zeyd *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kendisine iyilik edilen bir kimse o iyiliği yapana, *cezâkellâhü hayran*: Allah seni hayırla mükâfatlandırırsın, derse, ona en iyi şekilde teşekkür etmiş olur.”

Tirmizî, Birr 87.

Açıklamalar

İnsan kendisine yapılan bir iyiliğe en uygun karşılığı vermek suretiyle o iyiliği yapana şükranlarını sunmalıdır. Böyle yapmak gerektiğini bize öğreten Resûl-i Ekrem Efendimiz, “*İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah’a şükretmiş olmaz*” (Ebû Dâvûd, Edeb 11; Tirmizî, Birr 31) buyurmuştur. Gönlü zengin soylu kişiler, gördükleri ikramdan daha fazlasıyla karşılık vermek ve böylece teşekkürlerini en iyi şekilde ifade etmek isterler. Peygamber *aleyhisselâm*, bir iyiliğe daha büyük bir iyilikle karşılık vermek isteyenlere bir tavsiyede bulunarak, iyiliğini gördükleri kimseye **cezâkellâhü hayran** yani Allah seni hayırla mükâfatlandırırsın, demeyi tavsiye etmektedir. Böyle dua eden bir kimse muhatabına şunu söylemiş olmaktadır: Sen bana o kadar büyük bir iyilik yaptın ki, sana bunun karşılığını vermekten veya benzeri bir ikramda bulunmaktan âcizim. Senin bu iyiliğine ancak Allah Teâlâ karşılık verebilir. İşte bu sebeple seni O’nun mükâfatlandırmasını niyaz ediyorum.

Şüphesiz hiç kimse Cenâb-ı Hak kadar cömert olamaz; iyiliklere onun kadar mükâfat veremez. Bu sebeple bu hayır duayı mü’minlerden esirgememek gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan gördüğü bir iyilik karşısında sessiz kalmamalı, o iyiliği yapana teşekkürlerini sunmalıdır.

2. Müslümanlar iyiliğe en güzel şekilde teşekkür etme sünnetini daima canlı tutmalı ve birbirlerine “cezâkellahü hayran” diye dua etmelidir.

١٥٠٠ - عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تَدْعُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ؛ وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَوْلَادِكُمْ، وَلَا تَدْعُوا عَلَى أَمْوَالِكُمْ، لَا تُوَافِقُوا مِنْ اللَّهِ سَاعَةً يُسْأَلُ فِيهَا عَطَاءٌ فَيَسْتَجِيبَ لَكُمْ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1500. Câbir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kendinize beddua etmeyiniz; çocuklarınıza beddua etmeyiniz; mallarınıza da beddua etmeyiniz. Dileklerin kabul edildiği zamana denk gelir de Allah bedduanızı kabul ediverir.”

Müslim, Zühd 74. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitir 27.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, 1555-1562 numaralı hadisler arasındaki “Lânet Yasağı” bahsinde genişçe görüleceği üzere, olur olmaz şeye lânet edilmesini son derece sakıncalı bulmasına rağmen, yabancı filimlerin de tesiriyle “lanet etsin!” sözü halkımız arasında çok yayılmıştır. Allah’ın Resûlü lânet edilen bir eşyanın kullanılmasını, lânetlenen bir hayvana binilmesini yasaklamış, “lanet etsin!” sözünün, duaların kabul edildiği zamana denk gelerek gerçekleşebileceğini, üstelik lânetlenmiş varlıkların insana zarar vereceğini belirtmiştir.

Câhil insanların, özellikle kadınların yaygın olarak kullandığı “Allah canımı alsın”, “Allah belâımı versin” şeklinde bedduaları vardır. Bu kimseler yakınlarına “Gözün kör olsun!” diye bağırmaktan çekinmezler. Böyle beddualar, Efendimiz’in işaret buyurduğu gibi tehlikeli sözlerdir. İnsan gerek şahsının gerek çocuklarının veya yakınlarının başına gelebilecek felâketlerden derin üzüntü duyar. Hele bu felâketler kendi temennisinden sonra meydana gelmişse, söylediğine bin pişman olur. Fakat pişmanlık başa gelen sıkıntıyı

ortadan kaldırmaz. Onun için herkes öfkesine hâkim olmayı bilmelidir.

Buvât Gazvesi'nde idi. Devesini çöktürüp ona bindikten sonra hayvanın yürümeyip durakladığını gören bir zât:

– Deeh! Allah sana lânet etsin, dedi.

Bu lafı duyan Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– *Kim o devesine lânet eden?* diye sordu. Adam:

– Ben, ya Resûlallah! diye cevap verince:

– *İn o deveden! Lânetlenmiş bir hayvanla bize refakat etme!* buyurdu. Sonra da ashâb-ı kirâma kendilerine, çocuklarına, mallarına, *Sünen-i Ebî Dâvûd*'daki rivayete göre hizmetçilerine “Allah lânet etsin” veya “Allah canını alsın!” diye beddua etmemelerini tavsiye buyurdu. Buna gerekçe olarak da duaların veya bedduaların kabul edildiği bir zaman bulunduğunu, bu saate denk gelen dileklerin geri çevrilmeyip kabul edildiğini söyledi.

Burada Resûl-i Ekrem Efendimiz'in 921 numaralı hadîs-i şerîfte geçen bir uyarısını da hatırlatmış olalım. Cenâzenin ardından bağıra çağıra ağlayan kimselere Allah'ın Resûlü şöyle buyurmuştur:

“Kendinize hayırdan başka bir şeyle dua etmeyiniz. Çünkü melekler dualarınıza âmin derler.” 1497 ve 1498 numaralı hadislerde de meleklerin yapılan duaya âmin dedikleri görülmüştü. Lânet yasağı, 1555-1562 numaralı hadisler arasında özellikle ele alınacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan kendine, yakınlarına, hatta başkalarına veya hayvanlara ve diğer varlıklara beddua etmemelidir.

2. Böylesi mânâsız temenniler, duaların kabul edildiği zamana denk düşerek gerçekleşebilir.

3. Müslümanlar ağızlarını güzel sözlere ve hayır dualara alıştırmalı, sakıncalı sözleri kesinlikle kullanmamalıdır.

۱۵۰۱ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ

مِنْ رَبِّهِ وَهُوَ سَاجِدٌ، فَأَكْثِرُوا الدُّعَاءَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1501. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kulun Rabbine en yakın olduğu hal secde halidir. İşte bu sebeple secdede çok dua etmeye bakın!”

Müslim, Salât 215. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 148; Nesâî, Tatbîk 78.

Açıklamalar

Bu hadîs-i şerîf “Zikirler Bölümü”nde 1431 numarayla geçen hadisin aynıdır. Secdede yapılan duanın Allah katında makbul olduğunu belirtmesi sebebiyle Nevevî aynı hadisi burada, “Dua ile İlgili Bazı Konular” bahsinde tekrarlamayı faydalı görmüştür. 1428-1432 numaralı hadislerle yeniden göz atıldığı zaman, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in secdede en çok okuduğu dualar ve zikirler de görülecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah kuluna her zaman yakındır. Kulun Rabbine en yakın olduğu hal ise O'na secde ettiği zamandır.

2. Peygamber Efendimiz bu yakınlığı secdede dua ederek değerlendirmemizi tavsiye buyurmaktadır.

١٥٠٢ - وَعَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «يُسْتَجَابُ لِأَحَدِكُمْ مَا لَمْ يَغْجَلْ،

يَقُولُ: قَدْ دَعَوْتُ رَبِّي، فَلَمْ يَسْتَجِبْ لِي». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رَوَايَةٍ لِمُسْلِمٍ: «لَا يَزَالُ يُسْتَجَابُ لِلْعَبْدِ مَا لَمْ يَدْعُ بِإِثْمٍ، أَوْ قَطِيعَةٍ رَجِمَ، مَا لَمْ يَسْتَعْجَلْ» قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا الْإِسْتِعْجَالُ؟ قَالَ: «يَقُولُ: قَدْ دَعَوْتُ، وَقَدْ دَعَوْتُ، فَلَمْ أَرِ يَسْتَجِبْ لِي، فَيَسْتَحْسِرُ عِنْدَ ذَلِكَ وَيَدْعُ الدُّعَاءَ».

1502. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Herhangi biriniz acele etmedikçe duası kabul edilir. (Kul acele ederek) Rabbime kaç defa dua ettim de duamı kabul etmedi,

der.”

Buhârî, Daavât 22; Müslim, Zikir 90, 91. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Vitr 23; Tirmizî, Daavât 12; İbni Mâce, Dua 7.

Müslim’in diğer rivayeti şöyledir:

– “**Bir kul günah olan veya akrabası ile darılmasına yol açan bir şeyi dilemedikçe yahut acele etmedikçe duası kabul olunur.**”

– Ya Resûlallah! Acele etmek ne demektir? diye sorulunca da şöyle buyurdu:

– “**Nice defalar hep dua ettim de Rabbimin duamı kabul buyurduğunu gördüğüm yok, der. Duasının hemen kabul edilmemesi sebebiyle bıkar ve duayı bırakır.**”

Müslim, Zikir 92.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifin yukarıdaki iki rivayeti bize önemli bir dua edebini öğretmektedir: **Duada acele etmemek, dua ettim de kabul olunmadı diyerek duadan vazgeçmemek.** Demek oluyor ki, yapılan dualar hemen kabul edilmeyebilir. Aylar, yıllar geçtiği halde duanın gerçekleştiği görülmeyebilir. Böyle bir durum karşısında, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in tavsiye buyurduğu gibi, paniğe kapılmamalıdır; duam kabul edilmiyor diye duadan vazgeçmemelidir. Madem ki Yüce Mevlâmız “**Bana dua edenlerin dualarını kabul ederim**” [Bakara sûresi (2), 186] diye vaadetmiştir; O’nun verdiği bu sözün geç de olsa bir gün gerçekleşeceği muhakkaktır, ilâhî takdir gereğince her şeyin bir vakti saati vardır. Hiçbir şey Allah’ın takdir ettiği saatten ne bir an önce ne de bir an sonra olur. Vakitsiz gül açmaz. Zekerîyyâ *aleyhisselâm*’ın Cenâb-ı Hak’tan “**Rabbim! Beni çocuksuz bırakma!**” [Enbiyâ sûresi (21) 89] diyerek istediği erkek evlat kendisine ancak **kırk sene sonra** Yahya *aleyhisselâm* olarak ihsan edilmiştir [Meryem sûresi (19), 7-8; ayrıca bk. İbn Allân, Delîlül-fâlihîn, IV, 311-312], Duaların kabulü hususundaki bu güzel örnek unutulmamalıdır.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in “*Bir kul günah olan veya akrabası ile darılmasına yol açan bir şeyi dilemedikçe yahut acele etmedikçe*

duası kabul olunur” buyruğu duada dikkate alacağımız esasları ortaya koymaktadır. Bunlar **günah olan bir şeyi istememek, akrabası ile ilgisini kesecek bir şeyi dilememek ve acele etmemek**. Birinci ve ikinci husus 1504 numaralı hadiste ele alınacaktır. **Duada acele etmeye** gelince, ne yazık ki biz, tabiatımızdaki acelecilik sebebiyle, dileğimizin hemen kabul edilmesini ister ve bunun hakkımızda hayırlı olacağını zannederiz. Hakikaten öyle midir? Bize iyi ve güzel görünmekle beraber zamansız yapılan işlerin doğurabileceği sakıncalar, hatta tehlikeler yok mudur? Meselenin bu yönü kesinlikle unutulmayacak kadar önemlidir. Bu husus hatırdan çıkarılmamalı, şu anda olup biten şeylerin bizim için daha hayırlı olduğu kabul edilmelidir.

Duada acelecilik sayılan bir husus daha vardır. 1407 numaralı hadiste geçtiği üzere bu, Allah’a hamd, Resûlullah’a salavât getirmeden duaya başlamaktır. Böyle yapan bir kimse hakkında Resûlullah Efendimiz *“Bu adam acele etti”* buyurmuştur. İşte bu sebeple duaya **el-Hamdü lillâhi Rabbi’l-’âlemîn ve’s-salâtü ve’s-selâmü âlâ seyyidînâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecma’in** diye veya buna benzer bir hamdele ve salvele ile başlamalıdır. Duaya böyle başlayan birini Resûl-i Ekrem Efendimiz takdir etmiş ve ona **“Ey namaz kılan zât! Dua et, duan kabul olunur”** buyurmuştur (Tirmizî, Daavât 65).

1504 numaralı hadiste yine bu konuya temas edilecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan duada aceleci olmamalı, Cenâb-ı Mevlâ’dan istediği şeyi ısrarla istemelidir.
2. Dua ettim de kabul olmadı diye telaşa kapılarak duayı bırakmamalıdır.
3. Duada, haram veya günah olan bir şeyi istememeli, hele akraba ile ilgiyi kesecek bir dilekte bulunmamalıdır.

١٥٠٣ - عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ: أَيُّ الدُّعَاءِ

التَّزِمِيذِيِّ. أَسْمَعُ؟ قَالَ: «جَوْفَ اللَّيْلِ الْآخِرِ، وَدُبُرَ الصَّلَوَاتِ الْمَكْتُوباتِ». رَوَاهُ

1503. Ebû Ümâme *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e:

- Hangi dua daha çok kabul edilir? diye sordular.
- “**Gecenin son saatlerinde ve farz namazlardan sonra yapılan dua**” buyurdu.

Tirmizî, Daavât 79. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvû' 10; Nesâî, Mevâkît 35, 40.

Açıklamalar

Hadisimizin râvisi Ebû Ümâme hazretlerinin dua ve ibadetin en makbul olduğu vakitleri öğrenmeye pek arzulu olduğu, yine kendisi gibi ashâb-ı kirâmdan olan Amr İbni Abese'den rivayet ettiği şu hadîs-i şeriften anlaşılmaktadır: Resûl-i Ekrem şöyle buyurmuştur: “*Allah Teâlâ'nın kuluna en yakın olduğu zaman gecenin son saatleridir. Yapabiliyorsan o saatte Allah'ı zikredenlerden ol!*” (Tirmizî, Daavât 118, Nesâî, Mevâkît 35). Demek oluyor ki, gecenin son saatleri, daha özel bir ifadeyle **seher vakti dediğimiz gecenin son üçte biri**, Cenâb-ı Mevlâ'nın “*Bana dua eden yok mu, duasını kabul edeyim; benden bir dilekte bulunan yok mu, dileğini kabul edeyim*” buyurduğu (Buhârî, Teheccüd 14; Müslim, Müsâfirîn 168-170), **gündüz ve gece meleklerinin nöbet değiştirmek için bir araya geldiği** pek değerli bir vakit olması sebebiyle Cenâb-ı Hakk'ın rızâsını kazanmaya en uygun zaman dilimidir. Bu saatte namaz kılarak, Allah'ı zikredip O'na dua ederek kulluğu arzetmenin tam zamanıdır. Abdullah İbni Ömer seher vaktine kadar namaz kılar, **gecenin son üçte birinde yapılan duanın** makbul olduğunu bildiği için de o saatten sonra dua ve istiğfara başlardı (Gece ibadetinin önemi, 1162-1189 numaralı hadislerin yer aldığı “Gece Namaz Kılmanın Fazileti” bahsinde genişçe ele alınmıştır).

Duaların en fazla kabul edildiği ikinci bir vakit de **farz namazlardan sonrasıdır**. Zira ibadetlerin en değerlisi farz olanları, özellikle de farz namazlardır. Namaz kıyamı, rükûu ve secdesiyle insanın Rabbine en yakın olduğu ve O'na olan bağlılığını, kulluğunu en güzel şekilde sunduğu bir haldir. En önemli görevin yapıldığı ve dolayısıyla ileri derecede bir yakınlığın hâsıl olduğu bir zamanda sunulan dilekler daha fazla kabul görür.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Duaların en fazla kabul gördüğü muhtelif zamanlar vardır. İnsan bu vakitleri iyi değerlendirmelidir.

2. Gecenin son üçte biri ile farz namazlardan hemen sonrası bu kıymetli zamanlardan sadece ikisidir.

١٥٠٤ - عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «مَا عَلَى الْأَرْضِ مُسْلِمٍ يَدْعُو اللَّهَ تَعَالَى بِدَعْوَةٍ إِلَّا آتَاهُ اللَّهُ إِيَّاهَا، أَوْ صَرَفَ عَنْهُ مِنَ الشُّوءِ مِثْلَهَا، مَا لَمْ يَدْعُ بِإِنِّم، أَوْ قَطِيعَةٍ رَحِمَ»، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: إِذَنْ نَكْثِرُ قَالَ: «اللَّهُ أَكْثَرُ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1504. Ubâde İbni's-Sâmit *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yeryüzünde bir müslüman Allah’tan bir şey dilerse, günah bir şeyi istemediği veya akrabası ile ilgisini kesmeyi arzu etmediği sürece Allah onun dileğini mutlaka yerine getirir veya ona vereceği şey kadar bir kötülüğü kendisinden giderir.”

Orada bulunanlardan biri:

– O takdirde biz Allah’tan çok şey isteriz, deyince, Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– **“Allah’ın lutfu dilediğiniz şeylerden daha çoktur”** buyurdu.

Tirmizî, Daavât 115. Ayrıca bk. Ahmed İbni Hanbel, Müsned, III, 18

Açıklamalar

Dua konusundaki âyet ve hadisler şunu göstermektedir: Lutfu ve keremi sonsuz olan Cenâb-ı Mevlâ, kuluna ihsanda bulunmak için onun kendisine el açmasını, “Rabbim ver!” diye dua etmesini beklemektedir. Bitip tükenmeyen kudret hazinesi, kendisinden her istenen şeyi daha fazlasıyla vermeye müsaittir. Nitekim bazan kulunun üzerine nimetlerini âdeta yağdırır. Bazan da kulunun menfaatini dikkate alarak nimetini farklı şekillerde lütfeder. Meselâ kulunun bir isteğini ona hemen vermek yerine, onun başına gelecek bir kötülüğü yok eder. Bu da bir tür vermedir bir lutf ve ihsandır.

Bazan bir sıkıntının ortadan kaldırılması, elde edilecek bir nimetten daha çok sevindirici olabilir. Biz anlayıp takdir edemesek bile, bu iki tür lutufdan daha değerlisi de vardır. O da, kula hemencecik verilebilecek bir nimetin ona dünyada verilmeyip âhirete bırakılmasıdır (Ahmed İbni Hanbel, *Müsned* III, 18). Kıyamet gününün dehşeti ve insanın o korkunç günde yardıma daha fazla muhtaç olduğu dikkate alınırsa, isteklerin âhirete bırakılmasının büyük bir lutuf olduğu kabul edilir, işte bir müslüman bütün bunları dikkate almalı ve dualarım kabul edilmedi diye üzülmemelidir.

Bu hadis ile daha önce 1502 numarayla okuduğumuz hadiste geçtiği üzere, Allah Teâlâ dualarımızda iki olumsuz şeyin bulunmamasını istemektedir. Biri, **günah ve haram** bir şeyin, diğeri de **akraba ile ilgiyi kesecek** bir hususun istenmemesidir.

Şüphesiz bir kul Rabbine dua ederken yukarıda anlattığımız ihtimalleri de dikkate almalı, duasının geri çevrilmeyerek bir şekilde kabul edileceğine inanmalıdır. Ayrıca insan Rabbinden imkân dahilinde olan şeyleri istemeli, mümkün olmayan şeyleri istememelidir. Bir de dünyevî bir imkânı dinin uygun görmediği bir yolda kullanmayı kesinlikle düşünmemelidir. Duanın kabul edilebilmesi için, bütün bunlara ilâveten, “Dualar Bölümü”nün giriş kısmında anlatıldığı üzere **dua edebine**, duanın gereklerine riâyet edilmelidir. Duada en önemli hususun **samimiyet** ve **ihlâs** olduğu da hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ samimiyetle yapılan bütün duaları kabul eder.
2. Cenâb-ı Hakk'ın bir dileği dünyada gerçekleştirmeyip onu âhirete bırakması veya insana dünyada vereceği şeye karşılık ondan bir kötülüğü gidermesi de bir ilâhî lutuftur.
3. Duada günah ve haram olan bir şey istenmemeli, akraba ile ilgiyi kesecek bir dilekte bulunmamalıdır.

١٥٠٥ - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَقُولُ عِنْدَ الْكَزْبِ: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْكَرِيمِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. الْعَرْشُ الْعَظِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ، وَرَبُّ الْأَرْضِ، وَرَبُّ الْعَرْشِ

1505. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* bir keder ve üzüntü hissettiği zaman şöyle dua ederdi:

“Lâ ilâhe illallâhü'l-azîmü'l-halîm. Lâ ilâhe illallâhü rabbü'l-arşı'l-azîm. Lâ ilâhe illallâhü rabbü's-semâvâti ve rabbü'l-ardı ve rabbü'l-arşı'l-kerîm: Azamet ve hilim sahibi olan Allah'tan başka ibadete lâayk hiçbir ilâh yoktur. Azametli arşın sahibi olan Allah'tan başka ibadete lâayk hiçbir ilâh yoktur. Göklerin Rabbi, yerin Rabbi ve yüce arşın Rabbinden başka ibadete lâayk hiçbir ilâh yoktur.”

Buhârî, Daavât 27, Tevhîd 22, 23; Müslim, Zikir 83. Ayrıca bk. Tirmizî, Dua 39; İbni Mâce, Dua 17.

Açıklamalar

Dünya bir imtihan yeridir. Bu sebeple insanoğlu çeşitli şekillerde üzüntülere, sıkıntılara uğrar. Sıkıntılar devam ettiği sürece de tabii olarak hüzünlenip kederlenir. Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den öğrendiğimize göre iyi kimselerin üzüntüsü daha fazla olur. Hatta en büyük dertler ve acılar peygamberlere gelir; sonra da derece derece aşağı doğru devam edip gider (Tirmizî, Zühd 56). Resûlullah Efendimiz'in, hastalığı sırasında diğer insanlardan iki misli fazla ıstırap çekmesi de bu sebeptir (Buhârî, Merdâ 3).

İstıraplar karşısında insanların tavırları da farklıdır. Kimi daha sabırlı ve dayanıklı olduğu için sıkıntılarını içine gömer; kiminin de bütün dünya üzerine yıkılmış da o altında kalmış gibi feryadı göklere çıkar. O zaman bir yerlere tutunmak ve ıstıraplarını hafifletmek ister. İşte Resûl-i Ekrem Efendimiz bu hadîs-i şerîfiyle kederli insanlara bir can simidi uzatmaktadır.

Duadan çok zikre benzeyen bu niyaz ile Peygamber *aleyhisselâm*'ın Cenâb-ı Mevlâ'dan bir şey istemediği sanılabilir. Mevlâ'sından bir şey istemeden önce kulun, bir nevi giriş mahiyetindeki bu zikirle Rabbine bağlılığını sunması, daha sonra da halini arzemesi ve sıkıntısının giderilmesini istemesi daha uygundur. Bu bir yoldur, dileyen böyle yapabilir. Kimi insan da, Rabbim benim halimi, üzüntümü ve sıkıntımı benden daha iyi bilirken O'na ayrıca derdimi söylemeye ne gerek var diye düşünerek zikre devam edebilir. Böyle kimselerin hali de şu kudsî hadisteki ilâhî müjdeye

uygun düşmüş olur: “Bir kimse benden bir şey istemeyip Kur’an okumakla ve beni zikretmekle meşgul olursa, dilekte bulunanlara verilenden daha fazlasını ona veririm” (Tirmizî, Sevâbü’l-Kur’an 25; Dârimî, Fezâilü’l-Kur’an 6). Öyleyse herkes kendine uygun bir yol tutabilir.

Hadis kitaplarımızda, bir zâlimin zulmüne uğrayacağı sırada bu duayı okuyarak kurtulan muhtelif insanlardan söz edilmektedir. Onlardan biri de Hasan-ı Basrî hazretleridir. Tâbiîn neslinin bu önde gelen ilim ve zühd adamının anlattığına göre, Emevîler’in meşhur vâlisi Haccâc ona, yanına gelmesi için haber göndermişti. Haccâc’ın ne zâlim olduğunu bilen Hasan-ı Basrî bu sıkıntı duasını okuduktan sonra yanına vardı. Haccâc-ı Zâlim ona şunları söyledi: Huzuruma getirilmeni emrederken, esasen seni öldürmeyi düşünüyordum; ama şimdi sen bana falan ve falan adamlardan daha değerlisin, dedi.

Hadîs-i şerifte geçen azametli arşın sahibi anlamındaki **rabbü’l-arşî’l-azîm** ifadesi [Tevbe sûresi (9), 129; Mü’minûn sûresi (23), 86] ile yüce ve mübarek (bereketli) arşın sahibi anlamındaki **rabbü’l-arşî’l-kerîm** [Mü’minûn sûresi (23), 116] ifadesini Resûl-i Ekrem Efendimiz Kur’ân-ı Kerîm’den almıştır. Arş-ı a’zam, akıllara durgunluk verecek derecede muazzamdır. Arşın büyüklüğünü anlatan bir hadis vardır. Senedi biraz zayıf bulunmakla beraber bu hadis Cenâb-ı Hakk’ın bu en büyük eseri hakkında az da olsa bilgi vermektedir. Bu rivayete göre Resûl-i Ekrem Efendimiz arşın büyüklüğünü şöyle bir misâl ile açıklamıştır: Yedi kat gök ile yedi kat yer, **Allah’ın kürsüsü** yanında, çölün ortasına atılmış bir yüzük halkası kadar küçük kalır.

Arşın kürsüye göre büyüklüğü ise çölün halkaya olan büyüklüğü kadardır (İbn Belbân, el-İhsân fî takribi Sahihi İbni Hibbân, II, 66, nr. 361). Peygamber Efendimiz bu hadiste Allah Teâlâ hazretlerini daha başka kelimelerle de anıp zikretmekte, O’nu azametini dile getiren, zâtının ve sıfatlarının mâhiyeti anlaşılamayacak kadar ulu demek olan **azîm** ismiyle, ayrıca kendisine kullukta kusur etmelerine rağmen insanları hemen cezâlandırmadığını dile getiren ve teennî sahibi olduğunu belirten **halîm** ismiyle de anmaktadır.

İslâm büyüklerinin çok önem verdiği bu **sıkıntı duası** ihmal edilmemelidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan her zaman sıkıntıyla karşılaşabilir, üzülop kederlenebilir.
2. Böyle zamanlarda Cenâb-ı Hakk'ın birliğini ve yüceliğini dile getiren ve tutunulacak yegâne sağlam dalın O olduğunu belirten ve Efendimiz tarafından tavsiye buyurulan bu duayı okumalıdır.
3. Bir kimse bu duadan sonra hâlini ve sıkıntısını Mevlâ'sına arz ederek O'nun yardımını isteyebilir.

VELÎLERİN KERÂMET VE FAZİLETLERİ

Âyetler

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ. الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا
ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ. يَتَّقُونَ. لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ

1. “Gözünüzü açın! Allah’ın dostları üzerine ne korku vardır ne de onlar mahzun olurlar. Onlar iman etmişler ve Allah’a karşı gelmekten sürekli sakınmışlardır. Onlara dünya hayatında da âhîret hayatında da müjdeler vardır. Allah’ın sözlerinde değişiklik yoktur. İşte bu, en büyük kurtuluştur.”

Yunus sûresi (10), 62-64.

Evliyâ veya evliyâullah; Allah dostları, Allah’a dost olanlar, Allah için dost olanlar demektir. Velîlik; muhabbet, dostluk, yardım ve vekil olarak birinin işine bakmak anlamlarına gelir.

Âyette velîler, iki ana vasıf ile tanıtılmaktadırlar: **İman ve ittika**. Yani tam bir iman ve Allah’ın emir ve hükümlerini ifâ ve icraya devam etmek. Velîler, kendilerinde Allah’ın rızâsına aykırı herhangi bir söz, fiil ve tavrın görülmemesine dikkat eder, her çeşit haram ve şüpheli işlerden sakınıp uzak durmaya çalışırlar. Bir başka şekilde söylersek, Allah’ın dostları mü’min ve müttakîlerdir. Onlarda Allah korkusundan başka korku ve geçmişe dönük herhangi bir şeyin üzüntüsü bulunmaz.

Bu durumdaki Allah dostları, dünya ve âhîret hayatında müjdelere muhataptır. Onlar, iman ve ittika ile Allah’a yönelmişler, Allah Teâlâ da onlara dünya ve âhîrette müjdeler sunmuş ve ikramda bulunmuştur. “Evliyâullah’ın kerâmeti” işte bu ilâhî lutuf ve teveccühten kaynaklanmaktadır. Allah’ın vaadlerinde ve bu müjdeli sözlerinde asla değişme olmaz. Onu değiştirecek bir başka güç de zaten yoktur. O halde evliyâullah’a yönelik müjdeler temellidir, ebedîdir. Bu da hiç şüphesiz en büyük kurtuluşun tâ kendisidir.

وَهُزِّي إِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا

فَأَمَّا تَرِينَ مِنْ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنَّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أَكَلِمَ الْيَوْمَ أَنسِيًّا

2. “Hurma dalını kendine doğru silkele ki, üzerine taze hurma dökülsün. Ye, iç. Gözün aydın olsun. Eğer insanlardan birini görürsen de ki: Ben, çok merhametli olan Allah’a oruç adadım; artık bugün hiçbir insanla konuşmayacağım.”

Meryem sûresi (19), 25-26.

Hiz. Meryem, evlenmemiş olduğu halde Hiz. İsa’yı bir hurma ağacı dibinde doğurmuştu. Kavminden uzakta bir yerdeydi. Yalnızdı. Kendisine âyette geçtiğı şekilde hitab edilmek suretiyle ona ikramda bulunulmuştu. Kuru hurma ağacından taze hurma dökülmesi, onunla ihtiyacını gidermesi Hiz. Meryem’e Allah’ın ikramıydı.

Bir başka şekilde söyleyecek olursak bu durum, Hiz. Meryem’in kerâmetiydi. Onun iman ve ittıkasının sonucu olarak kendisine yöneltilmiş olağanüstü bir iyilikti. Hiz. Meryem’in içinde bulunduğu durum, yine de onun için anlatılması zor bir durumdu. O sebeple, kendisini görecekt her hangi bir insana “**Ben Allah’a oruç adadım, bugün kimse ile konuşmayacağım**” demesi öğütlenmişti. O toplumda oruçlu kişinin yememesi içmemesi yanında kimse ile konuşmaması da pek tabii idi. Hiz. Meryem de böyle bir oruç adamış olmaktaydı.

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنَّى لَكِ

هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

3. “Zekeriyya onun yanına mihraba her girdiğinde orada bir rızık bulur ve “Ey Meryem! Bu sana nereden geliyor?” derdi. O da, “Bu, Allah tarafındandır. Allah dilediğine sayısız rızık verir” diye cevap verirdi.

Âl-i İmrân sûresi (3), 37

Hız. Meryem'in annesi, hamilelik günlerinde, doğuracağı çocuğunu Allah'a adanıştı. Bu adağını kabul buyurması için dua etmişti. O, erkek doğuracağını ümit ediyordu. Ancak doğan çocuğun kız olduğunu görünce, **“Rabbim, kız doğurdum, -Oysa kız, erkek gibi değildir-, ona Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve soyunu senin korumanı diliyorum”** dedi.

Meryem, onların dilinde “Rabbin hizmetçisi” anlamına gelmekteydi. Allah Teâlâ bu adağı hüsn-i kabulle karşılayıp onu nâdide bir çiçek gibi büyüttü. Zekeriyya'yı da Meryem'in bakımıyla görevlendirdi.

İşte âyette haber verilen konuşma, Zekeriyya'nın, Meryem'in bulunduğu yüksekçe bir yerdeki özel odasına -ki âyette ona mihrab denilmektedir- girdiği zaman aralarında cereyan eden konuşmadır. Çünkü Meryem'in yanına gittiği her defasında, orada, o mevsimde, o çevrede bulunmayan meyveler görürdü. Bu olağan dışı yiyecekleri kimin gönderdiğini sorduğunda ise Meryem **“Allah katından”** derdi. Bu olay da Meryem'e Allah'ın bir keremi, bir iyiliği veyahut da Hz. Meryem'in kerâmetiydi.

وَإِذِ اعْتَرَلْتُمُوهُمْ وَمَا يُغْتَدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأْوُوا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهْتَبِءَ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرْفَقًا وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَرَاوُرَ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا.

4. “(İçlerinden biri şöyle demişti): **Madem ki siz onlardan ve onların Allah'tan başka tapmakta olduklarından uzaklaştınız, o halde mağaraya sığınınız ki, Rabbiniz size rahmetini yaysın ve işinizde sizin için fayda ve kolaylık sağlasın.** (Resûlüm! Orada bulunacak olsaydın), **güneşi görürdün: Doğduğu zaman mağaranın sağına meyleder; batarken de sol taraftan onlara isabet etmeden geçerdi. Böylece onlar güneş ışığından rahatsız olmaksızın mağaranın bir köşesinde uyurlardı. İşte bu, Allah'ın âyetlerinden** (kudretinin ve nimetinin göstergelerinden) **dir. Allah kime hidâyet ederse, işte o, hakka ulaşmıştır, kimi de hidâyetten mahrum ederse artık onu doğruya yöneltecek bir dost bulamazsın.”**

Bu âyetler, Ashâb-ı Kehf (mağara ehli) diye bildiğimiz Allah dostlarının, toplumlarındaki şirk ortamından uzaklaşmış bu iman ve ittika sahibi mü'minlerin gördükleri ilâhî ikramı anlatmaktadır. Kur'ân-ı Kerîm'in 18. sûresinde bu babayiğit insanların macerası anlatılmaktadır. Burada ise onların 309 yıl sığındıkları o mağarada nasıl hiç rahatsız edilmeden kaldıkları, yani onların kavuştukları ilâhî ikram haber verilmektedir.

“Allah'ın âyetlerinden” olan bu olağanüstü olay, Allah dostlarının kerâmetlerini açıkça dile getirmektedir. Bu sebeple de Nevevî merhum burada zikrettiği bu dört âyetle konuyu belgeleme yolunu seçmiş bulunmaktadır.

Hadisler

١٥٠٦ - عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ ۖ الصِّدِّيقِ رَضِيَ
اللهُ عَنْهُمَا: أَنَّ أَصْحَابَ الصُّفَّةِ كَانُوا أَنْاسًا فَقَرَاءَ وَأَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ مَرَّةً: «مَنْ
كَانَ عِنْدَهُ طَعَامٌ اثْنَيْنِ، فَلْيَذْهَبْ بِثَالِثٍ، وَمَنْ كَانَ عِنْدَهُ طَعَامٌ أَرْبَعَةٍ، فَلْيَذْهَبْ
بِخَامِسٍ بِسَادِسٍ» أَوْ كَمَا قَالَ، وَأَنَّ أَبَا بَكْرٍ ﷺ جَاءَ بِثَلَاثَةٍ، وَانْطَلَقَ النَّبِيُّ
ﷺ بِعَشْرَةٍ، وَأَنَّ أَبَا بَكْرٍ تَعَشَّى عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ ثُمَّ لَبِثَ حَتَّى صَلَّى الْعِشَاءَ، ثُمَّ
رَجَعَ، فَجَاءَ بَعْدَ مَا مَضَى مِنَ اللَّيْلِ مَا شَاءَ اللهُ. قَالَتْ لَهُ امْرَأَتُهُ: مَا حَبَسَكَ
عَنْ أَضْيَافِكَ؟ قَالَ: أَوْ مَا عَشِيَّتِهِمْ؟ قَالَتْ: أَبَوَا حَتَّى تَجِيءَ وَقَدْ عَرَضُوا
عَلَيْهِمْ، قَالَ: فَذَهَبْتُ أَنَا فَاخْتَبَأْتُ، فَقَالَ: يَا غُنْثَرُ! فَجَدَّعَ وَسَبَّ، وَقَالَ: كُلُوا
لَا هَبْنِي وَاللَّهِ لَا أَطْعَمُهُ أَبَدًا، قَالَ: وَإِنَّمِ اللهُ مَا كُنَّا نَأْخُذُ مِنْ لُقْمَةٍ إِلَّا رَبًّا مِنْ
أَسْفَلِهَا أَكْثَرُ مِنْهَا حَتَّى شَبِعُوا، وَصَارَتْ أَكْثَرُ مِمَّا كَانَتْ قَبْلَ ذَلِكَ، فَنَظَرَ إِلَيْهَا
أَبُو بَكْرٍ فَقَالَ لِامْرَأَتِهِ: يَا أُخْتُ بَنِي فِرَاسٍ مَا هَذَا؟ قَالَتْ: لَا وَقُرَّةَ عَيْنِي لَهِيَ
الآنَ أَكْثَرُ مِنْهَا قَبْلَ ذَلِكَ بِثَلَاثِ مَرَّاتٍ! فَأَكَلَ مِنْهَا أَبُو بَكْرٍ وَقَالَ: إِنَّمَا كَانَ
ذَلِكَ مِنَ الشَّيْطَانِ - يَعْنِي: يَمِينُهُ - ثُمَّ أَكَلَ مِنْهَا لُقْمَةً، ثُمَّ حَمَلَهَا إِلَى النَّبِيِّ
ﷺ فَأَضْبَحَتْ عِنْدَهُ. وَكَانَ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِ عَهْدٍ، فَمَضَى الْأَجَلَ، فَتَفَرَّقْنَا اثْنَيْنِ
مِنْهَا أَجْمَعُونَ. عَشَرَ رَجُلًا، مَعَ كُلِّ رَجُلٍ مِنْهُمْ أَنَسٌ، اللهُ أَغْلَمُ كَمْ مَعَ كُلِّ رَجُلٍ فَأَكَلُوا

وَفِي رِوَايَةٍ: فَحَلَفَ أَبُو بَكْرٍ لَا يَطْعَمُهُ، فَحَلَفَتِ الْمَرْأَةُ لَا تَطْعَمُهُ، فَحَلَفَ الضَّيْفُ. - أَوْ الْأَضْيَافُ - أَلَا يَطْعَمُهُ أَوْ يَطْعَمُوهُ حَتَّى يَطْعَمَهُ. فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ: هَذِهِ مِنَ الشَّيْطَانِ! فَدَعَا بِالطَّعَامِ فَأَكَلَ وَأَكَلُوا، فَجَعَلُوا لَا يَزْفَعُونَ لُقْمَةً إِلَّا رَبَّتْ مِنْ أَسْفَلِهَا أَكْثَرُ مِنْهَا، فَقَالَ: يَا أُخْتُ بَنِي فِرَاسٍ، مَا هَذَا؟ النَّبِيُّ ﷺ فَذَكَرَ أَنَّهُ أَكَلَ مِنْهَا. فَقَالَتْ: وَفَرَّةٌ عَيْنِي إِنَّهَا الْآنَ أَكْثَرُ مِنْهَا قَبْلَ أَنْ نَأْكُلَ، فَأَكَلُوا، وَبَعَثَ بِهَا إِلَى

وَفِي رِوَايَةٍ: إِنَّ أَبَا بَكْرٍ قَالَ لِعَبْدِ الرَّحْمَنِ: دُونَكَ أَضْيَافُكَ، فَإِنِّي مُنْطَلِقٌ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَافْرُغْ مِنْ قِرَاهِمُ قَبْلَ أَنْ أَجِيءَ، فَاَنْطَلَقَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ، فَأَتَاهُم بِمَا عِنْدَهُ، فَقَالَ: اطْعَمُوا، فَقَالُوا: أَيْنَ رَبُّ مَنَزِلِنَا؟ قَالَ: اطْعَمُوا، قَالُوا: مَا نَحْنُ بِأَكْلِينَ حَتَّى يَجِيءَ رَبُّ مَنَزِلِنَا، قَالَ: اقْبَلُوا عَنَّا قِرَاكُمُ، فَإِنَّهُ إِنْ جَاءَ وَلَمْ تَطْعَمُوا، لَنَلْقَيْنَ مِنْهُ فَأَبَوْا، فَعَرَفْتُ أَنَّهُ يَجِدُ عَلَيَّ، فَلَمَّا جَاءَ تَنَحَّيْتُ عَنْهُ، فَقَالَ: مَا صَنَعْتُمْ؟ فَأَخْبَرُوهُ، فَقَالَ: يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ، فَسَكَتُ: ثُمَّ قَالَ: يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ، فَسَكَتُ، فَقَالَ: يَا غُنْثَرُ أَفَسَمْتُ عَلَيْكَ إِنْ كُنْتَ تَسْمَعُ صَوْتِي لَمَّا جِئْتُ! فَخَرَجْتُ، فَقُلْتُ: سَلْ أَضْيَافَكَ، فَقَالُوا: صَدَقَ، أَتَانَا بِهِ، فَقَالَ: إِنَّمَا إِنْتَظَرْتُموَنِي وَاللَّهِ لَا أَطْعَمُهُ اللَّيْلَةَ. فَقَالَ الْآخَرُونَ: وَاللَّهِ لَا نَطْعَمُهُ حَتَّى تَطْعَمَهُ فَقَالَ: وَيْلَكُمْ مَا لَكُمْ لَا تَقْبَلُونَ عَنَّا قِرَاكُمُ؟ هَاتِ طَعَامَكَ، فَجَاءَ بِهِ، فَوَضَعَ يَدَهُ فَقَالَ: بِسْمِ اللَّهِ، الْأُولَى مِنَ الشَّيْطَانِ، فَأَكَلَ وَأَكَلُوا. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1506. Ebû Muhammed Abdurrahman İbni Ebû Bekr es-Sıddîk *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Suffe ashâbı fakir kişilerdi. Bir keresinde Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– “İki kişilik yemeği olan (suffe ashâbından) bir üçüncüsünü; dört kişilik yemeği olan da bir beşincisini ve hatta altıncısını yemeğe buyur edip götürsün!” Yahut buna benzer bir tavsiyede bulundu.

Ebû Bekir, onlardan üç kişiyi evine getirdi. Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* de on kişiyi alıp götürdü.

Ebû Bekir, akşam yemeğini Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in evinde yedi. Yatsı namazı kılınıncaya kadar orada kaldı. Gecenin hayli ilerlemiş bir vaktinde evine döndü. Hanımı ona:

– Seni misafirlerinin yanında bulunmaktan alıkoyan nedir? diye sordu. O da:

– Vay! Sen onlara hâlâ yemek vermedin mi? diye çıkıştı. Hanımı:

– Sen gelmedikçe yemek yemeyeceklerini söylediler, sofrayı kurduk, yemediler, dedi.

(Hadisin râvîsi) Abdurrahman şöyle dedi: Ben ortalıktan kaybolup saklandım. Ebû Bekir bana:

– Behey anlayışsız herif! diye bağırdı. Verdi veriştirdi. Sonra hiddetle:

– İçinize sinmesin, yiyin. Vallahi ben bu yemekten yemiyeceğim, dedi.

(Abdurrahman dedi ki), Allah'a yemin ederim ki, bizim her el uzattığımız lokmanın altından yemek daha artıyordu. Nihayet misafirler doydular. Yemek de ilk getirildiğinden daha fazla olarak ortada duruyordu. Ebû Bekir yemeğe baktı, olduğu gibi duruyordu. Hanımına hitaben:

– Bu ne hal? Ey Benî Firâsın kızı! dedi. O da:

– Gözümün nuruna yemin ederim ki, yemek şimdi öncekinden üç misli fazladır, dedi.

Bunun üzerine Ebû Bekir o yemekten yedi ve ettiği yemini kastederek, “O, şeytandandı” dedi. O yemekten bir lokma aldıktan sonra, geri kalanı Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gönderdi. Yemek orada sabaha kadar durdu. Bizim ile bir topluluk arasında bir sözleşme vardı. Sözleşmenin süresi bittiği için o topluluk Medine'ye gelmişlerdi. İçlerinden sözcü olarak on iki kişi ayırdık. Her biri ile beraber kaç kişinin bulunduğunu Allah bilir. İşte onların hepsi o yemekten yediler.

Buhârî'nin bir rivayetinde (Edeb 87) şöyle denilmektedir:

(Misâfirlerin, kendisi gelmedikçe yemek yemek istemediklerini öğrenince) Ebû Bekir, o yemekten yemeyeceğine dair yemin etti. Hanımı da o yemedikçe yemeyeceğine yemin etti. Misafir veya misafirler de, zaten o yemedikçe sofraya oturmayaacağına -veya oturmayaacaklarına- yemin etmişlerdi. Bunun üzerine Ebû Bekir:

– Başlangıçta yaptığım yemin şeytandandır, haydi buyurun yemeğe, dedi. Kendisi de misafirleri de yediler. Her el uzattıkları lokmanın altından yemek çoğalıyordu. Bunun üzerine Ebû Bekir, hanımına:

– Ey Benî Firâsın kızı, bu ne hal? dedi. O da:

– Gözümün nuruna yemin ederim ki, yemek şimdi, ilk halinden daha fazladır, dedi. Oradakiler yediler, mevcut yemeği Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e gönderdiler.

Abdurrahman, Hz. Peygamber'in bu yemekten yediğini haber verdi.

Bir başka rivayette (Buhârî, Edeb 88) olay şöyle anlatılmaktadır:

Ebû Bekir, oğlu Abdurrahman'a;

– Ben Hz. Peygamber'in yanına gideceğim. Ben gelinceye kadar misafirlerin hizmetinde bulun, yemeklerini yedirmiş ol, diye tenbihde bulundu. Abdurrahman misafirlere yemek getirdi, "Buyurunuz", dedi. Onlar:

– Bu evin sahibi nerede? dediler. Abdurrahman:

– Siz buyurun, yiyin, dedi. Onlar:

– Evin sahibi gelinceye kadar biz yemiyeceğiz, dediler.

Abdurrahman:

– Yemeğinizi lütfen yiyiniz. Eğer babam geldiğinde siz yemek yememiş olursanız, bana darılır, kızar, diye ısrar ettiyse de misafirleri yemeye iknâ edemedi. (Abdurrahman diyor ki) babam geldiğinde bana fena halde çıkışacağını bildiğim için o gelince hemen savuşup bir yere gizlendim.

– Misafirlere ne yaptınız? diye sordu. Durumu haber verdiler.

Bunun üzerine:

– Abdurrahman! diye bana seslendi. Cevap vermedim. Sonra yine:

– Abdurrahman! diye bağırdı. Ben yine ses vermedim. Bu defa:

– Behey anlayışsız herif! Sesimi duyuyorsan, Allah aşkına gel, dedi. Ben de yanına gelip:

– Benim kusurum yok, istersen misafirlere sor, dedim. Misafirler:

– Abdurrahman doğru söylüyor, bize yemek getirdi ama biz yemedik, dediler. Bunun üzerine:

– Demek beni beklediniz! Ben de bu gece bu yemeği yemiyeceğim işte! dedi. Onlar:

– Allah'a yemin ederiz ki sen yemezsen, biz de yemeyiz, dediler.

Ebû Bekir:

– Allah iyiliğinizi versin! Size ne oluyor ki, yemeğimizi kabul etmiyorsunuz? Haydi buyurun yemeğe! dedi. Yemek geldi, babam elini koydu, besmele çekti, “Kızgınlığımdan ötürü başta ettiğim yemin şeytandandır” deyip yemeği yedi, misafirler de yediler.

Buhârî, Mevâkîf 41, Menâkıb 25, Edeb 87-88; Müslim, Eşribe 176, 177.

Abdurrahman İbni Ebû Bekir

Künyesi Ebû Muhammed olan Abdurrahman, Hz. Ebû Bekir’in en büyük oğludur. Hz. Aişe’nin öz kardeşidir. Asıl adı Abdülkâbe idi. Müslüman olduktan sonra Hz. Peygamber adını Abdurrahman olarak değiştirdi. Kendisi Bedir ve Uhud harblerinde müşrikler cephesinde idi. Mekke fethi öncesinde müslüman oldu. Hayber Gazvesi ve daha sonraki savaşlarda bulundu.

Ok atıcılığı ve cesareti ile meşhurdu. İrtidat olaylarında Hâlid İbni Velid komutasında mürtedlere karşı savaştı. Daha sonra Suriye fetihlerine iştirak etti. Cemel vakasında Hz. Aişe tarafında bulundu. Hz. Ali tarafında aynı savaşa katılan kardeşi Muhammed İbni Ebû Bekir’e karşı savaştı. Yezid’in veliaht tayin edilmesine karşı çıktı. Muaviye’nin, gönlünü almak için gönderdiği yüz bin dirhemi, “Dinimi onun dünyasına satamam” diye geri çevirdi.

Hz. Peygamber’den sekiz hadis rivayet etti. Rivayetlerinden üçü Sahihayn’da, ötekiler ise Kütüb-i Sitte’nin diğerlerinde yer almıştır.

Hicretin elli üçüncü yılında Mekke’ye altı mil mesâfede bulunan bir dağda vefat etti. Cenâzesi Mekke’ye getirilerek defnedildi.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf, Hz. Ebû Bekir’in evinde hazırlanan yemeğin bereketlenmesi dolayısıyla burada zikredilmiş bulunmaktadır. Hz. Peygamber, Mescid-i Nebvî’nin suffe denilen yerinde yatıp kalktıkları için kendilerine ashâb-ı suffe denilen fakir ve garip müslümanların yedirilip içirilmesini zaman zaman öteki müslümanlara havale etmekteydi. Ölçü, üç kişilik yemeği olanın bir

dördüncü kişiyi; dört kişilik yemeği olanların ise beşinci ve hatta altıncı kişiyi misafir etmesi idi.

Hiz. Ebû Bekir'in ağırlamak üzere evine götürdüğü üç kişinin sebep olduğu olay, üç ayrı rivayetteki farklı anlatımlarıyla birlikte ortaya konulmaktadır. Hiz. Ebû Bekir'in, başlangıçta yemin ederek o yemekten yemiyeceğini söylemesi, misafirlerin tutumlarına kızmış olmasının bir sonucu idi. Çünkü müsaade ettiği halde onlar getirilen yemeğe el sürmemişler, Hiz. Ebû Bekir'i beklemişlerdi. Hatta onu beklemekle de yetinmemişler, o yemedikçe yemeğe el uzatmayacaklarını söylemek suretiyle Ebû Bekir'i zor durumda bırakmışlardı. Hiz. Ebû Bekir'in kızgınlığı onların bu ısrarlı tutumlarından kaynaklanıyordu. Fakat sonuç tatlıya bağlandı. Hep birlikte yemek yendi. Ancak her alınan lokmanın altından daha fazlasının peydah oluvermesi, yani yemeğin bereketlenmesi Hiz. Ebû Bekir'i hayrete düşürdü. Bu, Allah'ın Ebû Bekir ailesine bir ikramı idi. Bu bereketli yemeği Hiz. Ebû Bekir, Resûl-i Ekrem Efendimiz'e gönderdi. Medine'ye gelmiş kalabalık bir kabile o bereketli yemekten yiyerek karınlarını doyurdular.

Bu durum Hiz. Ebû Bekir'in iman ve ittikâ sahibi, ilâhî ikramlara ve kerâmetlere muhatap bir kişi olduğunu göstermektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ, dostlarına izzet ü ikramda bulunur.
2. Nâfile olarak niyet edilmiş oruç daha hayırlı bir iş için bozulabilir.
3. Hiz. Ebû Bekir, hayır ve iyilik sever bir kimse idi.
4. Allah Teâlâ kendisine yönelik tazim ve hürmeti karşılıksız bırakmaz.

١٥٠٧ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَقَدْ كَانَ فِيمَا رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. قَبْلَكُمْ مِنَ الْأُمَمِ نَاسٌ مُحَدِّثُونَ، فَإِنْ يَكُ فِي أُمَّتِي أَحَدٌ فَإِنَّهُ عَمْرٌ».

1507. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Sizden önce yaşamış ümmetler içinde kendilerine ilham olunan kimseler vardı. Şayet ümmetim içinde de onlardan biri

varsa, hiç şüphesiz o Ömer'dir."

Buhârî, Fezâilü'l-ashâb 6; Enbiyâ 54; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 23.

Ayrıca bk. Tirmizî, Menâkıb 17.

Açıklamalar

Buhârî'nin Ebû Hüreyre'den, Müslim'in ise Hz. Âişe'den rivayet ettiği bu hadîs-i şerifte geçen **muhaddes** kelimesi, belirtildiğine göre mülhem yani ilhâm-ı ilâhîye mazhar kılınmış kimse demektir. Efendimiz, rasul ve nebî olmadıkları halde ilham ile desteklenmiş, konuştukları zaman dillerinden gerçekler dökülen insanların geçmiş ümmetler içinde bulunduğunu haber vermiştir. Eğer kendi ümmeti içinde de onlardan biri varsa, -ki muhakkak vardır- onun Hz. Ömer olduğunu müjdelemiştir. Efendimiz'in bu ifadesi, asla bir şüphe ve tereddüd anlamında değildir. Çünkü diğer ümmetler içinde bulunan böylesi insanların, bütün ümmetlerden üstün olan ümmet-i Muhammed içinde de bulunması pek tabiidir. Bu sebeple Efendimiz'in bu ifâdesi, tereddüt değil pekiştirme için olup kesin olarak o insanların kendi ümmeti içinde de bulunduğunu ifade eder. Yani "Benim bir dostum varsa o da falandır" sözünde olduğu gibi kesinlik mânâsındadır. Bu duruma göre ümmet-i Muhammed içinde bulunduğu asla şüphe olmayan muhaddes, rasul ve nebî olmadığı halde ilham ile desteklenen veliyyullah anlamındadır.

Müslim'in Sahih'inde yer alan bir rivayette (Fezâilü's-sahâbe 24), bizzat Hz. Ömer'in şu sözü nakledilmektedir: "Rabbime üç konuda muvafık düştüm: Makâm-ı İbrahim'de, hicab konusunda ve Bedir esirleri hakkında." Bu konulardaki âyetlerin, Ömer'in rey ve ichtihadına uygun olarak inmesine rağmen Hz. Ömer'in, "Rabbim bana muvafakat etti" demeyip "Ben rabbime muvafık düştüm" demesi, onun edebinin göstergesi olarak değerlendirilmiştir. İbni Hacer el-Askalânî, "Hz. Ömer'in bu üç konuyu zikretmesinin, onlardan başka konularda muvafakatının olmadığı anlamına gelmez. Zira benim tesbitime göre onbeş konuda onun ichtihadına muvafakat buyurulmuştur" demektedir (Geniş bilgi için bk. Tecrid Tercemesi, II, 348-353).

Hz. Ömer'in, burada zikrettiği konuların dışında, münâfıkların cenâze namazının kılınmaması, şarabın haram kılınması gibi

meselelerde de kendisinin görüşü istikâmetinde âyetler gelmiştir. Hatta o, Hz. Peygamber'in hanımlarından uzak kalmaya yemin etmesi (îlâ) olayında aralarında kızı Hafsa'nın da bulunduğu Peygamber hanımlarına, "Şayet Peygamber sizi boşarsa, sizin yerinize Rabbi ona sizden daha hayırlı eşler verir" demişti. Bu konuda tahyir âyeti diye bilinen şu meâldeki âyet indi: **"Ey Peygamber! Eşlerine şöyle de: Eğer dünya dirliğini ve süsünü istiyorsanız, gelin size boşanma bedellerinizi vereyim de, sizi güzellikle salıvereyim"** [Ahzâb sûresi (33), 28].

Konuştuğu zaman ağızından gerçekler dökülüveren insanlar vardır. Vahiy olmaksızın gönlüne bir şeyler doğan bu kimseler sözlerinde gerçeği dile getirirler. Bunlar adetâ konuşan değil, konuşturulan kimselerdir. Sanki onların lisanıyla melekler konuşur. Halkımız arasında yaygın olan "Söyleyene değil, söyletene bak" sözü de bu farklı durumun ifadesi olsa gerektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ'nın ilham ile müeyyed kulları, dostları, velîleri vardır.
2. Hz. Ömer bu ümmetin muhaddeslerinden yani ilhama mazhar olanlarındandır.
3. Geçmişte her ümmette ilham ile desteklenen kullar bulunmuştur.
4. Hadîs-i şerîf, Hz. Ömer'in fazilet, kerâmet ve üstünlüğüne delildir.

١٥٠٨ - عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: شَكَأَ أَهْلَ الْكُوفَةِ سَعْدًا يَغْنِي: ابْنَ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، إِلَى عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَعَزَلَهُ، وَاسْتَعْمَلَ عَلَيْهِمْ عَمَّارًا، فَشَكَّوْا حَتَّى ذَكَرُوا أَنَّهُ لَا يُحْسِنُ يُصَلِّي، فَأَرْسَلَ إِلَيْهِ، فَقَالَ: يَا أَبَا إِسْحَاقَ، إِنَّ هَؤُلَاءِ يَزْعُمُونَ أَنَّكَ لَا تُحْسِنُ تُصَلِّي، فَقَالَ: أَمَا أَنَا وَاللَّهِ فَإِنِّي كُنْتُ أَصَلِّي بِهِمْ صَلَاةَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ لَا أَخْرِمُ عَنْهَا، أَصَلِّي صَلَاةَ الْعِشَاءِ فَأَرْكَدُ فِي الْأُولَيْنِ، وَأَخِفُ فِي الْآخِرَتَيْنِ. قَالَ: ذَلِكَ الظَّنُّ بِكَ يَا أَبَا إِسْحَاقَ، وَأَرْسَلَ مَعَهُ رَجُلًا - أَوْ رَجَالًا - إِلَى الْكُوفَةِ يَسْأَلُ عَنْهُ أَهْلَ الْكُوفَةِ، فَلَمْ يَدْعُ مَسْجِدًا إِلَّا سَأَلَ عَنْهُ، وَيُثْنُونَ مَغْرُوفًا،

حَتَّى دَخَلَ مَسْجِدًا لِبَنِي عَبَسَ، فَقَامَ رَجُلٌ مِنْهُمْ، يُقَالُ لَهُ أَسَامَةُ بْنُ قَتَادَةَ،
يُكْنَى أَبَا سَعْدَةَ، فَقَالَ: أَمَّا إِذْ نَشَدْتَنَا فَإِنَّ سَعْدًا كَانَ لَا يَسِيرُ بِالسَّرِيَّةِ وَلَا
يَقْسِمُ بِالسُّوِيَّةِ، وَلَا يَغْدِلُ فِي الْقَضِيَّةِ. قَالَ سَعْدٌ: أَمَّا وَاللَّهِ لَا دَعْوَنَ بِثَلَاثِ:
اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ عَبْدُكَ هَذَا كَاذِبًا قَامَ رِيَاءً وَشَمْعَةً، فَأَطِلْ عُمرَهُ، وَأَطِلْ فَقْرَهُ،
وَعَرِّضْهُ لِلْفِتَنِ. وَكَانَ بَعْدَ ذَلِكَ إِذَا سُئِلَ يَقُولُ: شَيْخٌ كَبِيرٌ مَفْتُونٌ، أَصَابَنِي
دَعْوَةُ سَعْدٍ. قَالَ عَبْدُ الْمَلِكِ بْنُ عُمَيْرٍ الرَّاوي عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ: فَأَنَا
رَأَيْتُهُ بَعْدَ قَدْ سَقَطَ حَاجِبَاهُ عَلَى عَيْنَيْهِ مِنَ الْكِبَرِ، وَإِنَّهُ لَيَتَعَرَّضُ لِلْجَوَارِي
فِي الطَّرِيقِ فَيَغْمِزُهُنَّ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1508. Câbir İbni Semüre *radiyallâhu anhümâ* dedi ki; Kûfeliler(in bir kısmı vâli) Sa'd İbni Ebû Vakkâs'ı (halife) Ömer İbnu'l-Hattâb *radiyallâhu anh'e* şikâyet ettiler. Ömer de Sa'd'ı vâlilikten azledip Ammar İbni Yâsir'i Kûfe'ye vâli tayin etti. Kûfeliler Sa'd hakkındaki şikâyetlerini, "Sa'd namaz kıldırmasını bile bilmiyor" demeye kadar vardırırmışlardı. Ömer, adam gönderip Sa'd'ı Medineye getirtti ve:

– Ey Ebû İshak! Bu adamlar senin namaz kıldırmayı bile bilmediğini iddia ediyorlar, dedi. Bunun üzerine Sa'd:

– Allah'a yemin ederim ki ben onlara Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in namazı gibi namaz kıldırardım; ondan hiçbir şeyi eksik bırakmadım. Yatsı namazını kıldırırken ilk iki rek'atte uzunca ayakta durur, son iki rek'ati de hafif tutarım, dedi.

Ömer:

– Senden bizim beklediğimiz de aslında budur, Ey Ebû İshak, dedi. Sonra, (durumu bir de yerinde araştırmak üzere) Sa'd ile birlikte bir veya birkaç adamı Kûfe'ye gönderdi.

Görevli kişi Kûfelilerden Sa'd'ın durumunu soruşturdu, bütün mescidlere gidip cemaata Sa'd'ı sordu. Onlar da Sa'd hakkında hep övgü dolu sözler söylediler. En sonunda Absoğulları mescidine gitti (ve herkesi Sa'd hakkında bildiklerini Allah için söylemeye davet etti). Onlar arasından Ebû Sa'de Üsâme İbni Katâde kalktı ve şöyle dedi:

– Madem ki bize Allah adını verdin, söylüyeyim: Sa'd, askerle birlikte harbe gitmez, mal taksiminde eşitliği gözetmez, adâletle hükmetmez, dedi.

Bunun üzerine Sa'd şöyle dedi:

– (Madem ki sen böyle dedin) Ben de senin hakkında vallahi üç dilek dileyeceğim: Allahım, senin bu kulun bu söylediklerinde yalancı ise sen onun ömrünü uzat, fakirliğini artır ve kendisini fitnelere çarptır.

Sonraları Usâme'ye hali sorulduğunda:

– Kocamış, fitneye uğramış zavallı bir ihtiyarım ben. Sa'd'ın bedduasına tutuldum, diye cevap verirdi.

Hadisi, Câbir İbni Semüre'den rivayet eden râvi Abdülmelik İbni Umeyr şöyle der: Daha sonraki zamanlarda o kişiyi ben de gördüm. Yaşlılıktan dolayı kaşları gözlerinin üzerine düşmüş olduğu halde yollarda rast geldiği kız çocuklarına sataşır, onları çimdiklerdi.

Buhârî, Ezan 95; Müslim, Salât 158-159. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Salât 128; Nesâî, İftitâh 74.

Açıklamalar

Hadisimizdeki olayın kahramanı Sa'd İbni Ebû Vakkas hazretleri, İslâm'ın ilk günlerinde henüz on yedi yaşında iken müslümanlar arasına katılmıştı. İslâm uğrunda ilk ok atan ve hatta müşriklerle aralarında çıkan tartışma esnasında bir müşriğin kafasını yarmak suretiyle İslâm uğrunda ilk kan döken müslümandır. Daha hayatta iken cennetle müjdelenmiş on bahtiyar sahabîden (el-aşeretü'l-mübeşşere) biridir. Irak'ı fethedip Sâsâni devletine son veren İslâm ordusunun komutanıdır. Kûfe şehrinin de kurucusudur.

Peygamber Efendimiz tarafından çok sevilen Hz. Sa'd, bütün gazvelere iştirak etmiş ve gerçekten büyük yararlık göstermiştir. Onun Uhud Gazvesi'ndeki bahadırılığı unutulacak gibi değildir. İslâm askerlerinin dağıldığı sırada, vücûdunu Hz. Peygamber'e siper ederek düşmana ok yağdırmıştır. O ok atarken Resûl-i Ekrem Efendimiz, “*At, anam-babam sana feda olsun*” diye kendisini hem teşvik etmiş hem de atması için ona ok temin etmiştir. Sa'd, okları atarken “Allahım! Bu senin okundur, onu düşmanına yetiştir” der, Sevgili Peygamberimiz de; “*Allahım! Sana dua ettiğinde Sa'd'ın duasını kabul et. Ey Allahım! Sa'd'ın atışını hedefine ilet, davetine icabet et!*” diye mukabele eder, dua buyururdu.

Sa'd İbni Ebû Vakkas *radıyallâhu anh*, Hz. Osman'ın şehit edilmesinden sonra müslümanlar arasında çıkan anlaşmazlık ve iç savaflara karışmamış, taraf olmamıştır.

Hız. Sa'd, kahramanlığı ve ok atmaktaki ustalığı kadar, duasının makbul olmasıyla da meşhur olmuş bir büyük sahâbîdir. Bu hadîs-i şerîf, ilk dönem hadisçilerince namaz ile ilgili bölümlerde zikredilmişken, Hız. Sa'd'ın kerâmetini gösteren bir olayı da bize haber verdiği için müellif Nevevî tarafından, işin bu yönü öne çıkarılarak "Velîlerin Kerâmeti" başlığı altına alınmıştır.

Kûfe vâlisi iken, bazı Kûfelilerin şikâyetleri üzerine, yapılacak araştırmanın sağlıklı bir şekilde yürütülebilmesi için kendisini görevden alıp Medine'ye çağıran Halife Hız. Ömer, ona yöneltilen ithamların arasında bulunan "Namaz kıldırmasını bile bilmiyor" suçlamasını Sa'd'a sormuş ve "Ben Resûlullah'ın namazı gibi namaz kıldırıyorum.." cevabını alınca da "Zaten senden beklenen (bir rivayete göre, benim de senden beklediğim) budur" diye Hız. Sa'd'a olan itimat ve güvenini belirtmiştir. Fakat yine de olayı yerinde tetkik etmek için Muhammed İbni Mesleme ve Abdullah İbni Erkam'ı görevlendirmiştir.

Müslim'deki bir rivayete göre (Salât 160); Hız. Sa'd, "Bana namazı bedevîler mi öğretecek?" diye tepki göstermiştir. Bu tepki, onun, kıldırıldığı namazın Hız. Peygamber'den öğrendiği namaz gibi olduğu konusundaki kesin kanaatini ve kendisini şikâyet eden kimselerin ise câhil kimseler olduklarını gösterir.

Burada iki hususa işaret etmekte fayda vardır:

Birincisi, hadisimizde anlatılan olayın bundan sonraki kısmı sadece Buhârî'nin rivayetinde yer almaktadır.

İkincisi, Hız. Ömer, Sa'd İbni Ebû Vakkas'ı, aczinden veya ihanetinden dolayı, yani hakkındaki suçlamaları haklı bulduğu için görevden almış değildir. Kûfelilerin sebep olabilecekleri başka fitneleri önlemek ve Hız. Sa'd'den Medine'de yararlanmak için böyle bir idarî tasarrufta bulunmuştur. Nitekim Hız. Ömer, kendinden sonraki halifeyi seçmek için belirlediği altı sahâbî arasına Hız. Sa'd'ı almış ve "Eğer halifelik Sa'd'e isabet ederse ne âla! Aksi halde, kim emîr olursa, Sa'd'den faydalansın" sözleriyle de bu durumu çok açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Muhammed İbni Mesleme *radiyallâhu anh*'ın Absoğulları mescidinde yaptığı soruşturmada Ebû Sa'de künyesiyle meşhur olan Üsâme İbni Katâde'nin yönelttiği "Askerle birlikte harbe gitmez, mal taksiminde eşitliği gözetmez, adâletle hükmetmez" ithamına son derece üzülen Hz. Sa'd, kendisinin şecaat, iffet ve hakseverliğine söz eden bu zata, ömrünün uzun, fakirliğinin çok olması ve fitnelere maruz bırakılması için beddua etmiştir. Hz. Sa'd'ın bu duası, Üsâme üzerinde aynen görülmüştür. Üsâme tam bir fakru zarurete düşmüş, ahlâkı bozulmuş, bir rivayete göre gözleri de kör olmuştur. O halinde bile bir kadın sesi duydu mu hemen ona saldırır, rezalet çıkarırmış. Nerede bir fitne ve fesat varsa, Üsâme orada mutlaka bulunur ve bu perişan halini, "Ne yapayım, Sa'd'ın bedduası!" diye açıklarmış.

Hz. Sa'd'ın, Allah katında duası makbul, kerâmet sahibi bir Allah dostu olduğunu gösteren bu olay, aynı zamanda velîlerin kerâmetine de delildir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sa'd İbni Ebû Vakkâs, faziletli ve duası makbul bir sahâbîdir.
2. Zâlîme beddua etmek câizdir.
3. Ashâb-ı kirâm, Hz. Peygamber'den öğrendiklerini yaşamaya ve yaşatmaya son derece dikkat ve özen gösterirlerdi.
4. Namazların ilk iki rekâtı daha uzun, son rekâtı ise daha kısa tutulur.
5. Suçu sâbit olmasa bile hakkında şikâyet bulunan me'mur, görevinden alınabilir.
6. Âmir, memurları hakkında vâki şikâyetleri, müfettişler aracılığı ile o yörenin güvenilir kimselerinden sorup araştırır.

١٥٠٩ - عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ: أَنَّ سَعِيدَ بْنَ زَيْدٍ بْنَ عَمْرِو بْنِ نُفَيْلٍ
خَاصَمْتُهُ أُرْوَى بِنْتُ أُوَيْسٍ إِلَى مَرْوَانَ بْنِ الْحَكَمِ، وَادَّعَتْ أَنَّهُ أَخَذَ شَيْئًا مِنْ
أَرْضِهَا، فَقَالَ سَعِيدٌ: أَنَا كُنْتُ أَخَذْتُ شَيْئًا مِنْ أَرْضِهَا بَعْدَ الَّذِي سَمِعْتُ مِنْ
رَسُولِ اللَّهِ ﷺ قَالَ: مَاذَا سَمِعْتَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
ﷺ يَقُولُ: «مَنْ أَخَذَ شَيْئًا مِنَ الْأَرْضِ ظُلْمًا، طَوَّقَهُ إِلَى سِنِّعِ أَرْضَيْنِ» فَقَالَ

لَهُ مَرْوَانُ: لَا أَسْأَلُكَ بَيِّنَةً بَعْدَ هَذَا، فَقَالَ سَعِيدٌ: اَللّٰهُمَّ اِنْ كَانَتْ كَاذِبَةً، فَأَعْمِ
بَصَرَهَا، وَاقْتُلْهَا فِي اَرْضِهَا، قَالَ: فَمَا مَاتَتْ حَتَّى ذَهَبَ بَصَرُهَا، وَبَيَّنَّمَا هِيَ
تَمْشِي فِي اَرْضِهَا اِذْ وَقَعَتْ فِي خُفْرَةٍ فَمَاتَتْ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةٍ لِمُسْلِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ بِمَعْنَاهُ، وَأَنَّهُ
رَأَاهَا عَمِيَاءُ تَلْتَمِسُ الْجُدْرَ تَقُولُ: أَصَابَتْني دَعْوَةُ سَعِيدٍ، وَأَنَّهَا مَرَّتْ عَلَى
بِئْرِ فِي الدَّارِ الَّتِي خَاصَمْتُهُ فِيهَا، فَوَقَعْتُ فِيهَا، فَكَانَتْ قَبْرَهَا.

1509. Urve İbni'z-Zübeyr'den rivayet edildiğine göre Ervâ Binti Evs, kendi arazisinden bir parçayı gasbettiği iddiasıyla Saîd İbni Zeyd İbni Amr İbni Nüfeyl İbni'l-Hakem *radiyallâhu anh'ı* (Medine vâlisi) Mervân İbnü'l-Hakem'e şikâyet etti. Bu şikâyet üzerine Saîd:

– Ben bu konuda Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in söylediklerini dinledikten sonra, onun hakkını üzerime geçirir miyim hiç! dedi. Mervân:

– Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'den ne duydun? diye sordu. O da:

– Ben Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in, “**Kim haksız olarak bir karış yer alırsa, o yerin yedi katı o kişinin boynuna dolanır**” buyurduğunu işittim, dedi. Bunun üzerine Mervân Saîd'e hitaben:

– Artık senden, bundan başka delil istemiyorum, dedi. Dâva bu noktaya gelince Saîd:

– Allahım! Eğer bu kadın yalancı ise sen onun gözünü kör et, kendisini de o arazisinde öldür! diye beddua etti.

Urve dedi ki, kadın ölmeden önce gözleri kör oldu ve bir gün o dâva konusu yerde gezinirken bir çukura düşüp öldü.

Buhârî, Bed'ül-halk 2, Mezâlim 13; Müslim, Müsâkât 139-142. Ayrıca bk. Tirmizî, Diyât 21.

Müslim'in, Muhammed İbni Zeyd İbni Abdullah İbni Ömer'den bir rivayeti de aynı mânadadır. Râvi Muhammed, o kadının kör olduğunu, Saîd'in bedduasına uğradım diyerek duvarlara tutuna

tutuna yürüdüğünü görmüş ve o kadının, dâva konusu arazisindeki bir kuyuya düştüğünü ve kabrinin o kuyu olduğunu haber vermiştir

(Müslim, Müsâkât 138).

Açıklamalar

Konumuz açısından hadîs-i şerifte önem arzeden husus, 1359 numaralı hadiste hayatı hakkında bilgi verdiğimiz Saîd İbni Zeyd hazretlerinin tutumudur. Saîd İbni Zeyd *radiyallâhu anh*, bir önceki hadiste geçen Sa'd İbni Ebû Vakkâs *radiyallâhu anh* gibi aşere-i mübeşşere'den, yani daha hayatta iken cennetle müjdelenmiş olan on bahtiyar sahâbîden biridir. İlk muhâcirlerden olan Hz. Saîd, Bedir Gazvesi dışında bütün gazvelere katılmıştır. Bedir'de bulunmadığı halde Hz. Peygamber onun için de bir hisse ayırmıştır. Kendisinden kırk sekiz hadis rivayet edilmiştir.

Arazi gasbı gibi ağır bir suçlamayla karşı karşıya kalmasına son derece üzülen duası makbul bu büyük sahâbî, hemen bütün sahâbîlerin sünnet-i seniyye karşısındaki mutlak itaat tavırlarını, “Ben Resûlullah’tan kim haksız olarak bir karış yer alırsa, o yerin yedi katı o kişinin boynuna dolanır, hadisini işittikten sonra, böyle bir gasb suçunu nasıl işlerim?” diyerek ortaya koymuştur. Mervân’ın da “Başka bir delil getirmene gerek yok” demesi, sahâbîler arasındaki sünnetle amel etme dikkat ve titizliğinin bir başka şekilde ifadesidir. Rivayetlere göre Saîd İbni Zeyd hazretleri, şikâyetçi kadının iddia ettiği toprağı ona bırakmış ve dâvayı uzatmamıştır. Ancak böylesine haksız bir suçlama ile karşılaşmış olması karşısında da beddua etmekten kendini alamamıştır. Zira Ervâ’nın suçlaması, aslında onun sünnete bağlılığına yöneltmiş bir bühtan niteliğindeydi.

Duası müstecâb ve makbul olan Saîd İbni Zeyd hazretlerinin kadın hakkındaki dileğinin aynen gerçekleşmiş olması, onun Allah katındaki yerinin ve Allah Teâlâ’nın ona olan lutuf ve ihsanının yani kerâmetinin açık bir göstergesidir.

Mûtezile, Cin sûresi’nin “**Allah bütün görülmeyenleri bilir. Sırlarına kimseyi muttali kılmaz. Ancak bildirmeyi dilediği peygamber bunun dışındadır**” meâlindeki 26 ve 27. âyetlerini delil getirerek evliyanın kerâmetini inkar etmiştir. Ancak bir rasule tâbi olan velinin, Allah’ın bildirmesi sonucu gaybe ait herhangi bir şeyi

bilmesi, -kendisi hakkında kerâmet olmakla beraber,- aslında tâbi olduğu peygamberin mûcizesidir. Bilindiği gibi **mûcize**, bir peygamberin peygamberlik iddiasının doğruluğunun delili olarak tezahür eder. Kerâmet ise Allah dostlarına, Allah'ın bir lutfu ve kerâmeti olarak tecelli eder. Peygamber'in bilgilendirilmesi vahiy ile ve çok değişik yollarla olabilir. Veli ise ilham veya rüya yoluyla bazı şeyleri öğrenebilir.

Hadisimizdeki “bir karış yer” ifadesi azlıktan kinayedir. Bir karışlık bir sınır tecâvüzü böylesine bir cezâlandırmayı gerektirirse, daha büyük toprak gaspları elbette çok daha büyük cezâları haydi haydi gerektirir, anlamına gelmektedir.

Memleketimiz gibi bağ-bahçe ve tarla komşuları arasında sınır tecâvüzlerinin sıkça görüldüğü ve bazan da bu yüzden cinayetlere varan olayların yaşandığı ülke ve yöre müslümanları için bu hadîs-i şerîf ne büyük bir uyarıdır.

Bu ve önceki hadiste, her iki sahâbînin beddualarının aynen gerçekleştiğini görmekteyiz. Buradan hareketle, Allah dostlarının hep olumsuz dileklerinin yerine getirildiği gibi yanlış bir kanaat edinilmemelidir. Onların duaları makbul olduğu gibi bedduaları da makbuldür. Herhalde müellif Nevevî, bu mesajı vermek için bu misalleri seçmiş olmalıdır. Hem de Allah dostlarına düşmanlık etmenin tehlikesine işaret etmek istemiş olabilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Toprak gasbının cezâsı çok ağırdır.
2. Bir yere sahip olan, onun altına da üstüne de sahiptir. O yerin hem altında hem de üstünde tasarruf edebilir. Ancak kişi arazisinin üzerinde bina yapmak istediği zaman komşularına herhangi bir şekilde zarar vermemekle mükelleftir. Yani kimseye zarar vermemek şartıyla arsa sahibi arazisinin üzerine istediği kadar kat çıkabilir.
3. İman ve ittika sahiplerine haksız ithamlarda bulunmak, iddia sahibinin başına büyük işler açabilir.
4. Zulüm ve haksızlık yapana beddua edilebilir.
5. Allah dostlarını kırmaktan, onlara düşmanlık etmekten sakınmak gerekir.
6. Sahâbîler hakkında hüsnüzanda bulunmak esastır.

١٥١٠ - عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: لَمَّا حَضَرَتْ
أُحُدٌ دَعَانِي أَبِي مِنَ اللَّيْلِ فَقَالَ: مَا أَرَانِي إِلَّا مَقْتُولًا فِي أَوَّلِ مَنْ يُقْتَلُ مِنْ
أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ وَإِنِّي لَا أَتْرُكُ بَعْدِي أَعَزَّ عَلَيَّ مِنْكَ غَيْرَ نَفْسِ رَسُولِ
اللَّهِ ﷺ وَإِنَّ عَلَيَّ دَيْنًا فَأَقْضِ، وَاسْتَوْصِ بِأَخَوَاتِكَ خَيْرًا، فَأَصْبَحْنَا، فَكَانَ
أَوَّلَ قَتِيلٍ، وَدَفَنْتُ مَعَهُ آخَرَ فِي قَبْرِهِ، ثُمَّ لَمْ تَطْبُ نَفْسِي أَنْ أَتْرُكَهُ مَعَ آخَرَ،
عَلَى حِدَةٍ. رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. فَاسْتَخْرَجْتُهُ بَعْدَ سِتَّةِ أَشْهُرٍ، فَإِذَا هُوَ كَيُومٍ وَضَعْتُهُ غَيْرَ أُذُنِهِ، فَجَعَلْتُهُ فِي قَبْرِ

1510. Câbir İbni Abdullah *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Uhud Harbi'nden önceki gece babam beni yanına çağırdı ve “Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in sahâbîlerinden ilk öldürecek kişinin ben olacağımı sanıyorum. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* hariç, benim için geride bırakacağım en kıymetli kişi sensin. Borçlarım var, onları öde. Kardeşlerine daima iyi davran” dedi.

Sabahleyin babam ilk şehid düşen kişi oldu. Bir başka şehid ile birlikte onu bir kabre defnettim. Sonra onu bir başkasıyla aynı kabirde bırakmayı içime sindiremedim. Altı ay sonra onu kabirden çıkardım. Bir de ne göreyim; kulağı(nın bir kısmı) hariç, tüm vücûdu kendisini kabre koyduğum günkü gibiydi. Onu yalnız başına bir mezara defnettim.

Buhârî, Cenâiz 78.

Açıklamalar

Hiz. Câbir’in babasının adı Abdullah İbni Amr İbni Harâm idi. Hâkim Nîsâbü’rî’nin *el-Müstedrek* adlı kitabında (III, 204) Vâkıdî’den naklen bildirdiğine göre Abdullah, Bedir şehidlerinden Mübeşşir İbni Abdülmünzir’i rüyasında görmüş, Mübeşşir ona, sen bugünlerde bize kavuşacaksın, demişti. O da rüyasını Hiz. Peygamber’e anlatmış, Efendimiz de “Bu şehidlik demektir” diye yorumlamıştı. Muhtemelen Abdullah bu olay üzerine veya düşmanla savaş arzusu dolayısıyla kendisinin Uhud şehidlerinin ilki olacağını oğluna söylemiş olmalıdır.

Önemli olan, -hangi sebeple olursa olsun,- söylediğinin aynen tahakkuk etmiş olmasıdır. Bu Hz. Abdullah'ın birinci kerâmetidir.

Câbir babasının vasiyetine tam anlamıyla sadık kalmış, borçlarını ödemiş ve kardeşlerine âdeta babalık etmiştir. Babasını kulağının bir kısmı kesilmiş olduğu halde, babasının eniştesi Amr İbni'l-Cemuh ile birlikte aynı mezara defnetmiştir. Zaten bütün Uhud şehidleri zaman darlığı ve imkânsızlık sebebiyle Hz. Peygamber'in emri üzerine elbiseleriyle ve yıkanmadan ikişer ikişer defnedilmişlerdi. Zamanla bu durum kendisine ağır gelen Câbir *radıyallâhu anh*, altı ay kadar sonra babasını mezardan çıkarıp ayrı bir yere defnetmiştir. Ancak onun altı ay sonra gördüğü manzara, o ilk Uhud şehidinin sanki daha dün defnedilmiş gibi ter ü taze duruyor olmasıdır. Bu da Hz. Abdullah'ın ikinci kerâmetidir. Zaten hadisimizin burada zikredilmesinin sebebi de, ilk Uhud şehidi olacağını önceden söylemesi ve aradan altı ay geçmiş olmasına rağmen cesedinin çürümemiş olması gerçeği ve kerâmetidir.

Değişik zaman ve yerlerde bu tür, vefatından uzun zaman geçtiği halde çürümemiş olduğu söylenen cesedlerle ilgili haberler duyarız. Kimileri bunlara inanır, kimileri de dudak bükerek “öyle şey olur mu?” diye tepki gösterir. Sahâbî oğlu sahâbî Câbir *radıyallâhu anh*'in bu haberi, “çürümeyen cesedler gerçeği”ni hiçbir itiraza imkân bırakmayacak şekilde ortaya koymaktadır. Zaman ve mekânın yaratıcısı olan Allah, şayet dilerse, dostlarının cesedini onlara bir kerâmet ve lutf, bizlere de ibret ve ders olmak üzere çürütmez. Bu hadis, bunun bir örneğini gözlerimiz önüne sermektedir. Hz. Abdullah'ın, oğluna söylediği sözler arasında, Peygamber *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i herkesten üstün tutan ifâdesi, son derece dikkate şayandır. Bu bakış ve anlayış, bütün sahâbîlerin bakışı ve anlayışıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah dostlarının kerâmeti haktır.
2. Abdullah İbni Amr İbni'l-Harâm hazretleri, kerâmeti açık velîlerdendir.
3. Bir kabre iki veya daha fazla kişi defnedilebilir. Bu konunun teferruatı hakkında mezhepler arası bazı görüş ayrılıkları vardır.

4. Kabirler açılıp içindekiler nakledilebilir. Bu işlemin süre ve şartları konusunda da farklı görüşler bulunmaktadır.

١٥١١ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَجُلَيْنِ مِنَ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ خَرَجَا مِنْ عِنْدِ النَّبِيِّ ﷺ فِي لَيْلَةٍ مُظْلِمَةٍ وَمَعَهُمَا مِثْلُ الْمِصْبَاحَيْنِ يَتَيْنِ أَيْدِيَهُمَا. فَلَمَّا افْتَرَقَا، صَارَ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا وَاحِدٌ حَتَّى أَتَى أَهْلَهُ. رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1511. Enes *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in ashâbından iki kişi karanlık bir gecede Peygamber *aleyhisselâm*'ın yanından çıktılar. Önlerinde meş'ale gibi iki ışık peyda oldu. Birbirlerinden ayrılınca da evlerine varıncaya kadar herbirinin yolunu bir ışık aydınlattı.

Buhârî, Salât 79; Menâkıbü'l-ensâr 13.

Açıklamalar

Rivayetlerden birinde (Menâkıbü'l-ensâr 13) bu iki sahâbînin Üseyd İbni Hudayr ve Abbâd İbni Bişr *radiyallâhu anhümâ* oldukları bildirilmektedir.

Hz. Peygamber'in sohbetini kaçırmamak ve onunla birlikte yatsı namazını kılmak için karanlığa kalan bu iki sahâbînin yolunu aydınlatan o iki meş'ale, onların bu konudaki samimiyetlerinin bir mükâfatı idi. Bu durum Hz. Peygamber için bir mûcize, o iki sahâbî için ise kerâmettir.

Ebû Dâvûd'un *Sünen*'inde, “Karanlıklarda mescidlere devam edenlere kıyamet günü tam bir nura kavuşacaklarını müjdele” buyurulmaktadır. Üseyd İbni Hudayr ve Abbâd İbni Bişr *radiyallâhu anhümâ* bu müjdeye daha dünyada iken nâil olmuşlardır.

Geceleyin meş'ale ya da ışık ile aydınlanma kerâmeti aslında sadece bu iki sahâbî ile sınırlı değildir. Kabilesinin müslüman olmasına vesile olan şâir Tufeyl İbni Amr ed-Devsî, Mekke'de Hz. Peygamber ile görüşüp iman ettikten sonra Efendimiz'in, “Allahım! Ona bir alâmet ihsan et” duası neticesinde kabilesine dönerken karanlık gecede iki kaşı arasında peyda olan bir nur yolunu aydınlattır. Tufeyl'in “Bunu bir hastalık sanarlar aman yüzümde

olmasın” temennisi üzerine nur, elindeki deyneğin ucuna intikal etmiştir. Kendisi daha sonraları nurlu (Zünnûr) diye anılır olmuştur.

Yine ensardan Katâde İbni’n-Nu’mân *radıyallâhu anh* bir gece, elinde kuru bir hurma dalı olduğu halde Hz. Peygamber’in huzurundan çıkmış giderken dal birden lamba gibi yanmaya başlamış ve yolunu aydınlatmıştır.

Keza Ebû Ubeyys el-Evsî *radıyallâhu anh* de namazlarını Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile kılıp sonra kendi kabilesi olan Benî Hârice yurduna dönermiş. Yağmurlu ve zifiri karanlık bir gecede evine dönerken elindeki asası ışık saçarak yolunu aydınlatmıştır.

Hamza İbni Ömer el-Eslemî *radıyallâhu anh* diyor ki, karanlık bir gecede Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ile birlikte idik. Develerimiz ürküp dağıldı. O sırada benim parmaklarım ışık saçmaya başladı. Bütün develerim toplanıncaya kadar parmaklarımdaki ışıldama devam etti.

Bütün bu ve benzeri olaylar ve rivayetler göstermektedir ki, Allah Teâlâ, iman ve ittikâ sahibi veli kullarına değişik şekillerde kerâmette, iyilikte ve lutfu bulunmaktadır. Bu lutfu ilâhînin sadece sahâbîlerle sınırlı olduğu sanılmamalıdır. O’nun sonsuz lutfu her zaman kesiminde yaşayan ve yaşayacak olan iman ve takva sahipleri içindir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ, dostlarına değişik şekillerde kerâmet ve ihsanda bulunur.

2. Üseyd İbni Hudayr ve Abbâd İbni Bişr *radıyallâhu anhümâ* karanlıkta meş’ale ile aydınlanma kerâmetine sahip iki sahâbîdir.

3. Hz. Peygamber’e yakın olmaya ihlasla gayret eden kimseler onun mûcizesi olarak bazı kerâmetlere mazhar olurlar.

١٥١٢ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ عَشْرَةَ رَهْطٍ عَيْنًا سَرِيَّةً، وَأَمَرَ عَلَيْهَا عَاصِمَ بْنَ ثَابِتٍ الْأَنْصَارِيَّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَانْطَلَقُوا حَتَّى إِذَا كَانُوا بِالْهَدَاةِ ؛ بَيْنَ عُسْفَانَ وَمَكَّةَ ؛ ذَكِّرُوا لِحَيٍّ مِنْ هَذِلٍ يُقَالُ لَهُمْ: بَنُو لَحْيَانَ، فَتَقَرَّوْا لَهُمْ بِقَرِيبٍ مِنْ مِئَةِ رَجُلٍ رَامٍ، فَاقْتَضَوْا آثَارَهُمْ، فَلَمَّا أَحَسَّ

بِهِمْ عَاصِمٌ وَأَصْحَابُهُ، لَجُّوا إِلَى مَوْضِعٍ، فَأَخَاطَ بِهِمُ الْقَوْمُ، فَقَالُوا: أَنْزِلُوا
فَأَعْطُوا بِأَيْدِيكُمْ وَلَكُمْ الْعَهْدُ وَالْمِيثَاقُ أَلَّا نَقْتُلَ مِنْكُمْ أَحَدًا. فَقَالَ عَاصِمٌ
بُنْ ثَابِتٍ: أَيُّهَا الْقَوْمُ، أَمَّا أَنَا، فَلَا أَنْزِلُ عَلَى ذِمَّةِ كَافِرٍ: اَللَّهُمَّ أَخْبِرْ عَنَّا
نَبِيَّكَ ﷺ فَرَمَوْهُمْ بِالتَّبْلِ فَقَتَلُوا عَاصِمًا، وَنَزَلَ إِلَيْهِمْ ثَلَاثَةُ نَفَرٍ عَلَى الْعَهْدِ
وَالْمِيثَاقِ، مِنْهُمْ خُبَيْبٌ، وَزَيْدُ بْنُ الدِّثَنَةِ وَرَجُلٌ آخَرٌ. فَلَمَّا اسْتَمَكَّتُوا مِنْهُمْ
أَطْلَقُوا أَوْتَارَ قِسِيَّتِهِمْ، فَرَبَطُوهُمْ. قَالَ الرَّجُلُ الثَّالِثُ: هَذَا أَوَّلُ الْعَذْرِ وَاللَّهُ
لَا أَصْحَبَكُمْ إِنَّ لِي بِهِؤُلَاءِ أَسْوَةٌ، يُرِيدُ الْقَتْلَى، فَجَرُّوهُ وَعَالَجُوهُ، فَأَبَى أَنْ
يُصْحَبَهُمْ، فَقَتَلُوهُ، وَانْطَلَقُوا بِخُبَيْبٍ، وَزَيْدِ ابْنِ الدِّثَنَةِ، حَتَّى بَاغَوْهُمَا بِمَكَّةَ
بَعْدَ وَقْعَةِ بَدْرٍ، فَابْتَاعَ بَنُو الْحَارِثِ بْنِ عَامِرٍ بْنِ نَوْفَلٍ بْنِ عَبْدِ مَنَافٍ خُبَيْبًا،
وَكَانَ خُبَيْبٌ هُوَ قَتَلَ الْحَارِثَ يَوْمَ بَدْرٍ. فَلَبِثَ خُبَيْبٌ عِنْدَهُمْ أَسِيرًا حَتَّى
أَجْمَعُوا عَلَى قَتْلِهِ، فَاسْتَعَارَ مِنْ بَعْضِ بَنَاتِ الْحَارِثِ مُوسَى يَسْتَحِدُّ بِهَا
فَاعَارَتْهُ، فَدَرَجَ بَنِي لَهَا وَهِيَ غَافِلَةٌ حَتَّى أَتَاهُ، فَوَجَدَتْهُ مُجْلِسَهُ عَلَى فَخْدِهِ
وَالْمُوسَى بِيَدِهِ، فَفَزَعَتْ فَرَعَةً عَرَفَهَا خُبَيْبٌ. فَقَالَ: أَتَحْشَيْنَ أَنْ أَقْتُلَهُ مَا
كُنْتُ لِأَفْعَلَ ذَلِكَ ! قَالَتْ: وَاللَّهِ مَا رَأَيْتُ أَسِيرًا خَيْرًا مِنْ خُبَيْبٍ، فَوَاللَّهِ لَقَدْ
وَجَدْتُهُ يَوْمًا يَأْكُلُ قِطْفًا مِنْ عِنَبٍ فِي يَدِهِ وَإِنَّهُ لَمَوْثِقٌ بِالْحَدِيدِ وَمَا بِمَكَّةَ مِنْ
ثَمَرَةٍ، وَكَانَتْ تَقُولُ: إِنَّهُ لِرِزْقٍ رَزَقَهُ اللَّهُ خُبَيْبًا. فَلَمَّا خَرَجُوا بِهِ مِنَ الْحَرَمِ
لِيَقْتُلُوهُ فِي الْحِلِّ، قَالَ لَهُمْ خُبَيْبٌ: دَعُونِي أَصْلِي رَكَعَتَيْنِ، فَتَرَكُوهُ، فَكَرَعَ
رَكَعَتَيْنِ فَقَالَ: وَاللَّهِ لَوْ لَا أَنْ تَحْسَبُوا أَنَّ مَا بِي جَزَعٌ لَزِدْتُ: اَللَّهُمَّ أَخْصِبْهُمْ
عَدَدًا، وَاقْتُلْهُمْ بِدَدَا، وَلَا تُبْقِ مِنْهُمْ أَحَدًا. وَقَالَ:

فَلَسْتُ أَبَالِي حِينَ أَقْتُلُ مُسْلِمًا عَلَى أَيِّ جَنْبٍ كَانَ لِلَّهِ مَضْرِعِي

وَذَلِكَ فِي ذَاتِ الْإِلَهِ وَإِنْ يَشَأْ يُبَارِكْ عَلَى أَوْصَالِ شِلْوٍ مُمَرِّعٍ

وَكَانَ خُبَيْبٌ هُوَ سَنٌ لِّكُلِّ مُسْلِمٍ قُتِلَ صَبْرًا الصَّلَاةَ. وَأَخْبَرَ - يَغْنِي النَّبِيَّ
ﷺ - أَصْحَابَهُ يَوْمَ أَصِيبُوا خَبَرَهُمْ، وَبَعَثَ نَاسٌ مِنْ قُرَيْشٍ إِلَى عَاصِمِ بْنِ ثَابِتٍ
حِينَ حَدَّثُوا أَنَّهُ قُتِلَ أَنْ يُؤْتُوا بِشَيْءٍ مِنْهُ يُعْرِفُ، وَكَانَ قَتَلَ رَجُلًا مِنْ عِظَمَائِهِمْ،
يَقْطَعُوا مِنْهُ شَيْئًا. رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. فَبَعَثَ اللَّهُ لِعَاصِمٍ مِثْلَ الظُّلَّةِ مِنَ الدَّبْرِ فَحَمَّتْهُ مِنْ رُسُلِهِمْ، فَلَمْ يَقْدِرُوا أَنْ

1512. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* başlarına Medineli Âsım İbni Sâbit'i komutan tayin ettiği on kişiden oluşan bir kâfileyi (irşad ve istihbarat için) görevlendirdi. Kâfile Usfân ile Mekke arasında bulunan Hüdât denilen yere ulaştı. Bunların hareketi (müşriklerce), Hüzeyl'in bir kolu olan ve Lihyânoğulları denilen kabileye haber verilmişti. Lihyânoğulları yüze yakın okçudan oluşan bir grupta onları takibe aldılar. Âsım ve arkadaşları izlendiklerini farkedince, kendilerini savunabilecekleri yüksekçe bir yere sığındılar ama düşman da onların çevresini sardı ve:

– İnin aşağı, elinizdeki silahları bırakıp teslim olun. Söz veriyoruz hiçbirinizi öldürmeyeceğiz! dediler. Bunun üzerine Âsım İbni Sâbit:

– Arkadaşlar! Ben, bir kâfirin sözüne güvenerek aşağı inmem, dedi. Allahım, durumumuzu Peygamberine bildir, diye dua etti. Bunun üzerine düşmanlar, Âsım'ı (ve komutasındaki altı kişiyi) oka tutup şehit ettiler. İçlerinden üç kişi, Hubeyb, Zeyd İbni Desine ve bir kişi daha verilen söze güvenerek inip teslim oldular. Müşrikler bu üç kişiyi ellerine geçirince, yay tellerini çıkarıp onları kısıvrak bağlamaya kalktılar. Durumu gören üçüncü kişi:

– Bu bize yapılan ilk kalleşliktir. Vallahi size asla teslim olmayacağım. Şu şehitler bana güzel bir örnektir, diye direndi. Onu zorla sürükleyip götürmek istediler ise de şiddetle karşı koydu. Bunun üzerine onu da şehit ettiler. Hubeyb ve Zeyd İbni Desine'yi götürüp Bedir Gazvesi sonrasında Mekke'de sattılar. Hubeyb'i, Bedir Gazvesi'nde öldürdüğü Hâris İbni Âmir İbni Nevfel İbni Abdimenâf'ın oğulları satın aldı. Hubeyb, kendisini öldürmeye karar verdikleri güne kadar onların elinde esir olarak kaldı.

Bu esaret günlerinde Hubeyb, etek traşı olmak için Hâris'in kızlarından birinden bir emânet ustura istedi, o da verdi. Bir ara kadının gafletinden yararlanan küçük çocuğu, Hubeyb'in yanına

sokuldu. Hubeyb'in elinde ustura olduğu halde çocuğu dizine oturttuğunu görünce kadın, son derece telaşlandı. Durumu sezen Hubeyb:

– Çocuğu öldüreceğimden mi endişeleniyorsun? Ben böyle bir şey yapmam! dedi.

Kadın dedi ki: Allah'a andolsun ki ben hayatımda Hubeyb'den daha iyi bir esir görmedim. Vallahi ben onu, zincire bağlı olduğu ve Mekke'de hiçbir meyvenin bulunmadığı bir gün taze üzüm yerken gördüm. Bu, Allah'ın Hubeyb'e lütfettiğı bir rızıktı.

Hâris'in oğulları onu öldürmek için Harem bölgesinin dışına Hill denilen yere çıkardıkları zaman Hubeyb onlara:

– Müsaade edin de iki rekat namaz kılayım, dedi. Bıraktılar. Hubeyb iki rek'at namaz kıldı ve sonra "Allah'a yemin ederim ki, ölümden korktuğumu zannetmeyeceğınızı bilsem, bu namazı daha fazla kılardım" dedi ve "Allahım! Bunların her birini tek tek mahvet, birer birer canlarını al, hiçbirini sağ bırakma!" diye dua edip şu beyitleri okudu:

*Müslüman olarak öldükten sonra,
Nasıl öldüğümü asla dert etmem.
Bunların hepsi elbette Allah uğrunda;
Dilerse O, pek kolaydır, parçalanmış vücûdumla rahmete ermem!*

Böylece Hubeyb, idam edilecek her müslümanın iki rekat namaz kılması âdetini başlatan kişi oldu.

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*, düşman tarafından kuşatıldıkları gün bu on kişilik müslüman kâfilesinin başına gelenleri ashâbına anında bildirmişti.

Âsım İbni Sâbit'in şehit edildiğini haber aldıkları zaman Kureyş'in bazı ileri gelenleri, (Bedir savaşında) kendilerinden birini öldürmüş olması sebebiyle onu tanımaya yarayacak bir parçasını getirmek üzere adamlar yolladılar. Bunun üzerine Allah, Âsım'ı korumak için bir arı sürüsü gönderdi. Bu arı bulutu Âsım'ın cesedini kapladı. Kureyş'in adamları, onun nâşından hiçbir şey koparmaya imkân bulamadılar.

Buhârî, Cihad 170, Meğâzî 10, 28.

Açıklamalar

Hadisimiz, İslâm tarihinde Recî' vakası olarak bilinen acı olayın kahramanlarından bir kısmına ait gelişmeleri açıklamaktadır. Peygamber Efendimiz, Mekkeli müşriklerin düşünce ve planlarını öğrenmek maksadıyla bilgi ve istihbarat toplamak üzere gönüllüler birliği hazırlamıştı. Tam bu sırada Lihyânoğulları'nın tahrik ve teşvikiyle Adal ve Kare kabileleri, Medine'ye adamlar gönderip kendilerinin müslüman olduklarını ve dini kendilerine öğretecek elemanlar istediklerini bildirdiler. Efendimiz de on kişiden oluşan bu gönüllü birliğini görevlendirdi. Başlarına da Âsım İbni Sâbit'i komutan tayin etti. Birlik mensupları geceleri yürüyüp gündüzleri dinlenerek Huzeyl kabilesi bölgesindeki Recî' denilen su başına vardılar. Burada dinlenip Medine'nin özel hurması olan acveden yiyip çekirdeklerini oraya attılar. Hurma çekirdeklerinden buraya Medinelilerin uğramış olduğunu anlayan bir çoban gidip durumu Lihyânoğullarına haber verdi.

Lihyânoğullarından yüz kadar okçu silahlanıp müslüman birliğinin peşine düştü ve onları, sığındıkları dağın tepesinde kuşattı. Teslim olmaları halinde onlara dokunmayacaklarını söylediler. Müslümanlar önce kendi aralarında durumu müzâkere ettiler. Sonra da başta birlik komutanı Âsım İbni Sâbit olmak üzere, müşriklere güvenemeyeceklerini, onlara asla boyun eğmeyeceklerini, müşriklerle hiçbir zaman anlaşma yapmayacaklarını söyleyerek çarpışmaya karar verdiler. Yapılan şiddetli çarpışma sonunda başta Âsım İbni Sâbit olmak üzere yedi müslüman okla şehit edildi.

Âsım, Bedir ve Uhud savaşlarına katılmış ve çok büyük yararlık göstermiş gazilerdendi. İyi bir okçu idi. Âsım, savaş kararı alınca, "Allahım! Durumumuzu Peygamberine bildir" demiş ve yaralandığı zaman da "Allahım! Ben günün başında senin dinini korudum; sen de günün sonunda benim cesedimi koru!" diye dua etmişti.

Uhud savaşında iki oğlunu öldürdüğü kadın tarafından başını getirene yüz deve verileceği ilan edilmiş olan Âsım'ın cesedini bir arı bulutu Lihyânoğullarından korumuştur. Akşam olup arıların dağılmasını bekleyen düşman, hiç beklemediği bir olayla karşılaştı. Birden yağmur bastırdı. Seller oluştu ve Âsım'ın cesedi bu esnada ortadan kayboldu. Düşman da Âsım'ın cesedinden herhangi bir

parça koparmaya muvaffak olamadı. Bundan sonra Âsım, arıların koruduğu şehit diye anıldı.

Müslüman gönüllü birliğinden üç kişi, müşriklerin verdiği söze inanıp, üstlendikleri bilgi ve istihbarat toplama görevlerini belki yerine getirebilecekleri ümidi ile teslim oldular. Bunlar Hubeyb İbni Adî, Zeyd İbni Desine ve Abdullah İbni Târik *radıyallâhu anhüm* idi. Abdullah, müşriklerin onları bağlamaları üzerine “Bu ilk kalleşliktir” deyip direnmeye karar verdi. Müşrikler onu Mekke yolunda şehit ettiler.

Hubeyb ve Zeyd’i Mekke’ye götürüp esir olarak sattılar. Hubeyb’i, Bedir savaşında öldürülen Hâris İbni Âmir’in oğulları, babaları yerine öldürmek üzere satın aldılar. Zeyd’i de Safvan İbni Ümeyye, yine Bedir’de öldürülen babası Ümeyye’nin yerine öldürmek üzere satın aldı. Böylece bu iki müslüman için tutukluluk günleri başladı.

İşte bu tutukluluk günlerinde Hz. Hubeyb, evinde zincire vurulduğu kadın tarafından mevsimi olmadığı halde üzüm yerken görüldü. Kadın, bunun Hubeyb’e Allah’ın bir ikramı olduğunu anladı.

Hubeyb’in, kendisine istediği usturayı getiren çocuğu eline geçirmiş olmasına rağmen onu rehine olarak kullanmaya kalkmaması, ona bakmakla görevli olan kadını sevindirdi. Kadının sorması üzerine Hubeyb, sen bana içecek temiz su ver, bir de beni öldürme kararı aldıkları zaman önceden bana haber ver yeter demişti. Hubeyb müşriklerin kestiği etlerden ve hazırladığı yemeklerden yememeye dikkat ediyordu.

Öbür tarafta Zeyd İbni Desine de tutukluluk günlerini oruç tutarak geçiriyordu. Hz. Zeyd, Safvan İbni Ümeyye’ye, şayet verirse, sadece süt kabul edeceğini başka hiçbir şey istemediğini bildirmişti.

Haram aylarının bitiminde müşrikler, bu iki müslümanı Mekke’nin harem bölgesi dışına çıkararak Ten’im’de idam etmeye karar verdiler. Kadın, çoluk çocuk ve çevreden gelenler bu idamları seyretmek üzere Ten’im’de toplandı. İdam edilecekleri yere götürülürken, bir ara görüşmelerine izin verilen bu iki müslüman, kısa görüşmelerinde birbirlerine sabır tavsiye ettiler, sonuna kadar direnmeleri gerektiğini hatırlattılar.

Önce Hubeyb’i, kendisi için hazırladıkları dar ağacının yanına getirdiler. Hubeyb burada iki rekat namaz kılmak istedi. İzin verdiler. O namazını kıldı ve “Ölümden korktuğumu sanmıyacağınızı

bilseydim namazı uzatırdım” dedi. İdam edilecek kimselerin iki rekat namaz kılması Hubeyb’in başlattığı bir âdet oldu. Hz. Hubeyb, kendisine yapılan tavsiye ve dininden dönmesi halinde serbest bırakılacağı telkinlerine asla itibar etmedi. Hz. Peygamber’e bağlılığını ısrarla ifade etti. Bir ara “Allahım! Sen bize Resûlünün peygamberliğini tebliğ ettin. Bize yapılanı da Resûlüne ulaştır!” diye dua etti. Hz. Peygamber Medine’de ashâbıyla otururken, “*Ve aleyhisselâm = Ona da selâm olsun*” bir rivayete göre de “*Ve aleyhimesseleâm = O ikisine de selâm olsun*” buyurdu. Sahâbîlerin sormaları üzerine de Efendimiz, Hubeyb ve Zeyd’in şehit edildiğini, onların gönderdiği selâma mukabele ettiğini bildirdi. Allah onlardan râzı olsun.

Hz. Hubeyb, idam edilmeden önce müşrikler hakkında beddua etmişti. O gün orada bulunan müşriklerden, Hubeyb’in bedduasına tutulmamak için, kurşundan sakınır gibi kendisini yere atanlar, duymamak için kulaklarını tıkayanlar, bir ağaç veya insanların arkasına sığınanlar olmuştur. Daha sonraki dönemlerde Hz. Ömer’in Humus’a vâli tayin ettiği Saîd İbni Âmir el-Cumahî, kendisine ara ara gelen baygınlığı, Hubeyb’in idam edildiği gün orada bulunması ve onun bedduasını duymuş olmasıyla açıklamıştır.

Âsım İbni Sâbit’in cesedinin önce arılar tarafından korunması, sonra da sel sularının alıp götürmesi, düşmanların ona ilişememesi; Hubeyb’in, mevsimi olmadığı halde tutuklu bulunduğu yerde taze üzüm yemesi, selâmlarının ve durumlarının anında Hz. Peygamber’e ulaşması, Efendimiz’in mucizesi, bu mucâhidlerin de kerâmetidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah Teâlâ mü’min kullarını çeşitli şekillerde imtihan eder.
2. O, dilediği kuluna -ölü olsun diri olsun- ikram ve ihsanda bulunur.
3. Allah Teâlâ, ihlâs ile yapılan duaları kabul buyurur, kendine sığınan kullarını korur.
4. Reci’ vak’ası ve sonrasında gelişen olaylar, Âsım İbni Sâbit, Hubeyb İbni Adî ve Zeyd İbni Desine hazretlerinin kerâmetlerine delildir.
5. İdam edilecek müslümanların idamdan önce iki rek’at namaz kılması Hz. Hubeyb’in başlattığı güzel bir âdettir.

Nevevî merhum şöyle der:

Aslında, “velilerin kerâmeti” konusunda bu kitabın değişik bahislerinde geçmiş olan birçok hadis bulunmaktadır. Meselâ, sihirbaz ve rahib arasında gidip gelen genç ile ilgili hadis, Cüreyc hadisi, kapısını koca bir kayanın kapattığı mağaraya sığınmış üç kişi ile ilgili hadis, buluttan, “falanın bahçesini sula!” sesinin geldiğini duyan kişi ile ilgili hadis ve benzeri rivayetler bu kabil hadislerden sadece bir kaçıdır. Bu konuyla ilgili deliller hem çok hem de pek meşhurdur.

١٥١٣ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: مَا سَمِعْتُ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ يَقُولُ لَشَيْءٍ قَطُّ: إِنِّي لَأُظَنُّهُ كَذًّا، إِلَّا كَانَ كَمَا يَظُنُّ. رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1513. İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Ömer *radiyallâhu anh*, herhangi bir şey hakkında “Ben şöyle düşünüyorum” dedi mi, o şey gerçekten onun düşündüğü gibi neticelenirdi.

Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr 35.

Açıklamalar

Hiz. Ömer'in öngörülerinin isabeti konusunda dikkat çeken bir şehâdeti ihtivâ eden Abdullah İbni Ömer'in bu beyânı, biraz yukarıda 1507 numara ile geçen hadîs-i şerifte Resûl-i Ekrem'in Hiz. Ömer hakkındaki takdîrîkâr ifadelerinin sebebinin açıklar gibidir.

Burada bir kez daha Hiz. Ömer'in tahmin ve düşüncelerinde doğruyu önceden yakalama özelliğini, yani muhaddes veya mülhem bir kişiliğe sahip olduğunu, diğer bir ifadeyle, kerâmet sahibi bir sahâbî olduğunu görüyoruz. Abdullah İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ*'nın bu şehâdeti, Hiz. Ömer'in en yakınındaki birinin tesbiti olarak bizlere tam bir kanaat vermektedir.

Bazan insanlar “içime doğdu” diye bir konuda görüş beyân eder, tahminde bulunurlar. Olay da aynen o şekilde gerçekleşir. Hemen her insan için söz konusu olabilecek böylesi durumlar, iman ve takva

sahipleri için daha sıklıkla söz konusu olabilir. İşte Hz. Ömer'in, hemen hemen her konuda gerçeği yakalayabilen ileri ve isabetli görüş sahibi bir sahâbî olduğu anlaşılmaktadır. Bu da ona Allah Teâlâ'nın bir ikramı ve lutfudur.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Velîlerin kerâmeti haktır.
2. Hz. Ömer, görüşlerinin isabeti ile tanınan bir büyük sahâbîdir.

YASAKLAR BÖLÜMÜ

GIYBETİN HARAM OLDUĞU VE DİLİ KORUMA EMRİ

Âyetler

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ. وَلَا يَغْتَبْ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ

1. “Biriniz diğerinizi arkasından çekiştirmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? Elbette bundan tiksiniyorsunuz. O halde Allah’tan korkun. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok esirgeyicidir.”

Hucurât sûresi (49), 12.

Öncelikle ve özellikle müslüman bir toplum meydana getirip onun fertleri arasındaki ilişkileri sağlıklı bir şekilde düzenlemeyi hedefleyen dinimiz, mü’minler arası ilişkilere son derece önem verir. İster hukukî ister ahlâkî alanda olsun getirdiği bütün kısıtlama ve yasaklar müslüman fertlerin ve dolayısıyla İslâm toplumunun huzur ve saadetini sağlamaya yöneliktir.

Kurulmak istenen bu huzur ve güven ortamını bekleyen tehlikelerden biri, toplumu oluşturan fertlerin birbirlerini çekiştirip gıybet etmeleridir. Zira gıybet, kişiler arasındaki güveni ortadan kaldırır. Birbirine güvenmeyen fertlerin meydana getirdiği toplumda da asla huzur ve saadet olmaz. Hucurât sûresinin mü’minler arası ilişkileri düzenleyen âyetlerinden biri olan ve “**Ey iman edenler!**” diye doğrudan müslümanlara hitab eden bu âyette gıybet, *ölmüş olan kardeşinin etini yemek* diye takdim edilmiştir. Nasıl ki ölmüş bir insan kendisini savunamaz ise orada olmayan bir kişi de hakkında söylenenleri bilemeyeceği için o anda kendisini savunamaz. Bu sebeple de birini arkasından çekiştirmek, bir ölünün etlerini parçalayıp yemek gibi çok çirkin bir davranış ve bir tür canavarlıktır. İşte bu benzetme, hem dinî olarak hem de aklî olarak gıybetin ne

kadar çirkin bir huy olduğunu ortaya koymaktadır. Bu yakışıksız durumdan mü'minlerin tiksineceği vurgulandıktan sonra, bu sahada çok dikkatli davranılması istenmektedir. Allah Teâlâ'nın tövbeleri çok kabul edici ve çok esirgeyici olduğu hatırlatılmak suretiyle de işlenecek hatalardan temizlenme yolu gösterilmektedir.

Müellif Nevevî'nin yasaklar bölümüne ahlâkî bir yasak olan gıybet ile başlaması, dinimizdeki nehiylerin, aslında, güzel ahlâkî hâkim kılma hedefine yönelik olduğunu hatırlatmaktadır.

عَنْهُ مَسْتَوْلاً. وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ

2. “Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme. Çünkü kulak, göz ve gönül, bunların hepsi, yaptıklarından sorumludur.”

İsrâ sûresi (17), 36.

İnsanın bilmediği ve kendisini de ilgilendirmeyen bir takım konuların arkasına takılıp onlar hakkında ileri geri sözler söylemesi zan ve tahminlerde bulunması asla doğru değildir. Dili koruma ve konuşma disiplini bakımından hiç hoş olmayan bu durum, sonuçta insanı büyük bir sorumlulukla karşı karşıya getirir. Duymadığını duymuş gibi, görmediğini görmüş gibi, anlamadığını anlamış gibi davranıp o yarım yamalak bilgilerle birtakım değerlendirmelerde bulunmak, sorumluluk duygusuyla bağdaşacak hareketler değildir. Biz biliyoruz ki “*Hepiniz çobansınız ve sürünüzden sorumlusunuz*” hadisinde olduğu gibi her insan, öncelikle tüm uzuvlarından sorumludur. **Bu âyet-i kerîmede özellikle idrak ve bilginin gerçekleşmesinde etkili olan kulak, göz ve gönlün sorumlulukları hatırlatılmak suretiyle insanın genel sorumluluğuna dikkat çekilmiştir.**

Âyet-i kerîme gıybet gibi bir günaha düşmemenin yolunu, “**Hakkında bilgin olmayan şeyin peşine düşme, iyice bilmediğin bir sözü söyleme**” diye göstermektedir.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.

3. “İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen yazmaya hazır bir melek bulunmasın.”

Bu âyet-i kerîme dilin korunması ve ağız disiplini konusunda en temel ve en genel esası belirlemekte, güzel veya çirkin, hayır veya şer ne olursa olsun ağızdan çıkan her sözün kaydedildiğini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kesinlikte ortaya koymaktadır. Böylesine yakından bir takip, tesbit ve denetime tâbi olduğunu bilmek, dili korumak konusunda alınabilecek en etkili tedbirdir. Yani **insan, yokluğunda tercüme-i hâli yazılan biri değil, en yakından takib edilerek yaptıkları ve söyledikleri kaydedilerek hayat hikâyesi tesbit edilen ve ona göre de sorgulanacak olan bir varlıktır.** O halde “nefsinin ona verdiği vesveseler” yani içinden geçen his ve düşünceler bir yana, hiç değilse iki dudağı arasından çıkacak olan sözlere son derece dikkat etmeli ve hâkim olmalıdır. Gerek yalnızken gerek toplum içinde gerek eğlenirken gerekse üzülürken her an ve her yerde ağızdan çıkacak olan söz ve kelimelerin her biri kaydedilmektedir. Kelime kelime, hesabı verilecek bir hayatın sahibi olmak, son derece disiplinli yaşamayı gerektirir. Âyet-i kerîme bizde bu bilincin yerleşmesini istemektedir.

Hadisler

۱۵۱۴ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَضْمُتْ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1514. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Allah’a ve âhiret gününe inanan, ya hayır söylesin ya da sussun.”

Buhârî, Edeb 31, 85, Rikak 23; Müslim, Îmân 74, Lukata 14. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 123; Tirmizî, Kıyamet 50.

Açıklamalar

Nevevî, konu başlığında her ne kadar önce gıybetin haram olduğunu sonra dili koruma gereğini zikretmiş ise de, konuyla ilgili

hadisleri sıralarken bunun tam aksi bir uygulama yapmış, önce dilin korunmasına sonra gıybetle dair hadislere yer vermiştir. Aslında uygun olan da budur. Çünkü önce genel olarak dilin korunması ve onun önemi anlatıldıktan sonra gıybet ve gıybetin zararlarından bahsetmek daha mâkul, mantıklı ve anlaşılır bir uygulamadır.

Allah’a ve âhiret gününe inanan kimselerin engin bir sorumluluk duygusu taşıdığı açıktır. Hepimizin bildiği gibi disiplin, âhiret sorumluluğu ile yakından alâkalıdır. Hesaba, cezâ ve mükâfata inanmış bir insan, hesap günü mahcup olmamak için öncelikle diline sahip olacak ve hayatını daha dikkatli yaşayacaktır. Hadisimizde işte bu temel gerçeğe dikkat çekilerek, dili korumanın, ya hayır söylemek ya da sükût etmek gibi iki yolu olduğu bildirilmektedir. Her mükellef insanın, iyilik ve hayır olduğu açıkça belli olan sözlerin dışındaki tüm sözlerden dilini koruması uygun olur. Hatta yerine göre konuşmanın ve susmanın eşit bir durum arzemesi halinde, susmak sünnettir. Çünkü Nevevî’nin de işaret ettiği gibi, mübah bir söz bile bazan haram veya mekruh bir durumla neticelenebilir. Halkımızın “Korkulu rüya görmektense uyanık durmak yeğdir” dediği gibi, böyle muhtemel bir tehlikeden uzak kalabilmek için sükût etmek daha akıllıca olur.

Şuna da işaret edelim ki, hayır söylemek veya sükut eylemek, imanın aslının değil, olgunluğunun göstergesidir. Hadisimizin ifadesi, ya doğru konuşmak veya susmak konusuna son derece dikkat edilmesini tenbih maksadına yöneliktir.

”Allah’a ve âhiret gününe inanan” diye başlayan daha birçok hadis bulunmaktadır (Bk. Ali el-Kaarî, Mirkâtü’l-mefâtîh, VIII, 70). Bu, Resûl-i Ekrem Efendimiz’in bir eğitim ve irşad üslûbudur. Bu üslûbun, ehemmiyetine binâen dilin korunması konusunda da kullanıldığını görmekteyiz.

Bu hadis 707 numara ile daha önce de geçmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz konuların özelliklerine göre üslûb kullanır.
2. Hayır söylemek veya sükut eylemek, müslümanın ağız disiplinin gereği ve iman bakımından olgunluğunun göstergesidir.
3. Konuşmanın veya susmanın hangisi hayırlı ise onu yapmak gerekir. Eşitlik halinde susmak sünnettir.

١٥١٥ - عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ أَيُّ الْمُسْلِمِينَ أَفْضَلُ؟ قَالَ: «مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1515. Ebû Mûsa *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

- Ey Allah'ın Resûlü! Hangi müslüman en üstündür? diye sordum.
- **“Dilinden ve elinden müslümanların emniyette olduğu kimse”** cevabını verdi.

Buhârî, İmân 4, 5, Rikak 26; Müslim, İmân 64, 65. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 2; Tirmizî, Kıyamet 52, İmân 12; Nesâî, İmân 8, 9, 11.

Açıklamalar

Güzel ahlâklı ve faziletli müslümanı Peygamber Efendimiz, diliyle ve eliyle öteki müslümanlara zarar vermeyen kişi diye tarif etmiştir. Bu, işin başlangıç noktasını göstermektir. Müslüman elbette başkalarına faydalı olmaya çalışacaktır. Ama her zaman herkesin faydalı olma, iyilik yapma imkânı olmayabilir. İyiliğin yapılamadığı yerde kötülük yapmamak, zarar vermemek, müslümanları kendisinden kuşkulandırmamak, zararsız bir kimse olmak da bir fazilettir. Aslında hadisimiz, zaman zaman iyilik ve hayr işlese bile, dilinden ve elinden yani diliyle ya da eliyle vereceği zarardan müslümanların emin olmadıkları kimse, olgun ve faziletli bir müslüman olamaz anlamını ifade etmektedir.

Diğer müslümanlara güven veren emin kişi olmak, olgun müslüman olmak demektir. Bunun yolu, dili ve eliyle onlara zarar vermemektir. Hadisimizde önce dilin zikredilmiş olması dikkat çekicidir. Çünkü el ile zarar vermek her zaman ve herkes için kolay olmayabilir. Fakat dil ile sözlü olarak öteki müslümanlara zarar vermek hem daha kolay hem de daha yaygındır. Bu sebeple öncelikle dil ile zarar vermemek üzerinde durulmuştur. Atalarımız da “dil yarasının onulmazlığı”nı bildirirken bu önceliğe dikkat çekmişlerdir. Nitekim Peygamber Efendimiz bir başka hadislerinde, *“Dilini tutan kurtuldu”* buyurmuştur (Tirmizî, Kıyamet 50, Dârimî, Rikak 5).

Hadisimizin faziletli müslüman tarifi, aslında içtimaî ve iktisadî (sosyo-ekonomik) durumu ne olursa olsun, her müslümanın iyi

olabilmesi için, dilinden ve elinden müslümanları emin kılmak gibi her zaman geçerli bir yolun bulunduğunu ortaya koymaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İyi müslüman, diğer müslümanların dilinden ve elinden emin oldukları kişidir.
2. İyilik ve fazilet başkalarına zarar vermemekle ölçülür.
3. Müslümanlar arası güven ve emniyet, huzurlu bir toplum hayatının temel şartıdır.

۱۵۱۶ - عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ يَضْمَنْ لِي مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ أَضْمَنْ لَهُ الْجَنَّةَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1516. Sehl İbni Sa'd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim bana iki çenesi arasındaki (dili) ile iki budu arasındaki (üreme) organını koruma sözü verirse, ben de ona cennet sözü veririm.”

Buhârî, Rikak 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 61.

Açıklamalar

Nevevî merhumun, Müslim'in rivayet etmiş olduğuna işaret etmesine rağmen Müslim'in *Sahih*'inde geçmeyen bu hadis, dili korumanın âhirete bakan tarafını gözlerimiz önüne sermektedir.

İnsan hayatını büyük ölçüde etkileyen iki organ demek olan ağız ve tenasül uzvunun, kendilerine has meşrû sınırlar içinde tutulmaları son derece önemlidir. Efendimiz bu önemi, bu hadîs-i şeriflerinde pek çarpıcı bir üslûp ile belirtmişlerdir. Bu iki organı haramlardan koruyacağına söz verebilen herkesin cennete gireceğini, *“Ben de ona cennet sözü veririm”* beyanıyla, bir peygamber va'di ve sözü olarak bildirmiştir. Bu demektir ki, mü'minleri, cennetten mahrum bırakan uzuvların başında bu iki organ gelmektedir. Durum bu olunca her iki organa da sahip çıkmanın gereği ve önemi kendiliğinden

belirmektedir. Eskilerin isabetle işaret ettiği gibi, “eline, diline, beline sahip olmak” hem dünyada hem de âhirette rahat etmek demektir.

Sevgili Peygamberimiz’in cenneti garanti edeceğini açıkça bildirmesi, bu iki organı korumanın imkânsız değil ama bir hayli zor olduğunu da imâ etmektedir. Cenneti veya cennette derecesinin yükselmesini isteyen herkesin bu zor işi başarmaya gayret etmesi gerekmektedir. Biraz sonra gelecek 1522 numaralı hadis bu hususta Allah’ın yardımını ve korumasını istemenin lüzumunu belirtmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dilini ve üreme organını meşrû olmayan işlerden korumasını başarabilen kimseler cennete girmeyi hak ederler.

2. Bu iki organına sahip çıkabilenlere Peygamber Efendimiz açıkça cennet sözü vermiştir.

١٥١٧ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ سَمِعَ النَّبِيَّ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّ الْعَبْدَ وَالْمَغْرِبَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مَا يَبَيِّنُ فِيهَا يَزُلُ بِهَا إِلَى النَّارِ أَوْ يَبْقَى بَيْنَ الْمَشْرِقِ

1517. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre o, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i şöyle buyururken dinlemiştir:

“Kul, iyice düşünüp taşınmadan bir söz söyleyiverir de bu yüzden cehennemin, doğu ile batı arasından daha uzak bir yerine düşer gider.”

Buhârî, Rikak 23; Müslim, Zühd 49, 50.

1519 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥١٨ - وَعَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ رِضْوَانِ اللَّهِ تَعَالَى مَا يُلْقِي لَهَا بَلَا يَرْفَعُهُ اللَّهُ بِهَا دَرَجَاتٍ، وَإِنَّ الْعَبْدَ لَيَتَكَلَّمُ بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ تَعَالَى لَا يُلْقِي لَهَا بَلَا يَهْوِي بِهَا فِي جَهَنَّمَ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1518. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kul, Allah’ın hoşnut olduğu bir sözü önemsemeksizin söyleyiverir de Allah onun derecesini yüceltir. Yine bir kul Allah’ın gazabını gerektiren bir sözü hiç önemsemeksizin söyleyiverir de Allah onu bu sözü sebebiyle cehennemin dibine atar.”

Buhârî, Rikak 23. Ayrıca bk. Tirmizî, Zühd 10; İbni Mâce, Fiten 12.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥١٩ - عَنْ أَبِي عَبْدِ الرَّحْمَنِ بِلَالِ بْنِ الْحَارِثِ الْمُزَنِيِّ رضي الله عنه أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمَ بِالْكَلِمَةِ مِنْ رِضْوَانِ اللَّهِ تَعَالَى مَا كَانَ يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ يَكْتُبُ اللَّهُ لَهُ بِهَا رِضْوَانَهُ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَتَكَلَّمَ إِلَى يَوْمٍ يَلْقَاهُ». رَوَاهُ مَالِكٌ. بِالْكَلِمَةِ مِنْ سَخَطِ اللَّهِ مَا كَانَ يَظُنُّ أَنْ تَبْلُغَ مَا بَلَغَتْ يَكْتُبُ اللَّهُ لَهُ بِهَا سَخَطَهُ

1519. Ebû Abdurrahman Bilâl İbni’l-Hâris el-Müzenî *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kul, Allah’ın hoşnut olduğu bir sözü söyler, fakat onunla Allah’ın rızâsını kazanacağı hiç aklına gelmez. Halbuki Allah, o söz sebebiyle, kendisine kavuştuğu kıyamet gününe kadar o kimseden hoşnut olur.

Yine bir kul da Allah’ın gazabını gerektiren bir söz söyler fakat o sözün kendisini Allah’ın gazabına çarptıracağını düşünmez. Oysa Allah, o kimseye o kötü söz sebebiyle kendisine kavuşacağı kıyamet gününe kadar gazap eder.”

Muvatta, Kelâm 5; Tirmizî, Zühd 12. Ayrıca bk. İbni Mâce, Fiten 12.

Bilâl İbni Hâris el-Müzenî

Ebû Abdurrahman künyesiyle bilinen Bilâl, hicretten sonra beşinci yılda Müzeyne kabilesi elçileriyle birlikte Medine’ye geldi. Hz. Peygamber kendisine Akîk-i Medine denilen bölgede yer verdi. Mekke fethinde Müzeyne kabilesinin sancaktarlığını yaptı.

Hz. Peygamber’den sekiz hadis rivayet etmiş olan Bilâl, daha sonra Basra’ya yerleşti. Kendisinden oğlu Hâris ve Alkame İbni

Vakkâs rivayette bulundu. Rivayetleri sünenlerde yer aldı.

Seksen yaşlarında iken hicretin 60. yılında Basra'da vefat etti.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Bu üç hadis, birbirine oldukça yakın mânalar ifade etmekte olup dikkatsizce veya önemsenmeden söyleniverecek bir kaç kelimelik bir sözün, aslında Allah katında çok büyük neticelere vesile olacağını açıkça ortaya koymaktadır. Bu bir anlamda, sonuçları itibariyle “küçük söz veya basit kelime” olmadığını göstermektedir. Dili korumanın asıl lüzumu da buradan ileri gelmektedir.

Birinci hadiste haram mı helâl mi, güzel mi kötü mü, hayır mı şer mi henüz tam olarak kestiremediği bir sözü söylemek suretiyle bazan kulların, cehennemin doğu-batı arasından daha uzak bir yerine fırlatılıp atılacakları bildirilmektedir. Bu, üzerinde durulması gerekli çok ciddî bir tehdittir.

İkinci hadiste, herhangi bir kişinin, bazan Allah'ın hoşnutluğunu gerektiren bir sözü pek önemsemeksizin, daha doğrusu basit görerek söyleyebileceği haber verilmektedir. Tabîî aynı tutum, Allah'ın gazabını celbedecek herhangi bir söz için de aynen geçerlidir. Birinci halde Allah, o sözü söyleyen kulunun derecesini yükseltir, ikinci durumda ise onu cehennemin dibine atar. O halde önemli olan, sözün uzun veya kısalığı, basit ve ağır oluşu değil, Allah'ın rızâsını mı, yoksa gazabını mı celbedici nitelikte olduğudur. Bunun için de söylenilecek sözün iyice düşünülmesi gerekmektedir. Atalarımız “Bin düşün bir söyle!” derken, bu ve benzeri hadisleri dikkate almış olmalıdırlar.

Üçüncü hadiste ise bir anlamda bu iki hadiste bildirilen uhrevî sonuçların, nasıl meydana geleceği açıklanmaktadır. Allah Teâlâ, hoşnut olacağı sözü söyleyen kişiyi, kendisine kavuştuğu kıyamet gününe kadar, kendilerinden râzı olduğu kişiler arasına kaydeder. Yani o kişiyi, ölünceye kadar hayır ve iyilikler işlemeye, taat ve ibadet etmeye muvaffak kılar. Neticede o kul bu güzellikleri yaşarken ölür ve Rabbine kavuşur. Dolayısıyla âhiret hayatı aynı güzellikler içinde sürer gider. Aksi de aynen vâridir. Allah Teâlâ'nın gazabını gerektiren bir sözü söyleyen kişiyi, kıyamete kadar gazap ettikleri

kimseler arasına yazar. Yani o kişi hep gazabı gerektiren işler yapar. Sonuçta da bu kötü halin tabiî uzantısı olan kötü âkıbete uğrar.

İbn Abdilberr, zâlim bir yöneticinin yanında onun gönlünü kazanmak için söylenen sözleri, kıyamete dek Allah'ın gazabına vesile olacak söze misal gösterir. Çünkü der, bu tür sözlerle ya bir masumun canına kıyılması ya da bir müslümana zulmedilmesi istenmiş, teşvik edilmiş olur. Bu ise Allah'ın gazabına vesile olur. Zâlimlerin ve zulüm sistemlerinin yazılı-sözlü meddahlığını yapanların kulakları çınlasın.

Aynı şekilde zâlim bir yöneticinin huzurunda söylenecek doğru ve hak söz -o zâlimi kızdırsa da- Allah'ın rızâsına vesile olur. Nitekim Hz. Peygamber *“Cihadın en üstünü zâlim sultana karşı doğruyu söylemektir”* buyurmuştur (Ebû Dâvûd, Melâhim 17). Merhum Akif ne tatlı ifâde eder:

“Hakkı bir zâlime ihtar, o ne şahane cihâd!

“En büyüktür” dedi Peygamber-i pâkîze nihâd!”

Hadisteki “kendisine kavuştuğu güne kadar” kaydından, söz konusu durumun dünya ile sınırlı olduğu asla sanılmamalıdır. Burada ağızdan çıkacak bir sözün, insanın hem dünya hem de âhiret hayatını çok ciddî mânada etkilediği anlatılmaktadır. Hadisin ifâdesi, **“Cezâ gününe kadar lânetim senin üzerindedir”** [Sad sûresi (38), 78] âyetindeki ifadeye benzemektedir. Bu ifadeden, İblis'in o gün lânetten kurtulacağı anlaşılamıyacağı gibi, hadisimizin ifadesinden de ilâhî hoşnutluk veya gazabın âhirete uzanmayacağı mânası çıkarılamaz.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslüman, her ağzına gelen sözü söylememelidir.
2. Önemsemeden, ciddîye almadan söylenen sözler insanın başına çok ciddî işler açar.
3. Dilini tuttuğu, sözünü yuttuğu için zarar gören insan çok azdır. Fakat diline hâkim olamamak yüzünden kayba uğrayanların sayısını tesbit etmeye imkân yoktur.
4. Söylenecek sözün Allah'ın rızâsını mı yoksa gazabını mı gerektireceğine çok dikkat etmek gerekir.
5. İnsan, âhiretteki hayatını dünyada hazırlar. Bu hazırlıkta dilin etkisi çok büyüktür.

6. Sonucu büyük olduğu sürece küçük veya basit söz yoktur.

١٥٢٠ - عَنْ سُفْيَانَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ حَدِّثْنِي بِأَمْرِ أَغْتَصِمُ بِهِ قَالَ: «قُلْ: رَبِّيَ اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقِم» قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا أَخَوْفُ مَا تَخَافُ عَلَيَّ؟ فَأَخَذَ بِلِسَانِ نَفْسِهِ، ثُمَّ قَالَ: «هَذَا». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1520. Süfyân İbni Abdullah *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

– Ey Allah’ın Resûlü! Bana kesinlikle yapmam gereken bir iş söyle dedim. Efendimiz:

– **“Rabbim Allah’tır de, sonra dosdoğru ol!”** buyurdu. Ben:

– Ey Allah’ın Resûlü! Hakkımda (zararını göreceğimden) en çok endişe ettiğin şey nedir? dedim. Efendimiz, o güzel dilini eliyle tuttu ve:

– **“İşte budur!”** buyurdu.

Tirmizî, Zühd 61; Ayrıca bk. İbni Mâce, Fiten 12.

Açıklamalar

86 numaralı hadisin ravisi olan Süfyân İbni Abdullah, orada Hz. Peygamber’e “Bana müslümanlığı öylesine tarif et ki, bir daha senden başka kimseye sorma ihtiyacını duymayayım” demişti; bu defa “Sımsıkı sarılıp mutlaka işlemem gereken bir şey söyle bana” diye bir istekte bulunduğunu bildirmektedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz ise peygamberlik birikimi ve cevâmiü’l-kelim (az sözle engin mânalar dile getirme) özelliği ile Süfyân’ın her iki isteğine de aynı cevabı vermiştir: *“Rabbim Allah’tır de, sonra dosdoğru ol!”*

Burada Süfyân, Hz. Peygamber’den ikinci bir istekte bulunmakta ve kendisi hakkında en çok neden endişe duymakta olduğunu öğrenmek istemektedir. Efendimiz de mübarek eliyle dilini tutarak, *“Sana zarar vereceğinden en çok endişe duyduğum işte budur”* buyuruyor. Hadisin konumuzla ilgili kısmı da burasıdır.

Hadisimiz birinci kısmı ile sımsıkı sarılıp mutlaka yerine getirilmesi gereken hususu, **“tevhid ve istikâmet”** olarak belirlemektedir. Temelinde tevhid yani Allah’ın birliği inancı bulunmayan bir

dürüstlükten söz edilemez. Ancak hemen kaydedelim ki, “Tevhid inancına sahip olan herkes, dürüst bir hayata sahiptir” de denilemez.

Dürüst bir hayat yaşamak, son derece büyük bir dikkat ve gayret ister. Nitekim Efendimiz, tevhid inancına ve dürüst bir yaşayışa sımsıkı sarılmasını tavsiye ettiği sahâbîsine, gerek inancında gerekse dürüstlüğünde kendisini yanıltacağından en çok endişe duyduğu konunun, dil olduğunu hem fiilen hem de sözlü olarak belirtmiştir. Peygamber Efendimiz’in bu iki cevabı gösteriyor ki, müslümanları inançta ve amelde geri koyacak, onları yanıltacak en tehlikeli organ dildir. Resûl-i Ekrem Efendimiz’in bu güzel tavsiyesinin temelinde dil ile ilgili çok ciddî bir endişenin yattığı anlaşılmaktadır. O halde müslümanların ne yapmaları, nasıl yaşamaları, iyi birer müslüman olabilmek için dillerine nasıl ve ne ölçüde hâkim olmaları lâzım geldiğini iyice düşünmeleri gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. “*Rabbim Allah’tır deyip dosdoğru olmak*” yani tevhid ve istikâmet, her müslümanın sımsıkı sarılıp yerine getirmesi gerekli iki temel kuraldır.
2. İman ve istikâmet, dünya ve âhirette mutluluk demektir.
3. Dile hâkim olamamak, her müslüman için en büyük endişe kaynağıdır.
4. Sahâbe-i kirâm, ciddî konuları öğrenmek için soru sorarlar ve aldıkları cevaba göre yaşamaya güçleri yettiğince gayret ederlerdi.

١٥٢١ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«لَا تَكْثِرُوا الْكَلَامَ بِغَيْرِ ذِكْرِ اللَّهِ؛ فَإِنَّ كَثْرَةَ الْكَلَامِ بِغَيْرِ ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى قَسْوَةٌ
لِلْقَلْبِ! وَإِنَّ أَبْعَدَ النَّاسِ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى الْقَلْبُ الْقَاسِي». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1521. İbn Ömer *radiyallâhu anhümâ* “Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu” dedi:

“Allah’ı anmaksızın çok konuşmayın. Allah’ın zikri dışında çok söz söylemek, kalbi katılaştırır. Katı kalpli olanların ise Allah’tan en uzak kimseler olduğu kesindir.”

Açıklamalar

Genellikle insan konuşmayı sever. Konuşulacak şeyler de çoktur. Ancak sözlerin ve konuşmaların hiç şüphesiz gerekli-gereksiz, güzel-çirkin, hayır-şer, yapıcı-kırıcı olanları vardır. Asıl görevi Allah’a kulluk olan, hayatı sınırlı, sonlu ve yaptıklarından sorumlu insanların elbette bu konuda son derece dikkatli davranması gerekir. Çünkü bu konuda gösterilecek ihmal ve dikkatsizliğin getireceği zarar ve pişmanlık çok büyüktür.

Kulun, Allah’ı anması, onun kendisiyle ilgili tayin ve tesbit ettiği sınırlar içinde kalıp güzel bir kul olmaya çalışması, bütün imkân ve kabiliyetlerini öncelikle bu sonucu temin edebilmek için kullanması pek tabî ve çok güzel bir harekettir. Allah Teâlâ’yı hatırlamadan, anmadan uzun uzun her şeyi konuşmak, ama sadece konuşmak, kul için sağlık değil hastalık işaretidir, işte hadisimiz, bu hastalığın yani kalp katılığının ne kadar ciddî bir hastalık olduğunu gözlerimizin önüne sermektedir.

Allah’ı anmaksızın çok çok, uzun uzun konuşmak kalp katılığına sebeptir. Âlimler kalp katılığının belirtilerini de tek tek saymışlardır. Meselâ, hakkı dinlemekten, hakka kulak vermekten uzak durmak, halk arasına karışıp günlerini geçirmeye düşkünlük göstermek, haşyet azlığı, huşû ve gözyaşı yokluğu, âhiret konusunda derin bir gaflet bu göstergelerin başlıcalarıdır. Bu durumdaki bir kalbin sahibi, artık sadece sürekli konuşan ve fakat yüce duygularını kaybetmiş, kaskatı, adetâ taşlaşmış demektir. Böyle bir kişinin konuştukları ise ne yaptığını bilmeyen hastanın hezeyanlarından hiç de farklı değildir. Bu ise o kişiyi her geçen gün biraz daha olması gereken yerden, yani kulluk çizgisinden, Allah’tan ve Allah’ın rahmetinden uzaklaştırır. Nitekim hadisimiz de bu acı sonu haber vermektedir: *“Allah’tan en uzak olanlar, katı kalpli kimselerdir.”*

Böylesine ciddî ve ağır sonuçlara sebep olan dilin, korunmasının lüzumu ve önemi ortadadır. Eskiler ne güzel söylemişlerdir: “İnsan iki küçük organından ibarettir; kalbi ve dili.”

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Allah'ı anmadan uzun uzun konuşmak doğru değildir.
2. Çok konuşmak kalbi öldürür.
3. Kalp katılığı, Allah'ın rahmetinden uzak kalmaya sebeptir.
4. Dile hâkim olmak, iyi müslüman olmak demektir.
5. Saatler süren toplantılar yapıp da Allah'ı anmadan dağılmak büyük felâkettir.

۱۵۲۲ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ وَقَاهُ اللَّهُ شَرَّ مَا بَيْنَ لَحْيَيْهِ، وَشَرَّ مَا بَيْنَ رِجْلَيْهِ دَخَلَ الْجَنَّةَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1522. Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*, “Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu” demiştir:

“Allah kimi, iki çenesi ve iki budu arasındakinin şerrinden korursa, o kişi cennete girer.”

Tirmizî, Zühd 61.

Açıklamalar

Hadisimiz, diline ve üreme organına sahip çıkmasını bilenlerin cennete gireceği müjdesini ihtivâ etmesi bakımından yukarıda geçen 1516 numaralı hadîs-i şerif ile aynıdır. Hatta belki de Tirmizî'nin yaptığı gibi bu iki hadisin peşpeşe verilmesi daha münâsip olurdu.

Orada sevgili Peygamberimiz'in, dilini ve üreme organını koruyacağına söz verecek kimselere cennet va'dettiğini görmüştük. Burada ise Efendimiz, dili ve üreme organını yasaklardan koruma işinde Allah Teâlâ'nın irade ve yardımına dikkat çekmekte, koruma işini Allah'a izafe etmekte, böyle ciddî ve büyük bir işte kulların kendilerine pay çıkarmamalarını hatırlatmaktadır. Diline ve üreme organına hâkim olan bir babayiğit çıkarsa, onun bu başarısı kendinden değil, Allah Teâlâ'nın onu koruması sebebiyledir. Binaenaleyh dünyada böyle bir ilâhî desteğe mazhar olan kimse, âhirette de cennete girer.

Her müslüman, diline ve üreme organına dinimizin emrettiği sınırlar çerçevesinde sahip olmaya çalışmakla görevlidir. Bunu başaranlar, kerâmeti kendilerinde aramamalıdır. Bu konuda Allah'ın kendilerini koruduğu bilinci ve itirafı içinde olmalıdırlar. Bu, her konuda sahip

olunması gereken bir edep ve anlayıştır. Efendimiz, bu hadîs-i şerifte işte bu noktayı öne çıkarmış ve mutlu sonu bir kez daha müjdelemiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dilini ve üreme organını korumaya Allah Teâlâ'nın muvaffak kıldığı mü'min, cennete girer.

2. Bu iki organa sahip olabilmek için Allah'ın yardım ve korumasına muhtaç olduğumuz unutulmamalıdır.

۱۵۲۳ - عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا النَّجَاةُ؟

التَّزْمِيذِيُّ. قَالَ: «أَمْسِكْ عَلَيْكَ لِسَانَكَ، وَلْيَسْغَكَ بَيْتُكَ، وَابْكِ عَلَى خَطِيئَتِكَ». رَوَاهُ

1523. Ukbe İbni Âmir *radiyallâhu anh* şöyle dedi:

– Ey Allah'ın Resûlü! Kurtuluş (sebebi) nedir? dedim.

– “**Aleyhine olacak sözlerden dilini tut, evinde kalmayı yeğle, kendi günahın için pişmanlık duyarak gözyaşı dök!**” buyurdu. Tirmizî, Zühd 61.

Açıklamalar

Kul kusursuz olmaz. İnsanlar mutlaka hata ederler. Ama onlar, hem dünyada hem de âhirette kurtuluşu ve mutluluğu isterler. Bunun yolu nedir? İşte bunu merak eden Ukbe İbni Âmir *radiyallâhu anh*, bir anlamda bizim adımıza bu önemli konuyu Resûl-i Ekrem Efendimiz'e soruvermiştir. Gerçi Ukbe, “Kurtuluş nedir?” anlamına gelecek bir soru yöneltmiş ama Efendimiz ona kurtuluşa ulaşma yollarını sayarak cevap vermiş, böylece asıl sorulması gerekenin ne olduğunu göstermiştir.

Efendimiz'in verdiği ilk cevap, kurtuluşu arzu eden herkesin diline hâkim olması gerektiğidir. Bu, her zaman ve herkes için geçerli en esaslı kurtuluş yoludur. Dilini kullanmasını bilmeyenler her an tehlike ile yüzyüzedirler.

Hız. Peygamber ikinci olarak, her zaman geçerli olmakla beraber, özellikle fitne-fesat zamanlarında daha büyük bir önem kazanan evinde kalıp halk arasına katılmamayı, öncelikle o sosyal

kargaşadan uzak kalmanın, daha sonra da uhrevî sorumluluktan kurtulmanın yolu olarak göstermiştir. Haklı ile haksızın ayırdedilemediği ortamlarda bulunmamak, eviyle ocağıyla meşgul olmak, fitne içinde aktif rol almamak demek olacağı için hiç şüphesiz o büyük bir kurtuluştur.

Üçüncü olarak Peygamber Efendimiz, kurtulmayı arzu edenlere kendi günahlarıyla meşgul olmalarını, pişmanlık duyup hatalarından dolayı gözyaşı dökmelerini tavsiye etmektedir. Çünkü başkalarının kusurlarını gözetleyen kimse, kendi kusurlarını unuttur. Oysa herkes hesabını kendisi verecektir. Kendi kusurlarıyla meşgul olup onları affettirmenin yolunu aramak, kurtuluşa kavuşmanın yolunu tutmak demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Diline hâkim olabilen kurtuluş yolundadır.
2. Fitne zamanlarında evde kalmayı yeğlemek daha uygundur.
3. Herkes kendi kusurlarının derdine düşmeli ve onları ortadan kaldırmaya çalışmalıdır. Bu, fertlerin olduğu kadar toplumların da kurtuluşunun en sağlıklı yoludur.

١٥٢٤ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «إِذَا أَصْبَحَ ابْنُ آدَمَ، فَإِنَّ الْأَعْضَاءَ كُلَّهَا تُكْفِّرُ اللِّسَانَ، تَقُولُ: اتَّقِ اللَّهَ فِينَا، فَإِنَّمَا نَحْنُ بِكَ؛ فَإِنْ اسْتَقَمَّتْ اسْتَقَمَّمْنَا، وَإِنْ اغْوَجَّتْ اغْوَجَّجْنَا». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1524. Ebû Said el-Hudrî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“İnsan sabahlayınca, bütün organları dile baş vurur ve (âdeta ona) şöyle derler: Bizim haklarımızı korumakta Allah’tan kork. Biz ancak senin söyleyeceklerinle cezâ görürüz. Biz, sana bağlıyız. Eğer sen doğru olursan, biz de doğru oluruz. Eğer sen eğrilir, yoldan çıkarsan biz de sana uyar, senin gibi oluruz.”

Tirmizî, Zühd 61.

Açıklamalar

Günlük hayatın başlama saatinde insan bedenindeki diğer organların, dilin önünde boyun kırıp ona, kendi aleyhlerine olacak bir söz söylememesi için başvurmaları, dilin insan vücudu üzerindeki etkinliğinin temsilî bir anlatımıdır. Aslında insan vücudu, ağızdan çıkacak sözlerin yönlendirici etkisinde ve sorumluluğu altındadır. Bu durum hadisimizde, *“Biz, sana bağlıyız. Eğer sen doğru olursan, biz de doğru oluruz. Eğer sen eğrilir, yoldan çıkarsan biz de sana uyar, senin gibi oluruz”* ifadeleriyle ortaya konulmuştur.

Organların dile yaptıkları bu başvuru, onların mevcut durumlarının hal diliyle anlatımıdır. Ancak burada bir nokta akla takılabilir. 589 numaralı hadiste geçtiği üzere Peygamber Efendimiz, insan vücudunda, *“sağlıklı olması halinde tüm vücudun sağlıklı, bozuk olması halinde de bütün vücudun bozuk olacağı kalp denilen bir et parçası”* bulunduğuna dikkat çekmişti. Burada ise organların, doğruluk ve eğrilik bakımından dilin tutumuna bağlı olduğu söylenmektedir. Bu bir çelişki değil midir? Dili, kalbin tercümanı, sözcüsü olarak düşündüğümüz zaman, Peygamber Efendimiz’in bu iki hadisi arasında herhangi bir çelişkinin olmadığı anlaşılacaktır. Dilin dışa vurdukları, aslında kalpte oluşan karar, arzu ve meyillerden ibarettir. Ama işin dışa vuruluşunda, sanki dil müstakil bir yetki kullanmakta ve onun konuşmasından sonra öyle veya böyle bir sorumluluk durumu ortaya çıkmaktadır.

589 numaralı hadiste insan vücudu çerçevesinde kalbin asıl konumu, bu hadiste ise kalbin emrinde olan dilin görünürdeki bağlayıcılık bakımından durumu anlatılmıştır. Esasen yukarıdaki hadislerde de birbirini etkileme bakımından kalp ile dil arasındaki ilişkiye dikkat çekilmişti.

Tekrar edelim ki kalp, beden ülkesindeki tüm organların reisidir. Bütün organları etkiler. Dil, kalbin sözcüsüdür. Onun doğruluğu ve eğriliği de diğer organların tavırlarına tesir eder. Nitekim bir başka hadiste Efendimiz: *“Kalbi dürüst olmadıkça kulun imanı doğru olmaz. Dili doğru olmadıkça da kalbi doğru olmaz”* buyurmuştur (Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, III, 198).

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İnsan, sözünün esiridir.
2. Ağızdan çıkan her söz, diğer organları da bağlar.

3. Dile hâkim olmak, onu meşrû sınırlar içinde kullanmak, dünya ve âhîret mutluluğu için vazgeçilmez şartlardandır.

4. Peygamber Efendimiz, bazı mânevî gerçekleri, bilinen ve görülen uygulamalara benzeterek anlatmıştır.

١٥٢٥ - عَنْ مُعَاذٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَخْبِرْنِي بِعَمَلٍ يَدْخِلُنِي

الْجَنَّةَ وَيُبَاعِدُنِي مِنَ النَّارِ؟ قَالَ: «لَقَدْ سَأَلْتُ عَنْ عَظِيمٍ، وَإِنَّهُ لَيَسِيرٌ عَلَى مَنْ يَسْرُهُ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ: تَعْبُدُ اللَّهَ لَا تُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا، وَتُقِيمُ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِي الزَّكَاةَ، وَتَصُومُ رَمَضَانَ، وَتَحُجُّ الْبَيْتَ إِنْ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا» ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أَدُلُّكَ عَلَى أَبْوَابِ الْخَيْرِ؟ الصَّوْمُ جُنَّةٌ، وَالصَّدَقَةُ تُطْفِئُ الْخَطِيئَةَ كَمَا يُطْفِئُ الْمَاءُ النَّارَ، وَصَلَاةُ الرَّجُلِ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ» ثُمَّ تَلَا: ﴿تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ﴾ حَتَّى بَلَغَ ﴿يَعْمَلُونَ﴾ ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أُخْبِرُكَ بِرَأْسِ الْأَمْرِ، وَعَمُودِهِ، وَذِرْوَةِ سَنَامِهِ» قُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ، وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ، وَذِرْوَةُ سَنَامِهِ الْجِهَادُ» ثُمَّ قَالَ: «أَلَا أُخْبِرُكَ بِمَلَاكٍ ذَلِكَ كُلُّهُ!» قُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَأَخَذَ بِلِسَانِهِ وَقَالَ: «كُفَّ عَلَيْكَ هَذَا» قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ وَإِنَّا لَمُؤَاخِذُونَ بِمَا نَتَكَلَّمُ بِهِ؟ فَقَالَ:

أَلَسْتُمْ بِهِمْ. رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ. «تَكَلَّمَ أَمْرًا! وَهَلْ يَكُفُّ النَّاسَ فِي النَّارِ عَلَى وُجُوهِهِمْ إِلَّا حَصَائِدُ

1525. Muâz İbni Cebel *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

– Ya Resûlallah! Beni cennete girdirecek, cehennemden uzaklaştıracak bir iş (amel) söyle, dedim.

– **Çok büyük bir şey istiyorsun. Ancak bu, Allah'ın kolay kıldığı kişi için pek kolaydır: Hiçbir şeyi ortak koşmadan yalnızca Allah'a kulluk edersin. Namazı dosdoğru kıalarsın. Zekâtı verirsin. Ramazan orucunu tutarsın. Gücün yeter, imkân bulabilirsen haccedersin**” buyurdu. Sonra sözüne devamla:

“Şimdi sana hayır kapılarını haber vereyim mi?: Oruç kalkandır. Sadaka, suyun ateşi söndürmesi gibi günahın azâbını söndürür. Kişinin gece yarısı kıldığı namaz da günahı söndürür” buyurdu.

Bundan sonra Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* “**Korkuyla ve umutla Rablerine kulluk ettikleri için vücutları yataklarından uzak kalır ve kendilerine verdiğimiz rızıktan Allah yolunda harcarlar. Yaptıklarına karşılık olarak, onlar için ne mutluluklar saklandığını hiç kimse bilemez**” [Secde sûresi (32), 16, 17] âyetini okudu.

Daha sonra Resûl-i Ekrem şöyle buyurdu:

– “**Sana bütün işlerin başını, ana direğini ve doruk noktasını bildireyim mi?**” Ben:

– Evet, bildiriniz Ya Resûlallah! dedim.

– “**İşin başı İslâm, direği namaz, doruğu cihaddır**” buyurdu.

Sonra:

– “**Sana bütün bunların kıvamının kendisine bağlı olduğu şeyi (can damarını) bildireyim mi?**” dedi.

Ben:

– Evet, bildir Ya Resûlallah! dedim. Bunun üzerine Hz. Peygamber dilini tuttu ve:

– “**Şunu koru!**” buyurdu. Ben:

– Ya Resûlallah! Biz konuştuklarımızdan da sorgulanacak mıyız? dedim.

– “**Annen yokluğuna yansın ey Muaz! İnsanları yüzüstü cehenneme sürükleyen, ancak dillerinin ürettikleridir!**” buyurdu.

Tirmizî, İmân 8. Ayrıca bk. İbni Mâce, Fiten 12.

Açıklamalar

Hadisin bir başka rivayetinden öğrendiğimize göre, Tebük Gazvesi’ne giderken aşırı sıcak sebebiyle herkes bir tarafa çekilmiş ve büyük sahâbî Muâz, kendisini bir an için Resûlullah’ın yanında buluvermiştir. Bu fırsattan istifade ederek hemen hadisimizde yer alan sorusunu sormuş ve daha sonra Hz. Peygamber ile aralarında hadiste geçen konuşma cereyan etmiştir.

Hz. Peygamber’in, müslümanı cennete götürüp cehennemden uzak tutacak amel olarak İslâm’ın beş şartını sayması, her şeyden önce, dünya ve âhiretin mutluluğuna kavuşabilmek için İslâm esaslarının yaşanması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Yine Hz. Peygamber'in hayr yollarını bildirdikten sonra *İşin başı İslâm*'dır tesbitinde bulunması, hem kötülüklerden uzak kalmak hem de hayr ve iyiliklere kavuşabilmek için temelde İslâm'ın vazgeçilmez şart olduğunu iyice vurgulamak anlamına gelmektedir. Çünkü İslâm olmadan ne din binasını ne de toplum ve ümmet yapısını ayakta tutmak mümkündür. Namaz bu temelin varlığının isbatı; cihad ise o temel üzerinde yapılabilecek ihya hareketlerinin ortak adı ve zirvesidir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, bütün bu söylediklerinin can alıcı noktası olarak mübarek dilini gösterip "*Şunu koru!*" buyurması ise bir müslümanın dünya ve âhiret hayatını temelden etkileyen şeyin dil olduğunu ifade etmektedir. Hadisin burada zikredilmesinin sebebi de bu cümle ile bundan sonraki kısımdır. Şunu itiraf edelim ki biz bugün müslümanlar arasındaki birtakım olumsuzlukların asıl sebebinin gereksiz sözler, gevezelikler, yanıltıcı propagandalar, saptırmalar ve yanıltmalar olduğunu görmekteyiz. Buna eğitim-öğretim sistemlerini, kitle iletişim araçlarını da kattığımız zaman, dili korumanın millet ve ümmet hayatı için ne anlama geldiği çok kolaylıkla anlaşılmaktadır.

Muâz İbni Cebel hazretleri, insanların söylediklerinden dolayı sorumlu olacaklarını elbette biliyordu. O, "Biz konuştuklarımızdan da sorumlu tutulacak mıyız?" derken "Her sözümüzden sorumlu tutulacak mıyız?" demek istemiştir. Peygamber Efendimiz ise gerçeği bütün açıklığıyla ortaya koymuş, insanları cehenneme yüzüstü sürükleyen şeyin dillerinin ürettikleri, yani söyledikleri sözler olduğunu bildirmiştir.

O halde dili korumak, basit bir organa sahip çıkmak demek değildir. Dünya ve âhiret mutluluğuna sahip çıkmak ya da o mutluluktan vazgeçmek anlamına gelmektedir. Bu yüzden iş son derece ciddîdir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. İslâm'sız hiçbir şeyin anlamı ve kıymeti yoktur.
2. Müslümanlar yaptıkları güzel işlerin güzel sonuçlarını görebilmek için dillerine hâkim olmak zorundadırlar.
3. İnsanı hem dünyada hem de âhirette sıkıntıya sokan şey, ağzından denetimsizce dökülen sözlerdir.

١٥٢٦ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ : «أَتَذَرُونَ مَا
الْغَيْبَةُ؟» قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: «ذِكْرُكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ» قِيلَ:
أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: «إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ، فَقَدْ
اغْتَابْتَهُ، وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ بَهْتُهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1526. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

- **“Gıybet nedir, bilir misiniz?”**
- Allah ve Resûlü daha iyi bilir, dediler. Hz. Peygamber:
- **“Gıybet, din kardeşini hoşlanmadığı bir şey ile anmandır”** buyurdu.
- “Söylenen ayıp eğer o kardeşimde varsa, ne dersiniz?” diye soruldu.
- **“Eğer söylediğin şey onda varsa gıybet ettin; yoksa, o zaman ona iftira ettin demektir.”** buyurdu.

Müslim, Birr 70. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 35; Tirmizî, Birr 23.

Açıklamalar

Hadisimiz büyük günahlardan olan gıybet ve iftiranın tarifini yapmaktadır. Bu rivayete göre Peygamber Efendimiz gıybetin ne olduğunu bilip bilmediklerini ashâb-ı kirâma sormuştur. Hadisin Ebû Dâvûd ve Tirmizî'deki rivayetlerinde ise gıybetin ne olduğu bir sahâbî tarafından Efendimize sorulmuştur. Aslında Resûl-i Ekrem Efendimiz, zaman zaman bazı konuları kendisi soru olarak sahâbîlere yöneltir, böylece onların dikkatlerini çeker, sonra da sorduğu sorunun cevabını yine kendisi verirdi. Bu, onun eğitim ve öğretim usullerinden biridir.

Sahâbe-i kirâm, Hz. Peygamber'in kendilerine yönelttiği sorulara daima “Allah ve Resûlü daha iyi bilir” diye cevap verirdi. Bu onların edebiydi. O konuda bilgileri olsa bile, işin daima bilemedikleri farklı bir yönünün olabileceğini, bu sebeple de cevabı Hz. Peygamber'den öğrenmek istediklerini belirtirlerdi. Burada da aynı usûlün uygulandığını görüyoruz.

Bir insanın arkasından konuşmak demek olan gıybeti Peygamber Efendimiz, *“Din kardeşini hoşlanmadığı bir şey ile anmandır”* diye tarif etmektedir. Burada şu inceliğe dikkat etmek gerekmektedir. Efendimiz gıybeti tarif ederken, *“Kardeşini hoş olmayan bir şeyle anmandır”* demiyor, *“Duyduğu zaman kardeşinin hoşlanmayacağı bir şey ile onu anmandır”* buyuruyor. Bu demektir ki, senin söylediğin kelime veya söz aslında kötü olmayabilir, eğer kardeşin onun kendisi hakkında söylenmesinden hoşlanmıyorsa, sen onu gıybet etmiş, çekiştirmiş olursun. O halde gıybette, söylenen sözün kendisinden çok, hakkında o sözün söylendiği kişinin ondan hoşlanıp hoşlanmaması önem arz etmektedir.

“Din kardeşini hoşlanmadığı bir şeyle anmak” genel bir ifâdedir. Bir kişinin bedeni, fizik yapısı, dini, dünyası, ahlâkı, malı, çocukları, anası-babası, eşi, hizmetçisi, evi, arabası, yürüyüşü, güler yüzlülüğü, asık suratlılığı, konuşması v.s. gibi onunla ilgili hususların sözlü veya yazılı olarak dile getirilmesi, rumuzla veya kaş-göz, el-kol hareketleriyle anlatılması, kısacası, bir başkasına bir müslümanın herhangi bir noksanını anlatmaya yeten her söz ve hareket bu gıybet tarifi içine girer. Hatta bir kişinin bir eksiğini anlatmak maksadıyla, onun bulunmadığı bir ortamda, sözlü veya fiilî olarak taklidini yapmak da bu tarif içine girer yani gıybettir.

Sahâbîlerin, “Söylediğimiz şey o kardeşimizde varsa yine de gıybet etmiş olur muyuz?” anlamına gelen soruları, durumun çok daha kesin olarak açıklık kazanmasına vesile olmuştur. Efendimiz, *“Eğer söylediğin şey onda varsa gıybet ettin; yoksa, o zaman ona iftira ettin demektir”* buyurmak suretiyle bir taraftan gıybeti tam olarak zihinlere yerleştirirken bir taraftan da iftira ve bühtan kavramını açıklamış, gıybet ve iftira farkını hiç unutulmayacak bir şekilde ortaya koymuştur.

Kabul etmek gerekir ki gıybet, yani bir insanı arkasından, onun bulunmadığı yerde, kendisinde olan ve fakat duyduğu zaman asla hoşlanmayacağı bir şeyle anmak ve çekiştirmek çok çirkin bir davranıştır. Böyle olmakla beraber ne yazık ki bu kötü huy, insanlar arasında çok da yaygındır. Nevevî, -pek haklı olarak- çok az insanın bu çirkinlikten yakasını kurtarabildiğini kaydetmektedir.

Allah Teâlâ'nın, ölü kardeşinin etini yemekle bir tuttuğu gıybet hastalığından uzak kalabilmek için, öncelikle diline hâkim bir

müslüman olmaya çalışmak gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir müslümanı, duyduğu zaman hoşlanmayacağı bir şeyle anmak gıybettir.
2. Gıybet haramdır.
3. Bir müslümanı onda olmayan bir vasıfla anmak ise ona iftira etmek demektir. İftira da haramdır.

١٥٢٧ - عَنْ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ فِي خُطْبَتِهِ يَوْمَ النَّحْرِ بِمِنَى فِي حَجَّةِ الْوَدَاعِ: «إِنَّ دِمَاءَكُمْ، وَأَمْوَالَكُمْ، وَأَعْرَاضَكُمْ، حَرَامٌ بَلَّغْتُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. عَلَيْكُمْ كَحَزْمَةِ يَوْمِكُمْ هَذَا، فِي شَهْرِكُمْ هَذَا، فِي بَلَدِكُمْ هَذَا، أَلَا هَلْ

1527. Ebû Bekir *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, Vedâ haccında Mina'da kurban kesme gününde îrad ettiği hutbesinde şöyle buyurdu:

“Bu gününüz, bu ayınız ve bu beldeniz saygıdeğer ve dokunulmaz olduğu gibi (aranızda) kanlarınız, canlarınız ve nâmusunuz da saygıdeğer ve dokunulmazdır. Tebliğ ettim mi?”

Buhârî, İlim 9, 37, Hac 132, Tevhîd 24; Müslim, Hac 147, Kasâme 29, 30. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tatavvu' 10; Tirmizî, Fiten 6; Nesâî, Kudât 36; İbni Mâce, Menâsik 76, 84, Fiten 2.

Açıklamalar

Bilindiği gibi Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* Efendimiz ömründe bir kez o da hicretin onuncu yılında hac yapmıştır. Kendisi bu ilk ve son haccında yüz binden fazla müslüman hacıya üç ayrı yerde irâd buyurduğu hutbeleriyle en son uyarılarını ulaştırmıştır. Bu hutbelerinden birinde ashâbına vedâ ettiği için Vedâ hutbesi diye muşhur olan Efendimiz'in bu beyanları, müslümanlığın ana kurallarını bir kez daha resmen hatırlatma mahiyetindedir. Hadisimiz, Efendimiz'in bu Vedâ haccında, Mina'da irâd buyurduğu hutbesinde

ortaya koyduğu can, mal ve ırz dokunulmazlığını ifade eden cümlelerinden ibarettir.

216 numaralı hadisın içinde de geçmiş olan Efendimiz'in bu beyanı, müslümanların can, mal ve nâmuslarının fiilî veya sözlü her türlü saldırıdan korunmuş olduğunu, kimsenin bunlara haksız yere tecavüzde bulunma hak ve selahiyetinin bulunmadığını bildirmektedir. Peygamber Efendimiz, bu konudaki yasağın niteliğini anlatmak için, önce içinde bulundukları ayı, sonra şehri, sonra da günü sormuş, Zilhicce ayında, Mekke toprağında ve kurban kesme gününde (yevm-i nahr) olduklarını oradakilere ikrar ettirdikten ve bunların üçünün de "haram" hükmünde olduklarını hatırlattıktan sonra, aynı şekilde mal, can ve nâmuslarının da birbirlerine haram olduğunu bildirmiştir. Bu üslup, belirtilen hüküm konusunda kimsenin şüphe ve tereddüde düşmesine imkân bırakmayan çok açık ve kesin bir üsluptur. Bu sebeple hadisimizi, *"Bu gününüz nasıl mübârek bir gün ise bu ayınız nasıl mübarek bir ay ve bu beldeniz Mekke nasıl mübarek ve muhterem bir şehir ise canlarınız, mallarınız, nâmuslarınız da öylece mübarektir, her türlü tecâvüzden korunmuştur"* diye tercüme etmek de mümkün ve belki de daha uygundur.

Burada konumuzu ilgilendiren taraf, müslümanların can, mal ve nâmuslarının dokunulmazlığını ortadan kaldıramayacakları, birbirlerinin gıybet ve dedi-kodusunu yapamayacaklarıdır. Çünkü gıybet, can, mal ve nâmus el uzatmaya denk, büyük bir cinayettir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanların can, mal ve nâmusları dokunulmazdır.
2. Bu üç değere fiilen tecavüz edilemeyeceği gibi, sözle de saldırılamaz.
3. Gıybet, müslümanların can, mal ve nâmus dokunulmazlığına yönelik bir saldırı niteliğindedir ve haramdır.

١٥٢٨ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: قُلْتُ لِلنَّبِيِّ ﷺ: حَسْبُكَ مِنْ صَفِيَّةَ كَذَا وَكَذَا. قَالَ بَعْضُ الرُّوَاةِ: تَغْنِي قَصِيرَةً، فَقَالَ: «لَقَدْ قُلْتَ كَلِمَةً

لَوْ مُزِجَتْ بِمَاءِ الْبَحْرِ لَمَزَجَتْهُ» ! قَالَتْ: وَحَكَيْتُ لَهُ إِنْسَانًا فَقَالَ: «مَا أَحِبُّ
أَبِي حَكَيْتُ إِنْسَانًا وَإِنَّ لِي كَذَا وَكَذَا». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1528. Âişe *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

– Ey Allah'ın Resûlü! Safiyye'nin şöyle şöyle oluşu sana yeter, dedim. -Ravilerden biri, bu sözle Hz. Âişe'nin, onun kısa boylu oluşunu kastettiğini söylüyor.- Bunun üzerine Hz. Peygamber:

– **“Ey Âişe! Öyle bir söz söyledin ki, eğer o söz denize karışsa idi onun suyunu bozardı”** buyurdu.

Âişe dedi ki, ben bir başka gün de kendisine bir insanın durumunu takliden hikâye etmiştim. Bunun üzerine de Hz. Peygamber:

– **“Bana dünyanın en kıymetli şeylerini verseler, ben yine de bir insanı hoşlanmayacağı bir şekilde taklid edip anmayı kesinlikle istemem”** buyurdu.

Ebû Dâvûd, Edeb 35; Tirmizî, Kıyamet 51.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz'in muhterem eşleri annelerimiz -Allah hepsinden râzı olsun- bütün faziletlerine rağmen nihayet birer insan idiler. İnsanlık gereği davranışlarda bulunmaları da pek tabîdir. Üstelik onlar birden fazla kuma ile Hz. Peygamber'i paylaşmak ve günlük hayatı sürdürmek durumunda idiler. Birbirlerini şu veya bu ölçüde kıskanmaları, kadın psikolojisi çerçevesinde davranışları asla yadırganmamalıdır. Onların bu tür davranışları ümmetin hanımlarının eğitime yönelik esasların belirlenmesine ve tedbirlerin alınmasına sebep olmuştur. Hadisimiz de bu durumun güzel bir örneğidir.

Âişe vâlidemiz, kuması Safiyye anamızı, boyunun kısalığını söz konusu ederek Efendimiz'in huzurunda çekiştirmiş, gıybetini yapmıştır. Bu hatasını da bize yine Âişe vâlidemizin kendisinin haber vermesi ne kadar dikkat çekicidir. Fazilet ve büyüklük işte buradadır. Efendimiz onun Safiyye vâlidemiz hakkında söylediği sözün, gerçeğe uygun olsa bile, onu yermek maksadıyla söylediği için asla doğru olmadığını, **“Ey Âişe! Öyle bir söz söyledin ki, eğer o söz, su olup da koskoca bir denize karışacak olsaydı, denizi ifsad ederdi”** buyurarak

çok çarpıcı bir şekilde ifade etmiştir. Efendimiz'in bu sözleri, tek bir kelime ile de olsa, başkasını gıybet etmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu ortaya koymaktadır.

Âişe vâlidemiz -Allah ondan râzı olsun-, bir başka gün bu defa bir başka kişinin hal ve hareketini Hz. Peygamber'e taklid ederek anlatıyor. Bu durum karşısında da Efendimiz, Âişe vâlidemizi, "*Bana dünyayı verseler ben, asla bir insanı hoşlanmayacağı bir şekilde taklid ve tavsif etmezdim*" buyurarak ikaz etmiştir. Hiç şüphesiz Efendimiz'in bütün bu ikazları, Âişe vâlidemizin şahsında bütün ümmete yöneliktir. Hepimiz için uyarıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Bir müslümanı duyduğu zaman hoşlanmayacağı bir şekilde anmak gıybettir.
2. Gıybet bir kelimedenden ibaret olsa bile, gıybettir, vebali ve kötülüğü çok büyüktür.
3. Peygamber Efendimiz hanımlarını kırmadan eğitmiştir.
4. Peygamberimizin hanımları, başlarından geçen olayları kendileri anlatmak suretiyle, müslüman hanımların ve ümmetin tamamının eğitimine yardımcı olmuşlardır.
5. Gıybet sadece sözle değil, el, kol, kaş, göz hareketleriyle de yapılabilir.

١٥٢٩ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَمَّا عُرِجَ بِي مَرَزْتُ

بِقَوْمٍ لَهُمْ أَظْفَارٌ مِنْ نَحَائِسٍ يَخْمِسُونَ وُجُوهَهُمْ وَضُدُّوهُمْ فَقُلْتُ: مَنْ

أَغْرَضَهُمْ!». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. هَؤُلَاءِ يَا جَبْرِيلُ؟ قَالَ: هَؤُلَاءِ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ لُحُومَ النَّاسِ، وَيَقَعُونَ فِي

1529. Enes *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Mi’raca çıkarıldığımda ben bakırdan tırnaklarla yüzlerini ve göğüslerini tırmalayan bir topluluğun yanından geçtim.

- Ey Cebrâil! Bunlar kimlerdir? diye sordum.”
- Bunlar, (gıybet etmek suretiyle) insanların etlerini yiyenler ve onların şeref ve nâmuslarıyla oynayanlardır, cevabını verdi.

Açıklamalar

Peygamber Efendimiz, baştan sona mûcizevî bir ortamda cereyan etmiş olan Mi'rac olayında, müşâhade ettiği bazı hususları haber vermiş bulunmaktadır. Hadisimiz, Efendimiz'in bu kabil gözlemlerinden bir sahneyi bize aktarmaktadır.

Aslında tırnaklarıyla yüz ve göğüslerini tırmalamak, yaralamak özellikle Câhiliye döneminde ağıtçı kadınların yaptıkları bir harekettir. Malesef bu yaka - paça yırtarak ölüye ağlamak demek olan **niyâhâ** âdetinin yurdumuzun değişik yörelerinde kadınlarımız arasında halen devam ettiği de acı bir gerçektir.

İşte Peygamber Efendimiz, Mi'rac esnasında bu Câhiliye kadınları gibi bakırdan tırnaklarla yüz ve göğüslerini tırmalayan bir topluluk görmüş ve bunların kimler olduğunu Cebrâil *aleyhisselâm*'dan sormuş, Cebrâil de, bu şekilde azap olunan kimselerin, "gıybet edenler ve insanların şeref ve nâmuslarıyla oynayanlar" olduğunu bildirmiştir.

Efendimiz'in bu beyanı, gıybetin âhirette ne tür bir cezâyı sebep olacağını açık bir şekilde ortaya koymaktadır. O halde böylesine çirkin ve cezâsı ağır olan gıybette uzak durmaya çalışmak, her müslümanın özen göstermesi gerekli bir konu olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Başkalarının gıybetini yapan, şeref ve nâmusuyla oynamaya kalkanlar, âhirette bakırdan tırnaklarla yüz ve göğüslerini parçalama cezâsına çarptırılacaklardır.
2. Peygamber Efendimiz Mi'rac olayında uhrevî âleme ait konularda bilgilendirilmiştir.

۱۵۳۰ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ: دَمُهُ وَعِزُّهُ وَمَالُهُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1530. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Her müslümanın öteki müslümana kanı, ırzı (nâmusu) ve malı haramdır!”

Müslim, Birr 32. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 18.

Açıklamalar

236 ve 237 numaralı hadislerin içinde de geçmiş olan hadisimiz, müslümanların birbirlerine karşı dokunulmaz değerlerini genel bir kural olarak ortaya koymaktadır. Can, mal ve ırz güvenliği...

Her müslüman öncelikle hayat hakkına, mal, can ve nâmus dokunulmazlığına sahiptir. Bir başkasının bu değerlere şu veya bu şekilde tecavüzde bulunması haramdır. Her tecavüz mutlaka bir cezâ ile karşılaşacağına göre bu değerlere sözle ve fiilî olarak tecavüz edilemez.

Gıybet, nihayet bir sözdür, denilemez. O da fiilî tecavüz gibi ağır bir suçtur. Konunun baş tarafında da hatırlattığımız üzere atalarımız “Kılıç yarası onulur, dil yarası onulmaz” demişlerdir. Koruma altına alınmış ve haram kılınmış değerlere yapılacak saldırının ne ile ve nasıl olması değil, saldırı olması önemlidir. Bu sebeple insanların değerlerine dil ile de asla saldırmamak gerekir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her müslümanın mal, can ve nâmusu yekdiğerine haramdır.
2. Müslümanın dokunulmaz haklarına yapılacak sözlü veya fiilî tecavüz büyük suçtur.
3. Gıybet, müslümanın haklarına tecavüz sayıldığı için yasaklanmıştır.

GIYBET DİNLEME YASAĞI

GIYBET DİNLEMENİN HARAM
KILINMASI, GIYBETİ DUYAN KİŞİNİN
ONU REDDETMESİ, BUNU
YAPAMAYACAK İSE VEYA SÖZÜ
DİNLENİLMEYECEK İSE İMKÂN
BULMASI HALİNDE O MECLİSİ
TERKETMESİ GEREKTİĞİ

Âyetler

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ.

1. “Onlar boş söz işittikleri zaman ondan yüz çevirirler.”

Kasas sûresi (28), 55.

Yahudi veya Hristiyan iken İslâm'ın gelmesinden sonra İslâm'ı seçen ve bu sebeple karşılaştıkları tepkilere sabreden ve bundan dolayı da iki defa ödüllendirilecek olanların bazı üstün nitelik ve meziyetleri sayılırken onların övgüye lâyık davranışlarından biri olarak, kendilerini ilgilendirmeyen her türlü boş sözden yüz çevirdikleri bildirilmektedir. Sabır, kötülüğü iyilikle savmaya çalışmak ve Allah'ın kendilerine verdiği rızık ve imkânlardan başkalarını yararlandırmak gibi üstün vasıfların sahiplerine, faydasız ve boş sözlerden yüz çevirmek yaraşır. Âyet-i kerîme bu hususu, bir haber cümlesi ile teşvik etmektedir.

Mâlâyânî denilen boş laflara kulak vermemek, ilgisiz kalmak, aslında müslümanların müşterek vasıflarıdır. Nitekim aşağıdaki âyet-i kerîmede bu durum açıkça yer almaktadır.

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ.

2. “Mü’minler, boş ve faydasız şeylerden yüz çevirirler.”

Mü’minûn sûresi (23), 3.

Kurtuluşa eren mü’minlerin vasıflarının tek tek sayıldığı Mü’minûn sûresi’nde, onların namazda huşû içinde oldukları bildirildikten sonra hemen ikinci vasıf olarak **“Boş ve faydasız sözlerden yüz çevirdikleri”** ifade buyurulmaktadır. Bir anlamda, boş ve faydasız şeylerden yüz çevirmenin günlük hayatın huşûu demek olduğuna dikkat çekilmektedir. Namazda gönül huzuru ne ise günlük hayatta da boş laflardan uzak kalmak odur. Yani insana aynı duruluğu ve huzuru yaşatır. Ancak şu da bir başka gerçektir ki, namazda huşû’ nasıl her zaman yakalanamazsa, boş ve faydasız sözlerden uzak kalabilmek de o kadar zordur. Bu yönüyle de aralarında bir benzerlik bulunmaktadır. Başarılabilmesi halinde her ikisinin de mü’mine kazandıracığı mutluluk ve seviye gerçekten son derece büyüktür.

إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا.

3. “Kulak, göz ve gönül, bunların hepsi sorumludur.”

İsrâ sûresi (17), 36.

Gıybet yasağıyla ilgili önceki konuda da yer verilmiş olan bu âyet-i kerîme, müslümanların her şeyiyle sorumlu bir hayatın sahibi olduklarını çok kesin ifadelerle ortaya koymaktadır.

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِى مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ.

4. “Âyetlerimiz hakkında ileri geri konuşmaya dalanları gördüğünde, onlar başka bir söze geçinceye kadar onlardan uzak dur. Eğer şeytan sana unutturursa, hatırladıktan sonra artık o zâlimler topluluğu ile oturma.”

Enam sûresi (6), 68.

Mekke dönemi günlerinde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in sıkça karşılaştığı durumlardan biri, müşriklerin çeşitli vesilelerle Allah'ın gönderdiği âyetler hakkında ileri-geri görüş beyan etmeleri idi. İşte bu ve buna benzer ortamlarda, yani insanları konu değiştirmeye veya susturmaya güç yetirilemeyen hallerde müslümanların o meclisi terketmelerinin en uygun hareket olacağı bildirilmektedir. Ne zamana kadar? Onların konuyu değiştirmelerine kadar. Yoksa insanları tamamen kendi hallerine terketmek, onlarla bütün ilişkileri kesmek emredilmemektedir. Çünkü müslümanlık onlara da anlatılacaktır. Bunun için ilişkilerin sürmesi gereklidir.

Allah'ın âyetleri hakkında ileri-geri konuşmakla, orada bulunmayan müslümanların arkasından hoşlanmayacakları sözleri söylemek arasında, yanlış, boş ve faydasız olma bakımından bir benzerlik söz konusudur. En azından Nevevî merhuma göre bu böyle olmalı ki, -haklı olarak- bu âyetleri burada bir araya getirmiştir.

Hadisler

١٥٣١ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ رَدَّ عَنْ عَرَضٍ أَخِيهِ، رَدَّ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ النَّارَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1531. Ebû'd-Derdâ *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim, (din) kardeşinin ırz ve nâmusunu onu gıybet edene karşı savunursa, Allah da kıyamet günü o kimseyi cehennemden korur.”

Tirmizî, Birr 20.

Açıklamalar

Gıybet etmenin, herhangi bir müslümanı, hoşlanmayacağı şeyleri arkasından söyleyerek çekiştirmenin haram olduğunu biliyoruz. Burada ise bizzat kendisi gıybet etmemekle beraber, başkasının yaptığı gıybeti dinlemenin de yasak olduğunu öğrenmekteyiz. Böyle bir durumla karşılaşıncı yapılacak iş, bir yolunu bulup bu gıybet olayına mâni olmaktır. Hadisimiz işte böylesi bir müdâhalenin yani

gıybeti yapılan müslümanı savunmanın, âhiretteki sonucunu bildirmektedir.

Hadisin, Esmâ Binti Yezid *radiyallâhu anhâ*'dan gelen rivayetinde; “Kim, yokluğunda kardeşinin etini savunursa (yani gıybet edilmesini önlerse), Allah'ın o kimseyi cehennemden kurtarması kesinleşmiş demektir” (Beyhakî, Şu'abû'l-Îmân, VI, 112-113) buyurulmak suretiyle, aynı anlam daha güçlü bir şekilde teyit edilmektedir.

Hadisimizin her iki rivayetinde de, bir müslümanın nâmus ve şerefini koruyan kimseyi, Allah'ın kıyamette cehennem azâbından koruyacağı müjdelenmektedir. Bu, büyük bir lutuf olup yapılan işin Allah katında ne ölçüde değerli olduğunu gösterir. Bu demektir ki, müslümanın ırzı, nâmusu, haysiyet ve şerefi mukaddes olduğu gibi, bunların korunması, savunulması da özellikle âhiretteki sonucu itibarıyla bütün müslümanlara düşen ve çok önemli bir görevdir. Herkes birbirinin ırz ve nâmusunu, onun bulunmadığı yerde koruyacak ve savunacaktır. Müslüman bir başkasını çekiştirmeyeceği gibi, yanında, böyle çirkin bir işin yapılmasına yani başkalarının çekiştirilmesine de izin vermeyecektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanın ırz, nâmus, haysiyet ve şerefine söz söylememek bir görev, söyletmemek ikinci bir görevdir.
2. Bir müslümanı koruyanı, Allah da cehennemden korur.
3. Dinimiz insan haysiyet ve şerefine son derece büyük önem verir.

١٥٣٢ - عَنْ عِثْبَانَ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي حَدِيثِهِ الطَّوِيلِ الْمَشْهُورِ الَّذِي تَقَدَّمَ فِي بَابِ الرَّجَاءِ قَالَ: قَامَ النَّبِيُّ ﷺ يُصَلِّي فَقَالَ: «أَيْنَ مَالِكُ بْنُ الدُّخَشِمِ؟» فَقَالَ رَجُلٌ: ذَلِكَ مُنَافِقٌ لَا يُحِبُّ اللَّهَ وَلَا رَسُولَهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تَقُلْ ذَلِكَ أَلَا تَرَاهُ قَدْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يُرِيدُ بِذَلِكَ وَجْهَ اللَّهِ، اللَّهُ، مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. وَإِنَّ اللَّهَ قَدْ حَرَّمَ عَلَى النَّارِ مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَتَّبِعِي بِذَلِكَ وَجْهَ

1532. İtban İbni Mâlik *radiyallâhu anh*'den “Allah'ın Rahmetini Ümit Etmek” bahsinde geçen uzun hadisinde rivayet edildiğine göre şöyle dedi:

(Bizim evde) Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* kalkıp namaz kıldırıldı. (Namazdan sonra otururken) cemaattan biri:

– Mâlik İbni Duşşum, nerede? dedi. Bir başkası:

– O Allah ve Resûlü'nü sevmeyen bir münâfıktır, dedi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– **“Öyle deme! Görmüyor musun o, Allah'ın rızâsını dileyerek Lâ ilâhe illallah diyor. Rızâsını umarak Lâ ilâhe illallah diyen kimseyi Allah, cehenneme haram kılmıştır”** buyurdu.

Buhârî, Salât 45, 46, Ezan 4, 5, 153, 154, Teheccüd 25, 33, 36, Meğâzî, 12, 13, Et'ime 15, Rikak 6, İstîtâbetü'l-mürteddîn 9; Müslim, İmân 54, 55, Mesâcid 263, 264, 265, Fezâilü's-sahâbe 178. Ayrıca bkz. Nesâî, İmame 10, 46, Sehv 73; İbni Mâce, Mesâcid 8.

Açıklamalar

418 numara ile uzunca bir metin halinde geçmiş olan hadisimiz, Peygamber Efendimiz'in, bundan önceki rivayette bildirilen gerçeği doğrudan kendisinin uyguladığını göstermektedir. Huzurunda bulunmayan bir müslüman hakkında gıybet edilmesini Efendimiz, bizzat kendisi engellemiştir. Hem de bizim için çok büyük müjde anlamı taşıyan bir gerekçe göstermiştir: “Rızâsını umarak Lâ ilâhe illallah diyen kimseyi Allah, cehenneme haram kılmıştır.”

Peygamber Efendimiz'in, mahallelerini teşrif ettiğini duyan insanlar hemen Efendimiz'in bulunduğu eve koşuşmuşlar ve onunla birlikte namaz kılmışlardı. Bu arada herhangi bir sebeple oraya gelememiş olan Mâlik İbni Duşşum'un yokluğu, onun “Allah ve Resûlü'nü sevmeyen bir münâfık” olmasıyla değerlendirilmek istenmişti. Efendimiz ise buna karşı çıktı. Bu demektir ki, büyük çoğunlukla müslümanların önem verdiği bir konuya ilgi duymadı veya bir yerlerde hazır bulunmadı diye bir müslümanı gıybet etmek ve hakkında hoşlanmayacağı sözler söylemek doğru değildir. Bu tür girişimleri önlemek öncelikle o mecliste bulunanların en ileri gelenlerine, sonra da oradaki herkese düşer.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz'in sözleri ile fiilleri tam bir uyum içinde idi.

2. Ümmetinden neyi yapmalarını istemişse, onu kendisi mutlaka yapmıştır.

3. Gıybeti önlemek, her müslümanın görevidir.

١٥٣٣ - عَنْ كَعْبِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي حَدِيثِهِ الطَّوِيلِ فِي قِصَّةِ تَوْبَتِهِ
وَقَدْ سَبَقَ فِي بَابِ التَّوْبَةِ. قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ وَهُوَ جَالِسٌ فِي الْقَوْمِ يَتَبَوَّكُ:
«مَا فَعَلَ كَعْبُ بْنُ مَالِكٍ؟» فَقَالَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي سَلَمَةَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، حَبَسَهُ
بُرْدَاهُ وَالنُّظْرُ فِي عِطْفَيْهِ. فَقَالَ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: بِشَسِّ مَا قُلْتَ، وَاللَّهِ يَا
رَسُولَ اللَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ إِلَّا خَيْرًا، فَسَكَتَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1533. Kâ'b İbni Mâlik *radiyallâhu anh*'den tövbe macerasına dair "Tevbe" bahsinde geçen uzunca hadisinde rivayet edildiğine göre şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* Tebük'te ashâbı arasında otururken:

– “**Kâ'b İbni Mâlik ne yaptı?**” diye sormuş. Benî Selime'den bir adam:

– Ya Resûlallah! Elbiselerine ve sağına soluna bakıp gururlanması onu Medine'de alıkoydu, demiş. Bunun üzerine Muâz İbni Cebel ona: Ne kötü söyledin! diye çıkmış, sonra da Peygamber *aleyhisselâm*'a dönerek:

– Ya Resûlallah! Biz onun hakkında hep iyi şeyler biliyoruz, demişti. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* ise hiçbir şey söylememiş, sükût etmişti.

Buhârî, Meğâzî 79; Müslim, Tevbe 53. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsiru sûre (9).

Açıklamalar

Tebük Gazvesi'ne katılmadığı için başından çok büyük olaylar geçmiş olan Kâ'b İbni Mâlik hazretlerinin macerasını Tevbe konusunda yer alan 22 numaralı hadiste bütün yönleriyle okumuştuk. Hadisimiz, o uzun rivayetin, gıybeti önleme konusunu ilgilendiren kısmından ibarettir.

Burada büyük sahâbî Muâz İbni Cebel'in, yapılmak istenen bir gıybete, yani Kâ'b İbni Mâlik'in hazır bulunmadığı bir mecliste çekiştirilmesine izin vermeyip onu savunduğunu görüyoruz. Bu da ashâb-ı kirâmın konuya gösterdiği hassasiyetin örneği olmaktadır. Peygamber Efendimiz'in, sükut buyurup Hz. Muâz'ı tasvip etmesi, "takrîrî sünnet" dediğimiz sünnet türüne örnek oluşturmaktadır. Bir müslümanın gıybet edilmesinin önlenmesi, **birinci hadiste** olduğu gibi "sözlü", **ikinci hadiste** gördüğümüz gibi "fiilî" ve bu hadiste müşâhade ettiğimiz gibi "takrîrî" olmak üzere sünnetin her üç çeşidiyle de teşvik edilmiş, örneklendirilmiş ve hükme bağlanmış olmaktadır. Hiç şüphesiz bu durum, konunun ne kadar ehemmiyetli olduğunun açık delilidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahâbe-i kirâm, yanlarında bir başkasının gıybet edilmesine fırsat vermeyip derhal müdâhale ederlerdi.
2. Peygamber Efendimiz ashâbının iş ve sözlerini bazan sükût buyurmak suretiyle tasvip ederdi.
3. Müslümanlar hakkında iyi düşünmek, güzel söz söylemek, onları kötülememek, başkaları tarafından kötülenmelerine de müsaade etmemek gerekir.

MÜBAH OLAN GIYBET

Bilesin ki gıybet ancak, kendisine başka yolla ulaşmak mümkün olmayan sahih, şer'î bir sebeple mübah olur. Gıybeti mübah kılan sebepler altıdır:

1. Tezallüm. Zulme uğramış bir kimsenin, hükümdar veya hâkim gibi, zâlîme karşı kendisine yardımcı olabilecek yetki ve kudrete sahip birine gidip “Falan bana şöyle şöyle haksızlık etti” demesi câizdir.

2. Bir kötülüğün önlenmesi veya bir âsînin yola getirilmesini temin için yardım istemek. Kişinin, güçlü olduğunu sandığı bir kimseye gidip sırf bir kötülüğü ortadan kaldırmak niyetiyle, “Falanca şu kötü işleri yapıyor, onu bundan alıkoy” demesi câizdir. Böyle bir niyet taşımazsa, bu yaptığı haramdır.

3. Fetva almak. Bir kişinin müftî'ye gidip “Babam, kardeşim, kocam veya falan adam bana zulmetti. Bunları yapmaya hakları var mıdır? Bundan kurtulmamın, hakkımı almamın ve haksızlığı önlememin yolu nedir?” gibi sözler söylemesi, ihtiyaçtan dolayı câizdir. Ancak, “Şöyle şöyle yapan bir kimse veya bir eş hakkında ne dersiniz?” diye üstü kapalı olarak durumu arzetmesi ihtiyata daha uygun ve fazilete daha muvafık olur. Nitekim böyle bir üslubla da maksad hasıl olur. Bununla beraber, inşallah aşağıda zikredeceğimiz Hind'in rivayet ettiği hadiste olduğu gibi haksızlık eden şahsın açıkça söylenmesi de câizdir.

4. Müslümanları şerden sakındırmak ve iyiliklerini istemek (nasihat). Bunun çok çeşitli uygulaması vardır:

a) Hadis râvilerinden ve şâhidlerden kusurlu olanları cerhetmek. Bu, müslümanların icmâi ile câizdir. Hatta yerine göre vâcib bile olur.

b) Bir kimse ile dünürlük, ortaklık, komşuluk, alış-veriş vs. yapılmak, emânet bırakmak istenildiği zaman ve benzeri durumlarda kendisine danışılan kişinin bildiğini gizlememesi, aksine, büyük bir hayırhahlıkla bildiklerini olduğu gibi söylemesi gerekir.

c) Dini ve din bilimlerini öğrenmek isteyen birinin, bid'atçı veya günahkâr (fâsık) bir hocadan ders aldığına şâhid olup zarar göreceği endişesine kapılan kimsenin, o öğrenciye öğüt verip hocasının halini açıklaması gerekir. Bu da yine sırf öğüt vermek maksadına yönelik olmalıdır. Ancak bu iş tehlikeli ve yanılgıya açıktır. Çünkü uyarıda

bulunan kişi çekememezlik duygusuna kapılmış olabilir. Şeytan onu yanıltabilir. Bu noktada çok uyanık ve dikkatli olmak gerekir.

d) İster ehli olmadığı için, ister günahkâr olduğu için isterse başkaları tarafından yanıltıldığı için yahut daha başka bir sebepten dolayı üstlendiği görevi gerektiği şekilde yapmayan bir yetkilinin durumunu daha üst bir yetkiliye bildirmek suretiyle o görevlinin dürüst hareket etmesini sağlamasını veya onu görevden uzaklaştırarak lâıyk olan bir başka kişiyi görevlendirmesini sağlamaya çalışmak, onu buna teşvik etmek câiz ve gereklidir.

5. Fıskı ve bid'atçılığı âşikar olan kimsenin, meselâ açıkta şarap içmek, insanların malına el koymak, haksız öşür almak, haraç kesmek, zorla baş olmaya, başa geçmeye çalışmak, kötü ve gayri meşrû işlere yönelmek gibi tavırlar gösteren kimsenin hakkında konuşmak câizdir. Çünkü kendisi kötülüğünü açığa vurmuştur. Ancak onun açığa vurduklarının dışındaki başka ayıplarının anılması - onların da söylenmesini gerektiren daha başka sebep veya sebepler yoksa- haramdır.

6. Tarif etmek. Bir insan şaşı, topal, sağır, kör ve buna benzer başka lakaplarla biliniyorsa, onu sırf tarif edebilmek için bu lakapları kullanmak câizdir. Ancak bu lakapların, kişinin değerini düşürme amacıyla takılması haramdır. Böyle lakaplarla bilinen kişilerin bu lakaplar söylenmeden tarif ve tanıtımı mümkün olduğu sürece bunları kullanmamak daha doğrudur.

Gıybetin câiz olduğu yerler konusunda bu altı sebebi âlimler ortaya koymuşlardır. Bunların çoğunda da ulemanın görüş birliği vardır. Bu husustaki deliller, sahih ve meşhur hadislerdir. Şimdi onlardan bazılarını görelim.

Hadisler

۱۵۳۴ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ رَجُلًا اسْتَأْذَنَ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ

فَقَالَ: «إِذْنُوا لَهُ، بَشَرٌ أَخُو الْعَشِيرَةِ؟». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1534. Âişe radiyallâhu anhâ'dan rivayet edildiğine göre bir adam Hz. Peygamber'in yanına girmek için izin istedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber:

– “**Kabilesinin kötü adamıdır ama, izin verin ona**” buyurdu.

Buhârî, Edeb 38, 48; Müslim, Birr 73. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 5.

Açıklamalar

Hadisimize ait rivayetin tamamı, olayı iyice kavramamızı sağlayacak niteliktedir. Olayla ilgili anlatım özetle şöyledir: Uyeyne İbni Hısn veya Mahreme İbni Nevfel olduğu tahmin edilen şahıs, Efendimiz'in huzuruna girmek için izin ister. Gelenin kimliği kendisine bildirilince Efendimiz, "Kabileinin kötü adamıdır ama, izin verin ona, gelsin bakalım" anlamındaki sözünü söyler:

Efendimiz gelen kişi hakkında böyle bir beyanda bulunduktan sonra adamı huzuruna kabul eder ve kendisine yumuşak davranır, konuşur-görüşür ve adam memnun olarak ayrılır. Efendimiz'in, gıyabında kötü olduğunu söylediği kişi ile normal birisiymiş gibi görüşüp konuşması Hz. Âişe'nin dikkatini çeker ve bunun hikmetini sorar. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurur:

– **"Ey Âişe! Kıyamet günü Allah katında en kötü durumda kalacak kişi, insanların şerrinden çekindikleri için kendisini terkettikleri kimsedir."**

Sahîhayn'daki bir rivayette de "sözle veya fiille haddi aşmasından, bir kötülük yapmasından korkulduğu için kendisinden uzak durulan kimsenin en kötü kişi olduğu" belirtilmektedir. Efendimiz, Hz. Âişe'ye verdiği bu cevapla, bir taraftan, kendisini ziyaret eden kişinin zararını önlemek maksadıyla onu idare ettiğini ortaya koyarken, bir taraftan da "Ben ona yumuşak davrandım, eğer gıyabında söylediğimi yüzüne karşı söyleseydim, benim kendisini inciteceğim endişesiyle beni terkederdi, o takdirde ben de kötülerden olurdum" demek istemiş olabilir.

Önce Peygamber Efendimiz'in bu şahıs hakkındaki değerlendirmesinin tamamen doğru olduğunu bilmemiz gerekir. Nitekim Uyeyne İbni Hısn Hz. Ebû Bekir'in halifeliği döneminde irtidat etmiş, yani dinden dönmüş, müslümanlara karşı savaşmış, sonra tekrar müslüman olmuştur. Sert, katı ve cahil bir kişi olduğu, halifeliği döneminde Hz. Ömer'e gelip çok kaba davranmasından anlaşılmaktadır (bk. 358 numaralı hadis).

Efendimiz'in, kötülüğü aşikâr olan bir kişinin durumunu bildirmek suretiyle mü'minleri ondan korumak istediği açıktır. Binaenaleyh onun böyle konuşması asla gıybet değildir. Öte yandan Peygamber

Efendimiz'in, o kişiyi huzuruna kabul buyurduktan sonra ona yumuşak davranması yani müdârâ etmesi, asla bir müdâhane değildir. *Müdârâ*, dünyanın veya dinin veya her ikisinin birden ıslahı için dünyaya ait değerleri kullanmaktır. *Müdâhane* (yağcılık) ise dünya ve dünyalıklar için dinden ve dinî esaslardan vazgeçmek demektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kötülüğü açık olan kimsenin durumunu söylemek gıybet değildir. Böyle bir kişinin henüz açığa çıkmamış yönlerini söylemek ise gıybettir. Bu inceliğe dikkat etmek gerekir.

2. Zararı önlemek maksadıyla müdârâ edilebilir. Bu konuda ruhsat vardır. Müdârâ mübahtır ama müdâhane asla câiz değildir. Yani dünya ve dünyalıklar hatırına din ve dince kutsal sayılan değerler kimseye peşkeş çekilemez.

3. Peygamber Efendimiz, müslümanları uyarmak için onlara olan şefkat ve merhametinin gereği olarak bazı kimselerin durumlarını açıklamıştır.

مِنْ دِينِنَا شَيْئًا». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. ١٥٣٥ - وَعَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَا أَظُنُّ فُلَانًا وَفُلَانًا يَغْرِقَانِ

1535. Yine Âişe *radiyallâhu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Falan ve falanın dinimizden birşey bildiklerini sanmam.”

Buhârî, Edeb 59.

Açıklamalar

Kütüb-i Sitte içinde sadece Buhârî'nin *Sahîh*'inde yer alan bu hadisin ravilerinden Leys İbni Sa'd, hadiste kendilerinden bahsedilen bu iki kişinin münâfıklardan olduğunu bildirir. Onun bu görüşü sonraki âlimlerce tartışılmıştır.

Buhârî'deki ikinci rivayette de Efendimiz, “*Falan ve falanın bizim üzerinde bulunduğumuz şu dinimizi bildiklerini sanmıyorum*” buyuruyor.

Efendimiz'in bu beyanları, söz konusu iki kişi hakkında bir s  izan ve k    leme değil, başkalarının onlara bakıp yanılmamaları için mevcut durumlarını bildirmekten ibarettir. Hadiste her ne kadar zan ifadesi geçiyorsa da zannın, birçok yerde olduğu gibi burada da "kesin bilgi ve kanaat (ilm-i yak n)" anlamına geldiğine işaret edilmiştir. Nitekim dilimizde de "herhalde" kelimesi, bazan "   phe" bazan da "mutlaka,    phesiz" anlamında kullanılmaktadır. Böylece Efendimiz, *"Falan ve falanın bizim  u dinimizi bilmediklerini, ondan bir şey   renmediklerini biliyorum"* buyurmuş olmaktadır. Bu da onların sebep olabilecekleri yanılığları önlemek için gerekli bir açıklamadır. Buradan hareketle, günümüzde çokça rastladığımız gibi, **yeterli bilgisi olmadığı halde din hakkında görüş açıklayan, ahkâm kesen kimselerin bu durumlarının kamuya açıklanmasının gıybet olmadığı, hatta onların müslümanlara verecekleri zararı önlemek için gerekli olduğu** anlaşılır. Nitekim, Nevevî merhum da bu kanaatte olduğu için hadisi, mübah olan gıybet konusunda zikretmiş bulunmaktadır.

Her iki hadiste kendilerine işaret edilen şahısların kimler olduğu tesbit edilememiştir. Efendimiz'in kimleri kasdettiği zamanında anla ılmı  olmasına rağmen, sonraki dönemlerde açıklanmamış ve kaynaklarda isimleri yer almamıştır. Böylece o kişilerin sonraki dönemlerde  eki tirilmeleri  nlenmi tir.

Hadisten   rendiklerimiz

1. Müslümanları uyarmak ve uğramaları muhtemel zararlardan korumak maksadıyla bazı kişiler hakkındaki bilgileri açıklamak gıybet değildir.

2. Peygamber Efendimiz, din hakkında bilgisi olmayanların halkı yanıltmalarını önleyici açıklamalarda bulunmuştur.

١٥٣٦ - عَنْ فَاطِمَةَ بِنْتِ قَيْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: أَتَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ فَقُلْتُ: إِنَّ أَبَا الْجَهْمِ وَمُعَاوِيَةَ خَطَبَانِي؟ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَمَّا مُعَاوِيَةُ، فَضَعْلُوكَ لَا مَالَ لَهُ، وَأَمَّا أَبُو الْجَهْمِ، فَلَا يَضَعُ الْعَصَا عَنْ عَاتِقِهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

وَفِي رِوَايَةٍ لِمُسْلِمٍ: «وَأَمَّا أَبُو الْجَهْمِ فَضَرَبَ لِلنِّسَاءِ».

1536. Fâtıma Binti Kays *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e geldim ve:

– Ebü'l-Cehm ve Muâviye İbni Ebû Süfyân beni istiyorlar (ne dersiniz) dedim. Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “Muâviye malı olmayan fakirin biridir. Ebü'l-Cehm ise sopasını omuzundan indirmez” buyurdu.

Müslim, Talâk 36. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Talâk 39; Tirmizî, Nikâh 38; Nesâî, Nikâh 22.

Müslim'in bir rivayetinde “Ebû'l-Cehm, kadınları çokça döven biridir” ifadesi bulunmaktadır.

Fâtıma Binti Kays

İlk muhâcir sahâbi hanımlardan olan Fâtıma Binti Kays, zekâsı, güzelliği ve olgunluğu ile tanınır. Kûfe emirlerinden Dahhâk İbni Kays'ın ablasıdır. Hz. Ömer'in şehid edilmesinden sonra şûra heyeti onun evinde toplanmıştır.

Eşi Ebû Hafs İbnü'l-Muğîre kendisini boşadıktan sonra Efendimiz'in emriyle âmâ sahâbi İbni Ummü Mektûm'un evinde iddetini bekledi ve daha sonra da yine Efendimiz'in tavsiyesiyle Üsâme İbni Zeyd ile evlendi. Hz. Peygamber'den 34 hadis rivayet etti. Kendisinden de başta Şa'bî olmak üzere Tâbiûn neslinin büyüklerinden bazıları hadis rivayet etmiştir.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Nevevî, bu hadisi Buhârî'nin de rivayet ettiğini belirtmektedir. Ancak hadis Buhârî'de rivayet olarak geçmemekte, sadece olaya atıfta bulunmaktadır (Buhârî, Talak 41, 42).

Hadisimiz kısaca hayat hikayesini anlattığımız Fâtıma Binti Kays'ın kocası tarafından boşanması, iddet beklemesi için Hz. Peygamber'in kendisine yer tayin etmesi ve sonra da evlenmesi ile ilgili bir dizi olayın anlatıldığı uzunca bir rivayetin sadece bir kısmını bize yansıtmaktadır. Nevevî merhum konumuzla ilgili olduğu için dünürlük

yapan kişiler hakkında bilinenlerin söylenmesi gerektiğini ve bunun asla gıybet sayılmayacağını gösteren kısmını buraya almış bulunmaktadır.

Peygamber Efendimiz, görüldüğü gibi Fâtıma Binti Kays ile evlenmek isteyen Muâviye ve Ebü'l-Cehm hakkında bildiklerini Fâtıma'ya açıkça söylüyor. Birincisi için “*malı olmayan fakirin teki*”, diğeri için de “*omuzundan sopasını eksik etmeyen yani kadınları çokça döven biri*” olduğunu belirtiyor. İşte Efendimiz'in bu sözleri, kurulacak bir yuva öncesinde fikri sorulan kişinin adaylar hakkında bildiklerini herhangi bir karalama gayesi gütmeksizin söylemesinin gıybet sayılmayacağını göstermektedir. Aksi halde kendisine bu konuda fikir danışan kimseye yalan söylemiş olmak veya ondan gerçeği gizlemek gibi iki durum söz konusu olur ki, her ikisi de haramdır.

Efendimiz, Fâtıma ile evlenmek isteyen bu iki kişi hakkında görüşlerini böylece açıkladıktan sonra ona Üsâme İbni Zeyd ile evlenmesini tavsiye etmiştir. Fâtıma önce istememiş ama sonunda Efendimiz'in ısrarı üzerine evlenmeyi kabul etmiştir. Neticede kendisi, bu evlilikten çok memnun olduğunu ve hatta Üsâme İbni Zeyd'in olgunluğuna hayran kaldığını itiraf etmiştir. Doğrudan konumuzla ilgili olmamakla beraber, hadiste geçtiği için dikkatimizi çeken bir hususa işaret etmek yerinde olacaktır. Efendimiz, Muâviye için “*malı olmayan fakirin teki*” derken onun durumunu belirtmiştir. Bu sözleriyle Efendimiz, fakirlerle evlenmemek gerektiğini söylemek istememiştir. Elbette fakirlik evliliğe mani olmamalıdır. Ancak erkeğin, alacağı hanımı, yöre şartlarına göre geçindirecek bir gelire sahip olması da ailenin huzuru bakımından ihmal edilmemesi gereken önemli bir husustur. Hadisimizde bu noktaya dikkat çekilmiş olmaktadır.

Ebü'l-Cehm'in kadınları çok dövmesi de yine kadın hakları ve aile saadeti noktasından önemli bir kusurdur. Efendimiz, önce böyle bir âdeti olan erkekleri sonra da onlarla evlenecek olan hanımları uyarmış olmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Evlenmek söz konusu olduğu zaman, fikrine müracaat edilen kişinin bildiklerini olduğu gibi söylemesi gıybet değildir.

2. İstişâre ve nasihat niyetiyle bir kimseyi kusuru ile anmak câizdir.
3. Hz. Peygamber'i dinleyip onun tavsiyelerine uymak insanı mutlu eder.
4. Fazilet ve tecrübe sahibi kimselerin tavsiyelerini dinlemek daima iyidir.
5. Fetva verecek olan kimsenin, fetva isteyen kadının sesini duyması, onunla konuşması câizdir.

١٥٣٧ - عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ ؓ قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ أَصَابَ النَّاسَ فِيهِ شِدَّةٌ، فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي: ﴿ لَا تُنْفِقُوا عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ حَتَّى يَنْفَضُوا ﴾، وَقَالَ: ﴿ لَئِنْ رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ لَيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ ﴾، فَأَتَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَأَخْبَرْتُهُ بِذَلِكَ، فَأَرْسَلَ إِلَيَّ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي، فَاجْتَهَدَ يَمِينَهُ: مَا فَعَلْ، فَقَالُوا: كَذَبَ زَيْدُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَوَقَعَ فِي نَفْسِي مِمَّا قَالُوهُ شِدَّةٌ حَتَّى أَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى: ﴿ إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ ﴾ ثُمَّ دَعَاهُمُ النَّبِيُّ ﷺ لِيَسْتَغْفِرَ لَهُمْ فَلَوْوَا رُؤُوسَهُمْ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1537. Zeyd İbni Erkam *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in maiyyetinde bir sefere çıkmıştık. Müslümanlar büyük bir yokluk ve sıkıntı içindeydi. Asker arasında bulunan Abdullah İbni Übey, yandaşlarına:

– Allah'ın elçisinin çevresindekilere sakın bir şey vermeyin ki, onu terketsinler. Eğer Medine'ye dönersek, güçlü olanlar güçsüzleri oradan mutlaka çıkarıp atacaktır, dedi.

Ben de gidip bu olayı Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e haber verdim. Peygamber *aleyhisselâm* Abdullah'a adam gönderip durumu soruşturdu. O böyle bir söz söylemediğine dair yemin üstüne yemin etti. Bunun üzerine sahâbîlerden bazıları “Zeyd, Hz. Peygamber'e yalan söyledi” dediler. Allah Teâlâ, benim doğru söylediğimi tasdik eden “**Münâfıklar sana geldikleri zaman...**” diye başlayan Münâfıkûn sûresi'ni Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e indirinceye kadar, onların bu sözlerinden dolayı son derece üzüldüm. Daha sonra, Hz. Peygamber kendileri için istiğfar etmek üzere onları davet etti, fakat onlar buna da yanaşmadılar.

Buhârî, Tefsîru sûre (63), I; Müslim, Sıfâtü'l-münâfıkîn 1. Ayrıca bk. Tirmizî, Tefsîru sûre (63).

Açıklamalar

Değişik anlatımlarıyla kaynaklara intikal etmiş bulunan olay, Münâfıkûn sûresinin nüzûl sebebidir. Zeyd İbni Erkam *radıyallâhu anh*'ın açıkça söylemediği sefer, meğâzî müelliflerinin büyük çoğunluğunun kabul ettiğine göre Mustalıkoğulları Gazvesi'dir.

Müslümanların bu gazvede çektikleri yiyecek sıkıntısı karşısında, Medineli münâfıkların reisi Abdullah İbni Übey, kendi yandaşlarına ellerindeki imkânlardan müslümanlara vermemelerini tenbih etmiş, onların bu sıkıntıları bahane ederek Hz. Peygamber'in etrafından dağılacaklarını hayal etmiş veya böyle bir sonucu hazırlamaya çalışmıştır. Yandaşlarını cesaretlendirmek için de, Medine'ye döndüğü zaman güçlü olan kendilerinin, zayıf gördükleri müslümanları Medine'den çıkaracakları va'dinde bulunmuştur. Bu sözleri duyan Zeyd İbni Erkam, durumu Hz. Peygamber'e ulaştırmıştır. Aslında hadisin bizim konumuzu ilgilendiren yeri burasıdır. Münâfık olduğu hemen hemen herkes tarafından bilinen İbni Ubey'in sözlerini ve geliştirmeye çalıştığı müslümanlar aleyhindeki planlarını gidip müslümanları koruma amacıyla Hz. Peygamber'e haber vermek asla gıybet değildir. Zaten Efendimiz de Zeyd'i bu davranışından dolayı ikaz etmemiştir. Durumu tahkik etmiş, münâfıkların yemin ederek olayı inkar etmeleri üzerine, Zeyd'in yanlış olabileceği kabul edilmiştir. Zeyd ise bu duruma düşmüş olmaktan dolayı çok üzülmüştür. Hatta bazı rivayetlerde çadırına kapandığı ve kimse ile görüşmek istemediği anlatılmaktadır. Yine başka bazı rivayetlerde Hz. Peygamber'in Zeyd'e kulağının yanlış olabileceğini söylediği, Zeyd'in bundan çok müteessir olduğu da yer almaktadır.

Zeyd'i tasdik eden ve münâfıkların kesin yalan söylediklerini ve Zeyd'in haber verdiği niyet ve sözlerini de aynen nakleden Münâfıkûn sûresi inzal buyurulunca, Hz. Peygamber Zeyd'i çağırıp mübarek elleriyle kulaklarını okşayarak, "*Allah Teâlâ, kulağını doğruladı*" buyurmuştur. Bu sebeple daha sonraları olayı bilenler arasında Zeyd İbni Erkam, "kulağı Allah Teâlâ tarafından tasdik edilmiş kişi" diye anılmıştır.

Burada yeri gelmişken her ikisi de ikiyüzlülük demek olan iki terimin, **nifak** ile **riyanın** farkına işaret edelim. **Riya** ibâdette, **nifak** itikadda ikiyüzlülük demektir. Buna göre her münâfık aynı zamanda mürâîdir. Ancak her mürâî, münâfık değildir. Çünkü îmânı sağlam olanlar da amellerinde herhangi bir sebeple riya (gösteriş) yapabilir. Çünkü riya Allah'a yaptığı ibâdette halka dönük niyetler taşımaktır. Nifak ise özünde iman bulunmadığı halde, sözde mü'min görünmektir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Nifakı ve fıskı belli kişilerin sözlerini yetkililere ulaştırmak onların giybetini yapmak demek değildir.
2. Zeyd İbni Erkam faziletli ve haklılığı vahiyle ortaya konulmuş bir sahâbîdir.
3. Cephede İslâm ordusu aleyhindeki sözleri ve faaliyetleri komutana haber vermek gerekir.

۱۵۳۸ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: قَالَتْ هِنْدُ امْرَأَةُ أَبِي سُفْيَانَ
لِلنَّبِيِّ ﷺ: إِنَّ أَبَا سُفْيَانَ رَجُلٌ شَحِيحٌ وَلَيْسَ يُعْطِينِي مَا يَكْفِينِي وَوَلَدِي إِلَّا
مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. مَا أَخَذْتُ مِنْهُ، وَهُوَ لَا يَعْلَمُ؟ قَالَ: «خُذِي مَا يَكْفِيكِ وَوَلَدَكَ بِالْمَغْرُوفِ».

1538. Âişe *radiyallâhu anhâ* şöyle dedi:

Ebû Süfyân'ın hanımı Hind, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e.

– Ey Allah'ın Resûlü! Ebû Süfyân çok cimri bir adam. Onun haberi olmadan benim aldığım dışında bana ve çocuğuma yetecek derecede bir şey vermiyor. (Benim bu yaptığım doğru mu?) dedi. Hz. Peygamber de:

– “Örfe göre kendine ve çocuğuna yetecek kadar al!” buyurdu.

Buhârî, Büyû' 95, Nafakât 4, Menâkıbü'l-ensâr 23; Müslim, Akdiye 7, 8, 9. Ayrıca bk. Nesâî, Kuzât 31; İbni Mâce, Cihâd 13.

Açıklamalar

Kocası Ebû Süfyan'ın Mekke fethi öncesinde müslüman olmasının hemen ardından kendisi de müslüman olan Hind Binti Utbe İbni Rebîa, müslüman olduğu güne kadar azılı bir İslâm düşmanı idi. Bedir gazvesinde babası Utbe'nin Hz. Hamza tarafından öldürülmesi, yine aynı savaşta amcası Şeybe ve kardeşi Velid'in öldürülmüş olmaları onun müslümanlara dış bilemesine sebep olmuştu. Uhud harbinde Vahşi'yi özel olarak tutup Hz. Hamza'yı şehid etmesini sağlamış ve intikam almak için Hz. Hamza'nın ciğerini ağzına alıp çiğnemiştir.

Müslüman olduktan sonra kendisi de müslümanlara karşı duyduğu düşmanlığı itiraf etmiş ve Hz. Peygamber'e gelerek:

– Ey Allah'ın Resûlü! Allah'a yemin ederim ki şu dünyada senin hane halkın kadar zelîl ve perişan olmasını istediğim halk yoktu. Bugün ise şu dünyada senin hane halkın kadar aziz ve mutlu olmasını istediğim kimse yoktur, demiştir.

Hz. Hind, bazı rivayetlere göre bu görüşme esnasında bazılarının göre de bir başka zaman Efendimize kocası Ebû Süfyan'ın, son derece eli sıkı, cimri bir kişi olduğunu, kendisine ve çocuklarına yetecek derecede harcama yapmadığını şikayet etmiş, kendisinin ondan habersiz olarak malından bir şeyler alıp harcadığını, bunun kendisi için bir vebali olup olmadığını sormuştur. Hadisin bizi ilgilendiren yeri Hind'in, kocasını çok cimri, eli pek sıkı gibi vasıflarla zikretmesidir. Fetva almak için kişileri vasıflarıyla anmak gıybet değildir. Durumun belirlenebilmesi için zarurîdir. Nitekim bu olayda da Hz. Peygamber, Hind'i böyle konuşmasından dolayı ikaz etmemiş, sorduğu soruya örfe uygun şekilde kocasının malından kendisi ve çocukları için harcama yapabileceği, bunun bir sakıncası olmadığı cevabını vermiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Fetva almak ve resmen şikâyetle bulunmak için kişileri hoşlanmadıkları vasıflarıyla anmak câizdir. Bu gıybet değildir.

2. Koca, mahallin örfüne göre hanımının ve çocuklarının nafakasını temin etmekle yükümlüdür.

3. Ailesine karşı yükümlülüğünü yerine getirmeyen kocanın malından eşi, geçimlerini sağlamak için kocasının bilgisi dışında harcama yapabilir.

4. Dînen bir hükme bağlanmamış olan konularda örfе uyulur.
5. Gâib yani orada bulunmayan kimse hakkında fetva verilebilir. Hüküm verilip verilemeyeceği ise tartışmalıdır. Kaza ile fetva bu noktada birbirinden ayrılır. Fetva kişilerin dindarlığına hitabeder. Kaza ise kanun gücüyle icra ve infaz edilir.

NEMİME YASAĞI

İNSANLARIN ARASINI BOZMAK İÇİN KOĞUCULUK YAPMANIN, SÖZ GETİRİP GÖTÜRMEİNİN HARAMLIĞI

Âyetler

هَمَّازٌ مِّثْلُ نَمِيمٍ

1. “Kusur peşinde koşan, durmadan laf getirip götürten kimseye boyun eğme!.”

Kalem sûresi (68), 11.

Bilindiği gibi Mekkeli müşrikler Peygamber Efendimiz’i dâvasından vazgeçirmek için çok çeşitli yollara başvurmuşlar, birtakım itham ve iftiralarda bulunmuşlar, bu yolla Hz. Peygamber’in kendilerine yumuşak davranmasını, yanlışlarını tasvip etmesini temin etmeye çalışmışlardı. Bu durumu açıklayan âyetlerle başlayan Kalem sûresinde, daha sonra aralarında bu âyet-i kerîmenin de bulunduğu 10-14. âyetlerle Efendimiz’e şu talimat verilmektedir: “(Resûlüm!) **Alabildiğine yemin eden, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan laf getirip götürten, iyiliği hep engelleyen, mütecaviz, günaha dadanmış, kaba ve haşîn, bütün bunlardan sonra bir de soysuzlukla damgalanmış kimselerden hiçbirine, mal ve oğulları vardır diye sakın boyun eğme!**”

Açıkça görüldüğü gibi söz getirip götürmek yani nemime azılı İslâm düşmanı müşriklerin sıfatlarındandır. Koğuculuk yapmak gibi bir ahlâkî zaafın müslümanı kimlerin durumuna düşürdüğünü iyice düşünmek gerek. Bu noktanın iyi anlaşılması, dilimize sahip çıkmakta bize büyük ölçüde yardımcı olacaktır.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.

2. “İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen, yazmaya hazır bir melek bulunmasın.”

Kaf sûresi (50), 18.

Bu âyet-i kerîme, nerede ve hangi şartlarda olursa olsun, insanın ağzından dökülecek sözler için kesin bir kayıt ve denetimin bulunduğunu bildirmektedir. Dolayısıyla dilin gıybet ve koğuculuk gibi âfetlerden korunmasını istemektedir. Bu âyet biraz yukarıda geçen “Gıybet Yasağı” konusunda da zikredilmişti. Orada daha genişçe yorumlandı.

Hadisler

نَمَامٌ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. ١٥٣٩ - عَنْ حُذَيْفَةَ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ

1539. Huzeyfe *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Koğuculuk yapan cennete giremez.”

Buhârî, Edeb 49, 50; Müslim, Îmân 168, 169, 170. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 33; Tirmizî, Birr 79.

1541 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٤٠ - عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَرَّ بِقَبْرَيْنِ فَقَالَ: «إِنَّهُمَا يُعَذَّبَانِ، وَمَا يُعَذَّبَانِ فِي كَبِيرٍ! بَلَى إِنَّهُ كَبِيرٌ: أَمَّا مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. أَحَدُهُمَا، فَكَانَ يَمْشِي بِالنَّمِيمَةِ، وَأَمَّا الْآخَرُ فَكَانَ لَا يَسْتَتِرُ مِنْ بَوْلِهِ».

1540. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* yanından geçmekte olduğu iki mezar hakkında şöyle buyurdu:

– “Bu ikisi, kendilerince büyük olmayan birer günahtan dolayı azap görüyorlar. Evet, aslında (günahları) büyüktür. Biri

koğuculuk yapardı. Diğeri ise idrarından sakınmaz, iyice temizlenmezdi.”

Buhârî, Vudû 55, 56, Cenâiz 82, Edeb 49. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Tahâret 11; Tirmizî, Tahâret 53; Nesâî, Tahâret 26, Cenâiz 116; İbni Mâce, Tahâret 26.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٤١ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «أَلَا أُتَبِّحُكُمْ مَا الْعَضَةُ؟ هِيَ النَّمِيمَةُ؛ أَلْقَاةُ بَيْنِ النَّاسِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1541. İbni Mes'ud *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– “**Size *el-adh* kelimesinin ne demek olduğunu söyleyeyim mi? O, insanların arasını bozmak için laf taşımak demektir.**”

Müslim, Birr 102.

Açıklamalar

Bu üç hadiste Arapça'da **nemime** denilen, insanların arasını bozmak maksadıyla söz getirip götürmenin yasaklanmış olduğu ve böyle bir ahlâkî düşüklüğün zararı anlatılmaktadır.

Birinci hadiste, insanların arasını bozmak, onları birbirine düşürmek maksadıyla söz getirip götürme işini çokça yapan, onu iş edinmiş olana **nemmâm** denildiği onun da cennete giremeyeceği çok kesin bir şekilde ifade buyurulmaktadır.

Hadisin diğer bazı rivayetlerinde **nemmâm** yerine **kattât** kelimesi geçer. Her ikisi de aynı mânayı ifâde eder. Ancak bazı âlimlere göre yine de aralarında ince bir fark bulunmaktadır. Meselâ Ebû Dâvûd'un Sünen'ine ilk şerhi yazan Hattâbî der ki; “**Nemmâm**, aralarında bulunduğu bir cemaatin sözlerini başkalarına taşır. **Kattât** ise insanların haberi olmadan onların konuşmalarını dinler, sonra da gider başkalarına haber verir. “Hemen hatırlatalım ki, bugün birtakım teknik araçlarla insanların konuşmalarını rızâları olmadığı halde, uzaktan dinleyip kaydederek bir yerlere ulaştıranlar, eğer

bozgunculuk maksadıyla bunu yapıyorlarsa, durumları hadiste belirtildiği gibidir.

Öte yandan bozgun çıkarmak maksadıyla halktan duyduğu sözleri, yöneticilere, devlet yetkililerine ulaştıranlar da aynı hükümdedirler. Hatta Müslim'in *Sahîh*'indeki iki rivayette (îmân, 169, 170), Hz. Huzeyfe'nin bu hadisi, mescidde yanlarına gelen bir kişi hakkında kendisine "Bu adam emîre laf taşıyor" denilmesi üzerine, o kişinin de duyacağı yüksek bir sesle açıkladığı kaydedilmektedir.

Halkımızın ifadesiyle "müzevirlik yapmak", "koğuculuk etmek" demek olan nemîme, iki kişinin arasını bozma amacına dayalı olması dolayısıyla gıybetten ayrılır. Çünkü gıybet, orada olmayan bir kimseyi hoşlanmayacağı bir şey ile anmaktır. Gıybette bozgunculuk maksadı bulunması şart değildir. Nemîme insanların birbirleri hakkında söyledikleri sözlerin, onların yanında veya gıyabında aralarını bozmak maksadıyla diğerine nakledilmesi demektir.

Aslında nemîme, birinin sözünü onun gıyabında hakkında söz edilmiş olan kimseye götürüp "Falan senin hakkında şöyle şöyle diyor" şeklinde konuşmaktır. Kişinin gıyabında olması yönüyle gıybetten benzer ise de, sözü söyleyen ile nakledilen kişinin arasını bozma niyeti onu gıybetten ayırır. Bu haliyle nemîme, gıybetten daha ağır bir günahıdır.

Nemmâm veya *kattât*'ın cennete girememesi, Allah Teâlâ'nın onları affetmemesine bağlıdır. Allah Teâlâ dilerse affeder, dilerse azap eder. Bu konuda Allah Teâlâ'ya kimse karışamaz. Hadisimizi, koğuculuğu helâl sayanlara yönelik olarak yorumlamak da mümkündür.

İkinci hadiste, koğucunun mezarında da rahat olamayacağı, azâba tâbi tutulacağı bildirilmektedir. Peygamber Efendimiz'in, kabirlerinde azap gören o iki kişi hakkında "*Azâb görmeleri büyük bir günah sebebiyle de değil*" buyurması, "*onlara göre büyük olmayan*" demektir. Yoksa gerçekten "büyük bir suç olmayan" demek değildir. Esasen Peygamber Efendimiz de "*Evet, aslında günahları büyüktür*" buyurmak suretiyle durumu açıklamış bulunmaktadır.

Nitekim işledikleri günahları ve hataları önemsemeyen, basite alan ve küçük gören çok insan vardır. Hadisimizdeki iki kişinin de bir anlamda, söz taşımak ile idrar damlacıkları arasında bir ilgi kurarak, "Bir iki söz değil mi, bir iki damlacık değil mi ne çıkar bundan"

anlayışı içinde davrananlardan olduklarına işaret edilmektedir. Hatasını küçük görme hâlet-i rûhiyesine Hz. Aîşe vâlidemize iftira edilmesi olayı dolayısıyla yüce kitabımızda şöyle işaret buyrulur: **“Siz önemsiz olduğunı sanıyorsunuz. Halbuki bu, Allah katında çok büyük bir suçtur”** [Nur sûresi (24), 15].

Hadisimizden, koğuculuk niyetiyle ağızdan çıkacak kelimelerin, ortalığı berbat etmek bakımından idrar damlacıklarına benzetildiği izlenimini edinmek mümkün gözükmemektedir. Bu da bizi, nemîmenin mutlaka korunulması, temizlenilmesi gereken bir pislik olduğu sonucuna götürür.

Hadisin buraya alınmayan bölümünde Resûl-i Ekrem Efendimiz'in yaş bir hurma çubuğu isteyip onu ikiye ayırdıktan sonra, *“Bunlar yeşil kaldıkça belki azâbları hafifler”* buyurarak o iki mezarın üzerine diktiği kaydedilir. Bu da Efendimiz'in günahkârlara karşı olan şefkatinin bir göstergesidir. Aynı zamanda kabristanların ağaçlandırılmasını ve yeşillendirilmesini teşviktir.

Üçüncü hadiste Peygamber Efendimiz, Arapça el-Adh kelimesinden söz ederek, onun da “şiddetle yasaklanmış koğuculuk” anlamına geldiğini ashâbına açıklamaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İki kişinin arasını bozmak amacıyla birinden diğerine söz taşıyıp müzevirlik yapmak haramdır.
2. Koğuculuğu âdeta meslek edinmiş olanlar veya helâl sayanlar cennete giremez.
3. Kabir azâbı vardır. Koğuculuk yapmak da kabir azâbının sebeplerinden biridir.
4. İşlediği hatayı küçük görmek, basite almak sonuçta büyük sıkıntılara ve pişmanlıklara sebep olur.
5. Mü'min kendi hatasını büyük görüp onu ortadan kaldırmaya bakmalıdır.

YÖNETİCİLERE SÖZ TAŞIMA YASAĞI

BİR KÖTÜLÜĞÜN YAYILMA
ENDİŞESİ GİBİ CİDDÎ BİR İHTİYAÇ
OLMADIKÇA HALKIN
KONUŞTUKLARINI İŞ BAŞINDAKİ
YETKİLİLERE TAŞIMANIN
YASAKLANMIŞ OLDUĞU

Âyet

وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ.

“Günah işlemekte ve düşmanlıkta birbirinize yardımcı olmayın!”

Mâide sûresi (5), 2.

Dinimiz, müslümanların birbirleriyle çok sıcak ve samîmi bir dostluk ve dayanışma içinde olmalarını ister. Onların, birbirlerinin daha iyi ve takva üzere olmaları için gayret göstermelerini emreder. Günaha sevketmekte ve düşmanlık duygularıyla dinin belirlediği sınırları aşmakta birbirlerine destek olmalarını da açıkça ve kesin bir dille yasaklar.

Yaptırım gücüne sahip yöneticilere, halkın, yönetim hakkındaki düşünce ve sözlerini ulaştırmak, gereksiz yere ispiyonculuk yapmak toplumda birçok sıkıntının doğmasına sebep olur. Böyle bir hareket günah işlemekte ve düşmanlıkta yardımlaşma anlamı taşır. Bu ise yasaklanmıştır. Nitekim Nevevî merhum da açtığı başlıkta, “bir kötülüğün yayılması endişesi gibi ciddî bir ihtiyaç yokken iş

başındakilere halkın sözlerini nakletmenin yasak olduğunu” belirtmektedir. Böyle bir ihtiyaç varsa, elbette kamunun selâmeti için istihbarat sağlamak gerekecektir ki bu da iyilik ve takvada yardımlaşmak demek olur. Aslında Nevevî’nin de işaret ettiği gibi bu konuda zikredilebilecek hadisler önceki bahiste geçmiş bulunmaktadır.

Hadis

١٥٤٢ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَبْلَغُنِي أَحَدٌ مِنْ أَصْحَابِي عَنْ أَحَدٍ شَيْئًا، فَإِنِّي أَحِبُّ أَنْ أَخْرَجَ إِلَيْكُمْ وَأَنَا سَلِيمٌ الصَّدْرُ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1542. İbni Mesud *radıyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ashâbımdan hiç kimse, bir diğeri hakkında hoşlanmayacağım bir şeyi bana ulaştırmasın. Zira ben, gönül huzuru ile sizin yanınıza çıkmak istiyorum.”

Ebû Dâvûd, Edeb 28; Tirmizî, Menâkıb 63.

Açıklamalar

Resûl-i Ekrem Efendimiz, bir devlet başkanı olarak idare edenlerle idare edilenler arasında bulunması gerekli ilişkinin bir yönünü bu hadîs-i şeriflerinde ortaya koymaktadır. O da ashâbından hiçbir kimsenin, kendisine bir başka sahâbînin hoşla gitmeyecek bir iş veya sözünü nakletmemesidir.

Hadisin Tirmizî’deki rivayetinde, bir keresinde Efendimiz’in kendisine getirilen bir malı dağıttığı, iki kişinin de kendi aralarında “Bu taksimde Allah’ın rızâsı ve âhiret hesabı Hz. Peygamber tarafından dikkate alınmadı” diye söylendikleri, bu konuşmayı duyan İbn Mes’ûd tarafından durumun Hz. Peygamber’e ulaştırıldığı bildirilmektedir. Bunun üzerine Efendimiz hem öfkelenmiş hem de üzölmüş ve “*Beni kendi halime bırak*” diye İbni Mes’ûd’a çıkışmış, sonra da “*Mûsa’ya bundan daha ağırı söylendi de o sabretti*” diye kendi kendisini teselli etmiştir.

Peygamber Efendimiz'in kendisine ulaştırılmasını yasakladığı söz veya işler, düzeltilmesi istenen herhangi bir aksaklıkla ilgili olmayanlardır. Umûma ait düzeltilmesi gerekli aksaklıkların haber verilmesi bu yasağa dahil değildir. Hatta görevdir. Bu tür olaylarda da şahısların değil, olaylar ve hataların üstü kapalı bir şekilde ulaştırılması uygun olur. Zaten Efendimiz, bizzat kendisinin muttali olduğu hataları duyurur fakat o hatayı işleyenleri açıklamazdı.

Bu hadîs-i şerîflerinde ise Efendimiz, bir yöneticinin ruhî durumunu dile getirmekte, haklarında birçok şey söylenilen kimselere karşı gönül huzuru açısından yöneticilerin rahat olamayacağını, halbuki onların, halkın karşısına rahat bir şekilde çıkmalarının esas olduğunu ortaya koymaktadır.

Bazı âlimler bu hadisten, Efendimiz'in, ashâbından râzı olarak dünyadan ayrılmak istediği, onlardan hiçbirine karşı içinde bir kırgınlık bulunmamasını arzu ettiği anlamını çıkarmışlardır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Doğması muhtemel bir kötülük söz konusu olmadıkça halkın işlerini yöneticilere ulaştırmak doğru değildir.
2. Şer'î veya içtimaî bir fayda bulunması halinde halkın düşünce ve sözlerini yöneticilere ulaştırmak bu yasağın dışındadır.
3. Peygamber Efendimiz, ashâb ve ümmetini her bakımdan faziletli davranmaya davet etmiştir.

İKİYÜZLÜLÜĞÜN KÖTÜLENMESİ

Âyet

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّنُونَ مَا لَا
يَرْضَى مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا.

“İnsanlardan gizler de Allah’tan gizlemezler. Halbuki geceleyin, O’nun râzı olmadığı sözü düzüp kurarken Allah, onlarla beraber idi. Allah yaptıklarını kuşatıcıdır.”

Nisâ sûresi (4), 108.

İnsan, diğer insanlardan gizlediği birçok düşünce ve sözlerini, kendi kendisine ya da sırdaş edindiği kimselere söyler. İster başkalarından gizlemiş olsun, ister çok yakın bazı dostlarına söylemiş olsun, bütün bunları, daima kendisiyle beraber olan Allah Teâlâ’dan gizleyemez. Kimsenin Allah’tan bir şey gizlemesi esasen mümkün değildir. O halde böyle ikiyüzlü bir davranışın, kimseye kazandıracağı bir şey yoktur.

Aslında bu tür davranışlar, Allah’ın daima bizi gözetlediği, denetlediği, herşeyimizden haberdâr olduğu ve gizli - açık herşeyi bildiği şuurundan uzak olmanın sonucudur. Allah’tan gizliyormuşcasına geceleyin birtakım planlar yapanlar, gündüzleri insanlardan gizledikleri düşünceleri ortalık kararınca gizlice bir yerlerde toplanıp konuşarak bazı kararlar alanlar, düşünmezler ki bütün bu yaptıklarından haberdâr olan Allah vardır. O’ndan gafil olmaları ne kadar çirkindir.

Hadisler

١٥٤٣ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ؓ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «تَجِدُونَ النَّاسَ
مَعَادِنَ: خِيَارَهُمْ فِي الْجَاهِلِيَّةِ خِيَارُهُمْ فِي الْإِسْلَامِ إِذَا فَقَّهُوا، وَتَجِدُونَ

خَيَارَ النَّاسِ فِي هَذَا الشَّأْنِ أَشَدَّهُمْ كَرَاهِيَةً لَهُ، وَتَجِدُونَ شَرَّ النَّاسِ ذَا
الْوَجْهَيْنِ، الَّذِي يَأْتِي هَؤُلَاءِ بِوَجْهِ، وَهَؤُلَاءِ بِوَجْهِ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1543. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“**Siz insanları madenler** (gibi cins cins) **bulursunuz. Onların câhiliye döneminde hayırlı ve değerli olanları, şayet dînî hükümleri iyice hazmederlerse İslâmiyet devrinde de hayırlıdırlar. Siz yine en hayırlı kişileri, yöneticilik işinden hiç hoşlanmayanlar olarak bulursunuz. Siz, en kötü kişileri de ikiye yüzlüler olarak bulursunuz ki onlar, birilerine bir yüzle diğerlerine bir başka yüzle gider gelirler.**”

Buhârî, Menâkıb 1; Müslim, Fezâilü's-sahâbe 199.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٤٤ - عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زَيْدٍ: أَنَّ نَاسًا قَالُوا لِحَدِيثِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: إِنَّا نَدْخُلُ عَلَى سُلَاطِينِنَا فَنَقُولُ لَهُمْ بِخِلَافِ مَا نَتَكَلَّمُ
رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. إِذَا خَرَجْنَا مِنْ عِنْدِهِمْ. قَالَ: كُنَّا نَعُدُّ هَذَا نِفَاقًا عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ.

1544. Muhammed İbni Zeyd'den nakledildiğine göre bazı kişiler, dedesi Abdullah İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ*'ya gelip:

– Biz idarecilerimizin yanına girer ve onlara karşı, oradan çıktığımız zaman söylediklerimizin tam tersi sözler söyleriz, dediler. Bunun üzerine Abdullah İbni Ömer:

– Bu sizin yaptığınızı biz, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* zamanında ikiye yüzlülük sayardık, cevabını verdi.

Buhârî, Ahkâm 27.

Açıklamalar

Bir kısmı takva konusunda 70 numaralı hadis içinde de geçmiş bulunan **birinci hadis**, insanların altın, gümüş, bakır ve benzeri

madenler gibi kimilerinin baştan beri kıymetli, hâlis; kimilerinin de değersiz ve kalp olduğunu tesbit ve ilân etmektedir. Buna bağlı olarak, Câhiliye döneminde aslen değerli olan kimselerin müslüman olduktan sonra da -eğer dîni iyice kavrayıp doğru yaşarlarsa- aynı değerlerini koruyacaklarını bildirmektedir. Nasıl madenler yeraltından çıkarıldıkları zaman asıl kıymetleri anlaşılırsa, insanlar da müslüman olduktan sonra eski değerleri ortaya çıkar. İslâm'ı kavrama ve yaşama oranlarına göre de değerleri artar. Hz. Peygamber'in, *"Cahiliye döneminde üstün görülenler, eğer İslâm esaslarını tam anlamıyla anlar ve yaşarlarsa, İslâmiyette de hayırlıdırlar"* beyânı, İslâmiyet'teki yegâne üstünlük ve hayırlılık ölçüsünün, fazilet, hikmet, ilim ve dindarlık olduğunu ortaya koymuştur. Nevevî'nin dediği gibi, takvaya soy asaleti de eklenirse, o daha güzel olur. Yine aynı hadiste Peygamber Efendimiz iyi insanların, emirlik gibi yönetim görevlerine karşı uzak durduklarını, öyle bir görevi arzu etmediklerini bildirmektedir. Ancak böyle bir göreve getirilmeleri halinde ise elbette onun hakkını vermeye çalışacakları şüphesizdir.

Resûl-i Ekrem *sallâhu aleyhi ve sellem* Efendimiz, insanların en iyilerini tanıttığı bu hadisinde pek tabîî olarak kötülerine de işaret buyurmuş ve ikiyüzlü davrananları en kötü insanlar olarak tanımlamıştır. İkiyüzlü kişilerin, birilerine karşı bir yüzle, bir şekilde, diğerlerine karşı da bir başka yüzle, bir başka şekilde yaklaştıklarına dikkat çekmiştir. Demek oluyor ki, herkese yağcılık yapanlar, yöneticilere başka, yönetilenlere başka konuşanlar, insanları, grupları, cemaatleri bu yolla kullanmaya veya birbirine düşürmeye kalkışanlar en kötü kişilerdir.

Aslında **birinci hadis**in konumuzu ilgilendiren yeri bu son cümlesidir. İkiyüzlülük, bir yerde nifakla, yalancılıkla, sahtecilikle birleşmektedir. Her çevreye uyan, bulunduğu yerin havasına kolaylıkla giren ve böylece durmadan âdeta renk değiştiren bukalemun meşrepli kişilerin hangi yüzlerine, hangi sözlerine ve hangi davranışlarına itibar edileceği kestirilemez. Bu tavır, kalpteki nifaktan kaynaklanıyorsa çok kötüdür. Böylelerine münâfık denir. Münâfıklar da yüce kitabımızın açık beyânına göre dünyada kimlerle beraber olacağını bilemeyen, bir ona bir buna gönül veren ortada kalmış kimseler olarak âhirette cehennemin en derinlerinde cezâ çekeceklerdir [bk. Nisâ sûresi (4), 143, 145]. Kalpte iman olmasına

rağmen, daha başka sebeplerle böyle davranılıyorsa, o da en azından riyakarlıktır. Riyakarlık ise nifaka çok yakın bir kötülüktür.

İkinci hadis, Abdullah İbni Ömer *radıyallâhu anhümâ*'nın torunu Muhammed İbni Zeyd'in bir müşahedesini bize nakletmektedir. Bu olay, ikiyüzlülüğün, ikiyüzlü davranmanın ve hükmünün ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. İdarecilerin huzurunda onları metheden, dışarı çıkınca da yeren, içeride söylediklerinin aksini söyleyen ve belki biraz da âcizlik ve pişmanlıkla gelip bu yaptıklarını haber veren kimselere İbn Ömer'in verdiği cevap, kesin bir şekilde bu tür davranışın Hz. Peygamber zamanında münâfıklık sayıldığını göstermektedir. İnsanlar veya grupların arasını bulmak gibi güzel bir niyetle gruplara biraz farklı davrananlar ve konuşanlar elbette ikiyüzlülükle suçlanamazlar.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. İkiyüzlü davrananlar en kötü insanlardır.
2. İkiyüzlülük, ashâb-ı kirâm tarafından münâfıklık olarak değerlendirilmiştir.
3. İslâm, insanların takva ve dindarlıklarına kıymet verir.
4. Özellikle yöneticilere karşı dürüst davranmak, doğruyu söylemek gerekir.
5. Müslüman, mert, doğru sözlü ve dürüst davranışlı olmalıdır.

YALAN YASAĞI

Âyetler

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ.

1. “Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme.”

İsrâ sûresi (17), 36.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.

2. “İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen yazmaya hazır bir melek bulunmasın.”

Kaf sûresi (50), 18.

Her iki âyet dili korumakla ilgili bölümde, ikinci âyet ayrıca “Nemîme yasağı” konusunda geçmiş bulunmaktadır. Oralarda yaptığımız yorumlar bu konuda da aynen geçerlidir. Burada şuna işaret etmekle yetineceğiz. Buhârî, birinci âyetteki, bizim “peşine düşme” diye tercüme ettiğimiz “**lâ takfu** kelimesinin **lâ tekul** = söyleme” diye de yorumlandığına işaret etmektedir (İ’tisam, 7). Bu mâna, konumuza daha uygun düşmekte ve o zaman âyet, “Hakkında bilgin bulunmayan sözü söyleme” ya da “Bilmediğin konuda görüş beyan etme!” demek olur. İkinci âyet ise zaten bilerek veya bilmeyerek söylenen her sözün mutlaka kaydedildiği gerçeğini hatırlatmaktadır. O halde bu iki âyet, bilerek yalan söylemeyi öncelikle yasaklamış olmaktadır.

Hadisler

١٥٤٥ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ، وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَصْدُقُ حَتَّى يُكْتَبَ

عِنْدَ اللَّهِ صَدِيقًا. وَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ، وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى
النَّارِ، وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَكْذِبُ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَّابًا. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1545. Abdullah İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– “Şüphesiz ki sözde ve işte doğruluk hayra ve üstün iyiliğe yöneltir. İyilik de cennete iletir. Kişi doğru söyleye söyleye Allah katında siddîk (doğrucu) diye kaydedilir. Yalancılık yoldan çıkmaya (fücur) sürükler. Fücur da cehenneme götürür. Kişi yalancılığı meslek edinince Allah katında çok yalancı (kezzâb) diye yazılır.”

Buhârî, Edeb 69; Müslim, Birr 103-105. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 80; Tirmizî, Birr 46; İbni Mâce, Mukaddime 7; Dua 5.

Açıklamalar

Doğru sözlülük konusunda 55 numara ile geçmiş olan hadîs-i şerîfin konumuzu yalanla alakalı kısmı ilgilendirmektedir. İlk geçtiği yerde hadisin tümünü açıklamıştık. Burada sadece yalancılıkla ilgili kısmı üzerinde duracağız.

Hadiste, yalan konuşa konuşa insanın yalancılığı adetâ meslek edineceği, yalana iyice alışacağı, yalana alışan insanın da fücur denilen her türlü kötülüğe hazır hale geleceği bildirilmektedir. Fücurun ise insanı cehenneme götüreceği anlatılmaktadır. Bu tesbit, yalan konusunda son derece dikkatli olunması için çok ciddî ve açık bir uyarıdır. Yalanın küçüğü büyüğü olmaz demektir. Ayrıca yalancılığın ve sahteciliğin İslâm'da yeri olmadığını ortaya koymaktadır.

Yalancılığı âdet edinen kişinin Allah katında “kezzâb” diye tescil edilmesi, yalanın insanı ne kadar ağır ve kötü bir duruma düşürdüğünü göstermektedir. Âhirete ait sonuç ise cehennem olmaktadır.

Bilindiği gibi yalan, dile ait bir âfettir. Dil ise kalbin sözcüsü olarak insanın tüm organlarını ve davranışlarını etkilemektedir. Diline -en azından- bilinçli olarak yalan söylememek konusunda hâkim olabilen

kişi, büyük ölçüde kendisini hadiste haber verilen kötü âkıbetten korumuş demektir.

Açıklamakta olduğumuz yasaklar bölümüne ait hemen her konudaki yasağın ısrarla uhrevî yönüne dikkat çekildiği görölmektedir. Çünkü müslüman için gerçek ve sonsuz olan hayat âhiret hayatıdır. Orada müslümanı sıkıntıya sokacak olan herşeyden burada uzak kalmak ve böylece hem dünyada mutlu ve hem de âhirette mutlu olmaya bakmak en akıllıca iştir. Çünkü müslüman, âhiretini ihmal etmeden dünyayı yaşayan insandır ve bu, onun diğer insanlardan temel farkını oluşturmaktadır. Sorumluluk bilinci de ancak âhiret inancı hesap kaygısı olan kişilerde görölebilir.

O halde hem dünyada mahcubiyetlere sebep olması hem de âhirette cehenneme götürmesi düşünölerek yalana ve yalancılığa asla iltifat etmemek, müsamaha göstermemek, ondan mümkün olduğuunca uzak kalmak ve doğru konuşup dürüst olmaya bakmak lâzım gelmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yalan konuşmak haramdır.
2. Yalanı küçük gören ve işlemeye devam eden ona alışır ve sonunda yalancılar defterine yazılır.
3. Yalan, insanı her türlü kötölüğe sevkeder.
4. Fücür denilen kötölükler de insanı cehenneme götürür.
5. İman ile yalan birbirine tamamen zıddır. Müslüman mümkün mertebe yalandan uzak kalmalı, doğru sözlülüğu ve dürüst davranışı seçmelidir.

١٥٤٦ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ، كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ، كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ الْتِّفَاقِ حَتَّى يَدْعَهَا: إِذَا أُوتِمِنَ خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1546. Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dört huy vardır ki bunlar kimde bulunursa o kişi tam münâfık olur. Kimde de bu huylardan biri bulunursa, onu terkedinceye kadar o kişide münâfıklıktan bir sıfat bulunmuş olur:

Kendisine bir şey emânet edildiği zaman ona ihanet eder. Konuştuğunda yalan söyler. Söz verince sözünden döner. Düşmanlıkta haddi aşar, haksızlık yapar.”

Buhârî, İmân 24, Mezâlim 17, Cizye 17; Müslim, İmân 106. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 15; Tirmizî, İmân 14; Nesâî, İmân 20.

Açıklamalar

691 numara ile geçmiş, 1582 numara ile tekrar gelecek olan hadisimiz, yalan konuşmanın, temelde nifaka dayandığını belirlemesi dolayısıyla burada tekrar edilmiş bulunuyor.

Nifak, inançta ikiyüzlülüktür. Yani içinden inanmadığı halde inanıyormuş gibi davranmak demektir. Böylesi bir inanç sahtekârlığının dışı vurumunun dört yolu hadisimizde teşhis edilmektedir. Bu dört huyun hepsinin birden bir kişide bulunması o kişinin tereddütsüz ve katıksız bir münâfık olduğunu göstermektedir. Bu dört huydan herhangi birinin kendisinde bulunduğu kişi, o huyu terkedinceye kadar, münâfıklıktan bir alâmet taşımaya devam eder. Kişinin münâfıklığını gösteren işaretlerden biri de yalancılıktır.

Yalan konuşmayı, yalan dolanla iş çevirmeyi beceri ve başarı sayanlar, bu hadîs-i şerîfin taşıdığı tehdit unsurunu iyice düşünmelidirler. Tabî münafığın, kâfirden daha beter bir durumda olduğunu unutmadan bu değerlendirmeyi yapmalıdırlar.

Hadisimiz, bir bakıma yalanın haram kılınmasının gerekçesini de gözlerimiz önüne sermektedir. Çünkü insanı münâfık durumuna düşüren bir huy elbette müslümana yakışmaz. Müslümanın ondan uzak kalması gerekir.

Bizi bizden daha çok düşünen Rabbimiz'in yalan konusunda koyduğu yasağı dikkate alıp ona göre doğru sözlü, dürüst bir müslüman olarak yaşamaya bakmak bizlere düşen en önemli görev olmaktadır. İzzet, şeref ve mutluluk her konuda olduğu gibi bu mevzuda da yüce dinimizin koyduğu sınırlara bağlı kalmakla sağlanabilir.

Emânete ihanet, sözünde durmamak, düşmanlıkta aşırı gidip haksızlık etmek gibi hadisimizde zikredilen diğer nifak alâmetleri kendilerine ait yerlerde açıklanmıştır. Onlardan da uzak kalmak gereklidir. Bunların her birinin ne kadar büyük kusurlar olduğu ve onlardan uzak kalmanın ne kadar gerekli bulunduğu günümüzde çok daha iyi anlaşılmaktadır. Kendi iç güvenini büyük ölçüde kaybetmiş bir toplumun fertleri olarak, bu hadisi herhalde en iyi biz anlamaktayız. “Temiz toplum” bu ahlâkî ve yaygın kusurlardan kurtulmadan nasıl oluşturulabilir ki?

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yalan konuşmak, nifak alâmetidir.
2. Nifak inançta sahtekârlık demektir.
3. Dili yalandan korumak, kalbi nifaktan arındırmış olmakla mümkündür.
4. Münâfık, kâfirden de daha kötü durumdadır.
5. Müslümanlar hadiste sayılan bu dört kötü huydan mutlaka kaçınmalıdırlar.

١٥٤٧ - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «مَنْ تَحَلَّمَ بِخُلْمٍ لَمْ يَزَهُ، كُلِّفَ أَنْ يَغْقِدَ بَيْنَ شَعِيرَتَيْنِ وَلَنْ يَفْعَلَ، وَمَنْ اسْتَمَعَ إِلَى حَدِيثِ قَوْمٍ وَهُمْ لَهُ كَارِهُونَ، صُبَّ فِي أُذُنِهِ الْأُنْكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، الْبَخَارِيُّ. وَمَنْ صَوَّرَ صُورَةَ غُذَبٍ وَكُلِّفَ أَنْ يَنْفُخَ فِيهَا الرُّوحَ وَلَيْسَ بِنَافِخٍ». رَوَاهُ

1547. İbni Abbâs *radiyallâhu anhümâ*’dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim görmediği bir rüyayı gördüm deyip anlatırsa, âhirette yerine getirmesi mümkün olmayan bir işe, iki arpa tanesini birbirine düğümleme cezâsına çarptırılır.

Kim, bir topluluğun duyulmasını istemedikleri bir sözü öğrenmeye çalışır (kulak hırsızlığı yapar)sa, kıyamet günü kulaklarına eritilmiş kurşun dökülür.

Kim de herhangi bir canlının resim (ve heykelini) yaparsa, o da kıyamette, yapamayacağı halde, “haydi buna can ver” diye

zorlanarak azap edilir.”

Buhârî, Ta'bîr 45. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 88; Tirmizî, Rüya 8; İbni Mâce, Rüya 8.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٤٨ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «أَفْرَى
الْفَرَى أَنْ يُرَى الرَّجُلُ عَيْنَيْهِ مَا لَمْ تَرِنَا». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1548. İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“En büyük yalan, görmediği düşü gördüm diye kişinin gözlerine iftira etmesidir.”

Buhârî, Ta'bîr 45.

Açıklamalar

Birinci hadiste, en kolay yalan söylenebilecek bir konuya, rüya mevzuuna dikkat çekiliyor. 839 - 845 numaralı hadislerin yer aldığı “Rüyanın Edepleri” konusunda da geçtiği gibi, sâdık (doğru) rüya nübüvvetten bir parçadır. Bu sebeple rüya, bir anlamda ilâhî bir bildirim niteliğine sahiptir. Bundan dolayı, görmediği düşü gördüm diye iddia edenlere, çok ağır bir cezânın tayin edilmiş olması, bu iddianın, Allah’a karşı söylenmiş bir yalan, hatta iftira mânası taşımasından ileri gelmektedir.

Öte yandan herhangi bir kişinin görmediği halde gördüm diye anlattığı düşün kontrolü de mümkün değildir. Rüyanın insanlar üzerinde inkâr edilemez bir etkisi vardır. Bu etkiden yararlanmak maksadıyla iyi olsun kötü olsun, hayırlı olsun şerli olsun, görmediği bir düşü gördüm diye iddia eden kişi, insanların etkilendikleri bir aracı kötüye kullanıyor demektir.

Özellikle de bazı art niyetli câhillerin, kendilerine toplum içinde ya maddî çıkar ya da mânevî itibar sağlamak maksadıyla böyle bir yola başvurdıkları bilinen bir gerçektir. Dinin ve kutsal dînî değerlerin kötüye kullanılmasına yönelik yalan rüya iddiaları, elbette son derece

sakıncalı ve büyük bir cinayettir. Bu sebeple Efendimiz böyle bir yola başvuranlar için âhirette sonu gelmez bir azap olduğunu, “*Kendisinden iki arpa tanesinin birbirine düğümlenmesi istenecektir*” ifadesiyle duyurmuştur. Hadisimizde bunu kimsenin başaramayacağı da vurgulandığına göre, azâbın devam edeceği anlatılmak istenmiş olmaktadır.

Rüyanın farklı bir şuur hali olduğunu dikkate alanlar, bu durumu kötüye kullanmaya kalkan yalancıların, kelime olarak şuur ile kök birliği bulunan şâîr (= arpa) düğümleme cezâsına çarptırılmaları arasında bu açıdan bir uyum bulunduğunu söylemektedirler.

İkinci hadiste de açıkça ve “*en büyük iftira*” diye nitelendirildiği gibi, görmediği düşü görmüş gibi anlatan kimselerin aslında, kendi gözlerine iftira ettikleri, onları yalanlarına şâhit tuttukları, kendi yalanlarını gözlerine nisbet ettikleri ortadadır. 845 numaralı hadiste geçtiği üzere, böyle bir girişim, bir kimsenin gerçek babasını bırakıp bir başkasına nesep isnad etmesi ve “Benim babam falandır” demesi ile Hz. Peygamber’in söylemediği bir sözün, “söyledi” diye nakledilmesi arasında hiçbir fark yoktur. Her üçü de büyük birer yalan ve iftiradır.

Birinci hadiste yer alan diğer iki husus, konumuzu doğrudan ilgilendirmemektedir. Ancak hadisin bütünlüğünün bozulmaması için onlara da kısaca temas edelim.

Kulak hırsızlığı yaparak, herhangi bir cemaatin veya topluluğun duyulmasını istemedikleri konuşmalarını dinleyen (bugün herhangi bir teknik cihazla kaydeden) kimseler, suçlarına uygun olarak kıyamette kulaklarına kurşun dökülmek suretiyle cezâlandırılacaklardır.

Canlı yaratıkların herhangi bir zorunluluk yokken, resim ve heykellerini yapan kimselere de, bu fiillerine uygun bir cezâ olarak kıyamet günü haydi bu yaptıklarınıza ruh verin diye yapamayacakları bir teklifle azap edilecektir. Esasen ressam ve heykeltıraşların yaptıkları da bir yerde sahteciliktir. Canlıların özü ve ruhu olmayan şekil ve suretlerini ortaya koymaktır. Bunlar ile görmediği rüyayı gördüm diyerek bir başka şekilde Allah’a yalan isnad etmiş olanlar arasında sahtecilik bakımından bir ilgi vardır. Cezâları da ona göre tanzim edilmiş bulunmaktadır. Yani her sahteci veya yalancı mutlaka yalanı cinsinden bir cezâyı çarptırılacaktır. O halde sahteciliğin ve

yalanın her türünden uzak durmaya çalışmaktan başka çıkar yol yoktur.

“Sanat” diye savunmaya kalkışmak, sahteciliğin asıl mahiyetini değiştirmeye yetmez.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ne tür olursa olsun görmediği bir rüyayı gördüm diye anlatmak, bir yerde Allah’a iftira etmek mânası taşıdığı için büyük bir yalancılıktır.
2. Rüya anlatırken bile yalan haramdır.
3. İnsan kendi organlarına iftira etmek gibi garip bir duruma düşmemek için yalan söylememelidir.
4. Her amelin cezâsı kendi cinsindendir.
5. Müslümana yakışan, her türlü sahtecilikten uzak durup gerçeklerin peşinde olmaktır.

١٥٤٩ - عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِمَّا يُكْثِرُ أَنْ يَقُولَ لِأَصْحَابِهِ: «هَلْ رَأَى أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنْ رُؤْيَا؟» فَيَقْضُ عَلَيْهِ مَنْ شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَقْضَ، وَإِنَّهُ قَالَ لَنَا ذَاتَ غَدَاةٍ: «إِنَّهُ أَتَانِي اللَّيْلَةَ آتِيَانِ، وَإِنَّهُمَا قَالَا لِي: انْطَلِقْ، وَإِنِّي انْطَلَقْتُ مَعَهُمَا، وَإِنَّا أَتَيْنَا عَلَى رَجُلٍ مُضْطَجِعٍ، وَإِذَا آخِرُ قَائِمٍ عَلَيْهِ بِصَخْرَةٍ، وَإِذَا هُوَ يَهْوِي بِالصَّخْرَةِ لِرَأْسِهِ، فَيَنْتَلِعُ رَأْسَهُ، فَيَتَذَهْدُهُ الْحَجَرُ هَا هُنَا، فَيَتْبَعُ الْحَجَرُ فَيَأْخُذُهُ فَلَا مَا فَعَلَ الْمَرْءُ الْأَوَّلَى!» يَزْجِعُ إِلَيْهِ حَتَّى يَصِحَّ رَأْسُهُ كَمَا كَانَ، ثُمَّ يَعُودُ عَلَيْهِ. فَيَفْعَلُ بِهِ مِثْلَ

قَالَ: «قُلْتُ لَهُمَا: سُبْحَانَ اللَّهِ! مَا هَذَا؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فَاَنْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا عَلَى رَجُلٍ مُسْتَلْقٍ لِقَفَاهُ، وَإِذَا آخِرُ قَائِمٍ عَلَيْهِ بِكُلُوبٍ مِنْ حَدِيدٍ، وَإِذَا هُوَ يَأْتِي أَحَدَ شِقْيَيْ وَجْهِهِ فَيَشْرِشِرُ شِدْقَهُ إِلَى قَفَاهُ، وَمِنْخَرَهُ إِلَى قَفَاهُ، وَعَيْنَهُ إِلَى قَفَاهُ، ثُمَّ يَتَحَوَّلُ إِلَى الْجَانِبِ الْآخَرِ، فَيَفْعَلُ بِهِ مِثْلَ مَا فَعَلَ بِالْجَانِبِ الْأَوَّلِ، فَمَا يَفْرَغُ مِنْ ذَلِكَ الْجَانِبِ فِي الْمَرْءِ الْأَوَّلَى» حَتَّى يَصِحَّ ذَلِكَ الْجَانِبُ كَمَا كَانَ، ثُمَّ يَعُودُ عَلَيْهِ فَيَفْعَلُ مِثْلَ مَا فَعَلَ

قَالَ: «قُلْتُ: سُبْحَانَ اللَّهِ! مَا هَذَا؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ،
فَانْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا عَلَى مِثْلِ الثُّورِ» فَأَحْسِبُ أَنَّهُ قَالَ: «فَإِذَا فِيهِ لَعَطٌ،
وَأَصْوَاتٌ، فَاطْلَعْنَا فِيهِ فَإِذَا فِيهِ رِجَالٌ وَنِسَاءٌ غَرَاةٌ، وَإِذَا هُمْ يَأْتِيهِمْ
لَهَبٌ مِنْ أَسْفَلَ مِنْهُمْ، فَإِذَا أَتَاهُمْ ذَلِكَ اللَّهَبُ ضَوْضُؤُوا.

قَالَ: قُلْتُ: مَا هُوَ لَآءٍ؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فَانْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا
عَلَى نَهْرٍ» حَسِبْتُ أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ: «أَحْمَرٌ، مِثْلَ الدَّمِ، وَإِذَا فِي النَّهْرِ
رَجُلٌ سَابِغٌ يَسْبِغُ، وَإِذَا عَلَى شَطِّ النَّهْرِ رَجُلٌ قَدْ جَمَعَ عِنْدَهُ حِجَارَةٌ
كَثِيرَةٌ، وَإِذَا ذَلِكَ السَّابِغُ يَسْبِغُ، مَا يَسْبِغُ، ثُمَّ يَأْتِي ذَلِكَ الَّذِي قَدْ
جَمَعَ عِنْدَهُ الْحِجَارَةَ، فَيَفْغَرُ لَهُ فَاهُ، فَيُلْقِمُهُ حَجْرًا، فَيَنْطَلِقُ فَيَسْبِغُ، ثُمَّ
يَرْجِعُ إِلَيْهِ، كُلَّمَا رَجَعَ إِلَيْهِ، فَعَرَّ لَهُ فَاهُ، فَأَلْقَمَهُ حَجْرًا،

قُلْتُ لَهُمَا: مَا هَذَا؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فَانْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا عَلَى
نَارٍ يَحْشُهَا وَيَسْعَى حَوْلَهَا. رَجُلٌ كَرِيهَ الْمَرْآةِ، أَوْ كَأَكْرَهَ مَا أَنْتَ رَأَيْتَ رَجُلًا مَرَأَى، فَإِذَا هُوَ عِنْدَهُ

قُلْتُ لَهُمَا: مَا هَذَا؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فَانْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا عَلَى
رَوْضَةٍ مُعْتَمَةٍ فِيهَا مِنْ كُلِّ نَوْرِ الرَّبِيعِ، وَإِذَا بَيْنَ ظَهْرِي الرُّوضَةِ رَجُلٌ
وَلَدَانِ مَا رَأَيْتُهُمْ قَطُّ! طَوِيلٌ لَا أَكَادُ أَرَى رَأْسَهُ طَوِيلًا فِي السَّمَاءِ، وَإِذَا حَوْلَ الرَّجُلِ مِنْ أَكْثَرِ

قُلْتُ: مَا هَذَا؟ وَمَا هُوَ لَآءٍ؟ قَالَا لِي: انْطَلِقْ انْطَلِقْ، فَانْطَلَقْنَا، فَأَتَيْنَا
إِلَى دَوْحَةٍ عَظِيمَةٍ لَمْ أَرْ دَوْحَةً قَطُّ أَعْظَمَ مِنْهَا، وَلَا أَحْسَنَ! قَالَا لِي:
أَرْقُ فِيهَا، فَارْتَقَيْنَا فِيهَا إِلَى مَدِينَةٍ مَبْنِيَّةٍ بِلَبْنٍ ذَهَبٍ وَلَبْنٍ فِضَّةٍ، فَأَتَيْنَا
بَابَ الْمَدِينَةِ فَاسْتَفْتَحْنَا، فَفُتِحَ لَنَا فَدَخَلْنَاهَا، فَتَلَقَّانَا رِجَالٌ شَطَرٌ مِنْ
خَلْقِهِمْ كَأَحْسَنِ مَا أَنْتَ رَأَيْتَ! وَشَطَرٌ مِنْهُمْ كَأَفْجَحٍ مَا أَنْتَ رَأَيْتَ! قَالَا
لَهُمْ: إِذْهَبُوا فَقَعُوا فِي ذَلِكَ النَّهْرِ، وَإِذَا هُوَ نَهْرٌ مُغْتَرِضٌ يَجْرِي كَأَنَّ
مَاءَهُ الْمَخْضُ فِي الْبَيَاضِ، فَذْهَبُوا فَوَقَعُوا فِيهِ. ثُمَّ رَجَعُوا إِلَيْنَا قَدْ

ذَهَبَ ذَلِكَ السُّوءَ عَنْهُمْ، فَصَارُوا فِي أَحْسَنِ صُورَةٍ» قَالَ: «قَالَ لِي: هَذِهِ جَنَّةُ عَذْنٍ، وَهَذَاكَ مَنْزِلُكَ، فَسَمَا بَصْرِي صُعْدًا، فَإِذَا قَصُرَ مِثْلُ الرُّبَابَةِ الْبَيْضَاءِ، قَالَ لِي: هَذَاكَ مَنْزِلُكَ؟ قُلْتُ لَهُمَا: بَارَكَ اللَّهُ فِيكُمَا، فَذَرَانِي فَأَدْخُلْهُ. قَالَ لِي: أَمَّا الْآنَ فَلَا، وَأَنْتَ دَاخِلُهُ،

قُلْتُ لَهُمَا: فَإِنِّي رَأَيْتُ مِنْذُ اللَّيْلَةِ عَجَبًا؟ فَمَا هَذَا الَّذِي رَأَيْتُ؟ قَالَ لِي: أَمَّا إِنَّا سَنُخْبِرُكَ: أَمَّا الرَّجُلُ الْأَوَّلُ الَّذِي أَتَيْتَ عَلَيْهِ يَتْلُغُ رَأْسُهُ بِالْحَجَرِ، فَإِنَّهُ الرَّجُلُ يَأْخُذُ الْقُرْآنَ فَيَرْفُضُهُ، وَيَنَامُ عَنِ الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَةِ. وَأَمَّا الرَّجُلُ الَّذِي أَتَيْتَ عَلَيْهِ يَشْرَسُرُ شِدْقَهُ إِلَى قَفَاهُ، وَمِنْخَرُهُ إِلَى قَفَاهُ، وَعَيْنُهُ إِلَى قَفَاهُ، فَإِنَّهُ الرَّجُلُ يَغْدُو مِنْ بَيْتِهِ فَيَكْذِبُ الْكُذْبَةَ تَبْلُغُ الْآفَاقَ. وَأَمَّا الرِّجَالُ وَالنِّسَاءُ الْعِرَاةُ الَّذِينَ هُمْ فِي مِثْلِ بِنَاءِ الثُّنُورِ، فَإِنَّهُمْ الرِّزَاةُ وَالزَّوَانِي، وَأَمَّا الرَّجُلُ الَّذِي أَتَيْتَ عَلَيْهِ يَنْسَبُ فِي النَّهْرِ، وَيُلْقِمُ الْحَجَارَةَ، فَإِنَّهُ آكِلُ الرِّبَا، وَأَمَّا الرَّجُلُ الْكَرْبِيُّ الْمَرَاةُ الَّذِي عِنْدَ النَّارِ، يَحُشُّهَا وَيَسْعَى حَوْلَهَا، فَإِنَّهُ مَالِكُ خَاوِنِ النَّارِ، وَأَمَّا الرَّجُلُ الطَّوِيلُ الَّذِي فِي الرُّوضَةِ، فَإِنَّهُ إِبْرَاهِيمُ ﷺ وَأَمَّا الْوِلْدَانُ الَّذِينَ حَوْلَهُ، فَكُلُّ مَوْلُودٍ مَاتَ عَلَى الْفِطْرَةِ.

وَفِي رِوَايَةِ الْبَرْقَانِيِّ: «وُلِدَ عَلَى الْفِطْرَةِ» فَقَالَ بَعْضُ الْمُسْلِمِينَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَأَوْلَادُ الْمُشْرِكِينَ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «وَأَوْلَادُ الْمُشْرِكِينَ، وَأَمَّا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَانُوا شَطَرُ مِنْهُمْ حَسَنٌ، وَشَطَرُ مِنْهُمْ قَبِيحٌ، فَإِنَّهُمْ قَوْمٌ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا، تَجَاوَزَ اللَّهُ عَنْهُمْ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: «رَأَيْتُ اللَّيْلَةَ رَجُلَيْنِ أَتْيَانِي فَأَخْرَجَانِي إِلَى أَرْضٍ مُقَدَّسَةٍ» ثُمَّ ذَكَرَهُ وَقَالَ: «فَانْطَلَقْنَا إِلَى نَقْبٍ مِثْلِ الثُّنُورِ، أَعْلَاهُ ضَبَقٌ وَأَسْفَلُهُ وَاسِعٌ؛ يَتَوَقَّدُ تَحْتَهُ نَارًا، فَإِذَا ارْتَفَعَتْ ارْتَفَعُوا حَتَّى كَادُوا أَنْ يَخْرُجُوا، وَإِذَا خَمَدَتْ! رَجَعُوا فِيهَا، وَفِيهَا رِجَالٌ وَنِسَاءٌ عُرَاةٌ».

وَفِيهَا: «حَتَّى أَتَيْنَا عَلَى نَهْرٍ مِنْ دَمٍ» وَلَمْ يَشْكُ «فِيهِ رَجُلٌ قَائِمٌ عَلَى
وَسْطِ النَّهْرِ وَعَلَى شَطِ النَّهْرِ رَجُلٌ، وَبَيْنَ يَدَيْهِ حِجَارَةٌ، فَأَقْبَلَ الرَّجُلُ
الَّذِي فِي النَّهْرِ، فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَخْرُجَ رَمَى الرَّجُلُ بِحَجَرٍ فِي فِيهِ، فَرَدَّهُ
كَمَا كَانَ». حَيْثُ كَانَ، فَجَعَلَ كُلُّمَا جَاءَ لِيَخْرُجَ جَعَلَ يَزِمِي فِي فِيهِ بِحَجَرٍ، فَيَرْجِعُ

فِيهَا رِجَالٌ شُيُوخٌ وَشَبَابٌ». وَفِيهَا: «فَصَعِدَا بَيْ الشَّجَرَةِ، فَأَذْخَلَانِي دَارًا لَمْ أَرْ قَطُّ أَحْسَنَ مِنْهَا،

وَفِيهَا: «الَّذِي رَأَيْتُهُ يَشْكُ شِدْقَهُ، فَكَذَّابٌ يُحَدِّثُ بِالْكَذِبَةِ، فَتُحْمَلُ
عَنْهُ حَتَّى تَبْلُغَ الْآفَاقَ، فَيُضْنَعُ بِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ».

وَفِيهَا: «الَّذِي رَأَيْتُهُ يُشْدَخُ رَأْسُهُ فَرَجُلٌ عَلَّمَهُ اللَّهُ الْقُرْآنَ، فَتَأَمَّ عَنْهُ
بِاللَّيْلِ، وَلَمْ يَعْمَلْ فِيهِ بِالنَّهَارِ، فَيَفْعَلْ بِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَالِدَارُ الْأُولَى
الَّتِي دَخَلْتُ دَارَ عَامَّةِ الْمُؤْمِنِينَ، وَأَمَّا هَذِهِ الدَّارُ فَدَارُ الشُّهَدَاءِ، وَأَنَا
جِبْرِيلُ، وَهَذَا مِيكَائِيلُ، فَارْفَعْ رَأْسَكَ، فَرَفَعْتُ رَأْسِي، فَإِذَا فَوْقِي مِثْلُ
السَّحَابِ، قَالَا: ذَاكَ مَنْزِلُكَ، قُلْتُ: دَعَانِي أَذْخُلْ مَنْزِلِي، قَالَا: إِنَّهُ بَقِيَ
لَكَ عُمْرٌ لَمْ تَسْتَكْمِلْهُ، فَلَوْ اسْتَكْمَلْتَهُ أَتَيْتَ مَنْزِلَكَ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1549. Semüre İbni Cündeb *radıyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*, ashâbına:

– “**Düş göreniniz var mı?**” diye sorup, “gördüm” diyenin düşünüşü, Allah’ın dilediği şekilde yorumlardı. Bir sabah bize şöyle buyurdu:

– “Bu gece düşümden bana iki kişi gelerek “haydi yürü, gidiyoruz” dediler. Ben de onlarla beraber gittim. Yanı üzerine yatmış bir adamın yanına vardık. Elinde bir kaya parçası bulunan bir başka adam, onun başı ucunda ayakta duruyor, elindeki kayayı, yanı üzerine yatmış olan adamın tepesine indiriyor, başını yarıyordu. Taş yuvarlanıp gidiyor, adam taşı arkasından koşup alıyor, o geri gelinceye kadar ötekinin başı iyileşiyor, eski haline geliyordu. Adam, önce yaptığını aynen tekrarlayıp duruyordu. Ben yanımdakilere:

– “Sübhânallah! Bu nedir?” dedim.

– Yürü, yürü hele dediler. Yürüdük. Derken sırt üstü yatmış bir adamın yanına vardık. Başucunda da, elinde demir çengel bulunan bir başkası duruyordu. Bu adam, yatan kişinin bir tarafına geçip elindeki çengelle avurdunu, burnunu ve gözünü ta ensesine kadar yarıyor sonra öbür tarafına geçip orasını da aynı şekilde parçalıyordu. Bir tarafını yarıncaya kadar önceki yardığı taraf eski haline geliyor adam da sürekli aynı şekilde parçalamaya devam ediyordu. Ben:

– “Sübhânallah! Bunlar ne?” dedim.

– Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük. Fırın gibi bir yapıya vardık. (Râvi diyor ki, sanıyorum Peygamber Efendimiz sözlerine şöyle devam etti:) Orada ne söylenildiğı anlaşılamayan çığlıklar, feryadlar birbirine karışıyordu. O yapının içinde çıplak bir sürü erkek ve kadınların bulunduğunu anladık. Altlarından alevler geldikçe, onlar çığlık atıyor, feryat koparıyorlardı. Ben:

– “Bunlara ne oluyor?” dedim.

– Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük. Nihayet bir nehre vardık. (Ravi, herhalde “kan kırmızısı bir nehir” buyurdu, diyor.) Nehrin içinde yüzen bir adam, kıyısında da yanına birçok taş yığmış bir başka adam. Nehirde yüzen kişi, yüzeceğı kadar yüzdükten sonra kıyıya geliyor ve ağzını açıyordu. Kıyıdaki adam da onun ağzına bir taş koyuyor, yüzen kişi dönüp yüzmesine devam ediyor, sonra dönüp yine kenara geliyor, ağzını açıyor öteki de ağzına bir taş daha atıyor, o da dönüp gidiyordu. Ben, yanımdaki iki kişiye:

– “Bu ikisinin hali nedir böyle?” dedim.

– Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük. Çirkin -gördüğünüz adamların en çirkini de diyebilirsiniz- bir adamın yanına vardık. Adam, sürekli ateş yakıyor ve ateşin etrafında dolanıp duruyordu. Ben:

– “Bu adam neci?” dedim.

– Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük; içinde baharın tüm çiçek çeşitlerinin bulunduğu geniş yemyeşil bir bahçeye vardık. Bahçenin ortasında gayet uzun boylu bir adam vardı. O kadar ki, göğes uzanan başını nerede ise göremeyecektim. Adamın etrafında, hayatımda hiç görmediğim kadar çok çocuk bulunuyordu. Ben:

– “Bu adam ve bu çocuklar kim, (ne yapıyorlar)?” dedim.

– Yürü, yürü hele! dediler. Yürüdük, Gide gide büyük bir ağaçlığa vardık ki ben onun gibi güzel ve geniş bir ağaçlık görmüş değilim.

Beni götürenler, “Gir oraya!” dediler. Birlikte girdik ve bir tuğlası altın bir tuğlası gümüşten örülmüş bir şehirle karşılaştık. Şehrin kapısına varıp açılmasını istedik. Kapı açıldı, biz de girdik. Bizi, vücutlarının yarısı bugüne kadar gördüklerinizin en güzeli, diğer tarafı bugüne kadar gördüklerinizin en çirkinini birtakım adamlar karşıladı. Yanımdaki iki kişi onlara:

– Gidip şu nehre girin! dediler. Bir de ne göreyim, suyu süt gibi, bembeyaz, enine doğru akan bir nehir. Adamlar gidip nehre girdiler sonra çıkıp yanımıza geldiler. Çirkinlikleri tamamen gitmiş, hepsi de son derece güzelleşmişlerdi.

Resûl-i Ekrem *sallallâhu aleyhi ve sellem* sözlerine şöyle devam etti:

Beni götüren iki kişi bana:

– Burası Adn cennetidir, şurası da senin konağıdır, dediler. Başımı kaldırıp baktım, bir de ne göreyim; beyaz buluta benzeyen bir köşk.

– İşte burası senindir, dediler. Ben o iki kişiye:

– “Allah size büyük hayırlar ihsan etsin, bırakınız da beni, oraya gireyim”, dedim.

– Hayır, şimdi değil! Sen oraya daha sonra gireceksin, dediler. Bunun üzerine ben:

– “Bu gece boyunca hayret verici çok şey gördüm. Gördüklerimin anlamı nedir?” dedim. Onlar:

– Anlatalım, dediler ve anlattılar:

– “İlk önce yanına vardığın kafası taşla yarılan adam var ya, o, Kur’ân’ı öğrendiği halde terkeden ve farz namaz vaktini uyku ile geçiren kimsedir.

Avurdu, burnu ve gözleri demir çengelle yarılan adam, evinden çıkıp etrafa yalanlar yayan kişidir.

Fırın içindeki çıplak erkek ve kadınlar ise zina eden erkek ve kadınlardır.

Nehirde yüzüp yüzüp de taş yutan adam, fâiz yiyen kişidir.

Yanımdaki ateşi sürekli yakıp, etrafında dolaşıp duran çirkin görünüşlü kişi, cehennemin görevlisi Mâlik’tir.

Bahçedeki uzun boylu adam, İbrahim *aleyhisselâm*’dır. Etrafındaki çocuklar da İslâm fıtratı üzere ölen küçük yavrulardır.”

Berkânî’nin rivayetinde, “fıtrat üzere doğan” kaydı bulunmaktadır.

Müslümanlardan biri:

– Ey Allah'ın elçisi! Müşrik çocukları da bunlara dahil mi? diye sordu. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Müşriklerin çocukları da dahildir**” buyurdu.

Vücutlarının yarısı güzel, yarısı çirkin olan adamlara gelince bunlar, güzel işleri kötü işlere karıştıran kimselerdir. (Ancak) Allah onları bağışlamıştır.”

Buhârî, Ta'bîr 48.

Buhârî'nin bir başka rivayetinde Efendimiz'in “**Bu gece bana iki adam gelip beni kutsal bir yere çıkardılar**” buyurduğu ve sonra oraya nasıl çıktığını şöyle anlattığı bildirilmektedir:

“Biz, üstü dar, altı geniş ve alt kısmında ateş yanan fırına benzer bir deliğin yanına vardık. Alevler yükseldikçe insanlar da yükseliyor, neredeyse delikten çıkacak hale geliyorlar, alevler sâkinleşince dibe iniyorlardı.”

Bu rivayette, “Orada çıplak erkekler ve kadınlar bir arada bulunuyorlardı” ifadesi de bulunmaktadır.

Yine bu rivayette kesin bir ifade ile “Nihayet kandan bir nehre ulaştık” denilmektedir. “Nehrin ortasında ayakta duran bir adam, nehrin kenarında da önünde bir yığın taş bulunan bir başka adam vardı. Nehirdeki adam çıkmak isteyince, kıyıdaki onun ağzına bir taş atıyor ve onu yerine geri çeviriyordu. Çıkmak için kenara her gelişinde aynı şeyi yapıyor ağzına bir taş atıyor, o da geri dönüyordu.”

Yine aynı rivayette şu ifadeler bulunmaktadır:

“O iki kişi beni ağaca çıkardılar ve beni, daha güzelini hiç görmediğim bir eve soktular. İçinde yaşlı ve genç insanlar vardı.”

“Şu ağzının parçalandığını gördüğün adam var ya, o yalancının biriydi. Sürekli yalan söylerdi. Onun yalanları ufukları kaplıyordu. İşte o yalancı adam, kıyamet gününe kadar böyle azap olunacaktır.”

“Bir de şu başının ezildiğini gördüğün adam var ya, ona da Allah Kur'ân'ı öğretmişti, o geceleri hep uyku ile geçirip Kur'an okumamış, gündüz de Kur'ân'la amel etmemiştir. Ona da kıyamet gününe kadar böyle azap edilir.”

“Girdiğin birinci ev, mü’minlerin; şu ev ise şehidlerin evidir. Ben Cebrâil’im, bu da Mikâil’dir. Kaldır başını! dedi. Başımı kaldırdım bir de ne göreyim, üstümde buluta benzer bir şey duruyor. Burası da senin konağındır” dediler. Ben:

- Bırakın beni, oraya gireyim, dedim.
- “Hayır, sen henüz ömrünü tamamlamadın. Onu tamamlayınca konağına gireceksin” dediler.

Buhârî, Cenâiz 93.

Açıklamalar

Bu uzun hadîs-i şerîf, yalan yasağına uymayan kimselerin ölüm sonrasında çekecekleri azâbın şeklini belirlemesi bakımından burada zikredilmiştir. Ancak hadis, bunun yanında birçok konuya da ışık tutmaktadır.

Nevevî’nin hiçbir kısaltma yapmadan hatta rivayet farklarını da göstermek suretiyle hadisi zikretmiş olması, hadiste bahis mevzuu edilen konuların tamamını çok önemli gördüğünden olsa gerektir. Biz de Nevevî merhumun tercihi uyararak bütün konuları, hadisten öğrendiklerimiz başlığı altında tek tek ve kısa kısa vermeye çalışacağız. Ancak ondan önce, hadisin anlatım tarzının bize hatırlatması gereken bir iki önemli noktaya değinmek istiyoruz.

Bilindiği gibi, peygamberlerin rüyası haktır, hüküm ifade eder. Bunun misalleri Kur’ân-ı Kerîm’de yer almaktadır.

Rüya, peygamberlerin bilgilendirilme vasıtalarındandır. Bu sebeple Hz. Peygamber’in “rüyamda gördüm” diye anlattıkları ile ona melek aracılığıyla ya da daha başka yollarla bildirilenler arasında, bildirim yolu farklılığı dışında, kesinlik ve gerçeklik bakımından hiçbir fark yoktur. Yani bu hadîs-i şerifte anlatılanlar asla bir hikâye değildir.

Hz. Peygamber’in bilgilendirilmesi olayını sadece melek aracılığı ile bildirilen vahye (vahy-i metlûv) bağlamak, onunla sınırlı göstermeye kalkışmak kesinlikle doğru değildir. Allah, dilediği yollarla dilediği gerçekler hakkında peygamberlerini bilgi sahibi kılar.

Peygamber Efendimiz bu hadislerinde Cebrâil ve Mikâil’le beraber değişik olaylara şahid olduğunu ve bunlar hakkında onlardan bilgi aldığını açıkça ifade buyurmaktadır. Bunun rüyada cereyan etmiş

olması hiçbir şeyi değiştirmez. Anlatılanlar bize ulaştırılmış olan kesin gerçeklerdir.

Hadiste anlatılan cezâlandırma şekilleri, kıyamet gününe kadar sürecekle olantardır. Kıyamet günü görülecek hesap sonrası nelerin olacağı burada yer almış değildir. Bu da kabir azâbı denilen bir başka gerçeğin varlığını, hatta belli günahlar için belli şekillerde sürdürüldüğünü göstermektedir.

Nevevî merhumun, hadisin farklı rivayetlerindeki değişik ifade ve tesbitleri de vermesi, durumun iyice anlaşılmasına yardımcı olmak içindir.

Peygamberler dışındaki insanların gördükleri sâdik rüyalar, kendileri için bilgi ifade eder, sadece onları bağlar. Diğer insanların inanmak mecburiyetleri yoktur. Kabul eder veya etmezler.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kur'ân'ı öğrenenlerin onu unutmamak için gayret göstermeleri gerekir. Kur'ân'ı hayat kitabı olarak yaşamayı unutmak elbette çok daha ağır sorumluluklar doğurur,

2. Namaz konusunda tembelliğe yer yoktur. Dinin direği olan namazı terkedenlerin cezâsı çok ağırdır.

3. Yalan söylemenin ölüm sonrasındaki cezâsı, avurtların, burnun ve gözün enseye kadar demir kancalarla parçalanmasıdır.

4. Zina haramdır.

5. Fâizin azı çoğu hepsi haramdır.

6. Güzel amelleri kötü ve haram işlerle karıştırmamak gerekir.

7. şehidlerin âhiretteki makamı gıpta edilecek güzelliكتedir.

8. Küçük yaşta ölen çocuklar cennettedir.

9. Hz. Peygamber'in makamı çok yücedir.

10. Hz. Peygamber değişik şekillerde Allah Teâlâ tarafından bilgilendirilmiştir. Daima gerçeği söyleyen (muhibir-i sâdik) Efendimiz, bizi âhiret hayatı konusunda da aydınlatmıştır.

YALANIN CÂİZ OLDUĞU YERLER

Bilesin ki yalan aslında haram ise de bazı hallerde, el-Ezkâr adlı kitabımda açıkladığım şartlarla câiz olur. Mes'elenin özü şudur:

Söz, maksatları ifade vasıtasıdır. Böyle olunca, yalana başvurmaksızın erişilmesi mümkün olan her meşrû maksatta yalan söylemek kesinlikle haramdır. Böyle bir maksadın elde edilmesi ancak yalan söylemekle mümkün olacaksa o takdirde yalan câizdir. Şayet o meşrû maksada ulaşmak mübah ise yalan da mübah; vâcib ise yalan da vâcib olur.

Binaenaleyh bir müslüman, kendisini öldürmek isteyen bir zâlimden gizlense ya da malını almak isteyen bir zorbadan malını sak-lasa, bir başka müslümana da o kişi ve malı sorulsa, -zulmü önlemek için- bu müslümanın onu gizlemek maksadıyla yalan söylemesi vâcib olur.

Yine bir kimsenin yanında bir emanet olsa, bir zorba da ona el koymak istese, onu gizlemek için yalan söylemesi vâcib olur. Bu ve benzeri hallerin tamamında, söz yalan gibi görünse veya muhatap öyle sansa da aslında kendi içinde doğru bir maksadı kastedip ona ters düşmeyecek tarzda konuşması (tevriye yapması) en ihtiyatlı yoldur. Eğer böyle yapması mümkün olmaz da mutlaka yalan söylemek zorunda kalırsa, o da haram değildir, yapabilir. Âlimler, böylesi durumlarda yalanın câiz olduğuna aşağıdaki Ümmü Külsûm hadisini delil getirmişlerdir.

Hadis

١٥٥٠ - عَنْ أُمِّ كَلْثُومَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، أَنَّهَا سَمِعَتْ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:
«لَيْسَ الْكَذَّابُ الَّذِي يُضْلِحُ بَيْنَ النَّاسِ، فَيَنْهِي خَيْرًا أَوْ يَقُولُ خَيْرًا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

زَادَ مُسْلِمٌ فِي رِوَايَةٍ: قَالَتْ أُمُّ كَلْثُومَ: وَلَمْ أَسْمَعْهُ يُرَخِّصُ فِي شَيْءٍ مِمَّا
يَقُولُ النَّاسُ إِلَّا فِي ثَلَاثٍ، تَغْنِي: الْحَزْبَ، وَالْإِضْلَاحَ بَيْنَ النَّاسِ، وَحَدِيثَ
الرَّجُلِ امْرَأَتَهُ، وَحَدِيثَ الْمَرْأَةِ زَوْجَهَا.

1550. Ümmü Külsûm *radiyallâhu anhâ*'dan Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu işittiği nakledilmiştir:

“İnsanların arasını düzeltmek maksadıyla birinden ötekine uygun sözler taşıyan (veya hayırlı konuşan) yalancı sayılmaz.”

Buhârî, Sulh 2; Müslim, Birr 101. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 50; Tirmizî, Birr 26.

Müslim'in rivayetinde (Birr 101) şu ifadeler yer almaktadır: Ümmü Külsûm şöyle dedi:

“Ben Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'in, şu üç hal dışında, halkın yalan söylemesine ruhsat verdiğini hatırlamıyorum:

Harbte,

Kişilerin arasını düzeltmekte,

(Aile dirliğini sağlamak için) kocanın hanımına, hanımın kocasına söylediği sözlerde.”

Açıklamalar

Aslında şefaât konusunda 251 numara ile geçmiş bulunan hadisimiz, -Nevevî'nin de belirttiği gibi-, âlimlerin yalan söylemenin câiz olduğu yerler konusuna delil getirmiş olmaları dolayısıyla burada tekrar zikredilmiş bulunmaktadır.

Her genel kâide gibi her yasağın da istisnalarının bulunması pek tabiidir. Burada, büyük günahlardan olan yalanın söylenebileceği yerler sayılmaktadır.

Söz konusu üç halde, yalan söylenmesine ruhsat verilmiş olması, yalanı helâl kılmak anlamında değildir. Yani yalan yine yalandır. Ama taşıdığı amaçlar ve varmak istediği hedefler gözetilerek bu hallerde yalan söyleyenlerin cezâyâ çarptırılmayacağı bildirilmiş olmaktadır.

Kabul etmek gerekir ki, insanlar arasında meydana gelmiş kavgınlıkları ve düşmanlıkları önce yumuşatıp sonra ortadan kaldırmak için küskünlerin her birine, öteki adamın kendisi hakkında aslında iyi şeyler düşündüğünü söylemek lazım gelir. Bunun için de gerek söz gerekse yorum olarak gerçek dışı konuşmaya ihtiyaç duyulur.

Söylenecek yalanın bir işe yarayacağı anlaşıldığı zaman, yalan söylememiş olmak için insanlar arasını ıslah etmekten kaçınmak

doğru değildir. Tam aksine, o yalanı söyleyip bir kırgınlığı ya da düşmanlığı ortadan kaldırmak görevdir.

İnsan ve toplum gerçeğine son derece değer veren dinimiz, mevcut şartlar içinde ideal bir İslâm toplumunu oluşturmanın en tabî ve uygulanabilir esaslarını getirmiş bulunmaktadır.

“Yalanın tesis ettiği dostluk ya da huzur şurada kalsın” demeye kimsenin hakkı yoktur. Unutulmamalıdır ki, “İş bitiren yalan, fitne çıkaran doğrudan yeğdir.”

Doğunun filozofu Sa’dî der ki; haksız yere asılmak üzere olan bir mahkûm, ana diliyle hükümdara sövüp saymaya başlar. Mahkûmun garip şekilde söylendiğini gören hükümdar, yanında bulunan vezirlerinden birine, adamın ne söylediğini sorar.

İyilik sever vezir de, “Efendim, kendisini bağışlamanızı istiyor” der.

Bu vezirle arası pek iyi olmayan bir başka vezir ileri atılır ve “Hükümdarın huzurunda yalan söylemek bize yaraşmaz. Adam size küfrediyor sultanım” der.

Bunun üzerine hükümdar, “Bunun yalanı, bizi senin doğrudan daha iyi bir yola sevk ediyor. İş bitiren yalan, fitne çıkaran doğrudan yeğdir” der ve mahkûmu bağışlar.

İyiliğin yalana muhtaç olmaması elbette arzu edilir. Ama böyle bir ihtiyacın ortaya çıkması halinde, hadisimizdeki ruhsatın kullanılması ümmete tanınmış pek büyük bir kolaylıktır.

Unutmayalım ki yeri gelince ruhsatları kullanmak bir çeşit azimet ve iyi dindarlık mânası kazanır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Yalan konuşmak haramdır ama yalan söylemenin câiz olduğu yerler de vardır.

2. Harpte düşmana karşı, aralarını bulmak için küskün insan veya gruplara karşı söylenecek yalanla eşlerin birbirlerine karşı söyleyecekleri yalanlara müsaade edilmiştir.

SÖZÜ SAĞLAMLAŞTIRMAYA TEŞVİK

SÖYLEYECEĞİ VE NAKLEDECEĞİ SÖZÜ ARAŞTIRDIKTAN SONRA SÖYLEMEYE TEŞVİK

Âyetler

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ.

1. “Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme.”

İsrâ sûresi (17), 36.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.

2. “İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen yazmaya hazır bir melek bulunmasın.”

Kaf sûresi (50), 18.

Daha önce de delil olarak zikredilmiş bulunan bu iki âyet gerçekten insanı, söyleyeceği sözü veya nakledeceği haberi araştırıp doğruluğunu tesbit etmeye, gerçek olduğunu belirlemeye çağırmaktadır. “Bilmediğini, hakkında kesin bilgin olmayan şeyi söyleme” tavsiyesinin hemen ardından, “ağızdan çıkan her sözün mutlaka kaydedildiği” bildirilmek suretiyle müslümanlar bu konuda son derece hassas davranmaya çağırılmış oluyorlar.

Hadisler

يُحَدِّثُ بِكُلِّ مَا سَمِعَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. ١٥٥١ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا أَنْ

1551. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

“Her duyduğunu nakletmesi kişiye yalan olarak yeter. “

Müslim, Mukaddime 5.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٥٢ - عَنْ سَمُرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ حَدَّثَ عَنِّي بِحَدِيثٍ يَرَى أَنَّهُ كَذِبٌ فَهُوَ أَحَدُ الْكَاذِبِينَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1552. Semüre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Yalan olduğunu zannettiği bir hadisi benden nakleden kimse yalancılardan biridir.”

Müslim, Mukaddime, rakamsız (1, 9); Ayrıca bk. Tirmizî, ilim 9.

Açıklamalar

Her iki hadis de aslında hadis rivayet ederken araştırma ve kesin kanaat edinmenin (taharri ve tesebbüt) gereğini bildirmektedir. Nevevî merhum, delil olarak kullanıldıkları bu özel alana değil, anlamlarının genelliğine bakarak bu iki hadisi, anlatılacak veya hikâye edilecek sözlerin doğruluğunu tesbite teşvik konusunda zikretmiştir.

Birinci hadis, duyduğu her sözü herhangi bir araştırma yapmadan nakleden insanın bu yaptığıнын yalan söylemek anlamına geldiğini çok kesin bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu sebeple insanı, duyduklarını nakletmeden önce, onların doğru olup olmadığını iyice araştırmaya teşvik etmektedir. Zira yalan söylememiş olmanın yolu, duyulanları iyice tahkik etmekten geçer.

“Ben duyduğumu söylüyorum” savunması sorumluluktan kurtulmak için yetmez. Herkes her duyduğunu nakledecek olursa, ortalık yalan

dolandan geçilmez hale gelir.

Duyulan her haberin veya sözün araştırılması “yalancı durumuna düşmemek için” gerekli olunca, özellikle Hz. Peygamber’den nakledilen hadisler konusunda mutlaka çok ince araştırmalar yapmak gerekecektir.

Hadisin bu noktadaki çağrısını ve tehdidini farketmiş olan meşhur hadisçi Beğavî, onu Mesâbihü’s-sünne adlı eserinde (I,155), i’tisam bölümünde zikretmiştir. Böylece o, Hz. Peygamber’den nakledilen hadislerin ince bir tetkikten geçirilmesi, bizzat Hz. Peygamber’e ve sünnete bağlılığın gereği olduğunu göstermek istemiştir.

İkinci hadiste Efendimiz, yalan olduğunu zannettiği bir sözü, tetkik etmeden kendisinden nakleden kimsenin, yalancılardan olduğunu bildirmektedir. Hadisin bazı rivayetlerinde “iki yalancıdan biri olur” buyurulmaktadır. Yalancılardan biri o sözü uyduran kişi, ötekisi de şüphelenmesine rağmen hiçbir araştırma yapmadan o sözü öylece nakleden kimsedir.

Bile bile Hz. Peygamber adına yalan söyleyen kişinin, cehennemdeki yerlerine hazırlanması gerektiği yine Peygamberimiz tarafından bildirilmiştir. Burada ise yalan olmasından şüphelendiği sözü araştırmadan Peygamber namına nakleden kişinin, rivayet farklılığına göre, ya “iki yalancıdan biri” ya da “yalancılardan biri” olduğu açıklanmaktadır.

İslâm âlimleri özellikle de hadisçiler, Hz. Peygamber adına söylenen her sözü ince eleyip sık dokumuşlar, konuyla ilgili birçok bilim dalı oluşturmuşlardır. Hadis usulü ilmi içinde geliştirilmiş olan ince tetkik esasları gerçekten akıllara durgunluk verecek boyutlardadır.

Hz. Peygamber’den nakledilen sözleri araştırıp onun söylemiş olduğuna kanaat getirdikten sonra nakletme disiplin ve alışkanlığını kazanmış olan kimselerin, başkalarından duydukları sözleri de tahkik etmeleri ve doğru olduğu kanaatine vardıktan sonra nakletmeleri hiç de zor olmayacaktır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Her duyduğunu nakletmek yalan günahına bulaşmış olmak demektir.
2. Duyduklarımız konusunda kesin kanaat edinmeye çalışmalıyız.

3. Yalan olmasından şüphelenilen hiçbir sözü Hz. Peygamber'e asla isnad etmemek gerekir.

١٥٥٣ - عَنْ أَسْمَاءَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّ امْرَأَةً قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ،
إِنْ لِي ضَرَّةٌ فَهَلْ عَلَيَّ جُنَاحٌ إِنْ تَشَبَّعْتُ مِنْ زَوْجِي غَيْرَ الَّذِي يُعْطِينِي؟
فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «الْمُتَشَبِّعُ بِمَا لَمْ يُعْطَ كَلَابِيسَ ثَوْبِي زُورٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1553. Esmâ radiyallâhu anhâ şöyle dedi: Bir kadın:

– Ey Allah'ın Resûlü! Benim bir kumam var. Kocamın bana vermediği bir şeyi, verdi diye kumama karşı gösteriş yapsam, bunun bana bir günahı olur mu? diye sordu. Bunun üzerine Resûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem:

– **“Kendisine verilmemiş bir şey ile doymuş görünen kişi, iki sahte elbise giyerek gösteriş yapan kimse gibidir”** buyurdu.

Buhârî, Nikah 106; Müslim, Libâs 127. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 87

Açıklamalar

Hadisimiz, söylenecek sözün kesinlikle doğru olması gereğini vurgulamak üzere seçilmiş bir örnektir. Bir erkeğin birden fazla hanımı varsa, Anadolumuzda bu hanımlar birbirlerine kuma derler. Biz de hadisi buna göre tercüme ettik. Kumalar genellikle birbirlerini çekemezler. Bu sebeple de birbirlerine karşı şu veya bu oranda gösteriş yapmadan duramazlar. Beyinin kendisine almadığı bir şeyi almış, yapmadığı bir iltifatı yapmış gibi göstererek ortaklarını üzme isterler. İşte hadisimizde bir sahâbî hanımın (ki muhtemelen Esmâ'nın kendisidir) gelip Hz. Peygamber'e, bu durumu sorduğunu görmekteyiz. Efendimiz'in cevabı tüm sahtecilikleri ve sahtecileri kapsayacak bir mâna enginliğine sahiptir: Kendisine verilmemiş bir şey ile doymuş görünen kişi, iki sahte elbise giyerek gösteriş yapan kimse gibidir. Halkımızın “açın kabadayısı” dediği türden, karnını doyuracak azık bulamazken, zenginmiş gibi davranan, caka satan, ya da hiçbir bilgi ve becerisi olmadığı halde âlim veya filozof kılığına bürünen, beş paralık ameli yokken âbid ve takva sahibi gibi davranan, hâsılı toplumda itibar gören hangi meslek varsa ona

mensupmuş gibi hava atan, gösteriş yapan sahtecilerin tamamı hadisimizde, kendisinin olmayan iki sahte elbise ile dolaşan kimselere benzetilmişlerdir. Bu yalancıların hadisimizdeki ortak adı “**müteşebbi**”dir. Kendisini yalancılıktan tok gösteren demektir. Bu müteşebbi’ler iki kez yalan söylemektedirler: Biri, var dedikleri şeyin olmaması; ikincisi, olmayanı varmış gibi göstermeye kalkışmaları.

Hadisimiz, elinde olmayan bir şeyi varmış gibi gösteren kimsenin halini, aslı olmayan bir sözü söyleyen yalancının haline benzetmektedir. Kumasına karşı, kocasının kendisine vermediği bir şeyi vermiş gibi göstermeye kalkan kadınlar da iki kez yalan söylemiş olurlar. İki kat sahte elbise giyenlere benzerler. Bu sebeple böyle aslı olmayan sahteciliklere değil, söyleyeceği veya nakledeceği sözün doğru olmasına son derece dikkat etmeye, gerçekçi olmaya bakmak gerekmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahteciliğin her türlüsü yasaktır.
2. Kendisinde olmayan bir şeyi varmış gibi göstererek adam aldatmaya kalkmak, iki kez yalan söylemek demektir.
3. Aile içinde kumaların birbirlerine karşı, aslı olmayan şeylerle beyleri adına gösterişe kalkışmaları çifte yalancılık hükmündedir.
4. Gerek sözde gerekse davranışlarda müslümana gerçekçi olmak yakıştır.
5. Hadisimiz, nüfuz, servet, ilim, fazilet, mevki ve şöhret sahtekârları hakkında edebî değeri yüksek bir darb-ı meseldir.

YALANCI ŞÂHİTLİĞİN ŞİDDETE YASAKLANMASI

Âyetler

وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ.

1. “Yalan sözden (yalan yere şâhitlik yapmaktan) kesinlikle kaçının!”

Hac sûresi (22), 30.

Bu ilâhî beyanın içinde yer aldığı âyet, yalandan ve dolayısıyla yalancı şâhitlik yapmaktan sakınma gereğini, inanç ve tavır olarak murdarlık ve pislik demek olan putlara saygı göstermekten kaçınma emriyle birlikte vermek suretiyle ortaya koymuştur: “**O halde murdarlıktan ibaret olan putlara hürmet etmekten sakının, yalan sözden sakının!..**”

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ.

2. “Hakkında bilgin bulunmayan şeyin ardına düşme.”

İsrâ sûresi (17), 36.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.

3. “İnsan hiçbir söz söylemez ki, yanında onu gözetleyen yazmaya hazır bir melek bulunmasın.”

Kaf sûresi (50), 18.

Dili korumakla ve sözle ilgili hemen her konuda delil olarak zikredilmesi mümkün ve uygun olan bu iki âyet, pek tabîî olarak yalan şâhitliğin doğuracağı vebali hatırlatmakta da en kesin

delillerdendir. Bu iki âyet hakkında “Yalan Yasağı” konusunda yaptığımız yorumlar burada da aynen geçerlidir.

إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ.

4. “Hiç şüphesiz Rabbin, sürekli görüp gözetmektedir.”

Fecr sûresi (89), 14.

Yukarıdaki üçüncü âyette geçen her sözün kaydedildiğine dair bilgiyi ve bilinci, bu âyet daha genel ve kesin bir ifade ile pekiştirmektedir. Allah Teâlâ’nın herşeyi sürekli görüp gözettiği, hiçbir söz veya işin onun denetiminden kurtulamayacağı bildirilmektedir. Böyle olunca söylenen yalanın veya yalancı şâhitliğin aslında hiçbir gerçeği değiştiremeyeceği açıktır. O halde doğru konuşmak, sâhici şâhitlik yapmaktan başka yol yoktur.

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ.

5. “Onlar yalan şâhitlik yapmazlar.”

Furkân sûresi (25), 72.

Olgun mü’minler, elbette bu olgunluk seviyesini güzel, meşrû ve olumlu işler yaparak elde etmişlerdir. Onların söz ve tavırları bu açıdan çok önem arzeder. İşte onların örnek tavırlarından biri kesinlikle yalancı şâhitlik yapmamalarıdır. Gerçeği birilerinin hatırı veya korkusundan dolayı eğip bükmeye çalışmamalarıdır. İmana dürüstlük yaraşır. Onlar da bunun bilincindedirler. Doğru söylemenin faturası dokuz köyden koğulmak da olsa, onlar asla yalana dolana iltifat etmez, doğruluktan ayrılmazlar. Kemâl ve olgunluğun en önde gelen göstergelerinden biri, yalancı şâhitlik yapmamaktır.

Hadisler

١٥٥٤ - عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «أَلَا أُنبِئُكُمْ بِأَكْبَرِ الْكِبَائِرِ؟ قُلْنَا: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «الْإِشْرَاكُ بِاللَّهِ، وَعُقُوقُ

الْوَالِدَيْنِ» وَكَانَ مُتَكِنًا فَجَلَسَ، فَقَالَ: «أَلَا وَقَوْلُ الزُّورِ». فَمَا زَالَ يُكْزِرُهَا
حَتَّى قُلْنَا: لَيْتَهُ سَكَتَ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1554. Ebû Bekre *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

- “**En büyük günahı size haber vereyim mi?**” buyurdu. Biz:
- Evet, ya Resûlallah, dedik. Resûl-i Ekrem:
- “**Allah’a şirk koşmak, ana babaya itaatsizlik etmek**” buyurduktan sonra, yaslandığı yerden doğrulup oturdu ve “**İyi belleyin, bir de yalan söylemek, yalancı şâhitlik yapmaktır**” buyurdu. Bu son cümleyi sürekli tekrarladı. Biz daha fazla üzülmesini arzu etmediğimiz için “keşke sussa” diye temennide bulunduk.

Buhârî, Şehâdât 10, Edeb 6, İstizan 35, İstitâbe 1; Müslim, İmân 143.
Ayrıca bk. Tirmizî, Şehâdât 3, Birr 4, Tefsîru sûre(4), 5.

Açıklamalar

“Ana Babaya Karşı Gelmenin Haram Olduğu” konusunda 338 numara ile geçmiş olan hadisimiz, burada yalancı şâhitliğin yasaklanmış olduğunu belgelemek için tekrar zikredilmiş bulunmaktadır. İlk geçtiği yerde de işaret edildiği gibi dinimizde yasaklar büyük ve küçük günahlar diye iki kısımda değerlendirilir.

Büyük günahlar değişik vesilelerle muhtelif hadislerde sayılmıştır. Bunların hepsini tanıtan müstakil eserler kaleme alınmıştır. Biz bu hadiste, Peygamber Efendimiz’in, en büyük günahı, diğer bir ifadeyle büyük günahlar içinde en önde gelen günahı bildirmek istediğine şâhit olmaktayız. Hatta hadisin 338 numaradaki rivayetinde Efendimiz’in bu isteğini üç kez tekrar ettiğine ayrıca işaret edilmektedir. Resûl-i Ekrem Efendimiz, en büyük günah ya da büyük günahların en büyüğü olarak, **Allah’a şirk koşmayı ve ana babaya itaatsizlik etmeyi** zikrediyor, sonra da söyleyeceği sözün önemini herkesin kavramasını sağlamak üzere yaslandığı yerden doğrularak, “*iyi belleyini*” vurgusuyla “*Bir de yalan söylemek ve yalancı şâhitlik yapmaktır*” buyuruyor. O bu son cümleyi, daha fazla üzülüp yorulmasını istemediklerini ifade için oradaki sahâbilerin “keşke sussa” demek zorunda kalacakları kadar uzun bir süre devamlı

tekrar ediyor. Efendimiz'in baştan beri sergilediği bu tavır ve kullandığı bu üslup, hiç şüphesiz, yalancılığın ve özellikle yalancı şahitliğin Allah'a şirk koşmak ve ana babaya itaatsizlik etmekten hemen sonra gelen en büyük günah olduğunu ve şiddetle yasaklanmış bulunduğunu göstermektedir. Böylece hadisimiz, konu başlığında dile getirilen yasaklama şiddetine tam bir delil oluşturmaktadır.

Büyük günahlar arasında ilk üç sırayı teşkil eden günahların sanki birbirine denkmiş gibi "büyük günahların en büyüğü" olarak takdim edilmiş oldukları da dikkatimizi çeken bir başka husustur.

Yalan ve yalancı şahitlik, gerçeği ters yüz etmek demektir. Bunun anlamı, kul hakkına tecâvüzdür. Allah'a şirk koşan ile ana babaya itaatsizlik edenler de inkârı mümkün olmayan iki yalın gerçeği inkar ve ters yüz etmiş olmaktadırlar. Her üçü de çok büyük haksızlıktır. Bu yüzden şiddetle yasaklanmışlardır. Öte yandan bu hadiste yer alan üç büyük günahın, insanlar tarafından çok yaygın şekilde işlendikleri de bir başka ortak noktalarıdır. Şiddetle yasaklanmış olmaları, bu olumsuz yaygınlığın önüne geçmek için olmalıdır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Yalancı şahitlik yapmak, Allah'a şirk koşmak ve ana babaya itaatsizlik etmek gibi büyük günahların başında yer alan ve çok ağır sorumluluk doğuran bir gûnahtır.
2. Peygamber Efendimiz'in üslup ve tavrı konunun ciddîyetini göstermektedir. Onun böyle davranması ümmetine karşı duyduğu şefkat ve merhametin sonucudur.
3. Bir iki kelime ile de olsa yalan söylemek ve yalancı şahitlik yapmak, en büyük günahı işlemiş olmak için kâfidir.
4. Gerçek dindarlık, dinin sınırlarına riâyet etmekle isbat edilir.

BELLİ BİR İNSAN VEYA HAYVANA LÂNET ETME YASAĞI

Hadisler

١٥٥٥ - عَنْ أَبِي زَيْدِ بْنِ ثَابِتٍ بْنِ الضَّحَّاكِ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، وَهُوَ مِنْ أَهْلِ بَيْعَةِ الرِّضْوَانِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ حَلَفَ عَلَى يَمِينٍ بِمَلَّةٍ غَيْرِ الْإِسْلَامِ كَاذِبًا مُتَعَمِّدًا فَهُوَ كَمَا قَالَ، وَمَنْ قَتَلَ نَفْسَهُ بِشَيْءٍ عَذَبَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَيْسَ عَلَى رَجُلٍ نَذْرٌ فِيمَا لَا يَمْلِكُهُ، وَلَعْنُ الْمُؤْمِنِ كَقَتْلِهِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1555. Rıdvan bîatında bulunan sahâbîlerden Ebû Zeyd İbn-i Sâbit İbni'd-Dahhâk el-Ensârî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim İslâm'dan başka bir din adına bilerek yalan yere yemin ederse, o kişi dediği gibi (yalancının biri)dir. Kim, ne ile intihar ederse, kıyamet günü onunla azap olunur. Sahip olmadığı bir şeyi adayanın adağı geçersizdir. Mü'mine lânet etmek, onu öldürmek gibidir.”

*Buhârî, Cenâiz 84, Edeb 44, 73, Eymân 7; Müslim, İmân 176, 177.
Ayrıca bk. Tirmizî, Nüzûr 16; Nesâî, Eymân 7, 11, 31; İbni Mâce, Keffârât 3.*

Sâbit İbni'd-Dahhâk el-Ensârî

Ebû Zeyd künyesiyle meşhur olan Sâbit, Medineli sahâbîlerdendir. Uhud ve Hendek gazvelerine iştirak etmiş, bey'atü'r-ırdvân'da hazır bulunmuştur. Hz. Peygamber'den 14 hadis rivayet etmiştir. Buhârî ve Müslim onun üç hadisini kitaplarına almışlardır. Diğer rivayetleri de Sünen'lerdedir.

Hicretin 45. yılı vefat etmiştir.

Allah ondan râzı olsun.

Açıklamalar

Hadîs-i şerifte dört önemli konuya açıklık getirilmektedir. Bunlardan sadece dördüncüsü bizim burada işleyeceğimiz lânet mevzuuyla ilgilidir. Hadis için gösterdiğimiz kaynaklar bu dört konuyu içine alan kaynaklardır. Her bir kaynakta bu dört konunun tamamı bulunmayabilir. Hadiste yer alan ilk üç hususu çok kısa olarak açıklayacak, *“Mü’mine lânet etmek, onu öldürmek gibidir”* cümlesi üzerinde duracağız.

İslâm’dan başka bir din üzerine, o dinin geçersiz olduğunu bile bile, sanki bir üstünlüğü varmış gibi o dine mensup olmayı niyet ederek yemin eden kimse, yalan üzerine yemin ettiği için önce yalancıdır sonra da niyetine bağlı olarak o din mensuplarının hükmünde olma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Hadisin bu kısmı üzerinde uzun uzun yorumlar yapılmış, değişik düşüncelere işaret edilmiştir. İşin özü şudur; bir müslüman müslümanlıktan başka bir din namına yemin eder ve meselâ, “Şunu yaparsam, yahudi veya hıristiyan olayım” der de o işi yapar ve bu sözüyle o dinlere girmeyi gerçekten niyet ederse, dediği gibi olur, yani İslâm’dan çıkar. Böyle bir şeyi niyet etmeksizin bunları söylemişse o zaman küfre girmez ama tam bir yalancı olur. Her ikisinden de kaçınmak gerekir. Çünkü din iman üzerine oyun oynanmaz.

İntihar büyük günahlardandır. İntihar eden kendisini ne ile öldürürse onunla azap edilmek suretiyle cezâlandırılacaktır. Hadisin birinci fıkrası ile bu fıkrası arasında bir paralellik gözükmemektedir. Birincisi, ettiği yeminle mânevî varlığı itibariyle intihar etmiş olurken, bu da maddî varlığını sona erdirmek suretiyle aynı işi yapmış olmaktadır.

İntihar eden kimsenin cenâze namazı kılınır.

Kişinin sahip olmadığı bir şeyi adamasına ve mesela “Falanca ülkede İslâm iktidar olursa, bizim patronun tüm servetini sadaka olarak dağıtacağım” demesine itibar edilmez, hükümsüzdür. Halkımız bu tür adak ve sözlerin boşluğunu, “El malıyla dost gönüllemek” diye tanımlar.

Lânet, lânet edilen canlının, hem dünya hem de âhirette Allah’ın rahmetinden uzak kalmasını dilemek demektir. Lânet olsun, Allah lânet etsin, lânet olası, mel’un adam gibi sözler -farkında olunsun

veya olunmasın- kişinin rahmetten tard edilmesini, uzak tutulmasını istemek demektir. Lânetlenmiş varlıkların başında şeytan gelir. **Şeytân aleyhi'l-la'ne** cümlesi, "Allah'ın rahmetinden kovulmuş şeytan" anlamında çokça kullanılan bir ifadedir.

Bir mü'mine lânet etmek, onun şeytan gibi ilâhî rahmetten ebediyen mahrum kalmasını dilemek anlamına gelir. Bu ise o müslümanın hayat hakkına tecâvüz etmek, onu öldürmek gibi çok ağır bir suçtur. Hatta bir müslümanın tam anlamıyla ölmesini dilemek anlamındadır. Öldüren, öldürdüğü müslümanı sadece dünyevî hak ve menfaatlarından mahrum bırakır. Lânetçi ise dileğine kavuşsa da kavuşmasa da, müslümanın hem dünya hem de âhiret mutluluğuna mâni olmak için teşebbüste bulunmuş demektir.

"Mü'mine lânet etmek, onu öldürmek gibidir" tesbitinden, lânetçinin de katil gibi kısas edileceği hükmü çıkarılamaz. Ancak işlediği cinayetin büyüklüğü ortaya konulmuş olmaktadır. Lânetçinin dünyadaki cezâsı değilse de mânevî sorumluluğu kâtilinkine eş bir sorumluluktur.

Mü'mini öldürmek kolay değildir. Çünkü o bir fiildir. Mü'mine lânet etmek ise kolaydır. Zira o bir sözdür. Bu fark da dikkate alınınca, hadisimizin lânetçiye yönelik olarak ifade ettiği tehdidin, "Bu iş kolaydır" diye böyle bir cinayetin işlenivermesini önlemeye yönelik olduğu anlaşılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümana lânet etmek, onu öldürmek gibi büyük bir günahtır.
2. Müslümanların birbirlerine lânet değil, rahmet dilemeleri yakışır.
3. Kim ne ile intihar ederse, kıyamette onunla azap edilir.
4. Sahip olmadığı şeyi adayan kişinin bu adağı geçersizdir.
5. Kim, İslâm'dan başka bir din adına, o dine bir üstünlük tanıyarak yemin ederse, yalan yere yemin etmiş olur.

۱۵۵۶ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا يَتَّبِعِي

لِصِدِّيقِي أَنْ يَكُونَ لَعَانًا». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1556. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Siddîka lânetçi olması yakışmaz.”

Müslim, Birr 84. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 72.

1560 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٥٧ - عَنْ أَبِي الدُّرْدَاءِ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا يَكُونُ
اللَّعَانُونَ شَفَعَاءَ، وَلَا شُهَدَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1557. Ebû'd-Derdâ *radiyallâhu anh*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Lânetçiler, kıyamet günü ne şefaatçi ne de şâhit olurlar.”

Müslim, Birr 85, 86. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 45.

1560 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٥٨ - عَنْ سَمُرَةَ بْنِ جُنْدُبٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«لَا تَلَاعَنُوا بِلُغْنَةِ اللَّهِ، وَلَا بِغَضَبِهِ، وَلَا بِالنَّارِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ.

1558. Semüre İbni Cündeb *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Birbirinize Allah'ın lâneti, gazabı ve cehennem azâbı ile lânet ve beddua etmeyiniz!”

Ebû Dâvûd, Edeb 45; Tirmizî, Birr 48.

1560 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٥٩ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رضي الله عنه قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَيْسَ الْمُؤْمِنُ
بِالطُّعَانِ، وَلَا اللَّعَانِ، وَلَا الْفَاحِشِ، وَلَا الْبَذِيّ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1559. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Olgun mü'min, yerici, lânetçi, kötü iş ve kötü söz sahibi olamaz.” Tirmizî, Birr 48.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٦٠ - عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا لَعَنَ شَيْئًا، صَعِدَتِ اللَّغْنَةُ إِلَى السَّمَاءِ، فَتُغْلَقُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ دُونَهَا، ثُمَّ تَنْهَضُ إِلَى الْأَرْضِ، فَتُغْلَقُ أَبْوَابُهَا دُونَهَا، ثُمَّ تَأْخُذُ يَمِينًا وَشِمَالًا، فَإِذَا لَمْ يَلَمْ يَأْتِهَا». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. تَجِدُ مَسَاعًا رَجَعَتْ إِلَى الَّذِي لَعَنَ، فَإِنْ كَانَ أَهْلًا لِذَلِكَ، وَإِلَّا رَجَعَتْ

1560. Ebû'd-Derdâ *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kul, herhangi bir şeye lânet ettiğinde o lânet gökyüzüne çıkar. Semânın kapıları ona kapanır. Sonra yere iner, yeryüzünün kapıları da ona kapanır. Sonra sağa sola bakınır, girecek yer bulamaz da lânet edilen kişiye döner. Eğer gerçekten lânete lâyık ise onda kalır, değilse lânet edene döner.”

Ebû Dâvûd, Edeb 45. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 48.

Açıklamalar

Bir müslümana lânet etmenin onu öldürmekle eşdeğer bir cinayet olduğunu tesbit ve ilân eden hadisten sonra zikredilmiş olan bu beş hadîs-i şerîf, konuyu iyice inceleme imkânı vermektedir.

Sıddîk, özü sözü doğru kimse demektir. **Birinci hadis**, böyle birine lânetçiliğin yakışmayacağını bildirmektedir. Eğer bir kişi başkalarına olur olmaz sebeplerle lânet ediyorsa, onun iman ve İslâm kalitesinde bir kusur var demektir. Özü sözü doğru olma kıvamına erişememiş demektir. Burada kendisine olmadık eziyetler eden müşriklere lânet etmesi teklif edilince Resûl-i Ekrem Efendimiz'in, *“Ben lânetçi olarak değil, ancak rahmet olarak gönderildim”* (Müslim, Birr 87) hadisini de hatırlamak gerekir.

İkinci hadis, etrafa lânet yağdırmayı huy edinmiş olanların kıyamet günü uğrayacakları mahrumiyeti ortaya koymaktadır. Böylesi kimseler, kıyamette kimseye şefaathçi olamaz ve şahitlik yapamaz, bu tür mutlulukları yaşayamazlar. Bu, onların mü'minler arasında olması gereken acıma ve yardımlaşma gibi güzel duygu ve ilişkilerden uzak bulunduklarının hem göstergesi hem de cezâsıdır. Yani âhirette lânetçinin şefaati ve şehâdeti kabul edilmeyecektir.

Üçüncü hadiste, müslümanların birbirlerine “Allah sana lânet etsin”, “Allah'ın gazabına uğrayasın”, “cehennemde yanasın” gibi beddua cümleleriyle lânet okumamaları tenbih ve ikaz edilmektedir. Lânet, gazap ve azap temennisi, mü'minlerin öfkelerini yatıştırmak için de olsa, ağızlarına almamaları gereken felâket tellallığıdır. Zira **dördüncü hadiste** açıkça belirtildiği gibi olgun mü'minler kimseyi kötülemez, lânetlemez, iş ve sözde haddini aşmaz, ahlâksızlık yapmaz. Kemâl noksanlığının göstergesi olan bu gibi düşük hareketlerin ve özellikle lânetçiliğin en büyük tehlikesi, **-beşinci hadiste** anlatıldığı üzere- o lânetin sonuçta lânetçiye dönmesidir. Lânet, kendisine gökyüzünde ve yeryüzünde yer bulamaz, lânet edilen kişiye gider, eğer gerçekten o lânete lâyık biri ise onda kalır, değilse onu dileyene, yani lânet edene döner. Lânetçinin lâneti, kendisi hakkında geçerlilik kazanır. Bu da kişinin kendi ağızıyla kendi felâketini hazırlaması, felâketine bizzat kendisinin davetiye çıkarması demektir. Hiç şüphesiz akı başında olgun hiçbir mü'min böylesi gülünç ve acı bir duruma düşmek istemez. Bunun yolu ise başkalarına lânet etmemektir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Sıddîk olan kimseye lânetçilik yakışmaz.
2. Lânetçiler âhirette şefaath ve şahitlik yapma hakkından mahrum bırakılırlar.
3. Olgun mü'minler, lânet, gazap ve azap temennisinde bulunmaz, kimseye kötü söz söylemez, haddi aşmaz ve ahlâksızlık yapmazlar.
4. Lânet, açıkta kalmaz. Lânet edilen ona lâyık değilse, lânet edene döner.
5. Müslümana rahmet ve iyilik temennisi yakışır. Çünkü başkalarını iyiliklere lâyık görenler, aslında kendilerine iyilik etmiş olurlar.

١٥٦١ - عَنْ عِمْرَانَ بْنِ الْحُصَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي بَعْضِ أَصْفَارِهِ، وَامْرَأَةٌ مِنَ الْأَنْصَارِ عَلَى نَاقَةٍ، فَصَجِرَتْ فَلَعَنَتْهَا، فَسَمِعَ ذَلِكَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَقَالَ: «خُذُوا مَا عَلَيْهَا وَدَعُوهَا ؛ فَإِنَّهَا مَلْعُونَةٌ». قَالَ عِمْرَانُ: فَكَأَنِّي أَرَاهَا الْآنَ تَمْشِي فِي النَّاسِ مَا يَغْرِضُ لَهَا أَحَدٌ. رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1561. İmrân İbni Husayn *radıyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Bir seferde Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in maiyyetinde bulunuyorduk. Devesinin üzerindeki Medineli bir hanım, devesinden sıkılarak ona lânet etti. Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* kadının sözünü duyunca:

– “**Üzerindekileri alın, deveyi salın gitsin. Çünkü o deve lânetlenmiştir**” buyurdu.

İmrân der ki: O deve hâlâ gözümün önündedir, insanların arasında gezinirdi de kimse ona ilişmezdi.

Müslim, Birr 80, 81.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٦٢ - عَنْ أَبِي بَرْزَةَ نَضْلَةَ بْنِ عُيَيْنٍ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: بَيْنَمَا جَارِيَةٌ عَلَى نَاقَةٍ عَلَيْهَا بَعْضُ مَتَاعِ الْقَوْمِ إِذْ بَصُرَتْ بِالنَّبِيِّ ﷺ وَتَضَاقَقَ بِهِمُ الْجَبَلُ رَوَاهُ مُسْلِمٌ. فَقَالَتْ: حَلْ، اَللّٰهُمَّ اَعْنَهَا. فَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لَا تُصَاحِبْنَا نَاقَةٌ عَلَيْهَا لَعْنَةٌ».

1562. Ebû Berze Nadle İbni Ubeyd el-Eslemî *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Genç bir hanım, üzerinde müslümanların birtakım eşyalarının da bulunduğu bir deve üstünde bulunuyorken, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*’i görüverdi. Dağ yolunun dar yerine gelmişlerdi. Kadın:

– “Deeh, Allahım bu hayvana lânet et!” deyip hayvanı sürmeye çalıştı. Bunun üzerine Peygamber *aleyhisselâm*:

– “**Lânetlenmiş bir deve bizimle birlikte bulunmasın!**” buyurdu.

Müslim, Birr 82, 83.

Açıklamalar

Bu iki hadis, dinimizdeki lânet yasağının sadece insanlara yönelik olmadığını, tam aksine hayvanlara da lânet edilmemesi gerektiğini belgelemektedir. Bu hadisler aslında, müslümanın hayatından lâneti tamamen kaldırmak istemektedir.

Büyük bir ihtimalle daha önce bineğine lânet etmemesi konusunda uyarılmış olan kadının, uyarıyı dikkate almayıp devesine yine lânet etmesi üzerine Peygamber Efendimiz'in, eşyaları aldıktan sonra hayvanı salıvermelerini emretmesi, *"lânetlenmiş hayvan bize yol arkadaşlığı edemez"* buyurması, son derece önemlidir. Efendimiz böylece konuya ait kesin ve fiilî bir tavır ortaya koymuş ve müslümanların meseleye dikkatini en açık biçimde çekmiştir. Bunun anlamı müslüman toplumda lânete uğramış insan ve hayvan bulunmamalı demektir.

Müellif Nevevî'nin de belirttiği gibi Resûl-i Ekrem Efendimiz'in salıverdirdiği o deveye ait hukûkî durum değişmiş değildir. Sadece Efendimiz'in bulunduğu bir toplulukta bulunması yasaklanmıştır. Çalıştırılması, kesilmesi, etinin yenilmesi helâldir. Ancak sahâbîler, lânet yasağının toplum içinde iyice yerleşmesine yardımcı olduğu düşüncesiyle o deveye dokunmamış ve onu kendi başına bırakmış olmalıdırlar.

Aslında Efendimiz'in bu uygulaması, o devenin sahibesine yöneliktir; "Lânet ettiğin hayvanı kullanma hakkını kaybedersin" demektir. Çağdaş hayvanseverlerin, hayvan haklarını koruma derneği mensuplarının kulakları çınlasın. Hayvanlara "lânet olası" denilmesine bile müsaade etmeyen âlemlere rahmet olarak gönderilmiş Hz. Peygamber'den haberleri var mı acaba? Diğer taraftan koyu dindar gözüken bazı kimselerin de Efendimiz'in bu şefkatini dikkate almaları ve hayvanlara karşı daha merhametli davranmaları gerekir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Lânet yasağı hayvanlar hakkında da geçerlidir.
2. Peygamber Efendimiz lânetlenmiş hiçbir canlı ile beraber olmak istemediğini ortaya koymak suretiyle lânet konusunda toplumda ciddî bir bilincin uyanmasını sağlamıştır.

GÜNAHKÂRLARA LÂNET ETMEK

ŞAHIS BELİRLEMEKSİZİN GÜNAHKÂRLARA LÂNET ETMENİN CÂİZ OLDUĞU

Âyetler

أَلَا لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ.

1. “Biliniz ki Allah’ın lâneti zâlimler üzerinedir.”

Hûd sûresi (11), 18.

فَأَذِّنْ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنَّ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ.

2. “İçlerinden bir çağırıcı, ‘Allah’ın lâneti zâlimler üzerine olsun’ diye çağırır.”

A’raf sûresi (7), 44.

Her iki âyette aynı gerçek, tek tek şahıs tayin edilmeksizin genel bir ifâde ile Allah’ın lânetinin zâlimler üzerine olduğu gerçeği kesin bir şekilde bildirilmektedir.

Bu âyetleri takib eden âyet, her iki sûrede de aynı ifâdeleri taşımakta, zâlimlerin topluca nitelikleri hakkında bazı bilgiler vermektedir. Şöyle buyuruluyor: “**Onlar**, (insanları) **Allah’ın yolundan alıkoyan ve onu eğip bükme isteyenlerdir. Âhireti inkar edenler de onlardır**” [*A’raf sûresi (7), 45; Hûd sûresi (11), 19*].

Hadisler

وَتَبَّتْ فِي الصَّحِيحِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ الْوَاصِلَةَ وَالْمُسْتَوْصِلَةَ»

Sahih olarak bize intikal ettiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

“**Allah iğreti saç (peruk) takana ve taktırana lânet etsin**” buyurmuştur (bk. 1646,1648 numaralı hadisler).

وَأَنَّهُ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ أَكِلَ الرَّبَا»

Yine Peygamber *aleyhisselâm*:

“**Fâiz yiyene Allah lânet etsin**” buyurmuştur (bk. 1619 numaralı hadis).

وَأَنَّهُ لَعَنَ الْمُصَوِّرِينَ.

Aynı şekilde o, canlı sureti (heykel) yapanlara lânet etmiştir.

وَأَنَّهُ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ مَنْ غَيَّرَ مَنَارَ الْأَرْضِ» أَيْ حُدُودَهَا.

Ayrıca o, “**Allah topraktaki sınırları bozanlara lânet etsin**” buyurmuştur (Bk. Müslim, Edâhî 44, 45; Nesâî, Dahâyâ 34).

وَأَنَّهُ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ السَّارِقَ يَسْرِقُ الْبَيْضَةَ».

Ayrıca Hz. Peygamber:

– “**Bir yumurta bile çalsa Allah hırsıza lânet etsin**” (Buhârî, Hudûd 7, 13; Müslim, Hudûd 7; Nesâî, Sarık 1; İbni Mâce, Hudûd 22).

وَأَنَّهُ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ مَنْ لَعَنَ وَالِدَيْهِ» «وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ».

– “**Ana babasına lânet edene Allah lânet etsin** (bk. Müslim, Edâhî 44), **Kestiğini Allah’tan başkası adına kesene de Allah lânet etsin**” (Bk. Müslim, Edâhî 43-45; Nesâî, Dahâyâ 34).

وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ». وَأَنَّهُ قَالَ: «مَنْ أَخَذَتْ فِيهَا حَدًّا أَوْ أَوْى مُخْدِنًا فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ

– “**Allah’ın, meleklerin ve tüm insanların lâneti, Medine’de bir bid’at çıkaran veya bir bid’atçıyı barındıran kimse üzerine olsun**”

(Buhârî, İ'tisam 5, 6, Medine I, Cizye 10; Müslim, Hac 403, 467, 469, İtk 20).

ثَلَاثُ قَبَائِلَ مِنَ الْعَرَبِ. وَأَنَّهُ قَالَ: «أَلَلُّهُمْ الْعَنْ رِغْلًا، وَذَكَوَانٌ، وَعُصَيَّةٌ: عَصُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ» وَهَذِهِ

– “Ey Allah’ım! Allah’a ve Resûlü’ne isyan etmiş olan Ri’l, Zekvân ve Usayye’ye (bu üç arab kabilesine) lânet et!”

(Buhârî, Cihâd 9, 19; Mesâcid 294, 297, 299).

وَأَنَّهُ قَالَ: «لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ إِتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ»

وَأَنَّهُ «لَعَنَ الْمُتَشَبِّهِينَ مِنَ الرِّجَالِ بِالنِّسَاءِ وَالْمُتَشَبِّهَاتِ مِنَ النِّسَاءِ بِالرِّجَالِ».

– “Peygamberlerin mezarlarını mescid edinen Yahûdîlere Allah lânet etsin” (Buhârî, Salât 48, Cenâiz 62, 96, Enbiyâ 50, Meğâzî, 83; Müslim, Mesâcid 19, 23; Ebû Dâvûd, Cenâiz 72; Nesâî, Mesâcid 13).

– “Kadınlara benzemeye çalışan erkeklere ve erkeklere benzemeye kalkışan kadınlara lânet olsun” (bk. 1635 numaralı hadis) diye beddua etmiştir.

Açıklamalar

Nevevî merhumun nâdir uygulamalarından birini burada görmekteyiz. Büyük bir kısmı ilerideki bahislerde ele alınacak olan hadisleri, rivayet olarak değil, sırf konu hakkında fikir vermek üzere alıntı (iktibas) yoluyla burada sıralamış bulunmaktadır. Biz de kendisinin tercihinine uyarak hadisleri numaralandırmadan topluca verdik. Fakat her bir hadisin ya bu kitaptaki numarasını ya da aslî hadis kaynaklarındaki yerlerini de gösterdik.

Yüce kitabımız Kur’ân-ı Kerîm ve Resûl-i Ekrem’in hadislerinden seçilmiş olan bu örnekler, şahıs belirtilmeksizin birtakım günahkârlara toptan lânet edilebileceğini göstermektedir.

Bu rivayetlerde *ahlâkî*, *itikadî* ve *iktisadî* açılardan büyük sapmaları temsil eden *anlayış*, *davranış* ve *uygulamalar* lânetlenmiştir. Bunların herbiri hakkında iyi düşünmek gerekir.

“Ben lânetçi değilim, davetçiyim” buyurduğu halde Hz. Peygamber’in, bu genel prensibin dışına çıkarak anılan işleri yapanlara lânet etmesi, bu davranışların İslâm toplum yapısı ve hayatı açısından çok ciddî ve olumsuz tesirlerinin olduğunu gösterir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslüman müslümana lânet etmez.
2. Şahıs belirlemeksizin günahkârlar topluluğuna genel bir ifade ile lânet edilebilir.
3. Belli günahları işleyenlere veya işleyecek olanlara lânet olsun diye beddua edilebilir.

MÜSLÜMANA SÖVME YASAĞI

HAKSIZ OLARAK BİR MÜSLÜMANA SÖVÜP SAYMA YASAĞI

Âyet

وَأِيمَا مُبِينًا. وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا

“Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, işlemedikleri bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

Ahzâb sûresi (33), 58.

Ezâ veya bizim söyleyişimizle **eziyet**, pek tabîîdir ki sövüp saymaktan ibaret olmadığı gibi sadece sözle de yapılmaz. Sözle, fiille, davranışlarla ortaya konan maddî mânevî her türlü baskı ve sıkıştırma eziyet cümlesindendir. Mü'min erkek ve kadınları, işlemedikleri bir suçtan dolayı, haketmedikleri şekilde suçlayanlar, iftira etmiş ve büyük bir vebal yüklenmiş olurlar. Bunu yapan kim olursa olsun, netice değişmez.

Bu âyet, Nisâ sûresi'nin 112. âyetini hatırlatmaktadır. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: “**Kim, kasıtlı veya kasıtsız bir günah işler ve sonra onu bir suçsuzun üzerine atarsa, muhakkak ki büyük bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmiş olur.**”

Bu iki âyetin ortaya koyduğu olaylar arasındaki bütün fark, birincisinde mü'min erkek ve kadınlar işlemedikleri bir suçtan dolayı sözlü veya fiilî olarak eziyete tabî tutulurlarken, ikincisinde ise birileri kendi işledikleri suçu başkalarının üzerine atmak suretiyle o insanlara eziyet etmektedirler. Ancak her iki halde de bu işin fâilleri, büyük bir iftira ve günah yüklenmiş olmakta birleşmektedir.

Bu hallerden hangisi ile olursa olsun müslümanlara haketmedikleri bir şeyle eziyet etmek, onları üzme sonuçta büyük bir vebalin altına girmek demektir.

Bu büyük iftira ve günah yükünün altına girmemek için müslümanlara hiçbir şekilde eziyet etmemek, onları üzmemek gerekmektedir.

Hadisler

١٥٦٣ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «سَبَابُ الْمُسْلِمِ فُسُوقٌ، وَقِتَالُهُ كُفْرٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1563. İbni Mes'ûd *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Müslümana sövmek fâsıklık, onunla savaşmak küfürdür.”

Buhârî, İmân 36, Edeb 44, Fiten 8; Müslim, İmân 116. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 51, İmân 15; Nesâî, Tahrîm 27; İbni Mâce, Mukaddime, 7, 9, Fiten 4.

1565 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٦٤ - عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ سَمِعَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «لَا يَزِمِي كَذَلِكَ». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. رَجُلٌ رَجُلًا بِالْفُسْقِ أَوْ الْكُفْرِ، إِلَّا اِزْتَدْتُ عَلَيْهِ، إِنْ لَمْ يَكُنْ صَاحِبَهُ

1564. Ebû Zer *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre o, Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işitmiştir:

”Hiç kimse, bir başkasına fâsık veya kâfir demesin. Şayet itham altında bırakılan kişide bu sıfatlar yoksa, o söz onu söyleyene döner.”

Buhârî, Edeb 44

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٦٥ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «الْمُسَابَّانِ مَا قَالَا فَعَلَى الْبَادِي مِنْهُمَا، حَتَّى يَغْتَدِيَ الْمَظْلُومُ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1565. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Birbirine söven iki kişinin söylediklerinin günahı, mazlum olan haddi tecâvüz etmedikçe, sövüşmeyi ilk başlatana yazılır.”

Müslim, Birr 68. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 39; Tirmizî, Birr 51.

Açıklamalar

Sebbetmek, sövüp saymak, karşısındakini rencide edecek şekilde konuşmak, şerefine, nâmusuna, dinine, imanına, hâsılı insanlık ve müslümanlık değerlerine söz etmek, saldırıda bulunmak demektir.

Birinci hadiste, iki fiil, iki ayrı terimle değerlendirilmektedir. **“Müslümana sövmek (sıbab) fâsıklıktır; müslümanla savaşmak (kıtal) küfürdür.”** buyurulmaktadır. Fâsıklık (Fısk), hak yoldan sapmaktır. **“Şeytan, rabbinin emrinden çıktı.”** [Kehf sûresi (18), 50] âyetinde bu mânâ açıkça görülmektedir. Binaenaleyh her haktan sapma ve çizgiden çıkma olayı fısk kelimesiyle ifade edilir. Haksız yere müslümana sövüp saymak işte bu mânâda bir fısktır. Fâsık da yoldan çıkmış günahkâr kimse demektir. Müslümanla savaşa (kıtale) tutuşmak, onu öldürmeye teşebbüs etmek ve tabîî öldürmek küfürdür.

Hadisi, “Müslüman ile sövüşmek fâsıkların, müslüman ile kıtale tutuşmak da kâfirlerin işidir, onlara yakışır. Binaenaleyh böyle bir yola sapanların fısk ve küfür bataklığına düşmelerinden korkulur”, şeklinde anlamak ve yorumlamak da mümkündür.

İkinci hadis, başkalarına fısk ve küfür ithamında bulunmanın, fâsık ve kâfir demenin tehlikesine dikkat çekmektedir. Bu çok kötü ithama maruz kalan kimsede bu haller varsa mesele yoktur. İthamda bulunan doğru söylemiş olduğu için sorumlu olmaz. Fakat itham edilen kişide o haller yoksa işte o zaman itham, ithamı yapana döner. Yani durup dururken bir müslümana fâsık veya kâfir diyenin kendisi fâsık veya kâfir durumuna düşer.

Her iki hadis de haksız yere, dini ve imanı konusunda müslümana laf etmenin, ithamda bulunmanın ve böylece onu rahatsız etmeye kalkışmanın büyük bir vebal olduğunu çok açık olarak ortaya koymakta, müslümanları böyle tehlikeli ve günahı çok ağır bir işe girmekten uzak durmaya çağırmaktadır.

Üçüncü hadis ise karşılıklı ağız dalaşına giren, birbirlerine kötü sözler söyleyen, küfürleşen, sövüşen kişilerin söyledikleri bütün sözlerin günah ve vebalinin, haksızlığa maruz kalan kimsenin ötekinden daha aşırı şeyler söylemediği, ondan ileri gitmediği sürece, bu çirkin olayı ilk önce başlatana yazılacağını bildirmektedir. Bu tesbit, böylesi bir olaya sebep olmaktan her müslümanı ciddî biçimde sakındırmaktadır.

Öte yandan hadisimizin bu ifâdesi, mütecaviz kişilere aynı şekilde karşılık verilebileceğini ortaya koymaktadır. Ancak pek tabîîdir ki sabırlı davranıp küfürleşme yarışına girmemek çok daha iyidir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslümana sövüp saymak, onu öldürmeye kalkışmak fâsık ve kâfirlerin işidir. Böyle bir yola giren müslümanın da onların durumuna düşmesinden korkulur.

2. Fısk ve küfür ithamında bulunmak, insanı sonuçta aynı ithama maruz bırakabilir.

3. Sövüşme ve ağız dalaşının vebali, hakarete uğrayan hakaret edenden daha aşırı gitmediği sürece, olayı ilk başlatanın boynunadır.

4. Müslümanları sözle, fiille veya herhangi bir şekilde haksız yere incitmek ve üzmek haramdır.

5. Müslümanların hadîs-i şeriflerin tesbit ve uyarılarına imkân ölçüsünde uymaları gerekir.

١٥٦٦ - وَعَنْهُ قَالَ: أَتَى النَّبِيَّ ﷺ رَجُلٌ قَدْ شَرِبَ قَالَ: «اضْرِبُوهُ»

قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ: فَمِنَّا الضَّارِبُ بِيَدِهِ، وَالضَّارِبُ بِتَغْلِيهِ، وَالضَّارِبُ بِثَوْبِهِ. فَلَمَّا

الشَّيْطَانُ. رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ. أَنْصَرَفَ، قَالَ بَعْضُ الْقَوْمِ: أَخْزَاكَ اللَّهُ ! قَالَ: «لَا تَقُولُوا هَذَا، لَا تُعِينُوا عَلَيْهِ

1566. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh* şöyle dedi:

Bir defasında Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*'e içki içmiş bir kişi getirdiler. Hz. Peygamber, orada bulunanlara:

– “**Dövün şu adamı!**” buyurdu.

Ebû Hüreyre dedi ki: Bunun üzerine bizden kimileri eliyle, kimileri papuçlarıyla, kimileri de elbiselerinin ucuyla adama vurmaya başladı. Dayak faslı bittikten sonra oradakilerin birisi:

– “Allah seni rezil etsin, kahretsin!” diye söylendi. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem:

– **“Hayır, öyle demeyiniz, adam aleyhinde böyle şeyler söyleyip de şeytana yardımcı olmayın!”** buyurdu.

Buhârî, Hudûd 4. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Hudûd 35, 36.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٦٧ - وَعَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «مَنْ قَذَفَ مَمْلُوكَهُ بِالزَّيْنِ يَقَامُ عَلَيْهِ الْحَدُّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، إِلَّا أَنْ يَكُونَ كَمَا قَالَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1567. Yine Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Ben Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*'i şöyle buyururken işittim:

“Kim, köle ve câriyesine (memlûküne) zina iftirasında bulunursa, köle ve câriyede böyle bir kusur bulunmadığı takdirde kıyamet günü o kişiye had cezâsı uygulanır.”

Buhârî, Hudûd 45; Müslim, Eymân 37. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 124; Tirmizî, Birr 30.

Açıklamalar

Bu iki hadisi bir arada açıklamamızın sebebi, haksız yere müslümana sövüp sayma yasağının, mânevî ve sosyal açılardan farklı konumlarda bulunan müslüman günahkârları ve köleleri de kapsamakta olmasıdır.

Birinci hadiste ilginç bir olaya şâhit oluyoruz. Buhârî'deki Hz. Ömer'den nakledilen bir başka rivayetten öğrendiğimize göre, içki içme yasağına bir türlü ayak uyduramamış çok az sayıdaki sahâbîlerden biri ve en meşhuru olan Abdullah el-Himâr, yine bir gün içkili halde Efendimiz'in huzuruna getirilmiş. Hz. Peygamber had vurulmasını, **“Dövün şu adamı!”** emrini vererek istemiş, orada bulunan sahâbîler de elleriyle, papuçlarıyla veya elbiselerinin uçlarıyla vurmaya başlamışlar. Bu uygulamanın ne kadar sürdüğü bilinmemektedir. İçki içene verilecek cezânın (Hadd-i şirb) mikdarı (40 sopa mı 80 sopa mı vurmak gerektiği) konusunda farklı görüşler

bulunmaktadır. Ancak şurası bilinmelidir ki, sarhoşa uygulanacak cezâ onu şöyle bir-iki pataklamaktan ibaret olup öldüresiye dövmek anlamında değildir. Hatta sarhoşa şöyle biraz göz dağı vermek ve bir başka rivayette (Ebû Dâvûd, Hudûd 35) açıkça belirtildiği gibi utandırıp içki içmekten vazgeçirme maksadı taşımaktadır. Hadisimizde de böyle bir uygulamayı görüyoruz. Şu kadar var ki bu kişinin daha önce de bir kaç kez aynı şekilde cezâlandırıldığı için, dayak faslından sonra bazı sahâbîler ona “Allah seni rezîl ü rüsvâ etsin, kahretsin!” gibi sözler söylemiş ve âdetâ o müslümana ikinci bir cezâ vermişlerdir. Âlemlere rahmet olarak gönderilmiş bulunan Peygamber Efendimiz işte bu noktada ashâb ve ümmetini derhal uyarmış ve *“Hayır, öyle demeyiniz, adam aleyhinde böyle şeyler söyleyip de şeytana yardımcı olmayınız”*, buyurmuştur.

Bu ikazı ile Efendimiz önce, günahkâr da olsa, hatta kendisine had tatbik edilmiş de olsa, herhangi bir müslümana haketmediği tarzda sövüp saymayı yasaklamış sonra da bir başka gerçeği hatırlatmıştır: Şeytan mü'minlerin rezil olmasına bayılır. Bir müslümanın rezil olmasını istemek, şeytana yardımcı olmak demektir.

O halde haksız yere bir müslümana veya suçunun cezâsını çekmiş bir mü'mine böyle buddua ederek, sövüp sayarak şeytana yardımcı olmamak, o mel'unu sevindirmemek gerekir. Ebû Dâvûd'un bir rivayetinden (bk. Hudud 35) öğrendiğimize göre Efendimiz, sadece *“Hayır, öyle söylemeyin..”* demekle kalmamış, ne söylenmesi gerektiğini de *“Allahım, onu bağışla, ona merhamet eyle! diye dua ediniz”* sözleriyle bildirmiştir.

Olayı bu boyutlarıyla düşündüğümüz zaman, sevgili Peygamberimiz'in müslümanlara ne derece şefkat gösterdiğini, onların hukukunu nasıl koruduğunu ve müslümana rastgele sövüp saymanın ne ağır bir suç olduğunu kolaylıkla anlamamız mümkündür. Bizlere, müslümanlara sövüp sayarak şeytana yardımcı olmak ve şeytanın görevini üstlenmek değil; günahkâr da olsa müslümanların hak ve kişiliklerine saygılı davranmak düşer.

İkinci hadiste bir başka ilginç durumla karşılaşyoruz. Köle veya câriyesine zina ettiği iftirasında bulunan bir kimse, dünyada cezâsız kalsa bile âhirette bu yaptığının cezâsına çarptırılacaktır. Yani köle veya câriye de olsa bir müslümanın dinine imanına, ırz ve nâmusuna

söz etmenin, onu kötülemenin asla cezâsız kalmayacağı açıklanmaktadır.

Kölelik ve câriyelik hukukî bir statüye sahiptir. Bugün bilhassa memleketimizde böyle bir statüye tâbi kimseler resmen ve hukuken yoktur. Ancak fiilen var mıdır, yok mudur tartışılabilir. Toplum kesimleri arasında bulunan ilan edilmemiş bir kölelik - efendilik anlayışı ve uygulamaları, konuyu tartışmalı kılan fiilî gerçeklerdir. Dinimiz, köle ve câriyelerin tam anlamıyla bir mal gibi telakki edildiği ve hiçbir hakka sahip olmadığı bir dönemde onları hukukî statüye kavuşturmuş, durumlarını zaman içinde düzeltmelerine, hatta kölelikten kurtulmalarına imkan sağlayacak tedbirleri almıştır. Bu hadîs-i şerîf, köle-câriye de olsa müslümanın haksız yere uğrayacağı bir iftiranın mutlaka cezâlandırılacağı prensibini vazetmek suretiyle, müslüman bir toplumda müslümanların hukukuna gösterilecek saygının her kesimi kapsadığını ilan etmektedir.

Bir köle hür bir kimseye zina ettiği iftirasında bulunursa, hür müfterinin cezâsının yarısına çarptırılır. Hür biri, bir köleye zina iftirasında bulunursa ona had uygulanmaz. Ama işte bu hadiste görüldüğü gibi hür bir kişi kendi kölesine de olsa zina iftirasında bulunursa, o kişiye kıyamet günü had uygulanır, onun iftirası cezâsız kalmaz. Dünyada cezâ görmemesi hiçbir zaman cezâ görmeyeceği anlamına asla gelmez. O halde dünyevî cezâsı yoktur diye insan, kendi kölesine bile iftirada bulunamaz. Zira âhirette cezâlandırılacaktır.

Toplumda kendisini güçlü veya imtiyazlı görüp öyle olmayanlara istediği sözü söylemeye kalkışacaklara bu hadîs-i şerîf çok ciddî bir tehdid ve ikazdır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslüman açık bir günah işlemiş de olsa, cezâsını çektikten sonra ona ilâve cezâ anlamına gelecek tarzda sövülüp sayılamaz.

2. Müslümanın rezil rüsvâ olmasını istemek, şeytanı sevindirmek ve ona yardımcı olmak demektir.

3. İçtimaî durumu ne olursa olsun, iftira ve ithama mâruz bırakılan müslümanların hakkı, mütecavizden (dünyada veya âhirette) mutlaka alınacaktır.

4. Müslümana haksız yere sövmek, itham ve iftirada bulunmak haramdır.

ÖLÜLERE SÖVME YASAĞI

HAKSIZ YERE, BİD'AT VE
GÜNAHINA ORTAK OLMAKTAN
SAKINDIRMAK GİBİ DÎNÎ BİR İYİLİK
MAKSADI DA BULUNMAKSIZIN
ÖLÜLERE SÖVÜP SAYMANIN
NEHYEDİLMİŞ OLDUĞU

Hadis

۱۵۶۸ - عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ:
«لَا تَسُبُّوا الْأَمْوَاتَ، فَإِنَّهُمْ قَدْ أَفْضَوْا إِلَى مَا قَدَّمُوا». رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ.

1568. Âişe *radiyallâhu anhâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ölülere sövmeyin! Çünkü onlar, önceden âhirete göndermiş olduklarının sonuçlarıyla başbaşadırlar.”

Buhârî, Cenâiz 97, Rikak 42. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 52.

Açıklamalar

Müslümana haksız olarak sövüp sayma yasağıyla ilgili olarak önceki konuda geçmiş olan âyet ve hadislerde sağ-ölü ayırımı yapılmadığı dikkate alınacak olursa, o âyet ve hadislerin bu mevzu ile de ilgili oldukları anlaşılır. Bu sebeple Nevevî, burada açıkça “ölülere sövmeyi” yasaklayan hadisi zikretmekle yetinmiştir.

Müslüman ölülere sövmek, ayıplarını sayıp dökmek, lânet okumak, onların azap görmelerini istemek, hakaret etmek yasaklanmıştır.

Hayatlarında günahkâr ve hatta kâfir de olsalar, imansız olarak öldükleri kesin olarak bilinmediği sürece ölülere sövmek yasaktır.

Çünkü günahkârın ve kâfirin son nefesinde imanla ölmüş olma ihtimali vardır. Ancak küfür üzere öldüğü kesin olan, Firavun, Ebû Cehil ve Ebû Leheb gibi kimselere lânet edilebilir.

Müslüman ölümlere sövülmesini yasaklayan Hz. Peygamber, gerekçe olarak *“Çünkü onlar, önceden gönderdiklerinin sonuçlarıyla başbaşıdırlar”*, onların cezâ veya mükâfatına kavuşmuşlardır, buyurmuştur.

O halde artık müdahale edecek bir durum kalmamıştır. Onların yaptıklarının karşılığını verecek olan yalnızca Allah Teâlâ’dır. Allah isterse bağışlar, isterse cezâlandırır. Burada insanın karışmasını gerektiren bir durum yoktur. Herkes kendi işine bakmalıdır. Hem iyi bir müslüman olmanın alâmeti, kendisini ilgilendirmeyen şeylerle meşgul olmamaktır. Şu var ki, Nevevî’nin de belirttiği gibi adamın icad etmiş olduğu bid’ate uyulmaması, işlediği günahların fazilet sanılıp tekrarlanmaması, takib edilmeye lâyık olmayan kötü gidişatının izlenmemesi gibi dinî bir fayda varsa, o takdirde ölümlere sövülebilir. Bunun da asıl amacı, yaşayanları uyarmak ve kötülükten korumaktır.

Burada sövme konusu işlendiği için Nevevî, sadece bu yasağı bildiren hadisi zikretmekle yetinmiş olmalıdır. Aslında ölümleri, güzellik ve hayırla anmayı tavsiye eden hadisler de bulunmaktadır.

Ölümlere sövmemek, geçmişe, tarihe saygı demektir. Tarihine ve geçmişine saygısı olmayan nesillerin ise güzel bir geleceği olamaz. Özellikle ümmet-i Muhammed’in ilk nesillerine yönelik kin, gayz, karalama ve sövme eğilimlerinin şu veya bu şekilde görülegeldiği günümüzde bu yasağın anlamı çok daha iyi anlaşılmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ölümler hakkında kötü sözler söylemek, onlara sövmek nehyedilmiştir.

2. Ölen kişi, yaptıklarının sonuçlarıyla başbaşa kalmıştır. Onun hakkında hüküm vermek sadece Allah Teâlâ’ya âittir. O dilerse af, dilerse azap eder.

3. Müslüman, Allah’ın işine karışmaktan uzak durup kendi yapması gerekenlerin peşinde olmalıdır.

4. Büyük bir yanlışla ya da bâtıla öncülük etmiş olan ve küfür üzere öldüğü kesin olarak bilinen kimseleri kötülemek câizdir.

MÜSLÜMANLARI İNCİTMEMEK

Âyet

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا

“Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, işlemedikleri bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

Ahzâb sûresi (33), 58.

Buraya kadar işlediğimiz gıybet, dedi-kodu, lânet ve sövüp saymak gibi yollara ilave olarak daha başka yol ve yöntemlerle de müslümanlara eziyet edilebilir. Maddî-mânevî her türlü baskı ve sıkıştırma, incitme ve eziyet demektir. Karşılığı da âyetle belirtildiği gibi **“bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmektir.”**

Bir önceki âyetle [Ahzâb sûresi (33), 57] Allah ve Resûlü'nü incitenlerden söz edilmiş ve cezâları bildirilmiştir: **“Allah ve Resûlü'nü incitenlere Allah, dünyada ve âhirette lânet etmiş ve onlar için horlayıcı bir azap hazırlamıştır.”**

Yüce kitabımızda bu iki âyetin arka arkaya gelmesi, müslümanları incitmeye kalkışmanın, Allah ve Resûlü'nü incitmekle bir sayıldığını, sorumluluğunun da o çapta büyük olduğunu göstermektedir.

Hadisler

١٥٦٩ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1569. Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

(İyi) Müslüman, dilinden ve elinden müslümanların emin olduğu kişidir. (Asıl) muhâcir de Allah'ın yasakladıklarını terkedendir.”

Buhârî, İmân 4, 5, Rikak 26; Müslim, İmân 64-65. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 2; Tirmizî, Kıyamet 52, İmân 12; Nesâî, İmân 8, 9, 11.

Açıklamalar

İyi ve olgun mü'mini tanıtan hadîs-i şeriflerin sayısı oldukça kabarıktır. Resûl-i Ekrem Efendimiz müslümanı çok değişik yönleriyle tanıtmıştır. 213 numara ile de geçmiş olan bu hadiste Efendimiz, müslümanı “müslümanlara zarar vermeyen kişi” diye takdim etmektedir.

Müslüman erkek ve kadınların, hatta bir rivayete göre insanların, elinden ve dilinden emin olduğu kişi olmak, sanıldığı gibi basit bir şey değildir. Kabul etmek gerekir ki insan, istese de her zaman faydalı olamaz, ama zarar vermemesi mümkündür. Aslında zararsız olmayı benimsememiş kişilerin başkalarına faydalı olmaları da pek düşünülemez.

Hadiste önce dilin zikredilmiş olması, yerme, sövme, gıybet, iftira, bühtan, şikâyet, çekiştirme vs. gibi dil aracılığıyla verilen zararların daha kolay, yaygın ve onulmaz olmasından dolayıdır. El ile zarar vermek yada kişilere eziyet etmek o kadar kolay değildir. Bazı kişiler de vardır, hem iyilik yapar hem de arkasından diliyle o insanları üzerler. Yani yaptığı hayrın hayrını komazlar. Onun için önce dilinden sonra da elinden müslümanların emin oldukları kişi, gerçekten olgun ve iyi müslümandır, buyurulmuştur. Diline hâkim olan kişinin kurtulduğu (bk. Tirmizî, Kıyamet 50), Allah’a ve âhiret gününe iman edenlerin ya hayır söylemesi ya da sükût etmesi gerektiği (bk. Buhârî, Edeb 31) yine Peygamber Efendimiz’in tesbit ve tavsiyelerindendir.

“El” burada diğer organları temsil etmektedir. Zira fiilî olarak verilen zararlarda elin şu veya bu ölçüde katkısı bulunur. Hangi fiil olursa olsun, hatta elin hiçbir katkısı bulunmasa bile yine o fiil konuşma sırasında ele izafe edilir. Zira el, bir yerde insanın gücünü temsil etmektedir.

Tekrar edelim ki hadisimiz, müslümanların haklarına ve mukaddes değerlerine diliyle ve eliyle zarar vermeyip saygılı olmayı, hiçbir şekilde kimseyi incitmemeyi iyi müslüman olmanın şartı ve göstergesi kabul etmektedir. Hadisimiz gerçek muhâciri, Allah’ın koyduğu yasaklardan uzak duran, onlara yaklaşmayan kişi olarak

tanıtmaktadır. Bu tesbit, bir taraftan her yer ve zamanda sürekli hicret halinde bulunmanın mümkün olduğunu belirliyor, bir taraftan da müslümanları incitmemeye özen gösteren, bu konudaki yasağa uyan kimsenin de o açıdan gerçek muhâcir niteliğine kavuştuğunu ortaya koyuyor. Yani hadisin ilk bakışta alakasız gibi görünen bu iki cümlesi arasında aslında yasaklardan kaçınma ve hicret eyleminde buluşma anlamında çok ciddî bir ilgi bulunmaktadır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslüman güvenilir kişidir.
2. İyi müslüman, diğer müslümanların dilinden ve elinden emin oldukları kişidir.
3. Müslümanları diliyle veya eliyle rahatsız etmek, incitmek ve üzmemek nehyedilmiştir. Kaliteli müslüman olmak için bu nehye uygun davranmak gerekir.
4. Asıl muhâcirlere, Allah'ın yasakladıklarını terkedenlerdir.
5. İnsanlara zarar vermemek de bir faydadır.

١٥٧٠ - وَعَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُزْخَرَ عَنِ النَّارِ، وَيَدْخَلَ الْجَنَّةَ، فَلْتَأْتِهِ مَنِيَّتُهُ وَهُوَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَلِيَأْتِ إِلَى النَّاسِ الَّذِي يُحِبُّ أَنْ يُؤْتَى إِلَيْهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1570. Yine Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs *radıyallâhu anhümâ*'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim, cehennemden uzaklaştırılıp cennete konulmayı isterse, ölümünü, Allah'a ve âhirete inanmış olarak karşılasın. Bir de başkalarına karşı, kendisine nasıl davranılmasından hoşlanıyorsa öyle davransın.”

Müslim, İmâre 46. Ayrıca bk. Nesâî, Bey'at 25; İbni Mâce, Fiten 9.

Açıklamalar

669 numara ile geçen uzun hadîs-i  er fin bir bölümünden ibaret olan hadisimiz, ikinci cümlesi dolayısıyla burada zikredilmiş bulunmaktadır.

Müslümanın gayesi, hayatı müslümanca yaşamak ve âhirette mutlu olmaktır. Bu sebeple pek tabiî olarak cennet her müslümanı  mitlendirir, cehennem korkutur. Bu korkudan kurtulup  mit edilene kavuşmak için müslüman olarak ölmek esastır. Ne var ki müslümanların imanla ölmek garantisi bulunmamaktadır. *“ l m  kendisine müslüman olduğu halde gelsin”* veya *“ l m n  müslüman olarak kar ılasın”* cümlesinin anlamı, henüz hayatta iken imandan uzak kalmamaya baksın, hayatını hep imanlı olarak ya asın ki, ne zaman geleceği belli olmayan ölüm geldiğinde, onu mü’min olarak bulsun, demektir. Bir bakıma da “ hired mutluluğuna kavuşmak için iman ile ölmek; iman ile ölmek için de müslümanca yaşamak gerek” fikri telkin edilmektedir.

Böyle çok ciddî bir durumla karşı karşıya olan müslüman, müslümanca yaşamayı sürdürürken başkalarını incitmemek görevini de yerine getirmekle yükümlüdür. Bunu ba arması için, kendisine yapılmasını istediği şeyleri başkalarına yapmayı prensip edinmesi gerekmektedir. Yani insan, kendisine ne yapılmasından ho lanıyorsa, başkalarına ancak onları yapmalıdır. Her müslüman, kendisine nasıl davranılmasından ho lanıyorsa, başkalarına karşı öyle davranırsa, müslümanlar arası be er  ilişkiler son derece g zelle ir, herhangi bir tatsızlık söz konusu olmaz.

Peygamber Efendimiz’in cev miu’l-kelim ( zl  konuşma) niteliği taşıyan bu çağırısı, müslümanları incitmeme konusunda söylenebilecek en etkili söz ve uygulanabilirliği herkesi kapsayan en geçerli yoldur. Mesele, bunun  uuruna erebilmekte ve ona uymaya niyet etmektedir.

Hadisten  ğrendiklerimiz

1.  hired mutluluğu imanla ölenler içindir.
2.  l m  imanla karşılayabilmek için hayatı imanla yaşamak gerekir.
3. Be er  ilişkilerde herkes, kendisine yapılmasını istediği şeyleri başkalarına yapmayı ilke edinmelidir.

4. Tutum ve davranışlarının merkezine kendi öz nefsinı koyan kimse, kolay kolay başkalarını incitemez.

BUĞUZ ETME, İLİŞKİ KESME VE SIRT ÇEVİRME YASAĞI

Âyetler

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ.

1. “Mü’minler ancak kardeşirler.”

Hucurât sûresi (49), 10.

Mü’minler arası ilişkiler, İslâm toplum yapısının sıhhat şartıdır. Bu ilişkilerin tek kelime ile ifadesi ise “kardeşlik”tir. Bunun anlamı, kan kardeşleri nasıl birbirlerine karşı çok sıcak duygular hissediyor, birbirlerine arka çıkıyorlarsa, aralarında din ve iman bağı bulunan bütün mü’minler de aynı sıcak ve samimi duygu ve davranış birliği içindedirler. Aralarındaki anlaşmazlık ve kırgınlıklar, normalde öz kardeşler arasındaki anlaşmazlık ve kırgınlıklar gibi çok kısa süreli olmalıdır. Uzun süre devam edecek bir kırgınlık, hele birbirleriyle ilişkilerini koparma derecesine varacak bir düşmanlık asla düşünülemez.

أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ.

2. “Onlar mü’minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar.”

Mâide sûresi (5), 54.

Mü’minlerden beklenen kendileriyle aynı imanı paylaşanlara karşı yumuşak, şefkatli, merhametli ve mütevazi olmalarıdır. Mü’minlerin şiddet ve sertliği ancak İslâm düşmanlarına ve kâfirlere karşıdır. Bu tesbit, İslâm’dan dönecek olanların yerine, Allah’ın, dilerse getireceği

yeni mü'minlerin özelliklerini bildiren âyetin bir cümlesidir. Aynı özelliği aşağıdaki âyette, sahâbîlerin vasfı olarak bulmaktayız.

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ.

3. “Muhammed Allah’ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler.”

Fetih sûresi (48), 29.

Âyet-i kerîme, Resûlullah’ı ve onunla beraber bulunma bahtiyarlığına ermiş sahâbîleri en belirgin vasıflarıyla tanıtmaktadır. Efendimiz için “Allah’ın elçisidir” buyurulduktan sonra sahâbîler hakkında da “**Kâfirlere karşı çetin ve zorlu, kendi aralarında çok yumuşak ve pek merhametlidirler**” tesbiti yapılmaktadır. Bu, kaliteli müslümanlar arasında kin, nefret, ilişki kesme, düşmanlık etmek gibi kardeşliğe ters düşen kabalıkların bulunmayacağını ilân etmek demektir.

Böylesi bir ilânda bulunmak, ayrıca bir yasaklama söz konusu olmasaydı bile, kardeşliğe aykırı düşecek her türlü duygu ve davranışların nehyedildiği anlamına gelirdi. Kaldı ki yüce Rabbimiz ve sevgili Peygamberimiz müslümanlar arası ilişkileri en ince noktalarına kadar hükme bağlamış ve örnek bir toplum yapısının oluşması için gerekli şartları açıklamışlardır. Dinimizdeki emir ve nehiylerin tamamı öncelikle işte bu hedefi gerçekleştirmeye yöneliktir.

Hadisler

١٥٧١ - عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «لَا تَبَاغُضُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا تَقَاطَعُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا، وَلَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثٍ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1571. Enes *radiyallâhu anh*’den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Birbirinize kin tutmayınız, hased etmeyiniz, sırt dönmeyiniz ve ilginizi kesmeyiniz. Ey Allah’ın kulları, kardeş olunuz. Bir

müslümanın, din kardeşini üç günden fazla terketmesi helâl değildir.”

Buhârî, Edeb 57, 58, 62; Müslim, Birr 23, 24, 28, 30-32. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 47; Tirmizî, Birr 24; İbni Mâce, Dua 5.

Açıklamalar

Ortak vasıfları ve temel görevleri Allah’a kul olmaktan ibaret olan müslümanlar, bu vasıflarını korumak ve görevlerini yerine getirmek için bazı noktalara özel ihtimam göstermek zorundadırlar. Bu noktaların başında “kardeşlik” kavramına ters düşecek duygulara kapılmamak, öylesi davranışlarda bulunmamak gelir.

“Müslümanların dokunulmaz haklarına saygı göstermek” konusunda 237 numaralı hadis içinde kısmen de olsa geçmiş olan hadisimiz, bu çok önemli noktalardan bir kaç tanesine dikkat çekmektedir. Şimdi bunları sırasıyla açıklayalım;

Buğz: Sevgisizlik, birilerine karşı içinden kin ve nefret duymak, düşmanlık beslemek demektir. Bu sebeple de bir müslümanın bir başka müslümana buğzetmesi, herşeyden önce kardeşlik kavramına ve duygusuna ters düşer. Ancak buğz, tamamen dînî kaygılar sebebiyle ve Allah rızâsı için olursa, o zaman sakıncalı olmaktan çıkar ve olumlu bir anlam kazanır. Nitekim Efendimiz, “*Amellerin en üstünü Allah için sevmek, Allah için buğzetmek, Allah için kin tutmaktır*” buyurmuştur (bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 2).

Bu demektir ki müslümanın sevdikleri, saygı duydukları olabileceği gibi, sevmedikleri, buğzettikleri, kin besledikleri de olacaktır. Bu da pek tabîîdir. Zira sevgi ne kadar tatlı ve sıcak; buğz ve kin ne kadar sert ve soğuk görülürse görülsün, “Allah için” oldukları zaman, aralarında fark kalmaz, her ikisi de aynı hükümde birleşirler. Her ikisi de “en üstün amel” derecesine yükselirler. Duygu ve davranışlara anlam kazandıran, onların temelinde yatan niyetler ve yöneldikleri hedeflerdir. Müslümanların sevgisi de kin ve nefreti de İslâm ile sınırlıdır, öyle olmak zorundadır. Bu çerçevenin dışında kalan kişisel birtakım gerekçelerle müslümanların birbirlerine buğzetmeleri, kin ve nefret duymaları nehyedilmiş, yasaklanmıştır.

Haset: Başkasının sahip bulunduğu maddî mânevî bir değerinin onun elinden çıkmasını istemek demek olan haset, dilimizde

kıskançlık kelimesiyle karşılanmaktadır. Bu mânada müslümanların birbirlerini kıskanmaları, çekememeleri, her birinin yekdiğerinin imkânlarında, malında, mülkünde, mevki ve makamında gözü olması, önce kardeşlik hukukuna sığmaz, sonra da toplumda emniyet ve güven bırakmaz. Aslında iyice tetkik edilecek olursa, hasedin temelinde ilâhî takdir ve taksime itiraz etmek niyet ve anlamının bulunduğu görülecektir. Hasedin yasaklanmasının belki asıl sebebi de budur.

Kıskançlık ve çekememezliğin ilk ve asıl zararı, bu duyguya sahip olanlardır. Başkalarında bulunan nimetlerin onlarda kalmakla beraber, bir benzerinin de kendisine verilmesini istemek, arzu etmek yasak değildir. Bu tür duyguya gıpta ve imrenme denir. Gıpta, güzelliklerin artmasını temennî etmek anlamı taşır.

Sırt çevirme: Buğz ve haset birer duygu idi. Sırt çevirmek ise bu duygulara dayalı olarak, düşmanlık olsun diye müslümanlara arkasını dönme, görüşüp konuşmama, onlardan kopma demektir ve bu bir davranıştır. Müslümanların birbirlerine arka vermeleri, destek çıkmaları gerekirken, birbirlerine sırt dönmeye kalkışmaları, elbette “kardeşlik”le bağdaşmaz. O yüzden de yasaklanmıştır.

İlişki kesme: Maddî mânevî bütün ilişkileri koparma, müslümanlarla ilgilenmeme demektir. Eskiler buna *kat-ı alâka* derler. Kardeşler arasında, ciddî ve meşrû bir sebebe dayanmayan bir ilişki kesme, çok ciddî mânada bir bozgun alâmetidir.

Küsme, konuşmama: Çok farklı sebeplere dayalı olarak insanlar birbirlerine kızabilir, küsebilirler. Ancak bunun makul ve meşrû bir sürede sona erdirilmesi gerekir. Bu süre hadîs-i şerifte en fazla üç gün olarak belirlenmiştir. Üç güne kadar küs durmanın hiçbir sakıncasının olmadığı sanılmamalıdır. Onun da sakıncası vardır ama küsme olayı üç günü taşarsa, işte o zaman açıkça “haram” sınırına girmiş olur. Kişisel değil de tamamen dinî sebeplerle üç günden fazla küs durulabilir. Buna delil olarak, Tebük Seferi’ne mâzeretsiz katılmayan Ka’b İbni Mâlik ve arkadaşlarıyla, haklarında âyet gelinceye kadar, Hz. Peygamber ve ashâbının elli gün küs durdukları gösterilmektedir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Dinimiz müslümanları kardeş ilân etmiştir.

2. İslâm toplumu kardeşler toplumdur.

3. Kardeşlik hukukuna ve kavramına ters düşen buğz, haset, sırt çevirme, ilişki kesme ve küsme gibi bütün duygu ve davranışlar yasaklanmıştır.

١٥٧٢ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «تُفْتَحُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَ الْإِثْنَيْنِ وَيَوْمَ الْخَمِيسِ، فَيُغْفَرُ لِكُلِّ عَبْدٍ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا، إِلَّا رَجُلًا كَانَتْ بَيْنَهُ وَبَيْنَ أَخِيهِ شَحَاءٌ فَيُقَالُ: أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَضْطَلِحَا! أَنْظِرُوا هَذَيْنِ حَتَّى يَضْطَلِحَا!». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: «تُعْرَضُ الْأَعْمَالُ فِي كُلِّ يَوْمٍ خَمِيسٍ وَاثْنَيْنِ».

1572. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Pazartesi ve perşembe günleri cennet kapıları açılır. Din kardeşi ile aralarında düşmanlık bulunan kişi dışında Allah’a şirk koşmayan her kulun günahları bağışlanır. (Meleklerle) siz şu iki kişiyi birbiriyle barışincaya kadar tehir edin, evet siz bunları birbiriyle barışincaya kadar tehir edin! buyrulur.”

Müslim, Birr 34-36. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 47

Müslim’in bir rivayetinde (Birr- 36), **“Her perşembe ve pazartesi günleri ameller** (Allah’a) **arzolunur”** buyrulur. Gerisi yukarıdaki rivayetin aynıdır.

Açıklamalar

Hadîs-i şerîf, müslümanlar arasındaki düşmanlık ve küskünlüğün, müşriklerle beraber Allah’ın mağfiretinden uzak kalmaya vesile olduğunu bildiren cümlesi dolayısıyla burada zikredilmiştir. Böyle ağır bir sonuca vesile olan düşmanlık ve küskünlüğün nehyedilmiş olması kadar tabî bir şey olamaz.

Allah Teâlâ, kendisine şirk koşulmasını affetmeyeceğini Kur’ân-ı Kerîm’de bildirmiştir. Onun için her pazartesi ve perşembe günleri

açılan cennet kapıları yani ilâhî bağış imkânları müşrikler dışındaki insanlar içindir. Ancak bu işin geçici de olsa bir istisnası daha bulunmaktadır. O da aralarında düşmanlık bulunan müslümanlardır.

Bunlar, düşmanlıktan vazgeçip aralarını düzeltinceye kadar af ve mağfiret dışı bırakılmaktadırlar. Sevgili Peygamberimiz'in buradaki rivayete göre iki defa, Müslim'in *Sahih*'indeki rivayete göre ise üç kere bu durumu bildiren cümleyi tekrar etmiş olması, durumun ciddîyetini ve mahrumiyetin büyüklüğünü gösterir.

Hele aralarını düzeltmeden ölen kimselerin mahrumiyeti elbette çok daha büyüktür. Her hafta iki kez karşılaşılan bağışlanma fırsatını, sırf din kardeşiyle arasındaki anlamsız bir düşmanlık yüzünden kaçırmış olmaktan daha büyük bir felâket ve mahrumiyet mi olur?

Buradan hareketle müslümanı ilâhî rahmet ve bağıştan mahrum bırakan veya ona kavuşmasını engelleyen, tecil ve tehirine sebep olan her duygu ve davranışı dinimiz nehyetmiştir diyebiliriz. İslâm, müslüman ile ilâhî mağfiret arasında herhangi bir engel bırakmak istememektedir. Eğer biz müslümanlar, zorla bir engel icad etmek istemezsek tabîi...

Hadisin ikinci rivayetinde *“Perşembe ve pazartesi günleri kulların amelleri Allah’a arz olunur”* buyurulmaktadır. Müşrikler dışındaki insanların amelleri kabul edilir. Bir de aralarında düşmanlık bulunan kimselerin amellerinin kabulü, barışıp aralarını düzelttikleri ana kadar tehir edilir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Her pazartesi ve perşembe günü cennet kapıları açılır, kulların amelleri Allah’a arz olunur.
2. Allah’a şirk koşanlar ne affedilirler ne de amelleri kabul olunur.
3. Aralarında düşmanlık bulunan müslümanlar da barışıp aralarını düzelttikleri zamana kadar af ve kabulden uzak tutulup bekletilirler.
4. Müslüman, kendisini af ve mağfiretten, dolayısıyla da cennetten mahrum bırakan düşmanlıktan uzak durmalıdır.
5. Müslümanlar kardeştir, kardeşçe yaşamalıdır.

HASET YASAĞI

İSTER DİN, İSTER DÜNYA NİMETİ
OLSUN BİR KİMSENİN
SAHİP OLDUĞU NİMETİN ELİNDEN
ÇIKMASINI İSTEMEK ANLAMINDAKİ
HASEDİN HARAM KILINDIĞI

Âyet

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ.

“Yoksa onlar, Allah’ın lutfundan verdiği şeyler için insanları kıskanıyorlar mı?”

Nisâ sûresi (4), 54.

Hız. Peygamber zamanında yaşayan Yahudiler, bugünküler gibi bütün güzelliklere ve iyiliklere sadece kendilerini lâıyk görüyorlardı. Bir son peygamber geleceğini biliyorlar, ama onu kendi içlerinden bekliyorlardı. Öyle olmadığını görünce, Hız. Peygamber’e peygamberliği, müslümanlara da iman ve İslâm’ı yakıştıramadılar. Hem Kureyş kabilesini hem de Arapları peygamberlik onlara geçti diye çekemediler, kıskandılar.

Âyet-i kerîme, hasedin aslında Allah’ın takdir ve ihsanına rızâ göstermemek ve itiraz etmek demek olduğunu, buna da kimsenin hakkının bulunmadığını bildirmektedir. Kıskançlıklarıyla Kur’ân-ı Kerîm’e geçmiş olan Yahudilerle aynı çizgide birleşmek istemeyenlerin, kendilerini haset ve kıskançlıktan arındırmaları gerekmektedir.

Hadis

١٥٧٣ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «إِيَّاكُمْ وَالْحَسَدَ؛ فَإِنَّ
أَبُو دَاوُدَ. الْحَسَدَ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ» أَوْ قَالَ: «الْعُشْبَ». رَوَاهُ

1573. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Haset etmekten sakının. Zira, ateşin odunu (veya otları) yiyip bitirdiği gibi haset de iyilikleri yer bitirir.”

Ebû Dâvûd, Edeb 44. Ayrıca bk. İbni Mâce, Zühd 22.

Açıklamalar

Bir önceki konuda geçen Enes İbni Mâlik'ten rivayet edilmiş olan hadiste de kısmen değinildiği gibi haset, başkalarına verilmiş olan maddî mânevî nimetleri çekemeyip onların sahiplerinin elinden çıkmasını istemek demektir. Bu, duygusal bir rahatsızlıktır. Temelinde de ilâhî taksime rızâ göstermemek yatmaktadır. Allah'a inanan bir mü'minin, O'nun takdir ve ihsanına râzı olmaması son derece yanlış bir duygu ve tavır olup iman ve teslimiyet gerçeğiyle bağdaşmaz.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, bu karmaşık ve anlaşılmaz duruma hiçbir müslümanın düşmemesi için açık bir uyarıda bulunarak *“Haset etmekten sakının”* buyurmuştur. Gerekçesini de *“Zira, ateşin odunu (veya otları) yiyip bitirdiği gibi haset de iyilikleri yer bitirir”* diye açıklamıştır.

Ateş için odun veya otları yakıp kül etmek ne kadar tabî ve kolay ise çekememezlik duygusu da kişinin yaptığı iyilikleri öylece tüketir. Çünkü kıskanan kişi kıskandıklarının gıybetini, dedi-kodusunu yapar, aleyhinde bulunur. Bunlar hasetçinin kaybını ve zararını, kendisine haset edilen kimsenin de nimet ve sevabını artırır. Böylece haset eden kimsenin hem dünyası hem de âhireti mahrumiyetle dolar.

Haset tedavi edilmezse, neticede kişinin imanını da ifsat edebilir. İyiliklerin, hayır ve hasenatın desteğinden uzak kalan iman önce kemalini sonra da aslını kaybetmesinden korkulur. Bu sebeple haset şiddetle yasaklanmıştır.

Ateş, odunların cismini yok edip küllerini bıraktığı gibi, haset de iyilikleri yer, onların etkisini ortadan kaldırır. Bu durumda bu hadis ile

“Gerçekten iyilikler kötülükleri ortadan kaldırır” âyeti [Hud sûresi (11), 114] arasında herhangi bir çelişki olmaz. Çünkü hasetçinin iyilikleri, özü yok edilmiş, yenmiş tüketilmiş iyiliklerdir. Nerde kaldı ki kötülükleri silip süpürsün.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Haset haramdır.
2. Haset, sahibinin iyilik ve sevaplarını yer bitirir.
3. Allah'ın takdir ve ikramına râzı olmamak demek olan hasetten sakınmak gerekir.
4. Müslümana nimetin takdirkârı olmak yaraşır.
5. Başkalarının sahip olduğu nimetlerin bir benzerinin de kendisine verilmesini istemekte (gıbta) herhangi bir sakınca yoktur.

TECESSÜS YASAĞI

GİZLİLİKLERİ ARAŞTIRMANIN VE KİŞİNİN DUYULMASINI İSTEMEDİĞİ SÖZÜ DUYMAYA ÇALIŞMANIN NEHYEDİLMİŞ OLDUĞU

Âyetler

وَلَا تَجَسَّسُوا.

1. “Birbirinizin gizli hallerini araştırmayın.”

Hucurât sûresi (49), 12.

Mü'minler arası ilişkilerde dikkate alınması gerekli kurallar arasında, insanların ayıp ve kusurlarının araştırılmaması, gizli kalmış şeylerin peşine düşülmemesi, gereksiz bir dedektif merakı ve eğilimi gösterilmemesi, röntgencilik ve casusluk yapılmaması da yer almaktadır. İnsanların gizli kusur ve ayıplarının araştırılmasına, aşırı ve hatta gereksiz merak anlamında **tecessüs** denilmektedir. Her ne kadar hadis metinlerinde, önemine işaret için ayrıca **tehassüs** kelimesiyle ifâde edilmişse de gizli konuşmaların dinlenmesi, tecessüse dâhildir. Her ikisi de haramdır.

وَإِنَّمَا مَثَبُكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا

2. “Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

Ahzab sûresi (33), 58.

Kabul etmek gerekir ki hiç kimse gizli hallerinin izlenmesinden, gizli konuşmalarının dinlenmesinden hoşnut olmaz. Aksine sıkılır, üzüntü

duyar. Böyle bir durumla karşılaşmak herkes gibi mü'min erkek ve kadınları da son derece rahatsız eder. Yani kendileri açığa vurmadıkça müslümanların gizli hallerini ve gizli konuşmalarını izlemeye kalkmak (tecessüs ve tehassüs), yapmadıkları bir şeyden dolayı onlara eziyet etmek, onları incitmek demektir. Bunun anlamı da bu âyet-i kerîmede “**iftira ve açık bir günah yüklenmek**” olarak belirtilmiş bulunmaktadır.

Hadisler

١٥٧٤ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ، وَلَا تَحَسُّسُوا وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا تَنَافَسُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا كَمَا أَمَرَكُمْ. الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ، وَلَا يَخْذُلُهُ وَلَا يَحْقِرُهُ، الثَّقَوَى هَهُنَا، الثَّقَوَى هَهُنَا» وَيُشِيرُ إِلَى صَدْرِهِ «بِحَسْبِ امْرِئٍ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ، كُلُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ حَرَامٌ: دَمُهُ، وَعِزُّهُ، وَمَالُهُ. إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى أَجْسَادِكُمْ، وَلَا إِلَى صُورِكُمْ، وَأَعْمَالِكُمْ وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ».

وَفِي رِوَايَةٍ: «لَا تَحَاسَدُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَلَا تَجَسَّسُوا، وَلَا تَنَافَسُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا».

وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا. وَفِي رِوَايَةٍ: «لَا تَقَاطَعُوا، وَلَا تَدَابَرُوا، وَلَا تَبَاغَضُوا، وَلَا تَحَاسَدُوا،

مُسْلِمٌ. وَفِي رِوَايَةٍ: «وَلَا تَهَاجَرُوا وَلَا يَبِغْ بَغْضُكُمْ عَلَى بَيْعِ بَعْضٍ». رَوَاهُ

1574. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Zandan sakınınız. Çünkü zan (yersiz itham), sözlerin en yalan olanıdır. Başkalarının konuştuklarını dinlemeyin, ayıplarını araştırmayın, birbirinize karşı öğünüp böbürlenmeyin, birbirinizi kıskanmayın, kin tutmayın, yüz çevirmeyin. Ey Allah'ın kulları! Allah'ın size emrettiği gibi kardeş olun.”

“Müslüman müslümanın kardeşidir: Ona haksızlık etmez, onu yardımsız bırakmaz, küçük görmez. (Göğsüne işaret ederek) Takva buradadır, takva buradadır!”

“Kişiye, müslüman kardeşini hor görmesi kötülük olarak yeter. Müslümanın müslümana kanı, nâmusu ve malı haramdır.”

“Şüphesiz ki Allah, sizin bedenlerinize, görünüşünüze ve mallarınıza değil, kalplerinize kıymet verir.”

Bir rivayette (Müslim, Birr 30), şöyle buyrulur: **“Birbirinize haset etmeyin, kin tutmayın. Başkalarının ayıplarını araştırmayın, konuştuklarını dinlemeyin, müşteri kızdırmayın. Ey Allah’ın kulları! Kardeş olun.”**

Bir rivayette (Müslim, Birr 30’ un ikinci rivayetinde), şöyle buyrulur: **“Biribirinizle alâkayı kesmeyin! Birbirinize sırt dönmeyin! Birbirinize kin tutmayın! Haset etmeyin. Ey Allah’ın kulları! Kardeş olun!”**

Bir rivayette de (Müslim, Birr 32) şöyle buyrulur: **“Birbirinizle alâkayı kesmeyin! Biriniz bir başkasının satış pazarlığı üzerine satış yapmasın!”**

Müslim, bu rivayetlerin tamamını (Birr 28-34), (Buhârî’de büyük bir kısmını) rivayet etmiştir.

Açıklamalar

Nevevî merhum, burada da zaman zaman başvurduğu farklı bir uygulama yapmıştır. Aynı sahâbîden ayrı ayrı rivayet edilmiş olan hadisleri sanki bir rivayetmiş gibi bir araya toplayıp sunmuştur. Tercümedeki paragraflar bu farklı rivayetleri göstermektedir.

Şuna da hemen işaret edelim ki, müellif bunların tamamının Müslim tarafından, büyük bir kısmının da Buhârî tarafından rivayet edildiğine işaretle yetinmiştir. Biz de onun üslubuna müdâhale etmemiş olmak için onun bu sözlerini nakletmekle yetindik. Zira burada topluca verilmiş olan rivayetler bu kitapta değişik bahislerde geçmektedir. Oralarda ayrıca diğer kaynakları da gösterilmiştir.

Z a n , kesin bilgi olmadan öyle veya böyle tahminde bulunmak ve buna dayanarak hüküm vermek demektir. İyi tahmine hüsnüzan, kötü tahmin ve düşünmeye de sûizan denilmektedir. Burada kendisinden uzak durulması istenilen, kötü zandır. Zannın insanın içinden geçmesi, söz veya davranış olarak ortaya konulmaması bir sakınca

doğurmaz. Zanla konuşulduğu veya zan herhangi bir şekilde açıklandığı zaman sorumluluk sebebi olur. Zanna dayalı sözün en yalan söz olması, öncelikle söyleyenin onun öyle olduğundan emin olmaması dolayısıyladır. Bu belirsizliğe rağmen bir de kesin bir gerçekmiş gibi ifade edilmesi, zannın, hem düşünce ve değerlendirme hem de ifade olarak yalan olması demektir.

Hüsnüzan etmek kişiye herhangi bir vebal yüklemmez. Bu sebeple gerçeğin öğrenilemediği yerlerde müslümanların özellikle birbirlerine karşı hüsnüzanda bulunmaları, birbirleri hakkında güzel düşünmeleri esastır. Bir hadîs-i şerife göre (Ebû Dâvûd, Cenâiz 13, Edeb 81) *“Hüsnüzan, iman gereğidir.”*

Ayıp ve kusur araştırmak demek olan t e c e s s ü s ve milletin gizli konuşmalarını dinlemek anlamına gelen t e h a s s ü s esasen kötü bir zanna dayanan davranışlardır. Bu davranışta ağırlıklı olarak, herhangi bir müslümanın bir ayıbını ve eksikliğini, bir sırrını şöyle veya böyle öğrenip açıklama kötü niyeti vardır. Bu ise hem âyet hem de hadislerle yasaklanmış bir tavidir. Kardeşlik hukuku ile bağdaşması asla mümkün değildir. Bu sebeple Resûl-i Ekrem Efendimiz’in, sık sık *“Ey Allah’ın kulları! Kardeş olunuz!”* yani birbirinize karşı kardeşçe davranın, kardeşlerin duygu ve davranış sıcaklığı ve dürüstlüğü içinde bulunun, uyarı ve çağırısı son derece önemli ve anlamlıdır.

Bize göre, hadislerde zikredilen öteki davranışların tamamı, sûizan, tecessüs ve tehassüs gibi ahlâkî seviyesizliklere dayalı, şu veya bu ölçüde bunların eseri olan davranışlardır. Müslümanlar birbirlerine karşı hüsnüzan beslemeyi başarırlarsa, öteki hatalara düşmemek için en ciddî önlemi almış olurlar. Efendimiz’in mübarek göğsünü işaret ederek *“Takva işte buradadır”* buyurması, yine *“Allah sizin kalplerinize kıymet verir”* açıklaması, kardeşlik hukukuna aykırı düşen tüm davranışların Allah saygısı eksikliğinden kaynaklandığını, Allah saygısının yerinin de insanın kalbi olduğunu, kalbinde güzellikler besleyenlerin kötü hareketler yapmayacağını anlatmaktadır.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ayıp ve kusur araştırmak ayıp, günah ve haramdır.
2. Duyulması istenilmeyen sözleri gizlice dinlemek yasaklanmıştır.

3. Müslümanlara karşı hüsnüzan beslemek, sûizanda bulunmamak gerekir.

4. Kardeşliğe ve kardeşlik hukukuna ters düşen söz ve davranışlardan özenle kaçınılmalıdır.

5. Hz. Peygamberin, “*Ey Allah’ın kulları kardeş olunuz!*” çağrı ve uyarısı, mü’minler arası ilişkileri düzeltmeye çağrıdır.

6. İslâmiyet, beşerî ilişkileri son derece gelişmiş dost bir müslüman toplum oluşturmayı istemektedir.

7. İnsan, kalbini değişik düşüncelerden alıkoyamazsa da dilini kesin ve doğru olmayan sözden, bedenini de birtakım zanlara dayalı davranışlardan koruyabilir.

١٥٧٥ - عَنْ مُعَاوِيَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: «إِنَّكَ إِنْ اتَّبَعْتَ عَوْرَاتِ الْمُسْلِمِينَ أَفْسَدْتَهُمْ، أَوْ كِدْتَ أَنْ تُفْسِدَهُمْ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1575. Muâviye *radiyallâhu anh* şöyle dedi: Ben Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’in şöyle buyurduğunu işittim:

“Müslümanların ayıplarının, gizli durumlarının peşine düşer, araştırmaya kalkışırsan, onların ahlâkını bozarsın veya onları buna zorlamış olursun.”

Ebû Dâvûd, Edeb 37.

Açıklamalar

Ebû Dâvûd’un sahih bir senedle rivayet etmiş olduğu bu hadîs-i şerîf, özellikle yöneticiler tarafından halkın ayıplarının ve gizli hallerinin takip ve tesbite kalkışılmasının, halkın ahlâkını iyiden iyiye bozacağını bildirmektedir. Hadisin hem ilk ve özel muhatabı hem de râvisi ileride halifeliğini ilan edecek olan Hz. Muâviye’dir. Bu durum, hadisin asıl muhataplarının yönetimler ve yöneticiler olduğunu göstermektedir.

Yönetimler ve yöneticiler birileri veya özel örgütler aracılığıyla kendi halkının gizli hallerini tesbite kalkışırsa, alabildiğine bir huzursuzluk, güvensizlik ve sahtekârlık ortalığı kaplar. Hem bu işle görevlendirilmiş olanlarda hem de sade vatandaşlarda bu ahlâkî

fesat gözle görülür hale gelir. Kendi öz yurdunda, kendi yönetimi tarafından potansiyel tehlike gibi görülerek takib edilmek, önce yönetime karşı sonra da öteki insanlara karşı halktaki güveni sarsar. Herkesten şüphelenir hale gelen bir insanın huzursuzluğunun ne kadar derin olacağını hesap etmek gerekir. Böylesi bir kimsenin ne zaman doğru konuştuğu, ne zaman yalan söylediği bile kestirilemez. Bu ise toplumda bulunması gereken kardeşlik havasının iyice ortadan kalkmasına sebep olur.

Yönetimlerin istihbarat teşkilâtları, ülke insanlarını dış düşmanlara karşı korumak maksadıyla çalıştırılmalıdır. Vatandaşından şüphelenen bir yönetim, aslında kendisinden şüpheleniyor demektir. Bu da halkla beraber yönetimin, bizzat yöneticiler tarafından ifsad edilmesi anlamına gelir.

Üç müslümanın bir araya gelmesinden kuşkulanan yönetim ve yöneticilerin ne tür sıkıntılara sebebiyet verdikleri henüz unutulmuş değildir. Hâlâ sakıncalı olabileceği düşünülen kesim veya kesimlerin başında müslümanların bulunduğu yanılgısıyla uykuları kaçan birçok insan vardır.

İslâmî ve insanî ölçülerle eğitilip yetiştirilmeyen insanları fişleme tehdidiyle düzeltmek mümkün değildir. Böylesi ortamlarda yöneticiler, aslında kendi esaretlerini elleriyle hazırlamış olurlar.

Yöneticilerin yönettiklerine, yönetilenlerin de yöneticilerine güven duymalarının ilk ve en önde gelen şartı, gizliliklerin araştırılmaması, o noktada olsun karşılıklı bir güven duygusunun bulunmasıdır. İşte Efendimiz'in uyarısı, bunu temine yöneliktir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Ayıp ve kusur araştırmak, milletin ahlâkını ifsad eder.
2. Yöneticiler ve yönetimler, halkın kusurunu araştırmakla değil, huzurunu temin etmekle meşgul olmalıdırlar.
3. Halkından kuşkulu yöneticiler, ne kendileri huzur bulur ne de halka huzur verirler.

١٥٧٦ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ أَتَى بِرَجُلٍ فَقِيلَ لَهُ: هَذَا فَلَانٌ تَقَطَّرُ

نَأْخُذُ بِهِ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ. لِحَيْثُهُ خَمْرًا، فَقَالَ: إِنَّا قَدْ نَهَيْنَا عَنِ التَّجَسُّسِ، وَلَكِنْ إِنْ يَظْهَرُ لَنَا شَيْءٌ،

1576. İbni Mes'ûd *radıyallâhu anh*, bir gün kendisine bir adam getirilerek, “Bu, sakalından şarap damlayan falanca kişidir” denildiğini bunun üzerine kendisinin de şu cevabı verdiğini bildirmektedir:

“Biz ayıp ve kusur araştırmaktan men edildik. Kendiliğinden bir kusur veya ayıp ortaya çıkarsa biz onun gereğini yaparız.”

Ebû Dâvûd, Edeb 37.

Açıklamalar

Nevevî'nin, Buhârî ve Müslim'in şartlarına uygun bir senedle rivayet edildiğini söylediği ve ilk İslâm toplumundaki durumu yansıtan bu haber, yukarıdaki hadislerde yer alan tavsiyelerin, ilk müslümanlar arasında nasıl uygulandığını göstermesi bakımından çok önemlidir.

Büyük sahâbî Abdullah İbni Mes'ûd, yanına getirilen ve “sakalından şarap damlayan adam” diye tanıtılan kişiyi kontrol etme gereği hissetmemiş, adamın sakalını yoklamamıştır. Bunu gereksiz bir tecessüs olarak değerlendirmiş, müslümanların Kitap ve Sünnet'le tecessüsten nehyedildiklerini hatırlatmıştır.

Tecessüsten kaçınmanın, suça ve suçluya müsamaha anlamına gelmediği açıktır. Nitekim Abdullah İbni Mes'ûd kendiğilinden ortaya çıkmış bir kusur, ayıp veya günah olursa onun gereğini yerine getirmekten geri durmayacaklarını bildirmiştir. Daha ileri giderek, “Bu daha başka şeyler de yapmış olabilir” diye kusur ve ayıp aramanın doğru olmadığına işaret etmiştir.

Sahabe neslinin bu tutumu, onların İslâm'ın koyduğu ölçü ve sınırlara bağlılıklarının ve birbirlerine duydukları güvenin göstergesidir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Günah ve kusur casusluğu yapmak yasaklanmıştır.
2. Açığa çıkmış hata ve günahların cezâsını vermek yeterlidir.
3. Açıktaki hatalara ses çıkarmayıp da gizli kusur aramayı marifet sayanlar, toplumun bozulmasını hızlandırmaktan başka bir şey yapmazlar.

MÜSLÜMANLARA GEREKSİZ YERE SÛ-İ ZANDA BULUNMA YASAĞI

Âyet

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ.

“Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçının. Zira zannın bir kısmı günahtır.”

Hucurât sûresi (49), 12.

İsm, cezâlandırılması gereken günah demektir. **Zan** ise ihtimal üzerine hüküm vermektir. Binaenaleyh zanna dayalı hükümlerin doğruluğu da zannîdir, asla kesin değildir. Başkasının hakkının söz konusu olduğu yerlerde verilmiş yanlış hükümler neticede iftira ve bühtan olarak büyük bir vebal sebebidir. Zannın kaynağı özellikle eğer kişinin nefsî ise hata ve vebal daha da büyür. Bu sebeple ihtiyat ve tedbir, zannın çoğundan ya da çoğu zandan kaçınmayı gerektirir.

Zannın bir kısmının günah olduğunun belirtilmesi, herşeye rağmen her zannın mutlaka vebali gerektirmediğini gösterir. Hatta, Allah ve mü'minler hakkında güzel zanda bulunmak vâciptir. Durumu bilinmeyen bir kişi hakkında güzel zanda bulunmak vâcip olmasa bile kötü zanda bulunmak da câiz değildir. Ancak haksızlığı ve günahkarlığı bilinen kişiler hakkında kötü zanda bulunmak haram değildir.

“**Zannın çoğundan kaçının**” buyurulması, genel bir üslûp içinde kaçınılması vâcip olan zanlar bulunduğunu gösterir. Durum iyice belirli hale gelmeden birileri hakkında kötü zanda bulunmaya cür'et edilmemesini tenbih anlamı taşır. Çünkü bilmeden ağır veya büyük günah olan zanna düşme tehlikesi dâima vardır.

Hadis

١٥٧٧ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ «إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1577. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Zandan sakının. Çünkü zan, sözlerin en yalan olanıdır.”

Buhârî, Vasâyâ 8, Nikâh 45, Ferâiz 2, Edeb 57, 58; Müslim, Birr 28. Ayrıca bk. Tirmizî, Birr 56.

Açıklamalar

Asıl dayanağı kesin bilgi (yakîn) olması gereken dinî konularda zan ile hareket etmek, zanna dayanarak haber vermek asla doğru değildir. Nitekim yüce Rabbimiz, İslâm gerçeği karşısında birtakım zan ve tahminlerle ileri geri konuşan, iddialarda bulunan putperestler hakkında **“Onların çoğu, zandan başka bir şeye uymaz. Şüphesiz zan, haktan hiçbir şeyin yerini tutamaz”** [Yunus sûresi (10), 36] buyurmuştur. **“Onlar ancak zanna ve nefislerinin arzusuna uyuyorlar”** [Necm sûresi (53), 23] âyeti de hem müşriklerin hem de dinî konularda his ve heveslere dayanarak zan ve tahminle görüş beyan edenlerin asıl yanlışlarını ortaya koymaktadır. Burada reddedilen zan, tam anlamıyla sûizandır.

Dinin iki temelinden biri olan sünnetin asıl dayanağı olan hadis rivayeti konusunda zan ve tahminle hareket edilmesi, hadis nakledilmesi öncelikle bu yasağın içinde ve hatta başındadır. Çünkü zan, sözün en yalanıdır. Zaten Peygamber Efendimiz, **“Kişiye yalan (veya günah) olarak her duyduğunu nakletmesi yeter”** (bk. 1551 numaralı hadis) buyurmuştur.

Zan, bir mânada, nefsin telkinlerinin en yalan olanıdır. Zira zan, şeytan tarafından insanın içine atılmış bir düşüncedir. Bu noktadan hareketle hadisimizi **“Müslümanlara yönelik olarak sûizanda bulunmaktan sakının! Çünkü bu tür bir beyân, sözlerin en yalanı olur”** diye mânalandırmak da mümkündür. Nevevî merhum, büyük bir ihtimalle bu mânayı tercih ettiği için hadisimizi burada bir kez daha tekrar etmiştir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Kötü zan, sözlerin en yalanıdır.
2. Müslümanlar hakkında sûizanda bulunmak haramdır.

MÜSLÜMANI KÜÇÜK GÖRME, AŞAĞILAMA YASAĞI

Âyetler

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ
وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءٍ عَسَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا
هُمُ الظَّالِمُونَ. تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ

1. “Ey mü’minler! Bir topluluk diğer bir topluluğu alaya almasın; belki de onlar, kendilerinden daha iyidir. Kadınlar da kadınları alaya almasınlar; belki de alay ettikleri kendilerinden daha iyidir. Kendi kendinizi ayıplamayın, birbirinizi kötü lakaplarla çağırmayın. İman ettikten sonra, doğrudan ayrılıp günaha girmek (fısk) ne kötü bir isimdir. Tövbe etmeyenler zâlimlerin tâ kendileridir.”

Hucurât sûresi (49), 11.

Mü’minler arası ilişkilerde dikkat edilmesi gerekli nezâket noktaları bulunmaktadır. Bunların başında müslümanlarla alay etmemek gelmektedir. Alay etmek, hakaret ve horlamak, gülünecek şekilde ayıplamak, eğlenmek demektir. Bu, sözle olabileceği gibi, hareketlerle, kaş-göz işaretleriyle de olur. Erkek ve kadın topluluklarına ayrı ayrı hitab eden âyet-i kerîmede alay etme yasağının gerekçesi her iki defasında da **“Belki alay ettikleri, kendilerinden daha iyidir”** diye ortaya konulmuştur. Allah katında kimin ne durumda olduğunu ancak Allah bilir. O halde kimse dış görünüşe bakıp da gözüne kestirdiği insanları horlamaya, onlarla eğlenmeye teşebbüs ve cür’et etmemelidir.

Âyette geçen erkekler topluluğu ve kadınlar (kavim ve nisa) kelimelerinin belirsiz (nekre) olarak gelmiş olması, yasaklamanın genel olduğunu gösterir. Ayrıca bu ifade tarzı, İslâm’ın değişik kavim ve milletlere yayılacağına, başkalarını alaya almanın onlarla

eğlenmeye kalkmanın zararının büyük olduğuna, kadınlı erkekli kalabalıklarla bu işin yapılacağına ve alay eden, maskaralık yapan kişilerin veya kadınların çevresinde gülüp eğlenecek kalabalıkların toplanacağına yani işin hiçbir zaman ferdî olarak kalmayacağına işaret etmektedir.

Âyette, mü'minleri ayıplamaya kalkan müslümanların aslında kendilerini ayıplamış olacaklarına **“Kendi kendinizi ayıplamayın”** buyurularak dikkat çekilmiştir. Çünkü aynı imanı paylaşan müslümanlar, aslında bir tek nefis gibidirler. Nitekim “Müslüman müslümanın aynasıdır” buyurulmuştur.

Ayrıca yergi ve kötülük anlamına gelen lakaplar takılması da müslümanları küçük görme eğiliminin bir belirtisi sayılarak yasaklanmıştır. O halde müslümanı gücendirecek ve ayıplayacak lakaplarla çağırmak, müslümanın yapacağı bir iş olmamalıdır.

Yasaklanmış olan şeyleri işleyip de tövbe etmeyenler kendilerine zulmeden gerçek zâlimlerdir.

وَنِلْ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٌ.

2. “İnsanları arkadan çekiştirip kaş-göz işaretiyle eğlenmeyi âdet haline getirenlerin vay haline!”

Hümeze sûresi (104), 1.

Gerek el, gerek dil ile maddî ve mânevî olarak insanları itip kakmayı, kırıp incitmeyi, kötülemeyi, maskaraya almayı, eğlenmeyi, küçük görmeyi kaş-göz işaretleriyle alaya almayı âdet edinmiş dedikoducuların asıl acınacak kimseler olduğu, asıl felâkete onların uğrayacakları vay hallerine (veya) ifadesiyle ortaya konulmuştur.

Âyette geçen **hümeze** ve **lümeze** kelimelerine birçok mâna verilmiştir. Topluca ifade edecek olursak **hümeze**, ayıplayıcı, gıybetçi, yüze karşı, açıkça ve el ile; **lümeze** ise ayıpçı, dil ile arkadan, gizli, kaş-göz işaretiyle insanları alaya alan, küçümseyen ve bunu âdet haline getirmiş olan kimseler demektir. Bu ve daha başka bazı mânaları da ihtivâ eden bu iki kelimenin ortaya koyduğu tavırlar, âyetin nüzûl sebebi dikkate alınınca müslümanın değil, müşrik ve kâfirlerin tavırları olduğu anlaşılmaktadır. O halde müslüman, kendine yakışan tavırların adamı olmaya bakmalı, bunun için de hiçbir müslümanı asla hor-hakir görmemelidir.

Hadisler

١٥٧٨ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ «يَحْسِبُ امْرِئٌ مِنَ الشَّرِّ أَنْ يَحْقِرَ أَخَاهُ الْمُسْلِمَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1578. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Müslüman kardeşini hor görmesi kişiye kötülük olarak yeter.”

Müslim, Birr 32. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 35; Tirmizî, Birr 18; İbni Mâce, Zühd 23.

1580 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٧٩ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ!» فَقَالَ رَجُلٌ: إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ ثَوْبُهُ حَسَنًا، وَتَعْلُهُ حَسَنَةً، فَقَالَ: «إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ، الْكِبَرُ: بَطَرُ الْحَقِّ، وَغَمَطُ النَّاسِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1579. İbni Mes'ûd *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

– **“Kalbinde zerre kadar kibir olan kimse cennete giremez.”**

Bunun üzerine bir sahâbî:

– İnsan elbisesinin ve ayakkabısının güzel olmasını arzu eder, dedi. Resûl-i Ekrem de şöyle buyurdu:

– **“Allah güzeldir güzeli sever. Kibir ise hakkı kabul etmemek ve insanları hor görmektir.”**

Müslim, İmân 147. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Libâs 26; Tirmizî, Birr 61.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٨٠ - عَنْ جُنْدَبِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «قَالَ رَجُلٌ: وَاللَّهِ لَا يَغْفِرُ اللَّهُ لِفُلَانٍ، فَقَالَ اللَّهُ ﷻ: مَنْ ذَا الَّذِي يَتَأَلَّى عَلَيَّ أَنْ لَا

أَغْفِرَ لِفُلَانٍ ! إِنِّي قَدْ غَفَرْتُ لَهُ، وَأَخْبَطْتُ عَمَلَكَ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1580. Cündeb İbni Abdullah *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

Bir kişi:

– Vallahi, Allah falan adamı bağışlamaz, diye yemin etti. Bunun üzerine aziz ve celil olan Allah da:

– “**Falanı bağışlamayacağım hakkında benim adıma kim (yemin edip) hüküm verebilir? Ben onu bağışladım, senin amelini de boşa çıkardım**” buyurdu.

Müslim, Birr 137.

Açıklamalar

Burada zikredilmiş bulunan üç hadis, takva, tahkir ve kibir arasında çok ciddî bir ilişkinin olduğunu göstermektedir. Müslümanı hor görmenin, takvâsızlık ve kibir gibi iki büyük kusura dayandığı anlaşılmaktadır. Şimdi sırasıyla hadisleri bu genel ilişki çerçevesinde açıklayalım.

1574 numara ile yakında geçmiş olan **birinci hadis**, orada da görüleceği gibi Peygamber Efendimiz, mü'minler arası ilişkileri anlatırken, “*Müslüman müslümanı küçük görmez, aşağılamaz. Takva buradadır*” diye mübarek eliyle kalbine işaret etmiş, sonra da “*Müslüman kardeşini hor görmesi, kişiye kötülük olarak yeter*” buyurmuştur.

Efendimiz'in “*Takva buradadır*” diye kalbine işaret buyurması, kendi zatına yönelik bir değerlendirme olmanın ötesinde, müslümanların işledikleri birtakım günahlar sebebiyle küçümsenmemeleri, hor görülmemeleri, takvâsızlıkla suçlanmamaları gerektiğini gösterir. Çünkü Allah saygısı demek olan takvanın yeri kalptir. Yeri kalp olan şeyi insanların görmesi mümkün değildir. Böyle olunca da hiçbir kimsenin herhangi bir müslümanı takvâsızlıkla itham edip küçümsemesi câiz olmaz.

Efendimiz'in bu beyân ve hareketinin bir anlamı da şu olabilir: Takvanın yeri kalptir. Öyleyse kalbinde Allah saygısı olan kimse

hiçbir müslümanı küçük göremez, tahkir edemez. Çünkü müttakî kimseler müslümanları küçümsemez, küçümseyemezler.

Her iki mânaya göre de müslümanı küçük görmek, horlamak, aşağılamak insan için şer ve kötülük olarak yeter. Çünkü müslümanı tahkir etmek, takvâsızlığın, yani Allah’a karşı saygısızlığın bir sonucudur. Takvadan yoksun olmak ise büyük bir mahrumiyettir.

Bir de müslümanı, imanından dolayı, müslüman olduğu için küçümseyenler vardır ki bunlar, -kendilerine ister çağdaş, ister demokrat, ister laik, ne derlerse desinler- daha ziyâde müslümanlarla aynı imanı paylaşmayanlardır. Yani asıl kendileri küçük adamlardır. Kur’ân-ı Kerîm’in beyânına göre, hemen bütün peygamberlere inanmış olan sade insanlar, kendi devirlerindeki kendilerini bir şey sanan yöneticiler (mele’) tarafından küçümsenmişlerdir. Peygamberler de hep mü’minleri kollamış, onlara kol kanat germiş ve **“Hor gördüğünüz mü’minlere Allah hayır vermeyecektir diyemem”** [bk. Hûd sûresi (11), 31] diye onları savunagelmışlerdir.

Şuna da işaret edelim ki, müslüman olmayanların müslümanları hor görmesini anlamak daha kolaydır. Asıl zor ve anlaşılamaz olan, müslümanın müslümanı herhangi bir sebeple küçümsemesidir. Hadisimiz de öncelikle müslümanları uyarmakta ve *“Müslümana, müslüman kardeşini küçük görmesi şer olarak yeter, başka kötülük aramasına gerek yoktur”* diye ifade edilebilecek çok ciddî bir tehdid anlamı taşımaktadır.

İkinci hadis, zerresi bile müslümanı ya geçici veya temelli olarak cennetten mahrum bırakmaya yeten kibri, büyüklenmeyi, “hakki tanımamak ve insanları küçük görmek” olarak tarif etmektedir. Bu tarif, merhum Akif’in “Nazarlardan taşan mâna ibadullahı istihkâr” diye tesbit ettiği Allah’ın kullarını hor görme hastalığının asıl kaynağının, hak tanımazlık, nefsî ve şeytanî bir kibir olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Böylesine bir kibir ve büyüklenme duygusu ve hak tanımazlık ise tek kelime ile takvâsızlık, Allah saygısından mahrumiyet demektir. İşte bu noktada takvâsızlık, kibir ve müslümanı hor görme küçüklüğü, sebep ve sonuç ilişkisi içinde bir araya gelivermektedir.

613 numara ile de geçmiş olan hadiste, sorulan bir soru üzerine, temiz ve güzel giyinmeyi sevmenin kibir sayılmayacağı ayrıca bildirilmiştir.

Üçüncü hadiste Peygamber Efendimiz, büyük bir ihtimalle geçmiş ümmetler içinde bir adamdan söz ederek, her devirde bulunması mümkün olan bir insan tipini gözlerimiz önüne sermektedir. Bu tipler, birilerinin günahlarını çoğunsayarak veya büyüterek ya da kendi amellerini gözünün önüne getirip nefsinin saygın bir konumda zannederek *“Allah falan kişiyi asla affetmez”* diye yemin ederler. Halbuki dinimizin telkin ettiği inanç esaslarına göre, hiçbir kimse ve varlık, Allah Teâlâ’ya tahakküm edemez. O’nu yönlendirmeye kalkışamaz. Bu gerçeği Peygamber Efendimiz, *“Allah Teâlâ, falanı bağışlamayacağım hakkında benim adıma kim (yemin edip) hüküm verebilir? Ben onu bağışladım, senin amelini de boşa çıkardım buyurdu”* sözleriyle çok kesin bir şekilde ortaya koymuştur.

Bu açıklama, hiçbir insanın, hiçbir kimseyi mevcut durumuna bakarak Allah’ın rahmet ve mağfiretinden uzak görmeye ve göstermeye, Allah adına hüküm vermeye hakkı ve haddi olmadığını ortaya koymaktadır. Hele böyle bir şeyi, kendisini belli bir mertebeye görerek yani bir tür büyüklük taslayarak yapması büsbütün hatadır. Allah Teâlâ’nın veya Hz. Peygamber’in bir beyanda bulunmadığı halde, bazı insanların cennetlik veya cehennemlik olduklarını kesin bir dille iddia etmek asla câiz değildir.

Halk arasında bu tür değerlendirme ve iddialar maalesef öteden beri görülmektedir. İnsanlar kendi ayıp ve günahlarıyla meşgul olacakları, onu çok görüp bağışlatmak için çalışacakları yerde, başkalarının hatalarını büyüterek onların cehennemlik olduklarını söyleyebilmektedirler. Bu hadis, işte bu tür davranış sahiplerini bekleyen büyük tehlikeyi haber vermekte, Allah’ın işine karışmaya kalkışmanın çok ağır olan bedelini hatırlatmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, Allah Teâlâ, şirkten başka her türlü günahı dilediği insanlara bağışlayacağını bizzat kendisi bildirmiştir. O halde şirk dışında, birilerinin günahını çok görerek veya bazı insanları küçük, hor hakir görerek, Allah adına şunu bağışlar, bunu bağışlamaz diye kesin bir ifade kullanmak, hele hele yemin etmek aslâ doğru değildir. Bu davranış -Allah saklasın- gazab-ı ilâhîyi celbedecek büyük bir kusurdur.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Müslümanı hor hakir görmek, küçümsemek, aşağılamak büyük günahdır.

2. Allah saygısının yeri kalptir. Kalbinde takva bulunan kişi hiçbir müslümanı küçük görmez.

3. Asıl kibir, hakkı tanımamak ve insanları küçümsemektir.

4. Müslümanı küçük görme, takvâsızlık ve kibirden ileri gelir ki, bunların üçü de kişiye şer ve kötülük olarak yeter.

5. Allah'a tahakküm anlamına gelecek "Allah şunu bağışlar bunu bağışlamaz" gibi sözler sarfetmek, yemin etmek kimsenin haddi ve hakkı değildir.

6. Müslümanı imanından dolayı küçümsemek ise ancak kâfirlerin işidir.

7. Müslümanı hor gören kendisini horluğa mahkum eder.

MÜSLÜMANIN FELAKETİNİ SEVİNÇLE KARŞILAMA YASAĞI

MÜSLÜMANIN BAŞINA GELEN BİR FELÂKETTEN DOLAYI SEVİNÇ GÖSTERİSİNDE BULUNMANIN NEHYEDİLMİŞ OLDUĞU

Âyetler

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ.

1. “Mü'minler ancak kardeştir.”

Hucurât sûresi (49), 10.

Bir başkasının uğradığı felâket ya da belâyâ sevinme, sevinç gösterisinde bulunma sağlıklı bir müslümanın tavrı olamaz. Zira müslümanlar arasındaki temel bağ din kardeşliğidir. Kardeşlik hukuku ve duyguları, birbirinin felâketine sevinmeye müsaade etmez.

Felâketi bayram ilân eden hiçbir millet yoktur. Bunu kişiler de yapmamalıdır. Hele müslüman kardeşinin felâketine sevinmek şöyle dursun, düşmanının uğradığı felâketten dolayı elem duymalıdır. “Allah düşmanımın başına vermesin” cümlesi, herhalde bu düşünce ve duygunun ifadesidir.

Âyet-i kerîme, sosyal içerikli yasakları işleyen bütün konuların başında yer alabilecek bir mâna enginliği içindedir. Çünkü İslâm toplum yapısının ana özelliği olan müslümanların kardeşliğini belirlemektedir.

الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ. إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي

2. “Kötü sözlerin, hayasızlığın mü'minler arasında yayılmasından sevinç duyanlar için, dünyada da âhirette de acıklı bir azap vardır.”

Nur sûresi (24), 19.

Hız. Âişe vâlidemizin uğradığı iftira olayı (ifk hadisesi) dolayısıyla o günün toplumunda yapılan yorumlar, görülen tavırlar ve oluşan gruplar hakkında inen âyetlerden biri olan bu âyet-i kerîme, herhangi bir müslümanın başına gelen bir sıkıntıdan dolayı sevinenlerin ve müslümanlar arasında felâketlerin yayılmasını temenni ve arzu edenlerin ve bunun için gayret sarfedenlerin her iki dünyada da acıklı bir azâba çarptırılacaklarını bildirmektedir. Buradan, “Müslümanın felâketine sevinmenin bedeli felâkete uğramaktır” sonucu çıkmaktadır.

Müslüman toplumda kötülüklerin yayılmasını arzu edenlere dünya ve âhirette acıklı bir azap olduğu bildirildiğine göre, müslümanların uğradığı herhangi bir felaketi sevinç gösterileriyle karşılayanlara böyle bir cezânın verileceği öncelikle ifâde buyurulmuş olur. Nevevî, bu münâsebetle bu âyeti burada zikretmiştir.

Hadis

١٥٨١ - عَنْ وَائِلَةَ بْنِ الْأَسْقَعِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «لَا تُظْهِرِ السُّمَاتَةَ لِأَخِيكَ فَيَرْحَمَهُ اللَّهُ وَيَبْتَلِيكَ». رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.

1581. Vâsile İbni'l-Eskâ *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kardeşinin uğradığı felâketi sevinçle karşılama! Allah onu rahmetiyle o felâketten kurtarır da seni derde uğratır.”

Tirmizî, Kıyamet 54

Açıklamalar

Düşmanın uğradığı felâkete sevinmeye *şemâtet* denir. Kişinin içinde duyduğu sevinci dışa vurması ise şemâtetin izhârıdır. İnsan tabîî olarak, kendisine düşmanlık eden veya kendisinin düşmanlık ettiği bir kimsenin herhangi bir sıkıntıya düşmesine içinden sevinebilir. Esasen böylesi bir sevinç duymamak gerekir. Ama bunu ancak olgun kişiler başarabilirler. Burada yasaklanan ise sevinç gösterisinde bulunmak, yani şamata yapmaktır.

Tasada ve kıvançta gerçekten ortak olmaları gereken müslümanların, kardeşlerinden birinin uğradığı musîbetten dolayı sevinmeleri anlaşılabilir bir tutum değildir. Hadîs-i şerif işte böylesi bir anlaşılmaz durumu önlemek istemektedir. Bunu da *“Allah onu bu felâketten kurtarır da seni derde uğratır”* tesbit ve tehdidiyle sağlamaya çalışmaktadır. Atalarımızın “Gülme komşuna gelir başına!” sözü, sanki hadisimizin bu son cümlesinden alınmış gibidir.

Bir müslümanın uğradığı felâkete sevinerek âdeta bayram etmek, herhalde daha büyük bir felâkettir. Onun için böylesi bir acıklı duruma kimse düşmemeli, sevincini hiç değilse içinde saklamalıdır. Bir başka ifade ile ağlayamayanların bari gülmekten utanmaları gerekir.

Hadisin sıhhati konusunda bazı farklı değerlendirmeler yapılmıştır. Ancak Nevevî onu delil getirmekten çekinmemiştir. Yine kendisinin belirttiği gibi Hz. Ebû Hüreyre’nin rivayet ettiği, tecessüs bahsinde geçen *“Müslümanın müslümana kanı, ırzı ve malı haramdır...”* hadisi de bu konunun delillerindendir.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanlar kardeşlerdir. Bunun için tasa ve kıvançları da ortaktır.
2. Müslüman müslümanın uğradığı felâketi sevinç gösterisiyle karşılamamalıdır.
3. Atalarımızın “Gülme komşuna gelir başına” sözü unutulmamalıdır.
4. Allah dilerse felâkete uğramış müslümanı kurtarır, ona sevinen müslümanı felâkete uğratır.

NESEBE DİL UZATMA YASAĞI

AÇIK DÎNÎ HÜKÜMLERE GÖRE SABÎT OLAN NESEPLERE DİL UZATMANIN HARAM OLDUĞU

Âyet

وَإِذَا مَنِئًا وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا

“Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

Ahzâb sûresi (33), 58.

Kabul etmek gerekir ki insanlar, kimlik ve kişilik haklarına, soy-soplarına, ırz, nâmus ve nesep gibi değerlerine saygı gösterilmesini bekler, onlara dil uzatılmamasını isterler. Aksi bir durumla karşılaşmaktan son derece rahatsız olurlar.

Dinin açık hükümlerine göre sahih ve meşrû olan neseplere, birilerinin kalkıp şu veya bu sebeple şu veya bu şekilde dil uzatması, müslümanlara, “işlemedikleri bir şeyden dolayı eziyet etmek”tir. Bu sebeple de haramdır.

Âyet-i kerîme, müslümanlara eziyet sayılabilecek her konuyu genel bir ifade ile yasaklamış ve böyle bir cinayetin acı sonucunu açıkça ortaya koymuş olduğu için kitabımızın yasaklar bölümünün pek çok bahsinde delil olarak tekrar edilmektedir.

Hadis

١٥٨٢ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ   قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ  : «إِثْنَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ، وَالتَّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

1582. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh'*den rivayet edildiğine göre Resûlullah *salallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Nesebe dil uzatmak ve yüksek sesle ölüye ağlamak, halk arasında yerleşmiş küfür niteliği taşıyan iki huydur.”

Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr 23; Müslim, Îmân 121, Cenâiz 29. Ayrıca bk. Tirmizî, Cenâiz 23.

Açıklamalar

Sahih bir nesebe sahip olmayı herkes arzu eder. Toplum içinde saygınlığın başlangıç noktası budur. Dinin koyduğu açık kurallar gereği, meşrû ve sâbit bir nesebe herkesin saygı gösterme zorunluluğu vardır. Hiç kimse bir başkasının sahîh nesebine dil uzatma, laf söyleme, onun meşrûluğunu tartışma konusu yapma hakkına sahip değildir. Böyle bir iddia, birçok hukukî meseleyi peşinden sürüklemesinin yanında, müslümana yapılabilecek en büyük eziyet ve kötülüktür.

Nesebe, soya sülâleye dil uzatmak iki şekilde olur. Biri, bir insanın kendi öz babasını bırakıp, babasının başka biri olduğunu söylemesi veya nesebinin gayr-i sahîh olduğu izlenimini verecek şekilde konuşmasıdır. İkincisi ise birilerinin kalkıp bir başkasının nesebi hakkında ileri-geri söz söylemesidir. Her iki hal de yasaklanmıştır. Bir insan bunun haram olduğunu bile bile ve helâl sayarak böyle bir iddiada bulunursa açıkça küfre girmiş olur. Helâl kabul etmemesine rağmen böyle davranırsa, Câhiliye insanlarında ve kâfirlerde yaygın olarak görülen bir işi yapmış olur. Bir başka şekilde söyleyecek olursak, sahîh bir nesebe dil uzatmak, sonuçta insanı küfre götürecek bir büyük cinayettir. Hadisimiz bu büyük tehdidi dile getirmektedir.

Bir kimsenin gayr-i meşrû bir şekilde dünyaya geldiğini ifade eden ve halk arasında çok kullanılan -burada söylemek istemediğimiz- sözlerin her biri, “nesebe dil uzatma” yasağı içine girer. Bir insanın soyuna sülâlesine küfretmek de, söz etmek de böyledir. “Kanı bozuk”, “sütü bozuk” gibi hakaret cümleleri de eğer “nesebi gayr-i sahîh” anlamında kullanılırsa, nesebe dil uzatma yasağına dahil olur.

Dinimiz, gıybet, istihza, iftira, bühtan gibi müslümanlara eziyet veren her şeyi yasaklamakla kalmamış, insanların neseplerine dil

uzatmayı da aynı şekilde menetmiştir.

1671 numara ile tekrar gelecek olan hadisimizde neseplere dil uzatmak gibi halk arasında yaygın olan yasaklanmış bir başka âdetin de ölüye bağıra-çağıra, yaka-paça yırtarak ağlamak (niyâha) olduğu açıklanmaktadır. Bu konu 1661-1671 numaralı hadislerde ayrıca ve etraflıca ele alınacaktır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Sahih neseblere dil uzatmak Câhiliye âdeti ve daha çok kâfirlerin yaptığı bir iştir.
2. Dinimiz nesebe dil uzatmayı haram kılmıştır.
3. Ölüye feryat ederek ağlamak da aynı şekilde haram kılınmıştır.
4. Bu iki hal, halk arasında yaygın kötü âdetlerdendir.
5. Başkasının nesebine rastgele dil uzatan, kendi nesebine söz edilmesi yolunu açmış olur.
6. Müslümanların her iki konuya da son derece dikkat etmeleri gerekir.

HÎLE YAPMA VE ALDATMA YASAĞI

Âyet

وَأِثْمًا مُّبِينًا. وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا

“Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

Ahzâb sûresi (33), 58.

Aldatılmaktan ve kendisine hîle yapılmasından hoşlanacak normal bir insan tasavvur etmek mümkün değildir. Aldatıldığının farkına varmak, herkesi üzer.

Alış-verişte ve öteki beşerî münâsebetlerde birileri tarafından aldatılmak, işlemedikleri bir şeyle insanlara eziyet etmek demektir. Dolayısıyla da yasaktır. Hîle ve hud'a ile elde edilecek kazanç ise içinde başkasının hakkı bulunduğu için haramdır.

Kardeşler ve güven toplumu olması gereken İslâm toplumunda üç-beş kurşluk çıkar uğruna hîle hud'a yoluna sapmak, herşeyden önce İslâm imanının gerektirdiği dürüstlük ilkesine aykırıdır. Bu durum müslümanın kendi kendisiyle çelişkiye düşmesi demektir.

Bir müslümanı, herhangi bir şekilde aldatmak suretiyle üzen kimse, büyük bir günah yüklenmiş olmaktadır. Âyet-i kerîmenin ortaya koyduğu gerçek budur.

Hadisler

١٥٨٣ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ «مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا، وَمَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا». رَوَاهُ مُسْلِمٌ.

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ مَرَّ عَلَى صُبْرَةٍ طَعَامٍ فَأَذْخَلَ يَدَهُ فِيهَا فَتَأَلَّتْ أَصَابِعُهُ بَلَلًا، فَقَالَ: «مَا هَذَا يَا صَاحِبَ الطَّعَامِ؟» قَالَ: أَصَابَتْهُ السَّمَاءُ يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: «أَفَلَا جَعَلْتَهُ فَوْقَ الطَّعَامِ حَتَّى يَرَاهُ النَّاسُ! مَنْ غَشَّانَا فَلَيْسَ مِنَّا».

1583. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Bize silah çeken bizden değildir. Bize hîle yapıp aldatan da bizden değildir.”

Müslim, Îmân 164, Fiten 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Büyû' 50; Tirmizî, Büyû' 72; İbni Mâce, Ticârât 36.

Müslim'in bir başka rivayetinde şöyle denilmektedir:

Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* pazarda bir buğday sergisine uğradı. Elini buğday yığınının içine daldırdı, parmakları ıslandı. Bunun üzerine satıcıya:

– **“Ey zahireci! Bu ıslaklık nedir?”** buyurdu. Adam:
– Ey Allah'ın Resûlü! Yağmur ıslattı, dedi. Resûl-i Ekrem:
– **“İnsanların görüp aldanmaması için o ıslak kısmı ekinin üstüne çıkarsaydın ya! Kim bizi aldatırsa, bizden değildir”** buyurdu.

Müslim, Îmân 164.

Açıklamalar

Her ne suretle olursa olsun hîle yapmak ve insanları aldatmak kesinlikle yasaklanmıştır. Hadisimiz durumu hem prensip olarak ortaya koymakta hem de çokça rastlanan bir misal vermektedir.

Efendimiz'in *“Bize silah çeken bizden değildir”* yani bizim yolumuz, tavrımız ve inancımız üzere değildir buyurduktan sonra aynı üslub ile *“Bizi aldatan da bizden değildir”* buyurmuş olması son derece dikkat çekicidir. Müslümana silah çeken neticede onun canına kasdediyor ise hîle ve hud'a ile bir müslümanı aldatan da müslümanın malına kasdediyor demektir. Binaenaleyh bu iki fiil ancak müslüman olmayanların yapabileceği bir davranıştır. Çünkü müslümanın canı da malı da bir başka müslümana haramdır.

Ayıbı gizleyip göstermemek ve söylememek demek olan hilekârlığın bir şekli hadisin ikinci rivayetinde dikkatlerimize sunulmuştur. Toptan veya halkımızın ifadesiyle kabala yani göz kararı satılan, tartılmayan mallarda daha çok tesadüf edilen bir hîle ile bizzat Hz. Peygamber karşılaşmış bulunmaktadır. Çuval veya ölçek işi buğday satan bir zahireciye satın almak veya teftiş için uğramış olan Resûl-i Ekrem Efendimiz, mübarek elini şöyle bir buğdayın içine daldırıyor. Bir de ne görsün, buğdayın iç kısmı ıslak. Bunun üzerine, satıcıyı sorguluyor ve aldığı “yağmur ıslatmıştı” cevabı karşısında da *“İnsanların görüp aldanmaması için o ıslak kısmı ekinin üstüne çıkarsaydın ya!”* diye yapılması gerekeni hatırlatıyor. Daha sonra işin kâidesini, “Kim bizi aldatırsa, bizden değildir” buyurmak suretiyle ortaya koyuyor.

Peygamber Efendimiz’in bu sahteci buğday tüccarını cezâlandırıldığına dair herhangi bir bilgi bize ulaşmış değildir. Efendimiz’in böyle davranması, muhtemelen ilk kez böyle bir durumla karşılaşmış olduğu için o kişiyi uyarmayı ve konuya ait genel kâideyi hatırlatmayı yeterli görmesindendir.

Malın kötüsünü altına veya tezgahın arka kısmına koymak, süte su katmak, yüksek kaliteli mala düşük kalitelisini karıştırmak, para veya kıymetli kağıtların sahtesini yapmak ve müşteriyi aldatacak her türlü sahtecilik, *“Bizi aldatan bizden değildir”* hadîs-i şerifinin tehdidine muhataptır. Şimdilerde milletler arası sahtekârlıklar, büyük ihale yolsuzlukları göz önüne getirilirse, Efendimiz’in konuya gösterdiği hassasiyet ve getirdiği ağır tehdidin ne kadar yerinde ve haklı olduğu kolaylıkla anlaşılır.

Hadisten Öğrendiklerimiz

1. Müslümanı hîle yaparak aldatmak, müslümanın yapacağı bir iş değildir.
2. Müslümana silah çekmekle onu aldatmak arasında “tecâvüz” nokta-i nazarından herhangi bir fark yoktur.
3. Devlet başkanı zaman zaman çarşı pazarı denetlemeli ve denetletmelidir.

۱۵۸۴ - وَعَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «لَا تَتَاَجَّشُوا». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1584. Yine Ebû Hüreyre *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Müşteri kızıştırmayın!”

Buhârî, Büyû’ 58, 64, 70, Şurût 8; Müslim, Nikâh 52, Büyû’ 11, Birr 30, 32. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Büyû’ 44; Tirmizî, Büyû’ 65; Nesâî, Nikâh 70, Büyû’ 17, 19, 21; İbni Mâce, Ticârât 14.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. ١٥٨٥ - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنِ التَّجْشِيسِ.

1585. İbni Ömer *radıyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre, Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* müşteri kızıştırmayı nehyetmiştir.

Buhârî, Büyû’ 60, Şurût 11, Hiyel 6; Müslim, Büyû’ 13. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Büyû’ 44; Tirmizî, Büyû’ 65; Nesâî, Büyû’ 16, 17, 21; İbni Mâce, Ticârât 14.

Açıklamalar

Hile yaparak müslümanı aldatmanın çarşı pazarda çokça görülen bir türünü de bu iki hadîs-i şerîf tescil ve teşhir etmektedir. **Birinci hadiste** Hz. Peygamber, alıcı olmadığı halde sırf müşteri kızıştırmak için müşteri gibi davranıp yüksek fiyat vermek suretiyle malın fazla fiyatla satılmasına ve böylece gerçek alıcıların zarara uğramasına vesile olmayı, “*müşteri kızıştırmayın*” buyurarak yasaklamaktadır.

1574 numaralı hadisin içinde de yer alan bu hadisin muhatapları aslında iki sahteciliği birden yapmaktadırlar. Önce alıcı olmadıkları halde alıcı gibi davranmaktadırlar. Sonra da almayacakları mala alacakmış gibi fiyat vermek suretiyle boş yere malın değerini yükseltmektedirler. Tabîî neticede de gerçek alıcının aldatılmasına aracılık etmiş olmaktadır. İşte bu tutum çok çirkin bir aldatmacadır.

Hele bazı kişilerin bu sahteciliği bir meslek haline getirip kazanç yolu olarak benimsemeleri, alacakları komisyon karşılığında bu işi yapmaları çok daha ağır bir suçtur. O yüzden de konunun yasaklanmış olması, müslümanlar arası ticarî faaliyetlerin tabîî seyri

içinde yürütülmesi ve kimsenin kasdî olarak aldatılmasına meydan verilmemesi bakımından son derece önemlidir.

Günümüzde medya reklamlarında, toplum tarafından tanınan kişilerin çıkıp “ben de aldım” diye almadıkları bir malın satışına yardımcı olmaya kalkmaları da bir çeşit müşteri kızıştırmaktır.

İkinci hadiste Peygamber Efendimiz’in, sonuçta gerçek alıcının aldatılmasına yol açacak tavır, reklam ve müşteri kızıştırma hareketlerinin her türlüsünden müslümanları nehyettiği bildirilmektedir. Birinci hadisteki açık nehiy, ikinci hadiste dolaylı olarak haber şeklinde verilmiştir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Peygamber Efendimiz müslümanların aldatılmasını ve aldatılmalarına aracı olunmasını istememektedir.
2. Hangi yolla olursa olsun müşteri kızıştırmak nehyedilmiştir.
3. Müşteri kızıştırmak sahteciliktir.

١٥٨٦ - وَعَنْهُ قَالَ: ذَكَرَ رَجُلٌ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَنَّهُ يُخَدَعُ فِي الْبَيْعِ؟

فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ بَايَعْتَ، فَقُلْ: لَا خِلَابَةَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1586. Yine İbni Ömer *radiyallâhu anhümâ* şöyle dedi:

Bir adam Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*’e gelerek alış-veriş yaparken kendisinin sürekli aldatıldığını söyledi. Bunun üzerine Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem*:

– “**Kimden alış-veriş yaparsan ona ‘İslâm’da aldatma yoktur’ de!**” buyurdu.

Buhârî, Büyû’ 48, İstikraz 19, Husûmât 3, Hiyel 7; Müslim, Büyû’ 48. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Büyû’ 66; Tirmizî, Büyû’ 28; Nesâî, Büyû’ 51.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٨٧ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: «مَنْ خَبَبَ زَوْجَةً

امْرِئٍ، أَوْ مَمْلُوكَهُ فَلَيْسَ مِنَّا». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ.

1587. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Resûlullah *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kim, bir adamın karısını veya kölesini ayartıp aldatırsa bizden değildir.”

Ebû Dâvûd, Edeb 126.

Açıklamalar

Bu iki hadiste biri *iktisadî* biri *ahlâkî* nitelikli iki ayrı aldatmadan söz edilmektedir.

Birinci hadiste, adının büyük bir ihtimalle Habbân İbni Münkız olduğu sanılan zâtın, Efendimiz'e gelerek yaptığı alış-verişlerde hep aldatıldığından yakındığını, Efendimiz'in de kendisine bundan böyle alış-veriş yaptığı kişilere *“İslâm'da aldatma yoktur”* yani yasaklanmıştır ikazında bulunmasını tavsiye ettiğini görüyoruz.

Peygamber Efendimiz'in *“İslâm'da aldatma yoktur”* sözü kesin bir yasaklamadır. Böyle bir kâidenin alış-veriş esnasında hatırlatılması, doğacak sorumluluğun tamamen bu kâideye uymayan kimseye ait olacağına dile getirilmesi demektir.

Kabul etmek gerekir ki herkesin, her alacağı mal veya eşya hakkında yeterli teknik bilgiye sahip olması mümkün değildir. Satıcının, alıcının bu durumundan yararlanmaya kalkması asla doğru olmaz. O kendi inançları doğrultusunda dürüst davranmaya, helâl kazanmaya ve kimseyi aldatmamaya memurdur. Ona bu görevini hatırlatmak, en azından aldatıldığı endişesini taşıyan müşterinin psikolojik olarak rahatlamasını sağlar. Satıcıya da bir telkin ve tebliğ yapılmış olur.

Bu tür hatırlatmaların, gözünü kazanma hırsı bürümüş, “kazan da nasıl kazanırsan kazan” anlayışıyla hareket edenlere tesiri olmasa da, Allah saygısı ve hak duygusunu henüz tamamen kaybetmemiş olanlara mutlaka etkisi olur.

Burada yer almayan başka rivayetlerde olayın kahramanı olan Habbân'a, Hz. Peygamber'in, *“Sen üç gün muhayyersin. Aldığın şeyi beğenirsen ne âla, değilse geri verirsin”* diye bir başka yol daha gösterdiği bildirilmektedir. Hz. Osman zamanına kadar yaşayan bu zât, herhangi bir alış-verişte aldatılırsa, hemen bir sahâbî, ona Hz. Peygamber'in üç gün muhayyerlik tanıdığına şâhitlik yapar ve

beğenmediği malın parasını geri almasını sağladı. Hz. Peygamber'in Habbân'ın şahsına tanıdığı bu muhayyerlik hakkı, aldatıldığından şikâyetçi olan her tüketici için geçerlidir. Bugün yeni yeni gündeme gelen tüketiciyi koruma teşebbüsleri de ticarî hayatta aldatılmayı önlemek için birtakım tedbirlere duyulan ihtiyacın geç kalmış itirafıdır.

İkinci hadis, ahlâkî sahada bir kandırma ve aldatmadan bahsetmekte, onun da aynı yasak içinde olduğunu göstermektedir. Peygamber Efendimiz, herhangi bir kişinin karısını veya erkek olsun kadın olsun kölesini ayartıp aldatarak, eşinden ayrılmasını veya efendisinden uzaklaşmasını sağlamaya çalışanları da “*Bizden değildir!*” diye tehdid etmiş ve onları müslüman toplumun yaşayış ve gidişatından dışlamıştır. Yine günümüzde yaşanan bu tür aldatmalara dayalı aile faciaları dikkate alınınca, Efendimiz'in bu kesin tehdid ve tavrının toplumun huzuru için ne kadar gerekli olduğu anlaşılmaktadır.

Bir başkasının memurunu, işçisini, ustasını, elemanını ayartmak da hiç kuşkusuz bu yasak çerçevesindedir.

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Hîle ve aldatma hangi sahada olursa olsun, bütün çeşitleri nehyedilmiştir. Harp gibi meşrû bir sebebe dayalı olan hîle ve aldatmalar bu yasağın dışındadır.

2. Alış-verişte aldatıldığından şikayetçi olan kişiler, önce alış-veriş yaptıkları insanlara “İslâm'da aldatma yoktur” ihtarında bulunabilirler.

3. Aldatmak ihanettir.

4. Müslümanı aldatmak, iyi müslüman olmayanların işidir.

SÖZDEN CAYMA, AHDİ BOZMA YASAĞI

Âyetler

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ.

1. “Ey iman edenler! Akitlerin gereğini yerine getirin!”

Mâide sûresi (5), 1.

Ahd veya **akid** belgeye bağlanmış sözlü veya yazılı taahhüd ve anlaşma demektir. Dikkate alınması ve uyulması gereken sözlere ve belgelere de ahid denir. Her iki terim hemen hemen aynı anlamda olmakla beraber akid, mîsak gibi daha fazla sağlamlaştırma ifade eder. Bir insanın yaptığı ve sonuçta ya kendisini veya başkalarını bağlayan sözleşmelere akid denilir. Bu sebeple verilen söz, atılan imza, ikrar edilen inanç, adanan adak ve Allah’a, insanlara karşı girilen her türlü taahhüd akiddir ve yerine getirilmesi gerekir.

Ukûd kelimesi, Allah Teâlâ’nın kullarına olan teklifleri, dînî emirleri, hükümleri, tayin ettiği sınırları, kulların kendiliklerinden Allah’a karşı bağlandıkları adakları, yeminleri ve nihayet insanların kendi aralarında sahih olarak gerçekleştirdikleri sözleşmeleri, emânetleri, muameleleri ve her çeşit akidleri içine alır. Beynelmîl çapta yapılan anlaşmalar da pek tabîî ki buna dahildir.

Âyet-i kerîme müslümanlardan bu çerçevedeki akidlerini yerine getirmelerini, Allah’a ve insanlara verdikleri sözü, ahdi bozan, vefasızlık yapan, sözlerinden cayıp gadreden diğer ümmetler gibi olmamalarını, sözlerinin eri olmalarını istemektedir.

وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا.

2. “Verdiğiniz sözü yerine getirin. Çünkü verilen söz sorumluluğu gerektirir.”

İsra sûresi (17), 34.

İslâm ahlâkının temeli sayılan on iki esası tek tek ilân eden âyetlerden biri olan bu âyet-i kerîme, kişinin dürüstlüğü, güvenilirliği ve toplumun güven ve huzuru için son derece lüzumlu olan ahde vefa ilkesini hatırlatmakta ve verilen sözlere sahip çıkılmasını istemektedir. Çünkü her taahhüd ve verilen söz, insana belli bir sorumluluk yükler. Yerine getirilmeyen akdin mutlaka bir bedeli olur.

Münâfıkların alâmetlerinden olduğu bildirilen akdi bozma, ahde vefa göstermeme ve verilen sözden cayma demek olan **gadrin** bedelini, aşağıdaki hadisler açıklamaktadır.

Hadisler

١٥٨٨ - عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: «أَزْبَعَ مَنْ كُنَّ فِيهِ كَانَ مُنَافِقًا خَالِصًا، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنْهُنَّ كَانَ فِيهِ خَصْلَةٌ مِنَ الْتَّفَاقِ حَتَّى يَدْعَهَا: إِذَا أُوثِمِنْ خَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا عَاهَدَ غَدَرَ، وَإِذَا خَاصَمَ فَجَرَ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1588. Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs *radıyallâhu anhumâ*'dan rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Dört huy vardır ki bunlar kimde bulunursa o kişi tam münâfık olur. Kimde de bu huylardan biri bulunursa, onu terkedinceye kadar o kişide münâfıklıktan bir sıfat bulunmuş olur:

Kendisine bir şey emânet edildiği zaman ona ihanet eder.

Konuştığında yalan söyler.

Söz verince sözünden döner.

Düşmanlıkta haddi aşar, haksızlık yapar.”

Buhârî, İmân 24, Mezâlim 17, Cizye 17; Müslim, İmân 106. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Sünnet 15; Tirmizî, İmân 14; Nesâî, İmân 20.

1591 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٨٩ - عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ، وَابْنِ عُمَرَ، وَأَنْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ قَالُوا: قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: «لِكُلِّ غَادِرٍ لَوَاءٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، يُقَالُ: هَذِهِ غَدْرَةُ فُلَانٍ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

1589. İbni Mes'ûd, İbni Ömer ve Enes *radiyallâhu anhüm*'den rivayet olunduğuna göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Ahdini bozan herkes için kıyamet günü bir bayrak dikilip bu falanın vefasızlık alâmetidir diye ilân olunacaktır.”

Buhârî, Cizye 22, Edeb 99, Hiyel 99; Müslim, Cihâd 11-17. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cihâd 150; Tirmizî, Siyer 28; İbni Mâce, Cihâd 42.

1591 numaralı hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٩٠ - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ: «لِكُلِّ غَادِرٍ مِنْ أَمِيرٍ عَامَّةٍ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. لِيَوَاءٍ عِنْدَ اسْتِثْنَاءِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ يُزْفَعُ لَهُ بِقَدْرِ غَدْرِهِ، أَلَا وَلَا غَادِرٌ أَكْثَرُ غَدْرًا

1590. Ebû Saîd el-Hudrî *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

“Kıyamet günü her vefasız kişinin arkasında bir bayrak bulunacak ve vefasızlığı ölçüsünde o bayrak yükseltilecektir. Bilin ki, vefasızlık açısından kamu yöneticisinden daha büyük vefasız yoktur.”

Müslim, Cihâd 15-16. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 26.

Aşağıdaki hadis ile birlikte açıklanacaktır.

١٥٩١ - عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ ﷺ قَالَ: «قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: ثَلَاثَةٌ أَنَا خَصْمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: رَجُلٌ أَعْطَى بِي ثُمَّ غَدَرَ، وَرَجُلٌ بَاعَ حُرًّا ابْنَهُ، وَرَجُلٌ اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا فَاسْتَوْفَى مِنْهُ، وَلَمْ يُعْطِهِ أَجْرَهُ». رَوَاهُ

1591. Ebû Hüreyre *radiyallâhu anh*'den rivayet edildiğine göre Nebî *sallallâhu aleyhi ve sellem*, “Allah Teâlâ şöyle buyurdu” demiştir:

“Ben kıyamet günü şu üç (grup) insanın düşmanıyım: Benim adıma and içtikten sonra sözünden cayan kişi. Hür bir insanı köle diye satıp parasını yiyen kişi. Ücretle bir işçi tutup işini gördüren ve işçinin ücretini vermeyen kişi.”

Buhârî, Büyû' 106, İcâre 10. Ayrıca bk. İbni Mâce, Ruhûn 4.

Açıklamalar

691 ve 1546 numaralarda da geçen **birinci hadis**, söz verip anlaşma yaptığında sözünden cayıp gereğini yerine getirmemeyi nifak alâmeti ve münâfıkların en belirgin ve belirleyici vasıflarından biri olarak tesbit ve teşhir etmektedir.

Nifakın inançta ikiyüzlülük demek olduğu ve münâfıkların cehennemde kâfirlerden daha aşağı derekelerde bulunacağı hatırlanacak olursa, sözünde durmamanın, ahde vefa göstermemenin ne ölçüde ağır bir suç olduğu kolaylıkla anlaşılır.

İkinci ve üçüncü hadisler birbirine çok benzer ifâdelerle, sözüne sadâkat göstermeyen, ondan caymak suretiyle haksızlık yapan kimselerin kıyamet günü nasıl teşhir edileceklerini bildirmektedir. Böylesi kişilerin arkasına bir bayrak dikileceği ve bu bayrağın boyunun da o kişinin vefasızlık derecesine göre ayarlanacağı ve *“Bu falanın vefasızlığının alâmetidir”* diye herkese ilan edileceği anlatılmaktadır. O dehşetli günde böyle bayraklı bir teşhir cezâsına ve muamelesine tâbi tutulmak herhalde kimsenin arzu etmeyeceği bir haldir.

Bu bayraklı anlatım, Araplar arasında var olan bir âdete göredir. Eskiden onlar, bir kimse verdiği sözü yerine getirmezse, pazar yerlerine sancaklar dikerek o kişinin vefasızlığını ilan ederlermiş. Hadisimiz de aynı teşhir işinin kıyamette yapılacağını bildirmek suretiyle insanları vefasızlıktan sakındırmaktadır.

Üçüncü hadisin ikinci cümlesinde Peygamber Efendimiz'in dikkat çektiği husus, çok daha büyük önem arz etmektedir. Toplumun yönetimini üstlenmiş, müslümanlara idareci olmuş kişilerin verdikleri söze, girdikleri taahhütlere ve yönettikleri insanlara yaptıkları vaadlere uymamaları halinde onların vefasızlığı bir anda o toplumun fertleri adedince büyüyecektir. Bu sebeple bir toplumu yönetenler vefasızlık bakımından herkesten daha büyük bir vebali yüklenmiş olacaklardır. Yani kıyamet günü onların ihanetlerini teşhir eden bayrakları herkesten yüksek olacaktır. Bu da hiç kuşkusuz, müslüman milletlerin idaresine talip olup birçok vaadlerle başa geçen sonra da verdiği sözlerin hiçbirisiyle kendisini bağlı hissetmeyen

politikacılara ve her kademedeki yöneticilere dönük çok ciddî bir uyarıdır.

Dördüncü hadis, kudsî bir hadistir. Allah Teâlâ, kıyamette üç sınıf insanın hasmı olacağını bildirmektedir. Allah adına and içerek söz veren, yemin eden sonra da sözünden cayanlar bu üç sınıf insanın ilk grubunu teşkil etmektedir. Allah Teâlâ'nın kıyamette bir kulun hasmı olmasından daha büyük bir felâket tasavvur edilebilir mi? Bu ne büyük ve çaresiz bir felâkettir. Böyle bir âkıbetten sen bizleri koru ya Rab!

Hadîs-i kudsîde yer alan diğer iki grup insan ise insanın hürriyetine ve emeğine saygı göstermeyen, hür bir kişiyi köle diye satın parasını yiyen ve belli bir ücret karşılığında anlaşır çalıştırdığı işçinin ücretini vermeyenlerdir. Aslında bu üçüncü grup, hem yaptığı anlaşmaya sadık kalmıyor hem de işçinin alın terinin karşılığını vermiyor. Yani iki haksızlığı birden yapmış oluyor.

İnsanları veya milletleri zorla veya kültürel olarak köleleştirip sahip oldukları doğal zenginlikleri, yine o insanları karın tokluğuna çalıştırarak hem emeklerini hem de ekonomik değerlerini sömürenler hadîs-i kudsî'de bildirilen son iki cinayeti birden işleyen zâlimlerdir. İnşallah cezâları da ona göre olacaktır. Tüm sömürgecilerin kulakları çınlasın...

Hadislerden Öğrendiklerimiz

1. Ahde vefasızlık nifak alâmetidir, şiddetle haram kılınmıştır.
2. Verdikleri sözden cayanlar, akidlerini bozanlar kıyamette arkalarına birer bayrak dikilmek suretiyle teşhir edileceklerdir.
3. Devlet yöneticilerinin vefasızlığı en ağır vefasızlıktır.
4. Allah adına söz verip yemin eden sonra da sözüne ve yeminine sâdık kalmayan kimseleri Allah kendisinin hasmı olarak ilân etmiştir.
5. Müslümana sözünün eri olmak yaraşır. O, ağzından çıkan söze, inançlarına ve attığı imzaya sahip çıkar.
6. Vaad ve taahhütlerini yerine getirmemek haramdır.

